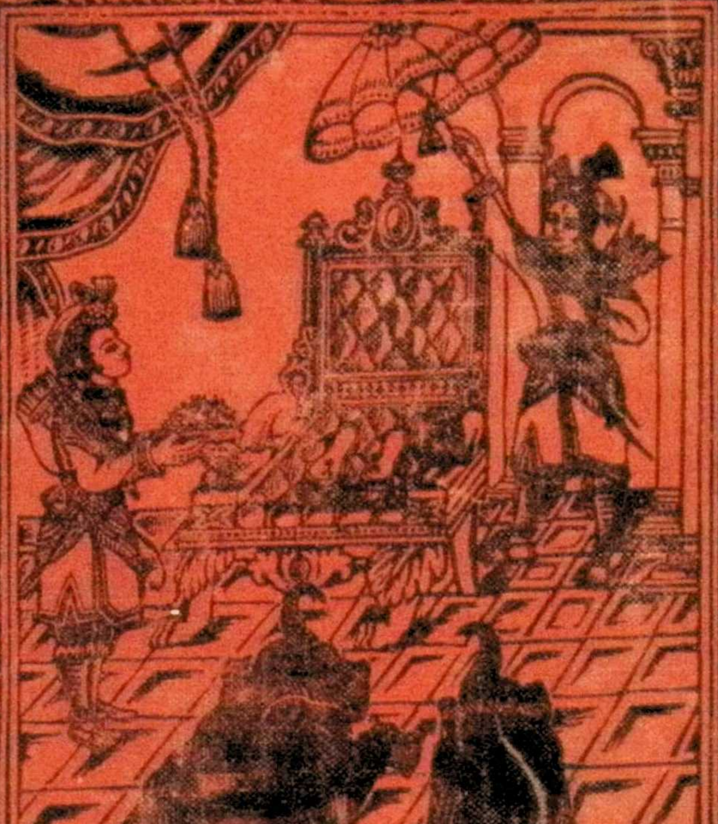
ஸ்ரீராமாயணம்.

அயோத்யாகாண்டம்.

P. VENKATESHWAR & Co.
MADRAS

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமாயணம்

அயோத்யாகாண்டம்.

இரண்டாம் பாகம்

தமிழ் வசனம்

இஃது

ஸ்ரீ வால்மீகி ராமாயணத்திற் கிணங்க

ஸ்ரீ. அ. வீ. நரஸிம்ஹாசார்யரால்

மொழிபெயர்க்கப் பெற்றது.

மூன்றம் பதிப்பு.

சென்னை:

ஆர். வெங்கடேஸ்வர் அண்டு கம்பெனியாரவர்களால்

ஆநந்த அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிட்டு

வெளியிடப்பட்டது.

1928.

விஷயங்கள்.

ஸர்க்கம். பேஜ்.

படங்களின் விவரம்.

மஹாபாஹுவும் மஹாவீரனுமாகிய அந்த ராமன், காளையெருது பசுக்களுடன்கூடி வருவதுபோல், ஸீதையை முன்னிட்டு ரதத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு இவ்வயோத்யாபுரத்திற்குள் எப்பொழுது நுழைவானே? பகைவரை அடக்கவல்ல பராக்ரமம் பொருந்திய மஹாவீரர்களாகிய அக்குமாரர்கள் இந்நகரப்ரவேசஞ் செய்யும்பொழுது ராஜமார்க்கத்தில் அவர்கள்மேல், ஆயிரமாயிரமாக ஜனங்கள் கும்பற்கூடி எப்பொழுது பொரிகளை இறைக்கப்போகிறார்களோ? அவர்கள் மேலான குண்டலங்கள் பளபளவென்று செவியில் விளங்கப்பெற்று வில்லையும் கத்தியையும் தரித்து, சிகரங்கள் பொருந்திய பர்வதங்கள்போல ப்ரகாசித்துக்கொண்டு அயோத்யையில் வந்து ப்ரவேசிக்கையில் நான் எப்பொழுது பார்ப்பேனே? [1] ராமன் வந்தானென்னும் மங்கல வாத்யத்தைக் கேட்டு ஸந்தோஷமடைந்த ப்ராஹ்மண கன்னிகைகள் புஷ்பங்களையும் பழங்களையும் கொடுத்துக் கொண்டு எப்பொழுது இந்நகரத்தை ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்யப் போகிறார்களோ? ராமன் ஜ்ஞானத்தில் முதிர்ந்தவன்; வயதில் தேவதைகளைப்போல் இருபத்தைந்து வயதுள்ள பாலகுமாரன்போலவே விளங்குந்தன்மையன்.

---

1. இதற்கு மூலம்—'கதா ஸுமநஸ: கந்யா த்விஜாதீநாம்ஃபலாநிச। ப்ரதிஶந்த்ய: புரீம் ஹ்ருஷ்டா: கரிஷ்யந்தி ப்ரதக்ஷிணம்,' இங்கு இது உத்தரதேசமங்கலாசாரமென்று கோவிந்தராஜர் கூறுகிறார். மஹேஶ்வரதீர்த்தர் 'ப்ரதிஶந்த:' என்று பாடங் கொண்டு, 'கந்யா த்விஜாதீநாம்' என்பதை ஒரே பதமாக்கி—(நன்மனமுடைய அந்த ராம லக்ஷ்மண ஸீதைகள் மூவரும் மங்கலவதிகளாகிய பெண்டிர்களுக்கும் ப்ராஹ்மணர்களுக்கும் புஷ்பங்களையும் பழங்களையும் கொடுத்துக்கொண்டு மனக்களிப்புடன் இந்தப் பட்டணத்தை எப்பொழுது பிரதக்ஷிணஞ் செய்யப்போகிறார்களோ)—என்று பொருள் சொல்லுகின்றனர்

அப்படிப்பட்ட தார்மிகனுகிய ராமன் மூன்றுவயதுள்ள பாலன்போல் கொஞ்சி, என்மனத்திற்கு ஸந்தோஷத்தை விளைத்துக்கொண்டு என்னிடத்திற்கு எப்பொழுது வருவானே? மஹாவீரனே! நான் பூர்வஜன்மத்தில் பெரும்பாபிஷ்டையாயிருந்து, குழந்தைகள் பாலுண்ண விரும்புகிற ஸமயத்தில் தாய்மார்களின் ஸ்தனங்களை அறுத்துப்போகட்டிருப்பேன். இதில் ஸந்தேஹம் இல்லை. புருஷஸிம்ஹனே! இளங்கன்றையுடைய பசு அக்கன்றின்மேல் மிகவும் ப்ரீதியோடிருப்பதுபோல், நான் என்பிள்ளையிடத்தில் மிகுந்த ப்ரேமமுள்ளவளாயிருக்கையில், ஸிம்ஹம் கன்றைக் கொன்று பசுவைக் கன்றற்றதாகச் செய்வதுபோல், கைகேயி பலாத்காரஞ் செய்து ராமனைக் காட்டுக்குத் துரத்தி என்னைப் பிள்ளையில்லாதவளாகச் செய்துவிட்டனள். நான் வெகுகாலம் வ்ரதோபவாஸங்களிருந்து ஒருபிள்ளையைப் பெற்றனன். அவன், உலகத்தில் எவ்வளவு கல்யாணகுணங்கள் உண்டோ அவைகளெல்லாம் அமையப்பெற்றவன்; மேலும், ஸமஸ்த சாஸ்த்ரங்களையும் ஓதியுணர்ந்து பண்டிதனுயிருப்பவன். அப்படிப்பட்ட ஒரு புதல்வனைக் கைவிட்டு நான் பிழைத்திருக்கப்போறேன். நீண்ட புஜதண்டங்களையுடையவனும் மிகுந்த பலமுள்ளவனுமாகிய அப்படிப்பட்ட என்னழகிய குமாரனைக் கண்களாரக் காணுதிருப்பேனுயின், தெய்வங்கூட எனக்கு இங்கு ஜீவித்திருப்பதற்குக் கொஞ்சமாயினும் ஸாமர்த்யத்தை விளைவிக்க வல்லதன்று. வெயிற்காலத்தில் க்ரூரமாக ப்ரகாசிக்கின்ற மஹானுபாவனுகிய ஸூர்யன் தனது கிரணங்களால் பூமியைத் தபிக்கச் செய்வது போல், புத்ரசோகத்தினுல் உண்டாகிய இப்பரிதாபாக்னி மேன்மேலும் வளர்ந்து என்னை எரிக்கின்றதே' என்று இவ்வாறு புலம்பினள். நாற்பத்து மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

———

ஸுமித்ரை கௌஸல்யையைத் தேற்றுதல்

அங்ஙனம் புலம்பிக்கொண்டிருக்கின்ற மடந்தையர் மணியாகிய கௌஸல்யையைப் பார்த்து [1] ஸுமித்ரை தர்மிஷ்டையாகையால் தர்மம் பொருந்தியிருக்குமாறு கூறினள் :— 'மேன்மைப் படுத்துகைக்குரிய மஹாநுபாவையே! உன் புதல்வன் மேலானவன். ஆகையால் அவனைப் பற்றி இங்ஙனம் புலம்புவதால் பயன் யாது? இப்படி தீனமாகக் கதறின பொழுதிலும் ப்ரயோஜனம் என்ன? பூஜிக்கத் தகுந்தவளே! மஹாபலனாகிய உன்

---

1. இதற்கு மூலம்—'இத³ம் த⁴ர்மே ஸ்தி²தா த⁴ர்ம்யம் ஸுமித்ரா வாக்யமப்³ரவீத்' என்று தாரைபோலவும் மண்டோதரிபோலவும் ஸுமித்ரையும் பரத்வஜ்ஞானமுடையவளென்று ஸம்ப்ரதாயமாகையால் இங்கு ஸுமித்ரை மூலமாக ராமனது பரத்வத்தை வெளிப்படுத்துகிறார்—(த⁴ர்மேஸ்தி²தா) தர்மத்தில் நிலைநின்றிருப்பவள். இங்கு தர்மமென்றால்—ஸித்ததர்ம ரூபனாகிய ராமனைச் சொல்லுகிறதாகையால் ராமனிடத்தில் பற்றிய மனமுடையவள், அல்லது—(த⁴ர்மே) ஜன்மாந்தர ஸுக்ருதத்தில் நிலைநின்றிருப்பவள். அப்படிப்பட்ட ஸுக்ருதபரிபாக வசத்தினளென்றபடி. (த⁴ர்ம்யம்) விசிஷ்ட தர்மத்தினின்று நழுவாததாகிய, ராமனது பரத்வத்தைப் பற்றிய. (வாக்யம்) வாக்யத்தை, (அப்³ரவீத்) சொன்னாள். 'தவார்யே ஸத்³கு³ணைர் யுக்த: புத்ரஸ்ஸ புருஷோத்தம:'—(தவ புத்ர:) உன் பிள்ளை, (ஸ:) அப்படி ப்ரஸித்தனாகிய, வேதாந்தங்களில் ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கிற, (புருஷோத்தம:) நாராயணன். எப்படி யென்றால்—(ஸத்³கு³ணைர் யுக்த:) அநிதரஸாதாரணங்களும் (பிறர்கருப் பொதுவாயிராதவைகளும்). அநவதிகாதிசயங்களும், (எல்லையில்லாத மேன்மை யுடையவைகளும்) அஸங்க்யேயங்களுமாகி (கணக்கற்றவைகளுமாகி) விளங்குகின்ற கல்யாணகுணங்களை யுடையவன். ஆகையால் இவனே ஸ்ரீமந்நாராயணனென்றபடி. இங்கு (புருஷோத்தம:) என்கிற விதுக்குப் புத்ரனென்ற புத்தியால் புருஷர்களில் தலைவனென்னும் பொருள் ஸித்திக்குமென்று நினைத்து அப்படியன்றென்பதற்காக (ஸ:) என்கிற விசேஷணம் சேர்க்கப்பட்டது. (ஸ:) வேதாந்தங்

குமாரன் ராமன் சிஷ்டர்கள் எப்பொழுதும் ஶ்ரத்தையோடு ஆசரித்து வரத்தக்கதும் பரலோகத்தில் பெரும் பயனைக்கொடுக்கத் தக்கதுமாகிய தர்மத்தைச் செய்ய முயன்று மஹாநுபாவனாகிய தந்தையை ஸத்யஸந்தனாகச் செய்யவேண்டு மென்று ராஜ்யத்தைத் துறந்து அரணியஞ் சென்றானன்றி மற்றொன்றும் இல்லை. ராமன்

ளில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற புருஷோத்தமனேயன்றிக் கேவலமான புருஷோத்தமனன்றாகையால், புத்ரனென்னும் புத்தியால் அவனைக் குறித்துச் சோகிக்கவேண்டியதில்லை யென்றபடி. வேதாந்தங்களில் ஓதப்படும் புருஷோத்தமனாவானாயின், கர்மபரதந்த்ரனாயிருப்பதேனோ என்னில் சொல்லுகிறாள்—'ஶிஷ்டைராசரிதே ஸம்யக் ஶஶ்வத்ப்ரேத்யஃபலோதயே| ராமோ யர்மே ஸ்யிதஶ் ஶ்ரேஷ்டோ நஸ ஶோச்யஃ கதாசந'. (ஶிஷ்டைஃ) சிஷ்டர்களால். (ஸம்யக்) நன்கு. (ஆசரிதே) ஆசரிக்கப்பட்டதும், (ப்ரேத்யஃபலோதயே) பாரலௌகிக பலத்திற்குக் காரணமாயிருப்பதுமாகிய, (யர்மே) தர்மத்தில், (ஸ்யிதஃ) நிலைநின்றிருப்பவன். (ஶிஷ்டைராசரிதே) என்றவிதனால்—சிஷ்டர்கள் ஆசரிப்பதெல்லாம் லோகாநுக்ரஹத்தின்பொருட்டாகையால், புருஷோத்தமனாயிருந்தும், லோகாநுக்ரஹத்திற்காகச் சிஷ்டர்கள் ஆசரிக்கும் கர்மங்களில் மனவூக்கமுற்றிருக்கிறானென்று ஸித்தம். (ப்ரேத்யஃபலோதயே) என்றவிதனால்—தசரதனுக்குப் பரலோகத்தில் ஹிதம் உண்டாவதற்காக இங்ஙனம் முயன்றானென்பதும் ஸித்தம். இவன் செய்வதெல்லாம் லோகாநுக்ரஹத்தின் பொருட்டே யென்பதைத் தெரிவிக்கிறாள்—(ஶ்ரேஷ்டஃ) 'யத்யதாசரதி ஶ்ரேஷ்டஸ் தத்ததேவேதரோஜநஃ' என்னுங் கீதாவசனத்தின்படி ஶ்ரேஷ்டர்கள் ஆசரிப்பனவெல்லாம் மற்றவர்களை அநுக்ரஹிப்பதற்காகவே. தனது ஆசாரத்தைப் பார்த்துப் பிறரும் அங்ஙனம் செய்து உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுமென்னும் புத்தியுடன் கர்மங்களைச் செய்ய முயன்றானென்று கருத்து. மேலும், 'காமவ்ருத்தஸ்த்வயம் லோகஃ க்ருத்ஸ்நஸ் ஸமநுவர்த்ததே| யத்வ்ருத்தாஸ்ஸந்தி ராஜாநஸ் தத்வ்ருத்தாஸ்ஸந்திஹி ப்ரஜாஃ' (இவ்வுலகம் முழுவதும் தன்மனம் போனபடி வர்த்திக்கின்றது. (நடக்கின்றது). அரசர்கள் எப்படி நடப்பார்களோ, அப்படியே ப்ரஜைகளும் நடக்கும்) என்று மேலிற் சொல்லு

அப்படிப்பட்ட தர்மத்தில் நிலைநின்று அவ்விதமான ஸத்கார்யத்தைச் செய்ய அரண்யம் போயிருக்கையில், அப்படிப்பட்டவனைக்குறித்து மனவருத்தப்படலாகாது. ராமனைக் குறித்து மாத்ரமே அன்று, லக்ஷ்மணனைப்பற்றியும் விசாரப்படவேண்டிய அவஸ்யம் இல்லை. பாபத்தினின்று விலகிச்சென்றவனும் ஸகல ப்ராணிகளிடத்திலும் தயையுடையவனுமாகிய லக்ஷ்மணன் அந்த ராமனுக்கு மிகவும் சுச்ருஷை நடத்திக்கொண்டிருப்பவன். இது மஹாத்மாவாகிய லக்ஷ்மணனுக்குப் பெருத்த லாபமாகையால் அவனைப்பற்றியும் மனவருத்தப் படவேண்

கிறபடியே, ராஜாவாய் அவதரித்து, ப்ரஜைகளும் தன்னைப் பார்த்து ஆசாரங்களை அறிந்துகொள்வதற்காக ஆசாரங்களை அனுஷ்டிக்கிறுனென்று கருத்து. தன் சேஷத்வ ஸ்வரூபத்திற்கு அனுகுணமாகிய கைங்கர்யத்தைக் கெட்டியாகக் கைப்பற்றி லக்ஷ்மணன் கூடவே சென்றான். ஆகையால் அவனைப்பற்றியும் துக்கிக்கவேண்டியதில்லை யென்கிறாள்—'வர்த்ததே சோத்தமாம் வ்ருத்திம் லக்ஷ்மணேஸ்மிந்ஸதாநவ:। தயாவாந் ஸர்வபூதேஷு லாபஸ் தஸ்யமஹாத்மந:'. (அநவ:) பாபமில்லாதிருப்பவன்; ப்ரமாதமற்றிருப்பவன், (ஸர்வபூதேஷு தயாவாந்) ஸமஸ்த ப்ராணிகளிடத்திலும் தயையுடையவன். ஸகலாத்மாக்களும் ஜ்ஞானைகாகாரர்களென்று [ஜ்ஞானமென்னும் ஆகாரம் ஒத்திருக்கப் பெற்றவர்களென்று] தெரியுமாகையால் எல்லாவற்றிலும் ஸமபுத்தியுடையவனாகையால் ஸ்னேஹமுடையவன். இப்படிப்பட்ட லக்ஷ்மணன், (உத்தமாம்) அதிசயபுருஷார்த்தமாகையால் (புருஷார்த்தங்களெல்லாவற்றிலும் சிறந்திருப்பதாகையால்) உத்தமமாகிய, (வ்ருத்திம்) கைங்கர்யவ்ருத்தியை, கைங்கர்யகாஷ்டையை. (கைங்கர்யம்-அடிமைசெய்தல்) (ஸதா வர்த்ததே) எப்பொழுதும் அனுஷ்டித்துக்கொண்டிருக்கின்றான். (தஸ்ய மஹாத்மந:) அந்த மஹானுபாவனுக்கு, (லாப:) கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம். இந்த ஸ்லோகத்தில் (வர்த்ததே) என்னும் சப்தத்திலுள்ள (வ) என்னும் அக்ஷரம் காயத்ரியில் ஐந்தாவது அக்ஷர

டிய அவஸ்யம் இல்லை. [1] ஸீதையும் ஸுகத்தை அனுப விப்பதற்குத் தகுந்தவள். அவளுக்கு அரண்யவாஸத்தி லுள்ள துக்கங்கள் தெரியுமாயினும், பதிவ்ரதையாகை யால் ஸ்த்ரீகளுக்குப் பதியே தெய்வமென்று நினைத்து, அவனுக்கு அரண்யவாஸத்தில் துயரங்களைப் போக்க முயன்று தார்மிகனாகிய உன் குமாரனைப் பின்றொடர்ந்து அரண்யத்திற்குப் போகின்றனள். ஆகையால் தர்மத் தின்படி நடந்த ஸீதையைப் பற்றியும் மனவருத்தப்பட வேண்டியதில்லை. உன் புதல்வனாகிய ராமன் [2] கீர்த்தி யென்னும் த்வஜத்தை உலகத்தில் எங்கும் பரவச் சுழற்றிக்கொண்டு திரிகின்றனன். அவன் ஸகலலோகங் களுக்கும் ப்ரபு. ஆகையால் ரக்ஷ்யகோடிகளைப்பார்த்து ரக்ஷிப்பதற்காகச் செல்லுகின்றனன். ஒருவன் தனது சொத்து வீணாய் அழிந்துகிடக்க வெறுமனே பொறுத் துக்கொண்டிருப்பானோ? ராமனுக்கு உலகம் முழுவதும் குழைச்சரக்கு. ஆகையால் அவன் அவை வருத்தப் பட்டுக்கொண்டிருக்கப் பொறுத்திருக்கலாகுமோ? மேலும், இதனால் அவனது கீர்த்தி உலகத்திலெங்கும் பரவுகின்றது. ஆகையால் அவனது புகழ் எங்கும் பரவி அவனுக்கு மேன்மையைக் கொடுக்கவற்றாகிய இந்த

மாலைகயால் க்ரந்தஸங்க்யை நாலாயிரம் முடிந்து ஐந்தாவது க்ரந்த ஸஹஸ்ரம் ஆரம்பிக்கப் பட்டதென்று தெரியவருகின்றது.

1. இதில்—அவனுக்கு ஸஹதர்மசாரிணியாயிருக்கும் ஸீதை யைப்பற்றியும் துக்கிக்க வேண்டியதில்லை யென்கிறாள். அவனோடு கூட தர்மங்களை ஆசரித்துக்கொண்டு போவதுபற்றி அவளைக் குறித்து மனவருத்தப்பட வேண்டாமென்று கருத்து.

2. இதில்—வேதாந்த ப்ரதிபாத்யமான அவனது லக்ஷணங்க ளைச் சொல்ல முயன்று 'தஸ்ய நாம மஹத்யஸ:' என்னும் ஸ்ருதி யின் அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதித்தாள்.

வனவாஸத்தைப் பற்றி நாம் துக்கிப்பது கூடாது. பின்னும் அவன் ஜிதேந்த்ரியன், ஆஸ்ரிதர்களைக் கைவிடலாகாதென்னும் ஸத்யவ்ரதத்தையே தனமாகக் கொண்டவன். இப்படிப்பட்ட ப்ரபுவாகிய உன் புதல்வனுக்கு எந்த மேன்மைதான் உண்டாகாது? ஸமஸ்த நன்மைகளும் அவனுக்கு ஸம்பவிக்குமாகையால் அவனைப்பற்றி வருந்தலாகாது. [1] ராமனுடைய த்ரிகரணசுத்தியையும், ஒப்பின்றியமஹிமையையும் ஸ்பஷ்டமாக அறிந்து ஸூர்யன் அவனது திருமேனியைத் தன் உஷ்ண கிரணங்களால் எள்ளளவும் தபிக்கச் செய்யமாட்டான். [2] காற்றும் ஸமஸ்த காலங்களிலும் அந்தந்த காலத்திற்குத் தகுந்தபடி சீதோஷ்ணங்களைச் செய்துகொண்டு வேகமின்றி மெதுவாயிருக்கையால் மங்கலகரமாகி அரண்யங்களிலுள்ள பூஞ்செடிகளிலுங் குளிர்ந்த ஜலப்ரவாஹங்

1. இது முதலாக—தேவதைகள் அனைவரும் அவனது ஆஜ்ஞையின்படி நடப்பவர்களேயாகையால், அவனுக்கு அனுகூலர்களாயிருப்பர்களென்று தெரிவிக்கிருள். (ராமனுடைய த்ரிகரணசுத்தியையும்) என்று தொடங்கி. இதனால் 'ஶிக்ஷோபேதி ஸூர்யஃ (என்னும் ஶ்ருத்யர்த்தம் கூறப்பட்டது. இதற்கு மூலம்—'வ்யக்தம் ராமஸ்ய விஜ்ஞாய ஶௌசம் மாஹாத்ம்யமுத்தமம் । நகாத்ரம்ஶூ ஹிஸ்ஸூர்யஸ் ஸந்தாபயிதுமர்ஹதி' (மாஹாத்ம்ய முத்தமம்) மேலான மஹிமை—தனக்கு ஸமானமாவது மேற்பட்டதாவது இல்லாதிருக்கும்படியான மாஹாத்ம்யம்.

2. இதற்கு மூலம்—'ஶிவஸ் ஸர்வேஷு காலேஷு காநநேப்யோ விநிஸ்ஸ்ருதஃ । ராகவம் யுக்தஶீதோஷ்ணஸ் ஸேவிஷ்யதி ஸூவோநிலஃ'. இதனால் 'பீஷாஸ்மாத் வாதஃ பவதே' என்னும் ஶ்ருத்யர்த்தம் கூறப்பட்டது. (ஶிவஃ) என்றதனால் வேகமில்லாமல் மந்தமாயிருக்குமென்பதும் (காநநேப்யஃ விநிஸ்ஸ்ருதஃ) என்கையால் அங்குள்ள புஷ்பங்களின் பரிமளங்களைக் கொண்டு வீசுகையும், சைத்யமும் காற்றுக்குச் சொல்லப்பட்டன. தனிஶ்லோகி.

களிலும் காட்டுத் திக்களிலும் பட்டு வருவதனால் உஷ்ண காலங்களில் பரிமளமும் குளிர்ச்சியும் பொருந்தியும் மழைக்காலங்களில் பரிமளமும் உஷ்ணமும் பொருந்தியும் ஸுகமாயிருக்கும்படி ராமன்மேல் வீசுமேயன்றி அவனுக்குக் கொஞ்சமும் உபத்ரவஞ்செய்யாது. [1] சந்த்ரனும் பாபதூரனாகிய அந்த ராமனை ராத்ரிகளில் தந்தை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொள்வதுபோல், குளிர்ந்த கிரணங்களால் பரிசித்து அவனுக்கு இனிப்பைக் கொடுப்பான். முன்பு ராமன் சம்பராஸுரனுடைய பிள்ளையாகிய தானவேந்த்ரனை ஸம்ஹரிக்கையில், அது கண்டு ப்ராஹ்மதேவன் மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்து அவனுக்கு திவ்யாஸ்த்ரங்களைக் கொடுத்தானல்லவா? ஆகையால் அந்த ராமன் மிகுந்த சூரன்; புருஷர்களிற் சிறந்தவன். அவனுக்குத் தன் ரக்ஷணத்திற்காக ஒருவனை ஆஶ்ரயிக்க வேண்டிய அவஶ்யம் இல்லை. அவனது பாஹுபலமே அவனுக்குப் போதுமானது. அதுவே அவனுக்குப் பெரிய அவலம்பம். அப்படிப்பட்ட ராமன் அரண்யஞ்சென்றிருந்தபோதிலும் பயப்படாமல் வீட்டிலிருப்பதுபோலவே ஸுகமாயிருப்பான். ராமனுக்கு அரண்யத்தில் க்ஷேமம் உண்டாகுமாக. 'இங்குப் பரதன் வேரூன்றப் பெறுவானாயின், ராமனுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்குமா?' எனபாயோ. அதற்கும் சொல்லுகிறேன்; கேள். ராமனது பாணங்களுக்குக் குறிப் படுவாராயின், எப்படிப்பட்ட சத்ருக்களாயினும் நசித்துப்போ

1. இதற்கு மூலம்—'ஶயாநமநகம் ராத்ரௌ பிதேவாபிபரிஷ்வஜந் । ரஶ்மிபிஸ் ஸம்ஸ்ப்ருஶஞ் ஶீதைஶ் சந்த்ரமா ஹ்லாதயிஷ்யதி' இதில் (ஏதஸ்யவா அக்ஷரஸ்ய ப்ரஶாஸநே கார்கி ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ வித்ருதௌ திஷ்டத:) என்கிற ஶ்ருதியின் பொருளை உட்கொண்டு இங்ஙனம் கூறப்பட்டது.

வார்கள். அப்படிப்பட்ட மஹாவீரனாகிய ராமனது ஆஜ்ஞையில் பூமி நிற்காமல் எப்படி தவறிப்போகும்? அவஸ்யம் இந்தப்பூமி அவனுக்கே உட்பட்டிருக்கும். ஸமஸ்தலக்ஷணங்களும் பொருந்திய ராமனது சரீரகாந்தியையும், சூரத்தனத்தையும், ப்ரசஸ்தமான பலத்தையும் கண்டால், அவன் அரண்யவாஸத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டு சீக்ரமாகவே ராஜ்யம் பெறுவானென்று எனக்குத் தோற்றுகிறது, தேவி! ராமன் [1] ஸூர்யனுக்கும் ஸூர்

1 இதற்கு மூலம்—'ஸூர்யஸ்யாபி ஹவேத் ஸூர்யோ ஹ்யக்நேரக்நிஃ ப்ரபோஃப்ரபுஃ। ஸ்ரியஃ ஸ்ரீஸ்ச ஹவேதக்ர்யா கீர்த்திஃ கீர்த்யாஃ க்ஷமாக்ஷமா'. இங்கு 'தமேவ பாந்தமநுபாதி ஸர்வம்' என்னும் ஸ்ருத்யர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. (ஸூர்யஸ்ய) ஸகலலோகங்களுக்கும் ப்ரகாசத்வத்தைக் கொடுப்பவனாகிய ஸூர்யனுக்குங்கூட (ஸூர்யஃ) ப்ரகாசங் கொடுப்பவன். ஸூர்யமண்டலத்தினிடையில் இருந்துகொண்டு கண்ணாடியின் உள்ளேயிருக்கும் தீபம் போல் அவனை ப்ரகாசிக்கச்செய்பவனென்றபடி. (அக்நேரக்நிஃ) அக்னிக்கும் அக்னியாயிருப்பவன். எல்லா வஸ்துக்களையும் பசனஞ் செய்வது தஹிப்பது முதலிய அக்னிகார்யங்கள் அவனது ஸங்கல்பத்திற்குட்பட்டவையென்றபடி. 'அஹம் வைஸ்வாநரோபூத்வா' என்கிற கீதாவசனத்தைக் கண்டுகொள்க. (ப்ரபோஃ ப்ரபுஃ) ப்ரபுவுக்கும் ப்ரபு. ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு ஸ்ருஷ்டிமுதலியவற்றைச் செய்யும் ஸாமர்த்யத்தைக் கொடுத்து நிர்வஹிப்பவனும் தானேயென்றபடி. (ஸ்ரியஃ ஸ்ரீஃ) ஸ்ரீக்கும் ஸ்ரீயாயிருப்பவன். ப்ரஹ்மாதிகளுக்குள்ள ஐஸ்வர்யம் எவளுடைய கடாக்ஷலேசத்திற்கு அதீனமாயிருக்கின்றதோ நாராயணனுடைய பரப்ரஹ்மத்வமும் எவளுடைய கடைக்கண்பார்வையின் மிகுதியின்றியில் ஸித்திக்காதோ அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீதேவிக்கும் அவனை ஆஸ்ரயித்தது பற்றியே ஸ்ரீயென்னும் இப்பேர் ஸித்திக்கின்றது. அவனுடைய ஈஸ்வரத்வம் பூர்ணமாக நிறைவேறுவதற்குக் காரணமாகிய ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியின் ஸ்வரூபமும் அவனாலேயே நிர்வஹிக்கப்படுகிறதென்றபடி. (கீர்த்யாஃ கீர்த்திஃ) கீர்த்திக்கும் கீர்த்தியை விளைப்பவன். 'தஸ்ய நாம

யன்; அக்னிக்கும் அக்னி; தேவர்களுக்கும் தேவன்? பூதங்களுக்கும் முதலாகிய பூதம். அப்படிப்பட்ட மஹா ப்ரபுவும் யாவராலும் மேன்மை பெற்றவனுமாகிய ராமனுக்கு தேசத்திலாயினும் பட்டணத்திலாயினும் ப்ரதிபந்தகங்கள் எவைதான் உண்டாகக் கூடும்? இப் பட்டணத்தைத் துறந்து எவன் வனத்திற்குப் போகக் கண்டு இந்தப்பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்கள் துக்கத்தின் மிகுதியால் தடுமாறி அவனைப் பிரிந்திருக்கப் பொறுமை யால் கண்ணீர்களைப் பெருக்குகின்றார்களோ; அப்படிப்

மஹதீ யஶ:' என்று கீர்த்திக்குச் சொன்ன மஹிமை பகவத்ஸம்பந் தத்தைப் பற்றியன்றோ ? அவனுடைய கீர்த்தியன்றோ அஸிதரஸாதா ரணமாயிருப்பது (பிறர்க்குப் பொதுவாயிராதிருப்பது). மற்றவர்க ளின் கீர்த்தி அளவிடக்கூடியதல்லவா? ஆகையால் அவன் தன் ஸம் பந்தத்தினால் கீர்த்திக்கும் 'அளவற்றது, மஹிமையுள்ளது, பிறர்க் குப் பொதுவன்றியிருப்பது' என்னும்படியான கீர்த்தியைக்கொடுப்பவ னென்றபடி. (க்ஷமாக்ஷமா) ஸர்வத்திற்கும் ஆதாரமாகிய பூமிக்கும் ஆதாரமாயிருப்பவன். இதற்கு 'யஸ்மிந் த்யௌ: ப்ருதிவீ சாந்தரி க்ஷம்' என்கிற ஶ்ருதி ப்ரமாணம். (தைவதாநாஞ்ச தைவதம்) தேவர் க்கும் தேவனாயிருப்பவன். இங்கு 'தந்தைவதாநாம் பரமஞ்ச தைவ தம்' என்று ஶ்ருதி. (பூதாநாம் பூதஸத்தம:) பூதமாவது ஸத்தையுள்ளது. ஸத்தையுள்ள பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் அவை களின் ஸத்தையை நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருமவனென்றபடி. இங்ஙனம் கல்யாணகுணங்களுக்கு இவனே விளைநிலமென்று சொல்லி இனி ஹேயகுண விரோதியாயிருக்குந் தன்மையை ஸூசிப்பிக்கிறான்—'தஸ்ய கேஹ்ய மூணா க்ஷேவி ராஷ்ட்ரேவாப்யய வாபுரே' என்று. (தஸ்ய கேஹி அமூணா:) அவனுக்கு ஹேயகுணங் கள் ஒன்றும் இல்லையென்க. அதாவது—உபயவிபூதியிலும் அவன் தன்தன்மை தவறாதிருப்பவன். அதாவது—தன்ஸ்வரூபத்தை விடாதிருப்பவனென்றபடி. (ஹி) என்றவிது ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. அவனுடைய தோஷவிரோதித்வம் 'அபஹத பாப்மா' என்ற இது முதலிய ஶ்ருதிகளில் ப்ரஸித்தமென்றபடி.

பட்டபுருஷ சிகாமணியாகிய ராமன் சீக்ரமாகவே ஸீதை யோடும் பூதேவியோடும் ராஜ்யலக்ஷ்மியோடுங்கூடிப்பட் டாபிஷேகம் பெறப்போகின்றனன். ராமனுக்குப் பராஜய மென்பதே தெரியாது. அப்படிப்பட்ட அவ்வீரன் தர்ப்பா ஸனத்தையும் மரவுரிகளையும் தரித்து அரண்யத்திற்குப் போய்க்கொண்டிருக்கையில், ஸீதையைப்போல், ராஜ லக்ஷ்மியும் அவனைப் பின்றொடர்ந்து சென்றது. அப்படிப் பட்ட ராமனுக்குத் துர்லபமாயிருப்பதும் ஒன்றுண்டோ? மேலான வில்லாளியாகிய லக்ஷ்மணன் பாணங்களையும் கத்திகளையும் மற்றை ஆயுதங்களையும் தரித்து ராமனைப் பின்றொடர்ந்து தானே போகின்றனன். அப்படிப்பட்ட ராமனுக்கு எதுதான் துர்லபம். தேவி! ராமன் விதிப்படி வனவாஸத்தைத் தீர்த்துத் திரும்பிவருகையில் நீபார்க் கப்போகின்றனை. இவ்வஜ்ஞானமும் துக்கமும் வேண் டாம். உனக்கு நான் ஸத்யத்தையே சொல்லுகிறேனன் றி வேறில்லை. மங்கல ஸ்வபாவமுடையவளே! உனது அவயவங்களில் ஒவ்வொன்றும் லக்ஷணங்கள் பொருந்தி அழகாயிருக்கின்றன; ஒன்றுவது லக்ஷணந்தவறி நிந் தைக்கிடமாயில்லை. குணங்களாலும் நீ அனைவரும் புக ழப் பெற்றிருப்பவளே யன்றி, உன்னை ஒருவரும் நிந்திக் கப் பெறுர். இப்படி ஸமஸ்தலக்ஷணங்களும் பொருந்தி ஸகல குணங்களும் அமைந்து விளங்குகின்ற உனக்கு, இவ்வருத்தம் நீடித்து நிற்காது. ராமன் வனத்தினின் றும் திரும்பி வந்து ஸர்வலக்ஷணங்களும் பொருந்திய உன் பாதங்களில் தலை சாய்த்து வந்தனஞ் செய்து அப் பொழுதே உதித்த சந்த்ரன்போல் மிகவும் இனியனுகப் புலப்படக் கண்டு களிக்கப்போகின்றனை. திரும்பி இந் தப் பட்டணத்திற்கு வந்து பட்டாபிஷேகங் கொண்டு மிகுந்த காந்தியுடன் விளங்குகின்ற ராமனைப் பார்த்து

நீ சீக்ரமாகவே ஆநந்தபாஷ்பங்கள் பெருகப்பெறுவாய். தேவி! ராமனுக்கு அசுபம் எதாயினும் உண்டாகுமென்று எனக்குத் தோற்றவில்லை. ஆகையால் இங்ஙனம் புலம்புவதும், மனத்தில் வருந்துவதும் செய்யலாகாது. ராமன் ஸீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் கூடி வருகையில் சீக்ரத்திலேயே நீ பார்க்கப்போகின்றனை. நீ பாபமென்பது சிறிதும் இல்லாதிருப்பவளன்றோ? உனக்கும் இவ்வருத்தம் கூடுமோ? நீ உன்னை ஸமாதானப்படுத்திக்கொள்வதேயன்றி, மற்றவர்களையுங் கூட ஸமாதானப்படுத்தவேண்டுங் காலம் அன்றோ இது? இப்படிப்பட்ட ஸமயத்தில் நீயே இப்படி மனங்கலங்கப் பெறுவாயாயின், இனி மற்றவர்கள் எப்படி ஸமாதானம் அடைவார்கள். நிமித்தமின்றியே நீ இங்ஙனம் மனங் கலங்கப்பெறுவதேனோ? தேவி! மஹானுபாவனாகிய ராமனைப் புதல்வனாகப் பெறும்படியான பாக்யம் செய்தவளுக்கு மனவருத்தங் கூடுமோ? உலகத்தில் ராமனைக் காட்டிலும் ஸன்மார்க்கவர்த்திகளில் சிறந்தவன் ஒருவனும் இல்லையன்றோ? ராமன் தனது நண்பர்களுடன் கூடி வந்து உனக்கு வந்தனஞ் செய்கையில், அது கண்டு நீ வர்ஷாகாலத்தில் மேகக்கூட்டம் ஜலத்தைப் பெய்வதுபோல், த்வரையிலேயே ஆநந்தபாஷ்பங்களைப் பெருக்கப்போகின்றனை. விரும்பின விருப்பங்களையெல்லாம் நிறைவேற்றவல்லவனாகிய உன்குமாரன் ராமன் திரும்பி அயோத்யைக்கு வந்து மேன்மை மிகுந்து மஹாபலிஷ்டங்களாகி விளங்கும் தனது ஹஸ்தங்களால் உன் பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு நமஸ்கரிக்கப்போகின்றனன். சூரனாகிய ராமன் தனது ஸ்னேஹிதர்களோடுகூடி உன்னிடம் வந்து தன் ப்ரயாஸத்தைச் சொல்லி உனக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கையில், மேகங்களின் வரிசை பர்வதத்தை

வர்ஷங்களால் நனைப்பதுபோல், ஆநந்தபாஷ்பங்களால் நனைக்கப் போகின்றனை' என்றனள். தோஷங்களொன்றுமின்றி விளங்கும் ஸுமித்ராதேவி வார்த்தைகளைச் சொல்லி மனவருத்தத்தைப் போக்குவதில் ஸமர்த்தையாகையால், அந்த ராமன் தாயாகிய கௌஸல்யையைப் பலவித வசனங்களால் ஸமாதானப்படுத்தி வாயை மூடிக்கொண்டிருந்தனள். இங்ஙனம் லக்ஷ்மணனது மாதாவாகிய ஸுமித்ரை சொல்லிய வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடனே, சரத்காலத்தில் அற்பஜலமுள்ள மேகம் வேகமாக நசித்துப்போவதுபோல், ராமனுக்குத் தாயும் தசரதமஹாராஜனது மஹிஷியுமாகிய கௌஸல்யையின் சரீரத்திலெங்கும் வியாபித்திருந்த சோகம் முழுவதும் நசித்துப்போய்விட்டது. நாற்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

(ராமன் தன்னைப் பின்தொடர்ந்துவந்த ப்ரஜைகளுக்கு நல்வார்த்தை சொல்லுதல்.)

ராமன் உண்மையான பராக்ரமமுடையவன்; மேலும் மஹானுபாவன். ஆகையால் ஜனங்களெல்லோரும் அவனிடத்தில் மிகுந்த அநுராகமுடையவர்கள். ஆகையால், வனவாஸத்திற்காகப் போகின்ற ராமனை அவர்கள் பின்றொடர்ந்து போயினர். ராமனது ஸ்னேஹிதர்களும் ராஜாவின் அந்தப்புரஸ்த்ரீகளும் ராஜாவும் ராமனது நிர்ப்பந்தத்துக்குட்பட்டுத் திரும்பினர்களேயன்றி, ராமனது ரதத்தைப்பின் சென்ற ப்ரஜைகள்மாத்ரம் எவ்வளவு சொல்லினும் திரும்பாமலே பின்தொடர்ந்தனர். அந்த ராமன் மிகுந்த கீர்த்தியுடையவனும் நற்குணங்கள் அமையப்பெற்றவனுமாகையால், அயோத்தியில் வாஸஞ்

செய்யும் புருஷர்கள் அனைவர்க்கும் பூர்ணசந்த்ரன்போல் ப்ரியனாயிருந்தனன். ராமனது ப்ரஜைகள் அவனை அரண்யத்திற்குப் போகவேண்டாமென்று எவ்வளவு வேண்டிக் கொண்டபோதிலும், அவன் தந்தையை ஸத்யஸந்தனாகச் செய்ய முயன்று அவர்களது வார்த்தையைச் செவியிற் படுத்தாமல் அரண்யத்திற்கே போயினன். ராமன் மிகுந்த ஸ்னேஹம் துலங்கும்படி கண்களால் பானஞ் செய்பவன்போல் அந்த ப்ரஜைகளைத் தன் புதல்வர்களோடொக்கப்பார்த்து ஸ்னேஹத்தினால் 'அயோத்யாபுரத்தில் வாஸஞ்செய்யும் ப்ரஜைகளே! உங்களுக்கு என்னிடத்தில் எவ்வளவு ப்ரீதியும் கௌரவபுத்தியும் உளவோ, இவையெல்லாவற்றையும், எனக்கு ப்ரியஞ்செய்ய வேண்டுவீர்களாயின், பரதனிடத்தில் விசேஷித்து நடத்தவேண்டும். கைகேயியின் கண்களைக் களிக்கச் செய்பவனாகிய அந்தப் பரதன் நல்ல நடவடிக்கையுடையவன்; ஆகையால் ப்ரியங்களையும் ஹிதங்களையும் செய்ய வேண்டிய வழிப்படி உங்களுக்குச் செய்வான். அவன் வயதில் சிறியவனாயினும் ஜ்ஞானத்தில் முதிர்ந்தவன்; ம்ருதுஸ்வபாவனாயினும் பராக்ரமத்தில் புலியைப்போல் வீர்யகுணம் பொருந்தியவன். ஆகையால் உங்கள் பயங்களைப் போக்கி உங்களைத் தகுந்தபடி காப்பாற்றிக் கொண்டு வருவான். மேலும். அவன் அரசர்களுக்குரிய குணங்கள் பொருந்தி விளங்குந்தன்மையன் ஆனது பற்றியே அரசனால் அவன் யுவராஜனாக ஏற்படுத்தப் பட்டனன். மேலும், உங்களுக்கும் எனக்கும் மற்றை லக்ஷ்மண சத்ருக்னாதிகளுக்கும் ராஜாஜ்ஞையின்படி நடக்க வேண்டியது அவஸ்யமாகையால், நாமெல்லோரும் பரதனை அரசனாக அங்கீகரிக்கவேண்டும். நான் வனத்தில் வஸித்துக்கொண்டிருக்கையில், நீங்கள் எல்லோரும்

எனக்கு ப்ரியஞ்செய்ய விரும்பி, என்னை நினைத்து அம் மஹாராஜர் மனவருத்தப்படாதிருக்கும்படி பார்த்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும்' என்றனன். ராமன் இவ்வாறு மேன்மேலும் பித்ருவசன பரிபாலனமென்னும் தர்மத்தி லேயே நின்றிருக்கக் கண்டு, அந்தப்ரஜைகளும் 'உன் னையே அரசன் முதலில் எங்களுக்கு யுவராஜனாகச்செய்த னன். ஆகையால் அந்த ராஜாஜ்ஞையை நீயும் நாங் களுமாக நிறைவேற்றவேண்டும்' என்று மொழிந்து கொண்டு ராமனே ராஜாவாகவேண்டுமென்று மேன் மேலும் விருப்பங்கொண்டனர். ராமன் தர்மந் தவற லாகாதென்று எவ்வளவு பிடிவாதங் கொண்டிருந்தா னோ, அவ்வளவும் அவனே ராஜாவாகவேண்டுமென்று ப்ரஜைகளும் பிடிவாதங் கொண்டனர். பட்டணத்து ஜனங்கள் முகத்தில் முழுவதுங் கண்ணீர் நிரம்பப் பெற்று தீனர்களாகி, ராமலக்ஷ்மணர்கள் எவ்வளவு நல்லவார்த்தை சொல்லினும் கேட்காமல் பின்றொடர் ந்து போகும்பொழுது, அவ்விருவரும் தமது குணங்க ளென்னும் பாசங்களால் அவர்களைக் கட்டி இழுத்துக் கொண்டு போவதுபோல் புலப்பட்டது. ஜ்ஞானத்தி லும் வயதிலும் ப்ரஹ்மவர்ச்சஸத்திலும் (தபோபலத்தி லும்) இப்படி மூன்று விதங்களிலும் வ்ருத்தர்களாகிய அங்குள்ள ப்ராஹ்மணர்கள் கிழத்தனத்தினால் தலை வணங்கப்பெற்று ராமனுக்கு தூரத்தில் நின்றுகொண்டு 'மிகுந்த வேகத்துடன்கூடி உயர்ந்த ஜாதியிற் பிறந்து ராமனை வஹித்துக்கொண்டு போகின்ற ஓ அஶ்வங்களே! திரும்புங்கள்; போகவேண்டாம். உங்கள் ப்ரபுவாகிய ராமனுக்கு ஹிதஞ்செய்வீர்களாக. ஜந்துக்களில் குதிரை களுக்குக் காதுகள் விசேஷித்துச் சிறந்தவை. அவை கள் எவ்வளவு தூரத்தில் உண்டான சப்தங்களையும் கேட்கவல்லவை. நாமும் எங்கள் ப்ரார்த்தனையைத்

தெரிவித்தோமாகையால், உங்களுக்கு அது நன்ருகச் செவியில் பட்டிருக்கும். ஆகையால், நீங்கள் 'எங்களுக்குக் காது கேட்கவில்லை' யென்று சொல்லாமல் உடனே திரும்பவேண்டும். உங்கள் ப்ரபுவாகிய ராமன் தார்மிகனுகையால் பரிசுத்தமான மனமுடையவன்; வீர்யம் அமைந்தவன்; சுபங்களாகிய வ்ரதங்களைத் திடமாகப் பற்றி நடத்துந் தன்மையன். ஆகையால் அவன் பட்டணத்திற்குத் திருப்பிக்கொண்டுவரத் தகுந்தவனே யன்றிப் பட்டணத்தினின்றும் அரண்யத்திற்குக் கொண்டு போகத் தகுந்தவனன்று' என்றனர். இங்ஙனம் துக்க வார்த்தைகளைச் சொல்லிப் புலம்புகின்ற அந்த வ்ருத்தப்ராஹ்மணர்களைக் கண்டு ராமன் சீக்ரமாக ரதத்தினின்றும் கீழே இழிந்தனன். ப்ராஹ்மணர்களது வாக்யத்தைக் கேட்டும் ரதத்தில் போவது தோஷமென்றும், அவர்களை ஸமாதானப் படுத்துவதற்காகத் திரும்பினாலும் வ்ரதபங்கமாகுமேயென்றும் நினைத்து ராமன் ஸீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் கால் நடையாகவே நடந்துகொண்டு அந்த வ்ருத்தப்ராஹ்மணர்கள் தன்னை ஸமீபத்தில் வந்து பிடிக்கும்படி மெல்ல மெல்ல அடிகளை இட்டுக்கொண்டு சென்றனன். ராமன் தயாரஸம் வழிந்து வரப்பெற்ற கண்களையுடையவன்; மேலும், ஸதாசாரத்தில் ப்ரீதியுடையவன். ஆகையால் கால் நடையாகவே நடந்து வருகின்ற அந்த ப்ராஹ்மணர்களைத் தான் ரதத்திலிருந்தே ஸமாதானப் படுத்துவதற்கும் அவன் மனம் பொறுக்கவில்லை. அந்த ப்ராஹ்மணர்கள், ராமன் நிற்காமல் போய்க்கொண்டேயிருப்பதைக் கண்டு மனம் பரபரக்கத் துக்கத்தினால் மிகவும் பரிதபித்து அவனைப்பார்த்து 'நீ ப்ராஹ்மணர்களிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுடையவன்; ஆகையால் இந்த ப்ராஹ்மணர்கள் அனைவரும் உன்னைப் பின்றொடர்ந்து

வருகின்றனர். அரணிகளில் ஏறிடப்பட்டிருக்கிற இவ் வக்னிகளும் இந்த ப்ராஹ்மணர்களது தோள்களில் ஏறிக்கொண்டு உன்னைப் பின்றொடர்ந்து வருகின்றன; வாஜபேயயாகத்தில் சேர்ந்தவைகளும் சரத்காலத்தி லுள்ள மேகங்கள்போல் வெளுத்தவைகளுமாகிய எமது சத்ரங்களும் (குடைகளும்) இதோ உன்பின்னே புறப்பட்டு வந்து கொண்டிருக்கின்றன. உனக்குக் குடையில்லையா கையால், வெயில வலிவு பெற்று உன்னைத் தபிக்கச் செய்யும்பொழுது நாங்கள் வாஜபேயயாகத்தில் ஸம் பாதித்த எங்கள் குடைகளைக் கொண்டு உனக்கு வெயி லைப் போக்கி நிழல் படச் செய்வோம். குழந்தாய்! இதுவரையில் நிச்சிந்தையாக எப்பொழுதும் வேதமந் த்ரங்களில் சென்றிருந்த எங்கள் புத்தி இப்பொழுது உன்னைப் பற்றி வனவாஸத்தைப் பின்சென்றிருக்கின் றது. 'உங்கள் தனமாகிய வேதங்களையும், கூடவே தொடர்ந்து தர்மங்களை அனுஷ்டிக்கின்ற பார்யைகளை யும் துறந்து வரக்கூடுமா?' என்பாயோ? அது வேண் டாம். எங்களுக்குப் பெருந்தனமாகிய வேதங்கள் எமது ஹ்ருதயங்களிலேயே இருக்கின்றன. எங்கள் பார்யை களையும் அவர்களது பாதிவ்ரத்யமே ரக்ஷிக்கின்றது. நாங்கள் ரக்ஷிக்கவேண்டிய அவஶ்யம் இல்லை. ஆகை யால் அவர்கள் க்ருஹங்களிலேயே இருப்பார்கள். 'என் வேண்டுகோளுக்காக நீங்கள் திரும்பவேண்டும்' என்பா யோ? அதில்லை. உன்னைத் திருப்பி அழைத்துக் கொண்டு போகவேண்டுமென்று நாங்கள் மனத்தில் திட மாக நிச்சயஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்றனம். நீ வனத் திற்கே போவேனென்று மீளவும் பிடிவாதஞ் செய்வது யுக்தம் அன்று. நீ தந்தையின் வார்த்தையைப் பரி பாலனஞ் செய்வதென்னுந் தர்மத்தையே நிறைவேற்ற

விரும்புவாயாயின், இனி நாங்கள் தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதற்கு நிமித்தம் யாதிருக்கின்றது? உன்னைப்போன்ற தார்மிகன் அரண்யத்திற்குப் போவானாயின், நாங்கள் தர்மத்தையே துறக்கவேண்டுமேயன்றி வேறில்லை. நாங்கள் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கலாமென்று பார்த்தாலும் நீ அரண்யஞ் சென்ற பின்பு, எங்கள் தர்மானுஷ்டானத்திற்குப் பிடிப்பு யாதிருக்கின்றது? தர்மபராயணனாகிய நீயே ப்ராஹ்மணர்களின் ப்ரார்த்தனையைச் செய்யவேண்டு மென்னும் தர்மத்தை உபேக்ஷித்துக் கானகஞ் செல்வாயாயின், இனி எந்த ப்ராணிதான் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க வல்லது? தர்மானுஷ்டானத்தில் நிலை நின்றிருப்பவனே! அப்படிப்பட்ட உன்னை, நரைத்திருக்கையால் ஹம்ஸங்கள் போல் வெளுத்த மயிர்கள் அமைந்த எமது சிரங்களைப் புழுதி படியும்படி நிலத்தில் படுத்தி நமஸ்காரஞ் செய்து வேண்டுகின்றனம்; அதைப் பார்த்தாயினும் திரும்புவாயாக. குழந்தாய்! உன்னைப் பின்றொடர்ந்து இவ்விடம் வந்திருக்கிற ப்ராஹ்மணர்கள் பலரும் யாகங்களைச் செய்வதற்காக வேண்டிய ஸம்பாரங்களைச் சேர்த்து வைத்து விட்டு வந்திருக்கின்றனர். நீ திரும்பினால்தான் அந்த யாகங்கள் நிறைவேறும். திரும்பாவிடின், அந்த யாகங்களுக்கு விக்னஞ் செய்தவனாவாய். ராமா! நாங்கள் மாத்ரமே அன்று. ஜங்கமங்களாகிய திர்யக்கு ஜந்துக்களும் ஸ்தாவரங்களாகிய வ்ருக்ஷாதிகளும் உன்னிடத்தில் பக்தி உண்டாகப்பெற்றிருக்கையால் உன்வரவை வேண்டுகின்றன. அங்ஙனம் வேண்டுகின்ற பக்தியுள்ள அவைகளிடத்தில் ஸ்னேஹத்தைக் காட்டி அவைகளின் பக்தியை ஸபலப்படுத்துவாயாக. வ்ருக்ஷங்கள் நீ வனத்திற்குப் போவது கண்டு தாமும்

பின்றொடர்ந்து வர முயன்று தமது வேர்கள் நாற்புறங்களிலும் சென்று படிந்து பேராமல்நின்று போக வொட்டாமல் தடுக்கின்றமையால் தமது வேகமெல்லாம் தடைபடப்பெற்று வாயுவேகத்தினால் கிளைகள் நிரம்பவும் உயர்ந்திருப்பதுபற்றிக் கைகளை உயரவெழுப்பினாற் போலவும், காற்றினால் அசைந்து சப்திப்பதுபற்றி உன்னைப்பின்றொடர்ந்து செல்லும் பாக்யம் தமக்கு இல்லையேயென்று முறையிடுகின்றவைபோலவும் புலப்படுகின்றன. பக்ஷிகளுங்கூடச் சேஷ்டையின்றி ஆஹாரங்களைத் துறந்து ஸஞ்சாரத்தையும் இழந்து செடிகளில் ஒவ்வோரிடத்திலிருந்து ஸகல ப்ராணிகளிடத்திலும் தயாளுவாகிய உன்னைத் திரும்பும்படி மிகவும் வேண்டுகின்றன' என்றனர். இங்ஙனம் ராமனைத் திருப்பி அழைத்துக் கொண்டுபோவதற்காகக் கதறி முறையிடுகின்ற அந்தப்ராஹ்மணர்களைக் கண்டு தானும் ராமனைப் போக வொட்டாமல் தடுப்பதுபோல் தமஸாநதி ராமனுக்குக் குறுக்கே வந்து நின்றது. பிறகு வழி நடந்து வந்தமையால் ஓய்ந்திருக்கிற குதிரைகளை அவிழ்த்து ஶ்ரமந் தீருவதற்காகச் சீக்ரத்தில் தரையில் புரளச்செய்து தண்ணீர் குடிப்பித்து ஜலத்தில் நன்கு அக்குதிரைகளின் சரீரத்தைக் கழுவி அந்தத் தமஸாநதியின்கரையில் மேயும் படிக்கு விடுத்தனன். நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமன் தமஸாதீரத்தில் ராத்ரி இளைப்பாறி யிருந்து, அன்றிரவே பின்வந்த பௌர ஜனங்களை யேமாற்றிவிட்டுப் போதல்.

பின்பு ராமன் அழகாயிருக்கின்ற அந்தத் தமஸா நதியின்கரையில் சேர்ந்து [1] ஸீதையைப் பார்த்துக்கொண்டே லக்ஷ்மணனை நோக்கி இவ்வசனத்தைச் சொல்லினன்:—'லக்ஷ்மணா! நமது வனவாஸ காலத்தில் முதல் இரவு இதுவே அரண்யத்தில் நேர்ந்திருக்கின்றது. இதற்காக நீ க்ருஹம் முதலியவற்றை நினைத்துக்கொண்டாவது, 'ஸீதை ஸுகுமாரமாயிருக்கப்பட்டவள், இதை எப்படி ஸஹிப்பாள்' என்றாவது மனத்தில் வருத்தப்படாதிருக்கவேண்டும். லக்ஷ்மணா! இதோ அரண்யங்களைக் காண்பாயாக. ராத்ரி வரவே இங்குள்ள ம்ருகங்களும் பக்ஷிகளும் நாற்புறத்தினின்றும் வந்து தமது இருப்பிடங்களில் சேர்ந்து முழுவதும் நிறைந்திருக்கின்றன. இங்ஙனம் ம்ருகங்களும் பக்ஷிகளும் தந்தமது இருப்பிடங்களில் சென்று மறைந்திருப்பதனால், இவ்வரண்யங்கள் சூன்யங்களாகி ப்ரகாசமுமின்றி அந்த ம்ருகபக்ஷிகளின் சப்தங்களால் அழுவனபோலிருக்கின்றன; காண்பாயாக. இப்பொழுது [2] என் தந்தையின் ராஜதானியாகிய அயோத்யாநகரத்திலுள்ள ஸ்த்ரீகளும் புருஷர்களும் ஆகிய அனைவரும் தம்மை விட்டுப் போன நம்மைக் குறித்து மனவருத்தப் பட்டுக்கொண்டிருப்பார்கள். இதற்கு ஸந்தேஹம் இல்லை. புருஷதிலகனே! ப்ரஜைகளெல்லோரும் பல குணங்களைப்பற்றி ராஜாவினிடத்திலும், உன்னிடத்

1. (ஸீதையைப் பார்த்துக்கொண்டே லக்ஷ்மணனை நோக்கிச் சொல்லினன்) என்றதனால் லக்ஷ்மணனைப்போல் ஸீதையும் மனங் கலங்காதிருக்கவேண்டுமென்று தெரியப்படுத்துவதற்காக வென்றுணர்க.

2. அழுவதுபோன்ற அவ்வரண்யத்தின் ஸ்திதியைக் காணவே ராமனுக்கு அயோத்யை நினைவுக்கு வந்ததென்று தெரிகின்றது.

திலும், என்னிடத்திலும், பாதசத்ருக்னர்களிடத்திலும் மிகுந்த அனுராகம் உண்டாகப்பெற்றிருக்கின்றனர்; ஆகையால் அவர்கள் வருந்துவார்களென்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? எனக்கு என் தந்தையையும் மிகுந்த புகழ் அமைந்தவளாகிய என்தாயாரையும் நினைக்கும் பொழுது மனவருத்தம் உண்டாகின்றது. அவர்கள் ஓயாமல் கண்ணீர் பெருக்கிக் கொண்டேயிருந்து கண்கள் பாழாகப்பெற்றுக் குருடாராய்விடுவார்களோ! என்னவோ! ஆனால் ஒரு ஆஶ்வாஸம் உண்டு. பரதன் தர்மஸ்வபாவனல்லவா? ஆகையால் அவன் தர்மார்த்த காமங்கள் பொருந்திய வாக்யங்களைச் சொல்லி என் தந்தை தாய்களை ஸமாதானப்படுத்துவான். லக்ஷ்மணா! பரதன் க்ரூரஸ்வபாவனல்லனென்று அடிக்கடி நினைக்கும் பொழுதெல்லாம் எனக்குத் தந்தையைப்பற்றியும் தாயைப்பற்றியும் மனவருத்தம் உண்டாகிறதில்லை. புருஷஸிம்ஹனே! நீ என்னைப் பின்சென்று வருவதுபற்றி நல்ல கார்யம் செய்தனை. நீ வாராத பக்ஷத்தில் ஸீதையை ரக்ஷிப்பதற்காக ஸஹாயந் தேடவேண்டியதாயிருக்குமல்லவா? நீ இருப்பதனால் அந்தக் கஷ்டம் இல்லாமற்போயிற்று. லக்ஷ்மணா! இன்றைய தினந்தான் வனவாஸம் ஆரம்பித்த நாள். மேலும், இது புண்யக்ஷேத்ரமாகிய தமஸாநதியின் கரை. ஆகையால் உபவாஸம் இருக்கத்தகும். ஆனது பற்றி இன்றிரவு ஜலம் மாத்ரமே உட்கொண்டிருக்கின்றனன். பலவகை[1] வன்யாஹாரங்கள் இருந்தபோதிலும், என்னிடத்தில் ப்ரீதியுள்ளவர்களின் துக்கங்களை நினைத்துக்கொண்டால் அவையெல்லாம் எனக்கு ருசிக்கவேயில்லை. எனக்கு இப்பொழுது ஜலம் மாத்ரமே இஷ்டமாயிருக்கிறது' என்றனன். ராமன் இங்ஙனம் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்துச் சொல்லிமுடித்துப் பின்பு ஸுமந்

1. காட்டிலுள்ள காய்கிழங்கு முதலிய ஆஹாரங்கள்.

த்ரனை நோக்கி 'அழகிய ஸ்வபாவமுடையவனே! குதிரைகளின்மேல் மனதுக்கக் தவறுதிருப்பாயாக' என்றனன். அந்த ஸுமந்த்ரன், ஸூர்யன் அஸ்தமித்த உடனே குதிரைகளைக் கட்டி அவைகளுக்கு எதிரே புற்களை நிரம்பப் போகட்டு மேற்செய்யவேண்டிய கார்யங்களை அறிந்தவனுகையால் ராமனது பார்ஶ்வத்தில் வந்து நின்றனன். ஸுமந்த்ரன் மங்கலகரமாகிய ஸாயங்காலஸந்தியை உபாஸித்து ராத்ரி வரக்கண்டு லக்ஷ்மணனுடன் கூடி ராமனுக்குப் படுக்கை ஏற்படுத்தினன். ராமன் தமஸாநதிக்கரையில் செடியின் இலைகளால் ஏற்படுத்தப்பட்ட அந்தப் படுக்கையைக் கண்டு, லக்ஷ்மணன் பாதுகாக்கப் பெற்று ஸீதையுடன் படுத்துக் கொண்டனன். இப்படி, ப்ராதாவாகிய அந்தராமனும் அவனது பத்னியும் நன்கு நித்ரைபோகக் கண்டு, லக்ஷ்மணன் ஸுமந்த்ரனைப் பார்த்து ராமனுக்குள்ள பல குணங்களை வர்ணித்துச் சொல்லினன். லக்ஷ்மணன் ஸுமந்த்ரனுக்குத் தமஸாநதிக் கரையில் ராமனது குணங்களைச்சொல்லிவிழித்துக்கொண்டேயிருக்கையில் ஸூர்யன் உதயமாயினன். ராமனும் தன்னைப் பின்றொடர்ந்து வந்த பட்டணத்து ஜனங்களோடு கூட, பசுக்கள் குவியல் குவியல்களாக நிரம்பப் பெற்றிருக்கிற அந்தத் தமஸாநதிக்கரையின் அருகில் அன்றிரவெல்லாம் இருந்தனன். மஹாதேஜஸ்வியாகிய ராமன் படுக்கையை விட்டெழுந்து அந்தப்ரஜைகளைப் பார்த்துப் புண்ய லக்ஷணங்கள் பொருந்திய லக்ஷ்மணனைக்குறித்து மொழிந்தனன்:— 'லக்ஷ்மணா! நம்மிடத்திலுள்ள மிகுந்த ப்ரீதியால் தந்தமது க்ருஹங்களிலும் சிறிதும் அபேக்ஷையில்லாமல் நம்மைத் தொடர்ந்து வந்து இந்தச் செடிகளின் கீழ் இப்பொழுது படுத்து நித்திரைசெய்து கொண்டிருக்கின்ற ஜனங்களைக் காண்பாயாக. இந்தப்

பட்டணத்து ஜனங்கள் நம்மைத் திருப்பி அழைத்துக் கொண்டு போவதற்காகக் கொண்டிருக்கும் பிடிவாதத்தைக் கண்டால், ப்ராணன்களையாயினும் விடுவார்களேயன்றித் தமது பிடிவாதத்தைமாத்ரம் விடமாட்டார்களென்றே தோற்றுகின்றது. இவர்கள் நித்ரை போய்க் கொண்டிருக்கும் பொழுதே நாம் சுருக்கென ரதத்தின் மேல் ஏறிக்கொண்டு பயமில்லாத வழியில் போவோம். அப்படிச் செய்தோமாயின், இவ்வயோத்யாபுரவாஸிகள் என்மேல்உள்ள ப்ரீதியால் இப்பொழுதைப்போல் இனிமேலாவது செடிகளின்கீழ்படுத்து நித்ரைபோகாதிருப்பார்கள் ராஜகுமாரர்களாயிருப்பவர் தம்மால் பட்டணத்து ஜனங்களுக்கு மனவருத்தம் உண்டாகும்பொழுது, அதைத் தாம் போக்க வேண்டுமேயன்றித் தமது துக்கங்களைப் பட்டணத்து ஜனங்களுக்கும் விளைவிக்கலாகாதல்லவா?' என்றனன். லக்ஷ்மணனும் ஸாக்ஷாத் தர்மஸ்வரூபனாகிய ராமனைப் பார்த்து 'நீ எல்லாந்தெரிந்தவன். நீ சொல்வது எனக்கு ஸம்மதமாயிருக்கின்றது. சீக்ரத்தில் தேரின்மேல் ஏறுவாயாக' என்றனன். பிறகு ஸ்ரீமானாகிய ராமன் ஸுமந்த்ரனைப் பார்த்து 'நீ ஸாமர்த்யமுள்ளவன்; ஆகையால் ஒருவர்க்குந்தெரியாதபடி ரதத்தை ஸித்தப்படுத்துவாயாக. நான் அதில் ஏறிக் கொண்டு அரண்யத்திற்குப் போகவேண்டும். சீக்ரம் போய் ரதத்தைக் கொண்டு வருவாயாக' என்றனன். பின்பு அந்த ஸூதன் சீக்கிரமாக அந்தரதத்தில் உத்தமங்களாகிய அஶ்வங்களைப் பூட்டிக் கொண்டுவந்து கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு ராமனைநோக்கி 'ரதிகர்களிற் றலைவனே! நீண்டழகிய புஜதண்டங்களையுடையவனே! இதோ குதிரைகளைப் பூட்டி ரதத்தை ஸித்தப்படுத்திக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். நீ ஸீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடுங் கூடி ஏறுவாயாக. உனக்கு மங்களம் உண்டாக

வேண்டும்' என்றனன். ராமன் தனுஸ்ஸு கவசம் முதலிய பரிகரங்களுடன் அந்த ரதத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு வேகத்துடன் பெருகி வருகின்றதும் பல நீர்ச்சுழிகள் நிரம்பப் பெற்றதுமாகிய தமஸாநதியைத் தாண்டிச் சென்றனன். பித்ருவசனபரிபாலனம் செய்ய நேரப்பெற்றமையால் மிகுந்த ஒளியுடன் விளங்குகின்ற மஹாபாஹுவாகிய ராமன் அந்நதியைத் தாண்டி ரதத்தின்மேல் இருந்துகொண்டே அக்கரையைச்சேர்ந்து ரதம் கரையோரத்தில் ஜலத்தில் இருக்கும் பொழுதே அதினின்றும் இறங்கிப் பாதசாரியாகவே, முள்கலவில்லாமல் பயங்காட்டுந் தன்மையுள்ள செந்நாய் முதலிய துஷ்டஜந்துக்களின் பயமுமின்றி மங்கலகரமாகிய பெரியவழியைப் பிடித்துச் சென்றனன். ராமன் தன்னைப் பின்றொடர்ந்து வந்த பட்டணத்து ஜனங்களை [1] மோசஞ் செய்ய நினைத்து ஸுமந்த்ரனைப் பார்த்து 'ஸாரதியே! நீ ஒருவன்மாத்ரம் ரதத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு வடதிசைப்புறம் பற்றிச் செல்வாயாக. அப்பொழுது பட்டணத்து ஜனங்கள், நான் அயோத்யைக்கே போனே

---

1. ராமன் தயாநிதியாயிருந்தும் தன்னைப் பிரியப்பொறாமல் தன்னிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுடையவர்களை இங்ஙனம் வஞ்சித்துப் போவது அனுசிதமன்றோ வென்னில்—இது வஞ்சனம் அன்று. பட்டணத்து ஜனங்களுக்குத் தன்னுடன் ஸர்வகாலமும ஸஹவாஸம் நேருவதால் ஆநந்தம் தலைக்கு மேலிட்டு வருமாகையால் அவர்களது ஸத்தையே இல்லாமற் போய்விடும். ஆகையால் அவர்களை ஸாத்மிக்கப் பண்ணிப் பிறகு அனுபவத்தை நன்றாகக் கொடுக்கும்பொருட்டு வ்ரணசிகித்ஸை செய்பவன்போல் வனவாஸத்திலுல் விஶ்லேஷத்தை ஸங்கல்பித்தனன். ஆனதுபற்றி இது அவர்களுக்கு ஹிதமான வ்யாபாரமேயன்றி வஞ்சனமாக நேராது. ராமனுக்கு அப்படிப்பட்ட ஸங்கல்பம இல்லையாயின் ஜனங்கள் எல்லோரும் நித்ரைபோவது நேராது. ஸுமந்த்ரனைப் போலவும் லக்ஷ்மணனைப் போலவும இவர்களில் ஒருவனாவது விழித்துக்கொண்டிருப்பான், அப்படி யில்லாமையால் ராமனுடைய ஸங்கல்பமேயன்று தெரிய வருகின்றது.

னென்று நினைத்துக்கொள்வார்கள். ஒரு முஹூர்த்த காலம் அங்ஙனம் வேகமாகச் சென்று மீளவும் ரதத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு வேறுவழியாகத் திரும்பி வருவாயாக. நான் ஆரண்யம் போவது பட்டணத்து ஜனங்களுக்குத் தெரியாதிருக்கும்படி நீ இதை மனவூக்கம் மிகப்பெற்று நடத்தவேண்டும்' என்றனன். ஸுமந்த்ரனும் ராமனது வார்த்தையின்படி செய்து வேறு வழியாகத் திரும்பி வந்து 'நீ சொன்னபடி ரதத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு வந்தேன்' என்று ராமனுக்குத் தெரிவித்தனன். அனந்தரம் ரகுகுலத்திற்கு வ்ருத்தியைச் செய்கின்ற அந்த ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஸீதையுடன், ஸுமந்த்ரன் தாங்கள் சொன்னபடி நன்றாகத் திருப்பிக் கொண்டுவந்த ரதத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டனர். பின்பு அந்த ஸாரதியும் தபோவனத்திற்குப் போகும் வழியைப் பிடித்துக் குதிரைகளை அதட்டி ஓட்டினன். அனந்தரம் மஹாரதனாகிய அந்தத் தசரதகுமாரன் ஸாரதியோடுகூட ரதத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு ஆரண்யத்திற்குச் சென்றனன். பின்பு அந்த ஸாரதி ப்ரயாண காலத்தில் மங்களத்திற்காக ரதத்தை வடதிசையாகக் கொஞ்சம் போகும்படி ஓட்டினன். நாற்பத்தாறுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமனைப் பின்றொடர்ந்து வந்த பட்டணத்து ஜனங்கள், அவன் தம்மை ஏமாற்றிப் போனது கண்டு சிந்தித்து அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போதல்

இரவு கழிந்து பொழுது விடிகையில் அந்தப் பட்டணத்து ஜனங்கள் அங்கு ராமனைக் காணாமல் சோகத்தினால் பரிதபித்துச் சேஷ்டைகளின்றி இன்னது செய்ய வேண்டுமென்று தோன்றாமல் மனம் மயங்கப் பெற்

திருந்தனர். அவர்கள் சோகத்தினால் கண்களில் நீர் ததும்பப்பெற்று மிகவும் வருந்தி நாற்புறமும் கண்களை விட்டுப் பார்த்துக்கொண்டே ஆங்காங்கு ராமனது வழியைக் காட்டவல்ல ரதரேணுவையுங் கூடப் பார்க்க நேராமல் மேன்மேலும் மனவருத்தம் மேலெழப் பெற்றிருந்தனர். புத்திமானாகிய அந்த ராமன் தம்மைத் துறந்து விட்டுப் போனது பற்றி, அவர்கள் ராமனிடத்தில் மிகுந்த மனப்ரீதியுடையவர்களாகையால் மிகவும் வருந்தி முகம்வாடி விலவிலத்துத் தீனர்களாகிக் கேட்போர்களுக்குக் கருணை உண்டாகும்படியான வார்த்தைகளை ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டனர்:— 'சீ! பாழான நித்ரை! அந்நித்ரையை எவ்வளவு பழித்தாலும் போதாது. அதனாலன்றோ நாம் மனம் மயங்கப்பெற்று ஏமாறி அகன்ற மார்பையுடையவனும் நீண்டழகிய புஜதண்டங்களையுடையவனுமாகிய ராமனைப்பார்க்க நேராதிருக்கின்றனம். அம்மஹாபாஹு தன்னை அநுஸரிப்பவர்களை வீண் செய்பவன் அல்லன்; அப்படிப்பட்டவன் இப்பொழுது பக்தர்களாகிய நம்மைப் பரித்யாகஞ்செய்து அரண்யத்திற்கு எப்படிப் போயினன்? தந்தை தனது ஔரஸபுத்ரர்களைக் காப்பாற்றுவது போல் நம்மை எப்பொழுதுங் காப்பாற்றுந் தன்மையனும் ரகுகுல திலகனுமாகிய ராமன், இப்பொழுது நம்மைத் துறக்க மனம் வந்து அரண்யத்திற்கு எப்படிப் போயினன்? நாம் இங்கேயே ப்ராயோபவேசஞ்செய்து ப்ராணன்களை விட்டு விடுவோம்; அல்லது மஹாப்ரஸ்தானஞ் செய்வோம். (மரணதீக்ஷையைக் கைப்பற்றி வடதிசைவழியாகப் போவோம்.) இப்படிச் செய்யலாமன்றி ராமனைப் பிரிந்து இனி நமக்குப் பிழைப்பு எதுக்காக? இங்கு உலர்ந்த காஷ்டங்கள் மிகப் பெரியனவாகப் பலவும் இதோ இருக்கின்றன. அவைகளைக் கொண்டு சிதை ஏற்படுத்தி அதில் அக்னியை வளர்த்தி நாம் எல்லோ

ரும் அக்னிப்ரவேசத்தையாயினும் செய்வோம். இனி அயோத்யைக்குப் போவோமாயின், அங்குக் கேட்பவர்களுக்கு என்னவென்று பதிலுரைப்போம்? பெருத்தழகிய புஜங்கள் அமையப்பெற்றுப் பொறுமையென்பது சிறிதும் இல்லாமல் இனிய உரைகளை உரைக்குந் தன்மையனும் ரகுகுலாலங்காரனுமாகிய அந்த ராமனைக் காட்டுக்குக் கொண்டுபோய் விட்டு வந்தோமென்றன்றோ பதிலுரைக்கவேண்டும்! இது எப்படி பொருந்தும்? முன்னமே ராமனைப் பிரிந்ததற்கு வருத்த முற்றிருக்கிற ஸ்த்ரீ பால வ்ருத்தர்களோடு கூடிய அவ்வயோத்யா நகரம் முழுவதும் 'போனவர்கள் ராமனைத் திருப்பிக் கொண்டு வருவார்களோ' என்று எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்து, ராமனை விட்டு நாம் மாத்ரம் வருவது கண்டு மனக் களிப்பின்றி வருந்துவது ஸத்யமே. ராமன் எப்பொழுதும் மனத்தை அடக்கிக் கொண்டிருப்பவன்; மஹாவீரன்; அப்படிப்பட்ட மஹானீயனோடு கூடவே அயோத்யையினின்றும் புறப்பட்டனம்; இப்பொழுது அப்படிப்பட்டவனை விட்டு நாம் எப்படி திரும்பி அந்தப் பட்டணத்தைப் பார்க்கலாம்?' என்று சொல்லிக் கொண்டு கன்றுகளை விட்டுப் பிரிந்த பசுக்களைப்போல் கைகளை உயர எழுப்பிக்கொண்டு துக்கத்தினால் பரிதபித்து இங்ஙனம் பலவித வார்த்தைகளைச் சொல்லிப் புலம்பினர். பிறகு அவர்கள் தேர் போனவழியைக் கண்டுபிடிக்க முயன்று திரும்பிக் கொஞ்சதூரம் சென்று, அனந்தரம் வழி புலப்படாமையால் அளவில்லாத துக்கஸாகரத்தில் மூழ்கிக் கிடந்தனர். நல்ல மனமுடைய அந்நகரத்து ஜனங்கள் ரதம்போனவழி தெரியப் பெறாமல் 'இது வென்! இனி என்செய்வோம்? தெய்வம் நம்மைப் பாழாக்கி விட்டதே' என்று புலம்பிக் கொண்டே திரும்பினர். பின்பு அவர்களெல்லோரும் மனத்தில் சிறிதும் உத்ஸாஹமின்றித் தாம் வந்தவழியே பிடித்து அயோத்யாபுரத்திற்குப் போயினர். அப்பொழுது அந்நகரத்திலுள்ள ஸத்புருஷர்களெல்லோரும்

ராமவியோக துக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தனர். திரும்பி வந்த ஜனங்களெல்லோரும் அந்தப் பட்டணம் ஜலந் தெளித்து விளக்கிப் புஷ்பங்கள் தூவுதல் முதலிய ஸம்ஸ்காரங்கள் ஒன்றுமில்லாமல் பாழாயிருக்கக்கண்டு மிக்க மனவருத்தம் உற்றவர்களாகி 'ஒரு நதியைச் சார்ந்த ஓடையில் ஸர்ப்பம் ஒன்று வஸித்துக்கொண்டிருக்க, அந்த ஸர்ப்பத்தைக் கருடன் கொண்டுபோகையில் அந்நதி சூன்யமாகி விளங்காதிருப்பதுபோல், இப்பட்டணம் ராமன் இல்லாமையால் சூன்யமாகி மிகவும் மனக்களிப் பற்றிருக்கின்றதே' என்று புலம்பிக் கொண்டு சோகத்தினால் வருந்திய கண்களினின்றும் நீர்களைப் பெருக்கினர். ராமன் இல்லாமற் போனது பற்றி ஆநந்தமென்பது சிறிதும் இல்லாமல் பாழாயிருக்கின்ற அந்தப் பட்டணம், துக்கத்தினால் மனம் பரிதபிக்கப்பெற்றிருக்கிற அப்பெளர ஜனங்களுக்கு, ராத்ரியில் சந்த்ரனில்லாத ஆகாயம் போலவும், ஜலமில்லாத ஸமுத்ரம் போலவும், புலப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. அவர்கள் துக்கத்தினால் வருந்தி உத்ஸாஹமென்பது சிறிதும் இல்லாமல் மிகவும் தன ஸம்ருத்தியுள்ள தமது க்ருஹங்களுக்குள் எவ்வளவோ மனவருத்தத்துடன் சென்று மனக்களிப்பென்பது முழுவதும் அழிந்து சோகத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதனால், தம்மெதிரில் இருப்பவர்களைக் கண்டும், அவர்கள் ஸ்வஜனங்களா இதர ஜனங்களாவென்று சிறிதும் அறியப் பெறாதிருந்தனர். நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பட்டணத்து ஜனங்களின் மனவருத்தம்.

அப்பட்டணத்து ஜனங்கள் இங்ஙனம் ராமனைப் பின்சென்று நடுவழியில் அவனைத் துறந்து காணாமல் அவன் போனவழியும் தெரியப்பெறாமல் திரும்பினவர்களாகி, அவனைக் காணாத மனவருத்தத்தினால் மிகவும்

பீடிக்கப்பட்டுக் கண்களிரண்டிலும் நீர் ததும்பப் பெற்று மனந்தளர்ந்து வருந்திச் சிறிதாயினும் ஸுகப்படலாமேயென்று மரணத்தை ஆசைப்பட்டுத் திடந்தப்பி ப்ராணன்கள் தொலைந்து போனாற்போல் மூர்ச்சித்திருந்தனர். பின்னும், அவர்கள் முகத்தில் கண்ணீர் நிரம்பப் பெற்றுத் தந்தமது க்ருஹங்களுக்குச் சென்று புத்ரர்களோடும் பத்னிகளோடுங் கூடி எல்லோருமாக மேன்மேலும் கண்ணீர் பெருக்கினர். அவர்கள் ஸ்னேஹிதர் முதலானோர்களைக் கண்டும் மனக்களிப்பின்றி யிருந்தனர். முன்பு எப்பொழுதும் தாம் பெற்றனுபவியாத சிறந்த பதார்த்தங்களை லபித்தும் ஸந்தோஷியாமலே இருந்தனர், வர்த்தகர்கள கடைகளில் சரக்குகளைப் பரப்பவில்லை. பெருந்தவஞ்செய்து புண்யபலனாகப் பெற்ற பிள்ளை பெண்டிர்முதலியவைகளும் விளக்க முறாதிருந்தன. க்ருஹஸ்தர்கள் தத்தம் க்ருஹங்களில் சமையலுங் கூடச் செய்யவில்லை. கெட்டுப்போய் வெகுகாலம் அகப்படாத ரத்னாதிகள் திரும்பி அகப்படினும், நிதிமுதலியவற்றால் ஏராளமாகப் பணங்களைப்பெறினும் அவர்கள் மனக்களிப்பின்றியிருந்தனர். தாய் வெகுநாள் வ்ரதோபவாஸங்களைச் செய்து முதலில் பெற்ற பிள்ளையைக் கண்டும் களிப்பில்லாதிருந்தனள். வீடுகள்தோறும் மடந்தையர் துக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்டுப் புலம்பிக்கொண்டிருந்து வீட்டிற்கு வந்த கணவர்களை, யானைப்பாகர் மாவெட்டிகளால் யானைகளைக் குத்தித் துன்புறச் செய்வதுபோல் க்ரூரங்களான சொற்களைச் சொல்லி வருந்தச் செய்தனர். அந்த ஸ்த்ரீகள் அவர்களைக்கண்டு 'எவர்கள் ராமனைக் காணப் பெறாதிருக்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு வீடுகள் எதுக்காக? அப்படிப்பட்டவர்களுக்குத் தனங்களாலாவது பிள்ளைகளாலாவது ப்ரயோஜனம் என்? அவர்களுக்கு ஸுகங்கள்தானும் எதுக்கு? அரண்யத்தில் ஸீதையுடன்கூடிய ககுத்ஸ்தகுலாலங்காரனாகிய ராமனுக்குப் பரிசர்யை செய்யும்பொருட்டுப் பின்றொடர்ந்து நடந்த லக்ஷ்மணன் ஒருவனே உலகம் அனைத்திலும்

ஸத்புருஷனென்று கூறத் தகுந்தவன். ராமன் அரண்யத்தில் எந்த நதிகளிலும் எந்தத் தாமரையோடைகளிலும் எந்தத் தாமரைக் குளங்களிலும் இழிந்து தெளிந்த ஜலங்களில் ஸ்னானஞ் செய்யப்போகிறானோ, அவையெல்லாம் மிகுந்த புண்யஞ் செய்தவை. அழகிய வ்ருக்ஷங்களின் வரிசைகள் நிரம்பப்பெற்ற அரண்யங்களும் அகன்றழகிய ஜலக்கரைகளையுடைய நதிகளும், அழகான தாழ்வரைகளையுடைய பர்வதங்களும் ராமனுக்கு மனக்களிப்பை விளைக்கப்போகின்றன. ராமன் அரண்யத்திற்காவது மலைக்காவது எவ்விடம் போயினும், அவை ப்ரிய அதிதியைப்போல் தம்மிடம் வந்த ராமனைப் பூஜிக்காதிருக்க நேராது. [1] வ்ருக்ஷங்கள் தமது சிகரங்களில் சிரோபூஷணம்போல் விசித்ரமாய் விளங்குகின்ற புஷ்பங்களோடு கூடிக் கிளைகள்தோறும் பூங்கொத்துக்கள் நிரம்பப்பெற்று இனிய ஒலியுடன் கூடிய வண்டுகள் சூழ ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருந்து ராமனுக்குப் புலப்படப் போகின்றன. பர்வதங்களும் ராமன் வரக்கண்டு அவனிடத்திலுள்ள ஆதராதிசயத்தினால் அகாலத்திலும் மேலான பூக்களையும் பழங்களையும் அப்பொழுது உண்டாகச்செய்து புலப்படுத்தி ஸந்தோஷத்தை விளைக்கப்போகின்றன. பர்வதங்கள் வேண்டியபொழுதெல்லாம் ராமனுக்குத் தம்மிடத்திலுள்ள அற்புதங்களாகிய பலவித மலையருவிகளைப் பலவாறாகப் புலப்படுத்தித் தெளிந்து அழகாயிருக்கின்ற ஜலங்களைக் கொடுக்கப் போகின்றன. பர்வத சிகரங்களிலுள்ள வ்ருக்ஷங்களும் ராமனுக்கு

1. வ்ருக்ஷங்கள் ராமனைப் பரமாத்மாவாக நினைத்துத் தம்மீதிருக்கிற வண்டுகளின் ஜங்காரங்களாகிற மந்த்ரங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு தம் கிளைகளாகிற கைகளில் பூங்கொத்துக்களாகிற புஷ்பாஞ்ஜலிகளைக் கொண்டு ராமனை அர்ச்சிக்கப் போகின்றனவென்று கருத்து. இப்படிக்கு மஹேஶ்வர தீர்த்தர்.

மனக்களிப்பை விளைக்கப் போகின்றன. ராமன் மஹாசூரன்; மேலும், நீண்டழகிய பாஹுதண்டங்களையுடையவன்; சூரர்களில் தலைவனாகிய தசரதனது குமாரனல்லவா? அப்படிப்பட்ட ராமன் இருக்குமிடத்தில் நமக்கு பயமென்பது சிறிதும் நேரிடாது; அவமானமும் எள்ளளவும் உண்டாகாது. நாம் தாமஸப்படுத்தினேமாயின், ராமன் மேன்மேலும் வெகுதூரம் நடந்து போய்விடுவான். ஆகையால் இப்பொழுதே புறப்பட்டு ராமனிருக்குமிடந் தேடிச் செல்வோம். அப்படிப்பட்ட மஹானுபாவனாகிய ப்ரபுவின் பாதஸேவையே நமக்கு ஸுகத்தைக் கொடுக்கவல்லது. அவனே நமக்கு நாதன். அவனே கதி. அவனே நமக்குப் பரம ஆதாரமும். நாங்கள் ஸீதைக்குப் பரிசர்யை செய்கின்றோம். நீங்கள் ராமனுக்குப் பரிசர்யை செய்யலாம்' என்றனர். இங்ஙனம் அப்பட்டணத்து மடந்தையர் துக்காதிசயத்தினால் வருந்திப் பர்த்தாக்களைப் பார்த்து அந்தந்த சொற்களைச் சொல்லி, மீளவும் அவர்களை நோக்கி மொழிந்தனர்:—'ராமன் உமது யோக க்ஷேமங்களை நிறைவேற்றவல்லவன். ஸீதையும் இந்த ஸ்த்ரீஜனங்களுக்கு வேண்டிய யோக க்ஷேமங்களை நடத்துவாள். ராமனில்லாமையால் ஸஜ்ஜனங்கள் வாஸஞ் செய்யத் தகாததும் ஆனதுபற்றியே மேன்மை குன்றப்பெற்றதும் ராமனை நினைத்து மனவருத்தமுற்றுப் பரிதபிக்கின்ற ஜனங்களுடன் கூடியதும் மனக்களிப்பைத் தொலைத்துப் புத்தியைக் கெடுக்கவல்லதுமாகிய இவ்வயோத்யாபுரவாஸத்தினால் எவன் தான் மனக்களிப்புறுவான்? இந்த ராஜ்யம் கைகேயியைச் சேருமாயின், தர்மத்தினின்றும் நழுவி நாதனையும் துறந்து பாழாய்விடும். இதற்கு ஸந்தேஹம் உண்டோ? அப்பொழுது நமக்குப் பிழைத்திருப்பதனால் பயனில்லை. பிழைத்

திருப்பதனுலும் பயனில்லையாயின், அனந்தரம் பிள்ளைகளாலாவது பணங்களாலாவது ப்ரயோஜனம் யாது? எவள் ஐஸ்வர்யத்திற்காகப் புதல்வனையும்பர்த்தாவையும் பரித்யாகஞ் செய்தாளோ, குலத்தைக் கெடுப்பவளான அப்படிப்பட்ட கைகேயி மற்றெவனைத் தான் பரித்யாகஞ் செய்யமாட்டாள்? கைகேயியின் ராஜ்யத்தில் அவள் பிழைத்திருக்கையில், நாம் ப்ராணன்கள் இருக்கும் வரையிலும் ப்ருத்யர்களைப்போல் ஒருகாலும் வஸித்திருக்கலாகாது. இவ்விதமாக எங்கள் புதல்வர் மேலும் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகின்றனம். நமது ராஜ சிரோமணியாகிய தசரதனுடைய குமாரனை ராமனைத் தயையின்றி அரண்யத்திற்கு அனுப்பினளே! அப்படிப்பட்ட அதர்மிஷ்டையாகிய அந்தத் துராசாரையினிடஞ் சேர்ந்து எவன்தான் ஸுகமாகப் பிழைத்திருப்பான்? இந்த ராஜ்யம் முழுவதும் ஆதாரமின்றி நாயகனுமில்லாமல் உபத்ரவப் பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றது. ஒரு கைகேயியைப்பற்றி இதெல்லாம் நாசம் அடையப்போகின்றது. ராமன் அரண்யத்திற்குப்போன பின்பும் தசரதமன்னவன் பிழைத்திருக்கப்போகிருனே? பிழைத்திருக்கமாட்டானல்லவா? தசரதன் காலஞ்சென்று போகையில், பிறகு எல்லாவற்றிற்கும் நாசம் உண்டாய்விடுமென்பது யாவர்க்கும் வெளிச்சமே யல்லவா? எமக்குப் புண்யம் குறைந்து போய்விட்டது. மேலும், பெரிய ஏழைகளாய் விட்டனம். இவ்விஷயத்தை நன்கு ஆலோசித்து விஷத்தையாவது பருகுவீர்களாக; இல்லையாயின், ராமனையாவது பின்றொடர்ந்து நடப்பீர்களாக. அதுவும் இல்லையாயின், உங்கள் பேருங் கூடச்செவியில் படக்கூடாத தூர தேசத்திற்காவது போகவேண்டும். ‘பித்ருவசன பரிபாலனத்திற்காகவும்

கைகேயிக்கு ப்ரியஞ் செய்வதற்காகவும் ராமன் அரண்யத்திற்குச் சென்றானாயின், அதற்கு நாம் என்ன செய்யக் கூடும்' என்கிறீர்களோ? அப்படி இல்லை. அரசன் கபடம் வைத்துக்கொண்டு ஸீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் ராமனை அரண்யம் போகத் துரத்தி விட்டனன். பசுக்களைக் கொலையாளியிடம் ஒப்புவிப்பது போல், நம்மையும் பரதனிடம் ஒப்புவித்தனன். மன்னவன் இந்தக்கார்யத்தைச் செய்து விட்டனன். ஆயினும் நாம் ராமனைப் பின்றொடர்ந்து செல்வோமாயின் ஸுகித்திருக்கலாம். லக்ஷ்மணனுக்குத் தமையனாகிய ராமன் பூர்ணசந்த்ரன் போன்ற முகமுடையவன்; குளிர்ந்த கருநிறமுடையவன்; மேலும், நல்ல ஸ்வபாவமுடையவன்; தோளெலும்புகள் மறைந்தழகாயிருப்பவன்; பின்னும், பகைவரைப் பறந்தோடச் செய்யவல்லவன்; முழந்தாள்வரையிலும் நீண்டழகிய பாஹு தண்டங்களை யுடையவன்; தாமரையிதழ்போன்ற கண்களுடையவன். அவன் எவனோடாயினும் தானே முன்னிட்டுப் பேசுந்தன்மையுடையவன்; யாவர்க்கும் இனியனாயிருப்பவன்; ஸத்யத்தையே மொழியும் ஸ்வபாவமுடையவன்; மிகுந்த பலம் அமைந்தவன். அவன் ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் சந்த்ரன்போல் அழகிய காட்சியுடையவன்; மத்தகஜம்போல் நடையழகுடையவன்; அம்மஹாரதிகன், அப்புருஷஸிம்ஹன், தன் ஸஞ்சாரத்தினால் அரண்யங்களை விளங்கச் செய்யப் போகின்றனன். இது நிஜம்' என்றனர். அந்தப் பட்டணத்து மடந்தையர் நாகரிகர்களாகையால் எதற்கும் கலங்காத மனமுடையவராயினும் ராமவிரஹத்தைப் பொறுக்கமுடியாமல் இங்ஙனம் புலம்பிப் பரிதபித்து மரணம் நேர்ந்தாற்போல் கூக்குரலிட்டழுதனர். இவ்விதமாக அந்த ஸ்த்ரீகள் க்ருஹங்களில் ராமனைக் குறித்துப் புலம்பிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே ஸூர்யன்

அஸ்தமித்தனன். ராத்ரியும் வந்துவிட்டது. அப்பொழுது ஹோமம் முதலியவற்றிற்காக வளர்த்தப்பட்ட அக்னிகள் ப்ரகாசிக்காமலே யிருந்தன. வேதாத்யயனங்களாவது புராணபடனங்களாவது நடக்கவில்லை. அந்தப்பட்டணம் முழுவதும் இருள்மூடப் பெற்றது போல் இருந்தது. மேலும், அப்பட்டணத்தில் வர்த்தகர்களும் கடைகளைப் பரப்பவில்லை. ஸந்தோஷம் என்கிற வார்த்தையே அங்கெங்கும் புலப்படவில்லை. திக்கே இல்லாதிருந்தது. ஆகையால் அவ்வயோத்யாநகரம் நக்ஷத்ரமில்லாத ஆகாயம்போல் புலப்பட்டது. ஸ்த்ரீகள் தமது புதல்வர்களாவது, தமதுடன் பிறந்தவர்களாவது அரண்யத்திற்குத் துரத்தப்படுவார்களாயின் எப்படி மனவருத்த முறுவார்களோ, அப்படியே ராமனைக் குறித்து மிகுந்த மனவருத்தமுற்றுத் தீனர்களாகி மனத்திடந் தவறிப் பன்னிப்பன்னிப் புலம்பியழுதனர். ஏனெனில், அந்த ராமன் அவர்களுக்குப் புதல்வர்களைக் காட்டிலும் உடன் பிறந்தவர்களைக் காட்டிலும் மேலாகவே இருந்தனன். அப்பொழுது அவ்வயோத்யாநகரத்தில் ஆட்டங்களும்பாட்டுக்களும் உத்ஸவங்களும் வாத்யகோஷங்களும் நின்றுபோயின. ஸந்தோஷம் அவ்விடம் விட்டு வெகுதூரம் நடந்து சென்றது. கடைகளும் ஸம்ருத்திகளொன்றுமில்லாமல் மூடப்பட்டிருந்தன. ஆகையால் அந்தப் பட்டணம் ஜலம்வற்றிய மஹாஸமுத்ரம் போல் பாழாயிருந்தது. நாற்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமன் அரண்யத்திற்குப் போய்க்கொண்டே வேதஸ்ருதி கோமதியென்னும் நதிகளைத் தாண்டுதலும் ஸுமந்த்ரனோடுகலந்து ஸம்பாஷணஞ் செய்தலும்.

புருஷஸிம்ஹனாகிய ராமன் தந்தையின் ஆஜ்ஞையை ஸ்மரித்துக்கொண்டே பட்டணத்து ஜனங்களை நடுவழியில் துறந்து அந்த [1] ராத்ரிசேஷத்திலேயே வெகுதூரம் போயினன். அவன் அங்ஙனம் போய்க்கொண்டிருக்கும் பொழுதே ராத்ரியும் ஸுகமாகக்கடந்து சென்றது. ராமன் மங்கலகரமாகிய விடியற்காலஸந்தியை உபாஸித்து உத்தரகோஸல தேசத்தினுடைய தக்ஷிணபாகத்தின் எல்லையைச் சேர்ந்தனன். வழியிலுள்ள க்ராமங்களெல்லாவற்றிலும் விதை விதைக்கும் பொருட்டு அவைகளைச் சுற்றி எல்லைக் கடைசி வரையிலுமுள்ள நிலங்கள் நன்கு உழப்பெற்றிருந்தன. வனங்கள் முழுமையும் புஷ்பித்திருந்தன. ராமன் அவைகளையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு பெரிய ஊர்களிலும் சிறிய ஊர்களிலும் வஸிக்கும் ஜனங்கள் மொழியும் வார்த்தைகளைச் செவியிற் படுத்திக்கொண்டே, குதிரைகள் வேகமாக நடந்து சென்றபோதிலும் அவைகளின் [2] கதிலாகவத்தினாலும் ஆங்காங்குள்ள விசேஷங்களில் மனஞ்செலுத்திச் செல்வதினாலும மெதுவாகப் போவதுபோலவே வெகுதூரங் கடந்து சென்றனன். பெரிய ஊர்களிலும் சிறுச்சேரிகளிலும் வாஸஞ்செய்பவர் அந்த ராமனைக் கண்டு 'சீ! தசாதமஹாராஜன் எவ்வளவு மனுஷ்யன்! கேவல காமத்திற்கு உட்பட்டு இங்ஙனஞ் செய்தனன். ஐயோ! கைகேயி, இப்பொழுது கொடுந்தன்மையளாயினளே; இதென்ன வருத்தம்! எவ்வளவு பாபிஷ்டையோ! இடைவிடாமல் மேன்மேலும் பாபங்

1. ராத்ரிசேஷம்—ராத்ரியின் மிச்சம்; இன்னம் பொழுது விடிவதற்கு எவ்வளவு அவகாசம் இருந்ததோ அவ்வளவிலேயே.

2. கதிலாகவமாவது நடையில் உள்ள வேகம்.

களையே செய்யுந் தன்மையளாயினள். இல்லாமலென்? ராமன் தர்மஸ்வபாவன்; எல்லாவற்றிலும் மிகுந்த அறிவுடையவன்; அவனே தயைக்குப் பிறப்பிடம்; இந்த்ரியங்களை யெல்லாம் தன்வழி செல்லாதபடி அடக்கிக்கொண்டிருப்பவன்; அப்படிப்பட்ட புதல்வனை வனவாஸஞ்செய்யும்படி ஊரைவிட்டுத் துரத்தினளே! அவள் க்ரூரஸ்வபாவமுடையவள் அல்லளோ? அவள் ஸ்த்ரீகளின் மர்யாதையை அதிக்ரமித்தவள்; க்ரூர கார்யத்தில் இழிந்திருக்கின்றனள். மஹாபாக்யமுடையவளும் எப்பொழுதும் ஸுகத்திலேயே மூழ்கிக்கிடப்பவளும் ஜனகராஜன் திருமகளுமாகிய ஸீதை துக்கத்தை எப்படி அனுபவிப்பாள்? ஐயோ! தசரதமஹாராஜன் ஸ்னேஹமே அறியாதவன். ஆனதுபற்றியே ப்ரஜைகளுக்கெல்லாம் ப்ரியனாகி எந்தப் பாபத்தையும் அறியாத தன் குமாரனாகிய ராமனை இப்பொழுது கைவிடலாயினன்' என்று ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டனர். மிகுந்த வீர்யமுடையவனும் கோஸலேஸ்வரனுமாகிய ராமன் க்ராமங்களிலும் சேரிகளிலும் வஸிக்கின்ற அவர்கள் சொல்லும் வார்த்தையைச் செவியிற் படுத்திக்கொண்டே கோஸலதேசங்களைத் தாண்டிச் சென்றனன். அனந்தரம் அவன் அழகிய ஜலப்ரவாஹம் பொருந்திய வேதஸ்ருதியென்னும் நதியைத் தாண்டி அகஸ்த்ய மஹர்ஷியின் வாஸஸ்தானமாகிய தென்திசை முகமாகச் சென்றனன். ராமன் வெகுநேரம் ப்ரயாணமாய்ச் சென்று பிறகு கோமதியென்னும் நதியைத் தாண்டினன். அந்நதி குளிர்ந்தழகிய ஜலமுள்ளது. அதன் ஜலக்கரைகளில் பசுக்கள் மந்தை மந்தையாக மேய்ந்துகொண்டிருக்கும். அந்நதி ஸமுத்ரத்தில் போய் விழுந்தன்மையுள்ளது. ராமன் குதிரைகள் வேகமாகப்போவதுபற்றிக்

கோமதியையுந் தாண்டி மயில்களும்ஹம்ஸங்களும் நாற்புறங்களிலும்கூவப்பெற்று அழகியதாகிய ஸ்யந்திகையென்னும் நதியையுங் கடந்து சென்றனன். முன்பு மனு இக்ஷ்வாகுவுக்குக் கொடுத்ததும் மிகுந்த பரப்புள்ளதும் அவாந்தரதேசங்களோடு கூடியதுமாகிய [1] கோஸல தேசங்களை ராமன் ஸீதைக்குக் காண்பித்துக்கொண்டே போயினன். புருஷர்களிற் சிறந்தவனும் மிகுந்த சோபை பொருந்தியவனுமாகிய அந்த ராகவன் மதித்த ஹம்ஸத்தின் கண்டஸ்வரம் போன்ற கண்டஸ்வரத்துடன் 'ஸூதா' என்று ஸாரதியை அழைத்து, 'இனி எப்பொழுது நான் திரும்பிவந்து என் தாயோடும் தந்தையோடுங் கூடிப் புஷ்பித்திருக்கின்ற ஸரயூநதிக்கரையிலுள்ள வனங்களில் வேட்டையாடி விளையாடப் போகிறேன்? 'வேட்டை சிஷ்டாசாரம் அன்று' என்பாயோ? வனத்தில் வேட்டையாடுதல் பரலோகஸுகத்தை விளைவிக்காதாயினும், ராஜரிஷிகளுக்கும் (ரிஷிகளைப்போல் தர்மத்தில் நிலைநின்ற அரசர்களுக்கும்) இவ்வுலகத்தில் மனககளிப்பின்பொருட்டு ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறதன்றோ? மேலும், ஸதாசாரபரர்களாகிய மனிதர்கள் ஸ்ராத்தாதிகாலங்களில் மாம்ஸத்திற்காக வேட்டையை அபேக்ஷிக்கிறார்களல்லவா? வில்லாளிகளும் சலிக்கின்ற லக்ஷ்யங்களைக் குறி தவறாமல் அடிக்கத் தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டு இதை ஆசைப்படுகின்றனர். ஆயினும், நான் இதை அதிகமாக விரும்பவில்லை. ஸரயூவனத்தில் கொஞ்ச

---

1. 'இக்ஷ்வாகூணாமியம் பூமிஸ் ஸசைலவநகாநநா' என்று பூமி முழுவதும இக்ஷ்வாகுவம்சத்தரசர்களுடையதாகவே இருக்கக் கோஸலதேசத்தை இக்ஷ்வாகுவினுடையதாகச் சொல்லுகை எப்படி? என்னில்—இது அவனுடைய ஜன்மபூமியாகச் சொல்லப்பட்டது. மற்றைத் தேசங்களிலுள்ளவர்கள் யாவரும் அவனுக்குக் கப்பங்கட்டுகிறவர்களெனத் தெரியவருகின்றது. ஆகையால் 'இக்ஷ்வாகூணாமியம் பூமி:' என்கிறதற்கு விரோதமில்லையென்று கண்டுகொள்வது.

மாகவே வேட்டையாட விரும்புகின்றனன். நிரந்தரமாக அதைச் செய்தல் தோஷமேயன்றிக் கொஞ்சமாகச் செய்தால் அது தோஷம் ஆகமாட்டாது. இப்படி கொஞ்சமாகவே தகுந்தகாலங்களில் செய்யும்படியான வேட்டை ராஜர்ஷிகள் பலர்க்கும் ஸம்மதமல்லவா? அவர்களுக்கு இத்தோடொத்த விநோதக்ரீடை இவ்வுலகத்தில் மற்றொன்றும் இல்லை' என்று அந்த ஸுமந்த்ரனைக் குறித்துப் பலமுறை மொழிந்தனன். இங்ஙனம் ராமன் அந்தந்த விஷயங்களைக் குறித்து ஸூதனுடன் இனிய உரைகளை உரைத்துக்கொண்டே அம்மார்க்கத்தைக் கடந்து சென்றனன். நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமன் கோஸலதேசத்தைக் கடந்து கங்காதீரத்திற்குச் சேருதல்.

புத்திஸம்பன்னனும் லக்ஷ்மணனுக்குத் தமையனுமாகிய ராமன் மிகுந்த பரப்புள்ளதும் மிகவும் அழகுள்ளதுமாகிய கோஸலதேசத்தையெல்லாம் சீக்ரத்தில் கடந்து சென்று [1] அயோத்யைமுகமாகத் திரும்பிக் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு 'ககுத்ஸ்தவம்சத்தரசர்களால் பரிபாலிக்கப்படும் பட்டண ச்ரேஷ்டமாகிய அயோத்யையே! உன்னிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொள்கின்றனன். மேலும், உன்னிடத்தில் எவர் வாஸஞ்செய்கின்றார்களோ, உன்னையாவர் பரிபாலித்து வருகின்றார்களோ, அந்தத் தேவதைகளையுங்கூட அனுமதி கொடுக்

---

1. ராமன், தான் ஆரம்பித்த வனவாஸவ்ரதம் நிர்விக்னமாக நிறைவேறும்பொருட்டு, சிஷ்டர்கள் செய்யும் ஆசாரத்தின்படி நகரதேவதைக்குப் புறப்படும்பொழுது செய்யவேண்டிய நமஸ்காரத்தை அப்போது கார்யஸங்கடத்தில் செய்ய முடியாமையால் இப்பொழுது கோஸலதேசத்தின் எல்லையிற் சேர்ந்து நின்று அந்த நகரதேவதைக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து அனுமதியை வேண்டிக் கொள்கிறானென்று தெரிகின்றது.

கும்படி வேண்டுகின்றனன். நான் பதினுன்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் வனவாஸம் நடத்தி ராஜாவாகிய என் தந்தையின் ருணத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டு, என் தாயோடுந் தந்தையோடுங்கூடித் திரும்பியும் உன்னைப் பார்க்கின்றேன்' என்று ப்ரார்த்தித்தனன். பிறகு ராகவன் கண்களிரண்டும் சிவக்கப் பெற்றவனுகித் தன்னைப் பார்க்க வந்த நாட்டுப்புறத்து ஜனங்களை ரதவேகத்தினுல் மிகவுங் கடந்து வருவது பற்றி அவர்கள் தனக்கு தூரஸ்தர்களாகையால் கூப்பிட்டுச் சொல்வதற்காக வலக்கையை உயர எடுத்துக்கொண்டு, அவர்கள் கண்ணீர் ததும்பப்பெற்றிருப்பதைக் கண்டு தானும் முகம் முழுவதும் கண்ணீர் வழியப்பெற்றுத் தீனனுகி அவர்களை நோக்கி 'நீங்கள் என்னிடத்தில் நான் ப்ரபுவாயிருப்பதற்குத் தகுந்தபடியாகவே ஆதரத்தையும் தயையையும் காட்டினீர்கள். என்னைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதனுல் உங்களுக்கு மேன்மேலும் மனவருத்தம் பெருகி வந்துகொண்டேயிருக்கும்; வெகு நேரம் வருத்தப்படுவது நல்லதன்று ஆகையால் உங்கள் க்ருஹகார்யங்களை நடத்தப் போவீர்களாக' என்றனன். அந்த நாட்டு ஜனங்களும் அம்மஹானுபாவனுக்கு ப்ரதக்ஷிணமாக வந்து நமஸ்காரஞ்செய்து பயங்கரமாகக் கதறி மேன்மேலும் ராமனைப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தினுல் வேகமாக நடந்துபோக முடியாமல் ராமனைத் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே ஒவ்வோரிடத்தில் நின்றிருந்தனர். அவர்கள் ராமனை எவ்வளவு பார்த்தபோதிலும் த்ருப்தி உண்டாகப்பெறுமல் அங்ஙனம் புலம்பிக் கொண்டிருக்கையிற்றுனே, ராத்ரி வருகையில் ஸூர்யன் மறைவதுபோல் ராமன் அவர்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படாதபடி மறைந்து வெகுதூரம் போயினன்.

இங்ஙனம் கோஸலதேசங்களின் இடைவழியாகவே அத் தேசங்களைத் தாண்டிச் சென்றனன். அந்தக் கோஸல தேசங்களிலுள்ள க்ராமங்களெல்லாம் தனதான்யஸம்ருத்தியுடன் விளங்கலுற்றிருந்தன. அந்த ஸம்ருத்திக் குத்தகுந்தபடி அங்குள்ள ஜனங்களும் தானதர்மஸ்வபாவர்களாயிருந்தனர். அக்கோஸலதேசம் முழுவதும் மங்களங்கள் நிறைந்து ஒரு விதத்திலும் பயமின்றி ஸுரக்ஷிதமாகி ரமணீயமாயிருக்கும். அத்தேசங்களில் தேவாலயங்களும் யாகபசுக்கள் கட்டுகிற யூபஸ்தம்பங்களும் நாற்புறங்களிலும் புலப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும். மேலும், அதில் அழகிய உத்யானங்களும் மாந்தோப்புக்களும் உண்டு. கிணறு குளம் ஏரி மடு ஓடை ஆறு முதலியவை தண்ணீர் நிரம்பப் பெற்றிருக்கும். ஜனங்களும் ஸந்தோஷம் மிகுந்திருக்கப்பெற்றுப் புஷ்டியுடன்கூடி நிறைந்திருப்பார்கள். எங்குப் பார்த்தபோதிலும் பசுக் கூட்டங்களே புலப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும். அத்தேசங்களிலுள்ள க்ராமங்களும் நகரங்களைப்போல் மிகவும் அழகாகி அரசர்களும் ஆசையுடன் பார்க்கத்தக்கவைகளாயிருக்கும். அங்கெப்பொழுதும் வேதபாராயணத்வனி ஓயாமல் செவிபட்டுக்கொண்டிருக்கும். இப்படிப்பட்ட கோஸலதேச க்ராமங்களைப் புருஷஶ்ரேஷ்டனாகிய ராமன் ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டே தாண்டிச் சென்றனன். ராமன், இங்ஙனம் ஸகலஸம்ருத்தியோடுங்கூடி மனக்களிப்புற்றுச் செழித்து அழகிய உத்யானங்களும் அடர்ந்திருக்கப் பெற்று அரசர்களும் அனுபவிக்க ஆசைப்படும்படி விளங்குகின்ற கோஸலராஜ்யத்தின் மத்ய மார்க்கத்தைப் பிடித்து, அங்குள்ள அழகிய விசேஷங்கள் புலப்படினும், நீர்களில் தலைவனாகையால் அவைகளில் மனத்தைச் செலுத்தாமலே போயினன். அனந்தரம் அக்கோஸலதேசங்களின் தென்பாகத்தில்,

பாசியில்லாமையால் தெளிந்து குளிர்ச்சியுமுடைய ஜல ப்ரவாஹத்துடன்கூடி மிகவும் அழகாகப் புலப்படுவதும் பரிசுத்தியுடையதுமாகையால் ரிஷி ஜனங்களால் மிகவும் ஆதரிக்கத்தக்கதும் ஸ்வர்க்க பாதாள பூமிகளாகிற மூன்று லோகங்களிலும் ஸஞ்சரிப்பதுமாகிய கங்காநதியை ராமன் கண்டனன். அக்கங்காநதியின் அருகாமையில் தர்ம ஸம்ருத்தியால் அழகு பொருந்திய ஆஸ்ரமங்கள் பலவும் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும். விளையாட வேண்டுங் காலங்களில் அப்ஸரஸ்த்ரீகள் வந்து மனக்களிப்புடன் அக்கங்கையைச் சார்ந்த ஓடைகளின் ஜலங்களில் ஜலக்ரீடை செய்துகொண்டிருப்பார்கள். அது விநோதத்தின்பொருட்டு வந்து விளையாடினபோதிலும் சுபத்தைக் கொடுக்கவற்றாகவேயிருக்கும். தேவர்களும் தானவர்களும் கந்தர்வர்களும் கின்னரர்களும் அங்கு ஸஞ்சரித்துக் களித்திருப்பார்கள். பலவகையினராகிய கந்தர்வர்களின் பத்னிகளும் எப்பொழுதும் அவ்விடம் வந்து ஜலக்ரீடை செய்துகொண்டிருப்பார்கள். எவ்வகையர் வந்து ஜலக்ரீடை செய்யினும், அதின் ஜலங் கலங்கப்பெறாமல் சுபகரமாகவேயிருக்கும். தேவதைகளுக்குரிய க்ரீடாபர்வதங்கள் நூறுநூறாக அங்கு நிறைந்திருக்கும். தேவதைகள்வந்து விளையாடத்தகுந்த லீலோத்யானங்களும் பலவும் அங்கு ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும். அது தேவதைகளுக்காக ஆகாயத்திலும் ப்ரவாஹங்கொண்டு ஆகாச கங்கையென்று பெயர் பெற்றிருக்கும். பின்னும், அது தேவர்களுக்குரிய ஸ்வர்ணதாமரஸபுஷ்பங்களோடுகூடி உலகமெங்கும் புகழ்பெற்றிருக்கும். அங்குச் சிற்சில விடங்களில் கற்களின்மேல் ஜலப்ரவாஹங்கள் வந்து சடேலென்று மோதுவதனாலுண்டாகிற ஜலகோஷங்களாலும் வெளுத்த நுரைகளாலும் அட்ட

ஹாஸஞ்செய்வதுபோல் பயங்கரமாகப் புலப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும். சிலவிடங்களில் வெளுத்த நுரைகள்மாத்ரமுண்டாகப்பெற்று வெண்முறுவல் செய்வதுபோல் தோற்றும். மற்றும், மேடும் பள்ளமுமான சில விடங்களில் விழும்பொழுது அதன் ப்ரவாஹம் தலைப்பின்னல்போல் விளங்கும். மற்றுஞ் சிலவிடங்களில் நீர்ச்சுழிகள் பலவும் உண்டாகப்பெற்று அழகாய் விளங்கும். மற்றையோரிடத்தில் ஜலப்ரவாஹஞ் செல்வதும் தோற்றாமல் கம்பீரமாகப் புலப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும். பற்பல விடங்களில் ஜலங்கள் அதிவேகமாகப் பெருகிக்கொண்டிருக்கும். இன்னுஞ் சில விடங்களில் அழகிய மத்தளங்கள்போல் கம்பீரமாக ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும். சில விடங்களில் பயங்கரமாகச் சப்தித்துக்கொண்டிருக்கும். தேவதைகள் கூட்டங்கூட்டமாக வந்து அதன் ஜலப்ரவாஹங்களில் ஸ்நானஞ் செய்துகொண்டிருப்பர். அங்கு அழகிய கருநெய்தற்புஷ்பங்கள் நிரம்பியிருக்கும். சிலவிடங்களில் அகன்ற மணற்குன்றுகள் அமையப்பெற்றிருக்கும். மற்றுஞ் சிலவிடங்கள் பளபளவென்று விளங்குகின்ற மணற்குன்றுகளோடு கூடியிருக்கும். பின்னும், அதன் ப்ரவாஹங்களில் ஹம்ஸங்களும் ஸாரஸப் பறவைகளும் அழகாய் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும். சக்ரவாகங்களும் கலகலவென்று குலாவிக்கொண்டிருக்கும். மேலும், இடையிடையில் எப்பொழுதும் மதித்திருக்கிற இதர பக்ஷிகளும் அழகாய்க் கூவிக்கொண்டிருக்கும். அந்நதி, கரையோரங்களில் வ்ருக்ஷங்கள் வரிசையாக முளைத்திருப்பதனால் பூமாலை சூட்டியிருப்பதுபோல் புலப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும். சில விடங்களில் ஜலப்ரவாஹமென்பதே தோற்றாமல் இடைவிடாமல் கருநெய்தல்கள் நிரம்பப் பூத்திருக்கும். சிலவிடங்களில் தாமரைக்காடுகள் நிரம்பப்பெற்று மிகவும் அழகாய் விளங்கும். சிலவிடங்களில்

குவியல் குவியலான ஆம்பல் பூக்களும் மற்றும் செங்கழு நீர் முதலியவற்றின் மொக்குகளும் நிறைந்து அழகாயிருக்கும். பலவகைப் புஷ்பங்களின் [1]பராகங்கள் பரவப் பெற்றிருப்பதனால் அது வர்ணம் மாறிச் சிவப்பு மேலெழுப்பெற்று மத்யபானத்தினால் சரீரம் முழுவதும் சிவக்கப்பெற்றாற்போல் புலப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும். அழுக்கென்பது சிறிதும் இல்லாமையால் அது வைடூர்ய ரத்னம்போல் நிர்மலமாய் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும். அதன் கரையிலுள்ள வனாந்தரங்களில் திக்கஜங்களும் வனகஜங்களும் ராஜகஜங்களும் தேவகஜங்களும் மதித்துக் கீங்காரஞ் செய்துகொண்டிருக்கும். மேலும், அது தளிர்களும் புஷ்பங்களும் பழங்களும் காய்களும் நிறைந்திருப்பதனால் ப்ரயத்னத்துடன் ஆபரணங்களால் அலங்காரஞ் செய்துகொண்ட ஓர் அழகிய மடந்தைபோல் ப்ரகாசிக்கும். மேலும், அதில் சிறு புதர்களும் பக்ஷிகளும் நிரம்பியிருக்கும். அதில் சிறிய முதலைகளும் நீர்க்குரங்குகளும் யானைகளைப் பிடித்து ஹிம்ஸிக்கவல்ல பெரிய முதலைகளும் வாஸஞ்செய்யும். அது ஸ்ரீ விஷ்ணு பாதாரவிந்தத்தினின்றும் பெருகின மஹாநதியாகையால் திவ்யஸ்வரூபமுடையதாகித் தான் பாபங்களற்றுத் தன்னை அடைந்தவர்களது பாபங்களைத் தொலைக்க வல்லதுமாகிப் பகீரதனுடைய தவமஹிமையால் சிவனது ஜடாமண்டல வழியாகப் பூமியில்வந்து விழுந்து க்ரௌஞ்சம் முதலிய பறவைகளின் த்வனிகள் விளங்கப்பெற்று ஸமுத்ரராஜனுக்குப் பார்யையாகி ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும். மஹாபாஹுவாகிய ராமன் ஶ்ருங்கிபேரபுரத்திற்குப்போய் அவ்வழியாகவே அதற்கு ஸமீபத்திலிருக்கிற அந்தக் கங்காநதிக்குப் போய்ச் சேர்ந்தனன்.

---

1. தாள்.

அந்த மஹாரதன் அலைகளுடன் கூடிய சுழிகளால் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற அக்கங்கையைக்கண்டு ஸாரதியாகிய ஸுமந்த்ரனுடன் 'நாம் இப்பொழுது இங்கேயே வஸித்திருப்போம். இந்நதியின் அருகில் புஷ்பங்களும் தளிர்களும் நிரம்பப் பெற்றுப் பெரியதுமாகிய ஓர் இங்குணமரம் இதோ இருக்கின்றது. ஸாரதியே! ஆகையால், இங்கேயே இன்று இருந்துவிடலாம். தேவதானவ கந்தர்வர்களும் மனுஷ்யர்களும் ம்ருகங்களும பக்ஷிகளும் இந்நதியின் ஜலத்தை மிகவும் கௌரவித்துப் போருகின்றன. மேலும், இந்நதி மங்களகரமாயிருப்பது. ஆகையால் நதிகளிற் சிறந்த இந்நதியைப் பார்ப்போம்' என்றனன். லக்ஷ்மணனும் ஸுமந்த்ரனும் ராமனைப்பார்த்து 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று மொழிந்து, குதிரைகளை ஓட்டி ரதத்தை அவ்விங்குண மரத்தின் அருகிற்கொண்டுவந்து சேர்த்தனர். இக்ஷ்வாகு வம்சத்தாசர்களுக்கு மஹாநந்தத்தைக் கொடுக்குந் தன்மையுள்ளவனாகிய அந்த ராமன் அழகிய அம்மரத்தின் அடியிற் சென்றவுடனே பார்யையாகிய ஸீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் ரதத்தினின்று கீழே இழிந்தனன். ஸுமந்த்ரனும் ரதத்தினின்று இழிந்து உத்தமங்களாகிய குதிரைகளை அவிழ்த்துவிட்டு மரத்தின்கீழ் இருக்கிற ஸ்ரீராமபிரானிடம் சென்று கைகளைக்குவித்துக்கொண்டு நின்றிருந்தனன். அத்தேசத்தில் குஹனென்னும் ஒருவன் அரசாண்டு வந்தனன். அவன் ராமனுக்குப்ராணன்களைப்போல் பரியமாயிருக்கும் ஸ்னேஹிதன்; வேடர் ஜாதியில் பிறந்தவன்; மிகுந்த பலமுடையவன்; வேடர்களில் மேன்மை பெற்றிருப்பவன்; இங்ஙனம் க்யாதி பெற்றவன். அவன், புருஷர்களிற் சிறந்தவனாகிய அந்த ஸ்ரீராமன் தன் தேசத்திற்கு வந்திருப்பதைக் கேட்டுக்

குலவ்ருத்தர்களாகிய மந்த்ரிகளையும் பந்துக்களையும் அழைத்துக்கொண்டு அவர்களால் சூழப்பட்டு ராமனிடம் வந்தனன். பிறகு அந்த வேடர் தலைவன் தூரத்தில் வருவது கண்டு, ராமன் லக்ஷ்மணனுடன் கூடி அந்தக் குஹனை எதிர்கொண்டு சென்று அக்குஹனுடன் [1] ஸந்தித்தனன். அந்தக் குஹனும் மரவுரிகளை உடுத்துக்கொண்டிருக்கிற அந்த ராமனைக் கண்டு [2] மனவருத்த முற்றவனாகி ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு 'ராமா! அயோத்யை எப்படியோ, அப்படியே எனது பட்டணமும் உனக்கு ஸொந்தமே. உனக்கு நான் எந்தக்கார்யம் செய்யவேண்டும்? சொல்வாய். மஹாபாஹுவே! ப்ரியனாகிய இப்படிப்பட்ட அதிதி எவனுக்கு நேரிடுவான்? நீ இவ்விடம் வந்தது நான் செய்த பூர்வ புண்யங்களின் பலமேயன்றி வேறன்று' என்று மொழிந்து, உடனே மேலான பலவித ஆஹாரங்களைக்கொண்டு

---

1. 'ஹீநப்ரேஷ்யம் ஹீநஸேவம் ஹீநஸ்நேஹ நிஷேவணம்' என்று ஹீனனோடு ஸ்னேஹஞ்செய்தல் உபபாதகங்களில் ஒன்றாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கையில் மஹாகுல ப்ரஸூதனாகிய ராமனுக்கு அது எப்படி கூடுமென்னில்—'ந சூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ்ஸ்ம்ருதா:, ஸர்வவர்ணேஷு தே சூத்ரா யே ஹ்யபக்தா ஜநார்தநே' (பகவானிடத்தில் அகபடமான பக்தியுடையவர்கள் சூத்ரஜாதியில் பிறந்தார்களாயினும் சூத்ரர்களாகமாட்டார்கள். பகவத்பக்தியுடையவர்களை ப்ராஹ்மணர்களென்றே கொள்ளவேண்டும். யாவர் பகவானிடத்தில் பக்தியின்றி யிருப்பார்களோ, அவர்கள் எப்படிப்பட்ட உயர்ந்த வர்ணத்தில் பிறந்தவர்களாயினும், அவர்களைச் சூத்ரர்களென்றே கொள்ளவேண்டும்) என்கிறபடியே குஹன் ராமபக்தனாகையால் அவன் உத்தமனேயன்றி ஹீனனாகமாட்டானென்று தெரியவருகின்றது.

2. இதனால் ராமனுக்கு வேட்டை முதலிய வ்யாபாரங்களின் மூலமாகக் குஹனோடு ஸ்னேஹம் முன்பே உண்டாயிருந்ததென்று தெரியவருகின்றது.

வந்து சீக்ரமாக அர்க்யத்தையும் வரவழைத்து ராம னைப் பார்த்து 'மஹாபாஹுவே! உனக்கு நல்வரவா? இந்த எனது அரண்யபூமியெல்லாம் உன்னுடையதே. நாங்களெல்லோரும் உனது பரிசாரகர்களே. நீ எங் களுக்கு ப்ரபு. இனி எங்கள் ராஜ்யத்தை நீ உன் னிஷ்டப்படி நன்கு பரிபாலித்துக்கொள்வாயாக. இதோ அப்பம் முதலிய பக்ஷணங்களும் போஜ்யங்களாகிய அன் னங்களும் பானகம் முதலிய ப்ரியபதார்த்தங்களும் ரஸா யனம் முதலிய லேஹ்யத்ரவ்யங்களும் ஸித்தமாயிருக்கின் றன. இவைகளை அமுதுசெய்வாயாக. உயர்ந்த படுக் கைகள் இதோ இருக்கின்றன. மேலும், உன் குதிரை களுக்குப் புல் முதலியனவும் இதோ ஆயத்தமாயிருக் கின்றன' என்றனன். இவ்வாறு குஹன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் ராமன் அவனைப் பார்த்து 'நீ அடி யிட்டு நடந்து எம்மை எதிர்கொண்டனை. 'என்ராஜ்யத் தை அங்கீகரிப்பாயாக' என்று என்னிடத்தில் ஸ்னே ஹத்தையும் காட்டினை. இவ்வளவிலேயே எனக்கு ஸமஸ்தவிதபூஜைகளும் செய்யப்பட்டன. எனக்கு மிக வும் ஸந்தோஷமாயிருக்கின்றது' என்றுரைத்து, லக்ஷ் ணங்களுக்கு ஒத்தபடி நன்கு பருத்தழகிய புஜங்களால் அவனைக் கெட்டியாகக் கட்டி அணைத்து 'குஹனே! அத்ருஷ்டவசத்தினால் நீ உன் பந்துக்களோடு ரோகங் கள் ஒன்றுமின்றி ஸுகமாயிருக்க நான் காணப்பெற்ற னன். உன் ராஜ்யம் உபத்ரவமொன்றும் இல்லாமல் க்ஷேமமாயிருக்கின்றதா? ஸ்னேஹிதர்கள் க்ஷேமமா? உன்னுடைய தனங்கள் பாழாகாமல் நாள்தோறும் வளர்ந்து வருகின்றனவா? நீ என்னிடத்திலுள்ள ப்ரீதி யால் எனக்காக எதெது ஸித்தப்படுத்திக்கொண்டு வந் தனையோ, அவை யெல்லாவற்றையும் எனக்கு எல்லாம்

செவ்வையாகச் செய்தாயென்று ஒப்புக்கொண்டு உனக்கே திருப்பிக் கொடுக்கின்றனன். ஏனெனில்—நான் இப்பொழுது [1]ப்ரதிக்ரஹத்தைத் துறந்திருக்கின்றனன். இதற்குக் காரணஞ் சொல்லுகிறேன்; கேட்பாயாக. நான் பித்ருவாக்யபரிபாலனமென்னும் தர்மத்தில் மனவூக்கங் கொண்டிருப்பவனாகையால் தந்தையின் ஆஜ்ஞைப்படி தர்ப்பங்களையும் மரவுரிகளையும் உடுத்துப் பழங்களைச் சாப்பிட்டு அரண்யங்களில் ஸஞ்சாரஞ் செய்து தவம் நடத்திக்கொண்டிருப்பவனென்று தெரிந்துகொள்வாயாக. குதிரைகளுக்குப் புல் ஒன்றுமாத்ரமே இப்பொழுது நான் விரும்புகின்றனன். மற்றொன்றும் எனக்கு வேண்டியதில்லை. இவ்வளவு மாத்ரஞ் செய்தாயாயின், இவ்வளவிலேயே நீ என்னை நன்கு பூஜித்தவனாவாய். இந்தக் குதிரைகள் என் தந்தையாகிய தசரதமஹாராஜருக்கு மிகவும் ப்ரியமாயிருப்பவை. இவைகளை நன்கு போஷிப்பாயாயின், அது என்னைப் பூஜித்ததே ஆகும். மற்றையெவ்விதத்திலும் நீ என்னைப் பூஜிக்கவேண்டிய அவஶ்யம் இல்லை' என்றனன்.

பிறகு அந்தக் குஹன் அப்பொழுதே தன் மனுஷ்யர்களை வரவழைத்து, குதிரைகளுக்குப் புல் முதலிய ஆஹாரமும் பால் முதலிய [2]பானத்ரவ்யமும் கொடுக்கும்படி ஆஜ்ஞாபித்தனன். பிறகு ராமன் மரவுரியைத் தானே உத்தரீயமாகப் போகட்டுக்கொண்டு ஸாயங்கால ஸந்தியை உபாஸனஞ்செய்து, லக்ஷ்மணன் தானாகவே சென்றுகொண்டுவந்த கங்காஜலத்தையே ஆஹாரமாக உட்கொண்டனன். ராமன் பார்யையுடன்கூடத் தரையிற்றானே படுத்துக்கொள்கையில், லக்ஷ்மணன் அவர்களுக்குப் பாதப்ரக்ஷாலநஞ்செய்து அவ்விடம்விட்டு

1. வாங்கிக்கொள்ளுதல். 2. பானத்ரவ்யம்—குடிக்கத்தகுந்த வஸ்து.

வெளியே வந்து குஹனிருக்கிற அவ்விங்குணமரத்தினருகில் வந்து சேர்ந்தனன். குஹன் ஸுதனுந் தானுமாக ராமகுணங்களை ப்ரஸ்தாவித்து லக்ஷ்மணனிடஞ் சொல்லிக்கொண்டே வில்லைக் கையில் பிடித்துப் பராக்கின்றி ராமனைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டு ராத்ரி முழுவதும் கண் விழித்துக்கொண்டே இருந்தனன். பிறகு மிகுந்த புகழ் பொருந்தியவனும் சிறந்த மதியுடையவனும் மஹானுபாவனுமாகிய ராமன் என்றும் துயரங்களை அறியாமல் ஸுகங்களை அனுபவிப்பதற்கே தகுந்த ஸுகுமாரனாயிருப்பது பற்றி அங்ஙனம் தரையின்மேல் படுத்திருப்பதனால் ஸுகமாக நித்ரை நேரப் பெறாமல் வருந்துகின்ற அந்த ராஜகுமாரனுக்கு அன்றிரவு வெகுகாலம் வளர்ந்திருந்து கடந்தாற்போலாயிற்று. ஐம்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

குஹ லக்ஷ்மணர்களின் ஸம்பாஷணம்.

லக்ஷ்மணன் தனது அண்ணனைக் காக்கும்பொருட்டு மனப் பூர்வமாகவே விழித்துக்கொண்டிருப்பது கண்டு குஹன் மிகுந்த மனவருத்தத்துடன் அவனைப் பார்த்து 'அப்பா! நீ ராஜகுமாரன்; இங்ஙனம் கண் விழித்திருக்கலாகாது. இதோ ஸுகமாக உனக்குப் படுக்கை ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது; இதன்மேல் ஸுகமாகப் படுத்துக்கொண்டு நன்கு ஶ்ரமங்களைத் தீர்த்துக் கொள்வாயாக. இதோ உள்ள நாங்கள் எல்லோரும் அரண்யத்தில் வஸிப்பவர்களாகையால் கஷ்டங்களை அனுபவிக்க உரியவர்களாயிருக்கின்றனம். நீயோ அப்படி அன்று. ஸுகுமாரனாகையால் ஸுகத்திற்கே தகுந்தவன். கருத்ஸ்தவம்சத்திற் பிறந்த மஹானுபாவனே! லக்ஷ்மணா! ராமனைக் காக்கும்பொருட்டு நாங்கள் ராத்ரி முழுவதும் விழித்துக்கொண்டிருக்கின்றனம். நீ படுத்

துக்கொண்டு இளைப்பாறும்படி நித்ராஸுகத்தை அநுபவிப்பாயாக. நான் இப்படி ஏன் சொல்லுகிறே னென்றால் — ராமனைக்காட்டிலும் ப்ரியனாயிருப்பவன் இப் பூலோகத்தில் எனக்கு யாவனும் இல்லை. இதை நான் ஸத்யமாகச் சொல்லுகின்றனன். இப்படியென்று நான் ஸத்யத்தின்மேல் ஆணையிட்டுக் கூறுகின்றனன். நான், ராமனுடைய அநுக்ரஹம் ஒன்றைக்கொண்டே இவ்வுலகத்தில் மிகவும் பெரிய கீர்த்தியையும் விஸ்தார மான தர்மத்தையும் கேவலமான அர்த்தத்தையும் பெற விரும்புகின்றனன். நான் இப்படி ராமனது அநுக்ர ஹத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பவ னாகையால் எனது அருமைத் தோழனாகிய ராமன் ஸீதையுடன் கூடிப் படுத்துக்கொண்டிருக்கையில் என் பந்துக்களோ டுகூடி வில்லைத் தரித்து எல்லாத் திசைகளிலும் அவ னைப் பாதுகாத்து வருவேன். நான் எப்பொழுதும் இவ் வனத்திலேயே திரிபவனாகையால் இதில் எனக்குத் தெரி யாதது ஒன்றும் இல்லை. ஆகையால் இதில் எவனாவது விரோதி வருவானாயின் எனக்குத் தெரியாதிருக்க முடி யாது. மேலும், இங்குள்ள [1] பயஸ்தானங்களெல்லாம் எமக்குத் தெரிந்தவையே யாகையால் சதுரங்க ஸைன் யங்கள் மேன்மேலென விஸ்தரித்து வந்தாலும் நாங்கள் பொறுக்கவல்லோம்' என்று மொழிந்தனன். பிறகு லக்ஷ்மணன் குஹனைப் பார்த்து, 'பாபமற்றவனே! நீ தர் மத்திலேயே கண்வைத்திருப்பவன்; இப்படிப்பட்ட நீ எங்களெல்லோரையும் ரக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கையில், எங்களுக்கு இவ்விடத்தில் எள்ளளவும் பயம் இல்லை. 'பயமில்லையென்று தூங்காதிருப்பதேன்' என்பாயோ? தசரதமஹாராஜரது வயிற்றில் பிறந்த இவன் ஸீதை யோடு இங்ஙனம் தரையில் படுத்துக்கொண்டிருக்கை

1. பயஸ்தானம்—பயம் விளையுமிடம்.

யில், எனக்கு எப்படி நித்ரை நேரக்கூடும்? மேலும், இந்த ப்ராணன்கள்தான் நற்கிடையாக எங்ஙனம் கிடக்கும்? இனி ஸுகம் எப்படி உண்டாகும்? தேவாஸுரர்கள் எல்லோரும் ஒன்றுகூடி வரினும் எவனுடன் யுத்தத்தில் எதிரிட்டுச் சண்டைசெய்ய முடியாதோ, அப்படிப்பட்ட மஹாபராக்ரமசாலியாகிய ராமன் ஸீதையுடன் கூடிப் புற்படுக்கையில் ஸுகமாகப் படுத்திருக்கின்றனன்; பாராய். தசரதன் பல மந்த்ரஜபங்களைச் செய்தும் பலவகைத் தவங்கள் புரிந்தும் அனேக யாகங்களை நடத்தியும் பற்பல பரிஶ்ரமங்கள் பட்டு யாதொரு புதல்வனைப் பெற்றானோ, மேலும், எவன் தசரதனுக்குத் தன்னோடொத்த லக்ஷணங்கள் பொருந்தி ப்ரியனாகிய புத்ரரத்னமாயிருப்பானோ, அப்படிப்பட்ட இந்த ராமன் அரண்யத்திற்குப் போகையில், அம்மன்னவர் இனி வெகுகாலம் ப்ராணன்களோடிருக்கமாட்டார். இனி இந்தப் பூமியும் சீக்ரத்திலேயே விதவையாகப்போகின்றது. இது நிஜம். ராஜக்ருஹத்திலுள்ள ஸ்த்ரீகள் பெருங் கோஷத்துடன் கதறிக்கதறி அலைந்து ஓய்ந்து வெறுமனே இருந்துவிடுவார்கள். ஆகையால் அந்த க்ருஹம் முழுவதும் கோஷந்தீரப்பெற்று நிஶ்ஶப்தமாயிருக்குமென்று நினைக்கின்றனன். கௌஸல்யையும் மன்னவரும் என் தாயாகிய ஸுமித்ரையும் பிழைத்திருப்பார்களென்று எனக்குத் தோற்றவில்லை. ஒருகால் பிழைத்திருப்பார்களாயின், இன்றிரவுமாத்ரமே பிழைத்திருக்கக்கூடுமன்றிப் பிறகு பிழைத்திருக்கப்போறார்கள். என்தாயாகிய ஸுமித்ரை மற்றொரு புதல்வன் சத்ருக்னன் இருக்கிறானாகையால், அவனிடத்திலுள்ள ஸ்னேஹத்தினால் அவனை அடிக்கடி பார்த்துக்கொண்டு ஒருகால் ஜீவித்திருக்கவுங் கூடும். அவ்விஷயத்தில் எனக்கு மனவருத்தம் இல்லை. ஆயினும், இப்படிப்பட்ட

வீரனுகிய குமாரனைப் பெற்ற கௌஸல்யைமாத்ரம் நசித்துப் போய்விடுவாள். அது தான் எனக்கு துக்கமாயிருக்கின்றது. அயோத்யாபுரம், அரசனிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுடைய ப்ரஜைகளால் நிறைந்திருப்பது; மிகவும் ஸுகமாயிருக்கும்; மேலும், உலகத்துக்கெல்லாம் மிகவும் இனிப்பைக் கொடுக்கவல்லது. அப்படிப்பட்ட அயோத்யாபுரம் ராஜனது மரணத்தினுல் விபத்தை அடைந்து மனக்களிப்பையெல்லாந் துறந்து பாழாய் விடப்போகின்றது. மஹானுபாவராகிய மன்னவர், கம்பீரஸ்வபாவமுடையவனும் தனக்கு அன்பனுமாகிய மூத்தகுமாரனைப் பார்க்க நேராதிருக்கும் பொழுது அவரது ப்ராணன்கள் சரீரத்தை விட்டுப் போகாமல் எப்படி நிற்கப்பொறுத்திருக்கும்? மன்னவர் மரணம் அடைகையில், கௌஸல்யையும் மரணம் அடைவது நிச்சயம். அவளுக்குப் பின்பு எனது அன்னையும் மரித்துப் போய்விடுவாள். ஆ! விஞ்சிப்போயிற்று விஞ்சிப்போயிற்று. என்தந்தை ராஜ்யத்தில் ராமனுக்குப் பட்டங் கட்டித் தம்கருத்து நிறைவேறப் பெருதது பற்றியே நசித்துப்போவார். ஆகையால் ப்ரயோஜனங்களெல்லாம் விஞ்சிப்போயின விஞ்சிப்போயின. இனி அவைகளை நினைத்துக் கார்யம் இல்லை. என்தந்தை, ராமன் பிறந்து வளர்ந்து மணம் புரிந்து யௌவராஜ்யபட்டாபிஷேகம் பெறப்போகிருனென்று மேன்மேலும் வளர்ந்து வருகின்ற இம்மனோரதம் நிறைவேறப்பெருமலே மரணம் அடையப்போகின்றனர். தந்தையாகிய மன்னவருக்கு மரணகாலம் வந்த பின்பு ஸமஸ்த ப்ரேதகார்யங்களையும் நடத்தவேண்டிய ஸமயத்தில், மரணம் அடைந்த அந்தத் தந்தைக்கு ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்யப்பெற்ற ராஜகுமாரர்களே க்ருதார்த்தர்கள். நாங்கள் அப்படிப்பட்ட பாக்யசாலிகளல்லோம். என் தந்தையின் ராஜதானியா

கிய அயோத்யாநகரில் நாற்சந்தி வீதிகளின் ஸந்நிவே சங்கள் மிகவும் அழகாயிருக்கும். ராஜமார்க்கங்களில் இரண்டு பக்கங்களிலும் வீடுகள் நன்கு வரிசைதீர்க்கப் பெற்றிருப்பதனால் அவை சிறிதுங்கோணலின்றி நன் ருகப் பார்த்து இருபக்கத்திலும் பிரிக்கப்பட்டிருக்கும். தனவான்களின் உப்பரிகைகளும் அரசர்களின் உப்பரி கைகளும் அங்கு அழகாய் விளங்கும். அந்நகரத்தில் வாரஸ்த்ரீகளும் மின்னற் கொடிபோல் பளபளவென்று விளங்குவார்கள். தேர்களும் குதிரைகளும் யானைகளும் அங்கு நிறைந்திருக்கும். வாத்யகோஷங்களும் அங்கு என்றும் ஓயாதிருக்கும். புத்ரஜன்மோத்ஸவம் முதலிய ஸமஸ்த மங்களங்களும் ஓயாமல் அங்கு நடந்துகொண் டேயிருக்கும். ஜனங்களெல்லோரும் துஷ்டியும் புஷ் டியும் பெற்று அங்கு ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். அதில் உத்யானவனங்களும் அரசர்களுடைய க்ரீடா வனங்களும் மிகவும் அழகாய் விளங்கும். அந்நகரத்தில் ஜனங்கள் கும்பல்கூடித் திருவிழாக்களை அடிக்கடி நடத்துவார்கள். அப்படிப்பட்ட என்தந்தையின் ராஜ தானியில் பாக்யசாலிகள் ஸுகமாக விஹரிக்கப்போ கின்றனர். தசரதர் பிழைத்திருப்பாரா? அவர் பிழைத் திருக்க நாங்கள் வனவாஸத்தைக் கடத்தித் திரும்பி இவ்விடம் வந்து வ்ரதந்தவருதிருக்குந்தன்மையராகிய அம்மஹானுபாவரைக் காண்போமா? இந்த ராமன் வனவாஸத்தைக் கடத்தினபின்பு, ப்ரதிஜ்ஞை தவருத வராகிய என்தந்தை க்ஷேமமாயிருக்கையில், அவருடன் கூடி நாங்கள் இவ்வயோத்யாபுரத்திற்குள் ப்ரவேசிக்க நேருமா?'' என்றனன். மஹானுபாவனுகிய அந்த ராஜ குமாரன் இங்ஙனம் மிக்க மனவருத்தமுற்றுப் புலம்பி விழித்துக்கொண்டிருக்கையிற்றனே அவ்விரவு கடந்து

சென்றது. ப்ரஜைகளுக்கு ஹிதனுகிய அந்த ராஜ குமாரன், தனக்குப் பெரியோனுகிய ராமனிடத்திலும், மற்றுமுள்ள தசரதாதிகளிடத்திலும் தனக்குள்ள ஸ்னே ஹத்தின் மிகுதியால் அங்ஙனஞ்சொன்ன வாஸ்தவத் தைக் கேட்டு, குஹன் ராமனிடத்தில் மிகுந்த ஸ்னேஹ முடையவனுகையால் அந்த விபத்தை நினைத்துப் பீடிக் கப்பட்டு மனங் கொதிக்கப்பெற்று ஜ்வரத்தினுல் வருந்து கின்ற யானைபோல் கண்ணீர் பெருக்கினன். ஐம்பத் தொன்ருவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

உதயமானவுடன் ராமன், குஹன் கொண்டுவந்த ஓடத்தின் மேல் ஏறும்பொழுது ஸுமந்த்ரனிடம் தன் தாய் தந்தைகளுக்கு வேண்டிய ஸமாசாரங்களைச் சொல்லுதலும், தன்னைப் பிரியப்பொருத குஹனுக்கு ஸமாதானஞ் சொல்லுதலும், ஜடைதரிப்பதும், கங்கையைத் தாண்டுவதும், மூவரும் வத்ஸதேசங் கடந்து ம்ருகாதிமாம்ஸங்களை ஆஹாரஞ்செய்து ஒரு வ்ருக்ஷத்தினடியில் தங்கி யிருத்தலும்.

அவ்விரவு கடந்து ஸூர்யோதயமானவுடன், அகன்ற மார்புடையவனும் மிகுந்த புகழ் அமைந்தவனுமாகிய ராமன் சுபலக்ஷணங்கள் பொருந்திய ஸுமித்ரா புத்ரனுகிய லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து 'அப்பா! ஸூர்யோதயஸமயம் இதோ ஸமீபித்திருக்கின்றது. காமத்தை வளர்க்குந்தன்மையுள்ள ராத்ரியும் கடந்தது. இதோ 1 பரத்வாஜமும் கோகிலமும் கூவுகின்றன. அடவிகளில் கேகாவென்று சப்திக்கின்ற மயில்களின் கண்டத்வனிகளும் செவிக்குப் புலப்படுகின்றன. நல்லியற்கையுடையவனே! இந்தக் கங்காநதி ஸாதாரணமான நதிகளைப்

---

1. பரத்வாஜம்-இது ஒரு பக்ஷி ; வலியனென்கிருர்கள். கோகிலம்-குயில்.

போன்றதல்ல. ஸமுத்ரத்தில் நேரே போய்ச்சேரும்படி யான மஹாநதியாகையால் மிகுந்த வேகத்துடன் ப்ர வஹித்துச் செல்லுகின்றது. இதை எப்படியாவது கடக்கவேண்டும்' என்றனன். நண்பர்களுக்கு ஸந்தோ ஷத்தைக் கொடுக்க வல்லவனாகிய லக்ஷ்மணன் ராமனு டைய வார்த்தையைக் கேட்டு 'அந்நதி வெறுமனே தாண்டக்கூடியதல்ல. ஆகையால் எதாவது ஒரு ஸா தனம் வேண்டும்' என்று அதன் தாத்பர்யத்தையும் தெரிந்துகொண்டு குஹனையும் ஸுமந்த்ரனையும் அழை த்து 'இந்தக்கருத்து உங்களுக்குத் தெரிந்ததா' என்று வினவி, அவர்களுக்கு அதன் கருத்தை அறிவித்துத் தமையனெதிரில் நின்று கொண்டிருந்தனன். அனந்த ரம் அந்தக் குஹனும் ராமனது வார்த்தையைக் கேட் டுச் சிரஸாவஹித்துத் தன்மந்த்ரிகளை வேகமாகக் கூப் பிட்டு 'இந்த ராஜகுமாரன் ஸுகமாக இந்நதியைத் தாண்டும்படிக்குத் தகுந்த கெட்டியோடம் ஒன்றை அதன் நடுவில் தள்ளுகோல் முதலிய கருவிகளையும் எற் படுத்தி நல்ல ஓடக்காரனையும் அமைத்துத் துறையினரு கில் கொண்டுவாருங்கள்' என்றனன். பெருந்தன்மை யுடையவர்களாகிய அந்தக் குஹனுடைய மந்த்ரிகள் அவன் சொன்ன வார்த்தையின்படி அழகிய ஓடம் ஒன் றைத் துறையிற் கொண்டு வந்து சேர்த்து அவனிடம் தெரிவித்தனர். பிறகு அந்தக் குஹனும் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு ராமனைப் பார்த்து 'தேவா! உனது ஆஜ்ஞையின்படி ஓடம் இதோ ஸித்தமாயிருக்கின்றது. இன்னும் என்னசெய்யவேண்டும்; சொல்வாயாக. தேவ குமாரன்போல் புலப்படுகின்ற புருஷசிரோமணியே! வ்ர தங்களில் மனந் திடமாயிருக்கப்பெற்றவனே! ஸமுத்ரத் தில் நேரே போய்விழும்படியான இந்தக் கங்காநதியை

855. ஸீதா ராமலக்ஷ்மணர்கள் கங்கையைத் தாண்டுதல்.

நீ தாண்டும் பொருட்டு இதோ ஓடம் வந்திருக்கின்றது. நீ அதன்மேல் ஏறிக்கொண்டு போகலாம்' என்றனன். அனந்தரம் மஹாதேஜஸ்வியாகிய ராமன் குஹனைப்பார்த்து 'நீ என்கருத்தை ஈடேற்றினை. இனி மண்வெட்டி புட்டிற்கூடை ஸீதையின் வஸ்த்ராபரணங்கள் முதலியவற்றை ஓடத்தில் ஏற்றுவாயாக' என்றனன். பின்பு அந்த ராமலக்ஷ்மணர்கள் கவசங்களைத் தரித்து அம்பறாத்தூணிகளையும் கத்திகளையும் விற்களையும் கையில் ஏந்திக்கொண்டு ஸீதையுடன் கூடி, கங்காநதிக்குப் போகும்வழியைப் பிடித்துச் சென்றனர். ராமன் ப்ருத்யர்களின் தர்மங்களையெல்லாம் அறிந்தவனாகையால் ஸுமந்த்ரன் அவனிடம் வந்து விநயத்துடன் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு 'நான் என்ன செய்யவேண்டும்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்தனன். பிறகு ராமன் உத்தமமாகிய தன்வலக்கையினால் ஸுமந்த்ரனை ஸ்பர்சித்துக்கொண்டு 'மேன்மையுடைய ஸுமந்த்ரனே! நீ திரும்பிச் சீக்ரமாக அரசரிடம் செல்வாயாக. அவரிடத்தில் ஏமாறாமல் இருப்பாயாக. நீ எங்களை இவ்வளவுதூரம் ரதத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு வந்து விட்டாயல்லவா? இனி நாங்கள் ரதத்தை விட்டுக் கால்நடையாகவே மஹாரண்யத்திற்குச் செல்லுகின்றனம். ஆகையால் நீ பட்டணத்திற்குத் திரும்பிச் செல்வாயாக' என்றனன். ஸாரதியாகிய ஸுமந்த்ரன் அரசனிடம் போகும்படி தனக்கு ஆஜ்ஞை கொடுப்பதைத் தெரிந்து தன்னையும் அழைத்துக்கொண்டுபோவதாகச் சொல்லவில்லையே யென்று மிகுந்த மனவருத்தங்கொண்டு அந்தப் புருஷஸிம்ஹனாகிய ராமனைப் பார்த்து 'உன்னைப்போன்றவன் தம்பியோடும் பார்யையோடுங்கூடி க்ஷுத்ரன்போல் அரண்யத்தில் வாஸஞ் செய்வதென்பது உலகத்தில் ஒருவனுக்கும் ஸம்மதமன்று. (இனி என்னைப்போன்றவனுக்குச் சொல்

லவேண்டுமோ?) தெய்வம் இப்படி உனக்கு ஏற்படுத்தின இந்தக் கஷ்டத்தைக் கடத்துவது உலகத்தில் ஒருவனுக்கும் தரமன்று. ப்ரஹ்மசர்யவ்ரதத்தைச் செலுத்தி வேதாத்யயனஞ்செய்து தயையுடன் கூடி ஆர்ஜவத்துடன் விளங்குகின்ற உனக்கும் வ்யஸனம் வருமாயின், அந்தப்ரஹ்மசர்யத்தினாலாவது வேதாத்யயனத்தினாலாவது தயை அமைந்திருப்பதனாலாவது கபடமற்றிருக்கையாகிற ஆர்ஜவத்தினாலாவது பயன் ஸித்திக்குமென்று எள்ளளவும் எனக்குத் தோற்றவில்லை. வீரர்களில் தலைவனே! நீ ஸீதையோடும் தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனோடும் கூடி, பித்ருவசனபரிபாலனஞ் செய்வதற்காக வனத்தில் வாஸஞ்செய்துகொண்டு மூவுலகங்களையும் அதிக்ரமித்த விஷ்ணுதேவன்போல் பெருங்கீர்த்தியைப் பெறப்போகின்றனை; மூன்று லோகங்களையும் வென்றே நற்கதியையும் பெறப்போகின்றனை. உனது அபிஷேகத்தைக்கெடுத்து எங்களை வஞ்சித்தது கைகேயிமாத்ரமே அன்று; உன்னைப் பின்றொடர்ந்து வந்த நகரஜனங்கள் ராத்ரி நித்ரை போகும்பொழுது சொல்லாமலே விட்டுவந்த நீயும் வஞ்சித்தனை. கூடவே அரண்யத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போகுபவன்போலவே நடனஞ்செய்து கடைசியில் வஞ்சித்துவிட்டனை. இனி மனவருத்தத்திற்குட்பட்டுப் பாபிஷ்டையாகிய கைகேயியின் கையில் அகப்பட்டிருக்கவேண்டியவர்களாகையால் பாழாய் விட்டோம்' என்றனன். இங்ஙனம் ஸுமந்த்ரன் தனக்கு ப்ராணதுல்யனாகிய ராமன் அப்பொழுது வெகுதூரம் போவதாயிருப்பதை அறிந்து மனவருத்தங்கொண்டு பரிதபித்து வெகுநேரம் ரோதனஞ்செய்தனன். அனந்தரம் கண்ணீர் பெருக்கினதுபற்றி ஸுமந்த்ரன் ஆசமனஞ்செய்து பரிசுத்தனாயிருக்கையில், அவ

ஊனப் பார்த்து ராமன் அடிக்கடி இனிய உரைகளை மொழிந்தனன்:—'இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற் பிறந்தவர்களுக்கு உன்னைப் போன்ற ஸ்னேஹிதன் ஒருவனையும் நான் பார்க்கவில்லை. தசரத மஹாராஜன் என்னை நினைத்துக்கொண்டு மனவருத்தப்படா திருக்கும்படி நீ ஸமாதானப்படுத்திக்கொண்டிருப்பாயாக. அரசன் சோகத்தினால் ஹ்ருதயந் தபித்திருக்கப்பெற்றவன்; வ்ருத்தன்; மேலும், மிகுந்த காமத்தினால் மோஹித்திருப்பவன்; ஆனதுபற்றியே நான் இந்தவார்த்தையை உனக்குச் சொல்லுகின்றனன். மஹானுபாவனாகிய மன்னவன் கைகேயிக்கு ப்ரியம் உண்டாகவேண்டுமென்று விரும்பி அதற்காக எதேது ஆஜ்ஞாபிப்பானாயினும், அவையெல்லாவற்றையும் எள்ளளவும் சங்கைசெய்யாமல் நிறைவேற்றவேண்டும். அரசர்கள் காமத்தினாலாவது கோபத்தினாலாவது எந்தெந்த கார்யங்களில் தமது மனம் செல்லினும், அவையெல்லாம் தங்கருத்து தடைபடாதபடி நிறைவேறுவதற்காகவன்றோ ராஜ்யத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்துவருகின்றனர். ஸுமந்த்ரனே! எந்தக்கார்யத்தை எப்படி செய்தால் அம்மஹாராஜன் சிறிதும் மனங்கோணப்பெறா திருப்பானோ, மற்றும், நமது இஷ்டம் நடக்கவில்லையே யென்று துக்கத்தினால் பரிதபியாதிருப்பானோ, அப்படியே அவையெல்லாவற்றையும் நடத்தி நிறைவேற்றவேண்டும். அரசன் இதுவரையிலும் துக்கம் அறியாதவன்; வயது முதிர்ந்தவன்; யாவரும் அனுஸரித்து மேன்மைப்படுத்தத் தகுந்தவன்; இந்த்ரியங்களையெல்லாம் வென்று வசப்படுத்திக்கொண்டவன். அப்படிப்பட்ட அம்மன்னவன் இப்பொழுது இங்ஙனம் இந்த்ரியங்கள் கலங்கி மனவருத்தமுற்றனன். ஆகையால் நீ எனக்குப் பதிலாயிருந்து அம்மன்னவனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து 'அயோத்யையினின்றும் அப்புறப்பட்டு வந்தோமென்றாவது இனி அரண்யத்தில் வாஸஞ்

செய்யவேண்டுமேயென்றுவது எனக்குச் சிறிதும் மன வருத்தம் இல்லை. அப்படியே லக்ஷ்மணனுக்கும் ஸீதைக்கும் இம்மனவருத்தம் இல்லை. இந்தப் பதினுன்கு ஸம்வத்ஸரங்களும் கடந்து போகையில் உடனே லக்ஷ்மணனும் நானும் ஸீதையும் அரண்யத்தினின்றும் திரும்பி வர, எங்களை ஆதரவுடன் அடிக்கடி பார்த்துக் கொண்டிருப்பாய்' என்ற இவ்வார்த்தையைச் சொல்வாயாக. ஸுமந்த்ரனே! இங்ஙனம் மன்னவனுக்கும் என்தாய்க்கும் மற்றை ராஜபத்னிகளுக்கும் கைகேயிக்கும் அடிக்கடி உரைத்து, பிறகு ஸீதையும் நானும் பூஜ்யனுகிய லக்ஷ்மணனும் சொன்னதாகக் கௌஸல்யைக்கு எமது ஆரோக்யத்தையும் பாதங்களில் தலைசாய்த்துச் செய்த நமஸ்காரத்தையும் சொல்வாயாக. மஹாராஜனிடம் 'பரதனைச் சீக்கிரத்தில் அழைத்துக்கொண்டு வருவீராக, பரதன் வந்தவுடனே ராஜாவாகிய உமது இஷ்டத்தின்படி யௌவராஜ்யத்தில் அவனை ஏற்படுத்துவீராக. பரதனுக்கு யௌவராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து அவனை அணைத்து ஆலிங்கனஞ்செய்வீராக; அந்த ஸுகத்தில் நாங்கள் அரண்யஞ்சென்று வருந்துகிறேமென்கிற துக்கம் உம்மைப் பாதியாதிருக்கும்' என்று மொழிந்தோமென்பாயாக. பரதனிடத்திலும் இவ்வாறு மொழிவாயாக:—'நீ அரசனிடத்தில் எப்படி வர்த்திப்பாயோ, அப்படியே தாய்மார்களெல்லாரிடத்திலும் பேதமின்றி வர்த்திப்பாயாக. உனக்குக் கைகேயியும் சத்ருக்னனிடத்திலுள்ள ப்ரீதியைப்பற்றி விசேஷித்து ஸுமித்ரையும் எப்படி ஆதரவுடன் பாதுகாக்கத் தகுந்தவர்களோ, அப்படியே எனக்குத்தாயென்பது பற்றிக் கௌஸல்யையும் விசேஷ கௌரவத்துடன் பார்க்கத்தகுந்தவளே. கைகேயி யிடத்திலும் ஸுமித்ரையிடத்திலும் எப்படி நடப்பாயோ, அப்படியே என்மாதாவாகிய கௌஸல்யையிடத்திலும் நடக்கவேண்டும். நீ தந்தையின் ப்ரியத்தை விரும்பி யௌவராஜ்யத்தை

அங்கீகரிப்பாயாகையால் இஹலோகத்திலும் பரலோகத்திலும் என்றும் ஸுகமாயிருக்கலாம்; அன்றியும், இஹபரலோகங்கள் இரண்டிலும் உண்டாகும் ஸுகங்களை ஜனங்களுக்கும் அரசனுக்கும் வளர்த்தி நிறைவேற்றிக்கொடுக்க வல்லனவாய்' என்று சொன்னேமென்பாய்' என்றனன். ராமன் இவ்வாறு தன்னை அயோத்யைக்குத் திரும்பச்செய்கையில், ஸுமந்த்ரன் துக்கத்தினால் பரிதபித்துக்கொண்டே அவ்வார்த்தைகளையெல்லாங் கேட்டு ஸ்னேஹம் மிகப்பெற்று ராமனைப்பார்த்து மொழிந்தனன்:—'நான் இப்பொழுது சங்கையில்லாமல் எது சொல்வேனே, அது ஸ்னேஹத்தினாலன்றி உபசாரத்திற்காக வன்று. ஆகையால் உன்னிடத்திலுள்ள மேலான ஸ்னேஹத்தினால் பயம்மாறப்பெற்று ஸேவாதர்மந் தவறி யாது மொழிவேனே; அவ்வார்த்தைகளையெல்லாம் என்னைப் பக்தனென்று நினைத்துப் பொறுத்தருளவேண்டும். உன்னை விட்டு நான் எப்படி அந்தப் பட்டணத்திற்குப் போவேன்? உன்னை விட்டுப்போக நேர்ந்தபோதிலும், உன்னைவிட்டுப் பிரிந்ததனால் புத்ரனை விட்டுப் பிரிந்து மனவருத்தப்படுவதுபோல் புலப்படுகின்ற அவ்வயோத்யைக்கு நான் தனியாக எங்ஙனம் போகமுடியும்? அப்பட்டணத்தில் பசு பக்ஷயாதிகள் அனைத்தும், அப்பொழுது ராமனோடு கூடிய இந்த ரதத்தைப் பார்த்த கண்களால், இப்பொழுது ராமனில்லாத ரதத்தைப் பார்த்தவுடனே மனவருத்தம் பொறுக்கமுடியாமல் இருபிளவாகப் பிளந்து விடுமல்லவா? பட்டணத்திலுள்ளவர் யாவரும், ஸேனாபதியாயிருப்பவன் அடிபட்டிருப்பதுபற்றிப் பாழாகிய தமது ஸைன்யத்தைக் கண்டு துக்கப்படுவதுபோல், நீயில்லாமல் ஸாரதியாகிய நான்மாத்ரம் மிகுந்திருக்கப்பெற்ற இந்த ரதத்தைக் கண்டு மிகுந்த மனவருத்தம் அடைவார்களல்லவா? இப்பொழுது அயோத்யையிலுள்ள ஜனங்

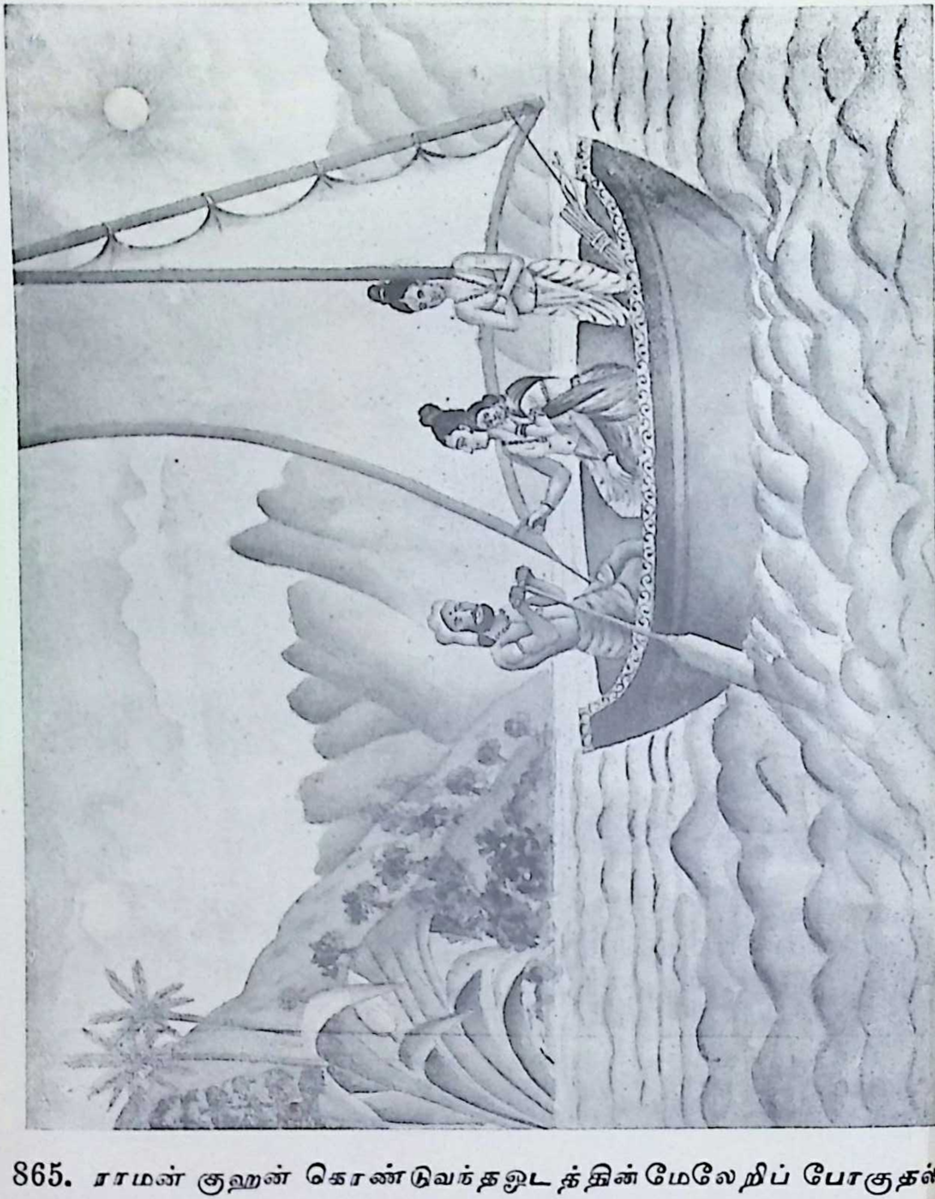
கள் நீ தூரத்திலிருந்தபோதிலும் உன்னையே மனத்தில் இடைவிடாமல் சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பதனால் எதிரிலிருப்பவனாகவே வைத்து நினைத்துக்கொண்டு ஆஹாரத்தையுங்கூடப் பாராட்டாமலிருப்பார்களென்பது நிச்சயம். இது அபத்தம் அன்று. ராமா! நீ அரண்யத்திற்கு ப்ரயாணமாய் வரும்பொழுது நீ போகிறாயென்கிற வருத்தத்தினால் மனம் வாடப் பெற்றிருக்கிற ப்ரஜைகளுக்கு அப்பொழுது எப்படிப்பட்ட கலக்கம் உண்டாயிற்றோ, அதையெல்லாம் நீயே நேரில் கண்ணாரக் கண்டாயல்லவா? நீ அரண்யத்திற்குப் புறப்படும்பொழுது பட்டணத்து ஜனங்களின் துக்கத்வனிகள் எவ்வளவு செவிக்குப் புலப்பட்டனவோ; இப்பொழுது நீயில்லாதரதத்துடன் கூடப்போயிருக்கிற என்னைப் பார்த்தவுடனே அதைவிட நூறுமடங்கதிகமாக அழுகுரல்கள் உண்டாகுமே! நான் போய் உன் தாயாகிய கௌஸல்யாதேவிக்கு என்னவென்று ஸமாதானஞ் சொல்லுவேன்? 'உன் புதல்வனை உனது உடன் பிறந்தவனகத்திற் கொண்டுபோய் விட்டுவந்தேன்; ஆகையால் நீ வருத்தப்படவேண்டாம்' என்பேனோ? இப்படிப்பட்ட அபத்தத்தையாவது சொல்லலாமென்னில், அது நான் சொல்லமாட்டேன். அல்லது 'அரண்யத்தில் விட்டு வந்தேன்' என்று ஸத்யஞ் சொல்லலாமென்பாயோ, இது அப்ரியமல்லவா? ஸத்யமென்று இப்படிப்பட்ட அப்ரியத்தை எப்படி சொல்லலாகும்? அம்மஹிஷி ப்ராணன்களையே விட்டுவிடுவாளே. உன்னையும் உன்பக்தர்களாகிய ஸீதையையும் லக்ஷ்மணனையும் ஏற்றிக்கொண்டு, நான் ஓட்டினபடி சிறிதும் தப்பாமல் நடக்கின்ற மேலான உனது குதிரைகள், நீ இல்லாத இந்த ரதத்தை நான் வகையுடன் ஓட்டினேனாயினும் எப்படி இழுத்துக்கொண்டு செல்லும். ஆனதுபற்றி, நிர்த்தோஷனே!

நான் உன்னைவிட்டு அயோத்யைக்குப் போகப்பொறேன். உன்னைப் பின்சென்று அரண்யவாஸத்திற்கு வரும்படி அனுமதி கொடுப்பாயாக. நான் 'இப்படி பலவாருக வேண்டிக்கொண்ட போதிலும், நீ அழைத்துக்கொண்டு போகாமலே விட்டுப் போவாயாயின் ரதத்தோடு கூடவே அக்னியில் விழுந்து பட்டுத் திருவேன். ராமா! உன்தவத்திற்கு விக்னஞ் செய்யும் க்ரூரஜந்துக்களை யெல்லாம் நான் ரதத்தில் ஏறி அடித்துக்கொண்டிருப் பேன். நீ ராஜ்யாபிஷேகம் பெற்று ராஜ்யபரிபால னஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில், உனக்காக ரதம் நடத்துவதாலுண்டான ஸுகம் பாக்யமற்ற எனக்கு லபிக்காமற் போயிற்று. அது இல்லாமற்போயினும் உன்னேடு வனத்தில் வாஸஞ் செய்யும்பொழுது உனக்கு ஸாரதியாயிருந்து பரிசர்யை செய்வதனுலுண்டான ஸுகத்தையாயினும் பெறலாமென்று ஆசைப்படுகின்றனன். அரண்யத்தில் உனது அருகில் வர்த்திக்கவேண்டு மென்று விரும்புகின்றனன். இங்ஙனம் அருள் புரிவாயாக. 'ஆகில் நீ என்னுடன் இருப்பாயாக' என்று நீ ப்ரீதியுடன் சொல்லுவதை நான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். வீரர்களிற் றலைவனே! இந்தக் குதிரைகளுங்கூட நீ அரண்யவாஸஞ் செய்யும்பொழுது உனக்கு ஸேவை செய்யுமாயின் பரமகதியைப் பெறும். நான் உன்னுடன்கூட வனத்தில் வாஸஞ் செய்து கொண்டிருந்து உனக்குச் சுஶ்ரூஷையைச் சிரஸா வஹித்து நடத்திவருவேன். எனக்கு அயோத்யையைத் துறக்கவேண்டுமேயென்கிற மனவருத்தம் எள்ளளவுங் கூட இல்லை. அயோத்யைமாத்ரமே அன்று, தேவ லோகமாயினும் எனக்கு ஒரு விஷயமேயன்று: எல்லா விதத்திலும் மனவிருப்பமின்றித் துறந்துவிடுவேன். உன் ஸேவையே எனக்கு வேண்டியது. பாபிஷ்டனு யிருப்பவன் தேவேந்த்ரனது நகரத்திற்குப் போக முடியாததுபோல், நான் உன்னை விட்டுப்பிரிந்து அயோத்யாபுரத்திற்குப் போக வல்லனல்லேன். வனவாஸம் திரு

கையில், திரும்பி இந்தத் தேரின்மேலேயே உன்னை ஏற்றிக்கொண்டு அயோத்யைக்குக் கொண்டுபோக வேண்டுமென்பது என் கருத்து. அப்பனே! அரண்யத் திலேயாயினும், உன்னோடுகூட இருப்பேனாயின், எனக்கு இந்தப் பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்களும் நொடிப்பொழுது போலவே கடந்து செல்லும். உன்னை விட்டுப் பிரிந்திருப்பேனாயின், அப்பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்களே நாறுண்டுகள்போல் வளர்ந்துவரும். நீ அடிமைகளிடத்தில் மிகுந்த வாத்ஸல்யமுடையவனல்லவோ? மேலும், நான் உனக்கு பக்தனும் ப்ருத்யனுமாயிருக்கின்றனன். ஆகையால் இங்ஙனம் ப்ருத்யனிருக்கவேண்டிய மர்யாதைகளைச் சிறிதுந் தவறாமல் அதன்படியே என் ப்ரபுவின் புதல்வனாகிய உன்னைப் பின்றொடர்ந்து வர விரும்புகின்றனன். இதில் யாது பிழையையுங் காணேன். இப்படிப்பட்ட என்னை நீ விடுவது யுக்தமன்றே' என்றனன். ராமன் ப்ருத்யர்களிடத்தில் மிகுந்த தயையுடையவனாகையால், இங்ஙனம் தீனனாகிப் பலவிதமாக ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸுமந்த்ரனைப் பார்த்து 'ஸுமந்த்ரனே! நீ ஸ்வாமியினிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுடையவன். ஆகையால் ஸ்வாமியாகிய என்னிடத்தில் உனக்கு மிகுந்த பக்தி உண்டென்பதை அறிவேன். ஆயினும் உன்னை இப்பொழுது அயோத்யைக்கு அனுப்புவதற்குக் காரணஞ் சொல்லுகிறேன், கேள். நீ பட்டணத்திற்குப் போகக் கண்டு என் சிறிய தாயாகிய கைகேயி 'ராமன் அரண்யத்திற்குப் போனான்' என்று நம்பிக்கை உண்டாகப் பெறுவாள். நான் வனவாஸஞ் செய்யப்போகையில், அதை உன்மூலமாகத் தெரிந்து கொண்டு அந்தக் கைகேயி மிகுந்த மனக்களிப்புடையவளாகிப் பிறகன்றோ தர்மாத்மாவாகிய தசரதரைக் குறித்

துப் பொய் சொல்பவனேவென்று ஸந்தேஹப்படாதிருப்பாள். எனது சிறியதாயார் தன்புதல்வனுகிய பரதன்நன்கு பரிபாலனஞ்செய்து வருகையில் வ்ருத்தியடைந்து வருகிற அந்த ராஜ்யத்தைப் பெற்றுக் களிக்கையே எனக்கு முக்யம். இந்த முக்யப்ரயோஜனத்தைப்பற்றியே உன்னை அயோத்யைக்குப் போகும்படி அனுப்புகின்றனன். மற்றுஞ் சில ப்ரயோஜனங்களும் உண்டு. எனக்கும் அரசனுக்கும் ப்ரியம் உண்டாவதற்காகவும் நீ இப்போது ரதத்துடன்கூடவே அயோத்யைக்குப் போவாயாக. உன்னிடம் எங்தெந்த விஷயங்களை எப்படியெப்படி சொல்ல வேண்டுமென்றேனே, அவையெல்லாவற்றையும் அந்தந்தபடியே ஏற்றல் குறைச்சலின்றி அவரவர்களுக்குச் சொல்வாயாக' என்றனன். தீரனுகிய ராமன் ஸுமந்த்ரனுக்கு இங்ஙனஞ் சொல்லி அவனை அடிக்கடி ஸமாதானப்படுத்திவிட்டுக் குஹனைப் பார்த்து யுக்திகள் அமைந்திருக்கும்படி 'குஹனே! என்னை இங்கேயே இருக்கவேண்டுமென்றனே. இப்பொழுது நான் ஜனஸஞ்சாரத்துடன் கூடிய இவ்வனப்ரதேசத்தில் இருப்பது ஸரியன்று. அவஸ்யமாக ஆஸ்ரமங்களிற் சென்றே இருக்கவேண்டும். ஆஸ்ரமங்களில் இருக்கவேண்டுமென்றே தந்தையின் ஆஜ்ஞை. இவ்விதமாக என் தந்தையினிடம் ஆஜ்ஞை பெற்றிருப்பவனுகையால் நான் தபஸ்விஜனங்களுக்கு மிகவும் அழகைக் கொடுக்கின்ற வ்ரதங்களைச்செய்ய முயன்று, என் தந்தைக்கும், மிக்க மேலாக ஸீதைக்கும் லக்ஷ்மணனுக்கும் மேன்மை உண்டாகும் பொருட்டு ஜடைகளைத் தரித்து வனத்திற்குப் போக வேண்டும். ஆகையால் முன்பு ஜடை திரிக்கும்பொருட்டு ஆலம்பால் கொண்டுவருவாய்' என்றனன். குஹனும் அது கேட்டு அந்த ராஜகுமாரனுக்குச் சீக்ரமாக ஆலம்பால்

வரவழைத்துக் கொடுத்தனன். ராமனும் அந்த ஆலம் பாலைக் கொண்டு முன்பு லக்ஷ்மணனை ஜடைகள் தரிக்கச்செய்து பிறகு தானும் தரித்தனன். இங்ஙனம் மஹாபாஹுவாகிய அந்தப் புருஷஸிம்ஹனும் ஜடைகள் தரித்தவனாயினன். அப்பொழுது மரவுரி உடுத்துக்கொண்டு ஜடாபாரமுந் தரித்திருக்கிற ப்ராதாக்களாகிய அந்த ராம லக்ஷ்மணர்களிருவரும் ரிஷிகளைப்போல் விளங்கினர். பிறகு விகனஸ்ஸென்னும் மஹர்ஷி ஏற்படித்தினதாகையால் வைகானஸமென்னும் பேர்பெற்ற வனவாஸமிருப்பதாகிற தர்மத்தை லக்ஷ்மணனும் தானுமாகக் கைப்பற்றி, வனவாஸிகள் செய்யும் வ்ரதானுஷ்டானங்களைத் தவறாமல் நடத்துந் திறமையுடைய ராகவன் தனக்கு அன்பனாகிய குஹனைப் பார்த்து 'குஹனே! ராஜ்யத்தைப் பாதுகாப்பது மிகவும் அரிதாயிருக்கும். ஆகையால் நீ சதுரங்கபலத்திலும் கருவூலத்திலும் கோட்டையைப் பாதுகாத்து வருவதிலும் தேசத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்வதிலும் கொஞ்சமாயினும் பராக்கின்றி மிக்க மனவூக்கத்துடன் இருக்கவேண்டும்' என்று கூறினன். பிறகு இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களுக்கு மனக்களிப்பைக் கொடுக்குந் தன்மையனாகிய ராமன் அந்தக் குஹனிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு அவனை அனுமதி கொடுத்தனுப்பிவிட்டுப் பார்யையோடும் லக்ஷ்மணனோடுங்கூட மனோவ்யாகுலமின்றிச் சீக்ரமாகப் போயினன். அவன் அங்ஙனம் போய்க் கங்காநதியின் துறையில் ஓடம் வந்திருப்பதைக் கண்டு, அந்நதி வேகத்துடன் பெருகி வருகிறதாகையால் ஓடமேறித் தாண்ட விரும்பி லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து 'புருஷ ஸிம்ஹனே! இதோ நமக்காக ஓடம் வந்து நிற்கின்றது. நீ இதை அசையாமற் பிடித்துக்கொண்டு பயப்படுந் தன்மையளாகிய ஸீதையைக் கைகொடுத்து மெதுவாக இதன்மேல் ஏற்றிவிட்

865. ராமன் குஹன் கொண்டுவந்தஓடத்தின்மேலேறிப் போகுதல்.

டுப் பிறகு நீ ஏறுவாயாக' என்றனன். லக்ஷ்மணனும் தமையனது ஆஜ்ஞையைக் கேட்டு மிகுந்த மதியுடைய வனுகையால் ராமனது அபிப்ராயத்திற்கு விரோதமில் லாதபடி ஓடத்தைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு முன்பு ஸீதையை அதன்மேல் ஏற்றிவிட்டுப் பிறகு தான் ஏறினன். மஹாதேஜஸ்வியும் லக்ஷ்மணனுக்குத் தமை யனுமாகிய ராமனும் பிறகு ஓடத்தில் ஏறிக்கொண்ட னன். அனந்தரம் வேடர்களுக்கு ப்ரபுவாகிய குஹன் தனது பந்துக்களைப் பார்த்து 'இவ்வோடத்தை நீங்கள் அக்கரை சேர்ப்பியுங்கள்' என்று ஆஜ்ஞாபித்தனன். மஹா தேஜஸ்வியாகிய ராமனும் ஓடத்தின்மேல் ஏறிக் கொண்டு ப்ராஹ்மணர்களும் க்ஷத்ரியர்களும் ஆகிய இரண்டு ஜாதியர்களுக்கும் உரியதாகிய [1] நாவாரோஹ மந்த்ரத்தைத் தனக்கு ஹிதம் உண்டாகும்பொருட்டு ஜபித்தனன். ராமன் ஸீதையோடுகூட ஆசமனஞ் செய்து மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் சரீரம் முழுவதும் ஒளி விளங்கப் பெற்றுச் சாஸ்த்ரத்தின்படி அந்த கங்கா நதிக்கு நமஸ்காரஞ் செய்தனன். அளவில்லாத ஒளியு டன் விளங்குகின்ற லக்ஷ்மணனும் அப்படியே அந்தக் கங்காநதியை நமஸ்கரித்தனன். ராமன் ஸுமந்த்ரனுக் கும், ஸைன்யத்துடன் கூடிய குஹனுக்கும் அனுமதி கொடுத்துவிட்டு ஓடத்தி லேறிக்கொண்டு அதை நடத்தும்படி ஓடக்காரர்களுக்கு ஆஜ்ஞையிட்டனன். பிறகு மனவூக்கமுள்ள ஓடக்காரர்களோடுகூடிய அந்த ஓடமானது அவ்வோடக்காரர்களால் தூண்டப்பட்டு அழகிய தள்ளுகோலால் வேகமாய்த் தள்ளுண்டு சீக்

1. நாவாரோஹ மந்த்ரமாவது-ஓட மேறும் பொழுது அனுஸந்தி க்கும் மந்த்ரம்.

ரத்தில் அக்கதீப்ராவாஹத்தைக் கடந்து சென்றது. நற்குணங்களைப்பற்றியும் ஓரவயவத்திலும் பிசகின்றி லக்ஷணங்களுக்கொத்த அழகைப்பற்றியும் ஒருவராலும் நிந்திக்கப்படாதவளாகிய ஸீதாதேவி அந்தக்கங்காநதிப்ரவாஹத்தின் மத்தியில் வரும்போது கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு அந்நதியைப்பார்த்து 'கங்கையே! மிகுந்த மதிபொருந்திய தசாதமன்னவரின் குமாரனுகிய இம்மஹாநுபாவன் உன்னால் பாதுகாக்கப்பட்டுப் பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் நிரம்ப அரண்யத்திலிருந்து தந்தையின் ஆஜ்ஞையை நிர்விக்னமாக நிறைவேற்றித் தம்பியோடும் என்னோடும் கூடத் திரும்பி வந்த பின்பு நான் க்ஷேமத்துடன் கூடி ஸமஸ்த அபீஷ்டங்களும் நிரம்பப்பெற்று மிக்க மனக்களிப்புற்று, அழகிய புகழ் அமைந்த கங்காதேவியே! உனக்குப் பூசையிடுவேன். கங்காதேவியே! நீ, ஊர்த்வலோகம் அதோலோகம் மத்யலோகம் என்கிற மூன்று லோகங்களிலும் ஸஞ்சாரமுடையவள். ஆகையால் ப்ரஹ்மலோகத்தையும் நீ பார்த்திருக்கின்றனை. நீ ப்ரஹ்மலோகத்தில் வெகுகாலமாக வஸித்திருக்கும்பொழுது ஒருகாலத்தில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு த்ரிவிக்ரமாவதாரஞ் செய்து தன்திருவடியை ப்ரஹ்மலோகத்தளவும் நீட்டுகையில் ப்ரஹ்மதேவன் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் அம்மஹாவிஷ்ணுவின் ஸ்ரீ பாதத்தைத் தனது கமண்டலு ஜலங்கொண்டு விளக்கத் தொடங்குகையில் நீ அந்தக் கமண்டலுவழியாக அவ்விஷ்ணுவின் ஸ்ரீபாதத்தில் வீழ்ந்து அதினின்று நதிரூபமாக ஆவிர்ப்பவித்தனை. ஆனதுபற்றியே உனக்கு த்ரிபதகையென்றும் விஷ்ணுபதியென்றும் பேர்கள் வழங்கி வருகின்றன. மேலும் இவ்வுலகத்தில் நீ ஸமுத்ரராஜனுக்குப் பார்யையாகப் புலப்பட்டுக் கொண்டிருக்

கின்றனை. ஆகையால் நீ இவ்வுலகத்திலும் மிகவும் புகழ்பெற்றவள். மங்களத்தைக் கொடுக்குந் தன்மையுள்ள கங்காதேவியே! ‘இவன் வனவாஸத்தினின்றும் திரும்பி வந்து ராஜ்யம் பெற்று க்ஷேமமாயிருக்கவேண்டும்’ என்னும் அவ்வெண்ணமுடையவளாகி உனக்கு நான் நமஸ்காரஞ் செய்கின்றேன். மேலும், உன்னைப் புகழ்கின்றேன். புருஷர்களிற் சிறந்த இம்மஹானுபாவன் க்ஷேமமாகத் திரும்பி இவ்விடம் வந்து ராஜ்யத்தைப் பெற்று வாழ்ந்திருக்கையில், நான் உனக்கு ப்ரியஞ் செய்வதற்காக லக்ஷம் பசுக்களையும் உயர்ந்த வஸ்த்ரங்களையும் அறுசுவையுள்ள அன்னத்தையும் ப்ராஹ்மணர்களுக்குக் கொடுக்கின்றனன். தேவி! நான் பட்டணத்திற்குத் திரும்பி வந்தவுடன் பரிசுத்தமாகிய மனத்துடன் உனக்கு ஆயிரங்குடங்களில் மத்யத்தையும் மாம்ஸமாகிற அன்னத்தையுங் கொடுத்துப் பூஜிக்கின்றனன். உன் கரையில் எந்தெந்த தேவதைகள் இருக்கின்றார்களோ, அவர்கள் எல்லோரையும் பூஜிக்கின்றனன். மேலும், உன்கரையிலுள்ள மணிகர்ணிகை ப்ரயாகம் முதலிய தீர்த்தங்களிலும் காசி முதலிய தீர்த்தங்களிலும் காசி முதலிய தேவாலயங்களிலும் ஆகிய எல்லா இடங்களிலுமுள்ள தெய்வங்களுக்கெல்லாம் பூசையிடுகின்றனன். பாபமற்றவளே! பாபத்தை அறியாதவனாகிய இம்மஹாபுஜன் வனவாஸத்தை நடத்தி அவ்வனத்தை விட்டு என்னோடும் தம்பியோடுங் கூடித் திரும்பி க்ஷேமமாக அயோத்யைக்கு உனது அநுக்ரஹத்தினால் வந்து சேருவானாக’ என்று ப்ரார்த்தித்தனள். எவ்வித நிந்தையும் பெறுதவளும் செய்யவேண்டிய கார்யங்களில் மிகுந்த ஸாமர்த்யமுடையவளுமாகிய அந்த ஸீதாதேவி இங்ஙனம் கங்காநதியைக் குறித்துச் சொல்லிக்கொண்டே சீக்ரத்தில் அந்நதியின் தென்கரைக்கு வந்து சேர்ந்தனள். பகைவரைப் பறந்தோடச் செய்யவல்ல பராக்ரமசாலியாகிய அந்தப் புருஷஸிம்ஹன், அக்கரைக்குப்

போய்ச்சேர்ந்தவுடன் ஓடத்தை விட்டிழிந்து தம்பியோடும் ஸீதையோடுங்கூடி அப்புறம் ப்ரயாணமாய்ப் புறப்பட்டுச் சென்றனன். பிறகு நீண்ட மூகிய புஜதண்டங்களையுடைய அந்த ராஜகுமாரன் ஸுமித்ரைக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைக்குந் தன்மையனுகிய லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து 'இனிமேல் நீ ஜனஸஞ்சாரமுள்ள இடத்திலாயினும் ஜனஸஞ்சாரமில்லாத இடத்திலாயினும் மிகுந்த மனவூக்கமுடையனுயிருக்கவேண்டும். நாம் இதுவரையிலும் பார்த்தறியாத நிர்மானுஷ்யமாகிய வனத்திற்குப்போகிறேமாகையால் அவஶ்யமாய் நமக்கு நாம் பாதுகாத்தல் செய்துகொள்ளாமல் தீராது. லக்ஷ்மணு! நீ முன்பு நடந்து செல்வாயாக. ஸீதை உன்னைப் பின்றொடர்ந்து வரட்டும். உன்னையும் ஸீதையையும் பாது காத்துக்கொண்டு உங்கள் இருவரையும் பின்றொடர்ந்து நான் வருகின்றனன். புருஷதிலகனே! இப்படிப்பட்ட இடத்தில் நாம் ஒருவரையொருவர் பாது காத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். எந்தக் கார்யமாயினும், அதற்குத் தகுந்த ஸமயம் கடந்து செல்லுமாயின், திரும்பி அதை நிறைவேற்றிக்கொள்வது ஸுலபமன்று. ஆகையால் தகுந்த காலங்களில் மனவூக்கத்தோடிருக்க வேண்டும். ஸீதை, இப்பொழுது ஜனஸஞ்சாரமின்றிப் பயிர்க்கழனிகளையாவது தோட்டங்களையாவது காணப் பெறுமல், மிக்க மேடும் மிகப் பள்ளமுமாயிருப்பதால் ஒருவகையாயிராத வனப்ரதேசத்தில் நுழையப் போகின்றனள். ஆகையால் இப்பொழுது வனவாஸத்தினுலுண்டாகுந் துக்கம் இப்படிப்பட்டதென்று தெரியப் போகின்றது' என்றனன். லக்ஷ்மணன், ராமன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு முன்னே நடந்து சென்றனன். ஸீதையும் அவன் பின்னே போயினள். ரகுகுலதிலகனு

கிய ராமன் ஸீதையைப் பின்சென்று போயினன். இவர்கள் இங்ஙனம் போகையில், ராமனை விட்டுப் பிரிந்து காண்போர்களுக்குக் கருணையை விளைவிக்குந்தசையிலிருக்கின்ற ஸுமந்த்ரன், ராமன் கங்காநதியின் அக்கரைக்குப் போய்ச்சேரும்வரையில் கண்ணிமை கொட்டாமல் அவனைப் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்து, அனந்தரம் அவன் வெகுதூரம் போனபடியால் கண்ணுக்குத் தோற்றுமற் போகையில், கண்பார்வையைத் திருப்பிக்கொண்டு மனம் பரிதபிக்கப்பெற்றுக் கண்ணீர்களைப் பெருக்கி நின்றனன். லோகபாலர்களை நிகர்த்த மேன்மையுடையவனும் விரும்பிய வரங்களைக் கொடுக்கும் மஹானுபாவனுமாகிய அந்த ராமபிரான் அம்மஹாநதியைத் தாண்டி ப்ரயாணமாய்ச் சென்று அழகிய பயிர்க்கழனிகளுடன்கூடி மிகவும் செழிப்பாயிருக்கையால் மனக்களிப்பைக் கொடுப்பதும் ஆனதுபற்றியே ஜனங்கள் ஸந்தோஷித்திருக்கப் பெற்றதுமாகிய வத்ஸதேசத்திற்கு க்ரமமாகப் போய்ச் சேர்ந்தனன். அவர்கள் அவ்விடத்தில் பசித்தவர்களாகி ஸீதையை ஓரிடத்தில் விட்டு இருவருமாக வேட்டையாடிக்கொண்டு சென்று அங்குப் பன்றியையும் ருஶ்யம் ப்ருஷதம் மஹாருரு என்கிற மூன்று ம்ருகங்களையும் கொன்று பரிசுத்தமாகிய அவைகளை எடுத்துக்கொண்டு ஸீதையிடம் வந்து ஸாயங்காலமானது பற்றியும் பசியின் மிகுதியைப் பற்றியும் த்வரைப்பட்டு வாஸத்தின் பொருட்டு ஒரு வ்ருக்ஷத்தின் அடியில் வந்து சேர்ந்தனர். ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமன் லக்ஷ்மணனை அயோத்யைக்குப் போ வென்றனுப்புதலும், லக்ஷ்மணன் ராமனை ஸமாதானப்படுத்தலும், மூவரும் பர்ண சயனத்தில் படுத்துக் கொள்ளலும்.

மனத்திற்கு ஸந்தோஷத்தை விளைப்பதில் நிகரில்லாத ஸாமர்த்ய முடையோனாகிய அந்த ரகுகுலதிலகன் ராமன் அம்மரத்தின் அருகிற் சென்று ஸாயங்காலத்து ஸந்தியை உபாஸித்து லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து 'நாம் தேசங்களைத் தாண்டி ஸுமந்த்ரனை விட்டுத் தனியராக இருந்து கடத்தும் ராத்ரிகளில் முதலாகிய ராத்ரி இதோ வந்தது. இதற்கு மனவருத்தங்கொண்டு பரிதபிக்கலாகாது. நமது யோகக்ஷேமங்களை நாமே நடத்திக் கொள்ள முடியும். ஸீதை தன் யோகக்ஷேமங்களைத் தானே நடத்திக்கொள்ள நேராது. அவளுடைய யோகக்ஷேமங்கள் நம்மிடத்திலேயே ஆயத்த மாயிருக்கின்றன. அவைகளை நாமே பார்த்து நடத்தவேண்டியவர்களாயிருக்கின்றனம். ஆகையால் இன்றுமுதலாக ராத்ரிகளில் நாம் சோம்பாமல் ஏமாறுதலின்றி விழித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். லக்ஷ்மணா ! இது தனியாக இருந்து நடக்கிற முதல் ராத்ரியாகையால் நிரம்பவும் கஷ்டமாயிருக்கும். ஆயினும் எப்படியோ ஒருவிதமாக இதைக் கடத்தி விடுகிறோம். மேலும், இது இப்பொழுதே நன்றாக வந்துவிட்டதாகையால் குடிசை ஏற்படுத்திக்கொண்டு ஸுகமாகப் படுத்துக்கொள்ள அவகாசம் இல்லை. ஆகையால் நாமே கொஞ்சம் புற்களையும் தழைகளையும் கொண்டு வந்து பறப்பிப் படுத்துக்கொண்டிருந்து இன்றிரவைக் கடத்துவோம்' என்றனன். மேலான மஞ்சத்தில் படுக்கத் தகுந்தவனாகிய அந்த ராமன் தரையில் படுத்துக்கொண்டு லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து இங்ஙனம் மேல் வருமாறு அழகிய கதைகளைச் சொல்லத்தொடங்கினன் .— 'லக்ஷ்மணா ! இப்பொழுது மஹாராஜர் துக்கத்தினால் வருந்தி ஆயாஸப்

70. ஸீதா ராமலக்ஷ்மணர்கள் அரண்யத்தில் முதல்ராத்திரியைக் கடத்தல்.

பட்டுத் தூங்கிக்கொண்டிருப்பாராகையால் அவருக்கு நல்ல நித்ரை பிடிக்காது. இது நிச்சயம். கைகேயியோ வென்றால் தன் கருத்து நிறைவேறப் பெற்றவளாகையால் ஸந்தோஷம் அடைந்திருக்கக்கூடும். அவள் பரதன் வரக்கண்டு அவனுக்கு ராஜ்யத்தில் பட்டங்கட்டுவதற் காகவும், மேலும் அவனுக்கு ராஜ்யம் நிலையாயிருப்பதற் காகவும் விருப்பமுற்று மஹாராஜர் ப்ராணன்களைப் போக்காதிருப்பாளா? தசாதர் அநாதர்; மேலும், வ்ருத்தராயிருப்பவர். நானும் அவரை விட்டு வந்தனன். காமத்திற்காட் பட்டவராகையால் கைகேயியினிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார். அவர் இன்னும் என்ன செய்யப்போகிறாரோ? நமக்கு இப்பொழுது வந்திருக் கிற இக்கஷ்டத்தையும் ராஜாவின் புத்திக்கு நேரிட்ட மாறுபாட்டையும் கண்டால் அர்த்த தர்மங்களைக் காட்டிலும் காமமே அதிகமென்று எனக்குத் தோற்று கின்றது. லக்ஷ்மணா! எவனாயினும் ஒருவன் அபண்டிதனா யிருப்பானாயினும், தந்தை என்னைத் துரத்தினாற்போல் தன்னிஷ்டப்படி நடந்து வரும் புதல்வனை, ஒருஸ்த்ரீ நிமித்தமாகக் கைவிடுவானா? விடமாட்டான். கைகேயி யின் புதல்வனாகிய பரதன் தானொருவனே மஹாராஜனா கிக் கோஸல தேசம் முழுமையும் ஸந்தோஷித்திருக் கும்படி ஆளப்போகின்றனன். அவனன்றோ பார்யையு டன் கூடி ஸுகமாயிருப்பவன். தந்தை வயது கடந்து

1. ஸமஸ்தபுருஷார்த்தங்களிலும் அபிலாஷமில்லா மலிருக் கின்ற ஸ்ரீராமன், தனக்கு ராஜ்யங் கிடைக்கவில்லை யென்கிற வ்யா ஜத்தை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு கைகேயியின் நிந்தையை முக் யமாகக் கருதி இங்ஙனம் கூறுவது யுக்தமோ? என்னில்—லக்ஷ் மணனை உதயமானவுடன் அயோத்யைக்குப் போவென்று சொல்லப் போகிறானாகையாலும், அந்த லக்ஷ்மணன் கைகேயியை த்வேஷித்த வனாகையாலும், அவனை ஸமாதானப்படுத்தி இங்ஙனம் அனுப்புவ தற்காக நிந்தித்தானன்றி வேறில்லையென்று தெரியவருகின்றது.

காலஞ் செல்லுகையில், நானும் அரண்யம் வந்து சேருகையில், அவனொருவனே ஸமஸ்தராஜ்யத்திற்கும் ஒரு முகமாயிருக்கப்போகிறானல்லவா? எவன் தசரதனைப் போல் அர்த்தத்தையும் தர்மத்தையும் பரித்யாகஞ் செய்து காமத்தைமாத்ரம் அனுஸரிப்பானோ, அவனுக்கு இப்பொழுது நம்மரசனுக்கு வந்தாற்போல் சீக்ரத்தில் தானே இப்படிப்பட்ட ஆபத்து நேரிடும். இனிய ஸ்வபாவமுடையவனே! தசரதன் முடிந்துபோவதற்கும் நான் அரண்யவாஸஞ் செய்வதற்கும் பரதனுக்கு ராஜ்யம் வருவதற்குமே கைகேயி நம் வீட்டில் குடி புகுந்தாளென்று எனக்குத் தோற்றுகின்றது. கைகேயி இப்பொழுது தனக்கு உண்டாயிருக்கிற ஸௌபாக்யத்தினால் மதித்து மெய்ம்மறந்து என்னைச்சேர்ந்தவர்களான கௌஸல்யையையும் ஸுமித்ரையையும் பீடியாதிருப்பாளா? பீடியாதிருக்கமாட்டாள். லக்ஷ்மணா! என் நிமித்தமாக ஸுமித்ராதேவி துக்கத்தில் அகப்படாதிருப்பாளாக. நாம் இன்னும் தூரம் போய்விடுவோமாயின் கஷ்டம். இவ்விடமே அயோத்யைக்கு ஸமீபமாயிருக்கின்றது. ஆகையால் இங்கிருந்தே நீ, விடியற்காலத்தில் எழுந்திருந்து அயோத்யைக்குப் போவாயாக. நானொருவனே ஸீதையுடன்கூடித் தண்டகாரண்யத்திற்குப் போகின்றனன். கௌஸல்யை அங்குத் திக்கற்றிருக்கின்றனள். நீ புறப்பட்டுப் போவாயாயின் அவளைப் பாதுகாத்துவருவாய். கைகேயி அல்ப கார்யங்களுக்கும் பின்வாங்காதவள். ஆகையால் ஒரு காலத்தில் தன் த்வேஷத்திற்குத் தகுந்தபடி கௌஸல்யைக்கு ஏதாயினும் ஓர் அவமானத்தைச் செய்யநேரிடும். பரதன் தர்மங்களை அறிந்தவனாகையால் நீ அவ்விடஞ் சென்று என்தாயைப் பாதுகாத்து வரும்படி சொல்லி அவனி

டம ஒப்புவித்து விடுவாயாக. லக்ஷ்மணா! என்தாய் பூர்வஜன்மத்தில்யாரோ சில ஸ்த்ரீகளைத் தமது பிள்ளைகளுடன் சேரவொட்டாமல் பிரித்து விட்டிருப்பாள். இது நிஜம். ஆனது பற்றியேஇந்த வ்யஸனம் அவளுக்கு ஸம்பவித்தது. கௌஸல்யை என்னை வெகுகாலமாகப் போஷித்து மிக்க வருத்தப்பட்டு வளர்த்தனள். இனி என்னால் சுச்ரூஷை முதலிய பலத்தை அடையவேண்டிய ஸமயத்திலேயே அவளை விட்டுப் பிரிந்து வந்தனன். சீ! என் பிழைப்பும் ஒரு பிழைப்பா! லக்ஷ்மணா! நான், பெற்ற தாயாருக்கு அளவில்லாத மனவருத்தத்தை விளைத்துக்கொண்டிருக்கிறேனே. என்னைப் போன்ற புதல்வன் ஒரு பெண்பிள்ளைக்கும் பிறக்காதிருப்பானாக. லக்ஷ்மணா! என்தாயாகிய கௌஸல்யை வளர்த்து வருகின்ற சாரிகைப்பறவை அருகிலிருக்கிற கிளியைப் பார்த்து 'கிளியே! நமக்குச் சத்ருவாகிய பூனையின் காலைக் கடிப்பாய்' என்று சொல்லும் வார்த்தையைக் கேட்டு அவள் ஸந்தோஷித்திருப்பாளாகையால் திர்யக் ஜாதியாகிய அந்தச் சாரிகை, தன்னை வளர்த்த கௌஸல்யைக்குச் செய்த அவ்வளவு ப்ரியத்தையுங்கூட, அவள் வயிற்றிற் பிறந்தும் மனுஷ்யஜாதியாயிருந்தும் நான் செய்யப் பெற்றிலன். ஆகையால் அந்தச் சாரிகைப்பறவையே அருகில் இருந்து இங்ஙனம் இனிய உரைகளால் கௌஸல்யைக்கு ப்ரீதியை விளைப்பதில் என்னைக்காட்டிலும் மேற்பட்டதென்று நான் நினைக்கின்றனன். பகை

---

1 'பரிதீ³யாஹி யர்மஜ்ஞே ஹரதே மம மாதரம்' என்று கோவிந்தராஜர் முதலியவர்களின் பாடம். திலகவ்யாக்யானகாரர் 'பரிதீ³யாதீ³யி யர்மஜ்ஞ ஹரந்தே மாதரம் மம' என்று பாடங் கொண்டு (தேமமச மாதரம்) உன் தாய்க்கும் என்தாய்க்கும், (ஹரம்) விஷத்தை, (பரிதீ³யாத்ஹி) கொடுப்பாளன்றோ? என்று அர்த்தஞ் செய்திருக்கிறார்.

வரைப் பரிதபிக்கச் செய்யும் பராக்ரம சாலியே! பாக்யங் குறைந்திருக்கப்பெற்றவளும் பிள்ளையைப் பெற்றும் ப்ரயோஜனமற்றிருப்பவளுமாகி மனம் வருந்திப் பரிதபிக்கின்ற எனது அன்னைக்குக் கொஞ்சமாயினும் உபகாரஞ் செய்யாத என்னைப் போன்ற புதல்வனால் ப்ரயோஜனமென்? ப்ரயோஜனம் இல்லாமற் போயினும் போகட்டும். என் தாய் பாக்யமற்றிருப்பவளாகையால் என்னைப் பிரிந்து மிகுந்த மனவருத்தங்கொண்டு பரிதபித்துச் சோகஸாகரத்தில் விழுந்து படுத்துக்கொண்டிருப்பாள். இதுவே எனக்குப் பெருந் துயரமாயிருக்கின்றது. லக்ஷ்மணா! நான் கோபித்துக் கொள்வேனாயின், ஒருவனாகவே, அயோத்யையை மாத்ரமேயன்றி, இந்தப் பூமண்டலம் முழுமையும் பாணங்களால் ஆக்ரமிக்க வல்லேன். ஆயினும் காரணமின்றி வீர்யத்தை உபயோகப்படுத்தலாகாதன்றோ? மேலும், அதர்மத்தை ஆசரித்தோமாயின், லோகாபவாதம் உண்டாகுமென்றும், பரலோகத்தில் கெடுதி நேரிடுமென்றும் பயப்படுகிறேன். பாபமற்றவனே! லக்ஷ்மணா! அந்தக் காரணத்தினால் நான் அபிஷேகஞ் செய்து கொள்ளாதிருக்கின்றேன்' என்றான். ராமன் ஜனஸஞ்சாரமில்லாத வனத்தில் முகம் முழுவதும் கண்ணீர் ததும்பப்பெற்று இங்ஙனம் இவ்வுரைகளையும் மற்றுஞ்சில உரைகளையும் கேட்போர் மனங் கரைந்துருகும்படி உரைத்து அன்றிரவெல்லாம் புலம்பிக்கொண்டிருந்து பிறகு கடைசியில் ஆயாஸத்தினாலும் மனவருத்தத்தின் மிகுதியாலும் மேல் வார்த்தை சொல்ல முடியாமல் வாயைமூடிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தனன். இங்ஙனம் புலம்பித் தானே ஓய்ந்து எரிந்தணைந்த அக்னிபோலவும், அலைவேகமடங்கின ஸமுத்ரம்போலவும் வாயை மூடிக்கொண்

டிருக்கிற ஸ்ரீராமபிரானைப் பார்த்து லக்ஷ்மணன் ஸமாதானப்படுத்திக்கொண்டே 'ராமா! நீ ஆயுதக்தரித்தவர்களில் மேலாயிருப்பவன்; பின்னும், அரசன். இப்படிப்பட்ட நீ புறப்பட்டு வந்தவுடன், இப்பொழுது அயோத்யாநகரம் சந்த்ரனில்லாத ராத்ரிபோல் காந்தியற்றிருக்குமென்பது நிஜம். ராமா! புருஷஸிம்ஹனுகிய உன்னைப்போன்றவன் இப்படி பரிதபிப்பது யுக்தமன்று. இதனுல் எனக்கும் ஸீதைக்குங்கூட மனவருத்தம் விளைக்கின்றனை. ஸுர்யோதயமானவுடன் என்னை அயோத்யைக்குப் போகச் சொல்லினை. ராமா! ஸீதை உன்னை விட்டுப் பிரிந்திருக்கப் பொருள். ஸீதையைப் போலவே நானும் உன்னை விட்டுப் பிரிந்து ஒரு நொடிப் பொழுதும் ஜீவித்திருக்கமாட்டேன். ஜீவிப்போமாயின் ஜலத்தினின்றும் வெளியில் எடுத்தெறியப்பட்ட மீன்கள் அந்த நீர்நசை இருக்குமளவு ஜீவித்திருந்து அந்நசையற்றவுடனே எப்படி முடிந்துவிடுமோ, அப்படியே நாங்களும் உன்மனக்கருத்து வெளியாகும்வரையினுமே ஜீவித்திருப்போம்; பிறகு ஜீவித்திருக்கமாட்டோம். இந்த வனத்தில் வாஸஞ் செய்ய நேர்ந்தது பற்றிப் பரிதபிக்க வேண்டாமென்றனை. சத்ருக்களை அடக்க வல்லவனே! இப்பொழுது உன்னை விட்டு நான் தந்தையையாவது, சத்ருக்னனையாவது, ஸுமித்ரையையாவது, ஸ்வர்க்கத்தையாவது பார்க்கவுங்கூட விரும்பமாட்டேன்' என்றனன். பிறகு தார்மிகர்களாகிய அந்த ஸீதாராமர்களிருவரும் ஆஹாரஞ் செய்த அந்த மாத்தினடியிலேயே ஸுகமாக உட்கார்ந்திருந்து அருகிலிருக்கின்ற ஆலமரத்தின்கீழ் லக்ஷ்மணன் நன்ருக ஏற்படுத்தின படுக்கையைக் கண்டு அதில் படுத்துக் கொண்டனர். 1
பகைவரைப் பரிதபிக்கச்செய்யும் திறமுடைய அந்தராகவன், இவ்வாறு லக்ஷ்மணன் தெளிவாகவும் ஸ்னேஹத்தினுல் மிக்க மேலாகவும் சொன்ன வார்த்தையைக்

இதற்கு மூலம்— 'ஸலக்ஷ்மணஸ்யோத்தமபுஷ்கலம் வசோ நிசம்ய சைவம் வநவாஸமாதராத் | ஸமாஸ் ஸமஸ்தா விதயே பரந்

கேட்டு மிகவும் ஸந்தோஷித்து வெகு காலம் பூமியின் மேல் படுத்திருப்பது முதலிய வானப்ரஸ்த தர்மத்தைச் செய்ய விரும்பி லக்ஷ்மணனுடன் கூடிப் பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் வனவாஸஞ் செய்யும்படி மனத்திடங் கொண்டனன். பிறகு அந்த ஸமயத்தில் ரகுவம்சத்தை வளர்த்து வருந்தன்மையர்களாகிய அந்த ராம லக்ஷ்மணர்களிருவரும் நிர்மானுஷ்யமாகிய அரண்யத்தில் மிகுந்த பலமுடையவர்களாகையால் மலைச்சாரல்களில் திரியும் ஸிம்ஹங்கள்போல் பயமாவது பரபரப்பாவது உண்டாகப் பெறாமல் ஸுகமாயிருந்தனர். ஐம்பத்து மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பரத்வாஜாச்ரமத்திற்குப்போதலும், அங்கு பரத்வாஜரைக் காணுதலும், பரத்வாஜர் சித்ரகூட பர்வதத்தை வர்ணித்தலும்.

அம்மூவரும் சுபமாகிய ராத்ரி முழுவதும் அந்தப் பெரிய வ்ருக்ஷத்தின அடியில் இருந்து ஸூர்யன் நன்றாக உதயமான உடனே அவ்விடத்தினின்று ப்ரயாணமாய்ச் சென்றனர். பெரும் புகழ் பொருந்திய அந்த ராமாதிகள் மிகவும் பெரியதாகிய அரண்யத்திற்குள் நுழைந்து ஆங்காங்கு இதுவரையில் என்றும் பாராத நானாவித ப்ரதேசங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே சென்று யமுனை கங்காநதியுடன் கலக்குமிடத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தனர். அங்கு ராமன் கஷ்டம் உண்டாகாதிருக்கும்படி

தப: ப்ரடஜ்ய யர்மம ஸுசிராய ராவவ:'. இதற்கு 'பகைவரைப் பரிதபிக்கச் செய்யுந் திறமுடைய ராமன் தனக்கு லக்ஷ்மணன் வனவாஸத்தைக் குறித்து ஆதரவுடன் சொன்ன மிக்க மேலான வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் தான் வெகுகாலம் தர்மத்தில் நிலைநின்ற லக்ஷ்மணனுக்கு எல்லா வர்ஷங்களும் தன்னோடு வனவாஸஞ் செய்யும்படி அனுமதி கொடுத்தான் என்று மஹேஶ்வரதீர்த்தர் பொருள் கூறுகின்றனர்.

நல்ல வழியைப் பிடித்துப் பலவகை வ்ருக்ஷங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே நடந்து சென்று பொழுது திரும்புகையில், லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து 'லக்ஷ்மணா! ப்ரயாக க்ஷேத்ரத்திற்கு நாற்புறத்திலும் பகவானாகிய அக்னி தேவனுக்கு த்வஜம் போன்ற புகை உயர எழும்பி வருகின்றது, பார். ஆகையால் பரத்வாஜமஹர்ஷி அருகிற்றானே இருக்கிறாரென்று தோற்றுகிறது. நாம் நிச்சயமாக இப்பொழுது கங்காயமுனைகளின் ஸங்கமஸ்தானமாகிய ப்ரயாகக்ஷேத்ரத்திற்கு வந்துவிட்டனம். ஜலங்கள் ஒன்றோடொன்று மோதிக்கொள்வதனால் உண்டாகும் ஒலியும் காதுக்குப் புலப்படுகின்றது; கேள். காட்டிலுண்டாகிற காய் கிழங்குகள் காஷ்டங்கள் முதலியவற்றால் ஜீவித்துக்கொண்டிருப்பவர் வெட்டி உலர்த்தியிருக்கும் காஷ்டங்கள் எங்கும் புலப்படுகின்றன. இதோ பரத்வாஜாஶ்ரமத்திலுள்ள நானாவித வ்ருக்ஷங்களும் காணப்படுகின்றன' என்றனன். அனந்தரம் அவ்வில்லாளிகள் இருவரும் ஸுகமாக வழி நடந்து ஸூர்யன் அஸ்தமிப்பதற்குள்ளாகவே கங்கா யமுனாஸங்கமமாகிய ப்ரயாகக்ஷேத்ரத்திலிருக்கும் பரத்வாஜாஶ்ரமத்திற்கு அருகிலுள்ள வனப்ரதேசத்திற்குப்போய்ச்சேர்ந்தனர். பிறகு ராமன் ஆஶ்ரமத்திற்குள் நுழைந்து தனது அபூர்வாகாரத்தைக் கண்டு ம்ருகங்களும் பக்ஷிகளும் பயந்திருக்கும்படி ஒரு முஹூர்த்தகாலம் நடந்து சென்று பரத்வாஜமாமுனியின் ஸமீபத்திற்குப் போய்ச்சேர்ந்தனன். அனந்தரம் வீரர்களாகிய அவ்விருவரும் ஸீதை பின்றொடர்ந்து வரப்பெற்று ஆஶ்ரமத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்து பரத்வாஜமாமுனியைப் பார்க்க விரும்பி ஸாயங்காலமாகையால் ரிஷி அக்னிஹோத்ரம் முதலிய கார்யங்களை முடித்துக்கொண்டு வெளி வருவதை எதிர்

பார்த்துக்கொண்டு தூரத்தில் இருந்தனர். அம்மா முனிவர், உக்ரமான தபோநியமமுடையவர்; த்யானத்தில் மிகுந்த மனவூக்கமுடையவர்; தபோபலத்தினால் ஞானக்கண் உண்டாகப்பெற்றவர். அம்மஹானுபாவர் ஹோமத்தை முடித்துச் சிஷ்யர்கள் கும்பல்கும்பலாய் நாற்புறமும் சூழ்ந்திருக்கப் பெற்று, வெளியே வருகையில், ராமன் கண்டு கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு ஸீதையும் லக்ஷ்மணனும் தானுமாக நமஸ்காரஞ்செய்தனன். ராமன் அம்முனிவரைப் பார்த்து 'மஹானுபாவரே! நாங்கள் தசரதசக்ரவர்த்தியின் புதல்வர்கள்; ராமலக்ஷ்மணர்களென்னும் பேருடையவர்கள். பதிவ்ரதையான இம்மடந்தை என் பார்யை. இவள் ஸீதையென்னும் பேர்பூண்டவள். விதேஹனென்னும் ஜனகராஜன் புதல்வி. இவள் நிந்தைக்கிடமில்லாத குணங்கள் அமையப்பெற்றவளும் அழகிய சீலம் பொருந்தியவளுமாகையால் ஜனஸஞ்சாரமில்லாத வனத்திற்கு என்னைப் பின்றொடர்ந்து வந்தனள். வ்ரதங்களில் மிக்க மனவூக்கமுடையவனும் எனது அருமைத்தம்பியுமாகிய இந்த லக்ஷ்மணனும், நான் தந்தையின் ஆஜ்ஞைப்படி வனத்திற்குப் புறப்பட்டு வருகையில், தானும் அவ்வனத்திற்கே என்னைப் பின்றொடர்ந்து வந்தனன். மாஹானுபாவரே! நாங்கள் தந்தையின் கட்டளைப்படி தபோவனத்திற்குப் போகின்றனம். அந்தத் தபோவனத்தில் காய் கிழங்குகளைத் தின்று பித்ருவசனபரிபாலனஞ் செய்துகொண்டு தர்மத்தையே ஆசரிக்கப் போகின்றனம்' என்று இங்ஙனம் தமது வ்ருத்தாந்தத்தை அறிவித்தனன். தார்மிகராகிய அம்முனிவர், புத்திமானாகிய அந்த ராஜகுமாரன் சொன்ன வார்த்தையைக்

கேட்டு, பிறகு மதுபர்க்கத்திற்காக[1] எருதையும் பூஜா விதிக்காக அர்க்யஜலத்தையும் கொண்டு வந்தனர். மேலும், அம்முனிவர் வனத்தில் விளைகின்ற காய்கிழங்கு களால் செய்யப்பட்டவைகளும் நாநாவித ரஸம் அமைந் தவைகளுமாகிய அன்னவிசேஷங்களைக் கொடுத்து அவர்கள் படுக்கும்பொருட்டு வாஸஸ்தானத்தையும் ஏற் படுத்திக்கொடுத்தனர். அம்முனிவரும் தன்னைச் சுற் றிப் பக்ஷிகளும்[2] ம்ருகங்களும் சூழ்ந்திருக்கப்பெற்று முனிவர்களுடன்கூடி, அங்ஙனம் வந்த ராமனைப் பூஜி த்து ஸ்வாகதம் விசாரித்தனர். ராமனும் அம்முனிவர் செய்த பூஜையைப் பரிக்ரஹித்து உட்கார்ந்துகொண் டிருக்கையில் அப்பொழுது பரத்வாஜர் தர்மம் நிறைந் திருக்குமாறு இங்ஙனம் மொழிந்தனர்:— ராமா! வெகு காலங் கழித்து நீ இவ்விடம் வருகையில் நான் உன் னைப் பார்க்கப் பெற்றனன். உன்னை நிஷ்காரணமாக அரண்யத்திற்கு அனுப்பின விஷயத்தையுங் கேள்விப் பட்டனன். மஹாநதிகளாகிய இக்கங்காயமுனைகள் ஒன்று சேரும் ப்ரதேசம் ஏகாந்தமாயிருக்கின்றது; மேலும், புண்யத்தைக் கொடுப்பதும் அழகியதுமாயிருக் கின்றது. ஆகையால் நீ இங்கு ஸுகமாயிருப்பாயாக' என்றனன். ராமன் ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் ஹிதஞ் செய்வதில் இங்ஙனம் மனவூக்க முடைய பரத்வாஜ மஹர்ஷி சொல்லிய வார்த்தைகளைக் கேட்டு அம்முனி

---

1. 'ஹோமமதுபர்க்கார்ஹோ வேஷாமீயாமீ ஆசார்ய ருத்விக் ஸ்நாதகோ ராஜாவா யர்மயுக்தஃ' என்று எருது மதுபர்க்கத்திற்கு அங்கமென்று ஸ்ம்ருதியிற் சொல்லப்பட்டது.

2. இதற்கு 'ம்ருகபக்ஷிவிராவீநோ முநிவிஸீச பரந்தபஃ' என்று மூலம்: 'முனிவருடைய வைபவத்தைப் பற்றித் திர்யக்ஜாதிகளுங்கூட ரிஷிகளோடு ஸமானமாக அம்முனிவரிடத்தில் விஸ்வாஸமுண்டா கப்பெற்று அவரை ஸேவித்துக் கொண்டிருந்தன' என்று கோவிந்த

யைப் பார்த்துச் சுபமான மொழியை மொழிந்தனன் :—
1 'மஹானுபாவரே! பட்டணத்து ஜனங்களும் பள்ளிப்பட்டு ஜனங்களும் இவ்விடத்திற்கு ஸமீபமாயிருக்கின்றனர். ஆகையால ஸீதையையும் என்னையும் பார்க்க விரும்புகிற ஜனங்கள் இங்கு ஸுகமாகப் பார்க்க முடியுமென்று தெரிந்துகொண்டு எங்களைப் பார்க்கிறதற்காக இவ்வாஶ்ரமத்திற்கு வருவார்களென்று நினைக்கின்றனன். இந்தக் காரணத்தைப்பற்றி எனக்கு இங்கிருப்பது இஷ்டப்படவில்லை. ஆகையால் ஜனங்களில் ஒருவர்க்கும் தெரியக்கூடாத ஏகாந்தஸ்தலத்தில் எங்காயினும், ஜனகராஜன் புதல்வியாகிய ஸீதை ஸுகத்தையே அனுபவிக்கத் தகுந்தவளாகையால் அவள் ஸுகமாக

ராஜர். 'முனியின் ப்ரபாவத்தினால், திர்யக்ஜாதிகளாயிருந்தும் ராமனை ஈஶ்வரனென்று நினைத்து முனிவர்களோடு ஸமானமாக அவனை ஸேவித்துக் கொண்டிருந்தன' என்று மஹேஶ்வரதீர்த்தர்.

1. இதற்கு மூலம்—'பகவந்நிஹ ஆஸந்ந: பௌரஜாநபதோ ஜந:। ஸுதர்ஶமிஹ மாம் ப்ரேக்ஷ்யமந்யேஹமிமமாஶ்ரமம்.। ஆகமிஷ்யதி வைதேஹீம்மாஞ்சாபி ப்ரேக்ஷகோ ஜந:। அநேநகாரணேநாஹமிஹ வாஸந்நரோசயே। ஏகாந்தே பஶ்யபகவந்நாஶ்ரமஸ்தாநமுத்தமம்। ரமேதயத்ரவைதேஹீ ஸுகார்ஹா ஜநகாத்மஜா.' இதற்கு ரஹஸ்யார்த்தம்—(பகவந்) ஸர்வஜ்ஞராகிய பரத்வாஜரே! ராவணவதத்தின் பொருட்டு ரஹஸ்யமாக அவதரித்திருக்கிற என்னை இப்படி வெளிப்படுத்துவீராயின், அப்பொழுது (பௌரஜாநபதோ ஜந:) பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்களும் நாட்டுப்புறத்து ஜனங்களும் (மாம்) என்னை. (ஸுதர்ஶம்) 'த்ருஶ்யதே த்வக்ர்யயா' என்று ஶ்ருதியால் நிரூபிக்கப்பட்ட விஷ்ணுவாகவும், (வைதேஹீம்) ஸீதையை (மாம் ச) லக்ஷ்மியாகவும், தெரிந்துகொண்டு, (ப்ரேக்ஷகா:) பார்க்க விரும்பினவர்களாகி, (இஹ ஆகமிஷ்யதி) இவ்விடம் வருவார்கள். (அநேநகாரணேந) இந்தக்காரணத்தைப்பற்றி, (இஹவாஸம்) இங்கு வெளிப்பட வாஸஞ் செய்வதை, (ந ரோசயே) விரும்பப் போறேன் ஆகையால் (யத்ர) எதில், பரமானந்தஸ்வரூபியாகிய எந்த என்னிடத்திலென்றபடி. (வைதேஹீ) ஸீதை, (ரமதே) 'யோ ம்ருதீயதே

விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்படிக்கு ஏகாந்தத்தில் உத்தமமாகிய ஓராஶ்ரமப்ரதேசத்தை ஆலோசித்துச் சொல்லவேண்டும்' என்றனன். அந்தப் பாத்வாஜமாமுனிவரும் ராமன் மொழிந்த இச் சுபவசனங்களைக் கேட்டு, உடனே அவனைப் பார்த்து மிகுந்த பொருளடக்கமுள்ள உரைகளை உரைக்கத் தொடங்கி 'அப்பனே! இவ்வாஶ்ரமத்திற்குப் பத்துகூப்பிடு தூரத்தில் மஹர்ஷிகள் வாஸஞ் செய்யப் பெற்றதும் பரிசுத்தமுமாகிய சித்ரகூட மென்னும் பர்வதம் இருக்கின்றது. அது நாற்புறத்திலும் பார்க்க அற்புதமாயிருக்கும்.[1] அதில் கொண்டை முயல்களும் குரங்குகளும் கரடிகளும் வெகுவாயிருக்கும். அது கந்தமாதன பர்வதத்தை நிகர்த்திருக்கும். அந்தப்

ஹஸ்தக்ருஹீதபத்மயா ஶ்ரியேதரைரங்க விம்ருக்யமாணயா' (ஒய்! பிறர் தேடும்படியான வைபவம் அமைந்தவளும் ஹஸ்தத்தில் தாமரஸபுஷ்பத்தைத் தரித்திருப்பவளுமாகிய ஸ்ரீதேவியால் யாவன் தேடப்படுகின்றானோ) என்று ஸர்வஜனங்களுக்கும் ஆஶ்ரயிக்கத் தக்கவளாகிய ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியுங்கூட என்னை இரவும் பகலும் ஒழிவின்றி அனுபவித்துக்கொண்டிருந்த போதிலும், அப்பொழுதே புதிதாக அனுபவிக்க ஆரம்பித்தாற்போல் இடைவிடாத அனுராகம் உண்டாயிருக்கப்பெற்றிருப்பாளோ; அப்படிப்பட்டவனும், (ஆஶ்ரமஸ்தானம்) 'ஆஶ்ரீயதே இத்யாஶ்ரமம்' என்கிற வ்யுத்பத்தியால் 'ஆஶ்ரமம்' என்றால் ஜகத்தைச் சொல்லுகிறது; ஜகத்துக்கு (ஸ்தானம்) ஆதாரமாயிருப்பவனும், (உத்தமம்) ஸ்வரூபகுணவிபூதிகளில் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளிற் காட்டிலும் மிக்க மேலாயிருப்பவனுமாகிய என்னை, அதிப்ரியராயிருக்கிற நீரொருவரே (ஏகாந்தே பஶ்ய) ஏகாந்தத்தில் கண்டு களிப்பீராக. 'குஹ்யாத் குஹ்யதமம்' என்கிறபடியே மிகவும் ரஹஸ்யமாகிய என்ஸ்வரூபத்தை வெளிப்படுத்தவேண்டாம். என்று ரஹஸ்யோபதேசமென்று மஹேஶ்வரதீர்த்தர்.

1. இதற்கு — 'கோலாங்கூலாநுசரிதோ வாநரர்க்ஷநிஷேவித:। சித்ரகூட இதிக்யாதோ கந்தமாதநஸந்நிப:' என்று மூலம். வருங்காலம் நிகழ்காலம் கழிகாலமாகிய மூன்று காலங்களையும் அறி

பர்வதத்தில் நீ வாஸஞ் செய்யலாகும். மனுஷ்யன் எப்பொழுது சித்ரகூடபர்வதசிகரங்களைப் பார்ப்பானோ, அப்பொழுதே அவனுக்குப் பாபத்தில் மனம் செல்லாது; மங்களகார்யங்களிலேயே புத்தி சென்றுகொண்டிருக்கும். [1] அந்தச் சித்ரகூடபர்வதத்தில் பலரிஷிகளும் பல நூறுஸம்வத்ஸரங்கள் விளையாடுவதுபோல் ஸுகமாகத் தவஞ் செலுத்தி, அந்தத் தவத்தின் மஹிமையாலும் இடைவிடாமல் கபாலஸ்நானஞ் செய்வதனாலும் தலைமயிர்களும் சரீரத்தில் தோல்களும் விடப்பெற்றுக் கபால மாத்ரம் மிகுந்திருக்கப் பெற்று அந்தச் சரீரத்துடனே ஸ்வர்க்கலோகம் போய்ச் சேர்ந்தனர். ராமா! அது மிகவும் ஏகாந்தமாயிருக்கும். நீ அங்கு ஸுகமாக

ந்த மஹர்ஷி 'கோலாங்கூலானுசரிதோ வானரர்க்ஷநிஷேவித:' என்று கொண்டை மூயல்களும் குரங்குகளும் கரடிகளும் ஆகிய மூன்றையுஞ் சொன்னதனால் அவ்விதமானவர்களே ராமனுக்கு ஸஹாயமாவார்களென்று ஸூசிப்பித்தாரென்று தெரிகின்றது.

1. இதற்கு மூலம்—'ருஷயஸ் தத்ர வஹவோ விஹ்ருத்ய சரதாம்சதம் । தபஸா திவமாரூடா: கபாலசிரஸா ஸஹ'. இங்கு 'கபாலசிரஸா' என்னும் இந்தப் பதத்திற்குப் பலவிதமாகப் பொருள் கூறுகின்றனர். அதில் ஒரு விதம் மூலத்தில் சொல்லப்பட்டது. மற்றை விதங்களாவன—(கபாலசிரஸா) என்பது-சரீரம் முழுவதையுங் காட்டுகிறது. சரீரத்தோடு கூடவே ஸ்வர்க்கஞ் சென்றார்களென்றபடி. அல்லது—(கபாலசிரஸா) கபாலசிரஸ்ஸென்னும் ஒரு ருஷி உளர், அவருடன் கூட மற்றவரும் ஸ்வர்க்கஞ் சென்றார்களென்று பொருள். அல்லது (சரீரேண) என்னும் பதத்தைக் கூட்டிக்கொண்டு (கபாலசிரஸா சரீரேண) கபாலசிரஸ்ஸுடன் கூடிய சரீரத்தோடு கூடவேயென்று பொருள். கபாலசிரஸ்ஸாவது கபாலந் திடமாயிருக்கப் பெற்ற சிரஸ்ஸு. கபாலம்—மண்டையோடு. அல்லது—(கபாலசிரஸா) என்று (தபஸா) என்பதற்கு விசேஷணமாக்கி, சிரக்கபாலம் மிகுந்திருக்கும்படி சரீரத்தை உலர்த்திக் கடுமையாக நடத்தின தவத்தின் மஹிமையால் ஸ்வர்க்க லோகஞ் சென்றார்களென்றபொருள்.

வாஸஞ் செய்யலாமென்று தோற்றுகின்றது. இப்படி இல்லையாயின், இங்காவது என்னோடுகூட வஸித்திருந்து உனது வனவாஸநியமத்தைத் தீர்த்துக்கொள்வாயாக' என்றனர். அந்தப் பரத்வாஜமஹர்ஷி தர்மங்களை அறிந்தவராகையால், ராமனுக்கும் ஸீதைக்கும் லக்ஷ்மணனுக்கும் அதிதிகளுக்குச் செய்யவேண்டிய ஸத்காரங்களை நடத்தி உபசரித்தனர். இங்ஙனம், ப்ரயாக க்ஷேத்ரத்தில் வாஸஞ் செய்கின்ற அந்தப் பரத்வாஜ மஹர்ஷியிடஞ் சென்று பணிந்து அவர் செய்த ஸத்காரங்களையும் பெற்று அம்மஹர்ஷியின் அருகில் உட்கார்ந்து அற்புதங்களாகிய கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், பரிசுத்தமாகிய ராத்ரி வந்தது. ஸுகானுபவத்திற்கே உரியவர்களாகிய ஸீதாராமலக்ஷ்மணர்கள் மூவரும் ஶ்ரமந் தீரப் படுத்துக்கொண்டு அன்றிரவெல்லாம் அழகியதாகிய அந்தப் பரத்வாஜமஹர்ஷியின் ஆஶ்ரமத்திலேயே ஸுகமாக வஸித்திருந்தனர். உதயமானவுடன் புருஷசிகாமணியாகிய ராமன், ப்ரஹ்ம தேஜஸ்ஸுடன் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்ற பரத்வாஜமுனிவரிடம் வந்து அம்முனியைப் பார்த்து 'ஸத்ய சீலரே! மஹானுபாவா! நாங்கள் இன்றிரவெல்லாம் இவ்வாஶ்ரமத்தில் வஸித்திருந்தோமன்றோ? இனி நீர் அருளிச் செய்த வாஸஸ்தானத்திற்குப் போகின்றனம். அனுஜ்ஞை கொடுப்பீராக' என்றனன். அந்தப் பரத்வாஜரும் உதயமானது கண்டு ராமனைப் பார்த்து 'தேனும் காய் கிழங்குகளும் சித்ரகூட பர்வதத்தில் வெகுவாயிருக்கின்றன. ஆகையால் நீ அவ்விடம் போவாயாக. மிகுந்த பலமுடையவனே! அது உனக்கு யுக்தமான வாஸஸ்தானமென்று நினைக்கின்றேன். அதில் நானாவித வ்ருக்ஷங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன. கின்னரர்களும் உர

கர்களும் அவ்விடத்திற்கு வருவார்கள். மயில்களின் கேகாசப்தங்கள் அங்கு நாற்புறத்திலும் செவிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும். மேலான யானைகளும் அங்கு அழகாய்ப் புலப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும். அங்ஙனம் பரிசுத்தியுள்ளதும் ரமணீயமாயிருப்பதும் பழங்களும் கிழங்குகளும் காய்களும் ஏராளமாயிருக்கப்பெற்றதுமாகி எங்கும் புகழ்பெற்று விளங்குகின்ற அந்தச் சித்ரகூட பர்வதத்திற்குப் போகலாம். ராமா! அப்பர்வதத்தின் வனமத்யப்ரதேசத்தில் யானைகளும் மான்களும் குவியல் குவியலாக ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கும். நீ அவைகளைப் பார்த்து ஸுகமாகப் பொழுது போக்கலாம். அங்கு ஆறுகளையும் மலையருவிகளையும் மலைச்சாரல்களையும் கற்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து நெருக்கமான அழகிய சந்துகளையும் குகைகளையும் கற்கள் வெடித்து விசாலமான ப்ரதேசங்களையும் ஸீதையுடன் பார்த்துக் கொண்டே ஸஞ்சரிப்பாயாயின், உன்மனம் களிப்புறும். அங்குச் சிறு குருவிகளும் குயில்களும் களித்துக் கலகலவென்று குலாவிக்கொண்டிருக்கும். பற்பல மான்களும் யானைகளும் மதித்து அழகாய் உலாவிக்கொண்டிருக்கும். இங்ஙனம் மங்கலமாகி மிகவும் அழகாயிருக்கின்ற அந்தச் சித்ரகூடபர்வதத்திற்குச் சென்று அங்கு ஓராஶ்ரமம் ஏற்படுத்திக்கொண்டு ஸுகமாயிருப்பாயாக' என்றனர். ஐம்பத்து நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

சித்ரகூடத்திற்கு ப்ரயாணமாதலும், ஓட மேறி யமுனாநதியைத் தாண்ட அன்று ஸாயங்காலம் யமுனா வனத்தில் வஸித்திருத்தலும்.

பகைவரை அடக்கும் பராக்ரமசாலிகளாகிய அந்த ராஜகுமாரர்கள் அன்றிரவு அம்முனிவரின் ஆஸ்ரமத்தில் இருந்து உதயமானவுடன் அம்மஹர்ஷிக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து அச் சித்ரகூடபர்வதத்தைக் குறித்துப் போயினர். அம்மஹர்ஷியும் அவர்களுக்கு மங்களாசிர் வசனங்களை நடத்தினர். அங்ஙனம் அவர்கள் ப்ரயாணமாய்ப் போவதைக் கண்டு, தந்தை பிள்ளைகளைப் பின்றொடர்வதுபோல், தானும் அவர்களைப் பின்றொடர்ந்து சென்றனர். பிறகு மஹாதேஜஸ்வியாகிய அம்முனிமன்னவர் உண்மையான பராக்ரமம் பொருந்திய ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்து 'புருஷ ஸ்ரேஷ்டர்களே! நீங்கள் கங்கா யமுனைகள் கலக்குமிடமாகிய ப்ரயாகக்ஷேத்ரத்திற்குச் சென்று அங்கு கங்காஜலம் மோதுவதனால் திரும்பிக் கொஞ்சம் மேற்குமுகமாகப் பாய்கின்ற யமுனையை அனுஸரித்துப் போவீர்களாக. ரகுவம்சத்திற் பிறந்த மஹானுபாவர்களே! யமுனாநதி வேகமாகப் பாய்ந்துகொண்டிருக்கிற இடத்திற்குச் சென்று, அங்கு அநாதியாக ஜனங்கள் எப்பொழுதும் தாண்டிப்போகுந் துறைக்குப் போய்த் தெப்பங் கட்டிக்கொண்டு அந்நதியைத் தாண்டவேண்டும். பிறகு, அந்நதியின் அக்கரையில் பச்சைவர்ணம் பொருந்திய இலைகளுடையதும், தன்னைச் சுற்றிப் பல வ்ருக்ஷங்களோடு வளர்ந்து வருவதும், ஸித்தர்கள் வந்திருக்கப் பெற்றதுமாகிய ஸ்யாமமென்னும் பெயருடைய ஒரு பெரிய ஆலமரம் இருக்கின்றது; ஸீதை அந்த ஆலமரத்திற்குக் கைகுவித்துத் தன் விருப்பங்களெல்லாம் ஈடேறும்படி ப்ரார்த்திக்கவேண்டும். அந்த மரத்தினருகே சென்று, ஸீதை அவுத்

திருப்பாளாயின், அங்கேயே கொஞ்சநேரம் இளைப்பாறி யிருக்கலாம். இல்லையாயின் மேல் நடந்து செல்லலாம். அங்கிருந்து ஒரு கூப்பிடுதூரம் போவீர்களாயின், அங்குக் கறுப்பாகப் புலப்படுகின்ற ஓர் அரண்யந் தெரியும். அதில் பல வ்ருக்ஷங்களும் இலந்தை மரங்களும் யமுனாதீரத்திலுண்டான மூங்கிற் புதர்களும் மிகவும் அழகாயிருக்கும். அது சித்ரகூடத்திற்குப் போகும் வழி. நான் பலதடவைகளில் அவ்வழியாகச் சித்ர கூடத்திற்குப் போயிருக்கின்றேன். அது அழகான மார்க்கம். நடந்து போவதற்கு மெதுவாயிருக்கும். அங்குக் காட்டுத்திக்களும் உண்டாகா. ஆகையால் அவ்வழியில் ஓர் அபாயமும் கஷ்டமும் ஸம்பவிக்காது' என்றனர். அம்மஹர்ஷி இங்ஙனம் ராமலக்ஷ்மணர்களுக்குச் சித்ரகூடம்போகும் வழியைத் தெரிவிக்கையில், ராமனும் அம்மஹர்ஷிக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து 'அப்படியே ஆகட்டும். நீர் நிற்கலாம்' என்று அவரைத் திருப்பி அனுப்பினன். அவரும் ராமனுல் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்றுத் தனது ஆஶ்ரமத்திற்குத் திரும்பிச் சென்றனர். அங்ஙனம் அம்முனிவர் திரும்பிச் சென்ற பின்பு ராமன் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து 'லக்ஷ்மணா! முனிவர் நம்மிடத்தில் கருணை கூர்ந்திருக்கின்றனர். ஆகையால் நாம் புண்யாத்மாக்களென்று தோற்றுகின்றது' என்று மொழிந்தனன். இங்ஙனம் தீரர்களாகிய அந்தப் புருஷசிகாமணிகள் இருவரும் ஆலோசித்துக் கொண்டு ஸீதையைத்தானே முன்னிட்டு நடந்து யமுனா நதிக்குப் போயினர். அனந்தரம் யமுனா நதியின் ஸமீபத்திற்குப் போய் அந்நதி ஜலத்தைத் தாண்ட விரும்பி அந்நதி வேகமாகப் போகின்றதாகையால், 'இதை எப்படி தாண்டுவோம்' என்று அவர்களெல்லோரும் சிந்தையுற்றனர். பின்பு ராமலக்ஷ்மணர்கள் இருவரும்

பற்பல காஷ்டங்களைக் கொண்டு வந்து அவைகளோடு உலர்ந்த மூங்கில்களைப் பரப்பிக் கயிற்றுக்குப் பதிலாக வெட்டிவேர்களைக்கொண்டு கட்டி அழகாயிருக்கும்படி பெரியதொருதெப்பஞ் செய்தனர். பிறகு வல்லவனாகிய லக்ஷ்மணன் வஞ்சிக்கிளைகளையும் நாவற்கிளைகளையும் வெட்டி அவைகளைத் தெப்பத்தின்மேல் பரப்பி ஸீதை ஸுகமாக உட்காரும்படிக்கு ஓராஸனங் கற்பித்தனன். தசரத குமாரனாகிய ராமன் அங்கு லக்ஷ்மீதேவிபோல் இப்படிப்பட்டவளென்று நெஞ்சிலும் நினைக்கமுடியாமல் மிகுந்த ஸௌந்தர்யத்துடன் ப்ரகாசிக்கின்றவளும் தன் கையைப் பிடிப்பதற்குச் சிறிது வெட்கித்திருப்பவளும் தன் ப்ரீதிக்கிருப்பிடமுமாகிய ஸீதாதேவியைத் தெப்பத்தின்மேல் ஏற்றினன். ராமன் அந்தத் தெப்பத்தில் ஸீதையின் பக்கத்தில் அவளது வஸ்த்ரங்களையும் பூஷணங்களையும் மண்வெட்டியையும் ஆட்டுத்தோலால் செய்த புட்டிற்கூடையையும் தமது ஆயுதங்களையும் வைத்தனன். பிறகு வீரர்களாகிய தசரதகுமாரர்கள் இருவரும் முதலில் தெப்பத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு ஸீதையை ஏற்றிவிட்டுப் பிறகு தாம் ஏறிக்கொண்டு ப்ரயத்னப்பட்டு அதை நடத்தி அந்நதியைத் தாண்டினர். ஸீதை அந்நதியின் மத்தியில் வரும்பொழுது அதை நோக்கி 'யமுனாதேவியே! நான் உன்னை இப்பொழுது சுகமாகத் தாண்டுகின்றேன். என்பர்த்தா வனவாஸவ்ரதத்தைத்தீர்த்துக்கொண்டு இக்ஷ்வாகுவம்சத்தரசர்கள் பரிபாலித்து வருகிற அயோத்யாபுரத்திற்கு க்ஷேமத்துடன் திரும்பி வந்தவுடனே உனக்கு ஆயிரம் பசுக்களைத் தானஞ்செய்து நூறுகுடங்கள் நிரம்ப மத்யத்தையும் நிவேதனஞ் செய்து பூஜிக்கின்றேன்' என்று வேண்டிக்கொண்டு வந்தனஞ் செய்தனள். உத்தமஸ்த்ரீயாகிய அந்த ஸீதை இவ்வனம் கைகூப்பி யமுனாநதியை

ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டே அந்நதியின் தென்கரையைச் சேர்ந்தனள். பிறகு வேகமாக ப்ரவஹித்துச் செல்வதும் அலைகள் வரிசைவரிசையாக மேலெழப்பெற்று விளங்குவதும் கரையில் பல வ்ருக்ஷங்கள் நிறைந்திருப்பதும் ஸூர்யன்புதல்வியுமாகிய அந்தயமுனநதியை அவர்கள் தெப்பங்கொண்டு தாண்டினர். அவர்கள் நதியைத் தாண்டித் தெப்பத்தை விட்டு யமுனைக்கரையிலுள்ள வனத்தினின்றும் புறப்பட்டுப் போய் குளிர்ந்து பச்சென்று விளங்குகின்ற இலைகளுடன்கூடி ஸ்யாமமென்னும் பேர்பெற்ற ஆலமரத்தின் அருகிற் சென்றனர். ஸீதை அந்த ஆலமரத்தின் அருகில் வந்து 'மஹாவ்ருக்ஷமே! உனக்கு நமஸ்காரம். என்பர்த்தா வனவாஸ வ்ரதத்தை நடத்தி நிறைவேற்றுவாராக. நான் திரும்பி வந்து கௌஸல்யையையும் மிகுந்த புகழ்பொருந்திய ஸுமித்ராதேவியையும் காண்பேனாக' என்று ப்ரார்த்தித்துக் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு அந்த வ்ருக்ஷத்திற்கு ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்தனள். பிறகு நிந்தைக்கிடமாகாதவளும் தனக்குட்பட்டு நடந்துகொள்பவளும் தன்மனத்திற்கு மிகவும் ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்பவளுமாகிய ஸீதாதேவி இங்ஙனம் தன் மனோரதத்தை வேண்டிக்கொண்டிருக்கையில், ராமன் கண்டு அவள் இளைப்புற்றிருக்கிறாளா இல்லையாவென்று பரிசீலித்து லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து 'புருஷஸ்ரேஷ்டனே! ஸீதையைப் பின்னே அழைத்துக்கொண்டு நீ முன்னே நடப்பாயாக. நான் ஆயுதந் தரித்து உங்களிருவர்க்கும் பின்னே வருகின்றனன். ஸீதை, பழத்தையாவது புஷ்பத்தையாவது எதெதை விரும்புகின்றாளோ, எதெது அவள் மனத்திற்கு இனிப்பைக் கொடுக்குமோ, அவையெல்லாவற்றையுங் கொண்டுவந்து அவளுக்குக் கொடுப்பாயாக, என்றனன். ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் இங்ஙனம்போய்க்

கொண்டிருக்கையில், அவர்களுக்கு இடையில், ஜனகராஜன் புதல்வியாகிய ஸீதை இரண்டு ஆண்யானைகளின் மத்தியில் ஒரு பெண்யானைபோல் அழகாயிருந்தனள். ஸீதை முன்பு எப்பொழுதும் பாராத வ்ருக்ஷங்களையாவது செடிகளையாவது புதரையாவது நிறையப் புஷ்பித்திருக்கிற கொடியையாவது பார்க்கும்போது 'அது வென்? அதுவென்?' என்றுராமனை வினவிக்கொண்டிருந்தனள். ஸீதை வினவும்பொழுதே லக்ஷ்மணன் த்வரையுடன் சென்று புஷ்பங்கள் நிரம்பி அழகாயிருக்கின்ற பற்பல கிளைகளை ஒடித்துக்கொண்டு வந்து ஸீதைக்குக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தனன். அவர்கள் வெகுதூரம் யமுனாநதிக்கரைவழியாகவே போய்க்கொண்டிருந்தார்களாகையால் ஸீதை, அப்பொழுது விசித்ரமான மணற்குன்றுகள் விசித்ரமான ஜலப்ரவாஹம் இவை விளங்கவும், ஹம்ஸங்கள் ஸாரஸப்பறவைகள் இவை கலகலவென்று கூவிக்கொண்டிருக்கவும் பெற்று அழகாப்புலப்படுகின்றயமுனாநதியைக்கண்டுஸந்தோஷித்திருந்தனள். அனந்தரம் அண்ணன் தம்பிகளாகிய அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் யமுனாநதிக்கரையிலுள்ள வனத்தின் வழியாகவே ஒரு கூப்பிடு தூரஞ் சென்று சாப்பிடத் தகுந்த சுத்தங்களாகிய ம்ருகங்கள் பலவற்றையுங் கொன்றுபக்ஷித்தனர். அவர்கள் அங்ஙனங் கஷ்டப்பட்டபோதிலும் வருத்தமுற்றவர்கள்போல் சிறிதும் புலப்படாமல் முகத்தில் ஸந்தோஷம்நிரம்பப்பெற்று மயில்கள் குவியல் குவியலாகக் கூவுதலால் ஒலி உண்டாகப் பெற்றுக் குரங்குகளும் யானைகளும் எங்குந் திரிந்துகொண்டிருக்கிற மேலான அந்நதிக்கரையிலுள்ள அரண்யத்தில் ஸந்தோஷத்துடன் க்ரீடித்து அவ்வாற்றின் கரையில் மேடு பள்ளமில்லாமல் ஸமமாயிருக்கிற ப்ரதேசத்திற்குச்

சென்று ஸீதைக்கு ஸம்மதமான ஒரு வாஸஸ்தானத்தை அடைந்தனர். ஐம்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

சித்ரகூடபர்வதத்திற்சருகிலிருக்கிற வால்மீகியின் ஆஸ்ரமத்திற்குப் போதலும், வால்மீகியைப் பார்த்தலும், அங்குப் பர்ணசாலை கட்டிக்கொண்டு வெகுகாலம் வாஸஞ் செய்தலும்.

பிறகு ராத்ரி கடந்தவுடன் ராமன், தான் தூங்கியெழுந்திருந்த பின்பு கொஞ்சம் நித்ரை போகின்ற லக்ஷ்மணனை மெதுவாக எழுப்பி 'லக்ஷ்மணா! பகைவரைப் பறந்தோடச் செய்பவனே! அரண்யத்திலுள்ள கிளிகளும் குயில்களும் சாரிகை முதலிய மற்றைப் பறவைகளும் செவிக்கினிதாகக் கூவுகின்றன; கேட்பாயாக. ப்ரயாணத்திற்குக் காலம் ஆயிற்று. நாம் புறப்பட்டுப் போவோம்' என்றனன். நித்ரை போய்க்கொண்டிருந்த லக்ஷ்மணன், தமையனாகிய ராமன் தகுந்த காலம் பார்த்து எழுப்புகையில், அது முதலாக நித்ரையையும் சோம்பலையும் வழி நடந்த ஶ்ரமத்தையும் துறந்துவிட்டனன். பிறகு அவர்கள் எல்லோரும் எழுந்திருந்து பரிசுத்தமாகிய அக்நிஜலத்தில் விடியற்காலத்திற் செய்யவேண்டிய ஸ்நானம் முதலிய வ்யாபாரங்களை நிறைவேற்றிக்கொண்டு சித்ரகூடத்திற்குப் பரத்வாஜமுனிவர் சொன்னமார்க்கத்தைப் பிடித்து நடந்து சென்றனர். பிறகு ராமன் தகுந்த காலத்தில் ப்ரயாணமாய்ப் புறப்பட்டு, லக்ஷ்மணனையும் தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடைய ஸீதையையும் பார்த்து 'ஸீதே! வஸந்த ருதுவில் பலாச வ்ருக்ஷங்கள் நாற்புறத்திலும் நிரம்பப் புஷ்பித்து

நெருப்பு பற்றி எரிகின்றவைபோல் புலப்படுகின்றன, பார். மேலும், புஷ்பங்கள் நிறைந்திருப்பதனால் தாமே புஷ்ப மாலைகளைத் தரித்திருப்பனபோலும் விளங்குகின்றன பல்லாதக (சேரா) மரங்கள் நன்றாகப் பூத்திருக்கின்றன, பார். இவை புதர்போல் அடர்ந்திருக்கையால், மனிதர்களால் கிட்டி நாடமுடியாதவைகளாயிருக்கின்றன. மேலும், இவை இலைகளும் காய்களும் இடைவிடாமல் நிறைந்திருப்பதால் அந்தப்பாரம் தாங்கமுடியாமல் வளைந்திருக்கின்றன. இவ்வரண்யம் இப்படி அழகாயிருப்பதனால் இங்கு நான் ஸுகமாக ஜீவித்திருப்பேன். இதற்கு ஸந்தேஹம் இல்லை. லக்ஷ்மணா! இதோ தேனீக்கள் கட்டின தேன்கூடுகள் பதக்களவு தேன்கள் நிரம்பி ஒவ்வொரு மரத்திலும் தொங்குகின்றன, பார். மரங்கள் தெரியாமல் பாய்படுத்தாற்போல் புஷ்பங்கள் நிறைந்திருக்கிற இவ்வரண்யப்ரதேசத்தில், இதோ! நச்சுக்குருவி கூப்பிடுகின்றது; இதைக் கேட்டு, மயில் இதற்கு ப்ரதியாகக் கூவுகின்றது, பார். இதோ சித்ரகூடம் புலப்படுகின்றது, பார். இங்கு யானைக்கூட்டங்கள் நாற்புறமும் திரிந்துகொண்டிருக்கின்றன. பக்ஷி ஸமூஹங்களும் கலகலவென்று கூவுகின்றன, கேள். இப்பர்வதத்தின் சிகரங்கள் மிகவும் உயர்ந்திருக்கின்றன. அப்பா! சித்ரகூடபர்வதத்தின் வனப்ரதேசத்தில் பூமி மேடுபள்ளமில்லாமல் ஸமமாயிருக்கின்றதாகையால் அது அழகாயிருக்கின்றது. மேலும், அதில் பல வ்ருக்ஷங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன. மற்றும், அது பரிசுத்தமுமாயிருக்குமாகையால் நாம் அதில் க்ரீடித்துக்கொண்டிருக்கலாம் என்றனன். அனந்தரம் அந்த ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஸீதையோடுகூடக் கால்நடையாகவே சென்று கண்கொண்டு பார்க்கில் மிகவும் இனியதும் மனத்திற்கு மிக்க

ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்பதுமாகிய சித்ரகூடபர்வதத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தனர். அந்தப் பர்வதம் நானுவித பக்ஷிஸமூஹம் நிறைந்து மிகுந்த பலவர்க்கங்களும் நிரம் அழகாகி ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் ஸம்ருத்தமாயிருக்கப் பெற்றிருக்கும் அங்கு நல்ல ருசியுள்ள ஜலங்களும்விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் இப்படிப்பட்ட அம்மலேக்குச் சென்று 'இனிய ஸ்வபாவமுடையவனே! இந்தப் பர்வதம் மனேஹரமாயிருக்கின்றது. இதில் பலவித வ்ருக்ஷங்களும் கொடிகளும் இருக்கின்றன. காய் கிழங்குகளும் இங்கு ஏராளமாயிருக்கின்றன. இங்ஙனம் எல்லா ஸம்ருத்தியும் பொருந்தி அழகாயிருப்பதனுல் இதிலேயே ஸுகமாக ஜீவித்திருக்கலாமென்று எனக்குத் தோற்றுகின்றது. மேலும், இப்பர்வதத்தில் மஹானுபாவர்களாகிய முனிவர்களும் வாஸஞ் செய்கின்றனர். ஆகையால் இது நமக்கும் [1] வஸதியாகக் கூடும். நல்லியற்கையுடையவனே! இதில் நாம் க்ரீடித்துக்கொண்டிருப்போம்' என்று ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு நிச்சயித்து மூவரும் [2]வால்மீகி முனிவரின் ஆஶ்ரமத்திற்குப் போய் கைகளேக்குவித்து அம்முனிவர்க்கு நமஸ்காரஞ் செய்தனர். தர்மஜ்ஞராகிய அம்மஹர்ஷியும் அவர்கள் வரக்கண்டு மிகவும் ஸந்தோஷித்து, அவர்களேப் பூஜித்து, ஸ்வாகதம் விசாரித்து, உட்காருங்களென்று மொழிந்தனர். பிறகு நீண்டழகிய

---

1. இருப்பிடமாக.

2- ராமன் சித்ரகூடத்திற்குப் போகுங் காலத்தில் வால்மீகி மஹர்ஷி சித்ரகூடத்தில் வஸித்திருந்தனர். பரதன் அந்தச் சித்ரகூடத்திற்கு வந்தபின்பு ரிஷி அதை விட்டுப் போனரென்கையால் அதுமுதலாகத் தமஸாநதிதீரத்தில் வஸித்திருந்தாரென்று தெரிகின்றது.

பாஹு தண்டங்களையுடையவனும் மிகுந்த ஸாமர்த்ய முடையவனுமாகிய ராமன் தன்வ்ருத்தாந்தங்களை யெல்லாம் க்ரமப்படி அம்முனிவர்க்குச் சொல்லி, பிறகு லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து 'லக்ஷ்மணா! அழகிய ஸ்வபாவமுடையவனே! உரத்துச் சிறந்த கட்டைகளைக் கொண்டுவருவாயாக. இங்கு ஒரு வாஸஸ்தானம் ஏற்படுத்திக்கொண்டு வஸிக்கவேண்டுமென்று என்மனம் ஆசைப்படுகின்றது. ஆகையால் அதற்குரிய கட்டைகளைக் கொண்டுவந்து நாம் இருக்கும்படி ஓர் இடம் ஏற்படுத்துவாயாக' என்றனன். பகைவரை அடக்குந் திறமுடையோனாகிய அந்த லக்ஷ்மணனும், ராமன் சொன்னதைக் கேட்டுப் பலவித காஷ்டங்களை வெட்டிக்கொண்டு வந்து பர்ணசாலை ஏற்படுத்தினன். ராமன், காற்றுமழை முதலியவைகளாலும் அசைக்கக்கூடாதபடி நிலைநின்றிருப்பதும் மேற்கூரையுள்ளதும் பார்க்க அழகாயிருப்பதுமாகிய அந்தப் பர்ணசாலையைக் கண்டு, தனக்குப் பரிசர்யை செய்துகொண்டு, 'இன்னும், என்ன ஆஜ்ஞையிடுவாரோ' என்றுமன ஊக்கத்துடன் இருக்கிற லக்ஷ்மணனை நோக்கி 'லக்ஷ்மணா! கறுத்த மான்மாம்ஸத்தைக் கொண்டுவந்து, இந்தப் பர்ணசாலையில் அந்தந்த திசைகளில் அதிஷ்டானம் பெற்றிருக்கிற தேவதைகளைப் பூஜிப்போம். முதலில், வெகுகாலம் பிழைத்து க்ஷேமமாயிருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறவர்கள் க்ருஹப்ரவேசத்திற்குச் செய்கிற வாஸ்துசாந்தியை நடத்தவேண்டும். அழகிய கண்களையுடையவனே! நீ சீக்ரமாகக் கறுத்த மானை அடித்துக்கொண்டுவருவாயாக. பசுவதஞ் செய்வது தோஷமாமேயென்று சங்கிக்கவேண்டாம். சாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்ட கார்யத்தைச் செய்தே தீரவேண்டும். அது தர்மமென்றே நினைப்பாயாக.[1] அவ்விதிக்கு அனுகூலமாகிய தர்ம சாஸ்த்ரத்தையும் அவ

1, அவ்விதிக்கு—அச்சார்யத்திற்கு,

தானித்துப் பார்ப்பாயாக'என்றனன். 1 வைரிகளை அழிக்கவல்லனான லக்ஷ்மணன் இப்படி தமையன் சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டு அவ்வாறே கருப்புமானை அடித்துக்கொண்டு வந்தனன். ராமன் மீளவும் அவனைப் பார்த்து 'இந்தக் கருப்புமான் மாம்ஸத்தைப் பசனஞ் செய்வாயாக. இதனால் க்ருஹாதிஷ்டான தேவதைகளை நாம் பூஜிப்போம். இந்தஸமயம் ஸ்திரமான சுபமுஹூர்த்தமாயிருக்கின்றது. இந்தத்தினமும் மிக ஸ்திரமானது' என்று மொழிந்தனன். ப்ரதாபசாலியாகிய அந்த ஸௌமித்ராபுத்ரனும் பக்ஷ்யம்ருகவர்க்கங்களிற் சேர்ந்தமையால் பரிசுத்தமான ஒரு கருப்புமானைக்கொன்று அதன் மாம்ஸத்தை எரிகிற அக்னியில் வைத்துப் பசனஞ்செய்தனன். லக்ஷ்மணன், அம்மாம்ஸம் நன்றாகக் காய்ந்து ரக்தமெல்லாம் சுண்டிப்போய் பக்வமானது கண்டு புருஷஶ்ரேஷ்டனாகிய ராமனை நோக்கி 'தேவர்களை நிகர்த்தவனே! இந்தக் கருப்பு ம்ருகமாம்ஸத்தை எல்லா அவயவங்களோடும் பக்வஞ்செய்தனன். எல்லா அவயவங்களோடுங்கூடிப் பாகத்தினால் கறுத்திருப்பது பற்றி இது கருப்பு ம்ருகம் போலவே புலப்படுகின்றது. நீ இனி வாஸ்துதேவதைகளை இம்மாம்ஸத்தைக்கொண்டு பூஜிக்கலாம். அதற்கு நீயே ஸாமர்த்யமுடையவன்' என்றனன்.குணங்கள் பொருந்திய ஸ்ரீராமபிரானும் ஜபிக்கவேண்டியமந்த்ரங்கள் எல்லாவற்றிலும் பண்டிதனாகையால், அவன் ஸ்நானஞ்செய்து நியமத்துடனிருந்து வாஸ்துசாந்திக்கு வேண்டியகர்மம் நிறைவேறுமளவும் உள்ள மந்த்ரங்களையெல்லாம் சுருக்கமாக ஜபித்துக்கொண்டே வாஸ்துகர்மங்களை நடத்தினன். அங்ஙனம் ராமன் வாஸ்துதேவதாஸமூஹத்தையெல்லாம் பூஜித்துப் பரிசுத்தனாகி க்ருஹத்தில் ப்ரவேசித்தனன்

1 வைரி—சத்ரு.

அளவில்லாத ஒளியுடன் ப்ரகாசிக்கின்ற ஸ்ரீ ராமபிரானுக்கு அதனால் மனத்தில் மிகுந்த ஆநந்தம் உண்டாயிற்று. ராமன் வைஶ்வதேவபலியையும் ருத்ரபலியையும் விஷ்ணுபலியையும் நடத்தி வாஸ்து சாந்தியின்பொருட்டு க்ருஹத்திலுள்ள பீடைகளெல்லாம் ஒழியும்படிக்கும் மிகுந்த மங்களங்கள் உண்டாகும்படிக்கும் அதற்குரிய புண்யாஹவாசனசாந்திஜபாதிகளைச் செய்து க்ரமந்தவறாமல் அந்தந்த மந்த்ரங்களையும் ஜபித்து, விதியின்படி மீளவும் நதியில் ஸ்நானஞ் செய்து ஸமஸ்த பாபங்களும் சாந்தமாகும்படி ஸமஸ்த பூதங்களையும் உத்தேசித்து மறுபடியும் உத்தமமான பலியை நடத்தினன். அனந்தரம் ராமன், பலியிடுவதற்காக வேண்டிய மேடைகளையும் கந்தர்வர் முதலியவருடைய வாஸஸ்தானங்களையும் விஷ்ணு முதலியவர்களுடைய வாஸஸ்தானங்களையும் அக்னிஹோத்ர க்ருஹங்களையும் ஆஶ்ரமத்திற்குத் தகுந்தபடி சிறியனவாக நிருமித்துக்கொண்டனன். சுபலக்ஷணங்கள் பொருந்திய ராமலக்ஷ்மணர்கள் இருவரும் வனத்திலுள்ள புஷ்பமாலைகளாலும் பழங்களாலும் கிழங்குகளாலும் பக்வஞ் செய்த மாம்ஸங்களாலும் ஜலதர்ப்பணங்களாலும் வேதங்களிற் சொல்லிய மந்த்ரஜபங்களாலும் ஸமித்துக்களாலும் நாணற்புல்லுகளாலும் தர்ப்பங்களாலும் விதி தவறாமல் பூதங்களுக்கு த்ருப்தி செய்வித்து ஸீதையுடன்கூட மிகவும் அழகாயிருக்கின்ற அந்தப் பர்ணசாலையில் ப்ரவேசித்தனர். செடிகளின் இலைகளால் செய்யப்பட்ட மேற்கூரையுடையதும் அழகாயிருப்பதும் சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லப்பட்ட அந்தந்த இடங்களில் மடைப்பள்ளி முதலியவை நன்றாக ஏற்படுத்தப்பெற்றதும் அதிகமாகக் காற்று வீசப்பெறாததுமாகிய அந்தப் பர்ணசாலையில் ராமன் முதலிய மூவரும், தேவ

தைகள் ஸுதர்மஸபையில் ப்ரவேசிப்பதுபோல் தாம் வாஸஞ் செய்வதற்காக ப்ரவேசித்தனர். அப்பொழுது ஜிதேந்த்ரியர்களாகிய அம்மூவரும் பலவகைப்பட்ட பல ம்ருகங்களும் பக்ஷிகளும் நிரம்பி, விசித்ரங்களாகிய பூங்கொத்துகள் விளங்கப்பெற்ற செடிகளுடன் கூடி, யானைகளின் ஙீங்காரங்களாலும் மற்றை ம்ருகங்களின் கண்டத்வனிகளாலும் கலகல வென்றொலித்துக்கொண் டிருக்கிற அந்தச் சித்ரகூட பர்வதத்தின் வனப்ரதேசத் தில் ஸுகமாக விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். ராமன் இவ்வாறு மிகவும் அழகாயிருக்கிற அச்சித்ரகூடபர்வ தத்தையும், ம்ருகங்களும் பக்ஷிகளும் ஸஞ்சரிக்கப்பெ ற்று அழகான துறை யமைந்து மால்யவதி யென்னும் பேருடைய அப்பர்வதத்திலுள்ள நதியையும் சேர்ந்த வுடனே ஸந்தோஷத்தினால் சரீரம் முழுவதும் பளபள வென்று விளங்கப்பெற்றுப் பட்டணத்தை விட்டு வந்த தனாலுண்டான மனவருத்தஞ் சிறிதுந் தோன்றாமலிருந் தனன். ஐம்பத்தாறுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸுமந்த்ரன் ராமனை விட்டு அயோத்யைக் குப் போதலும், பட்டணத்து ஜனங்கள் மனவருத்தமுறுதலும், தசரதன் சோகப்படுதலும்.

இங்ஙனம் ராமன் புறப்பட்டுக் கங்கையின் தென் கரைக்குச் சேர்ந்தவுடனே குஹன் மிக்க மனவருத்த முற்று அந்த ரகுகுலசிகாமணி கண்பார்வையைக் கடந்து செல்லும் வரையிலும் அங்கேயே இருந்து ஸுமந்த்ரா னுடன் கூட ராமனது குணங்களைப் பேசிக்கொண்டிரு ந்து அவனை அழைத்துக்கொண்டு தன்வீட்டிற்குப் போ யினன். அந்த ஶ்ருங்கிபேரபுரத்திலுள்ள சாரர்கள் ராமாதிகள் பரத்வாஜமுனிவரிடம் போவது, ப்ரயாக

க்ஷேத்ரத்தில் அம்முனிவருடன் கூடியிருப்பது முதலாகச் சித்ரகூட பர்வதத்திற்குப் போகும் வரையிலும் நடந்த வ்ருத்தாந்தங்களெல்லாவற்றையும் ஸுமந்த்ரனுக்குத் தெரிவித்தனர். பிறகு ஸுமந்த்ரன் குஹனிடத்தில அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு மேலான குதிரைகளைத் தேரில் பூட்டிக்கொண்டு மிக்க மனவருத்தத்துடன் அயோத்யாபுரத்திற்குப் போயினன். அவன் மார்க்கத்தில் புஷ்பங்கள் நிறைந்து குமுகுமுவென்று மணங்கமழ்ந்துகொண்டிருக்கிற வனப்ரதேசங்களையும் நதிகளையும், ஸரஸ்ஸுக்களையும், க்ராமங்களையும், பட்டணங்களையும் பார்த்துக்கொண்டே தாண்டிச் சென்றனன். [1] அனந்தரம் ஸுமந்த்ரன் ஶ்ருங்கிபேரபுரத்தினின்றும் புறப்பட்ட மூன்ருவது நாள் ஸாயங்காலத்தில் அயோத்யைக்குப் போய்ச்சேர்ந்து, அந்நகரம் ஆநந்தமற்றிருக்கக் கண்டனன். ஸுமந்த்ரன் ராமனை விட்டுப் பிரிந்ததற்கு முதலே மனத்தில் பரிதபித்துக்கொண்டிருந்தனன். மேலும், பாழடைந்தாற்போலாகி நிஶ்ஶப்தமாயிருக்கின்ற அந்நகரத்தைக் கண்டவுடனே மனவருத்தங் கரைபுரண்டு மேலெழப்பெற்றுத் தனக்குள் 'இப்பட்டணமும் இதிலுள்ள யானைகளும் குதிரைகளும் ஜனங்களும் ஜனாதிபதியும் ராமனுக்கு நேர்ந்த மனஸ்தாபத்தினுல் மனவருத்தம் உண்டாகப் பெற்று அந்தச் சோகாக்னியில் ஆழ்ந்து அவ்வக்னியால் தஹிக்கப்படாதிருப்பார்களா?' என்று சிந்தித்தனன். ஸுமந்த்ரன் இங்

1. முதல்நாள் கங்கையைத் தாண்டி ஒரு வ்ருக்ஷத்தின்கீழ் வாஸஞ் செய்தல், இரண்டாவது நாள் பரத்வாஜாஶ்ரமத்தில் வஸித்தல், மூன்ருவதுநாள் யமுனைக்கரையில் இருத்தல், நான்காவதுநாள் சித்ரகூடத்திற்குப் போதல், ஐந்தாவது நாள் சாரர்கள் திரும்பி வந்து வ்ருத்தாந்தத்தைத் தெரிவித்தல்—என்று தெரிகின்றது.

னஞ் சிந்தித்துக்கொண்டே, 'பட்டணம் நிஸ்ஸப்தமாயிருக்கின்றது. மன்னவனது கதியாதாயிருக்கின்றதோ' என்று வேகமாகப் போகுந்தன்மையுள்ள குதிரைகளை இட்டிக்கொண்டு பட்டணத்துத்வாரஞ் சேர்ந்து த்வரையுடன் ப்ரவேசித்தனன். ஸுமந்த்ரன் வந்துகொண்டிருக்கையில், பட்டணத்து ஜனங்கள் கண்டு நூறு நூறாகவும் ஆயிரமாயிரமாகவும் கும்பல்கூடி 'எங்கே ராமன்' என்று வினவிக்கொண்டு அந்த ஸாரதியை எதிர்கொண்டு ஓடி வந்தனர். ஸுமந்த்ரனும் அவர்களுக்கு 'நான் கங்காநதிக் கரையில் ராமனை விட்டு விடைபெற்றுக்கொண்டு மஹானுபாவனாகிய அந்தத்தார்மிகனது கட்டளைப்படிக்குத் திரும்பி வந்தேன்' என்றனன். ஜனங்கள், ராமாதிகள் கங்கையைத் தாண்டிச்சென்றார்களென்று தெரிந்து முகத்தில்கண்ணீர் ததும்பப்பெற்று, 'ஐயோ! ராமனை இழந்தோமே! சீ! என்ன பிழைப்பு' என்று பெருமூச்செறிந்து 'ஹா! ராமா!' என்று கூப்பிட்டுக்கதறினர். அந்த ஜனங்கள் கும்பல்கும்பலாக நின்றுகொண்டு 'இந்த ரதத்தில் ராமனைப்பார்க்க நேரப்பெறுகிருக்கின்றோமே. அவனைப் பார்க்கப்பெறாமல் பாழாய் விட்டோமே. [1]நாம் தானஞ் செய்யும்பொழுதும் யாகம் நடத்தும்பொழுதும் விவாஹம் முதலிய மங்கலகார்யங்களிலும் பெரிய ஸபைகள் சேரும்பொழுதும் அந்தந்த கார்யங்களை நன்கு நடத்தும்பொருட்டு நமக்கு நடுவில் வந்திருந்துநிறைவேற்றும் தார்மிகனாகிய ராமனை இனி நாம் ஒருகாலும் அந்

1. ஒருவன் தானஞ் செய்யும்பொழுது தேசகாலங்களைத் தெரிவித்து ஸத்பாத்ரமாயிருப்பவனுக்குக் கொடுப்பிக்கிறதற்காகவும், யஜ்ஞங்கள் செய்யும்பொழுது ந்யாயத்தின்படி ஸம்பாதித்த த்ரவ்யங்களைக் கொண்டு அந்த யஜ்ஞங்களைச் செய்வித்துக் கர்மங்களில் வரும் ஸந்தேஹங்களைத் தீர்த்து மறந்தவைகளை ஜ்ஞாபனஞ் செய்

னமே நங்கூட்டத்து நடுவில் வந்திருக்கப் பார்க்கப் போகிறதில்லை. ராமன் 'ஜனங்களுக்கு எது ஹிதம்? எது ப்ரியம்? எதனால் ஸுகம் உண்டாகும்?' என்று நன்கு ஆலோசித்துப் பார்த்து, தந்தை தன்பிள்ளைகளைப் பாதுகாப்பதுபோல் இப்பட்டணம் முழுமையும் பாதுகாத்து வந்தானே' என்று ஒருவரோடொருவர் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், ஸுமந்த்ரன் செவியுற்றனன். ஸுமந்த்ரன் கடைத்தெருவில் போகும்பொழுது இருபுறத்திலும் ஸ்த்ரீகள் ராமதுக்கத்தினால் பரிதபித்துச் சாளரங்களினின்றுந் தன்னைப் பார்த்துச் செய்யுங் கதறல்களைக் கேட்டுக்கொண்டே சென்றனன். அந்த ஸுமந்த்ரன் பரமதுக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு மனமயங்கின ஜனங்களைப் பார்க்கப் பொறுமல் முட்டாக்கிட்டு முகத்தை மூடிக்கொண்டு ராஜமார்க்கத்தின்மத்தியில் சென்று, தசரத மஹாராஜன் வாஸஞ்செய்யும் க்ருஹத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தனன். அவன் சீக்ரமாக ரதத்தினின்றும் கீழே இழிந்து ராஜக்ருஹத்தில் ப்ரவேசித்து, அரசன் வெளிக்கிளம்பி வாராதிருப்பதுபற்றி வெகு ஜனங்கள் நிறைந்திருக்கிற ஏழு கட்டுக்களைத் தாண்டிச் சென்றனன். அப்பொழுது அங்குள்ள ஸ்த்ரீகள் மேடைகள் மேலிருந்தும் ஏழு நிலையுள்ள விமானங்களினின்றும் உப்பரிகைகளினின்றும் ஸுமந்த்ரன் வந்ததைக் கண்டு ராமனைக் காணாமையால் துக்கத்தில் ஆழ்ந்து பரிதபித்து ஹாஹாகாரஞ் செய்தனர். அந்த ஸ்த்ரீகள் மேன்மேலும் துக்கத்தினால் வருந்தி 'நீண்டு நிர்மலங்க

கைக்காகவும், விவாஹத்தில் உபயவர்க்கத்திலுள்ளவர்களுக்கும் பொதுவாக நின்று ஸம்மதிக்காதவர்களுக்கும் வேண்டிய த்ரவ்யங்களைக் கொடுத்துக் கர்மங்களைத் தவறாமல் நடப்பிக்கிறதற்காகவும் ராமன் அருகில் வந்திருப்பானென்று கருத்து.

ளாகிய கண்களில் வேகமாக நீர் ததும்பப் பெற்றுக் கலக்க முற்றிருக்கையில் ஒருவரையொருவர் ஸ்பஷ்டமாகப் பார்க்க நேராமலே பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அனந்தரம் ஆங்காங்கு உப்பரிகைகளிலிருந்து தசரதனுடைய பெண்டுகள் ராமன் காட்டுக்குப் போன மனவருத்தத்தினால் பரிதபித்து மெதுவாகத் தமக்குள் 'ஸுமந்த்ரன் இங்கிருந்து ராமனோடுகூடப் போயினன். இவ்விடத்திற்கு ராமனில்லாமல் வந்தனனே! துக்கித்துக்கொண்டிருக்கிற கௌஸல்யைக்கு என்ன சொல்லப் போகின்றனன்? ராமனில்லாமல் எனக்குப் பிழைத்திருப்பது கஷ்டமாயிருக்கின்றது. அப்படியே பிள்ளை புறப்பட்டுப்போகையில் கௌஸல்யை பலாத்காரமாக ப்ராணன்களைப்பிடித்து வைத்துக்கொண்டிருப்பாளென்பது நிஜமாக ஸாத்யமன்றென்றே எனக்குத்தோற்றுகின்றது' என்று சொல்லிக் கொண்டனர். அந்த ஸுமந்த்ரன் இங்ஙனம் அப்பெண்டுகள் சொல்லுகிற ஸத்யமானபேச்சுக்களைச் செவியுற்றுக்கொண்டே, அவரது சோகாக்னியால் எரிவதுபோல் புலப்படுகின்ற ராஜக்ருஹத்திற்குள் வேகமாக ப்ரவேசித்தனன். அவன் எட்டாவது கட்டில் நுழைந்து அங்கு வெளுத்துப் புலப்படுகின்ற மந்திரத்தில் புத்ரசோகத்தினால் வருந்தி மனமயங்கி முகம் வாடி உட்கார்ந்திருக்கிற மன்னவனைக் கண்டனன். ஸுமந்த்ரன் அங்கு உட்கார்ந்திருக்கிற அம் மன்னவனிடஞ் சென்று நமஸ்காரஞ் செய்து, ராமன் சொன்னவற்றில் சிறிதும் தப்பாமல் சொல்லிவிட்டனன். அரசனும் மனங்கலங்கப் பெற்றிருப்பதனால் அவ்வுரைகளைக் கேட்டுப் பதிலொன்றுஞ் சொல்ல முடியாமல் ராமன் காட்டுக்குச் சென்ற மனவருத்தத்தினால் பரிதபித்து மூர்ச்சித்துப் பூமியில்

வீழ்ந்தனன். இப்படி மன்னவன் மூர்ச்சித்தவுடனே அந்தப்புரமடக்தையர்கள் எல்லோரும் சோகத்தில் ஆழ்ந்து வருந்தி, அவன் தரையில் விழும் பொழுதே கைகளை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு 'ஹா' என்று கதறினர். அப்பொழுது கௌஸல்யை, ஸுமித்ரையுந் தானுமாகத் தரையில் விழுந்த பர்த்தாவை எழுப்பி எடுத்து 'மஹாபாக்யமுடையவனே! எவர்க்குஞ் செய்யமுடியாத கார்யத்தைச் செய்யுந் திறமையுள்ளவனும் உமது புதல்வனுமாகிய ராமனால் அனுப்பப்பட்டு, அவன் வாஸஞ் செய்கிற வனத்திலிருந்து வந்திருக்கின்ற தூதனாகிய இந்த ஸுமந்த்ரனைப் பார்த்து ஏன்பேசாதிருக்கின்றீர்? ரகுகுலதிலகனே! ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பி நீதியினின்றுந் தவறினீர். இப்பொழுது அதற்கு லஜ்ஜைப் படுகின்றீர். அது யுக்தமன்று. எழுந்திரும். உமக்கு, சொல்லித் தவறாதிருக்கும் வ்ரதத்தைப்பற்றின புண்யம் உண்டாகுமாக. சோகிப்பதனால் ப்ரயோஜனம் இல்லை. தேவா! எவளிடத்தில் பயப்பட்டு ஸூதனைப் பார்த்து ராம வ்ருத்தாந்தம் வினவாதிருக்கின்றீரோ, அந்தக் கைகேயி இவ்விடம் இல்லை. ஆகையால் பயமின்றி மனக் கவலையற்றுப் பேசலாம்' என்றனள். இங்ஙனம் அந்தக் கௌஸல்யை சோகத்தினால் வருந்திக் கண்ணீர் தளும்பப்பெற்றுத் தழதழத்த கண்டத்துடன் மஹாராஜனைப் பார்த்து மொழிந்து உடனே சோகாதிசயத்தினால் தானும் கீழே விழுந்தனள். இவ்விதம் புலம்பித் தரையில் விழுந்த கௌஸல்யையையும் மூர்ச்சித்துக் கீழே விழுந்திருக்கிற பர்த்தாவையும் பார்த்து ராஜபத்னிகளெல்லோரும் அழகிய குரலுடன் அழுதனர். அனந்தரம் அவ்வந்தப்புரத்தில் இங்ஙனம் அழுகுரல் உண்டாவதைக் கேட்டுப் பட்டணத்திலுள்ள வயது சென்றவர்களும்

பருவம் நிரம்பினவர்களுமான புருஷர்களும் ஸ்த்ரீகளும் ஆகிய அனைவரும் நாற்புறத்திலும் ரோதனஞ் செய்தனர். அங்ஙனம் அந்தப் பட்டணம் முழுவதும் ராமன் வனத்திற்குப் போன ஸமயத்திற்போல் மீளவும் பெருங் கலக்கம் உண்டாகப் பெற்றிருந்தது. ஐம்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸுமந்த்ரன் தசரதனிடத்தில் ராமன் சொல்லியனுப்பின ஸமாசாரங்களைக் கூறுதலும், ஸீதையின் துக்கத்தைத் தெரிவித்தலும்.

பிறகு மன்னவன் சீதோபசாரங்கள் செய்யப்பெற்று மூர்ச்சை தெளிந்து ராமனது வ்ருத்தாந்தங்களை விசாரிக்கும்பொருட்டு அவனிடத்தினின்று வந்திருக்கிற அந்த ஸுமந்த்ரனை அருகில் அழைத்தனன். அம்மன்னவன் ராமனைப் பற்றியே சோகித்துக்கொண்டிருந்தமையால் துக்கசோகங்கள் நிரம்பப்பெற்று வயது முதிர்ந்தமையால் அவற்றை அடக்கமுடியாமல் மிகவும் பரிதபித்துக் கொண்டிருந்தனன். அவன் ஒருகாலும் துக்கத்தை அனுபவிக்காதவனாகையால் புதிதாய்ப் பிடியுண்டயானை போல் ஒன்றும் தோற்றாமல் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு த்யானஞ்செய்வதுபோல் பேசாதிருந்தனன். அங்ஙனம் வியாதியால் பீடிக்கப்பட்ட யானைபோல் சிந்தையுற்றிருக்கின்ற வ்ருத்தனாகிய அம்மஹாராஜனிடம் வந்து ஸுமந்த்ரன் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு நின்றிருந்தனன். அரசனும், தன்னருகில் புழுதிபடிந்து அழகு குலைந்த அவயவங்களோடு முகத்தில் மிகுந்த கண்ணீர் பெருக ஒளி மழுங்கி நிற்கிற ஸுமந்த்ரனைப் பார்த்து மிகவும் பரிதாபம் அடைந்து மேல் வருமாறு கூறினன்:—'ஸூதனே! மேலான ஸுகங்களை அனுபவித்த தர்மஸ்வபாவனாகிய

அந்த ராமன் எந்த வ்ருக்ஷத்தின் கீழ் வஸித்திருக்கின்றனன்? எதைச் சாப்பிடுகின்றனன்? ஸுமந்த்ரா! அவன் துக்கத்தை அனுபவிப்பதற் குரியவனன்றே! மேலான படுக்கையில் படுத்துக்கொள்ள வேண்டியவனாயிற்றே! அப்படிப்பட்ட ராஜகுமாரன் கஷ்டப்பட்டு வெறுந்தரையில் அநாதன்போல் எப்படி படுத்துக்கொள்கின்றனன்? எவன் போகும்பொழுது காலாட்களும் தேர்களும் யானைகளும் பின்றொடர்ந்து செல்லுமோ, அப்படிப்பட்ட ராமன் இப்பொழுது ஜனஸஞ்சாரமில்லாத அரண்யத்தில் எப்படி இருக்கின்றனன்? க்ரூரங்களாகிய ஸிம்ஹாதி ம்ருகங்களும் மலைப்பாம்புகளும் க்ருஷ்ணஸர்ப்பங்களும் நிறையத் திரிந்துகொண்டிருக்கிற வனத்திற்கு என்குமாரர்களாகிய ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் எப்படி போயிருக்கின்றனர்? ஸுமந்த்ரனே! ஸீதை மிகவும் ஸுகமாயிருக்கத்தகுந்தவள். அவள் கதியைக் கண்டால் எவர்க்குத்தான் மனவருத்தம் உண்டாகாது? அப்படிப்பட்ட ஸீதையை அழைத்துக்கொண்டு அந்த ராஜகுமாரர்கள் இருவரும் ரதத்தினின்றும் கீழே இழிந்து எப்படி கால்நடையாய்ப் போயினர்? ஸூதனே! அஶ்வினீதேவதைகள் மந்தரபர்வதத்தில் ப்ரவேசிப்பது போல் வனாந்தரத்தில் ப்ரவேசிக்கின்ற என்புதல்வர்களைக் கண்டாயாகையால், நீ ப்ரயோஜனங்களெல்லாம் நிறைவேறப் பெற்றனே. அரண்யத்திற்குப்போனபின்பு ராமன் யாது மொழிந்தனன்? லக்ஷ்மணன் யாது கூறினன்? ஸீதையும் என்னசொல்லினள்? ராமன் எங்கெங்கு உட்கார்ந்திருந்தானோ, எங்கெங்குப் படுத்திருந்தானோ, அவையெல்லாவற்றையும் எனக்கு விஸ்தாரமாக வர்ணித்துச் சொல்லவேண்டும். யயாதி ஸ்வர்க்கத்தினின்றும் கீழே விழும்பொழுது, தனக்கு ஸஜ்ஜனஸஹவாஸம்

நேரிடும்படி இந்த்ரனை வேண்டிக்கொண்டு அதனால் ஸ்வர்க்கத்தினின்று நழுவிக் கீழேவிழுந்த துக்கம் சிறிதும் நெஞ்சில் தோற்றப் பெறாதிருந்தனன். அப்படியே நானும் ராமனை விட்டுப்பிரிந்த மஹாதுக்கத்தில் ஆழ்ந்திருப்பினும், அவனது சரித்ரத்தைக் கேட்பதனாலாவது அந்த வருத்தந் தீரப்பெற்றுப் பிழைத்திருப்பேன்' என்றனன். மன்னவன் இங்ஙனம் வினவுகையில் ஸுமந்த்ரன் கண்டத்தில் கண்ணீர் வந்தடைக்கப் பெற்று அதனால் தழதழத்த வார்த்தையுடன் அம்மஹாராஜனைப் பார்த்து மொழிந்தனன்:— 'மன்னவர்தலைவனே! ராமன் தர்மத்தையே பரிபாலிக்க முயன்று உன்னை நினைத்துக் கைகளைக் குவித்துத் தலைவணக்கி நமஸ்காரஞ்செய்து என்னைப் பார்த்து, 'ஸாரதி! என் தந்தை ஆத்மஸ்வரூபமுணர்ந்தவர்; தலைவணக்கி நமஸ்காரஞ் செய்யத்தகுந்தவர். ஆகையால், நான் அவரை நமஸ்கரித்தேனென்று மொழிந்து எனக்குப் பதிலாக அம்மஹானுபாவரது பாதங்களிரண்டிலும் தலைவணக்கி நமஸ்காரஞ் செய்ய வேண்டும். ஸூதனே! அந்தப்புரத்தில் 'இவர் அவர்' என்றுபாராமல் எல்லோர்க்கும்நான்சொன்னேனென்று சொல்லி எனது ஆரோக்யத்தை அறிவித்து அவரவர் பருவத்துக்குத் தகுந்தபடி எனது நமஸ்காரத்தையுந் தெரிவிக்கவேண்டும். என்தாயாகிய கௌஸல்யைக்கும் நீ என்க்ஷேமத்தையும் எனது நமஸ்காரத்தையும் சொல்லவேண்டும். அவளுக்கு, தர்மத்திலாவது பர்த்தாவினிடத்திலாவது ஏமாறாமல் மனவூக்கமுற்றிருக்கும்படி நான் சொன்னதாகச் சொல்லவேண்டும். மேலும், இவ்வார்த்தையையுங் கூட அவளிடம் கூறுவாயாக. 'தேவி! நீ எப்பொழுதும் தர்மத்தைக் கைவிடாமல் அந்தந்த காலங்களில் தவறாமல் அக்னிஹோத்ர க்ருஹ

த்திற்கு வேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்துகொண்டிருப் பாயாக. அரசரது பாதங்களில் தெய்வத்திற்குப்போல் பரிசர்யை நடத்திக்கொண்டிருப்பாயாக. உனக்குச் சக் களத்திகளாகிய கைகேயி முதலிய என் தாய்மார்க ளெல்லோரிடத்திலும் 'நான் மேற்பட்டவள்' என்கிற கர்வமாவது, 'நான் ஜ்யேஷ்ட பத்னியாகையால் ஒரு வர்க்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்கலாகாது' என்கிற மனப்பெரு மையாவது உண்டாகப் பெறுமல் அவையிரண்டையும் தூரத்தில் துறந்திருப்பாயாக. அம்மா! அரசனையும், அரசனைப்போல் கௌரவிக்கத்தகுந்தவளாகியகைகேயி யையும் பேதமின்றி அநுஸரித்திருப்பாயாக. அரசர் கள் தனத்தினால் பெரியோர்களேயன்றி வயஸ்ஸைப் பற்றி அன்று. தனத்தினால் பெரியோராயிருப்பவர்களே ராஜாக்களாவார்கள். ஆகையால் பரதன் சிறியவனு யினும் அவன் ராஜாவாகையால் அவனைப் பெரியவ னென்றே பாவிக்கவேண்டும். ராஜதர்மத்தை மனத் தில் படுத்திக்கொள்வாயாக. இதுஉனக்கே தெரிந்திருக் கும்' என்றனன். பரதனிடஞ் சொல்லும் படிக்கும் என் னைப் பார்த்து இங்ஙனம் மொழிந்தனன்:—'ஸூதா! நீ பரதனுக்கு என்க்ஷேமத்தைச் சொல்லவேண்டும். மேலும், தாய்மார்கள் அனைவரிடத்திலும் பேதமின்றி ந்யாயத்தின்படி நடக்கவேண்டுமென்று நான் சொன் னதாக அவனுக்குச் செல்லவேண்டும். இக்ஷ்வாகுவம் சத்தை மனக்களிப்புறச் செய்யும் மஹாபுஜனுகிய அந்தப் பரதனைக் குறித்து 'நீயுவராஜனுயிருந்து, ராஜ் யத்தில் ப்ரதானமாகத் தகப்பனுரையே வைத்து அவ ரது ஆஜ்ஞையின்படி பரிபாலித்து வரவேண்டுமேயன்றி அவரை உல்லங்கனஞ் செய்யலாகாது. ஏனெனில், அவர் மிகவும் வயது சென்றவர். ஆகையால் அவர்

சொன்ன வார்த்தைக்குத் தடைசெய்யலாகாது. யௌவ ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றி அவரது ஆஜ்ஞையை நடத்தி இஷ்டங்களான போகங்களை அனுபவித்து ஜீவித்திருப்பாயாக' என்றும் சொல்லுவாயாக' என்றனன். ராமன் மீளவும் என்னைப் பார்த்துக் கண்ணீர் மிகவும் ததும்பப் பெற்றுப் பரதனுக்குச் சொல்லும்படி மீளவும் மொழிந்தனன் 'பரதா! என்தாய் பிள்ளைகளிடத்தில் மிகுந்த ப்ரேம முடையவள். அதற்குத் தகுந்தபடி நான் அவளருகில் இல்லாமற்போயினும் நீ எனக்குப் பதிலாக இருந்து உன்தாயைப்போலவே என் தாயாரையும் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும்' என்று என்னுடன் சொல்லிக்கொண்டே மனவருத்தத்தினால் கண்களிரண்டும் செந்தாமரைமலர்போல் விளங்கப் பெற்று மிகவும் கண்ணீர் பெருக்கினன். லக்ஷ்மணன்மாத்ரம் மிகுந்த கோபாவேசத்துடன் பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு 'இந்த ராஜகுமாரனாகிய ராமன் எந்த அபராதஞ்செய்தானென்று நகரத்தினின்றும் துறத்தப்பட்டனன். ராமனை அரண்யத்திற்கு அனுப்பினதைப்பற்றி நாங்களெல்லோரும் மிகுந்த மனவருத்தம் அடைகின்றனம். இங்ஙனம் எங்களுக்கு இந்த மனவருத்தம் கொடுப்பதனால் அம்மன்னவன் செய்தது மிகவும் அகார்யமேயென்பதில் ஸந்தேஹமேயில்லை. அவ்வரசன் துச்சமாகிய கைகேயியின் ஆஜ்ஞைக்கு உட்பட்டு இப்படிப் பட்ட துஷ்டகார்யத்தைக் கார்யம்போல் நினைத்துச் செய்தனன். 'அரசன் தான் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றினனாயின், அது எப்படி அகார்யமாகும்?' என்பாயோ? கைகேயி ராஜ்யலோபத்தினால் ராஜாவினிடத்தில் ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பும்படி சொல்லிச் செய்வித்ததேயன்றி வேறில்லை. ஆகையால் இது

தோஷமென்பதைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டிய அவஸ்யமேயில்லை. அன்றியே கைகேயிக்கு வரங் கொடுத்திருந்தானுகையால் அதைப்பற்றி இங்ஙனஞ் செய்ய நேரிட்டதென்றாலும், எவ்விதத்திலும் துஷ்கார்யஞ் செய்ததேயாகுமன்றி அழகாகவே செய்தானென்று சொல்லமுடியாது. அவ்வரங்களுக்கு ராமனை அரண்யம் போகத் துரத்துவதும் பரதனுக்கு ராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வதுமே பலன்களாகவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தமில்லை யன்றோ? ஆகையால் இது எப்படி பார்த்தபோதிலும் துஷ்கார்யமே யென்பதற்கு ஸந்தேஹமே யில்லை. இப்படி எங்களைப் பீடிப்பது, தெய்வம் தன்மனம் போனபடி மன்னவனைத் தூண்டி விட அதற்கு வசப்பட்டு மன்னவன் செய்தானன்றி ஸ்வபுத்தியைக் கொண்டு செய்யவில்லையெனிலும், தெய்வம் ப்ரேரித்த பொழுதிலும் ஏதாவதொரு தோஷத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டே பரித்யாகஞ் செய்யவேண்டும். ராமனைப் பரித்யாகஞ் செய்வதற்கு அப்படிப்பட்ட காரணம் ஒன்றும் புலப்படவில்லை. ராமனை அரண்யத்திற்கு அனுப்புவது நிரம்பவும் ந்யாயவிருத்தமாயிருக்கின்றது. ஆயினும் புத்திக்குறையினுல் ஆலோசியாமல் மன்னவன் செய்துவிட்டனன். ஆகையால் அது இப்பொழுது அவனுக்கே அனுதாபத்தை விளைவிக்கப்போகின்றது. தந்தையை நிந்திக்கலாகாதென்பாயோ? எனக்கு மஹாராஜனிடத்தில் தந்தையின் தன்மை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அவரிடத்தில் எனக்குத் தந்தையென்னும் புத்தியே உண்டாகவில்லை. எனக்கு உடன்பிறந்தவனும் ஸ்வாமியும் பந்துவும் தந்தையும் ராகவனே. ஸமஸ்த லோகப்ரியனும் ஸர்வலோகஹிதனுமாகிய ராமனை விட்டு, இப்படிப்பட்ட க்ரூரகர்மத்தைச் செய்ததனுல் உலகங்களுக்கெல்லாம் அப்ரியனும் லோகஹிதத்

தில் ஆஸக்தியற்றவனுமாகிய உன்னிடத்தில் பரதனைப் போன்றவனுக்குத் தவிர மற்றை ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் ப்ரீதி எப்படி உண்டாகும்? ஸகல ப்ரஜைகளின் மனத்திற்கும் இனிப்பைக் கொடுக்குந் தன்மையனும் தர்மஸ்வபாவனுமாகிய ராமனை அரண்யத்திற்கு அனுப்பி இவ்வுலகத்திலுள்ளவர் அனைவரோடும் விரோதித்துக்கொண்டு நீ எப்படி அரசனுயிருக்கப்போகின்றனை?' என்று அரசனிடம் சொல்லுவாயாக' என்றனன். மஹாராஜனே! ஸீதையோவென்றல், லக்ஷ்மணனைப்போல் ஒன்றுங் கூறமாட்டாளேயன்றி மனத்திலுள்ள சோகாதிசயத்தினுல் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு கம்பீரமான மனமுடையவளாகையால் உள்ளே பூதம் ஆவேசிக்கப் பெற்றவள்போல் அப்படி இப்படி அசையாமல் நின்று திகைத்தவள்போல் கண்விழிகள் இரண்டும் ஆணியிட்டாற்போல் ஒரே நிலையாக விளங்கப் பெற்று எல்லாவற்றையும் மறந்து புன்சிரிப்புடன் ப்ரகாசிக்கும் நிலையும் தொலையப்பெற்று வெறுமனே இருந்தனள். அவள் ராஜகுமாரத்தியாகையால் அதுவரையில் எந்நாளும் வ்யஸனத்தை அனுபவித்தறிந்தவளன்று. அப்படிப்பட்ட ஸமயத்திலும் கைகேயியைப்பற்றி ஒருசொல் சொல்லியும் நிந்தியாதிருந்த அப்பெண்பிள்ளையை எவ்வண்ணம் புகழலாகும்? அந்த ஸீதைபர்த்தாவின் துயரத்தைப் பார்த்து அதனுல் தனக்கு மனவருத்தம் உண்டாகப் பெற்று அழுதுகொண்டிருந்தனள். அதுவேயன்றி என்னிடம் ஒன்றுஞ்சொல்லவில்லை. அவள் தன் பர்த்தாவை வெறுமனே பார்த்துக்கொண்டிருந்து மனவருத்தத்தினுல் முகம்வாடி வதங்கப்பெற்று நான் ப்ரயாணமாய்ப் புறப்பட்டுப்போவதைக் கண்டவுடனே 'ரதம் போயிற்று; இனி ராகவன் எப்படி நடக்கப்போகின்றான்' என்று துக்கத்தைப் பொறுக்க முடியாமல் கண்ணீர் பெருக்கினள்.

லக்ஷ்மணன் புஜங்களால் சுஶ்ரூஷைகள் செய்து காத்துக்கொண்டிருக்கப்பெற்ற ஸ்ரீராமன் அங்ஙனம் மொழிந்து முகத்தில் கண்ணீர் ததும்பக் கைகளைக்குவித்துக் கொண்டிருந்தனன். அப்படியே ஸீதையும் பார்ப்பவர்களுக்கும் கேட்பவர்களுக்கும் மிகுந்த மன இரக்கமுண்டாகும்படி அழுதுகொண்டு ராஜ ரதத்தையும் ரதத்தைப்போலவே என்னையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனள். ஐம்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸுமந்த்ரன் தசரதனுக்கு, ராமனைப் பிரிந்த அயோத்யையிலுள்ள சராசரங்களனைத்தும் மனவருத்தமுற்றிருப்பதைக் கூறுதலும், தசரதன் அதைக் கேட்டுப் பச்சாத்தாபத்தினால் மூர்ச்சித்தலும்.

[1] (இப்படி மந்த்ரிஶ்ரேஷ்டனும் ஸாரதியுமாகிய ஸுமந்த்ரன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் அரசன் கேட்டு 'மற்றை வ்ருத்தாந்தங்களையும் சொல்லுவாயாக' என்றனன். ஸுமந்த்ரனும் அரசனது வார்த்தையைக் கேட்டுக் கண்ணீர் வந்து கண்டத்தில் நின்றடைக்கையில் மிகவும் ஆயாஸம் அடைந்து மீளவும் ராம வ்ருத்தாந்தத்தை விஸ்தாரமாக இங்ஙனஞ் சொல்லத்தொடங்கினன்:— 'மஹாராஜனே! வீரர்களாகிய அவ்விருவரும் ஜடைகளைத் தரித்து மரவுரிகளை உடுத்துக் கங்காநதியைக் கடந்து ப்ரயாகக்ஷேத்ரத்தைக் குறித்துப் போயினர். லக்ஷ்மணன் ராமனைக் காத்துக்கொண்டு எல்லோர்க்கும் முன்னே சென்றனன். பிறகு ஸீதை நடந்து சென்றனள். பின்பு ரகுகுலாநந்தகரனாகிய ராமன் நடந்து சென்றனன். அங்ஙனம் அவர்கள் போய்க்கொண்டிருக்கையில், அப்பொழுது பார்த்திருந்து பராதீனனாகையால் அவர்களைப் பின்றொடர்ந்துபோக நேராமல் நான் திரும்பி வந்தனன்.) ராமன் வனத்திற்கு ப்ரயாணமாய்ப் புறப்பட்டுப் போனவுடனே நான் திரும்பிவிட்டனன்.

---

1 குண்டலிதம் வியாக்யானத்தில் இல்லை.

திரும்பினபோதிலும் என்குதிரைகள் ராமவியோகதுக்கத்தினால் மிகவும் உஷ்ணமாக மூச்சுவிட்டுக்கொண்டு வழியில் சரியாய் நடந்து செல்லாமல் இடக்கு பண்ணிக்கொண்டிருந்தன. பிறகு நான் ராஜகுமாரர்கள் இருவர்க்கும் அஞ்ஜலிசெய்து ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு அடக்க முடியாத அந்த மனவருத்தம் முழுவதையும் அடக்கிக்கொண்டு ப்ரயாணமாய்ப் புறப்பட்டனன். நான் அந்த ஶ்ருங்கிபேரபுரத்திலேயே 'திரும்பியும் என்னை ராமன் சாரர்கள் மூலமாக வரவழைப்பானோ' என்னும் ஆசையினால் குஹனுடன் கூடப் [1] பலதினங்கள் வஸித்திருந்

1 இங்கு (பலதினங்கள்) என்ற விடத்தில் பலதினங்களென்றால்—மூன்று தினங்களென்று சிலர் கருத்து. வாஸ்தவமாகப் பார்க்கில்—செடியின் கீழ் ஒரு நாள், பரத்வாஜாஶ்ரமத்தில் இரண்டாவது நாள், யமுனைக்கரையில் மூன்றாவது நாள், நான்காவது நாள் சித்ரகூட ப்ரவேசம், ஐந்தாவது நாள் குஹனுடைய சாரர்கள் ராமவ்ருத்தாந்தம் தெரிவித்தல், ஆறாவது நாள் ஸுமந்த்ரன் அயோத்யைக்குப் புறப்படுதல் ஆகையால் ஆறு தினங்கள் ஆயின. அல்லது—இரண்டாவது நாள் பரத்வாஜாஶ்ரமத்தில் ராமன் சித்ரகூடத்திற்குப் போவதாக நிச்சயிக்கையால், அது தெரிந்து சாரர்கள் மூன்றாவது நாள் வந்து ஸுமந்த்ரனுக்குத் தெரிவிக்க, நான்காவது நாள் ஸுமந்த்ரன் புறப்பட்டானென்று நினைக்கலாமாயின் கங்காதீரத்தில் மூன்று தினங்கள் இருந்ததாகத் தெரிய வருகின்றது. ஆகையால் 'பலதினங்கள்' என்றால் மூன்று தினங்களென்று கொள்ளவேண்டும். ராமவியோகத்தினால் ஒவ்வொரு தினமும் ஒரு கல்பம் போல் தோற்றுகையால் அம்மூன்று தினங்களையே பலதினங்களாகச் சொல்லினன். இங்ஙனம் கோவிந்தராஜர்.

ஸீதா ராம லக்ஷ்மணர்கள் கங்கையைச் சேர்ந்து குஹனுடனிருந்த தினம் ஒன்று, கங்கையைத் தாண்டி ஆலமரத்தினடியில் இருந்த தினம் ஒன்று. ராமன் பரத்வாஜாஶ்ரமஞ் சேர்ந்தவன்றைத் தினம் அங்கிருந்து சாரர்கள் வந்த தினம் ஒன்று, ஆக மூன்று தினங்கள் ஆகின்றன. இவையே பலவென்று சொல்லப்பட்டன.

தனன். மஹாராஜனே! [1] உன் தேசத்திலுள்ள வ்ருக்ஷங்களுங்கூட ராமவ்யஸனம் பொறுக்க முடியாமல் இளைத்துப்புஷ்பங்களோடும் தளிர்களோடும் மொக்குகளோடும் வாடியிருக்கின்றன. இனி மனிதர்களைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? [2] நதிகளிலும் குளங்களிலும்

ராமன் பரத்வாஜாஶ்ரமத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்த இரண்டாவது நாள் சாரர்கள் அங்கிருந்து வந்து ஸுமந்த்ரனுச்கு வ்ருத்தாந்தந் தெரிவிக்கையில், அவனும் அன்றையதினமே ப்ரயாணமாய்ப் புறப்பட்டு மூன்றாவது நாள் ஸாயங்காலம்–அதாவது—புறப்பட்டதினத்தோடுகூட மூன்றாவது நாள் ஸாயங்காலம் அயோத்யையைச் சேர்ந்தனன். ஆகையால் 'ததஸ் ஸாயாஹ்நஸமயே த்ருதீயேஹநி ஸாரயி:। அயோத்யாம் ஸமநுப்ராப்ய நிராநந்தாம் ததர்ஶஸ:' என்று அவன் மூன்றாவது நாள் அயோத்யையைச் சேர்ந்தானென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் (த்ருதீயேஹநி) என்பதற்கு ஶ்ருங்கிபேரபுரத்தினின்று புறப்பட்ட தினத்தோடு கூட மூன்றாவது நாள் அயோத்யைக்குப் போய்ச்சேர்ந்தானென்று தெரிகின்றது. இங்ஙனம் மஹேஶ்வர தீர்த்தர்.

1. இதற்கு—'விஷயே தே மஹாராஜ ராமவ்யஸநகர்ஶிதா:। அபி வ்ருக்ஷா: பரிம்லாநா: ஸபுஷ்பாங்குரகோரகா:' என்று மூலம். (மஹாராஜ) மஹாராஜனே! (விஷயேதே) உன் தேசத்தில்,(ராமவ்யஸநகர்ஶிதா:) ராமதுச்கம் பொறுக்கமாட்டாமல் இளைத்திருக்கிற, (வ்ருக்ஷா அபி) வ்ருக்ஷங்களும், அபிஶப்தத்தினால் கொடிகள் முதலியவற்றையுங் கொள்ளவேண்டும். பருப்பருத்த வ்ருக்ஷங்களுக்கும் இந்தக் கதியாயின் சிறிய கொடிகளுக்குச் சொல்லவேண்டுமோவென்று கருத்து. (ஸபுஷ்பாங்குரகோரகா:) புஷ்பங்களோடும் தளிர்களோடும் மொக்குகளோடும் கூடவே. இதனால் வ்யாதிமுதலியவற்றால் வ்ருக்ஷங்களில் ஏதோ ஒருபாகமே கெட்டுப்போயிற்றென்பது தடுக்கப்பட்டது. முழுவதும் கெட்டுப்போயிற்றென்றபடி. இதனால் வ்ருக்ஷாவயவங்களில் 'இளையது முற்றினது' என்னும் பேதமில்லாமல் எல்லா அவயவங்களும் ஒரேகாலத்தில் கெடுதியை அடைந்தனவென்றுகருத்து.

2 இதற்கு 'உபதப்தோதகா நத்ய: பல்வலாநி ஸராம்ஸி ச। பரிஶுஷ்கபலாஶாநி வநாந்யுபவநாநி ச' என்று மூலம். (நத்ய:) நதிகள்,

குட்டைகளிலும் ஜலங்கள் கொதித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அரண்யங்களிலும் உத்யானவனங்களிலும் வ்ருக்ஷங்களின் இலைகள் எல்லாம் உலர்ந்திருக்கின்றன. அரண்யங்களில் ஜந்துக்கள் சலியாதிருக்கின்றன. க்ரூர ம்ருகங்கள் இரைக்காகத் திரிவதையும் இழந்து விட்டன. ராமவியோகதுக்கத்தினால் அரண்யங்கள் முழுவதும் நிஸ்ஸப்தமாயிருக்கின்றன. மன்னவனே! தாமரையோடைகள் அனைத்தும் கொடிகள் உலர்ந்தழிவதனால் இலைகள் ஜலத்தில் மறையப்பெற்று, அந்த இலைகள் அழுகிப் பாழாய் விடுகையால் கலங்கிய ஜலமுடையவைகளாகித் தாமரைப் பூக்கள் வாடி வதங்கவும் மீன்களும் ஜலபக்ஷிகளும் மழுங்கி மறையவும்பெற்றுக் கலக்கமுற்றிருக்கின்றன. ஜலத்திலுண்டாகும் புஷ்பங்களும்பூமியில் உண்டாகும் புஷ்பங்களும் பழங்களும் காய்களும் வாஸனை குறையப்பெற்று முன்போல் விளங்கவில்லை. இந்தப்பட்டணத்திலுள்ள உத்யானவனங்களெல்லாம் பக்ஷிகளின் இனிய நடைகளும் ஒலிகளும் ஓயப்பெற்றுப் பாழாயிருக்கின்றன. புருஷர்களில் சிறந்தவனே! உத்யானங்களில் ஒன்றாவது என்மனத்திற்கு இனிதாகப் புலப்

(உபதப்த உதகா:) கொதித்த ஜலமுடையவை. நதிகள் கொதித்தன வென்னுமல் அதிலுள்ள ஜலம் கொதிக்கின்றதென்கையால் ஜலத்தில் எதோ ஒருபாகமன்றியே முழுவதும் அடிவரையில் கொதித்ததென்று பொருள், இதனால்—வெயில் பட்டுக் கொதித்துப் போனதன்றென்று ஏற்படுகின்றது, (பல்வலானி ஸராம்ஸிச) குட்டைகளும் குளங்களும். இதனால் சிறியதென்றும் பெரியதென்றும் வாசியில்லாமல் ஜலமுள்ள இடங்களெல்லாம் கொதித்தனவென்று கருத்து. (வநானி) இடைவிடாமல் ஜலந்தேக்கி வளர்ப்பாரில்லாமல் வருமழை போமழைகளில் வளர்ந்தவையாகையால் கடினாகாரங்களாயிருப்பவை யென்றபடி. வெயில் முதலியவற்றிற்கு வாடாதவலிவை

படவில்லை. நான் அயோத்யைக்குள் புகுந்துவருகையில் என்னை ஒருவனாயினும் அபிநந்திக்கவில்லை. ஜனங்கள் எல்லோரும் என்னோடு கூட ராமன் வரக்காணாமையால் மனவருத்தம் மிகப்பெற்று அடிக்கடி பெருமூச்செறிந்து கொண்டிருக்கின்றனர். தேவனே! ராமனில்லாமல் இவ்விடம் திரும்பிவந்த ராஜரதத்தைக் கண்டு ராஜமார்க்கத்திலுள்ள ஜனங்கள் எல்லோரும் துயரத்தினால் கண்ணீர் பெருக்குகின்றனர். ஸ்த்ரீகள் மேல் மெத்தைகளிலும் விமானங்களிலும் உப்பரிகைகளிலும் ஏறிக் கொண்டு ராமனில்லாமல் ரதம்மாத்ரம் வருவதைக் கண்டு ராமனைக் காணப் பெறாமைக்கு வருந்தி ஹாஹா காரஞ் செய்தனர். ஸ்த்ரீகள் மிகவும் பரிதபித்து மேன் மேலும் வேகமாகக் கண்ணீர் பெருகி வருவதனால் மிகவும் அகன்று மை கரைந்து குலையப் பெறுகையால் நிர்மலமாய் விளங்குகின்ற நீண்ட கண்களுடன் ஒருவரையொருவர் ஸ்பஷ்டமாகப் பார்க்க நேராமலே பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். ராமனைப் பற்றி மனவருத்தப் படும் விஷயத்தில் சத்ருக்களுக்காயினும் மித்ரர்களுக்காயினும் உதாஸீனர்களுக்காயினும் பேதமென்பது சிறிதாயினும் புலப்படவில்லை. எல்லோரும் ஒருவிதமாகவே வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றனர். மஹாராஜனே! இவ்வயோத்யையிலுள்ள ஜனங்கள் எல்லோரும் மனக்களிப்பின்றி வருந்துகின்றனர். கஜங்களும் அஸ்வங்களும் வருத்தப்படுகின்றன. எல்லா விடத்திலும் ஜனங்களின் அழுகுரலினால் ஸந்தோஷமென்பது சிறி

யுடையவையென்றுகருத்து. (உபவநாஃ) ப்ரதிதினமும் ஜலம் வற்றாதிருக்குமாறு ஜலந்தேக்கி வளர்த்தவையாகையால் மெதுவாயிருப்பவை யென்றபடி. இவ்விரண்டும் (பரிஶுஷ்கபலாஶாஃ) ஒரே ரீதியாக இலைகள் உலர்ந்து போயின.

தும் புலப்படாதிருக்கின்றது. ஆங்காங்கு நீண்ட பெரு மூச்சுக்களின் சப்தங்கள் எழும்புகின்றன. ஸ்வாஸவியாதியினால் மூச்சு தடைபடப் பெற்றவர்போல் ஜனங்கள் துக்கத்தினால் வருந்தி ஹாஹாகாரம் செய்கின்றனர். எங்குப் பார்த்தபோதிலும் ஆநந்தம் உண்டாகாதிருக்கின்றது. ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பினதனால் எங்குப் பார்த்தபோதிலும் மனவருத்தமே. ஆகையால் இவ் வயோத்யை புத்ரனைப் பிரிந்த கௌஸல்யைபோல் எனக்குப் புலப்படுகின்றது'[1] என்றனன். இங்ஙனம் ஸாரதியாகிய ஸுமந்த்ரன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு மன்னவன் கண்ணீர் கண்டத்தில் வந்தடைக்கையால் தழுதழுத்து மிகவும் தீனமாகிய உரைகளை உரைத்துக் கொண்டே அந்த ஸாரதியைப் பார்த்து, [2] 'கைகேயியின் கருத்தெல்லாம் பாபத்திற்குப் பிறப்பிடம். மேலும், அவள் பாபிஷ்ட வம்சத்திற் பிறந்தவளாகையால் அதற்குத்தகுந்தபடி பாபிஷ்டஸ்வபாவ முடையவளாயிருக்கின்றனள். அப்படிப்பட்ட கைகேயி 'ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்புவாய்' என்று தூண்டுகையில், நான் கார்யாலோசனையில் ஸமர்த்தர்களாகிய பெரியோர்க

1. இது வரையில் ராமனது ஸர்வாத்மதையை ரிஷி அனுஸந்தித்தாரென்று ப்ரபந்தகதவஸ்துத்வனி ஏற்படுகின்றது. ப்ரபந்தகதவஸ்துத்வனியாவது—ஒரு ப்ரபந்தத்தில் ஒரு கதை சொல்லிக்கொண்டுவர, அதில் மற்றொரு தாத்பர்யம் ஏற்படுவதே.

2. ஸுமந்த்ரன் தசரதன் கேட்டவற்றிற்கு உத்தரஞ் சொல்லி அத்தோடு நில்லாமல் ராஜ்யத்திலுள்ள மனுஷ்யாதிகள் மனக்கலக்கமுற்றிருப்பதைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் அரசன் யான் செய்தது அக்ருத்யமென்று தெரிவிக்கைக்காக ஸுமந்த்ரன் அங்ஙனம் சொல்லுகிறானென்று தெரிந்து தான் செய்தது அக்ருத்யமே யென்று அங்கீகரித்து உத்தரஞ் சொல்லுகிறான்— (கைகேயியின் கருத்தெல்லாம் பாபத்திற்குப் பிறப்பிடம்) என்றது முதலாக.

ளோடு கலந்து விசாரஞ்செய்யாமற் போயினன். நான் ஸ்னேஹிதர்களோடாவது மந்த்ரிகளோடாவது நகரத்து ஜனங்களோடாவது இந்தராமனை அனுப்பும் விஷயத்தைப்பற்றி ஆலோசனை செய்யாமற் போய்விட்டனன். அதுவுமன்றி ஒரு பெண்பிள்ளையினிடத்திலுள்ள மோஹத்தினால் முன்பின் பாராமல் திடீரென்று இந்தக் கார்யத்தைச் செய்துவிட்டனன். ஸூதனே! அப்படி இல்லையாயின், நான் ஜன்மாந்தரத்திற் செய்த பாப வசத்தினால் இப்படி நடக்கவேண்டியதா யிருப்பதுபற்றி இந்த வ்யஸனம் மற்றையொரு ஹேதுவுமின்றி தெய்வாதீனமாக இக்குலம் பாழாகும்படி எமக்கு நேர்ந்திருக்கலாம். ஸூதா! உனக்கு எப்பொழுதாயினும் எதாயினும் உபகாரஞ் செய்திருப்பேனாயின், அதைப்பற்றி,நீ சீக்ரமாக என்னைராமனிடங் கொண்டுபோய்ச் சேர்பிக்கவேண்டும். என் ப்ராணன்கள் கிளம்பிப் போகின்றவை போலிருக்கின்றனவாகையால் அவையே என்னை அவஸரப்படுத்துகின்றன. இப்பொழுதும் எனது ஆஜ்ஞையே செல்லுமாயின், ராமனைத் திருப்பி அழைத்துக்கொண்டு வருவாயாக. ராமனைப் பிரிந்து நான் ஒரு முஹூர்த்த காலமாயினும் ஜீவித்திருக்கப் பொறேன். இல்லையாயின், அம்மஹாபாஹு வெகுதூரம் போயிருக்கக் கூடுமாகையால்அவனைத்திருப்பி அழைத்துக்கொண்டு வருவதைக்காட்டிலும் என்னையே ரதத்தில் ஏற்றி அழைத்துக்கொண்டுபோய்ச் சீக்ரத்தில் ராமனுக்குக் காட்டுவாயாக. குருக்கத்தியின் மொக்குபோல் விளங்கும் பல்வரிசைகள் பொருந்தியவனும் பெரு வில்லாளியுமாகிய லக்ஷ்மணனுக்குத் தமையன் ராமன் எங்கேஇருக்கின்றனன்? அவன் எங்கே? சாகப்போகிற நான் எங்கே? இப்படிப்பட்ட மஹானுபாவனாகிய இந்த ராமனை நான்

ஸீதையுடன் பார்க்கப் பெறுவேனுயின் பிழைத்திருப்பேன். இல்லையென்ருல் என்ப்ராணன்கள் நில்லா. சிவந்த கடைக்கண்கள் அமையப் பெற்று நீண்ட புஜதண்டங் களுடையவனுகி ரத்னங்களிழைத்த அழகிய குண்டலங் கள் அணிந்து விளங்குகின்ற ஸ்ரீராமபிரானைக் காணப் பெறேனுயின், யமலோகத்திற்குப் போவேனன்றி வே றில்லை. இப்படிப்பட்ட நான் இவ்வளவு துக்கஸ்திதி அடைந்திருக்கும்பொழுதும் இக்ஷ்வாகுகுலகுமாரனுகிய ராமனைக் காண நேராதிருக்கின்றேனே! எனக்கு இதைக்காட்டிலும் துக்கம் வேறு யாதிருக்கின்றது? ஐயோ! ராமா! ஐயோ! லக்ஷ்மணு! ஆ! ஸீதே! உன் னைப்பற்றி நிரம்பவும் சோகிக்க வேண்டியதாயிருக்கின் றது. நான் இவ்விடத்தில் அநாதன்போல் மனவருத்த முற்றுச் செத்துப் போகின்றனன். இது உங்களுக்குத் தெரியவில்லையே’ என்று இங்ஙனம் புலம்பினன். அர சன் அந்த மனவருத்தத்தினுல் மனத்தை நிலைநிறுத்தி ஸ்வஸ்தனுயிருக்க முடியாமல் வருந்தியும் கடக்கமுடி யாத சோகஸமுத்ரத்தில் ஆழ்ந்து கௌஸல்யையைப் பார்த்து ‘தேவி! எனக்குச் சோகம் இவ்வளவு அவ் வளவென்ன முடியாமல் ஸமுத்ரம்போல் பொங்கி வரு கின்றது. இந்தச் சோகஸாகரத்திற்கு ராமதுக்கமே ப்ரவாஹத்தின் பரப்பு. ஸீதையை விட்டுப்பிரிவதே இதற் குக் கரை. பெரிய நெடுமூச்செறிகையே இதற்கு அலை களும் சுழிகளும். கண்ணீரே இதில் நுரைகளுடன் கூடிய கலக்கமுள்ள ஜலம்; கைகளை உதறுதலே மீன்களின் துள்ளல்களாகும். [1] ரோதனத்வனியே இந்த ஸமுத் ரத்தின் பெருங்கோஷம். அவிழ்ந்தலைகிற தலைமயிர்க ளே இதிலுள்ள வேலம்பாசிகள். கைகேயியே இதற்கு [2] படபாக்னி. ஸமுத்ரம் மழைக்கு ஹேதுவாயிருப்பது

1. அழுகுரல்.
2. ஸமுத்ரத்திளிடையிலிருக்கும் ஓர் அக்னி.

போல் இதுவும் என் கண்ணீராகிற [1] மஹாவர்ஷத்திற்கு ஹேதுவாயிருக்கின்றது. கூனியின் துர்ப்போதன வாக்யங்களே இதற்குப் பெருமுதலைகள். அந்தப் பாபிஷ்டையின் வரமே இதற்கு ஜலப்ரவாஹம் பொங்கி வருதலாகும். ராமனைத்துறந்துகையே இதற்கு வைசால்யம். இப்படிப்பட்ட சோகஸமுத்ரத்தில், ஐயோ! கௌஸல்யே! மூழ்கிவிட்டனன். தேவி! ராமன் இல்லாமல் நான் ஜீவித்திருந்து இதைத் தாண்ட வல்லனல்லேன்! நான் இப்பொழுது இவ்விடத்தில் ராமனையும் லக்ஷமணனையும் பார்க்கவேண்டுமென்று ஓயாமல் ஆசைப்பட்டபோதிலும் பார்க்க நேரப்பெறுதிருக்கின்றேனே! இதைக்காட்டிலும் அமங்கலம் மற்றென்று யாதிருக்கின்றது?' என்றனன். மஹாகீர்த்திசாலியாகிய அம்மஹீபாலன் இங்ஙனம் புலம்பிக்கொண்டே மூர்ச்சை அடைந்து மஞ்சத்தின்மேல் வேகமாக விழுந்தனன். இவ்வண்ணம் ராமனை நினைந்துக்கொண்டு மன்னவன் கேட்போர்களுக்கு மிகவும் மன இரக்கமுண்டாகும்படி இருமடங்காகப் புலம்பி மூர்ச்சித்துக் கீழே வீழ்கையில், அவன் பத்னியாகிய ராமன்தாய் கௌஸல்யை அவன் வார்த்தைகளைக் கேட்டு, முன்பு ராமனுக்கு அரண்யத்தில் என்ன விபத்து நேருமோவென்று பயந்திருந்தும், இப்பொழுது பர்த்தாவுக்கு ஏதாகுமோவென்று மீளவும் பயமுற்றனள். ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

---

1. பெருமழை

ஸுமந்த்ரன் சொன்ன ராமவ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்டுக் கௌஸல்யை மிகவும் சோகித்தலும், ஸுமந்த்ரன் ஸமாதானப்படுத்தலும்.

அனந்தரம் கௌஸல்யை பூதாவேசம் பிடித்தவள் போல் அடிக்கடி பூமியில் விழுந்து புரண்டுகொண்டு ப்ராணன்கள் வெளிக்கிளம்பிச்சென்றாற்போல் மூர்ச்சித்து உடனே தெளியப்பெற்று ஸுமந்த்ரனைப்பார்த்து 'ராமனும் ஸீதையும் லக்ஷ்மணனும் எங்கே இருக்கின்றார்களோ, அவ்விடத்திற்கு என்னைக்கொண்டு போவாயாக. நான் அவர்களைப் பிரிந்து க்ஷணகாலமாயினும் இங்குப் பிழைத்திருக்கப் பொறேன். சீக்ரமாகத் தேரைத்திருப்பி என்னைத் தண்டகாரண்யத்திற்குக் கொண்டுபோவாயாக.நான் அவர்களைப் பின்றொடர்ந்து செல்லப் பெறேனாயின்,யமக்ருஹத்திற்குப் போய்ச் சேருவேனன்றி வேறில்லை' என்றனள். அந்த ஸுமந்த்ரன் கைகூப்பிக் கண்ணீர் வந்துதடுக்கையால் வார்த்தைகள் தழதழக்கப்பெற்றுமிகுந்தமனவருத்தத்துடன்கௌஸல்யையை ஸமாதானப்படுத்திக்கொண்டு 'நீ சோகத்தையும், ராமனுக்கு என்னாகுமோ வென்ற மோஹத்தையும், மனவியாகுலத்தையும் மற்றும் துக்கத்தினால் உண்டாகுமவையெல்லாவற்றையும் துறப்பாயாக. ஏனெனில்–ராமன் சிறிதும் மனஸ்தாபமின்றி வனத்தில் ஸுகமாயிருப்பான். லக்ஷ்மணனும் தர்மத்தை அறிந்தவனாகையால் இந்த்ரிய ஸுகங்களில் கால் தாழாமல் வனத்தில் ராமனது பாதாரவிந்தங்களுக்குப்பரிசர்யைசெய்துகொண்டு பரலோகத்தை [1]ஆராதிக்கின்றனன். ஸீதையும்ஜனஸஞ்சாரமில்லாத வனத்திலிருந்தும், க்ருஹத்திற்போலவே

1 ஆராதிக்கை– அதைக் கைபுகும்படி ஸாதிக்கை.

பயமின்றி ராமனிடத்திலேயே மனத்தை நிலைநிறுத்தி மனக்களிப்புற்றிருக்கின்றனள். வனவாஸத்தினுலுண்டாகக்கூடிய துக்கம் எதுவும் எள்ளுமூக்களவாயினும் ஸீதையிடத்தில் புலப்படவில்லை. ஆகையால் ஸீதையும் வனவாஸங்களுக்குந் தகுந்தவளென்றே எனக்குத் தோற்றுகின்றது. ஸீதை முன்பு இவ்விடத்தில் நகரத்திலுள்ள உத்யானவனங்களில் க்ரீடித்துக்கொண்டிருப்பதுபோலவேஇப்பொழுதுஜனஸஞ்சாரமில்லாதஅரண்யப்ரதேசங்களிலும் க்ரீடித்துக் கொண்டிருக்கின்றனள். பூர்ணசந்த்ரனை நிகர்த்த அழகிய முகத்துடன் கூடிய பதிவ்ரதையும ஸௌந்தராங்கியுமாகிய அந்த ஸீதை ராமனிடத்தில் மனம் பொருந்தப்பெற்று ஜனஸஞ்சாரமில்லாத வனப்ரதேசத்தில் குழந்தைபோல் நாடுகளை மறந்து துக்கத்தைப் பாராட்டாமல் விளையாடிக்கொண்டிருக்கின்றனள். மேலும், ராமனே அவளுக்கு லீலோத்யானம். அவள் வனவாஸஞ் செய்தபோதிலும் ராமனது அருகில் இருப்பதுபற்றி அவளுக்கு மனவருத்தந் தெரியாதிருக்கின்றது. ஸீதையினுடைய ஹ்ருதயமும் ப்ராணன்களும் ராமனுக்கு அதீனங்களாயிருப்பவை; ஆகையால் ராமன் இல்லையாயின் இவ்வயோத்யையும் அவளுக்கு அரண்யம்போன்றதேயாகும். மார்க்கத்தில் போகும்பொழுது ஸீதை அயோத்யைக்குக் கூப்பிடு தூரத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருப்பதுபோல் ஸந்தோஷம் பெருகப்பெற்று க்ராமங்களையும் பட்டணங்களையும் நதிகளின்ப்ரவாஹங்களையும் நானுவித வ்ருக்ஷங்களையும் பார்த்து ராமனையோ அல்லது லக்ஷ்மணனையோ வினவுவாள்; இங்ஙனம் வினவி அவைகளின் பேர்களைத் தெரிந்துகொள்வாள். ஸீதையைப் பற்றி நான் இப்பொழுது எவ்வளவு சொன்னேனே, அவ்வளவே எனக்கு

நினைவுக்கு வருகின்றது. அவள் கைகேயியைக் குறித்துத் திடமென்று ஒரு வார்த்தை சொல்லினள். அது எனக்கு இப்பொழுது நினைவிற்கு வரவில்லை' என்று மனதுக்கத் தவறிச் சொல்ல ஆரம்பித்த அந்த ஸீதையின் வார்த்தையை மறந்தாற்போல் மறைத்துவிட்டுக் கௌஸல்யாதேவிக்கு முன்பு சொன்னவற்றைப்போலவே மனத்திற்கு இனிப்பைக் கொடுத்து மதுரமாயிருக்கும்படி மொழிந்தனன்:—'அதிகமாக வழி நடந்தபோதிலும், காற்று வேகத்துடன் வீசினபோதிலும் புலி முதலியவற்றைப்பார்த்துக் கலக்கமுற்றிருந்தபோதிலும் வெயிற்பட்டு வதங்கினபோதிலும் சந்திரகிரணம்போல் விளங்குகின்ற அந்த ஸீதையின் சரீரகாந்தி மாறுதிருக்கின்றது. அழகாய்ப் பேசுந்தன்மையளாகிய அந்த வைதேஹியின் முகம் தாமரைப்பூவை நிகர்த்துப் பூர்ண சந்த்ரன்போல் காந்தி விளங்கப்பெற்றிருக்குமல்லவா? அம் முகம் இப்பொழுதும் வழிநடப்பது முதலியவற்றால் தன்வர்ணம் மாறப் பெறுமல் அப்படியே இருக்கின்றது. அந்த ஸீதையின் பாதங்கள் இயற்கையாகவே செம்பஞ்சிக்குழம்பிடப்பெற்றவைபோல் சிவந்த காந்தியுடன் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும். அவை இப்பொழுது செம்பஞ்சிக்குழம்பு இடுவது மாறப்பெற்றிருந்தபோதிலும் அரண்யத்தில் திரிந்துகொண்டிருந்தபோதிலும் அப்படியே தாமரைமொக்குபோல் ப்ரகாசிக்கின்றன. அரண்யத்தில் ஸஞ்சரிக்கும்பொழுதும் அப்பெண்மணி பூஷணங்களிலுள்ள ஆசையால் சிலம்பு முதலியவற்றைத் தரித்து அத்துடன் நடக்கும் பொழுதுண்டான கலகலத்வனியைக் கேட்டு வேடிக்கையாக நடப்பவள் போல் மிகவும் அழகாக நடந்து போகின்றனள். ஸீதை ராமனது பாஹுமத்யத்தை அடைந்திருப்பவளாகையால், பார்த்தவுடனே பயத்தை விளைக்கும்படியான பேருருவம் பொருந்திய யானையையாவது புலியையாவது ஸிம்ஹத்தையாவது பார்த்தபோதிலும், அந்த

யானை புலி ஸிம்ஹம் முதலியவை இல்லாதபோதிலும் இயற்கையாகவே பயத்தை விளைவிக்கும்படியான அரண்யத்திலிருந்தபோதிலும் பயமென்பது சிறிதும் உண்டாகப் பெறுதிருக்கின்றனள். பித்ருவசன பரிபாலனமென்கிற இச்சரித்ரம் உலகத்திலெங்கும் ஶாஸ்வதமாக விளங்கிவரப்போகின்றது; ஆகையால் அந்த ஸீதா ராம லக்ஷ்மணர்களைக் குறித்தாவது நம்மைக் குறித்தாவது ராஜனைக் குறித்தாவது மனவருத்தப்படவேண்டிய அவஶ்யமில்லை. அவர்கள் சோகத்தைத் துறந்துவிட்டு மனத்தில் ஸந்தோஷம் மிகப்பெற்று மஹர்ஷிகள் ஆசரிக்கும் மார்க்கத்தில் திடமாக நிலைநின்று வனத்தில் மனக்களிப்புற்று வனத்திலுண்டாகும் பழம் கிழங்குகளைத் தின்றுகொண்டு தந்தையின் சுபப்ரதிஜ்ஞையைப் பரிபாலித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்' என்றனன். கௌஸல்யாதேவி புத்ரசோகத்தினால் மிகவும் பரிதபித்துக்கொண்டிருப்பதனால், ஸுமந்த்ரன் அங்ஙனம் மிகவும் யுக்தமான வசனங்களைச்சொல்லி எவ்வளவு ஸமாதானப்படுத்தினபோதிலும், 'என்னப்பனே! என் குழந்தாய்! ராகவா!' என்று ஓயாமல் புலம்பிக்கொண்டே இருந்தனள். அறுபதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

தசரதனைப் பார்த்துக் கௌஸல்யை ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பினதைச் சொல்லிப் புலம்புதலும், அரசன் அது கேட்டு மூர்ச்சித்தலும்.

தர்மங்களை உணர்ந்தவனும் பிறரை மனக்களிப்புறச்செய்பவர்களில் மேன்மைபெற்றவனுமாகிய ராமன் இங்ஙனம் வனத்திற்குப் போகையில் கௌஸல்யை

மிகவும் பரிதபித்துப் புலம்பிக்கொண்டு பர்த்தாவைப் பார்த்து இங்ஙனம் மொழிந்தனள்:—'ரகுவம்சத்திற் பிறந்தவனாகிய தசரதன் மிகுந்த மன இரக்கமுடையவன், மஹா தானசீலன், இனிய உரைகளையே உரைக்குந் தன்மையன்' என்று உன் பெருங்கீர்த்தி மூன்றுலோகங்களிலும் ப்ரஸித்தி பெற்றிருப்பினும், என்ன ப்ரயோஜனம்? அந்தப் பெருங்கீர்த்தியெல்லாம் ஒரு நொடிப்பொழுதில் பாழாகும்படி மிகுந்த அபகீர்த்தியை விளைக்கவல்ல இக் கார்யத்தைச் செய்தனையே. அரசர்களில் தலைவனே! உனக்குப் பெருங்கீர்த்தி மூன்று லோகங்களிலும் பரம்பி ப்ரகாசிக்கின்றதேயாயினும், இளம் பிராயமே பிடித்து ஸுகமாக வளர்ந்துவந்த உன்புதல்வர்களும் ஸீதையும் இப்பொழுது மனவருத்தத்தில் ஆழ்ந்து வனத்திலுண்டாகும் வருத்தங்களை எப்படி ஸஹிக்கப் போகின்றனர்? மன்னவனே! 'முதுமையில் பலவித வ்ரதோபவாஸங்களைச் செய்து மிகவும் ப்ரயாஸப்பட்டுப்பெற்ற மூத்தகுமாரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து களிக்கவேண்டிய ஸமயத்தில் துரத்தியாயினும் ப்ரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றினன்' என்று உனக்கு உலகம் எங்கும் பெருங்கீர்த்தி பெருகிவருகின்றது; வாஸ்தவம். ராகவனும் தான் மஹாதானசீலனாகையாலும் மிகுந்த மன இரக்கமுடையவனாகையாலும் இனிய உரைகளையே உரைக்குந்தன்மையனாகையாலும் 'எனக்கு முதலில் வாயால் தானஞ்செய்த ராஜ்யத்தை நான் விடமாட்டேன்' என்று சொல்லப்பொறுமையால் ராஜ்யத்தைக் கொடுத்துவிட்டனன். அதனால் அவனுக்கும் பெருங்கீர்த்தியே. ஆயினும் பால்யமே பிடித்து ஸுகமாக வளர்ந்துவந்த அப்புதல்வர்கள் இருவரும் 'வனம் போக நேர்ந்ததே' யென்று மனவருத்தமுற்று வனவாஸதுக்கத்தை எப்படி ஸஹிக்கப்போகின்றனர்? ஏறக்குறைய யௌவனப்பருவத்தின் இடையில் ப்ரகாசிக்-

கின்றவளும் மிகுந்த [1] ஸெளகுமார்யமுடையவளும் ஸுகானுபவத்திற்கே உரியவளுமாகிய அந்த மைதிலி காட்டில் வெயிலையும் குளிரையும் எப்படி ஸஹிக்கப்போகின்றனள். நீண்டகண்களையுடைய அந்த ஸீதை இங்கு இதுவரையில் மிகுந்த ருசியுள்ள வ்யஞ்ஜனங்களோடு கூடிய மேலான ஆஹாரத்தைப் புசித்துக்கொண்டிருந்து, இனி அடவியில் விளைகின்ற செந்நெலரிசியிற் செய்த ஆஹாரத்தை எப்படி புசிக்கப் போகின்றனள்? எவ்விதத்திலும் நிந்தைக் கிடமாகாத அந்த ஸீதை மங்கலகரமான கீதவாத்யத்வனிகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்து இனி அரண்யத்திலுள்ள க்ரூரங்களாகிய ஸிம்ஹாதி ம்ருகங்களின் பயங்கரமான கர்ஜனையை எவ்வண்ணங் கேட்கப் போகின்றனள்? இந்த்ரத்வஜம் போல் மிகுந்த க்ஷேமங்களைக் கொடுக்க வல்லவனும் நீண்ட புஜதண்டங்களையுடையவனும் மஹாபலனுமாகிய ராமன் உழல்தடியை நிகர்த்ததாகிய தனது புஜத்தையே தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு அடவியில் எங்கே படுத்துக்கொண்டிருக்கிறானோ? தாமரையிதழ் போன்ற ஒளி விளங்கப்பெற்றதும் அழகிய முன்னெற்றி மயிர்களோடு கூடியதும் தாமரைப்பூவின் வாஸனை அமைந்த மூச்சுக்காற்றுடையதும் தாமரையிதழ்போன்ற கண்கள் பொருந்தியதும் தனக்கு நிகரொன்று நேரப் பெறுமல் மேன்மை யுற்றிருப்பதுமாகிய ராமனது முகத்தை எப்போது பார்க்கப்போகிறேன்? ராமனைக் காண நேரப் பெறுதிருப்பினும் என் மனம் ஆயிரஞ்சுக்கலாய் வெடித்துப் போகாதிருக்கின்றதே! ஆகையால் இது வஜ்ராயுதத்தின் ஸாரத்தை எடுத்துச் செய்யப்பட்டதென்பதற்கு ஸந்தேஹம் இல்லை; நிச்சயம். ஸுகத்திற்கு உரியவர்களும் எனது ஆப்த பந்துக்களுமாகிய அந்த ஸீதா ராமலக்ஷ்மணர்கள் நீ துரத்திவிடுகையால்பட்டணத்தை

1. ஸெளகுமார்யம்—மென்மை.

விட்டு, தீனர்களாகி அடவியில் திரிகின்றார்களே! இது மிகவும் மன இரக்கமில்லாத கார்யம் அன்றோ? ராமன் பதினைந்தாவது ஸம்வத்ஸரத்தில் திரும்பி இவ் விடத்திற்கு வருவானாயினும், பரதன் தன் கையிலுள்ள ராஜ்யத்தையும் பொக்கசத்தையும் விடுவானென்று எனக்குத் தோற்றவில்லை. அப்படி கொடுப்பானாயினும் அவன் அனுபவித்த ராஜ்யத்தை ராமன் வேண்டா மென்று துறப்பானன்றி அங்கீகரிக்கமாட்டான். ப்ராஹ்ம மணர்களிற் சிலர் ஶ்ராத்தகர்மஞ் செய்யும்பொழுது, மிகவும் உயர்வுள்ள ப்ராஹ்மணோத்தமர்கள் இருப்பி னும், தாம் கொடுக்குந் தக்ஷிணாதிகள் தம்முடைய வருக்கே சேரவேண்டுமென்று நினைத்து, அப்பொழுது அந்த உத்தமப்ராஹ்மணர்களை விட்டுத் தமக்கு பந்துக் களாயிருப்பவர்களையே புஜிப்பிக்கின்றார்களல்லவா? அங்ஙனம் ஶ்ராத்தகர்மம் முடிந்த பின்பு கீழ் உபே க்ஷித்தப்ராஹ்மணோத்தமர்களை இஷ்டபங்க்தியில் புஜிப் பிக்க வேண்டுவார்கள். அவர்களில் குணங்கள் அமை யப்பெற்றவர்களும் வித்வான்களும் தேவதைகளுக்கொப் பானவர்களுமாகிய ப்ராஹ்மணோத்தமர்களாயிருப்பவர், அங்ஙனம் தம்மை விட்டு குணஹீனர்களுக்கு ஶ்ராத் தத்தில் போஜனமிட்டது பற்றி, இஷ்டபங்க்தியில் தமக்கு அம்ருதங் கொடுப்பார்களாயினும், அதற்கு எள்ளளவும் ஸம்மதிக்கமாட்டார்கள். முதலில் புஜித்த வர்கள் ப்ராஹ்மணர்களேயாயினும் சூத்ரசேஷபோஜ னத்தில்போல் ப்ராஹ்மணஶேஷ போஜனத்தில் தோஷம் இல்லையேயாயினும் ப்ராஹ்மணோத்தமர்கள், வ்ருஷபங்கள் தமது கொம்புகளை ஒடிப்பதற்குப் பொரு திருப்பதுபோல், குண ஹீனர்களாகிய அவர்கள் புஜித்த பின்பு தாம் போஜனஞ் செய்ய ஸம்மதிக்கப்போவார்கள்.

அரசனே! இவ்வனம் பின் பிறந்தவனாகிய ப்ராதா அனுபவித்த ராஜ்யத்தைப் பெரியவனும் குணங்களில் சிறப்புற்றவனுமாகிய ராமன் ஏன் ஸ்வீகரிக்கமாட்டான்? பெரும்புலி மற்றொரு ம்ருகந் தின்று மிகுந்த பக்ஷயத்தைத் தின்னாது. அவனும் புருஷர்களில் பெரும்புலி போல் மேன்மையுற்றிருப்பவனாகையால் பிறர் அனுபவித்த வஸ்துவைப் பெரிதாக நினைக்கமாட்டான். சரு முதலிய ஹவிஸ்ஸும் ஹோமத்திற்கு வேண்டிய நெய்யும் புரோடாசமென்று சொல்லப்பட்ட மாவிற்செய்த பதார்த்தங்களும் தர்ப்பங்களும் கருங்காலி பலாசு முதலியவற்றாற் செய்யப்பட்ட யூபஸ்தம்பங்களும் ஒரு யாகத்தில் உபயோகப்பட்டிருக்குமாயின், மீளவும் அவைகளை மற்றொரு யாகத்தில் உபயோகப்படுத்தார்கள். அப்படியே ராமனும் திரும்பி இந்தராஜ்யம் தனக்கு வருமாயினும், ஸாராம்சம் எடுக்கப்பெற்ற மத்யம்போலவும் மற்றொருவர் ஸோமபானஞ் செய்யப்பெற்ற யாகம்போலவும் நிஸ்ஸாரமாகிய இந்த ராஜ்யத்தைச் சிறிதும் விரும்பமாட்டான். (ராமன் மிகவும் கோபித்துக் கொண்டிருப்பானாயின், இப்படிப்பட்ட அவமானத்தை அவன் அடைந்தேயிருக்கமாட்டான். அவன் கோபித்துக் கொள்வானாயின், தீக்ஷணங்களாகிய தனது பாணங்களால் மந்தர பர்வதத்தையும் இருபிளவாகப் பிளந்துவிடுவான். தான் இப்படிப்பட்ட மஹானுபாவனாயினும், அவன் உன்னை மாத்ரம் தந்தையென்கிற கௌரவத்தைப்பற்றி அடக்க முயலான். ராமன் கோபமுறுவானாயின், சந்த்ரஸூர்யர்களோடும் அச்வினி முதலிய நக்ஷத்ரங்களோடுங் கூடி ஸாதாரண நக்ஷத்ரங்களால் விசித்ரமாயிருப்பதுமாகிய ஆகாயத்தையாயினும் ஸ்வர்க்கத்தையாயினும் அறுத்துத் தள்ளிவிடுவான். நாற்றுநாலுகப் பர்வதங்கள் நிரம்பிய பூமண்டலம் முழுவதையும் கலக்கடித்து வெல்லவும் வல்லமையுள்ளவன். அப்படிப்பட்ட ஸமர்த்தனாயினும்

அவன் உன்னைமாத்ரம் உல்லங்கனஞ் செய்யாதிருக்கின்றனன்.) மிகுந்த பலமுள்ள பெரும்புலி தன் வாலைப்பிடித்திழுக்கப் பொறுக்கமாட்டாததுபோல், பலவானாகிய ராமனும் இப்படிப்பட்ட அவமானத்தைக் கொஞ்சமாயினும் ஸஹிக்கமாட்டான். உலகங்களெல்லாம் ஒன்று கூடி மஹாயுத்தத்தில் எதிர்த்து வந்தாலும், ராமனுக்குப் பயமென்பது சிறிதும் உண்டாகாது. ஆகையால் அவன் பௌருஷத்தை இழந்தவனன்று. மேலும், தர்மஸ்வபாவனாகையால் அதர்மமார்க்கத்தில் நடந்து செல்கின்ற உலகத்தை தர்மத்தில் நடக்கச்செய்யவல்லவன். ஆனது பற்றியே தான் தர்மம் தவறலாகாதென்று அரண்யம் போயினன். ஓ மஹாராஜனே! மிகுந்த பராக்ரமமுடையவனும் அதற்கேற்ற நீண்டபுஜதண்டங்களை யுடையவனுமாகிய ராமன், ப்ரலய காலாக்னியானது பூமி ஆகாயம் முதலிய பஞ்சபூதங்களைத் தஹிப்பதுபோல், ஸுவர்ணமயங்களாகிய பாணங்களைக் கொண்டு ஸமுத்ரங்களையாயினும் தஹித்துவிடுவான். அங்ஙனம் வாயாலும் மனத்தாலும் அளவிட வொண்ணாத பராக்ரமம் பொருந்தி ஸிம்ஹம்போல் மிகுந்த பலமுடையவனும் வ்ருஷபம்போல் நீண்டகன்ற கண்களுடன் ப்ரகாசிக்கின்றவனுமாகிய அப்புருஷசிகாமணியை, மீன் தன் குட்டியைக் கொல்வதுபோல், தந்தையே தானாகக் கொன்றுவிட்டனன். தர்மத்தில் நிலைநின்றிருக் குந்தன்மையனாகிய உன் புதல்வனை அரண்யத்திற்கு அனுப்பிவிட்டனை, இப்படிப்பட்ட உனக்கு ப்ராஹ்மணர்கள் ஆசரிப்பதும் சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டதுமாகிய ஸனாதனதர்மம் உண்டா? உன்னைப்போன்றவனுக்கு அது எப்படி உண்டாகும்? மன்னவனே! ஸ்த்ரீக்கு முக்யமானகதி பர்த்தா ஒருவன்; இரண்டாவது கதி புதல்வன்; மூன்றாவது கதி பந்

துக்கள்; இனி நான்காங்கதியாகிய ஸ்வாதந்திரியம் இவ்வுலகத்திலேயே இல்லை. அம்மூன்று கதிகளிலும் முதல் கதியாகிய நீ என்சக்களத்திக்கு உட்பட்டவனாகையால் எனக்கு இல்லாதவன்போலவே ஆய்விட்டனை. இரண்டாங் கதியாகிய ராமனோவென்றால் அரண்யம்போய்ச் சேர்ந்தனன். பர்த்தாவை யுடையவளாகையால் உன்னை விட்டு ராமனைப் பின்சென்று அரண்யம் போக நினைக்கலாகாது. அன்றியே எனக்குப் பந்துக்கள் தூர தேசத்திலிருக்கிறார்க ளாகையால் அவர்களும் இல்லை யென்றே சொல்லவேண்டும். எல்லாவிதத்திலும் நீ என்னைப் பாழாக்கிவிட்டனை. இக்கோஸலராஜ்யத்தையும் மற்றும், உன் நண்பர்களுடைய ராஜ்யங்களையும் உன் மந்த்ரிகளையும் பாழாகச் செய்தனை. உன்னையும் பாழாக்கிக் கொண்டனை, என் புதல்வனையும் என்னையும் நாசஞ் செய்தனை. பட்டணத்து ஜனங்களையும் நாசமாக்கிவிட்டனை. எவர் எப்படி ஆனாலென்? உனது அருமைப் புதல்வனாகிய பரதனும் உனது ஆசை நாயகியாகிய கைகேயியும் மிக்க மனக்களிப்புற்றிருக்கிறார்கள் அல்லவா?' என்றனள். இங்ஙனம் பயங்கரமாகச் செவியிற் படுகின்ற அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு மஹாராஜன் மனவருத்தமுற்று மூர்ச்சை யடைந்தனன். பிறகு கொஞ்சநேரங் கழித்து மூர்ச்சை தெளியப்பெற்று, அந்த துக்கத்திற்குக் காரணமாகிய தன் பூர்வஜன்ம [1] துஷ்க்ருதத்தை நினைத்துக்கொண்டு, மீளவும் சோகமுற்றனன். அறுபத்தொன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

---

1. துஷ்க்ருதம்—பாபம்

மூர்ச்சை தெளிந்த மன்னவனைக் கௌஸல்யை ஸமாதானப் படுத்துவதும், கௌஸல்யை தான் பருஷவாக்யங்கள் சொன்னதற்கு ராஜாவிடம் மன்னிக்கும்படி வேண்டிக்கொள்வதும், சோகத்தினால் மன்னவன் நித்ரைபோதலும்.

இங்ஙனம் ராமன் தாயாகிய கௌஸல்யை மிகுந்த மனவருத்தமுற்றுக் கோபித்துச் சொன்ன பருஷவாக்யங்கள் முழுவதும் செவியிற் படப்பெற்ற மன்னவன் மனவருத்தத்திலாழ்ந்து 'தப்புக் கார்யஞ் செய்துவிட்டோமே' என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தனன். பகைவரைப் பறந்தோடச் செய்யவல்ல பராக்ரமசாலியாகிய அம்மன்னவன் அங்ஙனஞ் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்து இந்த்ரியங்கள் கலங்கப்பெற்று மூர்ச்சையடைந்தனன்; பிறகு வெகு நேரங்கழித்து மூர்ச்சை தெளியப் பெற்றனன். அவன் மூர்ச்சை தெளிந்தவுடனே அத்யுஷ்ணமாகப் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு தன்பக்கத்திலிருக்கிற கௌஸல்யையைப் பார்த்து மீளவும் 'இப்படிப்பட்ட துக்கத்தை அனுபவிக்கும்படி நான் பூர்வ ஜன்மத்தில் என்ன பாபஞ் செய்தேனோ' என்று சிந்திக்கத் தொடங்கினன். அங்ஙனம் அவன் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், லக்ஷ்யம் தன் கண்ணுக்குப் புலப்படாதிருப்பினும் அதன் சப்தத்தைப்பிடித்துக் குறிவைத்து அடிக்கும் வல்லமையுடையவனாகையால், அந்த ஸாமர்த்யத்தினால் முன்பு தெரியாமல் இவன் என்ன பாபகார்யஞ் செய்தானோ, அது அப்பொழுது புத்தியிற் பட்டது. அந்த ப்ரபு முன்பு தான் செய்த பாபத்தினாலுண்டான சோகமும் ராமனைப் பற்றிய சோகமும் ஆக இரண்டும் மேலெழப் பெற்று மனங் கலங்கி மிகவும் பச்சாத்தாப முற்றனன். அரசன் இரண்டுசோகங்களாலும் தஹிக்கப்பட்டு,

நடுக்கமுற்றுத் தலை வணங்கப் பெற்றுக் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு கௌஸல்யையை மனந் தெளிவுறச் செய்யும்பொருட்டு அவளைப் பார்த்து இங்ஙனம் மொழிந்தனன்:—'கௌஸல்யே! நீ என்னிடத்தில் அருள்புரியும்படி உன்னை வேண்டுகின்றனன். இதோ உனக்கு அஞ்ஜலி செய்கின்றனன். நீ பகைவரிடத்திலும் தோஷத்தைப் பாராமல் மிகுந்த மன இரக்கமுடையவள். உனக்குக் கொடுமையென்பது சிறிதும் தெரியாது. தேவி! தர்மத்தைப் பராமர்சிக்குந் தன்மையர்களாகிய உன்னைப்போன்ற மடந்தையர்களுக்கு குணமுடையவனாயினும் குணமற்றவனாயினும் பர்த்தாவே ப்ரத்யக்ஷதெய்வமன்றோ? அங்ஙனம் பதிதேவதையாகிய (பர்த்தாவையே தெய்வமாக நினைத்திருக்கிற) நீ எப்பொழுதும் தர்மத்திலேயே விருப்பமுடையவள். உலகத்திலுள்ள ஏற்றக்குறைவுகளை அறியுந் திறமுடையவள். இப்படிப்பட்ட உனக்கு எப்படிப்பட்ட மனவருத்தம் உண்டாயிருப்பினும் மிகவும் மனவருத்த முற்றிருக்கிற என்னைப் பார்த்து இத்தகைய அப்ரியங்களை உரைப்பது யுக்தமன்று' என்றனன். அரசன் தீனனாகி மன இரக்கமுண்டாகும்படி சொன்ன அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கௌஸல்யை, மேடைகளின் மீதிருந்து மழைஜலம் கீழே விழும்பொருட்டு மரம் முதலியவற்றால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஜலதாரை புதிய மழை ஜலத்தைச் சலசலவென்று பெருக்குவதுபோல் கண்ணீர் பெருக்கினள். அந்தக் கௌஸல்யை 'பர்த்தாவை இங்ஙனம் மொழிந்தோமே' என்று தர்மலோபத்திற்குப் பயப்பட்டுக் கதறிக்கொண்டே அரசனது அஞ்ஜலியைத் தாமரஸபுஷ்பம்போன்ற தன் கைகளால் எடுத்துச் சிரத்தில் இட்டுக்கொண்டு பரபரப்பினால் விரைந்த அக்ஷரங்களையுடைய வசனத்தை இங்ஙனம் மொழிந்தனள்:—'தேவா! என்மீது அருள் புரியவேண்டும். தரையில் தலை படும்படி வீழ்ந்து உனக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து வேண்டுகின்றனன். பர்த்

தாவாகிய நீ என்னை யாசிக்கும்படி செய்து கொண்டனன். இந்த அபராதத்தைப்பற்றி நான் உனக்குத் தாஸி போல் நன்கு புடைக்கத் தகுந்தவளா யிருக்கின்றேன். நான் ஸ்வயமாகவே அடிபட்டிருக்கின்றேனுகையால் என்னை மீளவும் நீ அடிக்கவேண்டாம். வீரனே! கொண்டாடத் தகுந்தவனும் சிறந்த புத்தியுடையவனுமாகிய பார்த்தாவானவன் தன்னை மிகவும் வேண்டிக்கொண்டு கலக்கந் தெளிவிக்கும்படி எவள் செய்துகொள்வாளோ, அந்த ஸ்த்ரீ இரண்டு லோகங்களுக்கும் ஆகமாட்டாள். அவளை இவ்வுலகத்திலுள்ளவர்களும் நிந்திப்பார்கள். பரலோகத்திலும் அவள் தண்டனைக்கிடமாவாள். தர்மங்களை உணர்ந்தவனே! நான் தர்மங்களை அறிவேன். நீ ஸத்யவாதியென்பதும் தெரியும். ஆயினும் புத்ரசோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு முன்பின் பாராமல் எதோ உன்னைத் தகாத வார்த்தைகள் சொல்லினன். இவ்வளவேயாகையால் என்னை மன்னிக்கவேண்டும். சோகத்தினால் தைர்யம் நசித்துப்போகும். சோகத்தினால் கல்வியும் பாழாய்விடும். சோகம் எல்லாவற்றையும் தொலைத்துவிடுமாகையால் சோகத்தைப்போன்ற சத்ரு மற்றொருவனும் கிடையான். பகைவனது ஹஸ்தத்தினின்று திடீரென்று விழுந்த உதையையாயினும் பொறுக்கலாகும். அப்படியே திடீரென்று சோகம் மேலெழுமாயின், அது எவ்வளவு சிறிதாயினும், அதைப் பொறுத்திருக்கமுடியாது. (வீரனே! தர்மஜ்ஞர்களும் வேத மோதினவர்களும் தர்மார்த்தங்களைப் பற்றின ஸந்தேஹங்களைத் தீர்க்கவல்லவர்களுமாகிய மஹர்ஷிகளுங்கூட, சோகம் வந்து மனத்தை நன்றாகக் கலக்குகையில், மதி கெட்டு ஏமாறிப் போவார்கள்.) ராமன் வனவாஸஞ் செய்ய ஆரம்பித்து இப்போதைக்கே ஐந்து ராத்ரிகள் ஆயின. அவ்வைந்து ராத்ரிகளும் துக்கத்தினால் மனக்களிப்பைத் துறந்திருக்கிற எனக்கு ஐந்து ஸம்வத்ஸரங்கள்

போல் இருக்கின்றன. அவைகளை நினைத்த மாத்ரத்தில் தானே, நதீவேகத்தினால் ஸமுத்ர ஜலம் வளர்ந்து வருவதுபோல் என் மனத்தில் அந்தத் துயரம் பெருகி வருகின்றது' என்றனள். இங்ஙனம் கௌஸல்யை ஸமாதானம் உண்டாகும்படி நல் வார்த்தைகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே ஸூர்யன் அஸ்தமித்தனன். ராத்ரியும் வந்துவிட்டது. அரசன் அங்ஙனம் மொழிந்த கௌஸல்யையின் சுப வாக்யங்களால் மனக்கலக்கந் தீர்ந்தமையாலும் சோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு வருந்தி ஓய்ந்திருந்தமையாலும் நித்ரைக்கு வசமாயினன். அறுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

தசரதன் கௌஸல்யைக்குத் தான் பூர்வத்தில் ஸரயூநதிக்கருகில் ஒரு ரிஷி குமாரனை யானையென்று நினைத்துக் கொன்ற வ்ருத்தாந்தத்தைக் கூறுதல்.

பிறகு தசரதமஹாராஜன் ஒரு முஹூர்த்த காலங் கழிந்தவுடனே விழித்துக்கொண்டு சோகத்தினால் மதி மயங்கப் பெற்றுச் சிந்தையுற்றனன். தேவேந்த்ரனை நிகர்த்த அந்தத் தசரத மன்னவன் ராம லக்ஷ்மணர்களை வனத்திற்கு அனுப்பினதைப்பற்றி ராஹுவினால் பிடிக்கப்பட்ட ஸூர்யன்போல் மிகவும் உபத்ரவம் அடைந்தனன். ராமன் பார்யையோடுகூட வனத்திற்குப் போகையில், அந்தக் கோஸலாதிபதியாகிய தசரதன் தான் முன்பு நடத்தின பாபகார்யத்தை நினைத்துக்கொண்டு கறுத்தழகிய கடைக் கண்களையுடைய கௌஸல்யையைப்பார்த்துச் சொல்ல விருப்பமுற்றனன். ராமனை அரண்யத்திற்கு அனுப்பின பின்பு அந்தத் தசரதமஹாராஜன் ஆறுவது ராத்ரியின் அர்த்தராத்ரியில் முன்பு தான் செய்த பாபகார்யத்தை நினைத்துக்

கொண்டிருந்தனன். அங்ஙனம் புத்ரசோகத்தினால் பரிதபிக்கின்ற அம்மன்னவன் தான் பூர்வத்தில் செய்த [1] துஷ்க்ருத்யத்தை நினைத்துக்கொண்டு தன்னைப்போலவே புத்ர சோகத்தினால் புலம்பிக்கொண்டிருக்கிற கௌஸல்யையைப் பார்த்து இவ்வசனத்தை மொழிந்தனன்:—'மங்கல ஸ்வபாவமுடையவளே! க்ஷேமத்தை விளைவிப்பவளே! ஒருவன் பிறர்க்கு நல்லதாவது கெட்டதாவது எதாவதொரு கார்யத்தைச் செய்வானாயின், அதனால் பிறர்க்கு விளையும் பலனைப்போன்ற பலனையே தானும் அனுபவிப்பான். எவன் ஒருகார்யத்தைச் செய்ய ஆரம்பிக்கும்பொழுது அதன் பலத்தினுடைய ஏற்றக் குறைவுகளையாவது அந்தப்பலத்தாலுண்டாகும் ஸுகத்தையும் துக்கத்தையுமாவது தெரிந்துகொள்ளானோ, அவனே மூடனென்று சொல்லப்படுவான். எவனாவதொருவன், புஷ்பம் எவ்வளவோ அவ்வளவே பலமும் விளையுமென்று புஷ்பத்தைப் பார்த்துப் பலத்தில் பேராசையுடையவனாகி, மாம்பூ சிறியதும் வர்ணமில்லாதிருப்பதுமாகையால் அந்த வ்ருக்ஷத்தின் பலம் சிறியதாகவேயிருக்குமென்றும் பெரியதும் அழகிய வர்ணம் பொருந்தியதுமாகிய பலாசின் புஷ்பங்களைப் பார்த்து அந்த வ்ருக்ஷத்தின் பலன் பெரிதாயிருக்குமென்றும் ஆலோசித்துக்கொண்டு மாந்தோப்புக்களையெல்லாம் வெட்டி வேரைக் களைந்து பலாசவ்ருக்ஷங்களை வைத்து ஜலம் பாய்ச்சி வளர்ப்பானாயின், அவன் பலமுண்டாகுங் காலத்தில் பலாசவ்ருக்ஷத்தில் தான் எதிர்பார்த்திருந்த மஹா பலனைக் காணாமல் மனவருத்தமுறுவான். எவன் வரப்போகிற பலந் தெரியாமல் மனத்திற்குத் தோன்றியபடி கார்யங்களைச் செய்து கொண்டிருப்பானோ அவன் மாமரங்களை வெட்டிப் பலாசமரங்களை நீர் வார்த்து வளர்ப்பவன்போல் பல காலத்தில் மனவருத்தப்படுவான். ராம

1. துஷ்ட கார்யத்தை.

னுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யவேண்டியிருக்க அதைச் செய்யாமல் அவனை அரண்யத்திற்கு அனுப்பிக் கைகேயிக்கு ப்ரியஞ் செய்தவனுகிய நான் மாந்தோப்புக்களை வெட்டிப் பலாசவ்ருக்ஷங்களை ஜலம் வார்த்து வளர்ப்பவனுய்விட்டனன். ஆனதுபற்றி நான் இங்ஙனம் புத்தி கெட்டுப் பலன் பெறவேண்டிய காலத்தில் அப்படிப்பட்ட அசுபகார்யத்தைச் செய்ததற்குப் பலனுக ராமனைப் பிரிந்து பிறகு அவனை விட்டுப் பிரிந்த பலனை அனுபவித்துக்கொண்டு துக்கிக்கின்றனன். கௌஸல்யே! நான் குமாரனுயிருக்குந் தசையில் நல்ல வில்லாளியாகி 'இந்தப் பயல் சப்தத்தையே குறியாகக் கொண்டு அடிக்கவல்லவன்' என்று ப்ரஸித்தி பெற்றிருந்தனன். அந்த இளமைப் பருவத்தில் இந்தப் பாபத்தைச் செய்தனன். கர்மபலம் லோகாந்தரத்திலேயோ, அல்லது — இதர ஜன்மத்திலேயோ விளையுமென்பது உண்டு. எனக்கோவென்றுல் உலகத்தில் வாலிபனுயிருப்பவன் அஜ்ஞானத்தினுல் விஷத்தைத் தின்பானுயின், அது அவனுக்கு உடனே துக்கத்தை விளைவிப்பதுபோல், எனக்குள் தெரியாமையால் செய்த பாபத்தின் பலமாக இந்த மனவருத்தம் இதோ உடனே ஸம்பவித்தது. ஸாமான்யனுயிருப்பானெருவன் புஷ்பத்தைப்போலவே பலமும் இருக்குமென்று நினைத்துப் பலாசின் புஷ்பங்கள் அழகாயிருப்பது கண்டு அதனுடைய பலன்களும் நன்றுயிருக்குமென்று ப்ரமிப்பதுபோல், நானும் மிருகங்களின் சப்தத்தையே குறியாகப் பிடித்துப் பாணங்களால் அவைகளை அடித்து அதனுல் எனக்கு உலகமெங்கும் பரந்து விளைந்த ப்ரஸித்தியைக் கண்டு, அதன் பலனும் அப்படியே உலகம் முழுவதிலும் புகழத் தக்கதாயிருக்குமென்று ப்ரமித்து, அதனுலுண்டாகக் கூடிய அனர்த்த

பலனை அறியாமற் போயினன். தேவி! உனக்கு அப்பொழுது விவாஹம் ஆகவில்லை. என் தந்தையும் இருந்தனர். நான் அப்பொழுது யுவராஜனுயிருந்தனன். பிறகு மதத்தையும் காமத்தையும் வளரச் செய்வதாகிய வர்ஷாகாலம் வந்தது. ஸூர்யன் தனது கிரணங்களால் பூமியிலுள்ள ரஸத்தை இழுத்து உலகத்தைத் தபிக்கச் செய்து ப்ரேதங்கள் திரியப்பெற்று பயங்கரமாகிய தென்திசைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தனன். அப்பொழுது வெயில் குறைந்து மறைந்தது. மேகங்கள் நீர் கொண்டு நிகுநிகென்று கறுத்துக் குளிர்ந்தவைகளாய்க் காணப்பட்டன. பிறகு தவளைகளும் சாதகப்பறவைகளும் மயில்களும் ஆகிய இவையெல்லாம் ஸந்தோஷித்தன. பக்ஷிகள் சிறகுகளின் மேல் பாகங்களெல்லாம் நனையப்பெற்று ஸ்னானஞ் செய்தாற்போல் புலப்பட்டு மழையினாலும் காற்றினாலும் அசைகின்ற நுனிகளையுடைய வ்ருக்ஷங்களின்மீது நனைந்த இறகுகளுடன் எப்படியோ கஷ்டப்பட்டுப் போய்ச் சேர்ந்தன. யானை தாரைதாரையாகத் தன்மேல் விழுந்தும் விழுந்து கொண்டுமிருக்கிற மழை ஜலத்தினால் (அதாவது விடாமழையினால்) மறைக்கப்பட்டு ஜலம் சுற்றிலும் சூழ்ந்த மலைபோலவும், அலைகளின்றி அசையாமலிருக்கின்ற ஸமுத்ரம்போலவும் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது. ஜலப்ரவாஹங்கள் தாம் இயற்கையாகவே அழுக்கின்றி நிர்மலமாயிருப்பவைகளாயினும் வெளுத்தும் சிவந்தும் விளங்குகின்ற கைரிகதாதுக்கள் (காவிக் கல்கள்) வந்து சேருகையால் நானுவர்ணங்களுடையவைகளும், காட்டுத் தீக்களின் சாம்பல்களை வாரிக்கொண்டு வருபவைகளுமாகிப் பல வர்ணங்களுள்ள ஸர்ப்பம்போல் கோணல் கோணலாக மலைகளினின்றும் பெருகிவந்தன. (ஜலப்ரவாஹங்கள் தாம் இயற்கையாகவே நிர்மலமாயிருப்பவையாயினும் மழை பெய்வதனால் கலங்கிச் சிவந்த

ஜலமுடையவைகளாகித் தமது வழியைக் கடந்து மேட்டுப்புறங்களிலும் பாய்ந்து கொண்டிருந்தன.) மிகவும் ஸுகத்தை விளைவிப்பதாகிய அக்காலத்தில் நான் வேட்டையாட வேண்டுமென்று நிச்சயித்து வில்லையும் பாணத்தையும் தரித்து ரதத்தின்மீதேறிக்கொண்டு ஸரயூநதியைக் குறித்துப் போயினன். நான், இந்த்ரியங்களை வெல்லப்பெறாத மூடனாகையால் அந்நதியில் இழிந்து ராத்ரியில் ஜலங்குடிக்குந்துறையில் காத்திருந்து ஜலங்குடிப்பதற்காகக் காட்டுக்கடாவாயினும் யானையாயினும் மற்றை க்ரூர ம்ருகம் எதாயினும் வருமாயின் அவைகளை அடிக்கலாமென்று விருப்பமுற்றிருந்தனன்.

(ஜனஸஞ்சாரமில்லாமையாலும் இரவாகையாலும் ஏகாந்தமாயிருக்கிற அந்த ஸாயூநதிக்கரையில் நான் வில்லை நாணேற்றிப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றிருக்கையில் ஓர் அரண்ய ம்ருகம் அந்நதிக்கரையில் வந்து கண்ணுக்குத் தெரியாதிருந்து சப்தம் செய்ய, செவியிற்பட்ட சப்தத்தைக் குறிசெய்து அந்த ம்ருகத்தை அடித்தனன். அதன் பிறகு மற்றொரு க்ரூரம்ருகத்தையுங் கொன்றனன்.) அனந்தரம் காடாந்தகாரத்தில் கண்ணுக்குப் புலப்படாத இடத்தில் ஆற்றில் குடத்தில் ஜலம் மெள்ளுகிற த்வனி யொன்று யானை கர்ஜிக்கிற சப்தம்போல் என் செவிக்குப் புலப்பட்டது. பிறகு நான் யானை கர்ஜிக்கிறதென்று ப்ரமித்து ஸர்ப்பம்போல் ப்ரகாசிக்கின்ற பாணத்தை எடுத்து அந்த யானையைக் கொல்லவிரும்பி அந்த சப்தம் வந்த வழியைப் பிடித்து இன்ன இடத்தில் யானை இருக்குமென்று குறி வைத்து பாணத்தை எய்தனன். நான் கூரான பாணத்தைப் போகட்ட இடத்தினின்றுமே, நான் போகட்ட பாணம் மர்மத்தில் நன்கு படப்பெற்று வருந்தி ஜலத்தில் வீழ்

கின்ற ஒரு முனி குமாரன் 'ஐயோ!' என்று கத்தும் வார்த்தை விடியற்காலத்தில் ஸ்பஷ்டமாகச் செவிக்குப் புலப்பட்டது. அந்த பாணம் போகட்டவுடனே அது விழுந்த இடத்தினின்றும் நான் ரிஷியாயிற்றே! ஆகை யால் எனக்குப் பகைவன் ஒருவனும் இல்லையே! இப் படிப்பட்ட என்மேல் பாணம் எப்படி விழுந்ததோ! நான் அர்த்தராத்ரி காலத்தில் ஒருவனும் இல்லாதபொழுது ஆற்றினின்று ஜலம் கொண்டு போவதற்காக வந்தனன். என்னை எவன் பாணத்தினால் அடித்தனன்? நான் எவ னுக்கு யாது அபகாரஞ் செய்தனன்? வாக்கு மனம் சரீரம் ஆகிய இம்மூன்றினாலும் பிறர்க்கு எள்ளளவா யினும் ஹிம்ஸை செய்யாமல் அரண்யத்தில் அகப்படு மவற்றைத் தின்று காலங்கழிக்கின்ற என்னைப்போன்ற ரிஷியை ஆயுதங்கொண்டு அடிப்பது எப்படி ஸம்ப வித்தது? ஜடாபாரத்தைத் தரித்து மரவுரியையும் க்ருஷ்ணாஜினத்தையும் உடுத்துத் திரிகின்ற என்னைக் கொன்று எவன் என்ன ப்ரயோஜனத்தைப் பெற விரும்பினானோ? அப்படிப்பட்டவனுக்கு நான் என்ன அபகாரஞ் செய்தனன்? இப்படிப்பட்ட கார்யம் நடத் தினதால் கேவலம் அனர்த்தம்மாத்ரம் விளைந்ததே யன்றி மற்ற யாது பயனும் உண்டாகாது. இச்செயல் செய்தவனை, குரு பத்னியிடம் சென்ற மஹாபாதக னைப்போல் எவனும் நன்றாக நினைக்கமாட்டான். என் ப்ராணன்கள் போவதைப்பற்றி நான் அவ்வளவு துக்கப் படவில்லை. என்னை வதிக்கையில், என் தாய் தந்தைகள் திக்கற்றவரானார்களே யென்று நினைத்து வருத்தப்படு கின்றேனன்றிவேறில்லை. வெகு காலமாக நான் வ்ருத்தர்க ளாகிய இந்தத் தம்பதிகளைப் போஷித்துக்கொண்டு வந்தனன். நான் மரணம் அடைகையில் இனி இவர்கள்

எவ்விதமாக ஜீவிக்கப் போகின்றனர்? எவன் மிகவும் மூடனாகிச் சிறிதுந் தெளிவின்றி ஒரு பாணத்தினால் என்னையும் கிழவர்களாகிய என் தாய் தந்தைகளையும் ஆக மூவரையும் கொன்றுவிட்டனன்?' என்று மனுஷ்ய வாக்யம் செவியிற்பட்டது. மிகவும் மன இரக்கத்தை விளைவிக்கும்படியான அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு நான் தர்மத்தில் ஆஸக்தியுடையவனாகையால் அதர்மஞ் செய்தோமே யென்று வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் என் கைகளினின்று வில்லும் பாணமும் கீழே விழுந்துவிட்டன. ராத்ரி காலத்தில் அங்ஙனம் தீனமாகப் புலம்புகின்ற அந்த முனி குமாரனது தீனவாக்யங்கள் பலவும் செவிப்பட்டவுடனே தடுமாறி மிகுந்த சோகம் மேலெழப் பெற்று மதிமயக்கி இருந்தனன். இப்படி மிகவும் மனங் கலங்கப் பெற்றுச் சரீரத்திலும் பலம் குறைந்திருக்கிற நான் அவ்விடஞ் சென்று ஸரயூநதிக் கரையில் பாணத்தால் அடிக்கப்பட்டுக் கீழே விழுந்திருக்கிற முனியைக் கண்டனன். அவன் ஜடைமுடி அவிழ்ந்து குடத்து ஜலம் பெருகிச் சரீரத்தில் புழுதியும் ரக்தமும் படிந்து பாணத்தின் நுனியால் அடியுண்டு பீடிக்கப்பட்டுக் கீழே விழுந்திருந்தனன். அம்முனிகுமாரன் திகில்பட்டு மனங்கலங்கியிருக்கிற என்னைத் தனது தேஜஸ்ஸினால் தஹிப்பவன் போல் இரண்டு கண்களாலும் க்ரூரமாக உற்றுப்பார்த்துப் பிறகு இங்ஙனம் பருஷமாகச் சொல்லத் தொடங்கினன். 'அரசனே! தாய் தந்தையர்களுக்கு ஜலங் கொண்டு போவதற்காக வந்த என்னை நீ பாணத்தினால் அடித்தனையே. வனத்தில் வாஸஞ் செய்துகொண்டு காலத்தைக் கழிக்கின்றவனாகிய நான் உனக்கு யாது அபகாரஞ் செய்தனன்? எனது மர்மஸ்தானங்களில் ஒரு பாணத்தினால் அடிக்கையில் நான் செத்துப்போவது

மாத்ரமேயன்றி வயது சென்றவர்களும் கண் தெரியாத வர்களுமாகிய தாய் தந்தைகளுங்கூடச் செத்துப்போய் விடுவார்களே! அவ்விருவரும் மிகவும் துர்ப்பலர்களாகி எழுந்திருக்கவும் முடியாதிருக்கின்றனர்; மேலும் குருடர்கள். அவர்கள் தண்ணீர் தாஹத்தினால் தபித்துக் கொண்டு நான் எப்பொழுது வருவேனோவென்று என்னை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். வெகுநேரம்வரையில் 'பாலகன் ஜலங்கொண்டு வருவான்' என்னும் ஆசையுடன் ஸஹிக்கமுடியாத தாஹத்தை எங்ஙனம் அடக்கிக் கொண்டிருக்கப்போகிறார்கள்? நான் இங்ஙனம் தரையில் விழுந்து பரிதபித்துக்கொண்டிருப்பது என் தந்தைக்குத் தெரியாதல்லவா? மிகத் தவஞ் செய்தும் கல்வியைக் கற்றும் தந்தைக்குங்கூடத் தெரியாமல்தரையில் விழுந்து படுத்திருக்கின்றேனே! ஆகையால் எவ்வளவு தவஞ் செய்தபோதிலும் எவ்வளவு கல்வியைக் கற்றபோதிலும் யாதும் பயன் இல்லை. நடக்கவுங்கூட முடியாத என் தந்தைக்கு நான் இங்ஙனம் விழுந்திருப்பது தெரிந்தபோதிலும் தான் என்ன செய்யப்போகின்றனர்? காற்று முதலியவற்றால் ஒரு வ்ருக்ஷம முறிக்கப்பட்டுக் கீழே விழும்போது மற்றொரு வ்ருக்ஷம் பக்கத்தில் பார்த்துக்கொண்டிருந்த போதிலும் அதைக் காப்பாற்றமுடியுமா? முடியாது. ராகவனே! என் தந்தையிடம் நீயே சீக்ரமாகச் சென்று என் ஸங்கதியைச் சொல்வாயாக. அவர், காட்டுத் தீ வளர்ந்து அரண்யத்தைக் கொளுத்துவது போல், கோபித்துக்கொண்டு உன்னைக் கொளுத்தாதிருப்பாராக. நீ சொல்லாத பக்ஷத்தில், அவர் வெகுநேரம் எதிர்பார்த்தும் என்னை வரக்காணாமல் கோபித்துத் தனது தேஜஸ்ஸினால் ஒருகால் தஹிக்கவுங்கூடும். இதோ போகின்ற ஒற்றைக்கால் வழியே

நடந்து போவாயாயின், எனது தந்தையின் ஆஸ்ரமத்திற்குப் போய்ச் சேருவாய். நீ அங்ஙனஞ் சென்று அவரைக் கலக்கந் தீரச் செய்வாயாக. அப்பொழுது கோபித்துக்கொண்டு உன்னைச் சபியாதிருப்பார். இல்லையாயின் தப்பாமல் சபித்து விடுவார். மன்னவனே! என் சரீரத்திலுள்ள பாணத்தைப் பிடுங்கிவிடுவாயாக. ஜலப்ரவாஹம் உயர்ந்து மணற் குன்றுயிருப்பதுபற்றி மெதுவாயிருக்கிற கரையைக் கரைப்பது போல் இக்கூரான பாணம் என் மர்மஸ்தானத்தைப் பீடிக்கின்றது' என்றனன். அது கேட்டவுடன் 'இம்முனி குமாரன் பொத்தின பாணத்துடனே யிருப்பானாயின், பாதைப்படுவான்; பாணத்தைப் பிடுங்கி விடுவேனாயின் ப்ராணன்களை விட்டுச் சாவான். ஆகையால் இந்தப் பாணத்தைப் பிடுங்கலாமோ, கூடாதோ, என்று அந்த பாணத்தைப் பிடுங்கும் விஷயத்தில் எனக்குள் சிந்தை உண்டாய்விட்டது. 'இப்படிப்பட்ட அகார்யஞ் செய்தேனே' என்று துக்கித்தவனாகி 'ப்ரஹ்மஹத்யை உண்டாகுமோ என்னவோ' என்று சோகத்தினால் பரிதபித்துச் சரீரம் தளர்ந்து மனத்தில் நான் சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பதை அம்முனிகுமாரன் தெரிந்துகொண்டனன். அவன் மிகவும் இளைப்புற்றுத் துடித்துப் பரிதபித்து உடம்பைத் திருப்பித் திருப்பித் தரையில் புரண்டு மரணகாலம் ஸமீபிக்கப்பெற்று என்னைப் பார்த்து 'நான் தைர்யத்தினால் துக்கத்தை அடக்கி மனத்தை உறுதியாக நிலை நிறுத்திக்கொண்டிருக்கின்றனன். ஆகையால் நீயும் அப்படியே மனவருத்தப்படாதிருப்பாயாக. என்னை அடித்ததனால் ப்ரஹ்மஹத்யை ஸம்பவித்ததே யென்னும் சங்கையை மனத்தினின்றும் தூரத்தி விடுவாயாக. அரசனே! நான் ப்ராஹ்மணனல்லேன். அதற்காக நீ பரி

தபிக்க வேண்டாம். நான் வைஶ்யனுக்குச் சூத்ரஸ்த்ரீயிடத்தில் பிறந்தவன்' என்றனன். இங்ஙனம் அவன் பாணத்தினால் மர்மஸ்தானத்தில் அடிக்கப்பட்டு வருந்துவதனால் வார்த்தை சொல்ல முடியாமலிருந்து மிகவும் வருத்தப்பட்டு எனக்கு இவ்வார்த்தையைச் சொல்லி ஒருகால் தரையில் கடகடவென்று சுழன்றும் ஒருகால் கைகாலசையாமல் சேஷ்டையின்றி யிருந்தும் ஒருகால் சிறிது நடுக்கமுற்றும் ஒருகால் நோயினால் உடம்பைச் சுருட்டிக் கொண்டிருந்தும் வருத்த முற்றிருக்கையில் அவனது சரீரத்தினின்றும் பாணத்தைப் பிடுங்கிப் போகட்டனன். அந்தத் தபோதனன் மிகவும் ஆயாஸப்பட்டு என்னைப் பார்த்துக்கொண்டே ப்ராணன்களை விட்டனன். நல்ல ஸ்வபாவமுடையவளே! மர்மத்தில் அடிக்கப்பட்டு மிகவும் வருந்திப் புலம்பி அனந்தரம் புலம்பவும் முடியாமல் ஓயாமல் பெருமூச்செறிந்து கொண்டு ஜலத்தினால் சரீரம் முழுவதும் நனையப்பெற்று ஸரயூ நதியின் கரையில் தரையில் படுத்திருக்கிற அம்முனிகுமாரனைப் பார்த்து மிக்க மனவருத்தமுற்றேன்' என்றனன். அறுபத்து மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

தசரதன் மரணமடைதல்.

தர்மஸ்வபாவனாகிய அந்தத் தசரதன் நடுநடுவில் ராமனை நினைத்துப் புலம்பிக்கொண்டே மீளவும் கௌஸல்யையைப் பார்த்து அம்முனி குமார வதத்தையே சொல்லத் தொடங்கினன்:—'அங்ஙனம் நான் தெரியாமல் அம்மஹாபாபத்தை நடத்தி அனந்தரம் மனக்கலக்கமுற்று, 'இனி எப்படி செய்தால் நன்மை உண்டாகும்?' என்று நானொருவனே புத்தியில் ஆலோசித்த

னன். பிறகு அம்முனிகுமாரன் சொல்லியபடி செய்வதே நலமென்று நிச்சயித்துக் கலக்கமில்லாத நல்ல ஜலம் நிரம்பிய அந்தக் குடத்தை எடுத்துக்கொண்டு அவன் சொன்ன வழியாகவே நடந்து சென்று அவ்வாஶ்ரமத்திற்சேர்ந்தனன். அங்கு துர்ப்பலர்களாகிக் கண்கள் தெரியாதவர்களும் தம்மைக் கைப்பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு போவான் எவனுமில்லாமல் இறகொடிந்த பறவைகள்போன்றவர்களும் வயது முதிர்ந்தவர்களுமாகிய அவனது தாய் தந்தைகளைக் கண்டனன். அவர்கள் நடக்கமுடியாதவர்களாகையால் ஒன்றுஞ் செய்ய முடியாமல் வெறுமனே பிள்ளையைப் பற்றிய அவ்வோ கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு உட்கார்ந்து மற்றொரு ப்ரயத்னமும் செய்ய முடியாமல் திக்கற்றவர்கள்போல் இருந்தனர். என் நிமித்தமாக அவர்களுக்குப் புதல்வன் வருவானென்றாவது ஜலங்கொண்டு வருவானென்றாவது ஆசையும் இல்லாமற் போயிற்று. முதலில் அந்த ரிஷி குமாரனை அடித்ததற்கே என்மனம் சோகத்தினால் மிகவும் பரிதபித்துக்கொண்டிருந்தது, இப்படிப்பட்ட எனக்கு அவ்வாஶ்ரமஞ் சென்று அந்த வ்ருத்தர்களைப் பார்த்தவுடனே மேலும் சோகம் அதிகமாயிற்று. மற்றும், 'இவர்கள் என்னை என்ன சபிப்பார்களோ?' என்னும் பயத்தினால் என்மனம் மிகவும் திகிலடைந்தது. அம்முனிவர் என் காலடியைக் கேட்டவுடனே [1] 'என் குழந்தாய்! ஏன் இவ்வளவு தாமஸம்? சீக்ரமாய் ஜலங்கொண்டு வருவாயாக. என்னப்பா! நீ எதற்காக ஜலத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தாய்? இதோ உனது

---

1 இதற்கு—'யந்நிமித்தமிதம் தாத ஸலிலே க்ரீடிதம் த்வயா' என்று மூலம். இதற்கு 'யந்ந ஹித்தமிதம் தாத' என்னும்பாடத்தில்—'என்னப்பா! நீ இதுவரையில் ஜலங்கொண்டு வந்து கொடாமையால் நீ ஜலத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தா யென்பது நிச்சயம்' என்று பொருள்.

அன்னை உன்னை நினைத்துக்கொண்டு நீ வராததைப் பற்றிப் பரிதபிக்கின்றனள். ஆஶ்ரமத்திற்குள் வேக மாய் நுழைந்து வருவாயாக. பிள்ளாய்! உன் தாயாவது நானாவது உனக்குஏதேனும் அப்ரியமோவது அபராதமா வது செய்திருப்போமாயின், நீ தபஸ்வியாகையால் அதை மனத்திற் கொள்ளலாகாது. கதியற்ற எங்களுக்கு நீயேயன்றோ கதி. நடக்கக் கால்களில்லாத எங்களுக்கு நீயே நடை கொடுப்பவன். கண்களில்லாத எங்களுக்குக் கண்களும் நீயே. எங்கள் ப்ராணன்களும் உன்னிடத்தி லேயே நிலை பெற்றிருக்கின்றன. நீ எங்களிடம் பேசா திருப்பதேனோ?' என்றனர். நான் அம்முனியைப்பார்த்து மிகவும் பயந்து வார்த்தைகள் தழதழக்கவும் எழுத்துக் கள் மறையவும் பெற்று அஸ்பஷ்டமான வார்த்தையுடன் பேசத் தொடங்கி மனஸ்ஸை எங்கும் சலிக்கவொட்டா மல் நிலைப்படுத்திக் கை கால் முதலியவற்றின் சேஷ் டைகளையும் நிறுத்திவிட்டுத் தழதழத்த வார்த்தையை யும் கஷ்டப்பட்டு வழிப்படுத்திக்கொண்டு அவர்க் குப் பயத்தை விளைக்கும்படியான புத்ரமரண [1] விபத் தைச் சொல்லினன். 'நான் க்ஷத்ரியன். எனக்குத் தசாதனென்று பேர். நான் மஹானுபாவராகிய உமது புதல்வனல்லேன். பூர்வத்தில் நான் செய்த கர்மவசத் தினால் ஸத்புருஷர்கள் நிந்திக்கும்படியான இந்த வ்ய ஸனம் இப்போது நேர்ந்தது. மஹானுபாவரே! நான் நதியில் ஜலங் குடிக்குந் துறையில்வந்த ஏதேனும் க்ரூர ஜந்துவையாவது யானையையாவது அடிக்கவிரும்பி வில் லுங்கையுமாக ஸரயூநதிக்கரைக்கு வந்தனன். அவ்விடத் தில் நான் குடத்தில் ஜலம் மொள்ளும் சப்தத்தைச்

1 விபத்து—ஆபத்து.

செவியுற்றனன். நான், 'இது யானையாயிருக்கும்' என்று நினைத்து இதைக் குறி வைத்து பாணத்தினால் அடித்தனன். பிறகு நான் அந்தத் துறைக்குச் சென்று அங்கு என் பாணத்தினால் அடியுண்டு ப்ராணன் போனாற்போல் பூமியில் விழுந்திருக்கிற ஒரு தாபஸனைக் கண்டனன். மஹானுபாவரே! நான் சப்தத்தைக் குறிசெய்து யானையைக்கொல்லமுயன்று ஜலத்தில் ப்ராணப்ரயோகஞ் செய்கையில், அந்த பாணத்தால் உமது புதல்வன் அடியுண்டனன். உடனே அவனருகிற் சென்று, பாணவேதனையைப் பொறுக்க முடியாமல் பரிதபிக்கின்ற அந்தத் தாபஸகுமாரன் 'இந்தப் பாணத்தைப் பிடுங்கி விடுவாய்' என்றுரைக்கையில், அப்பொழுது உடனே அவனது மர்மஸ்தானத்தினின்றும் அந்த பாணத்தைப் பிடுங்கி விட்டனன். பாணத்தை எடுத்தவுடனே அம் முனிகுமாரன் 'என் தாய் தந்தைகள் கண்ணில்லாதவர்களாயிருக்கின்றார்களே! இனி அவர்களை யாவர் போஷிப்பார்களோ!' என்று உங்களைக் குறித்துச் சோதித்துப் புலம்பிக்கொண்டே ஸ்வர்க்கஞ் சேர்ந்தனன். நான் அஜ்ஞானத்தினால் உமது புதல்வனைத் திடீரென்று கொன்று விட்டேன். இங்ஙனம் நடந்து போயிற்று. இதற்கு மேல் சாபமோ, அனுக்ரஹமோ, எது செய்ய வேண்டுமோ, அதை எனக்கு முனிவர் அருள் புரிய வேண்டும்' என்றனன். மஹிமை பொருந்திய அந்த ரிஷி, நான் இங்ஙனம் அந்தத் துக்கத்தைத் தெரிவிக்கையில் க்ரூரமாகிய அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு மேலெழுந்த மிகவும் தீவ்ரமாகிய வ்யஸனத்தை அடக்க வல்லவராகவில்லை. மஹாதேஜஸ்வியாகிய அந்த மஹர்ஷி முகத்தில் கண்ணீர் வழியப் பெற்றுப் பெருமூச்செறிந்து சோகத்தினால் பரிதபித்து, கைகளைக் கூப்பிக்

கொண்டு எதிரில் நின்று கொண்டிருக்கிற என்னைப் பார்த்து 'மன்னவனே! இவ்வசுப கார்யத்தை நீயே எனக்குச் சொல்லாமல் மற்றொரு விதமாக எனக்குத் தெரியுமாயின், உன் தலை இந்த க்ஷணத்திலேயே லக்ஷஞ் சுக்கலாகப் பிளந்து போயிருக்கும். அரசனே! ராஜ்ய பரிபாலனஞ் செய்கிற மன்னவன் வானப்ரஸ்தனுன எவனையாயினும் தெரிந்து வதிப்பானுயின், அவன் தேவேந்திரனுயினும் அவனை அவ்வதம் தன் பதவியி னின்று நழுவச் செய்யும். தவஞ் செலுத்தும் ப்ரஹ்மஜ் ஞானியாகிய அத்தகைய முனிவன்மேல் தெரிந்து ஆயு தம் இட்டிருப்பாயாயின், உன் சிரஸ்ஸு பல சுக்கலாய் விட்டிருக்கும். நீ தெரியாமையால் இந்தக் கார்யஞ் செய்தனை. ஆனதுபற்றியே பிழைத்திருக்கின்றனை' தெரிந்தே செய்திருப்பாயாயின், உனது இக்ஷ்வாகு வம் சம் முழுவதும் இப்பொழுது இல்லாமற் போய்விடுமே? இனி, நீ ஒருவன் எவ்வளவு?' என்று மொழிந்து மீள வும் என்னைக் குறித்து இங்ஙனம் மொழிந்தனர்.— 'ராஜனே! இதுவே என்புதல்வனை நான் கடைசியாகப் பார்ப்பது. இனிமேல் அவனைப் பார்க்கப்போகிறதில்லை. ஆகையால் இப்பொழுது அவயவங்களில் ரக்தந்தோயப் பெற்று அரையில் உடுத்த க்ருஷ்ணாஜினவஸ்த்ரமும் அவிழ்ந்து கீழே விழுந்து ப்ரஜ்ஞையின்றி யமன் வசத் தில் இருக்கின்ற அந்தப் புத்ரனைப் பார்க்க விரும்புகின் றோம். எங்களை அவ்விடங்கொண்டுபோவாயாக' என்ற னர். அனந்தரம் நானொருவன் மிகவும் துக்கிதர்களா யிருக்கின்ற அவ்விருவரையும் அவ்விடங் கொண்டு சென்று, அவர்களுக்குக் கண்கள் தெரியாதாகையால் நானே அம்முனிவர்க்கும் அவரது பார்யைக்கும் அவர் களது புதல்வனைத் தொடுவித்துக் காட்டினன். அம்

முனிகம்பதிகள் இருவரும் தமது புதல்வனைத் தடவிப்பார்த்து அவனது அருகிற்சென்று துக்கத்தினால் அவனது சரீரத்தின் மேல் விழுந்தனர். அவர்களில் தந்தை புதல்வனைப் பார்த்து 'என்னப்பா! என்னைப் பார்த்து இப்பொழுது ஏன் வணங்காதிருக்கின்றனை? மேலும், என்னைப் பார்த்து ஒன்றும் பேசாதிருக்கின்றனை. நீ ஏன் வெறுந்தரையில் படுத்திருக்கின்றனை? குழந்தாய்! என்மேல் கோபமா என்ன? தர்மஸ்வபாவனே! நான் உனக்கு ப்ரியனல்லேனாயின், என்னைப் பார்க்க வேண்டாம். இதோ உனது அன்னை வந்திருக்கின்றனள், பார். எங்களை ஏன் எழுந்திருந்து கட்டியணையாதிருக்கின்றனை? [1] ஸுகுமாரமான பேச்சைப் பேசுவாயாக; செவியாரக் கேட்கின்றனம். இனி எவன் அர்த்தராத்ரத்தில் எழுந்திருந்து வேதசாஸ்த்ரங்களையாவது மற்றைப்புராணாதிகளையாவது வாசித்துக்கொண்டிருக்கையில், மனத்திற்கு மிகவும் இனிதாயிருக்கின்ற அம்மதுரத்வனியைக் கேட்கப்போகின்றேன்? இனி எவன் ஸ்நானஞ்செய்து ஸந்த்யாவந்தனம்முடித்து அக்னியில் ஹோமத்தை நிறைவேற்றி எனது அருகில் உட்கார்ந்திருந்து புத்ரசோகத்தினால் வருந்திப் பரிதபிக்கின்ற எனக்குப் பரிசர்யை செய்வான்? இனி எவன், கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கச் சக்தியின்றி, செந்நெல் முதலியவற்றைச் சேர்த்து வைத்துக் கொள்ள வல்லமையற்றுத் தடியைப் பிடித்து நடப்பித்துக்கொண்டு போவாரொருவனும் நேரப்பெறாமல் வருந்துகின்ற எனக்கு, ஜலத்தில் உண்டாகுந் தாமரைக்கிழங்கு முதலிய கிழங்குகளையும் நிலத்தில் விளையும் சேம்பு முதலிய கிழங்குகளையும் கொண்டுவந்து, ப்ரியனாயிருக்கும் ஓர் அதிதிக்கு இடுவதுபோல், போஜனம் இடப்போகின்றனன்? என்னப்பா! கண்கள் தெரியாதவளும் கிழத்தனம் மேலெழப் பெற்றவளும் பிள்ளையிடத்தில் மிகுந்தப்ரீதியுடையவளும்

1 ஸுகுமாரமான– இனிதான.

உன்னைப் பிரிந்து மிகவும் தீனையாகிக் காண்போர்களு க்கு மன இரக்கமுண்டாகும் நிலையில் இருக்கின்றவளு மாகிய உனது அன்னையை நீ போன பிறகு நான் எப் படி போஷிக்கப்போகிறேன்? பிள்ளாய்! என்னைப்பற் றிக் கொஞ்சநேரம் நிற்பாயாக. போகவேண்டாம். நாளையதினம் நானும் உனது அன்னையும் கூட வர எங் களையும் அழைத்துக்கொண்டு யமனது க்ருஹத்திற்குப் போகலாம். அரண்யத்தில் உன்னைப் பிரிந்து அநாதர் களாகித் துயரத்தினால் பரிதபித்து மிகவுந்தீனர்களா கிய நாங்கள் இருவரும் ஒரு நிமிஷமாயினும் இருக்க மாட்டோம். இதோ சீக்ரமாக உன்னுடன் கூடவே யமனது லோகத்திற்கு வருகின்றனம். அனந்தரம் நான் யமனைப் பார்த்து 'என்னுடைய குமாரனாகிய இப்பால கன் தாய்தந்தைகளுக்குப் பரிசர்யை செய்துகொண்டி ருப்பானாக' என்னும் இவ்வார்த்தையைச் சொல்லுகின்ற னன். தர்மராஜனும் தன் ஸமீபத்திற்கு எனது புதல் வன் தாமதித்து வருவதைப் பொறுப்பானாக. அந்த யமன் தார்மிகன்; மிகுந்த புகழுடையவன்; லோகபாலன்; ஆகையால் இப்படிப்பட்ட அநாதனாகிய எனக்கு, நாச மில்லாத ஓர் அபய தக்ஷிணை கொடுக்கத் தகும். புத்ரனே! இந்தப் பாபிஷ்டன் உன்னை அடித்ததனால் நீ செய்த பாபங்களெல்லாந் தொலைந்து போயின. ஆனது பற்றியும் எனது ஸத்யத்தின் மஹிமையாலும், ஆயுத மெடுத்து யுத்தஞ் செய்யும் வீரர்களுக்கு எந்த லோகங் கள் நேருமோ, அந்த லோகங்களுக்கு நீ வேகத்துடன் போய்ச்சேருவாயாக. புதல்வனே! சூரர்கள் யுத்தத்தில் பின்வாங்காமல் எதிர்கொண்டு போர்செய்து அடியுண்டு எந்தக் கதியைப் பெறுவார்களோ, அந்தப்பரமகதியை நீயும் பெறுவாயாக. குழந்தாய்! ஸகரனும் சைப்யனும்

திலீபனும் ஜனமேஜயனும் நஹுஷனும் துந்துமாரனும் எந்தக்கதியைப் பெற்ருர்களோ, அந்தக் கதியை நீயும் பெறுவாயாக. எனது அருமைப்புதல்வனே! ஸத்புருஷராயிருப்பவர்களெல்லோர்க்கும் வேதாத்யயன ஶீலர்களாயிருப்பவர்களுக்கும் தபஸ்விகளாயிருப்போர்க்கும் எந்தக் கதி உண்டாகுமோ, பூதானஞ் செய்பவனுக்கும் ஆஹிதாக்னியாயிருப்பவனுக்கும் ஏகபத்னீவ்ரதமுடையவனுக்கும் எந்தக் கதிகள் ஸித்திக்குமோ, ஆயிரம் பசுக்களைத் தானஞ் செய்தவர்களுக்கு எந்தக் கதி விளையுமோ, குருசுஶ்ரூஷை செய்தவர்களுக்கு எந்தக் கதியோ, மஹாப்ரஸ்தானம் முதலியவற்றிலாவது கங்காயமுனாஸங்கமம் முதலிய புண்யஸ்தானங்களிலாவது அக்னியிலாவது ஸங்கல்பஞ்செய்துகொண்டு தேஹத்யாகஞ் செய்தவர்களுக்கு எந்தக் கதி உண்டாகுமோ, அந்தக் கதிகளை நீ அடைவாயாக. தபோநிஷ்டர்களாகிய நமது இக்குலத்தில் பிறந்தவன் எவனுயினும் துர்க்கதியைப் பெறமாட்டானல்லவா! என்புதல்வனுகிய உன்னை அடித்தவன் மாத்ரம் துர்க்கதியைப் பெறுவான்' என்று இங்ஙனம் அம்முனி அவ்விடத்தில் அடிக்கடி மிகவுந் தீனமாகப் புலம்பலுற்றனன். அனந்தரம் அம்முனி பார்யையுடன்கூடி அக்குமாரனுக்கு ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்து ஜலதர்ப்பணுதிகளைச் செய்ய முயன்றனன். தர்மங்களை அறிந்தவனுகிய அம்முனிகுமாரன் தனது புண்யகர்மங்களால் திவ்யரூபம் பெற்று [1] இந்த்ரனேடு கூடச் சீக்ரமாக ஸ்வர்க்கலோகம் போய்ச்சேர்ந்தனன். அம்முனிகுமாரன் தேவேந்த்ரனேடுகூடவே வ்ருத்தர்களாகிய அந்தத் தாய் தந்தைகளைப் பார்த்து மொழிந்தனன். ஆயினும், வ்ருத்தர்களாகிய அவர்களுக்கு அது செவியில் படாமையால் மீளவும் அவர்களைக் கொஞ்சநேரம் ஸமாதானப்படுத்தி அனந்தரம் அவர்களைப் பார்த்து 'நான் உங்களுக்குச் சுஶ்ரூஷை

1. இதனல், அம்முனிகுமாரனை அழைத்துக்கொண்டு போக இந்த்ரன் வந்தானென்று தெரிகிறது.

செய்ததனுல் மேலான பதவியைப் பெற்றனன். நீங்களும் சீக்ரமாகவே என்னிடம் வந்து சேருவீர்கள்' என்றனன். ஜிதேக்த்ரியனுகிய அம்முனிகுமாரன் இங்ஙனம் அவர்களுக்கு ஸமாதானஞ் சொல்லி சிறந்த உருவமுடைய திவ்யவிமானத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு சீக்ரமாகவே ஸ்வர்க்கலோகம் போய்ச் சேர்ந்தனன். மஹாப்ரபாவமுடையராகிய அம்முனிவர் பார்யையோடு கூடப் புத்ரனுக்கு விரைவில் ஜலதர்ப்பணம் நடத்தி அருகில் கையைக் கூப்பிக்கொண்டு நிற்கிற என்னைப் பார்த்து மொழிந்தனர் :— 'அரசனே! என்னை இப்பொழுதே கொன்று விடுவாயாக. செத்துப்போவேனுயின் எனக்குப் பாதை இல்லாதிருக்கும். 'சாவது பாதையன்றோ' என்பாயாயின், சொல்லுகிறேன்; கேள். போயும் வந்தும் எனக்குப் புதல்வன் ஒருவனே. அந்தப் புதல்வனையும் நீ பாணத்தை எய்து முடித்து என்னைப் பிள்ளையில்லாதவனுகச் செய்து விட்டனை. இதைக்காட்டிலும் வேறொரு பாதையும் உளதோ! இதைப் பார்க்கிலும் எனக்கு மரணமே மேலாயிருக்கின்றது. நீ நிர்மலனுகிய என் புதல்வனைத் தெரியாமல் அடித்து விட்டனை. ஆனது பற்றியே நான் இப்பொழுது உன்னைப் பஸ்மஞ்செய்யாமல் மிகவும் துயரத்தை விளைப்பதாகிய ஒரு கொடுஞ்சாபத்தை இடுகின்றனன். மன்னவனே! எனக்கு இப்பொழுது அந்த்யகாலத்தில் புத்ரநாசத்தினுல் மரணத்தில் வந்துமுடியும்படியான துக்கம் உண்டாயிற்று. நீயும் இவ்வண்ணமே புத்ரசோகத்தினுல் மரணம் அடைவாயாக. அரசனே! க்ஷத்ரியனுகிய நீ முனிவனைத் தெரியாமல் அடித்தாயாகையால் உனக்கு அதனுல் ப்ரஹ்மஹத்யையைப்போன்ற மஹாபாதகம் உண்டாகாதிருக்கின்றது. தெரிந்து செய்திருப்பாயாயின் அது உனக்கு ஸித்தமே. ஆயினும், நீ எனக்கு ப்ராணன்களைத்

தொலைக்கும்படியான இப்படிப்பட்ட கொடுநிலைமையை விளைத்தாயாகையால், தக்ஷிணை கொடுத்தவன் அதற்குத் தகுந்த புண்யத்தைப் பெறுவதுபோல், என்னைப் போன்ற நிலைமையை நீயும் சீக்ரத்தில் இந்த ஜன்மத்திலேயே பெறப்போகின்றாய்' என்றனன். இங்ஙனம் எனக்குச் சாபத்தைக் கொடுத்து அந்தத் தம்பதிகள் இருவரும் கேட்போர்மனம் கரையும்படி பலவாறாகப்புலம்பி இருவர் சரீரத்தையும் ஒன்றாகக் கட்டிக்கொண்டு சிதையில் ஏற்றுவித்து ஸ்வர்க்கஞ் சேர்ந்தனர். தேவீ! மரணத்தில் வந்து முடியும்படியான இந்தப் புத்ரசோகத்திற்குக் காரணம் யாதென்று சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், முன்பு பால்யத்தில் சப்தத்தைக் குறிவைத்து பாணப்ரயோகஞ் செய்யும் விளையாடலை நடத்திக்கொண்டிருந்த பொழுது நான் முனிகுமாரனை அடித்த பாதகம் தானாகவே எனக்கு நினைவுக்கு வந்தது. தேவீ! பத்யங்களல்லாத பதார்த்தங்களோடு அன்னத்தைப் புசிக்கையில் வ்யாதி வளர்ந்து வருவது போல், நான் செய்த அந்தப் பாபகர்மத்திற்குப் பலமாக இப்படிப் பட்ட துக்கம் விளைந்தது. மங்கலஸ்வபாவமுடையவளே! நான் இப்பொழுது புத்ரசோகத்தினால் ப்ராணன்களை விடப்போகிறேனாகையால், மஹானுபாவராகிய அம்முனிவர் மொழிந்த அந்தச் சாபவசனம் எனக்குப் பலித்துவிட்டது, கௌஸல்யே! என் கண்களுக்குப் பார்வை தொலைந்துவிட்டது. ஆகையால் உன்னை என் கண்களால் பார்க்க நேராதிருக்கின்றனன். என்னை நன்றாகப் பரிசிப்பாயாக' என்று மொழிந்து மீளவுங் கதறிக்கொண்டு பயந்து மீளவும் பார்யையைப்பார்த்து 'தேவீ! ராமனிடத்தில் நான் செய்த க்ரூரகார்யம் பாபிஷ்டனாகிய எனக்குத் தகுந்தேயிருக்கின்றது. ராமன் எனது கட்டளைக்கு மறுமொழி கூறாமல் உடனே அரண்யத்திற்குச் சென்றானே; அது தர்மஸ்வபாவனாகிய அந்த ராமனுக்கே தகுமன்றி, மற்றை எவனுக்கும் தகாது. பிள்ளையை, அவன் எவ்வளவு துர்மார்க்கனாயிருப்பி

னும் பண்டிதனுயிருப்பவன் எவன்தான் கைவிடுவான்? தகப்பன் தன்னைத் துரத்தியனுப்புகையில், பிள்ளையாயிருப்பவன் எவன்தான் அவனிடத்தில் அஸூயையைப் பாராட்டாதிருப்பான்? ராமன் இப்பொழுது என்னைப் பரிசிப்பானுயின், அல்லது ஒருகால் என் கண்களுக்குப் புலப்படுவானுயின், பிழைப்பேன். யமலோகத்திற்குப் போனபின்பு மனுஷ்யர்கள் தமது பந்துக்களைப் பார்க்க முடியாதல்லவா? ஆகையால் ப்ராணன்கள் இருக்கும்பொழுதே ராமனைப் பார்க்க விரும்புகின்றனன். கௌஸல்யே! உன்னைக் கண்ணுல் காணநேராதிருக்கின்றனன், எனக்கு நினைவுங்கூட க்ஷீணித்துக்கொண்டிருக்கின்றது. இதோ யமதூதர்கள் என்னை வேகமாகக் கிளம்புவாயென்று தொந்தரவு செய்கின்றனர். மரண காலத்தில், தர்மங்களை அறிந்தவனும் உண்மையான பராக்ரம முடையவனுமாகிய ராமனைப் பார்க்க நேராதிருக்கின்றேனே! இதைக்காட்டிலும் வேறு துக்கம் என்னிருக்கின்றது? ராமன் செய்ய முயன்ற கார்யத்திற்குத் தடைசெய்ய ஒருவரும் வல்லரல்லர். இப்படிப்பட்ட ராமனுடைய தர்சன மில்லாமையால் எனக்கு நேரிட்ட இந்தத் துயரமானது,கொஞ்சமாகிய ஜலத்தை வெயில் இழுத்துக்கொள்வதுபோல், இப்பொழுது என் ப்ராணன்களை இழுக்கின்றது. பதினைந்தாவது ஸம்வத்ஸரம் பிறக்கையில், அழகிய மேலான குண்டலங்கள் விளங்கப்பெற்ற ராமனது முகாரவிந்தத்தை மீளவும் எவர் பார்க்கப் பெறுவார்களோ, அவர்கள் [1] தேவதைகளே ஆவார்களன்றி மனுஷ்யர்கள் அல்லர். தாமரை

---

1 'அஹம் புநர் தேவகுமாரரூப மலங்க்ருதம் தம் ஸுதமாவ்ரஜந்தம்। நந்தாமி பஸ்யந்நபி தர்ஸநேந ஜவாமி த்ருஷ்ட்வாச புநர்யுவேவ'. (தேவகுமாரன்போல் விளங்குகின்ற எனது ராமனைக் கண்டு மீள-

மிதழ்போன்ற கண்களையுடையதும் அழகிய புருவங்கள் விளங்கப்பெற்றதும் அந்தம் பொருந்திய பற்களோடு கூடியதும் அழகான மூக்குடன் ப்ரகாசிப்பதும் சந்த்ர மண்டலம் போன்றதுமாகிய ராமனது முகத்தைப் புண்யபுருஷர்களாயிருப்பவர்களன்றோ பார்க்கப்போகின்றனர். சரத்காலத்து சந்த்ரன்போலவும் அப்போதலர்ந்த செந்தாமரைமலர்போலவும் ப்ரகாசித்துக்கொண்டு கமகமவென்று மணங்கமழுந்தன்மையதுமாயிருக்கின்ற எனது நாதனாகிய ராமனது அவ்வழகிய முகமண்டலத்தைப் புண்யபுருஷர்கள் பார்க்கப்போகின்றனர். வனவாஸத்தைத் தீர்த்துத் திரும்பி அயோத்யைக்கு வந்த ராமனை, மூடத்தை விட்டுத் தான் இருக்கவேண்டிய ஸ்தானத்திற்குச் சேர்ந்திருக்கிற சுக்ரனைப்போல் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் புண்யசாலிகள் பார்க்கப் போகின்றனர். கௌஸல்யே! என் மனம் இருள் மூடப் பெற்றிருக்கின்றது. ஆகையால் அதற்கு இடமாகிய ஹ்ருதயமும் விரிவதுபோல் வருந்துகின்றது. மேலும், எனது இந்த்ரியங்களோடு சப்த ஸ்பர்ச ரஸங்கள் ஸம்பந்தித்தபோதிலும், அவ்விந்தரியங்கள் நசித்தமையால் அந்தச் சப்தாதிகள் எனக்குத் தெரிய வராதிருக்கின்றன. எனது இந்த்ரியங்கள் நசிப்பதற்குக் காரணம் சொல்லுகிறேன், கேள். எண்ணெய் வற்றிப்போகையில், தீபத்துடன் இடைவிடாமல் கூடியிருக்குங் கிரணங்க

வும் யௌவனம் திரும்பி வரப் பெற்றவன்போல் ஆவேன்)என்று தசரதன் சொன்னதுபற்றி இங்கு மீளவும் ராமனது முகத்தைப் பார்க்க நேரப் பெற்றவர்கள் மனுஷ்யர்களன்றென்றால்—மனிதர்களைப்போல் கிழத்தனம் பெறவோரல்லர், தேவதைகளைப்போல் நித்ய யௌவன முடையராயிருப்பார்களென்று பொருள். இதனால் ராமனது முகஸௌந்தர்யாதிசயத்தின் மஹிமை தோற்றுவிக்கப் பட்டது.

ளும் நசித்துப்போவதுபோல், என் சரீரம் கட்டுத் தளருகையில், மனமும் நசித்து அதனுடன் ஸம்பந்தித்த எனது இந்த்ரியங்களும் எல்லாம் நாசம் அடைகின்றன. ஆற்றின் ப்ரவாஹம் அதன்கரையைக் கரைப்பதுபோல், அந்தப் புத்ரசோகமானது, நாதனற்றவனும் ப்ராஜ்ஞை தப்பியிருப்பவனுமாகிய என்னைப் பீடிக்கின்றது. ஐயோ! ராகவா! மஹாபாஹுவே! ஆ! என் துயரத்தைப் போக்குமவனே! ஆ! தந்தைக்கு ப்ரியனாயிருப்பவனே! தந்தையிடத்தில் ப்ரீதியுடையவனே! எனது நாதனே! ஆ! புதல்வனே! இப்பொழுது எங்குப் போயினை? ஐயோ! கௌஸல்யே! நான் மரணம் அடையப் போகிறேன். சோகிக்கவேண்டிய நிலைமையி லிருப்பவளே! ஸுமித்ரே! ஆ! கொடியவளே! எனக்குச் சத்ருவாயிருப்பவளே! அடி! குலத்தைப் பாழாக்கவந்தவளே! கைகேயி!' என்று ராமனது தாயாகிய கௌஸல்யையையும் ஸுமித்ரையையும் எதிரில் பார்த்துத் துக்கித்துக்கொண்டே அந்தத் தசரத மஹாராஜன் மரணம் அடைந்தனன். பெருங் கார்யத்தில் கண் செலுத்துந் தன்மையனாகிய அம்மன்னவன் தனது ப்ரிய புத்ரனாகிய ராமனை அரண்யத்துக்கு அனுப்பி அதை நினைத்து மிகவும் பரிதபித்துத்[1] தீனாலாபங்களை இங்ஙனம் புலம்பிக்கொண்டிருந்து அர்த்தராத்ரங் கடக்கையில, அப்பொழுது மனவருத்தத்தினால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டு அதைப் பொறுக்க முடியாமல் ப்ராணன்களைத் துறந்தனன். அறுபத்து நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

தசரதன் மரணமடையவும் ராஜபத்னிகள் புலம்புதல்.

அனந்தரம் அன்றிரவு கடந்து செல்ல, மற்றைநாள் பின்மாலையிற்றானே வந்திஜனங்களும், வம்சாவளி படிக்

---

1. தீனாலாபங்களை—மன இரக்கத்திற்கிடமான மொழிகளை.

கும் ஸூதர்களும், மங்கல பாடகர்களாகிக் கந்தர்வ வித்யையைப் பெரியோர்களிடம் நன்றாகக் கேட்டுத் தேர்ந்த காயகர்களும் ஆகிய அனைவரும் இலக்கணம் முதலிய சிறந்த ஸம்ஸ்காரத்துடன் கூடி ஸ்துதி சீலர்களாகி முகத்தை நன்கு அலங்காரஞ்செய்து கொண்டு வந்து வேறு வேறாகத் தந்தமது கார்யங்களை நிறைவேற்றுபவர்களாகி அம்மன்னவனிருக்கும் மாளிகையைச் சேர்ந்தனர். அப்பொழுது மன்னவனைத் துதி செய்ய ஆரம்பித்துப் பெருங்குரலுடன் ஆசிர்வாதங்களை நடத்துகின்ற அவர்களது ஸ்தோத்ரத்வனியானது அந்த ராஜக்ருஹத்தின் விஸ்தாரம் முழுமையும் பரம்பி வளர்ந்து வந்தது. பிறகு வம்சாவளிபடிக்கும் ஸூதர்கள் ராஜாவைப் புகழ்ந்துகொண்டிருக்கையில், கைத்தாளமிடும் பாடகர்கள், பூர்வராஜாக்களும் தசரதமஹாராஜனும் நடத்திய அற்புத கார்யங்களை எடுத்து வர்ணித்துக் கைத்தாளமிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அந்த ராஜக்ருஹத்தின் உத்யானங்களிலுள்ள வ்ருக்ஷங்களின் கிளைகளில் இருக்கும் பக்ஷிகளும் ராஜக்ருஹத்தில் கூடுகளில் இட்டு வளர்க்கப்படும் பக்ஷிகளும் அந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டு விழித்துக்கொண்டு பலவாறு த்வனிகளைச் செய்தன. ஹரிநாராயணாதி புண்ய சப்தங்களும், ப்ராஹ்மணர்கள் புண்யபுருஷர்களையும் புண்யக்ஷேத்ரங்களையுங் குறித்துச் செய்யுங் கீர்த்தனங்களும், வீணைகளின் நாதங்களும், ராஜசரித்ரங்களைக் கூறும் ப்ரபந்தங்களைக் கொண்டு ஆசிர்வாதரூபமாகச் செய்யுங் கானமும் அந்த ராஜக்ருஹம் முழுமையும் நிரம்பியிருந்தன. அனந்தரம் பரிசுத்தாசாரமுடையவர்களும் ராஜஸேவையில் ஸமர்த்தர்களுமாகிய பரிசாரகர்கள், பெரும்பாலும் அந்தப்புரத்துத்தலைவர்களாகிய ஸ்த்ரீகளும் பேடிகளும் தம்மில் வந்து கலக்கப்பெற்று முன்போலவே மன்னவனைப் பணிய வந்தனர். ஸ்நானஞ்செய்விக்க வேண்டிய

விதிகளெல்லாம் அறிந்த வேலைக்காரர்கள், ஸ்னானஞ் செய்யவேண்டிய காலத்தில் விதியின்படி ஹரி சந்தனம் கலந்த ஜலத்தைப் பொற்குடங்களிற்கொண்டு வந்தனர். பெரும்பாலும் இளமைப்பருவம் நிரம்பிய கன்னிகைகள் சூழப்பெற்ற பெண்டுகள் பலர் எண்ணெய் கலங்கு முதலிய மங்கலப்பூச்சுக்களையும் பல் தேய்த்த பிறகு வாயைக் கொப்பளிப்பதற்கு வேண்டிய ஜலம் முதலியவற்றையும் கண்ணாடி வஸ்த்ரம் ஆபரணம் முதலிய அலங்காரஸாமக்ரிகளையும் கொண்டு வந்தனர். விடியற்காலத்தில் மன்னவனுக்கு மங்கலத்தின் பொருட்டு வழக்கமாகக் கொண்டுவருகிற அந்தப் பதார்த்தங்களெல்லாம் ஸமஸ்தலக்ஷணங்களும் அமைந்து, விதிப்படி சீர்திருத்தப் பெற்றுக் குணங்கள் பொருந்திப் பளபளவென்று ஒளியும் உடையனவாயிருந்தன. அந்தப் பரிஜனங்களெல்லாம் அரசனைப் பணிய மிக்க ஆவலுடன் ஸூர்யோதயம் வரையில் காத்துக்கொண்டிருந்து அதன் பிறகும் மன்னவன் வெளிப்பட்டு வாராதிருந்தமைபற்றி 'அரசனுக்கு என்ன வந்ததோ' என்று சங்கித்திருந்தனர்.

அனந்தரம் கோஸலாதிபதியாகிய தசரதனதுபடுக்கைக்கு அருகிலிருந்த அந்தப்புரஸ்த்ரீகள் வந்து தமது பர்த்தாவாகிய அம்மன்னவனை வணக்கத்துடன் மெதுவான வாக்யங்களைச் சொல்லி எழுப்பினர். அங்ஙனம் எழுப்பினபோதிலும் எழுந்திராமையால் அந்த மடந்தையர் அப்பொழுதைக்குத் தகுந்த வ்யாபாரங்களால் விநயத்தோடும் யுக்தியோடும் அம்மன்னவன் படுத்துக்கொண்டிருக்கும் இடத்தைப் பரிசித்துக்கொண்டுநின்று நிதானித்துப் பார்த்தும் மூச்சு முதலிய நித்ரையின் அடையாளங்கள் ஒன்றையுங் காணப்பெறாதிருந்தனர். அந்த ஸ்த்ரீகள் நித்ராஸ்வபாவத்தின் லக்ஷணங்களை

நன்கறிந்தவர்களாகையால் அம்மன்னவரிடத்தில் கை கால்களை ஆட்டுதல் ஹ்ருதயம் முதலியவற்றை அசைத்தல் மூச்சுவிடுதல் முதலிய நித்ரையின் அடையாளங்களில் எதையும் காணப்பெற்றிலர். அம்மடந்தையர் 'அரசனுக்கு ப்ராணன்கள் இருக்கின்றனவோ இல்லையோ' என்று ஸந்தேஹம் உண்டாகப்பெற்று நடுக்கமுற்று, ப்ரவாஹத்திற்கு எதிர்ப்பட்ட நீர் வஞ்சி முதலிய புற்களின் நுனிகள்போல் புலப்பட்டனர். அனந்தரம் நடுங்குகின்ற அந்த ஸ்த்ரீகள் எல்லோரும் மன்னவன் இருக்குமிருப்பைக் கண்டு முன்பு மரணம் அடைந்தானோ என்னவோ என்று மரணரூபமான பாபத்தைப்பற்றித் தங்களுக்கு உண்டான ஸந்தேஹத்தைப் போக்கி மரணம் அடைந்தானென்றே நிச்சயித்துக்கொண்டனர். கௌஸல்யையும் ஸுமித்ரையும் புத்ரசோகம் மிகவும் மேலெழப்பெற்றுப் பராதீனர்களாகி மெய்ம்மறந்திருந்தமையால் மரணம் அடைந்தவர்கள்போல் கண்விழித்துக்கொள்ளாமலேயிருந்தனர். கௌஸல்யை, காந்தி குறைந்து நிறம் மாறப்பெற்றுச் சோகத்தினால் இளைத்து அந்த இளைப்பினால் வணங்கி, உத்பாதத்தில் பிறக்கும் புகையாகிற இருள் மூடப்பெற்று ஒளிமழுங்கிய நக்ஷத்ரம்போல் ப்ரகாசியாதிருந்தனள். முதல் முதலாக மன்னவன், மரணம் அடைந்தது பற்றிக் காந்தியற்றிருந்தனன். அவனுக்குப் பின்பு கௌஸல்யை, ஓயாமல் கண்ணீர்களைப் பெருக்கி முகத்தில் அழகு மழுங்கப்பெற்றிருப்பதனால் காந்தியற்றிருந்தனள். அவளுக்குப் பிறகு ஸுமித்ரையும் அப்படியே காந்தி குறையப்பெற்றிருந்தனள். அந்தப்புரத்திலுள்ளவர் அங்ஙனம் நித்ரைக்குட்பட்டுக்கிடக்கிற மங்கலஸ்வபாவைகளாகிய அந்தக் கௌஸல்யாஸுமித்ரைகளைப் பார்த்து, அப்படியே நித்ரித்துக்கொண்டேயிருந்து ப்ராணன்கள் போகப்

பெற்ற மன்னவனையும் பார்த்தனர். அனந்தரம் மடந்தையர்மணிகளாகிய அந்த ராஜபத்னிகள் முகம் வாடப்பெற்று அரண்யத்தில் இருக்கவேண்டிய இடத்தினின்றும் கூட்டத்திற்குத் தலைவனாகிய ஆண்யானை தவறிப்போகப்பெற்ற யானைப்பேடுகள் கதறுவதுபோல் பெருங்குரலுடன் கதறினர். அவர்களது அழுகுரலைக் கேட்டுக் கௌஸல்யையும் ஸுமித்ரையும் திடீரென்று விழித்துக்கொண்டு தூக்கத்தைவிட்டெழுந்தனர். கௌஸல்யையும் ஸுமித்ரையும் அரசனை உற்றுப்பார்த்தும் பரிசித்தும் மரணம் அடைந்தானென்று தெரிந்துகொண்டு 'ஆ! நாதா' என்று கதறிக்கொண்டு கீழே விழுந்தனர். கோஸலராஜன் புதல்வியாகிய கௌஸல்யை, இங்ஙனம் தரையில்விழுந்து புலம்பிக்கொண்டே, மேனிமுழுவதும் புழுதி நிரம்பப்பெற்று, ஆகாயத்தினின்று கீழே விழுந்த நக்ஷத்ரம்போல் ஒளியற்றிருந்தனள். தேஹத்திலுள்ள உஷ்ணம் முதலிய குணங்கள் நசிக்கப்பெற்று மன்னவன் மரணம் அடைந்தபின்பு தரையில் விழுந்திருக்கிற கௌஸல்யை, அடியுண்டு பூமியில் விழுந்த யானைப்பேடுபோல் அவ்வந்தப்புரத்திலுள்ள மடந்தையர் அனைவர்க்கும் புலப்பட்டனள். அனந்தரம் கைகேயி முதலிய ராஜபத்னிகள் யாவரும், ராஜனது மரணம் தெரிந்துகொண்டு அவ்விடம் வந்து சோகத்தினால் பரிதபித்துப் புலம்பிக்கொண்டு ப்ரஜ்ஞை தப்பிக் கீழே விழுந்தனர். கௌஸல்யை முதலியவர்களின் அழுகுரல், அவர்களுக்குப் பின்பு வந்த கைகேயி முதலியவர்களின் அழுகுரலோடு கலந்து வலியுற்று நிலைநின்று அம்மாளிகை முழுவதும் நிரம்பி மிகுந்த ப்ரதித்வனியை விளைத்தது. முன்பு உத்ஸாஹத்துடன் ஜனங்கள் நிரம்பியிருந்த அந்த ராஜக்ருஹம் அரசன் மரணமடைந்தவுடனே, அந்த ஜனங்க

ளெல்லோரும் ஸந்தோஷ மற்று நடுநடுங்கி அலைந்து சிதறப்பெற்றிருந்தது. அம்மாளிகையில் எங்குப்பார்க்கிலும் அழுகுரலே நிரம்பியிருந்தது. பந்துக்கள் அனைவரும் பரிதாபத்தால் நொந்திருந்தனர். மரணம் அடைந்த மன்னவனுடைய க்ருஹத்தில், ஆநந்த மென்னும் வார்த்தை உடனே அடியோடு இல்லாமற் போய்விட்டது; எவரைப் பார்த்தபோதிலும் முகவொளி மழுங்கி மனக்களிப்பின்றிக் கண்கொண்டு காணக்கூடாதிருந்தனர். மிகுந்த புகழுடையவனாகிய அம்மஹாராஜன் மரணம் அடைந்த வ்ருத்தாந்தந் தெரிந்தவுடனே அவனது பத்னிகள் அவனைச்சுற்றிச் சூழ்ந்துகொண்டு மிக்க மனவருத்தமுற்றுக் கேட்போர்களுக்குக் கருணை உண்டாகும்படி அளவின்றிய ரோதனஞ் செய்துகொண்டு ஒருவர்க்கொருவர் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு அநாதைகளாகிப் புலம்பினர். அறுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

கௌஸல்யையின் கதறலும், அரசனை எண்ணெய்க் கொப்பரையில் இட்டுவைத்தலும், ராஜஸ்த்ரீவிலாபமும், பட்டணக்கலக்கமும்.

அரசன் மரணம் அடைந்து, அணைந்த அக்னி போலவும் ஜலம் வற்றின ஸமுத்ரம்போலவும், ஒளியற்ற ஸூர்யன்போலவும் இருப்பது கண்டு, கௌஸல்யை சோகத்தினால் பரிதாபமுற்றுக் கண்களில் நீர் நிரம்பப் பெற்று, மன்னவனது சிரஸ்ஸைத் தனது துடைமேல் இட்டுக்கொண்டு கைகேயியைப் பார்த்துப் பலவாறு மொழிந்தனள்:—'கைகேயி! உன் கருத்து நிறைவேறி விட்டது. க்ரூரஸ்வபாவமுடையவளே! ஒரே பிடிவாத

மாயிருந்து உன் முயற்சியை நிறைவேற்றிக்கொண்ட னையல்லவா! மன்னவனைக் கைவிட்டனை. மற்றை ராம னும் இல்லை. ஆகையால் இனி அகண்டகமாக ராஜ் யம் முழுவதையும் உன்தலையிற்றானே கட்டிக்கொண்டு அனுபவிப்பாயாக. என்னை விட்டுத் துறந்து ராமன் அரண்யம் போயினன். என் பர்த்தாவும் ஸ்வர்க்கம் அடைந்தனன். வழிதப்பி நடந்து தன்னுடன் துணை யாக வந்த கூட்டத்தை விட்டுப் பிரிந்த பெண்பிள்ளை போல், உன்னைப்போன்ற துஷ்டர்களிருக்கப் பெற்ற இந்தப்ரதேசத்தில் எனக்குத் துணையாகிய பர்த்தா வையும் புதல்வனையும் துறந்து நான் பிழைத்திருக்கப் பொறேன். தர்மத்தைக் கைவிட்ட கைகேயி தவிர மற்றை எவள் தான் தனக்கு ப்ரத்யக்ஷ தெய்வமாகிய அந்தப் பர்த்தாவை விட்டுப் பிழைத்திருக்க விரும்பு வாள்? எட்டிக் கொட்டையைச் சாப்பிட விருப்பமுற்ற வன் அதனாலுண்டாகும் கெடுதியைப் பாராட்டாதது போல், பேராசையுடையவன் தனது லோபத்தினால் வரும் தோஷங்களை ஆராய்ச்சி செய்யமாட்டான்; ஒரு கூனி யின் நிமித்தமாகக் கைகேயி, ராஜ்யத்தில் பேராசை கொண்டு அதனாலுண்டாகும் தோஷங்களைச் சிறிதுந் தெரிந்துகொள்ளாமல் தனது லோபத்தினால் ரகு குலத்து மன்னவர்களின் ஸந்ததியைப் பாழாக்கிவிட்ட னள். முன்பு வரங்கொடுக்கும் பொழுது இன்ன வர மென்று ஏற்பாடு இல்லாமற் போனமையால், அவை களுக்காக ராமனை அரண்யத்திற்குத் துரத்திப் பரத னுக்குப் பட்டங் கட்டவேண்டுமென்று கைகேயி தூண்டுகையில், அரசன் செய்வது தோற்றாமல் ராம னை அவனது பார்யையோடுகூட அனுப்பினனென்று ஜனகமன்னவர் கேட்பாராயின் என்னைப்போலவே

பரிதபிப்பார்.[1] ராமன் பிழைத்திருந்த போதிலும் இவ்விடம் இராமையால் நாசம் அடைந்தாற்போலவே ஆய்விட்டனன். ஆகையால் தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடைய அந்தத் தார்மிகன், நான் இப்பொழுது அநாதையாயிருப்பது மாத்ரமேயன்றி விதவையுமாயிருப்பதை அறியானல்லவா! துக்கத்தை அனுபவிக்கத் தகாதவளும் துக்கத்தில் ஆழ்ந்து மன இரக்கத்திற்கிடமாயிருப்பவளும் நன்னடத்தை யுடையவளும் ஜனகராஜன் புதல்வியுமாகிய அந்த ஸீதையும் அங்ஙனம் அரண்யத்தில் மனவருத்தம் மிகப்பெற்றுப் பயந்திருக்கப் போகின்றனள். அவள், ராத்ரிகளில் பயங்கரமான கோஷத்தையுடைய ம்ருகங்களும் பக்ஷிகளும் சப்திக்கையில், அந்த சப்தத்தைக் கேட்டு நடுக்கமுற்று ராமனைக்கட்டியணைப்பது நிஜம். வயதுசென்றவரும் இந்தப் பெண் தவிர வேறு புதல்வர்களில்லாதவருமாகிய அந்த ஜனகமஹாராஜரும் தன் புதல்வியாகிய ஸீதையை நினைத்துக்கொண்டு துக்கம் மேலெழப்பெற்றுப்பொறுக்கமுடியாமல் ப்ராணன்களை விட்டுவிடுவார். நான் பதிவ்ரதையாயிருப்பவள்; ஆகையால் இப்பொழுதே பர்த்தாவோடு கூட ப்ராணன்களை விடப்போகின்றனன். இந்தப் பர்த்தாவின் சரீரத்தை ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டு அக்னியில் குதித்துவிடப் போகின்றேன்'

---

1. இதற்கு—'ஸமாமநாதாம்விதவாம் நாத்ய ஜாநாதி தார்மிக:। ராம: கமலபத்ராக்ஷோ ஜீவந்நாஸமிதோ கத:' என்று மூலம். இதில் 'ஜீவந்நாஸம்' என்ற இதற்கு 'ஜீவநாஸம், என்று பாடாந்தரமான போது—(தாமரை யிதழ்போன்ற கண்களை யுடையவனும் தார்மிகனுமாகிய ராமன் தான் இவ்விடம் இல்லையாகையால்,° அரசன் மரணம் அடைந்ததையும், அதனால் நான் அநாதையும் விதவையுமாயிருப்பதையும் அறியான்) என்று மஹேஸ்வர தீர்த்தர்.

என்று சொல்லிக்கொண்டே கதறலிட்டனள். அனந்தரம் [1] ராஜ்யவ்யவஹாரங்களெல்லாவற்றிலும் ஏவப்பட்டவர்களாகிய மந்த்ரிகள் வந்து மிகுந்த மனவருத்தத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு மன இரக்கத்திற்கிடமாகி அரசனை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு புலம்புகின்ற கௌஸல்யையை மன்னவனிடத்தினின்று விடுவித்து அப்புறங் கொண்டுபோயினர். பிறகு மந்த்ரிகள் வஸிஷ்டாதிகளின் ஆஜ்ஞையின்படி மன்னவனது சரீரத்தை எண்ணெய்க்கொப்பரையில் இட்டுவைத்துப் பிறகு மேல் ராஜகார்யங்களை நடத்திக்கொண்டிருந்தனர். அம்மந்திரிகள் ஸமஸ்த தர்மங்களையும் அறிந்தவர்களாகையால், புத்ரனில்லாமல் அரசனுக்கு ஸம்ஸ்காரம் செய்ய ஸம்மதப்படவில்லை. ஆகையால் அவனது சரீரத்தைக் கெடவொட்டாமல் பத்ரமாகக் காப்பாற்றி வைத்திருந்தனர். மந்த்ரிகள் மரணம் அடைந்த அம்மன்னவனை எண்ணெய்க் கொப்பரையில் இட்டு வைப்பதைக் கண்டு, அந்த ஸ்த்ரீகள் எல்லோரும் 'ஐயோ! இவன் மரணம் அடைந்தானே!' என்று மிகவுங் கதறலிட்டனர். அவர்கள் சோகத்தினால் மிகவும் பரிதபிக்கப்பட்டு மன இரக்கத்திற்கிடமாகிக் கைகளை உயர எழுப்பிக்கொண்டு கண்களில் நீர் தளும்ப 'ஐயோ! மஹாராஜா! எப்பொழுதும் ப்ரியத்தையே பேசுந்தன்மையனும் ஸத்ய ஸந்தனுமாகிய ராமன் முதலே எங்களைக் கைவிட்டனன் அப்படிப்பட்ட எங்களை நீயும் ஏன் துறந்து விடுகின்றனை? ராமன் எங்களை விட்டுப்போகையில், பர்த்தாவாகிய நீயும் மரணம் அடைகையில், விதவைகளாகிய நாங்கள் இனி துஷ்டஸ்வபாவையும் [2] பதிகாதுகையுமாகிய கைகேயியினிடத்தில் எப்படி இருப்போம்! ராமன் எங்களுக்கும்

---

1 இதற்கு—'வ்யாவஹாரிகா:' என்று மூலம். (அந்தப்புரத்துத் தலைவர்களாகிய ஸ்த்ரீகள்) என்ற இதற்கு மஹேஶ்வர தீர்த்தர் கூறும் பொருள்.

2 பதிகாதுகை—பதியைக் கொல்பவள்.

உனக்கும் எப்பொழுதும் காதனுயிருப்பவன்; திறமையுடையவன்; அழகிய மனமுடையவன்; ஸமஸ்த ஸம்பத்துக்களும்நிறைந்திருக்கப் பெற்றவன். அப்படிப்பட்ட ராமனும் ராஜலக்ஷ்மியைப் பரித்யாகஞ் செய்து அரண்யத்திற்குப் போனனல்லவா! உன்னையும் அவ்வீரனையும் விட்டுப்பிரிந்து அந்த வ்யஸனத்தினுல் மெய்ம்மறந்திருக்கின்றனம். இத்தோடுகூட ராஜ்யங் கைபுகுந்த கர்வத்தினுல் கைகேயி பலவாருகத் திரஸ்காரஞ் செய்கையில், அதையுங்கூடப் பொறுத்துக்கொண்டு எப்படி இருக்கப் போகிறேம்? பர்த்தாவாகிய மஹாராஜனையும் ராமனையும் மிகுந்த பலமுள்ள லக்ஷ்மணனையும் ஸௌகுமாரையாகிய ஸீதையையும் எவள் பரித்யஜித்தனளோ, அப்படிப்பட்டவள் மற்றை எவரைத்தான் [1] பரித்யஜிக்கமாட்டாள்?' என்று இங்ஙனம் புலம்பினர். மடந்தையர்களில் மேன்மையுற்றவராகிய அந்தத் தசரதமஹாராஜனது பார்யைகள் கண்ணீர் நிரம்பப்பெற்று மிகுந்த சோக ஸாகரத்தில் மூழ்கி மனக்களிப்பின்றித் தரையில் வீழ்ந்து புரண்டனர். அப்பொழுது சந்த்ரனில்லாத ராத்ரிபோலவும், பர்த்தாவை யிழந்த மடக்தைபோலவும், மஹானுபாவனுகிய அம்மன்னவன் இல்லாமையால் அவ்வயோத்யாபுரம் விளக்கமுருதிருந்தது. அதில் ஜனங்களெல்லோரும் மனவருத்த முற்றுக் கண்ணீர் பெருக்கிக்கொண்டிருந்தனர். குலஸ்த்ரீகளெல்லோரும் ஹாஹாகாரஞ் செய்துகொண்டிருந்தனர். நாற்சந்திவீதிகளும் வீட்டு வாசற்புறங்களும் மெழுகுவது விளக்குவது முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களொன்று மின்றிப் பாழடைந்திருந்தன. அதனுல் அந்தப் பட்டணம் முன்போல் ப்ரகாசிக்கவில்லை. அரசன் புத்ரசோகத்தைப் பொறுக்க முடியாமல் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகையில், ராஜபார்யைகள் அனைவரும் தரையில் விழுந்து புரண்டு புலம்பிக்

1. பரித்யஜிக்கை—துறக்கை.

கொண்டிருக்கும் பொழுதே ஸூர்யன் கிரணங்களை இழுத்துக்கொண்டு அஸ்தமயபர்வதம் போய்ச் சேர்ந்தனன். பிறகு ராத்ரியும் திசைகளில் இருட்டைப்பரப்பிக் கொண்டு நெருங்கி வந்தது. அப்பொழுது அங்கிருந்தவர்களிற் சிலர் 'அரசனுக்கு பல பராக்ரமங்கள் பொருந்திய ஸத்புத்ரர்கள் இருந்தும் தெய்வாதீனமாக இப்பொழுது அவர்களில் ஒருவனுங் கூட அருகில் இல்லாமற்போயினன். நாம் வெறுமனே யிருப்பது யுக்தமன்று. ஆகையால் எதோ ஒருவிதமாக மன்னவனுக்கு ஸம்ஸ்காரஞ் செய்வோம்' என்று யத்னிக்கையில், அங்கிருந்த பந்துக்களுக்குப் புதல்வனில்லாமல் அரசனுக்கு தஹனம் முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்வது எவ்வளவும் ஸம்மதமாயிருக்கவில்லை. ஆகையால் பிள்ளை இல்லாமல் ஸம்ஸ்காரஞ் செய்யக்கூடாதென்று நிச்சயித்து நெஞ்சிலும் நினைக்கத்தகாத காட்சியையுடைய மன்னவன் சரீரத்தை எண்ணெய்க் கடாரத்தில் இட்டு வைத்தனர். அப்பொழுது மஹானுபாவனாகிய அம்மன்னவனைப் பிரிந்த அவ்வயோத்திமாநகரமானது மார்க்கங்களிலும் நாற்சந்திவீதிகளிலும் ஜனங்கள் நெருங்கிக் கண்ணீர்களைப் பெருக்கி மனக்களிப்பற்று வருத்தமுற்றிருக்கப்பெற்று, ஸூர்யன் அஸ்தமிக்கையில் வெளிச்சமில்லாத ஆகாயம்போலவும், நக்ஷத்ரங்கள் விளங்கப்பெறாத ராத்ரிபோலவும் விளக்கமற்றிருந்தது. இங்ஙனம் அரசன் மரணம் அடைகையில் அப்பொழுது அந்தப்பட்டணத்திலுள்ள புருஷர்களும் ஸ்த்ரீகளும் ஆங்காங்குக் குவியல்குவியலாகக் கூடிப் பரதனது தாயாகிய கைகேயியை வைது வயிறெரிந்துகொண்டிருந்தார்களேயன்றிச் சிறிதாயினும் ஸுகம் பெறவில்லை. அறுபத்தாறுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

மார்க்கண்டேயாதிகள் வஸிஷ்டரிடம் அராஜகத்தைச் சொல்லி ப்ரார்த்தித்தல்

அயோத்யையிலுள்ள ஜனங்களெல்லோரும் 'ஐயோ' என்று கதறிக்கொண்டு மனக்களிப்பற்றுக்கண்டத்தில் கண்ணீர் தடுக்கப்பெற்று துக்கித்துக்கொண்டிருக்கையில், அந்த ராத்ரியானது வெகுநேரம் வளர்ந்ததுபோல் புலப்பட்டுக்கொண்டிருந்து எப்படியோ கடந்துசென்றது. அன்றிரவு கடக்கையில் பிறகு ஸூர்யோதயம் ஆயிற்று. அனந்தரம் ராஜனை அபிஷேகஞ்செய்யும் ப்ராஹ்மணர்கள் வந்து ஸபைகூடினர். மார்க்கண்டேயர், மௌத்கல்யர், வாமதேவர், காஸ்யபர், காத்யாயனர், கௌதமர், மிகுந்த புகழுடைய ஜாபாலி ஆகிய ராஜாவை ஏற்படுத்துகிற இந்த ப்ராஹ்மணோத்தமர்களும் மந்த்ரிகளும் வந்து ராஜபுரோஹிதரும் ஸ்ரேஷ்டருமாகிய வஸிஷ்டரிருக்குந் திசையில் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு அவரைப்பார்த்து வேறுவேறாக மொழிந்தனர்:—'இந்த நமது அரசன் புத்ரசோகத்தினால் மரணம் அடைகையில், அதனால இன்றிரவு நமக்கு நூறுஸம்வத்ஸரங்கள்போல் கடத்தவேண்டியதாகப் புலப்பட்டு அதிகஷ்டமாகக் கடந்தது. அரசன் ஸ்வர்க்கம் அடைந்தனன். ராமன் அரண்யத்திற்குப் போயினன். தேஜஸ்வியாகிய லக்ஷ்மணன் கூட நிற்காமல் ராமனைப் பின்றொடர்ந்தே சென்றனன். பகைவரைப் பரிதபிக்குந் திறமுடையவர்களாகிய பரத சத்ருக்னர்களிருவரும் கேகய தேசத்தில் ரமணீயமாகிய ராஜக்ருஹமெனனும் பட்டணத்தில் பாட்டனூரகத்தில் இருக்கின்றனர். இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற் பிறந்தவர்களில் எவரையாவது ஒருவரை இந்நகரத்தில் இப்பொழுதே ராஜாவாக ஏற்படுத்தவேண்டும். அரசனில்லாத பக்ஷத்தில் ராஜ்யம் நாசம் அடையாமலிருக்கமாட்டாதல்லவா? [1] அராஜகமாகிய தேசத்தில் மேகம் பளபளவென்று மின்னல் விளங்கப் பெற்றுப்

1. அராஜகமாகிய—அரசனில்லாத.

பெருங் கர்ஜனையுடன் திவ்யமான ஜலத்தைப் பூமியின் மீது வர்ஷிக்காது. அராஜகமான தேசத்தில் மழை பெய்யாமையாலும் ஒருகால் மழைபெய்து விளையுமாயினும் திருடுபோகுமென்னும் பயத்தினாலும் காலங்களில் விதை விதைக்கமாட்டார்கள். அராஜகதேசத்தில் தப்புச் செய்வோரைச் சிக்ஷிப்பவன் இல்லையாகையால் தந்தைக்குப் பிள்ளையாவது பர்த்தாவுக்குப் பார்யையாவது உட்பட்டு நடக்கமாட்டார்கள். ராஜன் இல்லாத ராஜ்யத்தில் திருடர் பறிப்பர்களாகையால் தனமுங் கைப்படாது. இன்னவள் இன்னவனுக்கு மனையாளென்னும் நிலைமையும் உண்டாகாது. இதுவேயன்றி மற்றொரு மஹாபயமும் உண்டு:—அரசன் இல்லையாயின், க்ரயவிக்ரயம் முதலிய ஸத்யம் எங்கிருந்து ஸம்பவிக்கும்? இதைக் காட்டிலும் பயம் வேறு யாது? ராஜா இல்லாத ராஜ்யத்தில் ஜனங்கள் ஸுகித்திருக்க மாட்டார்களாகையால் ஸந்தோஷத்துடன் ஸபை கூட்டார்கள். எவராவது வெட்டிப் போடுவார்களென்னும் பயத்தினால் அழகிய உத்யானவனங்களையும் ஏற்படுத்தமாட்டார்கள். துஷ்டர்கள் மறைந்திருக்க மறைவிடமாகுமென்று தேவாலயாதி புண்யஸ்தலங்களையுங் கட்டார்கள். ராஜா இல்லாத தேசத்தில் இடைவிடாமல் யாகஞ் செயபவர்களும் வேதாத்யயனசீலர்களும் தீக்ஷ்ணமான வ்ரதங்களை ஆசரிப்பவர்களும் ஜிதேந்த்ரியர்களுமாகிய ப்ராஹ்மணர்கள் மஹாயஜ்ஞங்களை விக்னபயத்தைப்பற்றி அனுஷ்டிக்கமாட்டார்கள். அராஜகமான தேசத்தில் யாகங்களைச் செய்யும் ப்ராஹ்மணர்கள் தனஸம்பன்னர்களாயினும் யாகஞ் செய்யும்பொழுது தாம் தனிகர்களென்று தெரியுமாயின், துஷ்டர்கள் தம்மைத் தண்டித்துக் கொள்ளையடிப்பார்களென்னும் பயத்தினால் பூரிதக்ஷிணைகளைக்

கொடுக்கமாட்டார்கள். அராஜகமான தேசத்தில் உத்ஸாஹப்படுத்துகிறவர்களும் வெகுமதி கொடுப்பவர்களும் இல்லாமையால் நடர்களும் நர்த்தகர்களும் நிறைந்த உத்ஸவங்களும் தேசத்தைச் செழிக்கச்செய்யும் ஸபைகளும் நடக்கிறதேயில்லை. அராஜகதேசத்தில் நடர்களும் நர்த்தகர்களும் ஏராளமாயிருக்கப்பெற்ற உத்ஸவங்கள் நடக்கமாட்டா; தீர்த்தயாத்திரைகளும் நடக்கமாட்டா. இவையிரண்டும் தேசத்தை வளரச்செய்யுந்திறமுடையவை. அராஜகதேசத்தில் ந்யாயம் வேண்டுவார் கிடைப்பது அரிதாகையால் வ்யவஹாரம் பேசுகிறவர்களுக்கு ப்ரயோஜனம் நேராது. பின்னும் இதிஹாஸ புராணாதிகளைச் சொல்பவர்களும் கதைகளைக் கேட்க ஆசையுடையவர்களுக்குக் கதைகளைச் சொல்லுவித்துப் பாரிதோஷிகங்கொடுப்பிக்கும் ப்ரபுக்களில்லாமையால் கதாப்ரஸங்கங்களைப் பற்றின ஸந்தோஷம் பெறமாட்டார். அராஜகமான தேசத்தில் திருடர்களுக்குப் பயந்து கன்னிகைகள் ஸ்வர்ணாபரணங்களை அணிந்து குவியல்குவியலாகத் தோழிகளுடன் கூடி ஸாயங்காலத்தில் விளையாடுவதற்காக உத்யானங்களுக்குப் போகார். ராஜன் இல்லாத தேசத்தில் துஷ்டர்கள் பரிபவிப்பார்களென்னும் பயத்தினால், காதலுற்ற புருஷர்கள் தமது காதலிகளோடு கூடி வேகமாகப்போகும் வாஹனங்களின்மேல் ஏறிக்கொண்டு விஹாரத்தின்பொருட்டுக்ரீடாவனங்களுக்குப் போக வெளிப்படார். அராஜகமான தேசத்தில் க்ருஷியினாலும் கோரக்ஷணத்தினாலும் ஜீவிக்குந் தன்மையுடைய தனிகர்களாகிய வைஸ்யர்கள் திருடரிடம் பயத்தினால் காற்று வீசும்பொருட்டுக் கதவுகளைத் திறந்துகொண்டு ஸுரக்ஷிதமாக ராத்ரிகளில் படுக்க நேரப்பெறார். அராஜகமான தேசத்தில் கணகணவென்று சப்திக்கின்ற மணிகள் கட்டப்பெற்று அழகிய தந்தங்களோடு விளங்குகிற அறுபதுவயதுள்ள யானைகளும் ராஜமார்க்கங்களில் அழகாய் உலாவிக்கொண்டிருக்க நேராது. ராஜன் இல்லாத தேசத்தில் மந்த்ரமில்லாத

பாணங்களையும் மந்தரங்களோடுகூடிய பாணங்களையும் ப்ரயோகஞ்செய்ய அப்யஸிக்கும்பொழுது இடைவிடாமல் அந்தப்பாணங்களை ப்ரயோகஞ்செய்பவர்களின் நாணிமுழக்கும் ஓசையானது ஒருபொழுதும் செவிப்படாது. அராஜகமான தேசத்தில் சரக்குகளைப் பலவாக ஏற்றிக்கொண்டு விக்ரயிப்பதற்காகத் தூரதேசாந்தரம்போகும் வர்த்தகர்கள் க்ஷேமமாக வழிநடந்து செல்லப்பெறார்கள். அராஜகமான தேசத்தில், இந்த்ரியங்களை வென்று தனியனாகத் திரிந்துகொண்டு, எவ்விடத்தில் பொழுது போகுமோ அதையே வாஸஸ்தானமாகக் கொள்ளும் யதி அன்னமிடுவாரில்லாமையால் மனத்தில் பரமாத்மத்யானஞ் செய்துகொண்டு ஸஞ்சரிக்கநேராது. அராஜகமான தேசத்தில்[1] யோகக்ஷேமங்கள் ஸம்பவிக்கா. அராஜக தேசத்தில் ஸேனையும் யுத்தத்தில் பகைவரைப் பொறுத்துப் பொருது வெல்லுந் திறமை நேரப்பெறாது. அராஜகதேசத்தில், சோரபயத்தினால் ஜனங்கள் ஆபரணங்களை அணிந்து சிறந்த குதிரைகளின்மேலும் தேர்களின்மேலும் ஏறிக்கொண்டு விஹாரத்தின் பொருட்டு நினைத்தபடி சீக்ரமாக வெளிப்புறப்படார். அராஜகதேசத்தில் துஷ்டர்களுக்குப் பயந்து சாஸ்த்ரங்களை யறிந்த பண்டிதர்கள் ரிஷ்யாஸ்ரமங்களிருக்கும் வனங்களிலும் உபவனங்களிலும் சாஸ்த்ரங்களை எடுத்து உபந்யாஸஞ் செய்துகொண்டிருக்க நேராது. அராஜக தேசத்தில் விக்னம் நேருமென்கிற பயத்தினால் ஜனங்கள் நியமத்துடனிருந்துதேவதார்ச்சனத்தின்பொருட்டுப் பூமாலைகளையும்[2] மோதகங்களையும் தக்ஷிணைகளையும் ஸித்தப்படுத்த மாட்டார்கள். அராஜகமான தேசத்தில், ராஜ புத்ரர்கள், சந்தனம் அகில் முதலிய பரிமளங்

1. யோகமாவது தனக்கில்லாத வஸ்துவைத் தான் பெறுதல்; க்ஷேமமாவது தனக்குள்ள வஸ்துவைப் பத்ரமாகப் பாதுகாத்துக் கொள்ளுதல்.

2. ஒருவகையான பக்ஷணம். கொழுக்கட்டையென்பர் சிலர், லட்டு என்பர் சிலர்.

களைப் பூசிக்கொண்டு, வஸந்த காலத்து வ்ருக்ஷங்கள் போல் ப்ரகாசிக்கமாட்டார்கள். ஜலமில்லாத நதிகள் போலும் புற்களில்லாத வனம்போலும், பசு காப்பவனில்லாத பசு மந்தைபோலும் ராஜன் இல்லாத ராஜ்யம் ப்ரகாசிக்காது. ரதத்திற்குக் கொடி அடையாளம்; அக்னிக்குப் புகை அடையாளம்; அப்படியே நம்மெல்லோர்க்கும் அரசன் த்வஜம்போலும் புகைபோலும் ப்ரகாசகனாயிருந்தனன். அப்படிப்பட்ட மன்னவன் நம்மை இவ்வனம் விட்டு தெய்வத்தன்மையை அடைந்து ஸ்வர்க்கம் போயினன். அரசனில்லாத ராஜ்யத்தில் ஒருவனுக்கும் ஒன்றும் ஸொந்தமாயிருக்க நேராது. மத்ஸ்யங்கள் ஒன்றை ஒன்று பக்ஷிப்பதுபோல், மனிதர்களும் ஒருவரை ஒருவர் பக்ஷித்துவிடுவார்கள். [1] வர்ணாஸ்ரமாசாரமர்யாதைகளை உல்லங்கனஞ்செய்து தெய்வமே இல்லையென்று வாதித்துச் சங்கையின்றித் திரியும் நாஸ்திகர்கள், அரசன் உளனாயின், அவனுடைய தண்டனையால் பீடிக்கப்பட்டுப் பயந்து ஸாதுக்களாவார்கள். எப்படியானுல் கண் ஸர்வகாலத்திலும் சரீரத்திற்கு ஹிதத்தைச் செய்து அஹிதத்தைப் போக்குகின்றதோ, அப்படியே அரசனும் ராஜ்யத்திற்கு நன்மைகளை நடத்தித் தீமைகளைப் போக்கி ஸத்யத்தையும் தர்மத்தையும் விளையச்செய்கின்றனன். ஸத்யம் தர்மம் இவை யிரண்டும் அரசனே. அவற்றிற்கு அவனே காரணம். அவனில்லையாயின் அவை நடையாடா. அரசனே ஸத்குலத்தில் பிறந்தவர்களின் குலாசாரங்களை நடத்துகின்றனன். அரசனே ஜனங்களுக்குத் தாயுந்தந்தையுமாயிருக்கின்

1. இதற்கு—யேஹீ ஸம்பிந்நமர்யாதா நாஸ்திகாஶ் சிந்நஸம்ஶயா:। தேபி ஹாவாய கல்பந்தே ராஜதண்டநிபீடிதா:' என்று மூலம். இதற்கு (சாஸ்த்ரமர்யாதைகளை அதிக்ரமித்துப் பூர்வம் ராஜதண்டனையில் அகப்பட்டுவருந்திய நாஸ்திகர்கள் இப்பொழுது ராஜதண்டனை உண்டாகுமென்கிற சங்கை சிறிதுமின்றித் தலை காட்டிக்கொண்டு ஸமஸ்த ஆஸ்திகர்களுக்கும் மனவருத்தம்விளைக்கவல்லராவார்கள்) என்று கோவிந்தராஜர் கூறும் பொருள்.

றனன். அரசன் ஜனங்களுக்கு ஹிதஞ்செய்பவன். யமன் தண்டனை மாத்ரமே செய்வான். குபேரன் தனத்தை மாத்ரங் கொடுப்பான். இந்த்ரன் பாலனமாத்ரமே செய்வான். வருணன் நன்னடத்தைகளை மாத்ரமே ஏற்படுத்துவான். அரசனேவென்றால் இந்த எல்லா விதத்தையும் தானொருவனே செய்து ரக்ஷிக்கையால் அந்த யம குபேராதிகள் நால்வரினும் அதிசயித்திருப்பான். 'இது நல்லது; இது கெட்டது' என்று வேறு வேறாக நிர்ணயஞ்செய்து பத்ததிகளை ஏற்படுத்தும் மன்னவன் உலகத்தில் இல்லாமற் போவானாயின், ஐயோ! இந்த ஜகத்து முழுவதும் இருள் மூடப்பெற்றதுபோல் ஆய்விடும். மேலும், 'இது தகும்; இது தகாது' என்று ஒன்றுமே ஏற்படாது. மஹாராஜன் பிழைத்திருக்கும் பொழுதும் நாங்களெல்லோரும், ஸமுத்ரம் தன்கரையைத் தாண்டாதிருப்பதுபோல், உமது வார்த்தையை எள்ளளவும் அதிக்ரமித்தறியோம். இனி மன்னவன் காலஞ்சென்றபின்பு அப்படியே இருப்போமென்பதுபற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? ப்ராஹ்மணோத்தமரே! ராஜாவை ஏற்படுத்துவது நமக்குள்ள கடவடிக்கையென்பதை ஆலோசித்தும், ராஜன் இல்லாமையால் நமக்கு உண்டாகும் நாசத்தை ஆராய்ந்து பார்த்தும், ராஜன் இல்லாதபக்ஷத்தில் ராஜ்யம் முழுவதும் அரண்யம்போல் ஆய்விடுமென்பதை ஊஹித்தும் இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற் பிறந்தவனும் தான தர்ம ஸ்வபாவனுமாகிய குமாரனொருவனை ராஜனாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வீராக' என்றனர். அறுபத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

வஸிஷ்டர், பரதனை அழைத்து வருவதற்காகக் கேகய தேசத்திற்குத் தூதர்களை அனுப்புதல்.

அவர்களது வார்த்தையைக் கேட்ட வஸிஷ்டரும், தனக்கு நண்பர்களாகிய ஸுமந்த்ரர் முதலிய மந்த்ரிகளையும் மார்க்கண்டேயர் முதலிய மற்றைப் ப்ராஹ்மணர்களையும் ஆகிய அனைவரையும் நோக்கி இங்ஙனம் மறுமொழி கூறினர்:—'பரதன் தனது தம்பியாகிய சத்ருக்னனோடு கூட ராஜக்ருஹமென்னும் பட்டணத்தில் தனது மாமாவின் அகத்தில் ஸுகமாயிருக்கின்றனன். ஆகையால் இப்பொழுது வீரர்களாகிய அவ்வண்ணன் தம்பிகளிருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு வருவதற்காகச் சீக்ரமாகப் போகவல்ல தூதர்கள் வேகமாகச்செல்லுங் குதிரைகளின்மேல் ஏறிக்கொண்டு விரைவில் போவார்களாக. ராஜன் பரதனுக்கு ராஜ்யங் கொடுத்திருக்கிறனே! இனி நாம் விசாரிக்கவேண்டியது யாதிருக்கின்றது?' என்றனர். அனந்தரம் மந்த்ரிகள் முதலிய அவர்களெல்லோரும் 'நீர் சொல்லியபடியே தூதர்கள் போவார்களாக' என்று வஸிஷ்டரிடஞ் சொல்லினர். வஸிஷ்டரும் அவர்கள் சொன்னதுகேட்டு இங்ஙனம் மொழிந்தனர்:—ஸித்தார்த்தா! விஜயனே! ஜயந்தா! அசோகா! நந்தனா![1] இங்கு வாருங்கள். நீங்களெல்லோரும் என்ன செய்யவேண்டுமோ, அதைச் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். வேகமுள்ள குதிரைகளின்மீது ஏறிக்கொண்டு நீங்கள் வேகமாக ராஜக்ருஹமென்னும் பட்டணத்திற்குச் சென்று துக்கத்தைத் துறந்து எனது ஆஜ்ஞையின்படி பரதனைப் பார்த்து இங்ஙனம்

---

1 இங்குச் சொல்லுகிறஸித்தார்த்தன் முதலியவர்கள் மந்த்ரிகளல்லர். மந்த்ரிகளின் பேரைப் போன்ற பேருடைய வேறு சிலர். ஆனதுபற்றியே இவர்களோடு மந்த்ரியாகாத நந்தனனென்பவனும் சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டனன்.

சொல்லவேண்டும்:—'புரோஹிதரும் மந்த்ரிகளும் ஆகிய அனைவரும் உனக்குத் தமது க்ஷேமத்தைத் தெரிவித்து உன்னை க்ஷேமம் விசாரிக்கின்றனர். நீ இல்லாமையால் ஒரு கார்யம் காலம் விஞ்சிப்போகிறது. நீ அதைச் செய்யவேண்டியதாயிருக்கையால் தாமதஞ் செய்யாமல் உடனே புறப்பட்டுவரவேண்டும்' என்று சொல்விர்களாக. நீங்கள் சென்று 'ராமன் அரண்யத்திற்குப் போனான்' என்றாவது 'உங்கள் தந்தை காலஞ் சென்றார்' என்றாவது ரகுகுலத்திற்கு நேர்ந்த இந்தத் தேஜோநாசத்தை எவ்வளவுஞ் சொல்லவேண்டாம். கேகயராஜனுக்கும் பரதனுக்கும் காணிக்கையாகப் பட்டுவஸ்த்ரங்களையும் விலையுயர்ந்த ஆபரணங்களையும் சீக்ரமாக எடுத்துக்கொண்டு போவீர்களாக' என்று ஆஜ்ஞாபித்தனர். இங்ஙனஞ் சொல்லி வழியில் ஆஹாரஞ்செய்வதற்குவேண்டிய ஸாமக்ரிகளைக் கொடுத்தனுப்புகையில் அந்தத் தூதர்கள் ப்ரயாணத்திற்குத் தகுந்தவையென்று புகழ்ப்பெற்ற மேலான குதிரைகளின்மேல் ஏறிக்கொண்டு கேகய தேசத்திற்குப் போக முயன்று மனைவி முதலியவர்க்குத் தமது ப்ரயாணத்தைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டுத் தந்தம் வீட்டிற்குச் சென்றனர். அனந்தரம் அந்தத் தூதுவர்கள் ப்ரயாணத்திற்கு வேண்டிய [1] பாதேயம் முதலியவற்றை ஸித்தப்படுத்திக் கொண்டு மற்றைக் கார்யங்களையும் நிறைவேற்றி விட்டு மீளவும் வஸிஷ்டரிடம் வந்து அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு வேகமாகச் சென்றனர். அவர்கள் அயோத்யைக்கு மேற்றிசை வழியாகப் புறப்பட்டு அபரதாலமென்னும் பர்வதத்திற்கு மேலண்டையாகச் சென்று அந்தப் பர்வதத்திற்கும் அதற்கு மேலண்டையிலிருக்கிற ப்ரலம்ப பர்வதத்திற்கும் இடையிலுள்ள மாலினி யென்னும் நதியின் கரைவழியாகக் கொஞ்சதூரம் வடதிசையாகச்

1. பாதேயம—வழியில் கொண்டுபோய்ச் சாப்பிடுமாஹாரம்.

சென்று அனந்தரம் ப்ரலம்பபர்வதத்திற்கு வடக்கு பாகத்தைத் தொடர்ந்து மேற்கு முகமாக ப்ரயாண மாய்ப்போயினர். அவர்கள் ஹஸ்திநபுரத்தினருகில் கங்கையைத் தாண்டி மேற்கு முகமாகத் திரும்பிக் குருக்ஷேத்ரத்தி லடங்கிய ஜாங்கல தேசத்தின் மத்ய மார்க்கமாகப்போய்ப் பாஞ்சாலதேசஞ்சேர்ந்து அங்கு ஜலம் நிரம்பிய குளங்களையும் தெளிந்த ஜலமுடைய நதிகளையும் பார்த்துக்கொண்டு கார்ய வசத்தினல் எங்கும் நிற்க நேரமல் த்வரையாகப் போயினர். அவர்கள், தெளிந்த ஜலமுடையதும் பலவித பக்ஷிகள் குலாவப் பெற்றதும் ஸ்நானபானங்கள் செய்யும் ஜனங்கள் நிறைந்திருப்பதும் அற்புதமுமாகியசரதண்டாநதியின் அருகில் சீக்ரமாகச்சென்று அங்கு நிற்காமல் அதைத் தாண்டிச் சென்றனர். அந்தத் தூதர்கள் அந்தச் சரதண்டாநதியின் மேல்கரையிலிருப்பதும் தேவதாதிஷ்டானமுடையதும் விரும்பியவற்றையெல்லாம் ஈடேற்றுவதுபற்றி ஸத்யோபயாசன மென்னும் யதார்த்தநாமம் பொருந்தியதுமான புண்யவ்ருக்ஷத்தின் அருகிற்சென்று எல்லோர்க்கும் நமஸ்கரிக்கத் தக்கதாகிய அந்த வ்ருக்ஷத்திற்கு ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து நமஸ்கரித்துக் குலிங்கையென்னும் பட்டணத்திற்குச் சென்றனர். அனந்தரம் அங்கிருந்து புறப்பட்டு அபிகாலமென்னும் க்ராமஞ்சேர்ந்து அங்குபோதிபவனமென்னும்பேருடைய பர்வதத்தில்ஏறியிறங்கி அதினின்றும் பெருகிவருகின்ற இக்ஷுமதியென்னும் நதியைக் கடந்துசென்றனர். அந்தநதியின்கரையில் உள்ள க்ராமங்கள் தசரதனது வம்சத்தில் பிறந்தமன்னவர்களால் [1] பித்ரு பிதாமஹக்ரமமாக ஆண்டு வரப்படுபவை. அவர்கள், அந்நதியின் கரையில் அஞ்ஜலியளவு ஜலத்தைமாத்ரமே ஆஹாரமாகக்கொண்டு தவஞ்

1. தந்தை பாட்டன் முதலிய முறையாக.

செய்யும் வேதபாரங்கதர்களாகிய ப்ராஹ்மணர்களைக் கண்டு, பாஹ்லிகதேசத்திலுள்ள க்ராமங்களின் இடை வழியாகவே சென்று ஸுதாம பர்வதத்திற்குப் போயினர். அவர்கள் அந்தப் பர்வதத்தில் விஷ்ணுபாதாரவிந்தத்தின் அடையாளமுடைய ஒரு புண்யஸ்தானத்தையும் அம்மலைச்சாரலிலுள்ள விபாஸாநதியையும் அந்நதிக்கரையிலுள்ள ஒரு இலவமரத்தையும் பார்த்துக்கொண்டே நடந்துசென்று ஆங்காங்குள்ள நதிகளையும் நடைவாவிகளையும் குளங்களையும் குட்டைகளையும் ஓடைகளையும் ஸிம்ஹம் புலி மான் யானை முதலிய பலவகை ம்ருகங்களையும் பார்த்துக்கொண்டே ராஜாஜ்ஞையைச் செய்ய விரும்பி நெடுந்தூரம் வழியைக் கடந்து சென்றனர். அனந்தரம் அந்தத் தூதர்கள் குதிரைகளுக்கு மிகவும் இளைப்புண்டாகும்படி நெடுந்தூரங்கடந்து சென்று விரைவாகவே கிரிவ்ரஜமென்னும் வேறு பேருடைய கேகயராஜனது பட்டணத்துக்குப்போய்ச் சேர்ந்தனர். பரதனைச் சீக்ரமாக அழைத்துக்கொண்டுவந்து, அவனால் [1] ஔர்த்வதைஹிகம் முதலியவற்றைச் செய்வித்துப் பரலோகப்ராப்தியென்னும் ப்ரியத்தைத் தமது ப்ரபுவாகிய தசரதமஹாராஜனுக்கு விளைவிப்பதற்கும், தசரதனது குலத்திலுள்ளவர் யாவரும் அநாதர்களாயிருக்கையால் பரதனை அழைத்துக்கொண்டுவந்து அவனை நாதனாகச் செய்து அவர்களை ரக்ஷிப்பதற்கும், பர்த்தாவாகிய தசரதனுடைய வம்சமாகிய பரதாதிகளை அழைத்துக்கொண்டு வந்து அவனது வம்சத்திற்கு மேன்மேலும் ப்ரதிஷ்டையைவிளைப்பதற்கும் அந்தத்தூதர்கள் மிகுந்த ஆதரத்துடன் த்வரைப்பட்டுப் பொழுது போயினும் ப்ரயாணத்தை நிறுத்தாமல் ராத்ரியிலும்

---

1. ஸ்ரீ ராத்தம்.

கொஞ்சம் நடந்து சென்று அன்றையதினம் ராத்ரியே அந்த ராஜக்ருஹத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தனர். அறுபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

கேகய நகரத்தில் பரதன் தனக்குண்டான துஸ் ஸ்வப்னங்களைத் தனது நண்பர்களுக்குச் சொல்லுதல்.

அந்தத் தூதர்கள் கிரிவ்ரஜபுரம் போய்ச் சேர்ந்த ராத்ரியே பரதனுக்கு மனவருத்தத்தை விளைக்கையால் அப்ரியமான இந்த ஸ்வப்னம் உண்டாயிற்று அன்றிரவு விடியும் பொழுதே அனிஷ்டமாகிய அந்த ஸ்வப்னத்தைக்கண்டு ராஜாதி ராஜகுமாரனாகிய பரதன்[1] இந்த ஸ்வபனம் சீக்கிரத்தில் பலிக்குமேயென்று பரிதபித்தனன். ப்ரியங் கூறுந் தன்மையர்களாகிய பரதனது நண்பர்கள் அவன் ஏதோபரிதபிக்கிறானென்று தெரிந்துகொண்டு அவனுக்குள்ள அம்மனவருத்தத்தை போக்க விரும்பி ஸபையில் பலவித கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தனர். பரதனுடைய துக்கத்தைப் போக்குவதற்காகச் சிலர் வீணாதி வாத்யங்களைக்கொண்டு பாடினர். சிலர் அபிநயஞ் செய்தனர். மற்றுஞ் சிலர் நாடகங்களை வாசித்தனர். சிலர் பலவகையான[2] ஹாஸ்யங்களைச் செய்தனர். ரகுவம்சத்திற் பிறந்த அம்மஹானுபாவன் பரதன், ப்ரியத்தைக் கூறுந் தன்மையராகிய தனது நண்பர்கள் ஸபைக்குரிய ஹாஸ்யங்கள் எவ்வளவு செய்யினும் ஸந்தோஷம் பெறாதிருந்தனன். அப்பொழுது நண்பர்களால் சூழப்பெற்றிருக்கிற பரதனைப் பார்த்து அந்தரங்கஸ்னேஹித னொருவன் 'அன்பனே! அன்பர்கள் சுற்றிலுஞ் சூழ்ந்திருந்து எவ்வளவு வேடிக்கைகளைச் செய்யினும் நீ ஸந்தோஷமுறாதிருக்கின்றனை, என்?'

---

1. இந்த ஸ்வப்னம்—விடியற்காலத்து ஸ்வப்னம். அது சீக்கிரத்தில் பலிக்குமென்று ஸ்வப்ன சாஸ்த்ரம்.

2. ஹாஸ்யமாவது—சிரிப்பை விளைக்கும்படியான வாக்யம்.

என்று வினவினன். இங்ஙனம் நண்பன் கேட்கையில், பரதன் அவனைப்பார்த்து மொழிந்தனன்:—'எனக்கு இந்தமனக்கவலை உண்டானதற்குக் காரணஞ்சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக:—நான் ஸ்வப்னத்தில் என்தந்தை அழுக்கடைந்த சரீரத்துடன் தலைமயிர்களை விரித்துக்கொண்டு பர்வத சிகரத்தினின்றும் கலங்கின சாணிமடுவில் விழக்கண்டனன். மேலும் அவர் அந்தச் சாணிமடுவில் தவளைபோல் நீந்திக்கொண்டும் அஞ்சலியால் எண்ணெயை யெடுத்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டும் அடிக்கடி விகாரமாகச் சிரித்துக்கொண்டு மிருக்கக் கண்டனன். பிறகு அவர் எள்ளோரை சாப்பிட்டு அடிக்கடி தலைகிழாகிச் சரீரம் முழுவதும் எண்ணெயைப் பூசிக்கொண்டு எண்ணெயிலேயே மூழ்கிவிட்டனர். மேலும் அந்த ஸ்வப்னத்தில் ஸமுத்ரம் உலர்ந்துபோகவும், சந்த்ரன் பூமியில் விழவும், உலகமெல்லாம் இருள் மூடப்பெற்றுப்போன்று ஒன்றும் தோற்றாமல் மறைந்திருக்கவும், அரசனது பட்டத்து யானையின் தந்தங்கள் சுக்கல் சுக்கலாய் ஒடிந்து விழவும், எரிந்துகொண்டிருக்கிற அக்னி திடீரென்று அணைந்துபோகவும், பூமி கீழே விழவும் (பூமி வெடிக்கவும்) பலவகை வ்ருக்ஷங்கள் பட்டுப்போகவும், பர்வதங்கள் சிதறிப் புகையவும் கண்டனன். பின்னும், அம்மன்னவர் கறுத்த வஸ்த்ரந் தரித்து இருப்பு மணையின்மேல் உட்கார்ந்திருக்கையில், கறுப்பு வர்ணமும் கோரோசனை வர்ணமுமுடைய ஸ்த்ரீகள் அவரைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டிருக்கக் கண்டனன். மேலும், தர்மஸ்வபாவராகிய அம்மன்னவர் சிவந்த பூமாலையைச் சூடிச் செஞ்சந்தனம் பூசி வேகமாகக் கழுதைகள் கட்டப்பெற்ற ரதத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு தென்திசைநோக்கிச் செல்லக்கண்டனன். சிவந்த வஸ்த்ரந் தரித்துவிகாரமானமுகத்துடன் கூடிய ராக்ஷஸமடந்தை

யொருத்தி, பெருஞ் சிரிப்பு சிரித்துக்கொண்டு அரச னைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போகக் கண்டனன். இவ்வனம் இன்றிரவு மிகவும் பயங்கரமான இந்த ஸ்வப் னங் கண்டனன். ஆகையால் எனக்கோ, ராமனுக்கோ, அரசனுக்கோ, அல்லது லக்ஷ்மணனுக்கோ மரணம் உண்டாகப் போகின்றது. ஸ்வப்னத்தில் எந்த மனிதன் கழுதை கட்டின ரதத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு போவ தாகப் புலப்படுவானோ, சிதையில் அவனது சரீரத்தி னின்றும் புகையின் சிகை புலப்படும். இந்தக் காரணத் தைப்பற்றி நான் மனக்களிப்பற்றிருக்கின்றனன். ஆனது பற்றியே நான் உங்களைக் கௌரவித்துப் பாராட்டா திருக்க நேரிட்டது. என்நெஞ்சு உலர்ந்துபோவதுபோ லிருக்கின்றது. என்மனம் சிறிதும் நிலைமையின்றித் தத் தளிக்கின்றது. பயம் உண்டாவதற்குக் காரணம் எது வும் எனக்குத் தோற்றவில்லை. ஆயினும், எனக்கும் வசப்படாமல் பயமே மேலெழுந்து வருகின்றது. என்கண் டத்வனியும் அடங்கிவிட்டது. என் சரீரகாந்தியும் மாறி விட்டது. என்னையே நான் பார்த்து ஜுகுப்ஸைப்படு வது போலிருக்கின்றனன். காரணமோ தெரியவில்லை. இந்த ஸ்வப்னப்ரகாரம் பலவிதமா யிருக்கின்றது. இப்ப டிப்பட்டதை இதற்கு முன்பு நான் எப்பொழுதும் விசா ரித்துப் பார்த்ததில்லை. இப்படிப்பட்ட துஸ்ஸ்வப்னங் கண்டதனால் மன்னவரைப்பார்க்க நேருமோ நேராதோ வென்று மனக்கவலை உண்டாகப் பெற்றிருக்கின்றனன். இப்பொழுது பார்க்கமுடியாதிருக்கிற மன்னவரை நினைக் கையில், என் மனத்தில் உண்டான இம்மஹாபயம் அதைவிட்டுப் போகாதிருக்கின்றது' என்றனன். அறு பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பரதன் அயோத்யைக்கு ப்ரயாணமாய்ப் புறப்படுதல்.

பரதன் அன்னனம் துஸ்ஸ்வப்னவ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், தூதர்கள் தமது குதிரைகளை மிகவும் ஶ்ரமப்படுத்திக்கொண்டுவந்து, பகைவருக்குந் தாண்டமுடியாத அகழியுடைய ரமணீயமான அந்த ராஜக்ருஹமென்னும் பட்டணத்தில் ப்ரவேஶித்துக் கேகயராஜனும் ராஜகுமாரனாகிய யுதாஜித்தும் எதிர்கொண்டு செய்யும் பூஜைகளைப் பெற்றுக் கேகய ராஜனது பாதங்களில் நமஸ்காரஞ்செய்து அனந்தரம் அந்தப் பரதனிடஞ்சென்று இன்னனம் மொழிந்தனர்:—'புரோஹிதர் உன்னிடம் தமது க்ஷேமத்தை அறிவித்து உன் க்ஷேமத்தை விசாரிக்கின்றனர். அப்படியே மந்த்ரிகள் அனைவரும் உன் க்ஷேமத்தை விசாரிக்கின்றனர். ஆனால் நீ ஶீக்ரமாய்ப் புறப்பட்டு வர வேண்டும். நீ இல்லாமையால் ஒரு கார்யம் காலந்தவறிப்போகின்றது. நீ அதைச்செய்யவேண்டும். ஆகையால் வேகமாகப் புறப்பட்டு வரவேண்டும். அகன்றழகிய கண்களையுடையவனே! மிகவும் மேலான இந்த வஸ்த்ரங்களையும் ஆபரணங்களையும் கைப்பற்றி உனது மாதாமஹனுக்கும் மாமனுக்கும் கொடுப்பாயாக. ராஜகுமாரனே! இதில் உனது [1]மாதாமஹனாகிய கேகயராஜனுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய வஸ்த்ராபரணங்கள் குறைவில்லாமல் இருபதுகோடி விலையுள்ளவை இருக்கின்றன. அப்படியே உனது மாமனுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய வஸ்த்ராபரணங்கள் குறையின்றிப் பத்துக் கோடி விலையுள்ளவை இருக்கின்றன. ஆகையால் இவைகளை வாங்கி அவர்களுக்குக் கொடுப்பாயாக' என்றனர். நண்பர்களிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுடைய பரதன் அவையெல்லாவற்றையும் வாங்கிக்கொண்டு [1]மாதாமஹனுக்கும் மாதுலனுக்குங் கொடுத்து, அந்தத்

1. மாதாமஹன்—தாயைப்பெற்ற பாட்டன்; மாதுலன்—மாமன்.

தூதர்களுக்கும் வேண்டிய தனம் முதலியவற்றைக் கொடுத்து ஸந்தோஷப் படுத்தி, அனந்தரம் அவர்களை நோக்கி 'என் தந்தை தசரத மஹாராஜர் நன்கு க்ஷேமமாயிருக்கிறாரா? அன்றியே ராமனும், மஹானுபாவனுகிய லக்ஷ்மணனும் ஆரோக்யம் உண்டாகப் பெற்றேயிருக்கிறார்களல்லவா? புத்தியிற் சிறந்த ராமனது தாயும் பூஜிக்கத்தகுந்தவளும் தர்மத்தில் நன்கு மனஞ்செலுத்தியவளும் தர்மங்களை நன்குணர்ந்தவளும் ப்ரஜைகளிடத்தில் குணத்தை மாத்ரமே க்ரஹிப்பவளுமாகிய கௌஸல்யை க்ஷேமமாயிருக்கின்றாளா? லக்ஷ்மணனுக்கும் வீரனுகிய சத்ருக்னனுக்குந் தாயும் தர்மங்களை உணர்ந்தவளும் நடுத்தாயுமாகிய ஸுமித்ரையும் ஆரோக்யத்தோடிருக்கின்றாளல்லவா? தனது கார்யத்தையே பாராட்டுந் தன்மையுடையவளும் எப்பொழுதும் க்ரூரமாயிருப்பவளும் கோபத்தினுல் கரும்புருமென்றிருப்பவளும் தன்னை எல்லா மறிந்தவளாக நினைத்துக் கர்வித்திருப்பவளுமாகிய எனது அன்னை கைகேயியும் ரோகங்களின்றி க்ஷேமமா யிருக்கின்றாளா? அன்றியே நீங்கள் தனது பந்துக்களிடம் வருவது தெரிந்து அவள் ஏது ஸமாசாரஞ் சொல்லினள்?' என்று வினவினன். மஹானுபாவனுகிய பரதன் இங்ஙனம் சொல்லுகையில், அதைக் கேட்ட அத்தூதர்கள் வணக்கத்துடன் அந்தப் பரதனை நோக்கி:—'புருஷஶ்ரேஷ்டனே! நீ எவருடைய க்ஷேமத்தை விரும்புகின்றனையோ; அவர்கள் எல்லோரும் க்ஷேமமே. [1] கையில் தாமரை மலரேந்திய மஹாலக்ஷ்மியும் உன்னைக் கைப்பற்றுகின்றனள். ரதத்தைச்

---

[1] இங்கு—ராஜ்யலக்ஷ்மி உனக்கு நேரப்போகிறதென்று தூதர்களின் உட்கருத்து. அதை, அமங்கலந் தொலைவதற்காகச் சுபமாகச் சொன்னார்களென்று பரதனுக்குத் தோற்றும்படி மறைத்துச் சொல்லினர்.

சித்தப் படுத்திக்கொள்வாயாக' என்றனர். பரதனும் அந்தத் தூதர்கள் இங்ஙனஞ் சொல்லக் கேட்டு. அவர்களை நோக்கி 'நான் கேகயமஹாராஜரிடஞ் சென்று 'தூதர்கள் வந்து என்னை வரவேண்டுமென்று த்வரைப் படுத்துகிறார்கள்' என்று தெரிவித்து வருகிறேன்' என்று சொல்லி அந்த ராஜகுமாரன் தூதர்கள் தூண்டுதலால் மாதாமஹனாகிய கேகயராஜனிடஞ்சென்று 'மன்னவரே! என் தந்தையினிடமிருந்து தூதர்கள் வந்து என்னை அயோத்யைக்கு வரும்படி அழைக்கின்றனர். ஆகையால் தந்தையினிடம் போகின்றனன். மீளவும் நீர் எப்பொழுது நான் வரவேண்டுமென்று நினைக்கின்றீரோ; அப்பொழுது அது தெரிந்து வருகின்றேன்' என்றனன். பரதன் இங்ஙனஞ் சொல்லுகையில், அவனது மாதாமஹனாகிய அந்தக் கேகயராஜன் அந்த ரகுகுல குமாரனை உச்சியில்மோந்து அவனைப்பார்த்து:—'என்னப்பனே! பகைவரை அடக்கும் பராக்ரமசாலியே! நான் அனுமதி கொடுக்கின்றனன்; போய்வருவாயாக. உன்னைப் பெற்ற கைகேயி நல்ல புத்ரனுடையவளாயினள். உன் தாய்க்கும் உனது தந்தைக்கும் க்ஷேமத்தை அறிவித்து நான் விசாரித்ததாக க்ஷேமம் விசாரிப்பாயாக. அப்பனே! புரோஹிதராகிய வஸிஷ்டருக்கும் மற்றுமுள்ள ப்ராஹ்மணோத்தமர்களுக்கும் பெருவில்லாளிகளாகிய அவ்வண்ணன் தம்பிகள் ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கும் இவ்விடம் க்ஷேமமென்று சொல்லி அவர்களை நான் க்ஷேமம் விசாரித்ததாகச் சொல்லுவாயாக' என்று இங்ஙனம் சுபமான மொழிகளைக் கூறினன். இங்ஙனம் சொல்லிக் கேகயமன்னவன் பரதனுக்கு மிகுந்த கௌரவத்துடன் சிறந்த யானைகளையும் அற்புதமான சித்ரகம்பளங்களையும் மேலான மான்தோல்களையும்[1] தனமாகக் கொடுத்தனன். மேலும் கேகயாதிபதி, கைகேயியின் குமாரனை மேன்மைப்படுத்தி அவனுக்குப் பொன்னிற்செய்த இரண்டாயிரம் கண்டபூஷணங்களையும் ஆயிரத்தறுநூறு

1, தனம். பரிசு.

குதிரைகளையும் தனமகத் தந்தனன். பின்னும் அவ்வச்வபதிமன்னவன் பரதனுக்கு, ப்ரபுவோடுகூட ப்ராணன்களை விடும்படியான ஸ்வாமிபக்தி அமைந்தவர்களும் எவ்விதஸங்கடத்திலும் ஸஹாயமாயிருப்பவர்களும் விச்வாஸஞ் செய்வதற்குரியவர்களும் குணங்களெல்லாமுடையவர்களுமாகிய தனது அந்தரங்க புருஷர்களை அவனைப் பின்சென்று போகும்படிக்குக் கொடுத்தனுப்பினன். பரதனது மாமாவாகிய யுதாஜித்தும்,[1] இராவந்தமென்னும் பர்வதத்தில் உண்டானவைகளும் இந்த்ரசிரமென்னும் பர்வதத்திலுண்டானவைகளும் பார்க்க மிக இனியவைகளுமான யானைகளையும், வேகமுள்ளவைகளும் பாரஞ் சுமப்பதற்குத் தகுந்தவைகளும் அதில் பழக்கப்பட்டவைகளுமாகிய கழுதைகளையும், தனமாகக் கொடுத்தனன். மேலும், அவன் அந்தப்புரத்திலேயே ஸுகமாக வளர்ந்தவைகளும் பெரும்புலியைப்போல் வீர்யமும் பலமும் பொருந்திக் கோரைப்பற்களே ஆயுதமாகப்பெற்றுப் பெரிய சரீரத்துடன் விளங்குகின்றவைகளுமான நாய்களையுங் காணிக்கையாகக் கொடுத்தனன். அப்பொழுது கைகேயியின் குமாரனாகிய பரதன், ப்ரயாணத்திலுள்ள த்வரையினால், கேகயமஹாராஜன் தனக்கு அவ்வளவு தனங் கொடுத்ததற்குச் சந்தோஷம் உண்டாகப் பெறாதிருந்தனன். அப்பொழுது தூதர்கள் அவஸரப்படுத்துவதனாலும் துஸ்ஸ்வப்னங்கண்டிருப்பதனாலும் அனர்த்தம் ஏதோ உண்டாயிருக்கிறதென்று அவன் மனத்தில் பெரியதொரு சிந்தை உண்டாய்விட்டது. ஐச்வர்யம் பொருந்திய அந்தராஜகுமாரன் தனது விடுதியினின்றும் புறப்பட்டுச் சென்று ஜனங்களும் யானை குதிரைகளும் சூழப்பெற்று மிகவும் விசாலமாகி அழகாயிருக்கின்ற ராஜவீதிவழியாகச் சென்றனன். பிறகு

1. இங்கு 'ஐராவதாந் நாகசிராந்' என்று மூலம். இதற்கு-ஐராவதாந்—ஐவதகுலத்தில் பிறந்தவைகளும், நாகசிராந்- நாகசிரமென்னும் தேசத்தில் பிறந்தவைகளுமென்று மஹேச்வர தீர்த்த வியாக்யானம்.

மிகுந்த மதியுடையவனாகிய அந்த ராஜகுமாரன் அத்தகைய ராஜவீதியைக் கடந்து அந்தப்புரத்தைக் கண்டனன். ஸ்ரீமானாகிய அப்பரதன் அவ்வந்தப்புரத்திற்குள் தடையின்றி ப்ரவேசித்தனன். அந்தப் பரதன் சத்ருக்னனும் தானுமாகப் பாட்டனாகிய கேகயராஜனையும் மாமாவாகிய யுதாஜித்தையும் பார்த்து அவர்களிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு ரதத்தின்மேல் ஏறி ப்ரயாணமாய்ச் சென்றனன். அங்ஙனம் பரதன் போய்க்கொண்டிருக்கையில், வட்டமான சக்ரங்களை யுடைய பலநூறு தேர்களில் ஒட்டைகளையும் எருதுகளையும் குதிரைகளையும் கட்டி ஓட்டிக்கொண்டு பல ப்ருத்யர்கள் அவனைப் பின்சென்று போயினர். மஹானுபாவனாகிய அப்பரதன் பாட்டன் கொடுத்த ஸைன்யம் தன்னைக் காத்துக்கொண்டு வரப்பெற்றுச் சத்ருக்னனையும் அழைத்துக்கொண்டு தன்னைப் போன்றவர்களாகிய பின்றொடர்ந்து வருகின்ற ஸஹாயபுருஷர்களோடுங்கூடிச் சத்ருக்களொருவருமின்றி, ஸ்வர்க்கத்தினின்றும் ஸித்தன் புறப்படுவதுபோல் க்ருஹத்தினின்றும் புறப்பட்டனன். எழுபதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

{ பரதன் அயோத்யைக்கு வருதலும், தந்தையின் க்ருஹத்திற்குப் போதலும். }

பிறகு ரகுகுலாலங்காரனும் மிகுந்த ஒளியுடையவனும் ஐஶ்வர்யங்களெல்லாம் அமைந்தவனும் இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற்கு ஸந்தோஷத்தை விளைப்பவனுமாகிய அந்தப் பரதன் ராஜக்ருஹமென்னும் கேகயராஜனது நகரத்தினின்றும் புறப்பட்டுக் கிழக்கு முகமாகச் சென்று வழியில் புலப்படுகிற ஸுதாமை யென்னும் நதியைக் கண்டு ஸந்தோஷித்து அதைத்தாண்டி, அக்கரை வெகு தூரமாயிருக்கப்பெற்றதும் மிகவும் அகன்றிருப்பதுமா

கிய ஹ்லாதினியென்னும் நதியையுங் கடந்து மேற்கு முகமாகப் பெருகி வருவதும் அலைகள் ஓயாது வீசப் பெற்றதுமாகிய சதத்ருநதியைத் தாண்டினன். செல்வம் நிறைந்தவனாகிய அந்த ராஜகுமாரன் ஏலாதான மென்னும் க்ராமத்தின் அருகில் அந்தச் சதத்ருநதியைத் தாண்டி இளைப்பாறுவதற்காக அபரபர்ப்பட மென்னும் க்ராமஞ்சேர்ந்து, கற்களைப் புரட்டிக்கொண்டுவருந் தன்மையுடைய சிலாவஹையென்னும் நதியைத் தாண்டி, அதற்குத் தென்கிழக்கு மூலையில் இருக்கின்ற சல்யகர்த்தன மென்னும் பட்டணஞ் சேர்ந்து அதன் அழகைப் பார்த்து ஸத்யஸந்தனும் பரிசுத்தனுமாகையால் அங்குள்ளவர்களின் ஈதிபாதைகளைப் போக்குவ தாகச் சொல்லி அப்படியே செய்து, சைத்ரரதமென்கிற வனத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென்னுங் குதூஹலத்தினால் வழியில் கிடக்கிற பல மஹாசைலங்களைக் கடந்து சென்றனன் அவன் ஸரஸ்வதீ நதியும் [1] கங்காநதியும் ஸங்கிக்கிற இடத்திற்குச் சென்று, வீரமத்ஸ்ய தேசத்திற்கு வடபாகத்திலுள்ள பாருண்டமென்னும் வனத்தில் ப்ரவேசித்தனன். அனந்தரம் அவன், வேகத்துடன் பெருகி வருவதும் மனத்திற்கு மிகவும் இனிப்பைக் கொடுப்பதும் பர்வதங்களால் சுற்றிலுஞ் சூழப்பட்டதுமாகிய குலிங்காநதியைச் சேர்ந்து சில இடங்களில் ப்ரவாஹ வேகத்தினாலும் மற்றைச் சில இடங்களில் மலைகள் சூழ்ந்திருப்பதனாலும் தாண்டமுடியாமையால் யமுனையினருகில் வந்து அந்நதியைத் தாண்டி. அப்பொழுது

---

1. இங்கு 'ஸரஸ்வதீஞ்ச கங்காஞ்ச' என்று மூலம். இங்கு கங்கை யென்று ப்ரஸித்தகங்கையைச் சொல்லுகிறதன்று. கங்கை யென்னும் பெயருடைய மற்றொரு நதியைச் சொல்லுகிறது. அது மேற்கு ஸமுத்ரத்திற்குப் போகும் நதி. அல்லது கங்காப்ரவாஹங்களில் இதுவொன்றென்று கொள்ளவேண்டும்.

வெயிலில் வழி நடந்துவந்த ஸ்ரமத்தினால் ஓய்ந்திருக்கிற தனது ஸைன்யத்தை இளைப்பாறும்படிக்குக் கட்டளையிட்டனன். குளிங்கையும் யமுனையும் ஸந்திக்கும்படியான அவ்விடத்தில் குதிரைகளின் ஸ்ரமத்தைத்தீர்த்து ஜலங்களை யிறைத்துக்குளிப்பாட்டித் தானும் அவ்விடத்தில் ஸ்னானபானங்களைச் செய்து இதற்குமேல் ஜலம் அகப்படுவது கஷ்டமாகையால் வேண்டிய ஜலத்தையும் ஸித்தப்படுத்திக் கொண்டு சென்றனன். மங்கலாசாரம் பொருந்திய அந்த ராஜகுமாரன் பத்ரஜாதியிற் பிறந்த யானையின்மேல் ஏறிக்கொண்டு எவ்வளவும் ஜனஸஞ்சாரமில்லாத அம் மஹாரண்யத்தை, வாயு ஆகாசத்தைக் கடந்து செல்வதுபோல், ஸுகமாகக் கடந்து சென்றனன். அனந்தரம் அந்தப் பரதன் அம்சுதானமென்னும் தேசத்தில் அடங்கிய ப்ராக்வட மென்னும் பட்டணம் கங்கையைத் தாண்டுவதற்குரிய இடமென்று ப்ரஸித்தமாகையால் அவ்விடத்தில் அந்நதியைத் தாண்டும் பொருட்டுச் சென்றனன். அவன் ஸைன்யத்துடன்கூட ப்ராக்வடத்தில் கங்கையைத் தாண்டி அனந்தரம் குடிகோஷ்டிகை யென்னும் நதியைக் கிட்டி அதையும் தாண்டி அதன்பிறகு தர்மவர்த்தனமென்னும் க்ராமஞ் சேர்ந்தனன். தசரதகுமாரனாகிய அப்பரதன், அங்கிருந்து தோரணமென்னும் க்ராமஞ் சேர்ந்து, அதற்குத் தென்புறமாகப் புறப்பட்டுச் சென்று ஜம்பூப்ரஸ்த மென்னுங் க்ராமம் அடைந்து அங்கிருந்து அழகியதான வரூதமென்னுங் க்ராமம் போய்ச்சேர்ந்தனன். அவன் அவ்வூருக்கருகில் இருக்கின்ற அழகான ஒரு வனத்தில் அன்றிரவு வஸித்திருந்து, விடிந்தவுடன் கிழக்கு முகமாகப் புறப்பட்டு உஜ்ஜிஹானை யென்னும் நகரத்தின் உத்யானவனம் போய்ச் சேர்ந்தனன். அங்குக் கடம்ப

மரங்கள் வெகுவாயிருக்கும். அவன் அவ்வனத்திலுள்ள கடம்பவ்ருக்ஷங்களைக் கிட்டினவுடனே இனிமேல் எல்லாம் தனது தேசமே யாகையால் பயமில்லாமல் மெதுவாக வாருங்களென்று ஸைன்யத்திற்குக் கட்டளையிட்டு அந்த ஸைன்யத்தினால் அனுமதி கொடுக்கவும் பெற்று வேகமுள்ள குதிரைகளை ரதத்தில் பூட்டிக்கொண்டு த்வரையாகச் சென்றனன். அவன் பிறகு [1] ஸர்வதீர்த்தமென்னும் க்ராமத்தில் ஓரிரவு வஸித்திருந்து, விடிந்தவுடன் புறப்பட்டு உத்தானிகை யென்னும் நதியையும் மற்றுமுள்ள பலவகை நதிகளையும், தனது ரதத்திற்பூட்டிய மலைகளிற் பிறந்த சிறந்த குதிரைகளைக் கொண்டு தாண்டிச் சென்று [2] ஹஸ்திப்ருஷ்டகமென்னும் க்ராமஞ் சேர்ந்து அதனருகிலுள்ள குடிகை யென்னும் நதியைத் தாண்டினன். புருஷ ஸ்ரேஷ்டனாகிய அந்த ராஜகுமாரன் அங்கிருந்து சென்று லௌஹித்யமென்னும் பட்டணஞ் சேர்ந்து அங்குள்ள கபீவதி யென்னும் நதியைத் தாண்டினன். அவன் ஏகஸால மென்னும் க்ராமத்தில் ஸ்தாணுமதி யென்னும் நதியைத் தாண்டி அங்கிருந்து வினதமென்னும் க்ராமஞ் சேர்ந்து கோமதி யென்னும் நதியைத் தாண்டிக் கலிங்கநகரஞ் சென்று அதனருகிலுள்ள ஸாலவனஞ் சேர்ந்து அங்குக் குதிரைகள் மிகவும் இளைப்புற்றிருக்கையால் அவை இளைப்பாறும்பொருட்டுக் கொஞ்ச நேரமே இருந்து அப்பொழுதே புறப்பட்டுச் சீக்ரமாகப் போயினன். அவன் அந்த ஸாலவனத்தை அந்த ராத்ரியிலேயே நடந்து கடந்து, அருணோதயமாகையில் வைவஸ்வத மனுவால் நிருமிக்கப்பட்ட அயோத்யாபுரத்தைக் கண்ட

1 இங்கு ஸர்வதீர்த்தமென்பதற்கு ஸர்ப்பதீர்த்தமென்று பாடாந்தரம்.

2 ஹஸ்திப்ருஷ்டகமென்றால் ஒரு க்ராமத்தின் பேர். அன்றியே யானையின் முதுகில் ஏறிக் குடிகாநதியைத் தாண்டினா னென்று மஹேஶ்வரதீர்த்தர் கூறுகின்றார்.

னன். புருஷ சிகாமணியாகிய அந்தப் பரதன் சீக்ரம் போய்ச் சேரவேண்டுமென்கிற த்வரையின் மிகுதியால் எழுராத்ரிகள் வழிகடந்து பிறகு எட்டாவது நாள் தன் கண்முன் புலப்படுகிற அயோத்யையைப் பார்த்து ஸாரதியை நோக்கி இங்ஙனம் மொழிந்தனன்:—'ஸாரதி! அழகிய உத்யானவனங்கள் அமைந்ததும் மிகவும் புகழ் பெற்றதும் வெளுத்த மண்ணுடையதும், பல யாகஞ் செய்தவர்களும் நற்குணங்களெல்லாம் அமைந்தவர்களும் வேதங்களின் கரையறிந்தவர்களும் செல்வம் மிகுந்திருக்கப் பெற்றவர்களுமாகிய ப்ராஹ்மணர்கள் நாற்புறத்தி லும் சூழ்ந்திருக்கப் பெற்றதும் ராஜர்ஷிகளால் பரிபா லிக்கப்பட்டதுமாகிய அயோத்யாபுரம் இதோ புலப்படு கின்றது, பார். ஆனால் இந்நகரம் பார்க்கும்பொழுதே முன்போல் ஸந்தோஷத்துடனிருப்பதாகத் தோற்ற வில்லை. முன்பு அயோத்யையில் புருஷர்களும் ஸ்த்ரீ களும் நாற்புறத்திலும் கலகலவென்று பேசிக்கொண் டிருக்கையில், இன்னது இனியதென்று தோற்றாமல் பெருங்கோஷமொன்று செவிப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும். அதை இப்பொழுது நான் கேட்கப் பெறாதிருக்கின்ற னன். [1] முன்பு ஸாயங்காலங்களில் புருஷர்கள் உத்யா னங்களுக்கு வந்து விளையாடியிருந்து பிறகு இருட்டுகை யில் விளையாடுவதை நிறுத்தி நாற்புறத்திலும் பிரிந்து வேறுவேறாகத் தந்தமது மாளிகைகளுக்குப் போகை யில் அவ்வுத்யானங்கள் அப்பொழுது ஓர் அழகுடன்கூடி வேறுவிதமாகவே ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருந்தன. இப்

1 இதற்கு—'முன்பு ஜனங்கள் ஸாயங்காலங் கடந்த பின்பு ராத்ரிகளில் உத்யானவனங்களுக்கு வந்து விளையாடிவிட்டு உதய மானவுடன் விளையாடலை நிறுத்தி நாற்புறமும் புறப்பட்டுத் தந்தமது மாளிகைகளுக்குப் போகையில், அப்பொழுது அவ்வுத்யானங்கள் மற் றொரு விதமாக ப்ரகாசிக்கும்' என்று கோவிந்தராஜர் கூறும்பொருள்.

பொழுது அவைகள் காமுகர்கள் எவரும் வரப்பெருமல் அழகற்று அழுபவைபோல் இருக்கின்றன. ஸாரதி! பட்டணம் முழுவதும் அரண்யமானுற்போல் எனக்குப் புலப்படுகின்றது. முன்போல் ப்ரமுகர்களாகிய புருஷர்கள் ரதங்களின்மேலும் யானைகள்மேலும் குதிரைகள்மேலும் ஏறிக்கொண்டு பட்டணத்தினின்று வெளியிற் போகிறவர்களாவது பட்டணத்திற்குள் நுழைகிறவர்களாவது எவரும் புலப்படவில்லை. முன்பு உத்யானவனங்கள், பழங்களையும் தளிர்களையும் தேன்களையும் உட்கொண்டு மதித்த கிளி குயில் வண்டு முதலிய பக்ஷிகளுடன் ப்ரகாசித்துக்கொண்டும், பாத்திகள் ஏற்படுத்தி ஜலம் பாய்ச்சப்பெற்றுக் களகளவென்று தளிர்த்து விளங்குகின்ற கொடிசெடிகளோடு கூடியும், ரதிகேலியின்பொருட்டு வரும் ஜனங்கள் கூடுவதற்கு வேண்டிய கொடிமாடம் நடைவாவி முதலிய ஸ்தானங்கள் பொருந்தியும் மிகுந்த குணமுடையனவாகி அழகாயிருந்தன. அப்படிப்பட்ட அந்த லீலோத்யானங்களெல்லாம் இப்பொழுது வழிகளில் எங்கும் இலைகள் உதிரப்பெற்று அழுவனபோலிருக்கிற வ்ருக்ஷங்களோடுகூடி நாற்புறமும் ஆநந்தமற்றுப் புலப்படுகின்றன. ஸூர்யோதயம் ஆகவேண்டியிருப்பினும் இன்னுங்கூட க்ரீடாம்ருகங்களும் பக்ஷிகளும் யதேஷ்டமான ஆஹாரங்களால் மதித்து அழகிய ராகத்துடன் அவ்யக்த மதுரமாகச் செய்யுஞ் சப்தங்கள் எவையும் செவிப்படாதிருக்கின்றன. முன்போல் சந்தனுகருவாஸனைகளுடன் கலந்தும் தூபவாஸனைகள் நிரம்பியும் மணங் கமழ்ந்துகொண்டு மனக்களிப்பை விளைக்கும் மேலான காற்று இப்பொழுது ஏன் வீசாதிருக்கின்றது? முன்பு எப்பொழுதுங் கம்பீரமாகக் கிளம்பும்படி கைகளாலும் கோல்களாலும் அடிக்கப்பட்ட துந்துபி

ம்ருதங்கம் வீணை முதலிய வாத்யங்களின் த்வனி ஓயாமற் செவிப் பட்டுக்கொண்டிருக்கும். அது இப்பொழுது ஏன் ஓய்ந்திருக்கின்றது? அனிஷ்ட ஸூசகங்களும் க்ரூரங்களும் பார்த்தபொழுதே மனத்திற்கு மிக்க துக்கத்தை விளைவிப்பவைகளுமாகிய அசுபசகுனங்கள் பலவும் புலப்படுகின்றன. அதனால் என்மனம் மிகவும் வருந்துகின்றது. ஸாரதி! என் மனத்திற்கு வருத்தம் உண்டாகக் காரணமின்றி யிருப்பினும், அது மிகவும் வருந்துகின்றதே! ஆகையால் எப்படியாயினும் எனது பந்துக்களுக்கு க்ஷேமம் உண்டாவது அரிதென்றே தோற்றுகின்றது' என்றனன். இங்ஙனம் பரதன் மனவருத்தமுற்று மனங் கலங்கவும் பயம் மேலெழவும் இந்த்ரியங்கள் கலுங்கவும் பெற்று இக்ஷ்வாகுவம்சத்தரசர்களால் பாதுகாக்கப் பட்டுவருவதாகிய அயோத்யாபுரத்திற்குள் சீக்ரமாக ப்ரவேசித்தனன். தூர ப்ரயாணமாகையால் மிகவும் வருந்திய குதிரைகளோடு பரதன் [1] வைஜயந்தமென்கிற மேற்கு வாசற்படி வழியாகப் பட்டணத்திற்குள் நுழைந்தனன். அனந்தரம் அங்குள்ள த்வாரபாலகர்கள் திடீரென் றெழுந்திருந்து 'விஜயமா' என்று கேட்டுப் பின்றொடர்ந்துவர, அவர்களுடன் கூடவே போயினன். ரகுகுல குமாரனாகிய அந்தப் பரதன், மனம் ஒன்றிலும் நிலைபெறாமல் வ்யாகுலப் பட்டிருப்பதனால் அந்த த்வாரபாலகர்களை உபசாரத்துடன் திருப்பிவிட்டுத் தன் மனத்திற்கு இனியனும் தூரவழி வந்ததனால் இளைப்புற்றவனுமாகிய

---

1 இதற்கு 'த்வாரேண வைஜயந்தேந ப்ராவிசச் ச்ராந்தவாஹந:' என்று மூலம். இதில் (த்வாரேண) என்ற இடத்திலுள்ள (ரே) என்னும் அக்ஷரத்தினால் காயத்ரியின் ஆறாவதக்ஷரம் க்ரஹிக்கப் பட்டது. இதனால் ஐயாயிரங் க்ரந்தங்கள் கடந்தன வென்றும் ஆறாவதாயிரம் தொடங்கப்பட்டதென்றுந் தெரிகின்றது.

அஸ்வபதியின் ஸாரதியைப்பார்த்து அப்பட்டணத்திற்குள் போகும்போது இங்ஙனம் மொழிந்தனன்:— 'குற்றமற்றிருக்கும் ஸ்வபாவமுடையவனே! ஆலோசனை யறிந்தவனே! காரணம் ஒன்றும் இல்லாமல் என்னை வஸிஷ்டர் த்வரையாக வரவழைப்பது ஏனோ! யாது அசுபமோ?' என்று மனத்திற் சங்கை உண்டாகின்றது. எனது இயற்கையும் கெட்டு மாறுவதுபோல் இருக்கின்றது. ஸாரதி! பூர்வத்தில் அரசர்களுக்கு மரணம் உண்டாகும் பொழுது எவ்வகைக்குறிகள் இருக்குமென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறோமோ, அக்குறிகளெல்லாம் எனக்கு இங்குப் புலப்படுகின்றன. இங்குக் குடிகளின் வீடுகள் விளக்குதலில்லாமையால் க்ரூரமாயிருக்கின்றன. அவைகளின் கதவுகள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. அங்கு எங்குப் பார்க்கிலும் அழகு சிறிதுந் தோற்றாதிருக்கின்றது. மேலும் இவைகளில் பூஜாகார்யங்களும் அற்றிருக்கின்றன. பின்னும், மணங்கமழும் தூபவாஸனைகளும் இங்குப் புலப்படவில்லை. இங்குள்ள ஜனங்கள் எல்லோரும் போஜனங்கூடச் செய்யாமல் ஒளிமழுங்கி மனக்களிப்பற்றிருக்கின்றனர். ஆனதுபற்றியே இந்த வீடுகள் லக்ஷ்மீவிலாஸமற்றிருக்கின்றன. தேவாலயங்களும் த்வாரங்களில் புஷ்பமாலைகள் இடப்பெறாமல் சூன்யமாயிருக்கின்றன. அவைகளின் முற்றங்களும் ஜலந்தெளித்து விளக்கப்பெறாமல் துலக்க மற்றிருக்கின்றன. மேலும், பூஜகபரிசாரகர்களில்லாமையால் பாழாகி முன்போல் விளக்கமுறாதிருக்கின்றன. தேவ பூஜைகளும் ஒழிந்திருக்கின்றன. யஜ்ஞஸபைகளும் அங்ஙனமே ஓய்ந்திருக்கின்றன பூக்கடைகளில் சரக்குகளும் முன்போல் புலப்படவில்லை இப்பொழுது இங்கு வர்த்தகர்களும் மனக்கவலையுற்றராகி க்ரயவிக்ரயாதி வ்யாபாரங்களைத் துறந்து ஸங்கோசமடைந்திருக்கிறார்களே யன்றி, முன்போல் புலப்படவில்லை. தேவாலயங்களிலும் நாற்சந்தி வீதிகளிலு

உள்ள பறவைக் கூட்டங்களும் அப்படியே மனக்களிப் பற்றிருக்கின்றன. பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்கள் ஸ்த்ரீ களும் புருஷர்களும் சரீரம் அழுக்கடையவும் கண்களில் நீர் பெருகவும் பெற்றுத் தீனர்களாகிச் சிந்தையினால் இளைத்து ப்ரிய பந்துக்களை இழந்தால் வருத்தமுறுவது போல் வருந்தி யிருக்கக் காண்கின்றேன்' என்றனன். இங்ஙனம் அப்பரதன் அயோத்யையில் அவ்வனிஷ்ட சகுனங்களைக் கண்டு மனக்கவலையுடன் அந்த ஸாரதி யிடம் இந்த ப்ரகாரஞ் சொல்லித் தசரத மஹாராஜனது மாளிகைக்குச் சென்றனன். அமராவதிபோல் விளங்கி யிருந்த அந்நகரம் நாற்சந்தி வீதிகளிலும் க்ருஹங்களி லும் ராஜமார்க்கங்களிலும் ஜன ஸஞ்சாரம் அறப்பெற்றுப் பாழாகி, விளக்குதல் முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களில்லாமை யால் வாசற்கதவுகளும் அவைகளின் பிடி முதலியன வும் தூசிபடிந்து சிவக்கப் பெற்றுப் பார்க்கமுடியாதிருப் பதைக் கண்டு அவன் மிகுந்த மனவருத்தமுற்றனன். மிகவுந் தைர்யசாலியாகிய அந்தப் பரதன் முன்பு ஒரு காலும் தன் பட்டணத்தில் உண்டாகாதவைகளும் மனத் திற்கு அப்ரியங்களுமாகிய அந்தலக்ஷணங்களும் மற்றும் பல அசுபசகுனங்களும் உண்டா யிருப்பது கண்டு தலை வணக்கமுற்று மனங்கலங்கப் பெற்றுச் சிறிதுங் களிப் பின்றித் தந்தையின் க்ருஹத்துள் நுழைந்தனன். எழு பத்தொன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

———

கைகேயி, பரதனுக்குத் தசரதன் மரணம் அடைந்த வ்ருத்தாந்தத்தையும் ராமன் காட்டுக்குப் போனதையுந் தெரி வித்து ராஜ்யாபிஷேகம் பெறு வாயென்று கூறுதல்.

அனந்தரம் பரதன் அங்குச் சென்று தந்தையின் க்ருஹத்தில் தந்தையைக் காணாமல் தாயைப் பார்க்கும்

989. பரதன் தன் தாயாகிய கைகேயியை நமஸ்கரித்தல்.

பொருட்டு அவளதுமாளிகைக்குச் சென்றனன். கைகேயி அப்பொழுது, தேசாந்தரம் போயிருந்த தன்புதல்வன் வருவதைக் கண்டவுடனே ஸந்தோஷாதிசயத்தினால் உட்கார்ந்திருந்த பொன்பீடத்தினின்று திடீரென்று எழுந்தனள். தர்மஸ்வபாவனாகிய அப்பரதன் ஒளிவிளக்கம் மாறியிருக்கிற தன் தாயின் மாளிகைக்குப் போனவுடனே, சுபங்களாகிய தாயின் பாதங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு நமஸ்காரஞ் செய்தனன். அவள் மிகுந்த புகழுடையோனாகிய அப்புதல்வனை உச்சி மோந்து ஆலிங்கனஞ் செய்து மடியில் உட்கார வைத்துக்கொண்டு வினவத்தொடங்கினள்:—'அப்பா! நீ உனது பாட்டனூரகத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு இன்று எத்தனை ராத்ரிகள் ஆயின? ரதத்தின்மீதேறி மிக்க வேகத்துடன் வந்தனையே; உனக்கு மார்க்காயாஸம் இல்லாதிருக்கின்றதா? புதல்வனே! பூஜ்யராகிய உனது மாதாமஹரும் உனது மாமாவாகிய யுதாஜித்தும் நன்கு க்ஷேமமாயிருக்கிறார்களா? உனக்கு இங்கிருந்து போனதுமுதல் ஸுகமா? இதையெல்லாம் எனக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்றனள். கைகேயி இங்ஙனம் இனிமையாகக் கேட்கையில், ராஜகுமாரனும் தாமரைக் கண்ணனுமாகிய பரதன் தன் தாய்க்கு எல்லாவற்றையும் மொழிந்தனன்:—'அம்மா! நான் பாட்டனூரகத்தினின்றும் புறப்பட்டு இன்றைக்கு ஏழு ராத்ரிகள் ஆயின. அம்மாவின் தந்தையும் எனது மாமன் யுதாஜித்தும் க்ஷேமமாயிருக்கின்றனர். பகைவரைத் தபிக்கச் செய்ய வல்லவராகிய கேகயராஜர் எனக்குக் கொடுத்த தனங்களும் ரத்னங்களும் அவைகளைக் கொண்டுவரும் வாஹனாதிகள் வழி நடந்து வந்த ஶ்ரமத்தினால் இளைப்புற்றிருப்பது பற்றி வழியிலேயே விட்டு நான் முன்னதாக வந்தனன். ராஜன் சொல்லி

யனுப்பின தூதர்கள் என்னை த்வரைப்படுத்தினபடியால் நான் முன்னே வந்துவிட்டனன். அம்மா! நான் எதைக் கேட்க விரும்புகிறேனே, அதை எனக்குச் சொல்ல வேண்டும். ஸ்வர்ணத்தினால் அலங்கரிக்கப்பட்டுப்படுக்கத் தகுந்திருக்கிற உனது மஞ்சம் தந்தையில்லாமல் பாழா யிருக்கின்றது. இக்ஷ்வாகுவம்சத்து மன்னவராகிய தசரதானுஜனங்கள் ஸந்தோஷமுற்றிருப்பதுபோல் எனக்குத் தோற்றவில்லை. மஹாராஜர் இங்கு அம்மாவினகத்தில் வெகுவாக இருப்பவரென்று நினைத்து அவரைப்பார்க்க விரும்பி இவ்விடம் வந்தனன். இப்பொழுது அவரை இங்குப் பார்க்க நேராதிருக்கின்றனன். அம்மா! தந்தையின் பாதங்களைப் பிடித்து நமஸ்காரஞ் செய்ய விரும்புகின்றனன். அதற்காகக் கேட்கின்றனன். அவர் எங்கே இருக்கின்றனர்? அவரை இங்ஙனம் வினவுகிற எனக்குச் சொல்வாய். ஒருகால் என் பெரிய தாயாரான கௌஸல்யையின் அகத்தில் இருக்கிறாரா என்ன?' என்று வினவினன். அனந்தரம் கைகேயி ராஜ்யத்தில் பேராசை யுற்று மதி கெட்டிருப்பதனால் கோரமாகி மிகவும் அப்ரியமுமா யிருக்கிற வ்ருத்தாந்தை ப்ரியமாகப் பாவித்து நடந்த தொன்றுந் தெரியாத அப்பாதனைப் பார்த்து:—'மஹானுபாவரும் மஹாதேஜஸ்வியும்யாகஞ் செய்யும் ஸ்வபாவரும் ஸஜ்ஜனங்களுக்கு ஆதரவாயிருப்பவருமாகிய உன் தந்தை மஹாராஜர், ஸமஸ்த ப்ராணிகளும் தப்பாமல் எந்தக் கதியைப் பெறுவார்களோ; அப்படிப்பட்ட கதியைப் பெற்றார்' என்றனள். தர்மஸ்வபாவனும் ஸத்குலத்திற் பிறந்தவனும் பரிசுத்தனுமாகிய பரதன் தந்தை மரணம் அடைந்தாரென்னும் அவ்வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே தந்தையைப் பற்றிய துக்காதிசயத்தினால் கலங்கித் திடீரென்று கீழே விழுந்தனன். மஹா

பாஹுவும் பராக்ரம நிதியுமாகிய அந்தப்பரதன் 'ஐயோ! மாய்விட்டேனே' என்று கேட்போர்க்கு மன இரக்கத்தை விளைப்பதும் தீனமுமாகிய வார்த்தையைச் சொல்லிக் கொண்டே கைகளை உதறித் தரையில் வீழ்ந்தனன். பிறகு மஹாதேஜஸ்வியாகிய பரதன் தந்தையின் மரணத்தைக் கேட்டு வருந்திச் சோகம் மேலெழப்பெற்று ஒரு நிலையில் நில்லாமற் கலங்கின மனமுடையவனுகி இங்ஙனம் புலம்ப ஆரம்பித்து 'சரத்காலத்துராத்ரியில் நிர்மலமான ஆகாசம் சந்த்ரனுடன் கூடி ப்ரகாசிப்பதுபோல், முன்பு என் தந்தை படுக்கிற இந்தப் படுக்கை அம்மஹானுபாவரால் மிகவும் அழகுற்று ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. அப்படிப்பட்ட இந்தப் படுக்கை இப்பொழுது அப்புத்திமான் இல்லாமையால், சந்த்ரனில்லாத ஆகாசம் போலவும் ஜலம் வற்றின ஸமுத்ரம்போலவும் அழகழியப் பெற்று ப்ரகாசியாதிருக்கின்றதே' என்று கதறினன். ஜயசாலிகளில் மேன்மையுற்றவனுகிய அந்தப் பரதன் பெருங்குரலுடன் இங்ஙனங் கதறிக் தண்ணீர் பெருக்கிப் பளபள வென்னும் ஒளியுடன் விளங்குகின்ற தனது முகத்தை வஸத்ரத்தினுல் மூடிக்கொண்டு மிகவும் பரிதபித்து மனம் வருந்தப் பெற்றிருந்தனன். தேவதையைப்போல் ப்ரகாசிப்பவனும் மதங்கொண்ட யானையை நிகர்த்திருப்பவனும் சந்த்ர ஸூர்யர்களுக்கு ஒப்பானவனுமாகிய அந்தப் பரதன், வருந்தி வனத்தில் கோடாலியால் அறுப்புண்ட ஸாலமரத்தின் அடிப்பாகம்போல் தரையில் விழுந்திருக்கக் கண்டு கைகேயி அவனைப் பூமியினின்றும் எழுந்திருக்க எடுத்துச் சோகத்தினுல் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிற அன்னவனைக்குறித்து இவ்வாறு மொழியவும் மொழிந்தனள்:— 'ராஜனே! பெரும்புகழுடையோனே! எழுந்திரு எழுந்திரு. இங்கு ஏன் படுத்திருக்கின்றனை? ஸபையில் மேன்மைப் படுத்துவதற்குரிய உன்னைப்போன்ற ஸத்புருஷர்கள் எள்ளளவும் மனவருத்த முறுர்களல்லவா? மிகுந்த மதியுடையவனே! உன்

புத்தி, தானத்திலும் யஜ்ஞத்திலும் மிக்க முற்றிருப்பதல்லவா? அன்றியே நன்னடத்தையையும் வேதவாக்யங்களையும் அனுஸரித்திருக்குந் தன்மையுடையது. ஆகையால் அது, மந்தர பர்வதத்தினுல் ஸூர்ய காந்தி மிகவும் விளங்குவதுபோல் உன்னிடத்தில் மிகவும் விளக்கமுற்றிருக்குமல்லவா?' என்றனள். அப்பரதன் வெகுநேரம் அழுதுகொண்டே புவியில் புரண்டுருண்டிருந்து பலவகைச்சோகங்கள் மேலெழப்பெற்றுத் தாயைநோக்கி இங்ஙனம் மொழிந்தனன்:— 'அரசர் என்னை அழைத்துவரத் தூதர்களை அனுப்பினுரே! ராமனுக்கு எதாயினும் பட்டாபிஷேகம் நடத்துவாரா! அல்லது, நான் எதாவது யாகஞ் செய்வாரா?' என்று மனத்தில் நினைத்து ஸந்தோஷப் பட்டுக்கொண்டு ப்ரயாணமாய் வந்தனன். அப்படிப்பட்ட என் நினைவு மற்றொருவிதமாய் விட்டதே! ப்ரதிதினமும் எனக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைத்து மேன்மையைச் செய்துகொண்டிருந்த என் தந்தையைக் காணப்பெருத என் மனம் இருபிளவாகப் பிளந்துபோவதுபோலிருக்கின்றது. அம்மா! நான் வாராதிருக்கும்பொழுது மன்னவர் எந்த வ்யாதியால் மரணம் அடைந்தனர்? பெற்ற தந்தையைத் தாமே கைகளார ஸம்ஸ்காரஞ் செய்யப்பெற்ற ராமன் முதலியவர்களே புண்யஞ் செய்தவர்கள். மிகுந்த புகழுடைய மஹாராஜர், நான் வந்திருக்கிறேனென்பதை அறியார். இது வாஸ்தவம். அறிவாராயின், சீக்ரமாக வந்து என்னை வணங்கி உச்சிமோந்து ஸந்தோஷப்படுவாரல்லவா? துக்கங்களைத் தொலைக்கும்படியான கார்யங்களைச் செய்யுந்தன்மையராகிய என் தந்தை, எந்த ஹஸ்தத்தினுல் தூரத்தினின்று வந்து புழுதிபடிந்த மேனியுடனிருக்கிற என்னைத் துடைத்துக் கொடுப்பாரோ. ஸுகஸ்பர்சமுடைய அந்த ஹஸ்தம் எங்கே

இருக்கின்றது? எவன் எனக்கு ப்ராதாவும் பிதாவும் பந்துவும் ஆவானோ, மேலும், எவனுக்கு நான் தாஸனு யிருக்கிறேனோ, யாதொரு வருத்தமுமின்றித் தான் முயன்ற கார்யத்தை நிறைவேற்றுந் தன்மையனுகிய அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீராமனுக்கு நான வந்திருப்பதை வேக மாகத் தெரிவிப்பாயாக. பெரியோர்களின் தர்மத்தை அறிந்தவனுக்குத் தமையன் பிதாவே ஆவானல்லவா? ஆகையால் அவனது பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். தந்தை காலஞ் சென்ற பிறபு இனி இப்பொழுது அவனே அன்றோ எனக்குக் கதி? தர்மங்களை அறிந்து தர்மங்களிற்றானே என்றும் தவறாது நடக்குந் தன்மையுடையவரும் ஸத்யஸந்தரும் முயன்ற நியமத்தைக் கைவிடாதவரும் உண்மையான பாரக்ரமமுடையவரும் பூஜிக்கத்தகுந்தவருமாகிய என் தந்தை மஹாராஜர் என்ன சொல்லிப் போயினர்? அவர் மரணஸமயத்தில் கடைசியாக என்னைக் குறித்து என்ன சொல்லிப்போயினரோ, அதை நன்றாகக் கேட்க விரும்புகின்றேன்' என்று வினவினன். இங்ஙனம் அவன் கேட்கையில், கைகேயி நடந்ததை நடந்தபடியே அவ னோடு சொல்லத் தொடங்கி 'நல்ல கதி பெற்றவர்க ளில் உத்தமரும் மஹானுபாவருமாகிய அம் மஹாராஜர் 'ராமா! ஐயோ! ஸீதே! லக்ஷ்மணா!' என்று புலம்பிக் கொண்டே பரலோகம் அடைந்தனர். மேலும், உன் தந்தை பாசங்களால் கட்டுண்ட பெரிய மத்தகஜம்போல் மரணத்தில் அகப்பட்டுக் கடைசியாக 'எவர் இவ்விடத் திற்கு ஸீதையோடுகூடத் திரும்பி வருகின்ற ராமனையும் மீண்டு வந்த மஹாபாஹுவாகிய லக்ஷ்மணனையும் பார்க் கப் பெறுவார்களோ, அவரே ப்ரயோஜனங் கைகூடப் பெற்றவர்கள்' என்று இந்தச் சொல்லை மாத்ரமே சொன் னார்' என்று மொழிந்தனள். பரதன் அது கேட்டு

ராமன் பட்டணத்தில் இல்லையென்னும் இரண்டாந்துக்க வார்த்தையைச் சொல்லக் கேட்டதனால் முகவொளி மழுங்க மிகவுந் துக்கித்து மீளவும் தாயைப் பார்த்து 'தர்மஸ்வபாவனும் கௌஸல்யைக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைக்குந்தன்மையனுமாகிய அந்த ராமன் தம்பி லக்ஷ்மணனோடும் ஸீதையோடுங்கூடி இப்பொழுது எவ்விடம் போயிருக்கின்றான்?' என்று வினவினன். அங்ஙனம் அவன் கேட்கையில், கைகேயி மிகவும் அப்ரியமாகிய பெரியதொரு வார்த்தையை ப்ரியமாக ப்ரமித்து நடந்ததை நடந்தபடியே முழுமையும் சொல்லத் தொடங்கி, 'பிள்ளாய்! அந்த ராஜகுமாரன் லக்ஷ்மணனோடும் ஸீதையோடுங்கூடி மரவுரிகளை உடுத்து மஹாவனமான தண்டகாரண்யம் போனான்' என்றுரைத்தனள். பரதன் அது கேட்டுத் தன் வம்சத்திற்கு ஸதாசாரத்தில் நிலை நின்றிருக்கையாலுண்டான மஹிமையை நினைத்து 'தனது அண்ணன் எது தவறி நடந்தனனோ! இப்படி அரண்யம் போவதற்கு' என்று அவனது நடத்தையைப் பற்றிச் சங்கித்துப் பயந்து மீளவுங் கேட்கத் தொடங்கி 'ராமன் யாராவதொரு ப்ராஹ்மணருடைய தனத்தை அபஹரிக்கவில்லையன்றோ? மேலும், தனிகனையாவது தரித்ரனையாவது எந்தப் பாபமுஞ் செய்யாத எவனையும் ஹிம்ஸிக்கவில்லையன்றோ? அந்த ராஜகுமாரன் பிறர் மடந்தையர் மீது விருப்பமுறுனல்லவா? ராமன் எந்தப் பாபத்தையும் அறியானே! ஸமஸ்த வேதபாகங்களும் ஸகல சாஸ்த்ரங்களும் உணர்ந்தவனைக் கொன்றவன்போல் ராமன் தண்டகாரண்யத்திற்கு ஏன் துரத்தப்பட்டான்?' என்று வினவினன். பிறகு ராஜ்யத்தில் விருப்பமுள்ளவளாகிய இவன் தாய் கைகேயி முன்பு ராஜனை வரங் கேட்டபொழுது வெளிப்படுத்தின தன் ஸ்த்ரீ ஸ்வபாவத்தையே அனுஸரித்துத் தான் செய்தது நன்றென்று நினைத்து நடந்தபடியே சொல்ல ஆரம்பித்தனள்.

மஹாநுபாவனுகிய பரதன் இங்ஙனங் கேட்கையில், கைகேயி மதியற்றவளாகையால் தன்னைப் பண்டிதையாக நினைத்து 'நாம் இவனுக்கு ஹிதஞ் செய்தோம்' என்னும் ஸந்தோஷத்துடன் அவனைக் குறித்து 'ராமன் எந்த ப்ராஹ்மணனுடைய எந்த தனத்தையும் அபஹரிக்கவில்லை. மற்றும், தனிகனையாவது தரித்ரனையாவது பாபஞ்செய்யாதவனை ஒருவனையும் ஹிம்ஸிக்கவில்லை. அன்றியும், ராமன் பிறர் ஸ்த்ரீகளைக் கண்ணெடுத்தாயினும் பார்க்கமாட்டான். புதல்வனே! ராமனுக்கே பட்டாபிஷேகம் நடப்பதைக் கேட்டு நானே உனக்கு ராஜ்யங் கொடுக்கவேண்டுமென்றும் ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பவேண்டுமென்றும் உன் தந்தையை வேண்டிக்கொண்டனன். உன் தந்தை அம்மஹாராஜர் சொல் தவருமையாகிற தன் தர்மத்தைத் தவறமுடியாமல் நான் வேண்டிக்கொண்டதை அப்படியே நடத்திவிட்டனர். ராமனை லக்ஷ்மணனேடும் ஸீதையோடும் அடவிக்குத் துரத்திவிட்டனர். பெரும் புகழுடையராகிய அம்மன்னவர், இப்படி ராமன் அரண்யம் போகையில் அவ்வன்பக்குமாரனைக் காணப்பெருமல் புத்ரசோகத்தினுல் பரிதபித்துக் கொண்டே மரணம் அடைந்தனர். நீ ராஜநீதிகள் அறிந்தவன்; ஆகையால் இப்பொழுது ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றுவாயாக. நான் இதையெல்லாம் உனக்காகவேயன்றோ இங்ஙனஞ் செய்தனன்? என்னப்பனே! நீ, 'மன்னவர் மரணம் அடைந்தார்' என்கிற சோகத்தையும், 'ராமன் காட்டுக்குப் போனுன்' என்ற மனஸ்தாபத்தையும் கொள்ளவேண்டாம். தைர்யம் பெறுவாயாக. இந்நகரமும் உபத்ரவமொன்றுமில்லாத இந்த ராஜ்யமும் இனி உன்னதீனமன்றே? புதல்வனே! இங்ஙனம் இருப்பதுபற்றிச் சாஸ்த்ரங்களை உணர்ந்த வஸிஷ்டர் முதலிய ப்ராஹ்மணேத்தமர்களோடுகூடி,

பின்வாங்காத வீர்யம் பொருந்திய மஹாராஜருக்கு விதியின்படி வேகமாக ஸம்ஸ்காரஞ் செய்து உனக்கு இப்பூமண்டலத்தில் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்துக்கொள்வாயாக' என்றனள். எழுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பரதன் கைகேயியைத் தூறுதல்.

பரதன், தந்தை மரணம் அடைந்ததையும் அண்ணன் தம்பிகளை அரண்யத்திற்கு அனுப்பினதையும் கேட்டவுடனே துக்கத்தினால் மிகவும் பரிதபித்து இங்ஙனஞ் சொல்லத்தொடங்கி 'தந்தையை இழந்து தந்தையைப்போன்ற உடன்தோன்றலையும் பிரிந்து பாழாகி வருந்துகின்ற எனக்கு இங்கு ராஜ்யத்தினால் செய்ய வேண்டிய கார்யம் என்? ராஜனை மரணம் அடையச் செய்து ராமனையும் தாபஸனாக்கிவிட்டனையே! துக்கத்தின்மேல் துக்கத்தை விளைத்தனையே! உரித்த புண்ணின்மேல் காரத்தை இட்டாய்போலும். நீ எங்கள் குலம் ஒன்றுமில்லாமல் நசித்துப்போகும்படி ப்ரலயகால ராத்ரிபோல் வந்தனையே! என் தந்தை நெருப்பைக் கட்டிக்கொள்வதுபோல் உன்னைக் கட்டிக்கொண்டனர். உன்னை அறியாமற்போயினர். நீ பாபத்திலேயே கண் வைத்தவள். ஆகையால் மன்னவருக்கு ம்ருத்யுவை விளைத்தனை. குலத்தைக் கெடுக்க வந்தவளே! அறிவுகெட்டு எமது குலத்தை இக்கதிபெறச் செய்து, அதில் ஸுகமென்பது சிறிதும இல்லாதிருக்கும்படி செய்தனையே! ஸத்யஸந்தரும் பெரும்புகழுடையவருமான என் தந்தை தசரதமன்னவர் உன்னைக்கைப் பற்றியனன்றோ இப்பொழுது கொடிய துக்கத்தினால் மிகவும் பரிதபித்து மாண்டனர்? என் தந்தை தர்மங்களில்

விருப்பமுடையவர்; அம்மஹாராஜரை ஏன் கொன்று விட்டனை? மேலும், எதற்காக ராமனை ஊரைவிட்டுத் துரத்தினை? எதற்காக அவன் அரண்யம் போயினன்? என் தாயாகிய உன்னைப்பற்றிக் கௌஸல்யையும் ஸுமித்ரையும் புத்ரசோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். இனி அவர்கள் பிழைக்கமாட்டார்கள். ஒருகால் பிழைத்திருப்பார்களாயின், அது அவர்களுக்கு நிரம்பவும் கஷ்டமாகவே இருக்கும். பூஜ்யனாகிய ராமனும் பெரியோரிடத்தில் நடக்கவேண்டிய வழிகளெல்லாமறிந்தவன்; தர்மஸ்வபாவன். ஆகையால் அவன் தன் தாயிடத்தில் நடப்பது போலவே உன்னிடத்திலும் ஒப்பில்லாத சுஶ்ரூஷை யெல்லாம் நடத்துபவனல்லவா? கௌஸல்யை தூரத்தில் வருமவற்றையெல்லாம் முன்பாகவே அறியுந்திறமுடையவள்; ஆகையால் என் பெரிய தாயான அவளும் அப்படியே தர்மத்தில் முயன்று உன்னை உடன் பிறந்தவளைப்போல் பார்த்துக்கொண்டு வருகிறாளல்லவா? அப்படிப்பட்ட தர்மசீலையின் குமாரனை, பாபிஷ்டே! மிகுந்த மதியுடைய ராமனை நார்த்துணி மரவுரி இவைகளை உடுத்து வனவாஸஞ்செய்ய அனுப்பி மனவருத்தமின்றி எப்படி இருக்கின்றனையோ? ராமன் பாபத்தில் கண்வைப்பவனல்லன், சூரன்; நல்ல மதியுடையவன்; மிகுந்த புகழ் அமைந்தவன்; அப்படிப்பட்டவனை நீ மரவுரிகளை உடுத்து ஊரைத் துறந்து போகும்படி அனுப்பினையே! இதற்கு யாது காரணம் உனக்குத் தோற்றியது? இதனால் நீ யாது பயனைப் பெற்றனை? நீ பேராசை பிடித்தவள். ஆனதுபற்றியே நான் ராமனிடத்தில் எப்படி இருக்கிறேனோ, அது உனக்குத் தெரியாதென்று நினைக்கிறேன். அப்படி தெரியாமையைப் பற்றியே எனக்கு ராஜ்யம் வரவேண்டுமென்று இப்படிப்பட்ட பெரிய அனர்த்தத்தைக் கொண்டுவந்

11

தனை. நான் புருஷஸிம்ஹர்களாகிய ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பாராமலே எந்தச் சக்திவிசேஷத்தைக் கொண்டு ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்ய வல்லனாவேன்? அவ்விருவர்களேயன்றோ எனது சக்திவிசேஷம்? எனக்குமாத்ரமே அவனை எதிர் பார்க்கவேண்டுமென்பதில்லை. மஹாபலரும் தர்மஸ்வபாவ முள்ளவருமான மன்னவருங்கூட, மேருபர்வதம் தனது ரக்ஷணத்தின் பொருட்டுத் தன்னைச் சேர்ந்த அரண்யத்தை எதிர்பார்த்திருப்பது போல், எப்பொழுதும் பலவந்தனாகி விளங்கும் ராமனையே எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாரல்லவா? பெரும் பளுவைத் தூக்கவல்ல பெருங்காளைமேல் ஏற்றவேண்டிய பாரத்தை இளங்கன்று பரிக்கமாட்டாததுபோல், மஹாபலராகிய மன்னவர் நிர்வஹித்துவந்த இந்த ராஜ்ய பாரத்தைப் பாலனாகிய நான் எந்த அவலம்பத்தைக் கொண்டு பரிக்கவல்லேன்? ஒருகால் ஸாமம் முதலிய உபாயங்களாலாவது தாரணை முதலிய புத்திபலத்தினாலாவது ராஜபுத்ரனாகிய எனக்குப் பரிபாலனஞ் செய்யச் சக்தி உண்டாயினும், பிள்ளையிடத்தில் பேராசையால் இப்படிப்பட்ட அனர்த்தத்தை விளைவித்த உன் கருத்தைமாத்ரம் நான் ஈடேற்றப்பொறேன். ராமனுக்குத் தன்தாயிடத்திற்போலவே உன்னிடத்திலும் எப்பொழுதும் பக்தியோடுகூடிய மனக்கருத்து இல்லாதிருக்குமாயின், பாப நிச்சயமுள்ள உன்னைத் துறக்க எனக்கு விருப்பம் உண்டாகாதிராது. உன்னைத் துறக்கவே நிச்சயிப்பேன். அவனுக்கு உன்னிடத்திலுள்ள கௌரவத்தைப் பற்றியே, 'எது கோபிப்பானோ' என்று உன்னைத் துறக்க முடியாதிருக்கின்றனன். பாபத்திலேயே கண்ணுடையவளே! ஸாதுக்களின் நடத்தையினின்று நழுவினவளே! எமது பூர்வர்கள் அனைவரும் நன்கு நிந்திக்கும்படியான இந்தத் துர்ப்புத்தி உனக்கு எப்படி உண்டாயிற்றோ? எமது இக்

குலத்தில் பூர்விகர்களுக்குள் பெரியவனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்வதே வழக்கமல்லவா? மற்றை உடன் பிறந்தவர்கள் எல்லோரும் அம்மூத்தவனது மனத்தை அனுஸரிப்பதில் மிக்க ஊக்கத்துடன் நடப்பார்கள். க்ரூர ஸ்வபாவமுடையவளே! நீ ராஜ்யதர்மத்தைப் பாராட்டுபவளல்லையென்றும், ராஜாக்களுக்கு அனுதியாகத தவறமுடியாமல் நடந்துவருகிற ஸதாசாரம் இன்னதென்று தெரியாதவளென்றும் எனக்குத் தோற்றுகின்றது. ராஜாக்களின் நடத்தையைப் பார்க்கையில், எப்பொழுதும் மூத்தவனே ராஜ்யாபிஷேகம் பெறுகிறானென்று தெரிகிறதல்லவா? இந்த ஆசாரம் அரசர்கள் அனைவர்க்கும் ஸமானமேயன்றி அதிலும் ஸதாசாரத்தில் நிலைநின்ற இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களுக்கு அது மேலும் விசேஷித்திருப்பதல்லவா? அவர்கள் தர்மத்தையே தமக்கு ரக்ஷையாகக் கொண்டிருப்பவர்; குல பரம்பரையாக வந்த நடத்தையை எப்போதும் கைவிடாமல் அனுஷ்டித்து வருபவர். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு 'எம்மைப்போன்ற ஸதாசாரமுடையோர் இல்லை' என்று தமது சரித்ரத்தைப் பற்றிய கர்வம் நீ வந்து சேர்ந்த பின்பு தொலைந்துவிட்டதே. எமது வம்சத்திலுள்ளவரேயன்று; உன் பிறந்தகத்து அரசர்களும் தம்குலத்தில் மூத்தவனுக்கே பட்டாபிஷேகம் செய்வது வழக்கம். மேலும், அவர்கள் மிகுந்த மேன்மையுற்றவர்கள். அப்படிப்பட்ட வம்சத்திற் பிறந்தும் எதனால் இப்படிப்பட்ட மதிகேடு உனக்கு நேரிட்டதோ? நீ பாபஞ் செய்ய நிச்சயங்கொண்டவள். ஆகையால் உன் விருப்பத்தைமாத்ரம் நான் நடத்த மாட்டேன். நீ என் ப்ராணனுக்கு முடிவைக் கொடுக்கும்படியான வ்யஸனத்தை ஆரம்பித்தனை. உன்னிஷ்டத்தை நிறைவேற்றாமை மாத்ரமே அன்று; உனக்குக் கஷ்டத்தையுஞ் செய்கிறேன். இதோ

நான் உனக்கு அப்ரியஞ் செய்வதற்காக இப்பொழுதே சென்று, பாபமற்றவனும் பந்துஜனங்களுக்கு ப்ரியனும் ப்ராதாவுமாகிய ராமனை அரண்யத்தினின்றுந் திருப்பி அழைத்துக்கொண்டு வரப்போகிறேன். இவ்வளவே அன்று; ராமனை அங்ஙனம் திருப்பி அழைத்துக்கொண்டு வந்து, தேஜஸ்ஸுடன் ப்ரகாசிக்கின்ற அவனுக்கு மிகவும் நிலைநின்ற மனத்துடன் தாஸனாயிருக்கப் போகிறேன்' என்றனன். மஹானுபாவனாகிய பரதன் இப்படி அக்கைகேயியை மனவருத்தம் விளைக்கவல்ல பற்பல வார்த்தைகளால் பீடித்து, மீளவும் சோகம் மிகுந்து மேலெழப் பெற்றுப் பர்வதகுஹையிலுள்ள ஸிம்ஹம் கர்ஜிப்பதுபோல் பெருத்த கண்டத்வனியுடன் கதறலிட்டனன். எழுபத்துமூன்றுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பரதன் கோபத்தின் மிகுதியால் கைகேயியைப் பருஷமாகத் தூறுதலும் சோகத்தினால் மூர்ச்சித்தலும்.

பரதன் தனது தாயாகிய அக்கைகேயியை அங்ஙனம் மிருதுவாக நிந்தித்து, மீளவும் மிகுந்த ரோஷமுற்றவனாகி அவளை நோக்கி இங்ஙனம் மொழிந்தனன்:— 'க்ரூரஸ்வபாவமுடையவளே! துர்நடத்தையுள்ளவளே! தர்மத்தினால் துறக்கப்பட்டவளே! உன் துர்ப்புத்தியைக் கண்டு தர்மம் உன்னைத்தீண்டவுங்கூட மாட்டாமல் ஒதுங்கிப் போய்விட்டதே. நீ உன் தாயைப் போலவே ராஜ்யத்தினின்றுந் தொலைந்துபோவாயாக. உனக்கு நான் செத்தாற்போலவேயாகையால் என்னைச் செத்தவனாக நினைத்து அழுதுகொண்டிருப்பாயாக. மரணம் அடைந்த பர்த்தாவைக்குறித்து உனக்குச் சோகிக்கவேண்டிய அவச்யமேயில்லை. உனக்கு அதைப் பற்றி மனவருத்தம் இருக்குமாயின் நீ இப்படி யிருப்ப

யோ? பர்த்தாவிடத்தில் பார்யை இருக்கவேண்டிய நிலைமையைக் கடந்தனை யாகையால் உனக்கு மன்னவரின் மரணத்தைப் பற்றிச் சோகிக்கவேண்டிய இடமே இல்லை. ஆகையால் மன்னவரின் மரணத்தைப்பற்றிக் கண்ணீர் பெருக்கவேண்டிய வருத்த மின்றி ஸுகமாயிருப்பாயாக. நீ மஹாராஜருக்கு மரணத்தையும் ராமனுக்கு வனவாஸத்தையும் ஒரேகாலத்தில் விளைத்தனையே! அந்த மன்னவராவது பரமதார்மிகனாகிய ராமனாவது உனது குணத்தையோ நடத்தை முதலியவற்றையோ எதைத் தூஷித்தனர்? கைகேயி! இக்குலத்தை நாசஞ் செய்தாயாகையால் உனக்கு இப்பொழுது ப்ரூணஹத்யை செய்தவளவு பாபம் நேரிட்டதே! ஆகையால் நீ நரகத்திற்கே போவாயன்றி உன் பர்த்தா போன லோகத்திற்கு நீ போகமாட்டாய். பயங்கரமான செய்கையால் கொடிகட்டி ராமனை அரண்யத்திற்கு அனுப்பும்படியான பாபத்தைச் செய்து தீர்த்துவிட்டனை. இதனால் ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் ப்ரியனாகிய அந்தராமனைத் துரத்தி எனக்கு அவனுடைய ஸம்பந்தமில்லாமற்செய்து பயத்தையே விளைத்தாயன்றி ராஜ்யமாகிற நன்மையை விளைத்தவளல்லை. உன்னைப் பற்றி என்தந்தை மரணம் அடைந்தனர். ராமனும் அரண்யஞ் சென்றனன். ஆகையால் 'தாய் மூலமாகத் தந்தையைக் கொன்று அண்ணனை அரண்யத்திற்கு அடித்தோட்டினான்' என்னும் அபகீர்த்தி இந்தப்ராணி லோகத்தில் எங்கும் எனக்கு நேரிட்டதே! தாய்ரூபமாக எனக்கு நேரிட்ட சத்ருவே! கொடுந்தன்மை யமைந்தவளே! ராஜ்யத்தில் ஆசை கொண்டவளே! கெடுநடத்தையுடையவளே! பதியைக் கொன்ற பாபிஷ்டே! என்னோடு பேசாதே. கௌஸல்யையும் ஸுமித்ரையும் மற்றுமுள்ள என்தாய்மார்களும், நீ வம்சத்தைப் பாழாக்க முயன்றமையால் மிக்க மனவருத்த முற்றிருக்கின்றனர்.

என்றும் ஸத்யத்தில் மனவூக்க முடைய தார்மிகனான ராமனை அரண்யத்திற்கு அனுப்பினை. அந்தத் துக்கத்தினல் என் தந்தையும் ஸ்வர்க்கம் அடைந்தனர். ஆகையால் இப்படிப்பட்ட நீ, தர்மத்தையே முக்யமாகக் கொண்ட மன்னவரும் சிறந்த புத்தியுடையவருமாகி விளங்குங்கேகயருக்குப் பிறந்தவளல்லை. அந்தத் தந்தையின் குலத்தை த்வம்ஸஞ் செய்யும்பொருட்டு அதில் பிறந்த ராக்ஷஸியே ஆவாய். உனக்குப் பாபகார்யமே முக்யம். அதனுல் நீ ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் த்வேஷிக்கத் தக்கவளாயிருக்கின்றனை. அப்படிப்பட்ட பாபம் நீ செய்ததற்கு அதன் பலன் எனக்கும் ஸம்பவித்துத் தந்தையை இழந்து அண்ணன் தம்பிகளும் கைவிடப் பெற்று ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் அப்ரியனும் ஆயினன். நீ பாபத்திற்கே முயன்றவள்; ஆகையால் நரகத்திற்கே போகவேண்டியவள். தர்மிஷ்டையான கௌஸல்யைக்குப் புத்ர வியோகத்தை விளைவித்த நீ எந்த நரகத்திற்குப் போவாயோ? ஸ்ருஷ்டித்திருக்கிற நரகம் உனக்குப் போதாதே! கௌஸல்யையின் புதல்வனுகிய ராமன் பரிசுத்தனென்றும் பந்துக்களெல்லோர்க்கும் கதியென்றும் மூத்தவனுகையால் எனக்குத் தந்தை போன்றவனென்றும் அறியாயா என்ன? இப்படிப்பட்ட ராமனைப் பந்துகாதுகனென்றே நினைத்தனை![1] புத்ரன் தாயினுடைய முகம் கண்டம் முதலிய அங்கத்தினின்றும் கண் மூக்கு முதலிய உபாங்கத்தினின்றும் ஹ்ருதயத்தினின்றும் பிறக்கிருன். ஆகையால் அவன் தாய்க்கு மற்றையெல்லோரைக் காட்டிலும் மிகுந்த அன்பிற்கிடமாவான். பந்துக்கள் கேவலம் அன்பிற்கிடமாவார்களேயன்றிப் புத்ரனைப்போல்மிகுந்த அன்பிற்கிடமாகமாட்டார்கள். அங்ஙனம் அவன்ப்ரீதிக்கிடமாயிருப்பதனுல்தாய்க்குமற்றபந்து

1. இதற்கு 'அங்காதங்காத் ஸம்பவஸி ஹ்ருதயாததிஜாயஸே' இது முதலான ஸ்ருதி ப்ரமாணம்.

வைப்போன்றவனல்லன். முன்னம் ஒருகாலத்தில் ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்து தேவர்களுங் கௌரவிக்கும்படியான மேன்மையுடைய காமதேனு, பாரத்தைச் சுமந்து வருந்தி மூர்ச்சை அடைந்தவைகளும் தன் வம்சத்தில் பிறந்தமையால் தனக்குப் பிள்ளைகளுமாகிய இரண்டு எருதுகளைக் கண்டது. அக்காமதேனு அன்று மத்யாஹ்னம் வரையில் பாரஞ் சுமந்ததனால் இளைப்புற்றிருக்கிற அப்புத்ரர்களைப் பூமியில் கண்டு அவைகளின் துக்கத்தினால் தானும் துயரம் அடைந்து கண்களிரண்டிலும் நீர் ததும்பப் பெற்றுக் கதறலிட்டது. அப்பொழுது அந்தக் காமதேனுவுக்குக் கீழ்ப்புறத்தில் மஹானுபாவனாகிய தேவேந்த்ரன் போய்க்கொண்டிருக்கையில், அதன் கண்ணீர்களின் சிறு துளிகள் நறுமணங்கமழ்ந்து கொண்டு அந்த இந்த்ரனது சரீரத்தின்மேல் விழுந்தன. இந்த்ரனும் கம்மென்னும் வாஸனையுடன் தன்மேல் விழுந்த அக்கண்ணீர்களைக்கண்டு சிறப்புற்ற காமதேனு ரோதனஞ் செய்கிறதென்று நினைத்தனன். இந்த்ரன்பிறகு நாற்புறத்திலுங் கண்விட்டுப் பார்க்கையில், ஆகாயத்தில் துக்கத்தினால் ஒன்றுந் தோன்றாமல் திகைத்துநின்று தீனையாகி மிக்க மனவருத்தத்துடன் அழுதுகொண்டிருக்கிற அந்தக் காமதேனு புலப்பட்டது. வஜ்ராயுதந்தரித்தவனும் தேவர்களுக்கரசனுமாகிய அவ்விந்த்ரன், மிகுந்த புகழுடைய காமதேனு சோகத்தினால் பரிதபிப்பது கண்டு 'யாது வருத்தமோ' என்று பயந்து அஞ்சலியுடன் அருகிற்சென்று 'காமதேனுவே! எம்மைச் சேர்ந்தவர்களில் ஒருவராலும் உனக்குப் பெரும்பயம் ஒன்றும் உண்டாகிறதில்லையல்லவா? ஆனால் நீ இங்ஙனஞ் சோகிப்பதற்குக் காரணம் யாது? நீ யாவர்க்கும் மேன்மை விரும்புந் தன்மையள். உனக்கு யாவர் கெடுதி செய்தனர்? சொல்வாய்' என்றனன். புத்திமானாகிய அந்த வானவரதிபதி இங்ஙனம் வினவுகையில், காமதேனுவும் பேச வல்லவளாகிய இந்த்ரனைப் பார்த்துக் கம்பீரமாக 'ஓ தேவராஜனே!

இப்படிப்பட்ட அமங்கலம் எப்போதும் உண்டாகா திருக்குமாக. உன்னைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒருவராலும் எனக்குப் பயம் ஒன்றும் இல்லை. தேவேந்த்ரனே! பயிர் செய்வானொருவன்பிடித்துப் பீடிக்கையில் இளைப்புற்று வருந்தி ஸூர்யகிரணங்கள் பட்டுப் பரிதபிக்கவும் பெற்று இப்படி ஸங்கடத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற என் பிள்ளைகளான எருதுகளைப் பார்த்துச் சோகிக்கிறே னன்றி மற்றொன்றும் இல்லை. இவை என் தேஹத்தி னின்றும் பிறந்தவையல்லவா? ஆகையால் இங்ஙனம் பளுவை இழுக்கமுடியாமல் பீடிக்கப்பட்டு வருந்துவது கண்டு சோகிக்கின்றனன். இது ஓர் ஆச்சர்யம் அன்று. உலகத்தில் எங்காயினும் பிள்ளைக்கொப்பான அன்பன் எவனும் அகப்படான்' என்றது. காமதேனு, ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் நிரம்பும்படி அனேகமாயிரம் பிள்ளைகளைப் பெற்றதாயினும் இரண்டு பிள்ளைகள் கஷ்டப்படுகிறார்க ளென்று அழுவதுகண்டு, இந்த்ரன் புத்ரனைக்காட்டிலும் மேற்பட்டது மற்றொன்றும் இல்லையென்று நினைத்தனன். ஒப்பில்லாத நன்னடத்தையுடையதும் மிகுந்த ஒளிவிளங் கப்பெற்றதும் அளவில்லாத நற்குணங்கள் அமைந்த தும் நினைத்தவுடனே வேண்டியவற்றைப் படைக்க வல் லதுமாகிய காமதேனு ஸ்த்ரீபுருஷர்களின் இயற்கை யாகிய ஸுரதவ்யாபார பரம்பரையால் லோக ஸங்க்ர ஹத்தை விரும்பிப் பலவாயிரம் பிள்ளைகளைப் பெற்றதா யினும் இரண்டு பிள்ளைகளின் கஷ்டத்தைப் பார்த்துச் சோகிக்கின்றதே! இனி ராமனொருவனையே பிள்ளையாகப் பெற்ற கௌஸல்யை இவ்வொரு புதல்வனையும் விட்டுப்பி ரிந்து சோகிப்பாளென்பது சொல்லவேண்டுமோ? இவள் போயும் வந்தும் ஒரே பிள்ளையைப் பெற்றவள்; மேலும் பதிவ்ரதை. இவளைப் பிள்ளையைத் துறக்கும்படி செய் தனை. ஆகையால் நீ இவ்வுலகத்தில் மாத்ரமேயன்றிச் செத்துப் பரலோகம் போனபொழுதும் என்றும் துக் கத்தையே அனுபவிப்பாய். நான் எனது அண்ணனாகிய ராமனையும் என் தந்தையையும் இங்ஙனம் பரிபூர்ண

மாகப் பூஜித்து மிகுந்த கீர்த்தியை விளைவித்துக்கொள்கின்றனன. பூஜிக்கும் விதஞ் சொல்லுகிறேன்; கேள். கௌஸல்யையின் குமாரனும் மிகுந்த பலமுடையோனுமாகிய ராமனை அழைத்துக்கொண்டுவந்து அவனுக்குப் பதிலாக நானே முனிகள் வஸிக்கிற அரண்யத்திற்குப் போகின்றனன். பாபக் கருத்துடையவளே! பாவீ! இந்தப் பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்கள் கண்டத்தில் கண்ணீர் தடைபடப்பெற்று என்னைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் நீ செய்யமுயன்ற இப்பாதகத்தை நான் நிறைவேற்ற வல்லனல்லேன். நான் அரண்யத்திற்கே போவேன். அப்படிப்பட்ட மஹாபாபத்தைச் செய்த நீ நெருப்பிலாவது விழுவாய்; அல்லது, நீயே தண்டகாரண்யமாவது செல்வாய்; அல்லது கழுத்துக்கு உச்சுருக்காவது போகட்டுக்கொள்வாய். உனக்கு இவை தவிர மற்றொரு கதி இல்லை. நானும், ஸத்யபராக்ரமனுகிய ராமன் ராஜ்யம் பெறுகையில், அதனுல் என் பாபத்தைப்போக்கிக்கொண்டு செய்யவேண்டிய கார்யத்தைச் செய்து முடித்தவனுகிறேன்' என்றனன். இப்படி பரதன் மிகுந்த கோபங்கொண்டு ஸர்ப்பம்போல் பெருமூச்செறிந்து, அரண்யத்தில் வேடர்களின் ஈட்டி மாவெட்டி இவைகளால் அடியுண்டு பள்ளத்தில் விழும் யானைபோல் தரையில் விழுந்தனன். பரந்தபனுகிய அந்த ராஜகுமாரன் கோபத்தினுல் கண்கள் சிவக்கவும் ஆடை அவிழ்ந்து விழவும் ஆபரணங்கள் சிதறவும் பெற்று, உத்ஸவம் முடிந்தவுடன் இந்த்ரத்வஜம் கீழ் சாய்வதுபோல் கீழே விழுந்தனன். எழுபத்து நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

———

பரத சத்ருக்னர்கள் கௌஸல்யையிடம் போதலும், பரதன் கௌஸல்யையோடு ராமனை அழைத்துக்கொண்டு வருவதாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்தலும்

பராக்ரமம் பொருந்திய பரதன் வெகுநேரஞ்சென்ற பின்பு ப்ரஜ்ஞை அடைந்து கண்களில் நீர் நிரம்பப் பெற்றவனாகி, வருந்துகின்ற தன் தாயைப்பார்த்து, அதற்கு முன்பே தான் வந்திருப்பது தெரிந்து அவ்விடம் வந்திருக்கிற ஸுமந்த்ரன் முதலிய மந்த்ரிகளிடையில், அவர்கள் அறியும்பொருட்டு மீளவும் தாயாகிய அவளை நிந்திக்கத் தொடங்கி 'நான் ஒருகாலும் ராஜ்யத்தை விரும்பவில்லை; அப்படி ராஜ்யத்திற்காகத் தாயுடன் கலந்து ஆலோசித்ததும் இல்லை. அரசன் என்னபிஷேகத்தைப்பற்றி ஆலோசித்த விஷயமும் எனக்குச் சிறிதும் தெரியாது. நான் சத்ருக்னனோடுகூட வெகு தூர தேசத்தில் இருந்தது உங்களுக்குத் தெரியும் அல்லவா? மஹானுபாவனாகிய ராமனுக்கு வனவாஸம் ஏற்படுத்தின விஷயமும் எனக்குத் தெரியாது; அன்றியே லக்ஷ்மணனுக்கும் ஸீதைக்கும் வனவாஸம் எப்படி நேர்ந்ததோ, அதையும் நான் அறியேன்' என்றனன். மஹானுபாவனாகிய பரதன் அங்ஙனமே கதறிக்கொண்டிருக்கையில் அந்த சப்தத்தைக் கேட்டுக் கௌஸல்யை ஸுமித்ரையைப் பார்த்து 'கொடுந்தொழிலுக்கு முயன்ற கைகேயியின் புதல்வன் பரதன் வந்திருக்கின்றனன். [1] அவன் வெகுதூரஞ் சென்றறிய வல்ல மதியுடையவன். ஆகையால் அவனைப் பார்க்க விரும்புகின்றேன்' என்றனள். துக்கத்தினால் ஒளி மழுங்கி அழுக்கடைந்து இளைத்திருக்கிற அந்தக் கௌஸல்யை ஸுமித்ரையுடன் இங்

1 இதற்கு 'தீர்கதர்சிநம்' என்று மூலம். இதனால் பரதனுக்கு ராமனைத் துரத்தினது ஸம்மதமன்றென்று கௌஸல்யைக்குத் தெரியுமென்று தெரிகின்றது.

யனம் மொழிந்து, உடனே கிடுகிடுவென்று நடுங்கி ப்ரஜ்ஞையற்றுப் பரதனிருக்குமிடத்திற்குப் போகப் புறப்பட்டனள். அப்பொழுது ராமனது தம்பியாகிய பரதனும் சத்ருக்னனோடு கூடக் கௌஸல்யை யிருக்குங் க்ருஹத்திற்குப் போயினன். பிறகு பரத சத்ருக்னர்கள் துக்கத்தினால் வருந்தித் தரையில் வீழ்ந்து ப்ரஜ்ஞையின்றி அழுதுகொண்டிருப்பவளும் மிகுந்த மேன்மையுடையவளும் கம்பீரமனமுடையவளுமாகிய கௌஸல்யையின் அருகிற் சென்று அவளைப் பார்த்து மனவருத்தமுற்றுக் கதறிக்கொண்டே இருவரும் அவளைக் கட்டிக்கொண்டனர். அப்பொழுது கௌஸல்யை மிகவுந் துயரம் அடைந்து பரதனைப் பார்த்து மொழிந்தனள்:—'ராஜ்யத்தின் பொருட்டு ஆசைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற உனக்கு இதோ அகண்டகமான ராஜ்யம் கிடைத்தது. ஐயோ! கைகேயி செய்த கொடுஞ் செய்கையால் த்வரையில் உனக்கு ராஜ்யம் ப்ராப்தமாயிற்று. கைகேயியின் கார்யம் இது. க்ரூரகார்யங்களில் கண்வைத்த கைகேயி என் புதல்வனை மரவுரி உடுத்து வனத்தில் குடியிருக்கும்படிக்குச் செய்தனளே! அங்ஙனஞ் செய்ததனால் அவளுக்கு லாபம் என்? ராமனை அரண்யத்திற்கு அனுப்பாமலே ராஜ்யம் பெறக்கூடாதா? ஸர்வாதிகாரமுள்ள கைகேயி, மிகுந்த புகழுடையவனும் ஸுவர்ணம் போல் பளபளவென்று விளங்கும் சரீரமுடையவனுமாகிய என்புதல்வன் ராமன் எங்கே இருக்கின்றானோ, அவ்விடத்திற்கு என்னையும் இனிச் சீக்ரமாகவே அனுப்பி விடுவாள். அவ்வளவென்? நான் ஸுமித்ரையைக்கூடவே அழைத்துக்கொண்டு ஸுகமாகத்[1] தசரதனது

---

1 அக்னி, ஜயேஷ்ட பார்யைக்கு அதீனமாகையாலும், தசரதன், பரதன் ஸம்ஸ்காரஞ் செய்ய வேண்டாமென்று நிஷேதித்தமையாலும் அவ்வக்னியைத் தான் எடுத்துக்கொண்டு போவதாகக் கௌஸல்யை சொல்லினள். இதனால்—கௌஸல்யை பரதனுக்குக் கைகேயி செய்த பாப ஸம்பந்தத்தினால் ராஜஸம்ஸ்காரத்திற்கு அதிகாரமில்லையென்று ஸூசிப்பித்தாளென்று தெரிகின்றது.

அக்னியையும் அவரது சரீரத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு ராமனிருக்குமிடத்திற்குப் போகின்றனன். புருஷஶ்ரேஷ்டனாகிய என் புதல்வன் ராமன் எங்குத் தவஞ் செய்துகொண்டிருக்கிறானோ, அவ்விடத்திற்கு நீயாவது என்னைக் கொண்டுபோய் விட்டு வரத்தகும். 'உன்னைக் கொண்டு போய்விட எனக்கு யாது சக்தி' என்பாயோ? அப்படியன்று; மிகுந்த விஸ்தாரமுடையதும் தன தான்யங்கள் நிறைந்ததும் ரதகஜ துரகபதாதிகள் நிரம்பியதுமாகிய இந்த ராஜ்யத்தையெல்லாம் உனக்குக் கைகேயி கொடுப்பித்தனள் அன்றோ?' என்றனள். இது முதலிய க்ரூர வாக்யங்கள் பலவுஞ் சொல்லிக் கௌஸல்யை தன்னை வையவும், ஒரு பாபத்தையும் அறியாத பரதன் முன்னமே தந்தையின் மரணம் முதலியவற்றால வருந்தி யிருப்பவனாகையால் புண்ணின்மேல் ஊசியால் குத்தப் பெற்றவனபோல் அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு மிக்க மனவருத்தமுற்றனன். அப்பொழுது மனங் கொதிக்கப்பெற்ற அப்பரதன் கௌஸல்யையின் பாதங்களின் மேல் விழுந்து மிகவும் ப்ரஜ்ஞை தப்பியிருந்து பலவாறாகப் புலம்பி அனந்தரந் தெளிவு பெற்றனன். பரதன் அப்பொழுது பலசோகங்களால் சூழப்பட்டுப் பெரிய பரிதாபத்துடன் புலம்புகின்ற கௌஸல்யையைப் பார்த்துக் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு இங்ஙனம் மொழிந்தனன் :— 'அம்மா! ராமனிடத்தில் எனக்கு மிகவும் திடமான பேரன்பு உண்டென்று உனக்குத் தெரியுமே. தெரிந்தும், இவ்வபிஷேகாதிகளை எவ்வளவும் அறியாமல் எந்தப் பாபத்தையுஞ் செய்யாமல் இருக்கிற என்னை எதுக்காக இங்ஙனம் நிந்திக்கின்றனை? [1] எவன் ராமன் அரண்யம் போக ஸம்மதித்தானோ, அவன் குருமுகச்

---

1 இது முதலாகப் பரதன், தன்மேல் கௌஸல்யை ஆரோபித்த தோஷத்தைப் பரிஹரிப்பதற்காகச் சபதவாக்யங்களைச் சொல்லுகின்றனன். இச்சபதங்கள் பரதன் பேரால் சொல்லாமல் ஸாமான்யமாகச் சொன்னபோதிலும் பரதனுக்கே ஸம்பந்திக்கின்றன. மேலும் பரத சபதவ்யாஜத்தால் வால்மீகி தர்மவிசேஷங்களைத் தெரிவிக்கிறாரென்றும் தெரிகின்றது.

சாஸ்த்ரங்களை அனுஸரித்துக் கற்ற புத்தி ஒருகாலும் கோப்பெருதிருப்பானுக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனுனே, அவன், மிகவும் பாபிஷ்டர்களான ஹீனஜாதிகளுக்கு ஊழியஞ் செய்யப் பெறுவானுக. மேலும், ஸூர்யனுக்கு எதிராக நின்று மலமூத்ரங்களை விட்டவனது பாபத்தை அடைவானுக; நித்ரைபோகின்ற பசுவைக் காலால் மிதித்த பாபத்தில் போவானுக. எவன் ஸம்மதித்திருக்க ராமன் காட்டிற்குச் சென்றுனே, அவன், வேலைக்காரனைக் கொண்டு பெருங்கார்யமொன்று நிறைவேற்றிக்கொண்டு அவனது ஶ்ரமத்தை வீண்செய்யும் ப்ரபுவுக்கு நேரும் பாபத்தை அடைவானுக.எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யஞ் சென்றுனே, அவன், ப்ரஜைகளைத் தன் பிள்ளைகளைப்போல் பரிபாலனஞ் செய்யும் மன்னவனுக்கு த்ரோஹஞ் செய்பவர்களின் பாபத்தைப் பெறுவானுக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யஞ் சென்றுனே, அவனுக்கு, விளைந்தவற்றில் ஆறில் ஒருபாகம் கப்பம் வாங்கிக்கொண்டு ப்ரஜைகளை ரக்ஷியாதிருக்கிற மன்னவனுக்கு நேரும் பாபம் ஸம்பவிக்குமாக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யஞ் சென்றுனே, அவனுக்கு யாகத்தில் வ்ரதோபவாஸ சீலர்களாகி யாகஞ் செய்விக்கும் ப்ராஹ்மணர்களுக்குத் தக்ஷிணை கொடுப்பதாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்து பிறகு இல்லையென்று சொல்பவனுக்கு நேரும் பாபம் நேருமாக. எவன் ஸம்ம‌தித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யஞ் சென்றுனே, அவன் ரத கஜ துரக பதாதிகள் நிறைந்த யுத்தபூமியில் யுத்தஞ் செய்யும்பொழுது நன்மையுள்ள வீரர்களின் தர்மத்தை இழந்து ஓடிப்போகிறவனுக்கு நேரும் பாபத்தை அடைவானுக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யஞ் சென்றுனே, அவன்

புத்தியில் சிறந்த ஆசார்யன் பரலோக ஸாதனங்களாகிய ரஹஸ்யார்த்தங்களோடு வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தை யத்னத்துடன் உபதேசிக்கையில், துர்ப்புத்தியனாகி அதை மறந்தவனுக்கு ஸம்பவிக்கும் பாபத்தை அடைவானாக. எவனுடைய ஸம்மதியின்படிக்கு ராமன் அரண்யஞ்சென்றானோ, அவனுக்கு, அழகிய புஜங்களுந் தோள்களுமுடையவனும் ஸூர்யனையும் சந்த்ரனையும் நிகர்த்த ஒளியுடையவனுமாகி ராஜ்யாபிஷேகம் பெற்றுச் சிங்காசனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற ராமனைக் கண்டு களிக்கும் பாக்யம் இல்லாதிருக்குமாக. எவனுடைய ஸம்மதியைக்கொண்டு ராமன் அரண்யத்திற்குச் சென்றானோ, அவன், பாயஸத்தையும் எள்ளும் வெல்லமும்கலந்த பக்ஷ்யத்தையும் மேஷமாம்ஸத்தையும் தேவதைகளுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் அதிதிகளுக்கும் அமுது செய்யப்பண்ணாமல் வீணாகத் தனியின்றிப் பக்ஷிப்பவனும், தாய் தந்தை முதலிய பெரியோர்களைக் கௌரவிக்காமல் அவமதிப்பவனுமாவானாக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யஞ் சென்றானோ, அவன் பசுவைக் காலால் உதைத்தவனும், தானாகவே குருவை நிந்தித்தவனும், ஸ்னேஹிதனுக்கு மிகுந்த அபகாரம் நினைத்தவனும் ஆவானாக. எவனுடைய ஸம்மதியின்மேல் ராமன் அரண்யஞ் சென்றானோ, அவன், தன்னோடு ஒரு ஸ்னேஹிதன் நம்பிக்கையால் ரஹஸ்யமாக ஏதேனும் ஓர் அபவாதத்தைச் சொல்ல, அதை மதிகெட்டு வெளியிட்டவனுவானாக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனானோ, அவன் பரோபகாரஞ் செய்யாதவனும், பிறர் செய்த உபகாரத்தை மறந்தவனும், ஸத்புருஷர்களால் துறக்கப்பட்டவனும், உச்சுளுக்கு முதலியவற்றால் ப்ராணன்களை விட்டு துர்மரணம் அடைந்தவனும், பாபத்தைச் செய்து ப்ராயச்சித்தத்தையாவது செய்து

கொள்ளாமல் வெட்கமின்றித் திரிபவனுமாகி உலகத்தில் அனைவரும் த்வேஷிக்குந் தன்மையுடையவனும் ஆவானாக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனானோ, அவன் தன் வீட்டில் பிள்ளைகளும் பார்யைகளும் வேலைக்காரர்களும் சுற்றியிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், அவர்களுக்குச் சிறிதும் இடாமல் தான் மாத்ரம் அறுசுவை அமைந்த மேலான ஆஹாரத்தை உட்கொள்பவனுக்கு ஸம்பவிக்கும் பாபத்தை அடைவானாக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனானோ, அவன் தகுந்த குலத்திற் பிறந்த நல்ல பார்யையைப் பெறாமல் அக்னிஹோத்ரம் முதலிய தர்மகார்யங்களைச் செய்யாமல் ஸந்தானங்கூட உண்டாக நேராமல் இங்ஙனம் இஹலோக ஸௌகத்தினின்றும் பரலோகஸௌகத்தினின்றும் நழுவி மரணம் அடைவானாக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனானோ, அவன் பூர்ணாயுஷ்யம் பெறாமல் மனவருத்த முற்றுத் தன்பார்யையிடத்தில் ஸந்தானத்தைக் காண நேராதிருப்பானாக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனானோ, அவனுக்கு, மன்னவன் மடந்தை இளம்பிள்ளை கிழவன் ஆகிய இவர்களை வதிக்கினும், வேலைக்காரனைப் போஷியாமல் கைவிடினும் எந்தப் பாபம் ஸம்பவிக்குமோ, அந்தப் பாபம் ஸம்பவிக்குமாக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனானோ, அவன் எப்பொழுதும் அரக்கு மத்ஸ்யம் மாம்ஸம் லோஹம் விஷம் இவை முதலிய நிஷித்தவஸ்துக்களை விக்ரயஞ் செய்து பரிக்கவேண்டிய தாரபுத்ராதி குடும்பபோஷணஞ் செய்வானாக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனானோ, அவன், சத்ருபக்ஷத்திற்குப் பயங்கரமான யுத்தம் ஸமீபித்து வருகையில் பயந்து பின்வாங்கி ஓடிச்செல்கையில் அடிக்கப் படுவானாக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனானோ, அவன் கபாலத்தைத்

தரித்து மாவுரி உடுத்துப் பித்தம் பிடித்தவன்போல் இப்பூமி முழுவதும் பிச்சையெடுத்துத் திரிவானாக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனானோ, அவன் எப்பொழுதும் காமக்ரோதங்களால் வருத்தப்பட்டு எப்பொழுதும் மத்யபானஞ் செய்துகொண்டு ஸ்த்ரீலோலனாகிச் சூதுசதுரங்கங்களில் மனவூக்கமுற்றிருப்பானாக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனானோ, அவன் தர்மத்தில் மனஞ்செல்லப் பெறாமல் அதர்மத்தையே செய்துகொண்டிருப்பானாக; மேலும் அவன் ஸத்பாத்ரங்களிற் சிறிதும் கொடுக்காமல் அஸத்பாத்ரங்களுக்கே தானஞ்செய்வானாக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனானோ, அவன் ஆயிரமாயிரமாக ஸம்பாதித்த பலவகைத் தனங்களையும் திருடர் திருடிக்கொண்டுபோவார்களாக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனானோ, அவனுக்கு, ஸூர்யோதயத்திலும் ஸூர்யாஸ்தமயத்திலும் நித்ரை செய்பவனுக்கு நேரும் பாபம் ஸம்பவிக்குமாக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனானோ, அவன், வீட்டின்மேல் நெருப்பை வைத்தவனுக்கும் குருபார்யையிடம் போனவனுக்கும் மித்ரத்ரோஹஞ் செய்தவனுக்கும் உள்ள பாபங்களைப் பெறுவானாக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனானோ, அவன் தேவதைகளுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் தாய்தந்தைகளுக்கும் சுஶ்ரூஷை செய்யாதவனுக்கு நேரும் பாபத்தை அடைவானாக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனானோ, அவன் சீக்ரமாக இப்பொழுதே ஸத்புருஷக்குழாத்தினின்று நழுவிப்போவானாக; ஸத்புருஷர்கள் செய்யும் புகழ்ச்சிக்குப் பாத்ரமாகாதிருப்பானாக; ஸத்புருஷர்கள் செய்யுங் கர்மங்களை இழந்திருப்பானாக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் முழந்தாள் வரையில் நீண்ட பாஹு தண்டங்களை யுடையவனும் அகன்றழகிய மார்பமைந்

தவனுமாகிய ராமன் அரண்யம் போனுனோ, அவன் மாத்ருசுச்ரூஷையைத் துறந்து அனர்த்தத்தில் நிலை நின்றிருப்பானுக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனுனோ, அவன் பல புதல்வர்களைப் பெற்று தரித்ரனுகி ஜ்வரம் முதலிய ரோகங்களும் உண்டாகப் பெற்று எப்பொழுதும் மனவருத்த முற்றிருப்பானுக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனுனோ, அவன் உயர்ந்த ஆஸனத்தின்மேல் வீற்றிருக்கிற தன்னைக் கண்களை மேலெடுத்துப் பார்த்துப் புகழ்ந்து தீனர்களாகியாசிப்பவர்களின் ஆசையை வீண் செய்வானுக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனுனோ, அவன் என்றும் அதர்மஸ்வபாவனும் மன இரக்கமற்றவனும் கபடமுடையவனும் தூய்மையற்றவனும் மன்னவனிடம் பயந்தவனுமாகி வஞ்சனை செய்து களித்திருப்பானுக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனுனோ, அவன் பதிவ்ரதையான தன் பார்யை ருதுஸ்னானஞ் செய்து ருதுகால நியமத்தை அனுஸரித்துத் தன்னை அடுத்திருக்கையில் கெடுமதியனுகி அவளை உல்லங்கனஞ் செய்திருப்பானுக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனுனோ, அவன் தர்மத்தில் ஆஸக்தியை இழந்து மூடனுகித் தனது தர்மபத்னியை விட்டுப் பரஸ்த்ரீகமனஞ் செய்வானுக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனுனோ, அவன் ஸந்தானத்தை இழந்த ப்ராஹ்மணனுக்கு நேரும் பாபத்தை அடைவானுக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம்போனுனோ, அவன் அனைவருங் குடிக்கத்தகுந்த ஜலத்தைக் கலக்கிப் பாழ் செய்தால் எந்தப் பாபமோ, எவனுக்காவது விஷத்தைக் கொடுத்தால் எந்தப் பாபமோ, அவ்விரண்டு பாபங்களையும் ஒருவனே அடைவானுக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில் ராமன் அரண்யம் போனுனோ, அவன் இந்த்ரியங்கள் கெட்டு ப்ராஹ்மணனுக்குச்செய்ய நிச்ச

யித்த பூஜையைக் கெடுத்தவனாவானாக. பின்னும், ஈன்று பத்துதினங்களுஞ் செல்லாத இளங்கன்றுடைய பசுவைப் பால் கறப்பானாக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில், ராமன் அரண்யம் போனானோ, அவன் தன் வீட்டில் குடிநீர் இருப்பினும் ஜலங்குடிக்க விரும்பினவனுக்கு அதைக் கொடாமல் மோசஞ் செய்பவனுடைய பாபத்தில் போவானாக. எவன் ஸம்மதித்திருக்கையில், ராமன் அரண்யம் போனானோ, அவன் இருவர் விவாதஞ் செய்து கொண்டிருக்கையில், அவர்களில் ஒருவனிடத்தில் ஸ்னேஹத்தினால் அவனுக்கு ஜயோபாயத்தை ஆராய்ந்து பார்த்துச் சொல்லுகிறவனுடைய பாபத்தையும், ஜயோபாயந்தெரிந்தும் ஒருவனிடத்தில் ஸ்னேஹத்தினால் அதைச் சொல்லாமல் வெறுமனே பார்த்துக் கொண்டிருப்பவனுக்கு நேரும் பாபத்தையும் அடைவானாக' என்றனன். ராஜகுமாரனாகிய அந்தப் பரதன், பர்த்தாவை இழந்து புத்ரனையும் விட்டுப் பிரிந்திருக்கிற கௌஸல்யைக்கு ஸமாதானம் உண்டாகுமாறு இங்ஙனஞ் சொல்லிக்கொண்டே துக்கத்தினால் வருந்திப் பூமியில் விழுந்தனன். கௌஸல்யை அங்ஙனம் செவி கொடுத்துக் கேட்க முடியாத சபதங்களைச் செய்து பரிதபித்து மூர்ச்சித்துக் கிடக்கிற பரதனைப்பார்த்து, 'பிள்ளாய்! நீ இங்ஙனஞ் சபதஞ்செய்யக் கேட்டு என் மனவருத்தம் மேன்மேலும் வளர்ந்து வருகின்றது. [1] இங்ஙனம் சபதங்களால் சபிக்கிற நீ என் ப்ராணன்களை வருத்துகின்றனை. என்னப்பா! பாக்யவசத்தினால் உன்மனம் பெரியோரை அனுவர்த்திக்கையாகிற தர்மத்தினின்றும் தவறாதிருக்கின்றது. என்விஷயத்தில் லக்ஷ்மணனைப்போல் நீயும் ப்ரதிஜ்ஞை தவறாதவனாயிருக்கின்

---

1 'ப்ராணாநவருணத்ஸிமே' என்று மூலம், ப்ராணன்களைத் தடுக்கிறாயென்று பொருள். ராமவியோகத்தினால் போகின்ற ப்ராணன்களைச்சபதங்களையிட்டுப் போகவொட்டாமல் நிறுத்துகிறாயென்று கருத்து. இங்ஙனம் அர்த்தாந்தரம்.

றனே. ஆகையால் ஸத்புருஷர்கள் பெறும் லோகங்களைப் பெறுவாயாக' என்று மொழிந்து உடன்பிறந்தவனிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுடைய மஹாபாஹுவான அப்பரதனை எடுத்துத் துடையின்மேல் உட்காரவைத்துக் கட்டியணைத்து மிகுந்த மனவருத்தத்துடன் கண்ணீர் பெருக்கினள். இங்ஙனம் சபதங்களைச் சொல்லிப் புலம்பிப் பரிதபிக்கின்ற அந்த மஹானுபாவனுடைய மனம் மூர்ச்சையாலும் சோகத்தாலுண்டான ஆயாஸத்தினாலும் மிகவும் கலக்கமுற்றது. அவன் பலவாறாகப் புலம்பி ப்ராஜ்ஞையை இழந்து மதியும் ஒழியப்பெற்றுப் பூமியில் விழுந்து அடிக்கடி உஷ்ணமாகப் பெருமூச்செறிந்து சோகித்துக் கொண்டிருக்கையில், அன்றிரவு கடந்து சென்றது. எழுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பரதன் தசரதனுக்கு ஸம்ஸ்காரஞ் செய்தல்.

பேச அறிந்தவர்களில் மேன்மையுள்ளவரும் மேலான வாக்குடையவருமான வஸிஷ்டமஹர்ஷி இங்ஙனஞ் சோகத்தினால் மிகவும் பரிதபித்துப் புலம்புகின்ற கைகேயியின் புதல்வனாகிய பரதனைப் பார்த்து 'ராஜகுமாரனே! மிகுந்த புகழுடையவனே! துக்கப்பட்டது போதும். நீ துக்கப்படத் தகாது. உனக்கு மங்கலம் உண்டாகுக. தசரத மஹாராஜன் ஸ்வர்க்கம் அடைவதற்குரிய உத்தரக்ரியைகளைச் செய்வாயாக. அதுவன்றோ இந்த ஸமயம் செய்யத் தக்கது' என்றனர். தர்மங்களையறிந்த பரதன் வஸிஷ்டர் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு, தைர்யத்துடன் மனத்தை நிலைநிறுத்திக்கொண்டு தந்தைக்குச் செய்யவேண்டிய ப்ரேதகார்யங்களையெல்லாம் நடத்தினன். தசரதனைத் [1] தைலத்ரோணியினின்றும் எடுத்து எண்ணெயைத்

1. தைலத்ரோணி - எண்ணெய்க் கொப்பரை.

துடைப்பதற்காகப் பூமியிலிட்டனர். எண்ணெயில் ஊறியிருப்பதால் பொன்வர்ண முண்டாகப்பெற்று அவயவங்கள் அழியாமலிருப்பதால் நித்ரை செய்கின்றவன்போலிருக்கிற அவ்வரசனது சரீரத்தைப் பலவகை ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மேலான மஞ்சத்தில் விட்டு, பிறகு புத்ரனாகிய பரதன் மிகுந்த மனவருத்தங்கொண்டு இங்ஙனம் புலம்பினன்:— 'மன்னவனே! நான் தேசாந்தரஞ் சென்று இவ்விடம் திரும்பி வராதிருக்கும்பொழுது, தர்மங்களை யுணர்ந்த ராமனையும் மஹாபலனான லக்ஷ்மணனையும் அரண்யத்திற்கு அனுப்பி நீ இப்பொழுது ஸ்வர்க்கம் போக முயற்சி கொண்டது ஏனோ? மஹாராஜனே! அனைவர்க்கும் மனக்களிப்பை விளைக்கும்படியான கார்யத்தைச் செய்பவனும் நினைத்த கார்யங்களை அனுயாஸமாகச் செய்து முடிக்குந்தன்மையனுமாகிய ராமனை இழந்து வருந்துகின்ற இந்த ஜனத்தை உதாஸித்து விட்டு எவ்விடம்போகமுயன்றனை? தந்தையே! நீ அரசனன்றோ? அங்ஙனமிருக்க நீ ஸ்வர்க்கம் போயினையே; ராமனும் அரண்யஞ் சென்றானே; இனி உன் பட்டணத்திற்கு யோக க்ஷேமம் விசாரிப்பவன் யாவன்? ராஜனே! நீ இல்லாமையால் இப்பூமி விதவையாகி விளக்க முறாதிருக்கின்றது. மற்றும், இந்நகரி சந்த்ரனில்லாத ராத்ரிபோல் எனக்குத் தோற்றுகின்றதே' என்றிவ்வாறு புலம்பினன். அனந்தரம் வஸிஷ்டமாமுனிவர் இங்ஙனம் மனந்தளர்ந்து வருந்துகின்ற பரதனைப் பார்த்து மீளவும் 'நீண்ட புஜங்களுடையவனே! அரசனுக்கு இப்பொழுது ப்ரேதகார்யங்கள் எவை செய்யவேண்டுமோ, அவைகளை மனவூக்கத்துடன் பொழுதுபோக்காமல் ஏமாறுதலின்றி எல்லாவற்றையும் நடத்துவாயாக' என்றனர். பரதனும் 'அப்படியே' என்று வஸிஷ்டர் சொன்ன வார்த்தையைப் பூஜித்து ருத்விக்குகளையும் புரோஹிதர்களையும் ஆசார்யர்களை

யும் மற்றுமுள்ள எல்லோரையும் 'சீக்ரமாக நடத்துவீர்கள்' என்று த்வரைப்படுத்தினன். ராஜக்ருஹத்தில் உள்ளே சவம் இருக்கையால் வெளியிற்கொண்டு வைக்கப்பட்ட கார்ஹபத்யம் முதலிய அக்னிகளை, ருத்விக்குகளும் புரோஹிதர்களும் விதியின்படிகொண்டுவந்தனர். பிறகு பரிசாரகர்கள் மரணமடைந்த மன்னவனைப் பல்லக்கில் எடுத்துவைத்து மனவருத்தமுற்றுக் கண்ணீரால் தடைபட்ட கண்டங்களுடையவர்களாகித் தூக்கிக்கொண்டு போயினர். அப்பொழுது ஜனங்கள் பொன்னாலும் வெள்ளியாலுஞ் செய்யப்பட்ட புஷ்பங்களையும் பலவித வஸ்த்ரங்களையும் வழியில் இறைத்துக்கொண்டு அரசனுக்கு முன்னே சென்றனர். அப்படியே மற்றுஞ் சிலர் சந்தனப்பொடிகளையும் அகில்சூர்ணங்களையும் குங்கிலியங்களையும் ஸாலமென்னும் தூபத்ரவ்யத்தையும் பத்மகமென்னும் வாஸனையுள்ள காஷ்டசூர்ணத்தையும் தேவதாருசூர்ணத்தையும் மற்றுமுள்ள பலவகை வாஸனாத்ரவ்யங்களையும் முன்னும் இரண்டு பக்கத்திலும் பிடித்துக்கொண்டு வருகிற பொன்வெள்ளிமயமான குமட்டிகளில் இறைத்துக்கொண்டிருந்தனர். அனந்தரம் அவ்விடம் போனபின்பு அரசனுடைய ருத்விக்குகள் ராஜசரீரத்தை அந்தப் பல்லக்கினின்றும் எடுத்துச் சிதையின்மேல் படுக்கவிட்டனர். உத்காதா முதலிய ருத்விக்குகள் பரதனைக்கொண்டு மன்னவனுக்கு அக்னிப்ரதானஞ் செய்வித்துப் பித்ருமேதத்திற்குரிய மந்த்ரங்களை ஜபித்தனர். அங்கு ஸாமவேதங்களையறிந்த அந்த ருத்விக்குகள் சாஸ்த்ரந் தவறாமல் ஸாமகானஞ் செய்தனர். அப்பொழுது அம்மன்னவனது பார்யைகள் வயது முதிர்ந்த பரிசாரகர்கள் சூழ்ந்து வரப்பெற்றுத் தந்தமக்குரியபடி பல்லக்குமீதும் குதிரை முதலிய வாஹனங்கள்மீதும் பட்டணத்தினின்றும் புறப்பட்டு அவ்வி

டம் வந்து சேர்ந்தனர். அப்பொழுது ருத்விக்குகளும் மனவருத்தத்தினால் பரிதபித்துக்கொண்டிருக்கிற கௌஸல்யை முதலிய ஸ்த்ரீகளும் பரதனும் அஶ்வமேதம் முதலான பலயாகங்கள் செய்த அம்மன்னவனுக்கு அப்ரதக்ஷிணமும் ப்ரதக்ஷிணமும் செய்தனர். அங்கு அந்த துக்கஸமயத்தில் ஸ்த்ரீகள் துக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகி க்ரௌஞ்சப் பறவைகள்போல் மன இரக்க முண்டாகும்படி பலவாறாகப் புலம்பிக் கதறுங் கோஷம் செவிப்பட்டது. அனந்தரம் அந்த மடந்தையர் மணிகள் கண்ணீர் பெருக்கிப் பரவசர்களாகி அடிக்கடி கதறலிட்டு வாஹனங்களில் ஏறிக்கொண்டு ஸரயூ நதியின் கரையில் வந்திறங்கினர். ராஜபார்யைகளும் மந்த்ரிகளும் புரோஹிதர்களும் பரதனுடன் கூடி மன்னவனுக்கு ஜலதர்ப்பணஞ் செய்து பட்டணத்தில் ப்ரவேசித்துக் கண்ணீர் பெருக்கிக் கதறிக்கொண்டே தரையில் படுத்துக்கிடந்தனர். இங்ஙனம் மன வருத்தத்துடன் [1] பத்துநாள் ஆசௌசங் கடத்தினர். எழுபத்தாறுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

---

1. 'ஷோடசாஹேந பூமிபாலா:' என்று க்ஷத்ரியனுக்குப் பதினாறு நாள் வரையிலும் தீட்டுண்டாயிருக்கையில், இங்குப் பத்து தினங்களில் தீட்டு கழிந்தமை யெப்படி யென்றால்— 'க்ஷத்ரியஸ்து தசாஹேந ஸ்வகர்மநிரத: சுசி:' (தனக்கு ஏற்பட்ட கர்மங்களைத் தவறாமல் நடத்திப் பரிசுத்தனாயிருக்கும் க்ஷத்ரியன் பத்து தினங்களில் தீட்டு கழியப் பெறுவான்) என்னும் விசேஷசாஸ்த்ரத்தைப் பற்றிப் பத்து தினங்களில் தீட்டு கழிந்தமை உசிதமென்று கண்டு கொள்க.

{ பரதன் பன்னிரண்டாவது நாள் ஶ்ராத்தஞ்செய்தலும், பரத சத்ருக்னர்கள் தந்தையை நினைத்துச் சோகிக்க வஸிஷ்டாதிகள் ஸமாதானப்படுத்தலும். }

அனந்தரம் பத்து தினங்கள் கடந்துபோகையில் பதினொன்றாவது நாள் ராஜபுத்ரனான பரதன் புண்யாஹவாசனம் முதலியவற்றை நடத்தி ஆசௌசந் தீர்த்துப் பன்னிரண்டாவது நாள் வருகையில் அன்றையதினஞ் செய்யவேண்டிய ஶ்ராத்தகர்மங்களை நிறைவேற்றினன். மேலும், அந்த ராஜகுமாரன் ப்ராஹ்மணர்களுக்கு ரத்னங்களையும் தனத்தையும் புஷ்கலமான அன்னத்தையும் மேலான வஸ்த்ரங்களையும் பலவகை உயர்ந்த வஸ்துக்களையும் தானஞ் செய்தனன். மற்றும், புதல்வனாகிய பரதன் தந்தையாகிய அம்மன்னவனுடைய உத்தரக்ரியையை உத்தேசித்து ஆட்டுமந்தைகளையும் மிகுந்த வெள்ளியையும் நூறுநூறாகப் பசுக்களையும் தாஸதாஸீஜனங்களையும் வாஹனங்களையும் மிகவும் பெரியவீடுகளையும் ப்ராஹ்மணர்களுக்குத் தானஞ்செய்தனன். பிறகு பதின்மூன்றாவது நாள் காலையில் பரதன் அஸ்திஸஞ்சயனத்தின்பொருட்டு தஹனஞ்செய்த இடத்திற்கு வந்து சோகத்தினால் மனவருத்த முற்றுப் பெருங்குரல் பாய்ச்சி ரோதனஞ் செய்தனன். அங்ஙனம் அவன் பெருந்துயரமுற்றுத் தந்தையின் சிதைக்கருகில் அவனைக் குறித்து 'என்னப்பனே! நீ என்னை எவனிடத்தில் ஒப்புவித்தனையோ' அப்படிப்பட்ட என் தமையனாகிய ராமன் அரண்யஞ்சென்றானே! திக்கில்லாவிடத்தில் கைவிட்டுப் போயினையே! மன்னவனே! என்னைப் பெற்ற தந்தையே! அநாதையான கௌஸல்யைக்குக் கதியான புதல்வனை அரண்யம்போக அனுப்பினையே! பிள்ளையைப் பிரிந்து திக்கற்றிருக்கின்ற அன்னையாகிய அந்தக் கௌஸல்யையையுங்கூட விட்டு எங்குப் போயினை' என்று கதறினன். அப்பரதன், தன் தந்தையின் சரீரத்தை யிட்டு தஹனஞ் செய்யப்பெற்றதும்

நன்ருக எரிந்து சிவந்து நீறு பூத்ததும் வெந்துபோன எலும்புகளுடன் கூடியதுமான சிதா மண்டலத்தைக் கண்டு உரக்கக் கதறி வருந்தினன். பரதன் அங்ஙனம் அந்தச் சிதையைக் கண்டவுடனே ரோதனஞ் செய்து மிகவும் தீனனுகி, கயிறுகளால் மேலெடுக்கப்பட்ட இந்த்ரத்வஜம் கயிறறுந்து கீழே விழுவதுபோல் பூமியில் விழுந்தனன். அனந்தரம் அவன் அவ்வண்ணம் அவஸ்தைப் படுவது கண்டு ஜ்ஞாதிகள் அனைவரும் புண்யக்ஷயத்தினுல் கீழே விழுந்த யயாதியை அவனது தௌஹித்ரர்களான ரிஷிகள் எழுந்திருக்க எடுத்தாற்போல், தூய நெறியுடையோனுகிய அவனை எழுப்பியெடுக்கும்பொருட்டு அருகில் வந்தனர். சத்ருக்னன் அதுவரையில் தைர்யத்தோடிருப்பினும் பரதன் விழுவதைக்கண்டவுடனே தைர்யமெல்லாம் அழியப்பெற்று மன்னவனை நினைத்து மிகவும் வருந்தி மெய்ம்மறந்து பூமியில் மூர்ச்சித்துவீழ்ந்தனன். அந்த சத்ருக்னன் அந்தந்தஸமயங்களுக்குரியபடி இஷ்டங்களைக்கொடுத்து உபலாலனஞ் செய்பவைகளான தந்தைக்குள்ள அவ்வோ குணங்களையும் அவனது அவயவங்களையும் நினைத்து மிகவும் வருத்தமுற்று மெய்ம்மறந்து பித்தம் பிடித்தவன்போல் பிதற்றத் தொடங்கி 'மந்தரையிடத்தி னின்றுண்டானதும் கைகேயியாகிற முதலையோடு கூடியதும் வரதானமாகிற ஜலம் நிரம்பியதும் மிக்க ஆழமுள்ளதும் கலக்கமுடியாததுமான இந்தத் துக்க மென்னும் ஸமுத்ரம் எங்களை மூழ்கச் செய்து விட்டது. என்னப்பா! நீ எப்பொழுதும் ஆதரித்து மேன்மைப்படுத்திவரும் ஸுகுமாரனும் பாலனுமாகிய பரதன் புலம்பிக்கொண்டிருக்கையில், அவனை விட்டு நீ எவ்விடம் போயினையோ? அண்ணு! போஜ்ய பதார்த்தங்களிலும் பானத்ரவ்யங்களிலும் ஆடையாபரணங்களிலும் 'உனக்கு எது இஷ்டமோ அதை எடுத்துக்கொள்' என்று பலாத்காரஞ் செய்து எமக்கு

இஷ்டமானவற்றை நாங்களே எடுத்துக் கொள்ளும்படி செய்து எங்களெல்லோரையும் ஆதரித்துவந்தனையே! அப்படி எங்களுக்கு இனிச் செய்பவன் யாவன்? தர்மங்களை யுணர்ந்தவனும் மஹானுபாவனும் சிறந்த மன்னவனுமாகிய உன்னைப் பிரிந்தும் பூமி இரண்டுபிளவாகப் பிளந்து போகவேண்டியகாலம் நேர்ந்திருப்பினும் பிளவாதிருக்கின்றதே! ஆகையால் இப் பூமி ப்ரளயகாலத்திலும் பிளவாததுபோல் தோற்றுகின்றது. தந்தையும் ஸ்வர்க்கம் அடைந்து ராமனும் காட்டுக்குப் போகையில் எனக்குப் பிழைத்திருக்கச் சக்தி யாதிருக்கின்றது? நெருப்பில் குதித்து ப்ராணன்களை விடவேண்டுமேயன்றி வேறில்லை. அன்னையையும் தந்தையையும் இழந்த நான் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களால் பரிபாலிக்கப்பட்ட அயோத்யாபுரம் இங்ஙனம் பாழடைந்திருக்கையில் எவ்விதத்திலும் அதில் நுழையமாட்டேன். தபோவனத்திற்கே போவேன்' என்று கண்ணீர் பெருக்கி அழுதனன். அவ்விருவரும் அங்ஙனம் புலம்புவதைக் கேட்டு அப்படிப்பட்ட அந்த வ்யஸனத்தையும் பார்த்து அவர்களைப் பின்றொடர்ந்து வந்தவர்கள் அனைவரும் மிகுந்த மனவருத்தமுற்றனர். பிறகு பரதசத்ருக்னர்களிருவரும் மனவருத்தத்துடன் புலம்பிப் புலம்பி மிகவும் ஆயாஸம் அடைந்து கொம்புகள் ஒடியப்பெற்ற வ்ருக்ஷங்கள் போல், தரையில் விழுந்து புரண்டனர். பிறகு சிறந்த ஸ்வபாவ முடையவரும் வேதாந்தவித்யைகளை யுணர்ந்தவரும் இந்தப் பரதாதிகளின் தந்தையான தசரதனுக்குப் புரோஹிதருமான வஸிஷ்டர் தரையில் புரளுகின்ற பரதனை எழுப்பி எடுத்து 'ஸாமர்த்யமுடையவனே! உன் தந்தைக்கு ஸம்ஸ்காரஞ் செய்து இன்றைக்குப் பதின்மூன்றுவது நாள். [1] அஸ்தி ஸஞ்சயனகர்மம் இன்னும்

---

1. தசாஹமத்தியில் செய்யும்படி சாஸ்த்ரங்களில் ஏற்படுத்தப்பட்ட ப்ரதானஸ்தி ஸஞ்சயனஞ் செய்து பதின்மூன்றுவது நாள்

நிறைவேறுமலிருக்க, நீ இவ்விஷயத்தில் இங்ஙனந் தாமதிப்பதேன்? பசி தாஹங்களும் சோக மோஹங்களும் ஜராமரணங்களுமாகிய இம்மூன்று [1] த்வந்த்வங்களும் ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் ஸமானமாகவே ஸம்பவிக்கும். இவை உண்டாகப் பெறுத ப்ராணி ஒன்றுமே இல்லை. இவைகளைப் பரிஹரிக்க முடியாததாகையால் இவைகளைப் பற்றி உன்னைப் போன்றவன் மூடனைப் போல் இங்ஙனம் புலம்புவது யுக்தமன்று' என்றனர். தத்த்வங்களை உணர்ந்த ஸுமந்த்ரனும் சத்ருக்னனை எழுந்திருக்க எடுத்து மனக்கலக்கந் தீர்த்து ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் பிறப்பும் சாவும் ஸ்வாபாவிகங்களாகையால் அவைகளைத் தடுக்கத் தரமன்றென்றும் ஆகையால் அவ்விஷயத்தில் வருந்தலாகாதென்றும் அவனது செவியிற் படுத்திச் சொல்லினன். மிகுந்த புகழுடையோர்களும் புருஷஸிம்ஹங்களுமான பரதசத்ருக்னர்களும் எழுந்திருந்து வெயிலிலும் மழையிலும் அடிபட்ட இந்த்ரத்வஜங்கள்போல் வேறுவேறுக ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருந்தனர். மந்த்ரிகள், கண்ணீர்களைத் துடைத்துக்கொண்டு அழுததனுல் சிவந்த கண்களோடு தீனஸ்வரமாகப் பேசுகின்ற அந்த ராஜகுமாரர்களை, மற்றை அஸ்திஸஞ்சயனுதி கார்யங்களைச் செய்யும்பொருட்டு த்வரைப்படுத்தினர். எழுபத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

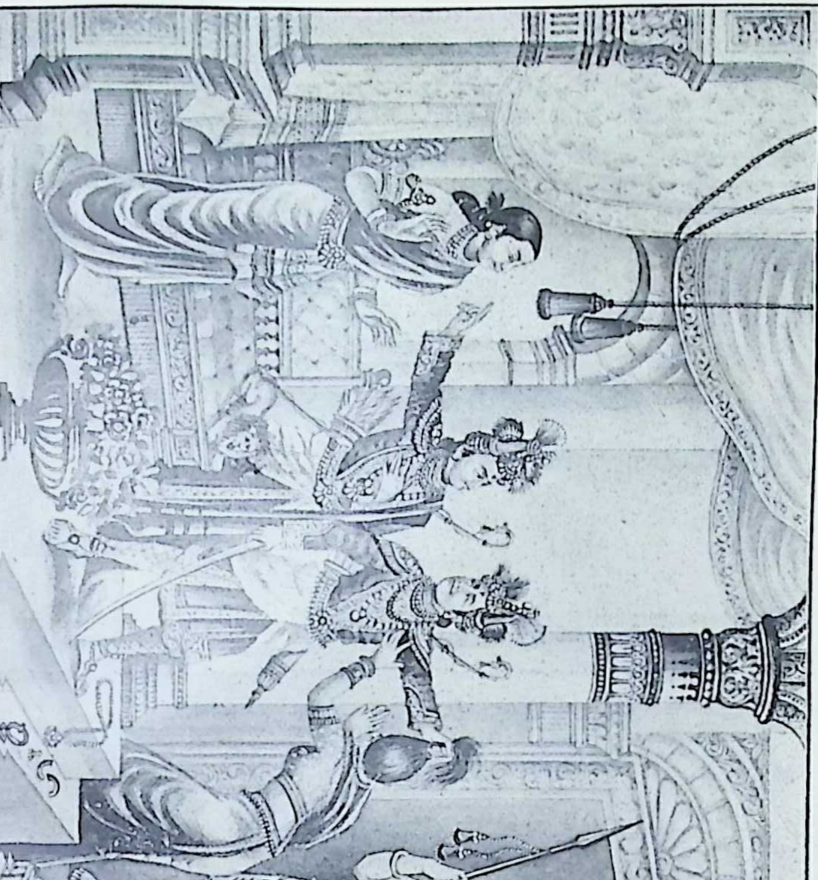
தேசாசாரத்தின்படி செய்யவேண்டிய ஸ்தலசோதனமாத்ரஞ் செய்யப்பட்டதாகையால் பதின்மூன்ருவது நாள் அஸ்திஸஞ்சயனஞ் செய்யவேண்டுமென்னும் ஸ்ம்ருதிக்கு விரோதமில்லையென்று தெரிகின்றது.

1. த்வந்த்வம்-இரட்டை. இவ்விரண்டிரண்டு தர்மங்களுக்கு த்வந்த்வங்களென்று பெயர்.

சத்ருக்னன் மந்தரையைச் சிக்ஷித்தலும், கைகேயி மந்தரையை ஸமாதானப் படுத்தலும்.

அபரக்ரியைகளை நிறைவேற்றி க்ருஹத்திற்குப் போனபின்பு லக்ஷ்மணனது தம்பியாகிய சத்ருக்னன் சோகத்தினால் வருந்தி ராமனிடம் போக முயன்றிருக்கிற பரதனைப் பார்த்து இங்ஙனம் மொழிந்தனன்:— 'மனவருத்த முண்டாகும் பொழுது ஸமஸ்தப்ராணிகளுக்குத் திக்காகிக் காக்கும்படியான ராமன் தனக்கு வருத்த முண்டாகும் பொழுது தனக்குத் தான் திக்காகிக் காத்துக்கொள்வானென்பது சொல்லவேண்டுமோ? அப்படிப்பட்ட ராமன் தான் மிகுந்த பலமுடையவனாயிருந்தும் கடைசியில் ஓர் அபலையால் அரண்யம் போகும்படி துரத்தப்பட்டானே! இதென்ன விசித்ரம்! 'தந்தைக்கு உட்பட்டவனாகையால் ராமன் என்னசெய்வான்?' என்கிறாயோ; ஸரி; மிகுந்த பலமுடையவனும் பராக்ரமத்திற் சிறந்தவனுமாகிய லக்ஷ்மணனென்பானொருவன் இருக்கிறானல்லவா? அவனாவது தந்தையைத் தடுத்து ராமனை வனவாஸத்தின்றும் ஏன் விடுவிக்கவில்லை? ஸ்த்ரீக்கு ஸ்வாதீனப்பட்டுத் தகாத வழியிற் செல்கின்ற மன்னவனை, ந்யாயாந்யாயங்களை ஆலோசித்து இப்படிப்பட்ட அனர்த்தம் உண்டாவதற்கு முன்னமே சிக்ஷித்திருக்கவேண்டும்' என்றனன். இங்ஙனம் லக்ஷ்மணனுக்குப் பின்பிறந்தவனாகிய சத்ருக்னன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் கூனியாகிய மந்தரை அப்பொழுது தான் விரும்பின பரதாபிஷேகத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு ஸமஸ்த ஆபரணங்களையும் அணிந்து தெய்வாதீனமாகப் பரத சத்ருக்னர்களிருக்கிற க்ருஹத்தின் கீழ்வாசற்படியின் அருகில் வந்து சேர்ந்தனள். அவள் அப்பொழுது மேலான கலவைச் சாந்து பூசிக் கைகேயி

கொடுத்த ராஜயோக்யங்களான வஸ்த்ரங்களைத் தரித்துப் பலவகை ரத்னங்களிழைக்கப்பட்ட அந்தந்த அனேகவித ஆபரணங்களையும் அணிந்து விளங்கி நின்றனள். மேலும், அவள் அற்புதமான அனேக அரைநாண் மாலைகளாலும் மற்றுமுள்ள மேலான பலவகை ஆபரணங்களாலும் அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு கயிற்றுற் கட்டுண்ட பெண்வானரம்போல் ப்ரகாசித்தனள். அப்பொழுது த்வாரபாலகர்கள், மிகவும் பாபஸ்வபாவமுடையவளும் தயையற்றவளுமான அம்மந்தரையைப் பார்த்து, அவளைப் பிடித்துக்கொண்டுவந்து சத்ருக்னனிடம் ஒப்புவித்து 'எவளுக்காக ராமன் அரண்யஞ் சென்றானோ, எவளால் உங்கள் தந்தை சரீரத்தை இழந்தனரோ, அப்படிப்பட்ட பாபிஷ்டையும் கொடுந்தன்மையுடையவளும் இவளே. இவளுக்கு உன் மனம் போனபடி சிக்ஷை செய்வாயாக' என்று மொழிந்தனர். நெறி தவறாத சத்ருக்னனும் அவர்கள் சொன்னது கேட்டு மிகவும் வருந்தி அந்தப்புரத்திலுள்ளவர் எல்லோரையும் பார்த்து 'எவளால் என்னுடன் பிறந்தார்க்கும் தந்தைக்கும் இப்படிப்பட்ட கொடுந்துயரம் உண்டாயிற்றோ,அப்படிப்பட்ட இவள் தன் கொடுஞ்செயலுக்குத் தகுந்த பலனை இப்பொழுது அனுபவிப்பாளாக' என்றனன். அவன் இங்ஙனஞ் சொல்லி, தோழிகள் சூழப்பெற்ற அக்கூனியைப் பலாத்காரமாகப் பிடிக்கையில், அவள் அம்மாளிகை முழுவதும் ப்ரதித்வனி உண்டாகும்படி உரக்கக் கூச்சலிட்டனள். அனந்தரம் அவளுடைய தோழிகள் அனைவரும் சத்ருக்னன் கோபித்திருப்பது கண்டு மிகவும் பரிதபித்துக்கொண்டே மூலை மூலையாகச் சிதறி ஓடிப்போயினர். அங்ஙனம் ஓடிப்போன அவளது ஸமஸ்த ஸகிஜனங்களும் மற்றவர்களும் ஒருவருக்கொருவர் ஏகாந்தமாக 'இவன் ஆரம்பித்த விதங்கண்டால் நம்மெல்லோரையும் மிகுத்தமாட்டான்

1024. சத்ருக்னன் மந்தரையைச் சிக்ஷித்தலும், பரதன் கைகேயியைத் தூறுதலும், கைகேயி மந்தரையை ஸமாதானப் படுத்தலும்.

தோற்றுகிறது. பெரும் புகழுடைய கௌஸல்யாதேவி மிகவும் தயையுடையவள்; இனிய உரைகளை உரைக்குந் தன்மையள்; மேலும் தர்மங்களை உணர்ந்தவள். ஆகையால் நாம் அவளைச் சரணமடைவோம். அவளே நமக்குத் தகுந்த கதியாவாள்' என்று பேசிக்கொண்டனர். அப்பொழுது பகைவரைத் தபிக்கச்செய்யுந் தன்மையுடைய அந்தச் சத்ருக்னன் கோபத்தினால் கண்கள் சிவக்கப் பெற்று, கூச்சலிடுகின்ற அக்கூனியைப் பிடித்துத் தரையில் விழத்தள்ளி இழுத்துக்கொண்டு போயினன். அவன் அங்ஙனம் இழுத்துக்கொண்டுபோகையில், அப்பொழுது அவளது மேனியிலுள்ள சித்ரவிசித்ரங்களான பலவித ஆபரணங்கள் ஆங்காங்குத் தரையில் சிதறின. அப்பொழுது அப்பூஷணங்கள் சிதறி இறைந்திருக்கையால் காந்தி விளங்கப்பெற்ற அந்த ராஜக்ருஹம் முழுவதும் சரத்காலத்தில் மாசு மறுவின்றி ப்ரகாசிக்கின்ற நக்ஷத்ரங்களோடு கூடின ஆகாயம்போல் மிகவும் ப்ரகாசித்தது. மிகுந்த பலமுடையோனாகிய அந்தப் புருஷ சிகாமணி மிகவுங் கோபமுற்று, பலாத்காரமாக அவளை இழுத்துக்கொண்டு, விடுவிக்கவந்த கைகேயியை அதட்டிப் பருஷமாகப்பேசினன். கைகேயி, மனவருத்தத்தை விளையச் செய்வனவாகிய அந்தக் கடின வாக்யங்களைக் கேட்டு மிகவும் வருந்தி, 'சத்ருக்னன் என்ன செய்வானோ' என்னும் பயத்தினால் நடுநடுக்கமுற்றுத் தன்புதல்வனாகிய பரதனைச் சரணமடைந்தனள். பரதன் அக் கைகேயியின் அவஸ்தையைக் கண்டு கோபித்திருக்கின்ற சத்ருக்னனை இங்ஙனம் மொழிந்தனன்:— 'ஸமஸ்த ப்ராணிகளிலும் ஸ்த்ரீகளை ஹிம்ஸிக்கலாகாது. ஆகையால் பொறுத்துக்கொள்வாயாக. ராமன் தார்மிகனாகையால், நான் தாயைக்

கொல்வேனுயின் [1] மாத்ருகாதகனென்று என்னை அவன் நிந்திப்பான். அவன் அப்படி நிந்திக்கமாட்டானுயின், இந்தப் பாபிஷ்டையாகிய துஷ்ட ஸ்வபாவையை இக் கைகேயியை நானே கொன்றுவிடுவேனே! 'மாத்ருஹத்யை கூடாதேயன்றிக் கெடுதிகளுக்கெல்லாம் மூலமாகிய இக்கூனியை ஏன் கொல்லலாகாது' என்பாயாயின், சொல்லுகிறேன், கேள். இக்கூனியையாயினும் நாம் கொன்ருேமென்று ராமன் கேட்பானுயின், தர்மஸ்வபாவனுகையால், அவன் 'ஸ்த்ரீவதஞ் செய்தாய்' என்று உன்னேடாவது என்னேடாவது எள்ளளவும் பேச மாட்டான். இது நிச்சயம்' என்றனன். லக்ஷ்மணனுக்குத் தம்பியான சத்ருக்னன், இப்படி பரதன் சொன்னது கேட்டு உடனே கோபத்தினின்றும் மீண்டு அம்பந்தரையையும் விட்டுத் தொலைத்தனன். அவளும் கைகேயியின் பாதத்தில் வீழ்ந்து மிகுந்த மனவருத்தத்துடன் பரிதபித்துப் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு மனஇரக்க முண்டாகும்படி அழுதனள். சத்ருக்னன் பிடித்திழுத்ததனுல் மூர்ச்சித்து வருந்தி, வலையில் அகப்பட்ட பெண் க்ரௌஞ்சப் பறவைபோல் மிகவும் பயந்து இன்னம் என்னவருமோவென்று நாற்புறமும் உற்றுப்பார்க்கின்ற அக்கூனியைப் பார்த்து, பரதனுக்குத் தாயாகிய கைகேயி மெல்ல ஸமாதானப் படுத்தினள். எழுபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

{ பரதன் ராஜ்யத்தைக் கைக்கொள்ளாமல் ராமனைத் திருப்பி அழைத்துவரப் போகமுயன்ற வழியைச் செவ்வைப்படுத்தும்படி கட்டளையிடுதல். }

அனந்தரம் பதினுன்காவது நாள் விடியற்காலத்தில் ராஜனுக்குப்பட்டாபிஷேகம் நடத்துமதிகாரிகள் அனை

---

1. மாத்ருகாதகன்-தாயைக் கொன்றவன்

வரும் வந்து கூடிப் பரதனைப் பார்த்து மொழிந்தனர்:— 'நமக்குப் பரமகுருவாகிய தசரதமஹாராஜன் ஜ்யேஷ்ட குமாரனான ராமனையும் மஹாபலனாகிய லக்ஷ்மணனையும் அரண்யத்திற்கனுப்பித் தானும் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போயினன். ராஜகுமாரனே! மிகுந்த புகழுடையவனே! இப்பொழுது நீ எங்களுக்கு ராஜாவாயிருக்கவேண்டும். இந்த ராஜ்யம் இதுவரையில் நாதனற்றதாயினும் தெய்வாதீனமாக இதிலுள்ள ப்ரஜைகள் எவரும் ஒருவர்க்கொருவர் த்ரோஹஞ் செய்யாதிருக்கின்றனர். ராஜகுமாரனே! பட்டாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய பதார்த்தங்களெல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு வந்து மந்த்ரி முதலானவர்களும் பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்களும் உன்னை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். புருஷசிகாமணி! தந்தை பாட்டன் நாள் தொடங்கிப் பரம்பரையாக வந்திருக்கிற இந்த ஸ்திரமான ராஜ்யத்தைப் பரிக்ரஹித்து அபிஷேகத்தை நடத்திக்கொண்டு எங்களைப் பாதுகாப்பாயாக' என்றனர். பரதன் தனது நியமத்தைத் தவறாதவனாகையால் பட்டாபிஷேகத்தின் பொருட்டு ஸித்தப்படுத்தப்பட்ட பதார்த்தங்களெல்லாவற்றிற்கும் ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து ராஜாபிஷேகஞ்செய்யுமதிகாரமுடைய அந்தப் புருஷர்களெல்லோரையும் பார்த்து மொழிந்தனன்:— 'எமது வம்சத்தில் மூத்தவன் அரசுபுரிவதன்றோ வழக்கம்? அப்படியிருக்க ஸமஸ்தமும் தெரிந்த ப்ரௌடர்களாகிய நீங்கள் என்னைப் பார்த்து இப்படிப்பட்ட வார்த்தை சொல்வது உசிதமன்று. எங்களுக்குப் பெரிய தமையனாகிய ராமனே ராஜாவாகவேண்டும். நான் அவனுக்குப் பதிலாகப் பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் வனவாஸஞ் செய்கிறேன். நான் வனத்திற்குச் சென்று எனது ஜ்யேஷ்ட ப்ராதாவாகிய ராமனை அழைத்துக்கொண்டு வருகிறேன். சதுரங்கங்களோடு கூடிய

பெரும் ஸேனையை ஸித்தப்படுத்துவீர்களாக. அதனுடன்கூடப் போகிறேன். இப்பொழுது பட்டாபிஷேகத்திற்காக ஸித்தப்படுத்தப்பட்ட இந்த த்ரவ்யங்களெல்லாவற்றையும் ராமாபிஷேகத்தின்பொருட்டு முன்னிட்டுக் கொண்டு வனத்திற்குப் போகின்றனன். பூஜ்யனுகிய அந்தப் புருஷ சிகாமணியை ராமனை அவ்வனத்திலேயே அபிஷேகங்கொண்டருளச் செய்து யாகசாலையினின்று [1] த்ரேதாக்னியைக் கொண்டுவருவதுபோல் அவனை வனத்தினின்றும் இவ்விடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு வருகின்றனன். இவள் எனக்கு ஸ்வந்தமான தாயாரேயாயினும் தாயிருக்கவேண்டிய நிலைமையில் இல்லை; ஆகையால் தாயென்னும் பேர்மாத்ரமுடைய இவளது கருத்து ஈடேறும்படி நான் எள்ளளவுஞ்செய்யமாட்டேன். இவளபிப்ராயத்திற்கு விருத்தமாக நானே புகமுடியாத அரண்யத்தில் வாஸஞ் செய்யப்போகிறேன். ராமனே அரசனுகப் போகிறுன். சிற்பிகள் மேடு பள்ளங்களை ஸமமாகச்செய்து வழியைச்சீர் திருத்தும்படி கட்டளையிடுவீர்களாக. மேலும், வழிகளில் துர்க்கஸ்தலங்களைச் சோதித்தறிந்து அங்கு ஜனங்களை நடத்த வல்லரான [2] ரக்ஷா புருஷர்களும் பின்றொடர்வார்களாக' என்றனன். இங்ஙனம் ராமனைக்குறித்து நிகரில்லாததும் மேன்மையை விளக்க வல்லதுமான வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிற அந்த ராஜகுமாரனைப் பார்த்து ஜனங்களெல்லோரும்

---

1. தக்ஷிணுக்னி சார்ஹபத்யாக்னி ஆஹவனீயாக்னி என்ற யாகத்தில் வழங்கிவரும் இம்மூன்றக்னிகளே த்ரேதாக்னியென்று சொல்லப்படுகின்றன. யாகசாலையில்தென்புறத்திலிருக்கும்அக்னி தக்ஷிணுக்னி. க்ருஹபதியோடு சேர்ந்திருக்கும் அக்னி சார்ஹபத்யாக்னி. ஆஹவனஞ்செய்யும் அக்னி ஆஹவனீயாக்னி. ஆஹவனம் ஹவிஸ்ஸைக் கொடுத்தல். "தக்ஷிணாக்நிர் கார்ஹபத்யாஹவநீயௌ த்ரயோऽக்நய꞉ । அக்நித்ரயமிதம் த்ரேதா' என்று நாமலிங்காநுஶாஸனத்திற்சொல்லப்பட்டது. 2. ரக்ஷாபுருஷர்கள்—காப்பாளர்கள், காக்கவல்ல புருஷர்கள்.

'நீ தசரத மன்னவரது குமாரர்களான உங்களுள் மூத்தவனாகிய ராமனுக்கு ராஜ்யங் கொடுக்க விரும்புகின்றனை. இப்படிப்பட்ட உன்னிடத்தில் கையுக் தாமரைப் பூவுமாகி விளங்கும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி நித்யவாஸஞ் செய்வாளாக' என்றனர். ராமனை அழைத்துக்கொண்டு வரவேண்டுமென்னும் ப்ரதிஜ்ஞை விஷயமாக ராஜகுமாரனான பரதன் சொன்ன நிகரில்லாத அவ்வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே மேன்மைக் கிடமாகிய ராஜாபிஷேகஞ் செய்யு மதிகாரிகளுக்கு அந்தப் பரதனைப்பற்றிப் பரம ஸந்தோஷத்தினால்[1] முகத்திற் கலங்காரமான கண்களினின்றும் ஆநந்த பாஷ்பத்துளிகள் உதிர்ந்தன. அவர்களும் மந்த்ரிகளும் மற்றுமுள்ள ஸபிகர்களும் பரதன் சொன்னதைக் கேட்டுத் துக்கத்தை விட்டு ஸந்தோஷத்துடன் அவனைப்பார்த்து, 'புருஷசிகாமணீ! உனது கட்டளையின்படி ராஜபக்தியுள்ள ரக்ஷகர்களை மார்க்கத்தைக் காப்பதற்கும் சிற்பிகளை வழி ஏற்படுத்துவதற்கும் இதோ அனுப்பிவிட்டோம்' என்றனர். எழுபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அயோத்யைமுதல் கங்கைவரையிலுமுள்ள மார்க்கத்தைச் சீர்திருத்தல்

பிறகு அந்தந்த பூப்ரதேசங்களின் இயற்கை யறிந்தவர்களும் ஆழமுள்ள நடைவாவி கிணறு முதலியவற்றினின்று ஜலந்தூக்குவதற்கு வேண்டிய ஸூத்ரங்களைச் செய்ய வல்லவர்களும் சேணியர்களும் தமது கார்யமாகிய மார்க்க ரக்ஷணத்தில் வல்லவரான சூரர்களும் பூமியைத் தோண்டி ஸுரங்கம் முதலியவற்றை இயற்றுபவர்களும் பெரிய கால்வாய் முதலான இடங்களைத்

---

1. 'ஆநந்தநேத்ரஸம்பவாঃ' என்று மூலம். இங்கு ஆநந்தநேத்ர சப்தம் முகத்திற்கு அலங்காரமான கண்களைச் சொல்லுகிறது. பரதனைப் பார்க்க நேர்ந்த கண்களே முகத்திற்கு அலங்காரமான கண்கள் மற்றவை பீலிக்கண்களேயென்று கருத்து.

தாண்டுவதற்குக் கொம்பு கொடிகளால் யந்த்ரங்களைச் செய்பவர்களும் வலைமுதலான யந்த்ரக்காரர்களும் கூலி வேலைக்காரர்களும் சிற்பிகளும் அதிகாரமுள்ள ராஜபுருஷர்களும் ஓடம்முதலானயந்த்ரங்களைச்செய்யத்தெரிந்தவர்களும் தச்சர்களும் மேடுபள்ளங்களை நிரவி வழியைச் செவ்வைப் படுத்த வுணர்ந்தவர்களும் வழிகளில் குறுக்காகத் தடைசெய்யும் வ்ருக்ஷங்களை வெட்டுகிற வேலைக்காரர்களும் கிணறு வெட்டுபவர்களும் மாடமாளிகை கட்டத் தெரிந்த சுண்ணாம்பு வேலைக்காரர்களும் மூங்கில்களால் பாய் புட்டிற்கூடை முதலியவற்றை மிடையவல்லவர்களும் மற்றை வேலைகளில் ஸாமர்த்ய முடையவர்களும் மார்க்கத்தில் பலகால் நடந்து அனுபவமுடையவர்களும் முன்னே புறப்பட்டுச் சென்றனர். அளவில்லாத அப்பட்டணத்து ஜனக்கூட்டமானது ராமனைப் பார்க்கும் குதூஹலத்தினால் அவனிருக்கு மிடத்தைக் குறித்துப் பெரிய வேகத்துடன் போகும்போது பூர்ணிமையினன்று மிகவும் பெருகின ஸமுத்ரம்போல் ப்ரகாசித்தது. வழியைச் செவ்வைப்படுத்தவல்ல அந்தவேலைக்காரர்கள் அந்த வ்யாபாரத்தைத் தந்தமக் குரியபடி பங்கிட்டுக்கொண்டு மண்வெட்டி, புட்டில், கோடாலி, வாள், உளி, ரம்பம், முதலான பற்பல கருவிகளை எடுத்துக்கொண்டு முன்னே போயினர். அவர்கள் வழியில் படர்ந்திருக்கிற கிளைகளையும் கொடிகளையும் புதர்களையும் மெட்டைமரங்களையும் சிறுச்செடிகளையும் கற்களையும் மற்றுமுள்ள பலவகை வ்ருக்ஷங்களையும் வெட்டிப் புகக்கூடாத இடங்களில் மார்க்கத்தை ஏற்படுத்தினர். சிலர் விருக்ஷங்களின்றிப் பாலைவனமான இடங்களில் நிழலுண்டாகும் பொருட்டு வ்ருக்ஷங்களை நாட்டினர். சிலர் ஆங்காங்கு வழிகளில் தடையான செடி கொடி மரங்களைக் கோடாலி கல்லுளி வாள் (அரிவாள்) இவைகளைக் கொண்டு வெட்டி வழிகளைச் சீர்திருத்தினர். மேலும், பலிஷ்டர்களான சிலர் வேரூன்றி அறுக்கமுடியாத விலாமிச்

சை முதலியவற்றின் புதர்களைக் கொளுத்தினர். நடந்து போகமுடியாமல் மேடுபள்ளமான இடங்களை ஸுகமாகப் போகும்படி சமமாகச்செய்தனர். மற்றுஞ் சிலர் வழியில் குறுக்காயிருந்த பாழுங்கிணறுகளையும் பெரிய பள்ளங்களையும் மண்களால் தூர்த்துவிட்டனர். வேறுசிலர் பள்ளங்களை நிரவிச் சமமாக்கினர். 'இன்னுஞ் சிலர் சேனை தாண்டுவதற்கு அணைகட்டவேண்டிய ஜலப்ரதேசங்களில் அணைகளைக் கட்டினர். சிலர் பொடி செய்யத்தக்க சிறு கற்கள் முதலியவற்றைப் பொடிசெய்தனர். சிலர் பிளக்க வேண்டிய பெருங் கற்களைப் பிளந்தனர். சிலர் ஏரி குளம் முதலிய ஜலம் நிறைந்த அந்தந்த இடங்களை வழியின் ஸௌகர்யத்திற்காக வெட்டிவிட்டனர். சிலர் சீக்ரகாலத்திலேயே பெருகிவரும் சிறிய ப்ரவாஹங்களைக் கட்டி ஜலம் நிரம்பத் தேக்கிக் கரை ஏற்படுத்தி ஸமுத்ரம் போல் பெரியவைகளும் பல உருவமுடையவைகளுமான பல ஜலாதாரங்களை ஏற்படுத்தினர். சிலர் ஜலமில்லாத இடங்களில் மனிதர்களும் யானை குதிரை முதலியவைகளும் இழிந்து தண்ணீர் குடிக்க ஸுகமாயிருக்கும் பொருட்டுப் பலவிதமாகச் சிறந்த நடைவாவிகளையும் வெட்டுவித்து அதன் கரைகளில் இளைப்பாறும்படித் திண்ணை முதலிய கட்டடங்களையும் ஏற்படுத்தினர். இவ்வண்ணம் அவர்களால் ஸைன்யம் போகிறதற்காக இயற்றப்பட்ட அவ்வழியானது சுண்ணும்பிட்டுக் கட்டனை செய்யப்பட்டு மழமழப்பான பூமியை யுடையதும் ஜலம் பாய்ச்சுவதால் குளிர்ந்து தளிர்த்துப் பூத்த பலவ்ருக்ஷங்களமைந்ததும் மதமேறிக் கலகலவென்று கூவுகின்ற பறவைகளுடையதும் பதாகைகளால் அலங்காரஞ் செய்யப்பட்டதும் சந்தனத்தண்ணீர் தெளிக்கப்பெற்றுக் குளிர்ந்து அழகான விடுதிகளுடையதும் பலவகைப் புஷ்பங்கள் இறைக்கப் பெற்றதுமாகித் தேவமார்க்கம்போல் மிகவும் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது. அங்ஙனம் வழி ஏற்படுத்தினபின்பு அவர்களுக்குத் தலைவர்களான அதிகாரிகள் தாமெல்

லோரும் ஒன்றுகூடி மிகவும் ருசியுள்ள பழங்கள் நிறைந்து சிறந்த ப்ரதேசங்களில் மஹானுபாவனுகிய பரதனுக்குமனக்களிப்பை விளைப்பவைகளும் தாமே அலங்கரித்துக் கொண்டிருப்பவைபோன்றவைகளுமாகிய அழகான இடங்களில் தங்கக் கலசங்களை அமைத்து மகர தோரணங்களையும் மேற்கட்டுக்களையும் கட்டி த்வஜங்களையும் நாட்டி மற்றும் பலவகை அலங்காரங்களும் செய்து சிங்காரித்தனர். வாஸ்து சாஸ்ரங்களை யறிந்தவர் சிறந்த நக்ஷத்ரங்களுள்ளசுபமுஹூர்த்தங்களில்மஹானுபாவனுகிய பரதன் தங்குவதற்காகக் கூடாரங்களை அடித்துஸ்தாபித்தனர். அந்தக் கூடாரங்கள் முழுமையும் நொய்ய மணலிடப்பெற்றுச் சுற்றிலும் அகழியால் சூழப்பெற்று இந்த்ரகிலபர்வதத்தை நிகர்த்து மேலான வீதிகள் ஏற்படுத்தப்பெற்றுத் தேவாலயங்களாலும் மன்னவர் இழியும் விடுதிகளாலும் நிறைந்து சுண்ணும்படித்து வெளுத்த மதிட்சுவருடையனவாகி த்வஜங்களால் அலங்காரஞ்செய்யப்பெற்று செவ்வைப்படுத்தின ராஜவீதிகள் அமைந்து புராக்கூடுகள்உள்ளவைகளும்மிகவும் உயர்ந்திருக்கையால் ஆகாயத்தில் படர்கின்றவை போன்றவைகளுமான ஏழு நிலைகளுள்ள மெத்தை மேடைகளால் விளக்கமுற்று இந்த்ரபட்டணம்போல் மிகவும் அழகாயிருந்தன. பல வ்ருக்ஷங்கள் நிறைந்த காடுகளடர்ந்து, குளிர்ந்து நிர்மலமாகிய நன்னீர் பொருந்திப் பெருத்த மீன்கள் நிரம்பிப் பெருகி வருகின்ற கங்காநதியளவும் இவ்விதமான விடுதிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டு விளங்கின. அதற்கப்புறம் அஸாத்யமாகையால் ஏற்படுத்தவில்லை. இங்ஙனம் வல்லவரான சிற்பிகளால் இயற்றப்பட்ட அழகான அந்த ராஜமார்க்கமானது இரவில் சந்த்ரனோடும் நக்ஷத்ர கணங்களோடும் கூடிவிளங்குகிற ஆகாயம்போல நிர்மலமாய்ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. எண்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பரதன் சோகித்தலும், வஸிஷ்டர் ஸுமந்த்ரனைக்கொண்டு பரதசத்ருக்னர் முதலியவர்களை ராஜஸபைக்கு வரவழைத்தலும், அவர்கள் அனைவரும் ஸபைக்கு வருதலும்.

[1] அனந்தரம் ஸ்ரீராமனை அழைத்துக்கொண்டு வருவதன்பொருட்டு வஸிஷ்டர் முதலிய பலமுனிவர்களும் அன்றிரவெல்லாந் தூக்கமில்லாமல் மங்கள கார்யங்களைச் செய்தனர். அப்படியே துன்பங்கள் தீரும்படி பல நற்செயல்களையும் இயற்றினர். பிறகு விடியற்காலமாகையில் வாக்கின் விசேஷங்களையுணர்ந்த ஸூதர்களும் மாகதர்களும் வந்து மங்கள சப்தங்களமைந்த நற்கவிகளைப் பாடிப் பரதனைப் புகழ்ந்தனர். ஜாமங்களைத் தெரிவிக்கும் பேரிவாத்யமும் ஸ்வர்ணமயமான தண்டங்களால் அடிக்கப்பட்டுப் பேரொலியுடன் ஒலித்தது. சங்குகளும் பலவாக ஊதப்பட்டன. பலவாறான சப்தங்களையுடைய காஹலி முதலான வாத்யங்களையும் வாசித்தனர். அந்த வாத்யங்களின் த்வனிகள் எல்லாம் ஒன்றாகக் கலந்து ஆகாயமெங்கும் பரந்து பரதனை யெழுப்பிச் சோகத்தினால் வருந்துகின்ற அந்த ராஜகுமாரனை மேலும் பெருஞ்சோகமுற்றுப் பரிதபிக்கச் செய்தன. உடனே பரதன் விழித்து அந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டு 'நான் ராஜா அல்லேன். ராஜனைப் புகழ்வதுபோல் என்னைப் புகழாதிருப்பீர்களாக' என்று மொழிந்து அதையெல்லாம் நிறுத்தி, சத்ருக்னனை அழைத்து 'சத்ருக்ன! கைகேயி உலகத்திற்குப் பெரிய அபகாரஞ் செய்தனள்; பார். தசரதமஹாராஜர் துக்கங்கள் எல்லாவற்றையும்

1. 'ததோ நாந்தீ முகீம் ராத்ரீம்' என்று மூலம். இதற்குக் கோவிந்தராஜர் மூன்று விதமாகப் பொருள் கூறுகின்றனர். அவற்றில் முதலிரண்டு வாக்யங்களால் இரண்டு விதம் கூறப்பட்டன. மற்ற விதமாவது பரதனுடைய அபிஷேகத்திற்காக வஸிஷ்டர் மங்கள கார்யங்களைச் செய்தாரென்பதே.

என்மேல் போகட்டுப் போயினர். மஹாநுபாவராகிய அந்த தர்மப்ரபுவினுடைய இந்த ராஜ்யலக்ஷ்மியும் மன்னவனுக்குப் பின்பு மூத்த குமாரனுக்குச் சேருந் தர்மத்திலேயே நிலைநின்றிருப்பது; அப்படிப்பட்டது இப்பொழுது ஜலத்தினிடையில் நடத்துகிறவனில்லாத ஓடம் போல் அலைகின்றது. எவன் நம்மெல்லோர்க்கும் மிகவும் பெரிய நாதனோ, அப்படிப்பட்ட ராமனையும் இந்த என் தாய் தர்மத்தைத் தவிர்த்து தானாகவே அரண்யத்திற்குத் துரத்தினளே!' என்றனன். இங்ஙனம் புலம்பி ப்ரஜ்ஞை தப்பின பரதனைப் பார்த்து ஸ்த்ரீகள் அனைவரும் மிக்க வருத்த முற்றுப் பெருங்குரல் பாய்ச்சிக் கதறினர். அந்தப் பரதன் அங்ஙனம் அழுதுகொண்டிருக்கையில், ராஜதர்மங்களை அறிந்தவரும் பெரும்புகழுடையவருமான வஸிஷ்டமாமுனிவர் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களில் தலைவரான தசரதமஹாராஜனது ஸபையுள் ப்ரவேசித்தனர். ஸுவர்ணமயமாகி மிகவும் அழகு பெருக்கிச் சிறந்த ரத்னங்களாலிழைக்கப்பட்டு ஸுதர்மையென்னும் தேவஸபைபோல் விளங்குகிற ராஜஸபையில் தர்மஸ்வபாவராகிய அம்மஹர்ஷி சிஷ்யகணங்களோடு ப்ரவேசித்தனர். வேதங்களை யெல்லா முணர்ந்தவராகிய அம்முனிமன்னவர் ஸுகமான பாய் பரப்பப்பெற்ற ஸ்வர்ணமயமான ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்து தூதர்களைப் பார்த்து 'தூதர்களே! நீங்கள் விரைவாகச் சென்று அந்தணர்களையும் க்ஷத்ரியர்களையும் வைஶ்யர்களையும் மந்த்ரிகளையும் அந்தந்த இனத்தவர்களில் தலைவரையும் ராஜனுக்கு அந்தரங்கரான வேலைக்காரர்களோடு சத்ருக்னனையும் பெரும்புகழோனாகிய பரதனையும் [1] யுதாஜித்தையும் ஸுமந்த்ரனையும் மேலும் ராஜ்யத்தின் ஹிதத்தை விரும்புவார் யாவர் உளரோ அவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு வருவீர்களாக. நாம் எல்

1. விஜயனென்னும் பந்த்ரிக்கு யுதாஜித்தென்று மற்றொரு பெயரென்று கோவிந்தராஜர்.

லோருங் கலந்து ஶ்ரமப்பட்டுச் செய்யவேண்டிய கார்யம் ஒன்று உளதல்லவா?' என்று ஆஜ்ஞாபித்தனர். அனந்தரம் அந்த ஆஜ்ஞையின்படி ஜனங்களெல்லோரும் தந்தமது அதிகாரத்திற்குரியபடி ரதங்கள் மேலும் குதிரைகள்மேலும் யானைகள்மேலும் ஏறிவருகையில் அதனால் பெருந்த்வனியொன்று உண்டாயிற்று. பிறகு ஸபைக்கு வருகின்ற பரதனைப்பார்த்து ப்ராஜைகள், தேவதைகள் தேவேந்த்ரனைக் கொண்டாடுவதுபோலும் முன்பு தசரதனைப் புகழ்வதுபோலும் அவனைப் புகழ்ந்தனர். அப்பொழுது திமியென்கிற பெரிய மத்ஸ்யத்தோடும் நீர்யானையோடும் கூடிச் சிறிது மசையாத ஜலமுடையதாகி மணி சங்கு மணற்குன்று இவைகளோடு கூடி விளங்குகின்ற ஸமுத்ரத்தைச் சார்ந்த பெருமடுவைப்போல் தசரத குமாரர்களான பரதசத்ருக்னர்களோடும் வஸிஷ்டரோடும் ஸுமந்த்ரன் முதலானோர்களோடும் விளங்குகின்ற அச்சபையானது முன்பு தசரதனிருந்த காலத்திற்போலவே மிகவும் ப்ரகாசித்தது. எண்பத்தொன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பரதன் ராஜ்யத்தை அங்கீகரியாமல் பட்டணத்து ஜனங்களோடு ராமனிடம் போகப் புறப்படுதல்

புத்தியில் மிகுந்தவனாகிய பரதன் வஸிஷ்டர் முதலான பெரியோர்கள் நிறைந்து நியமத்துடன் கூடிய அந்த ஸபையைப், பூர்ணசந்த்ரன் ப்ருஹஸ்பதி முதலான சிறந்த க்ரஹங்களோடு கூடின ராத்ரியைப்போல் ஸந்தோஷத்துடன் கண்டனன். அப்பொழுது மேன்மைப்படுத்துகைக்குரிய ஸபிகர்கள் ஸபையில் ப்ரவேசித்து அவரவர் கௌரவத்துக்குத் தகுந்தபடி ஆஸனங்களின்மேல் உட்கார்ந்திருக்கையில், அவர்களுடுத்திருந்த வஸ்த்ரங்களுடையவும் சந்தனம் முதலான பூச்

சுக்களுடையவும் ஆபரணங்களுடையவும் காந்தியினால் அம்மேலான ஸபைமுழுமையும் விளங்கியது. அப்பொழுது அறிஞராகிய பெரியோர்கள் பரதாபிஷேகத்தைக் குறித்துக்குவியல்குவியலாக அவ்விடம் வந்து நிறைந்திருக்கையில் அந்த ஸபை மிகவும் அழகுபொருந்திச் சரத்காலத்தில் பூர்ணசந்த்ரனுடன் விளங்கும்ராத்ரிபோல் ப்ரகாசித்தது. தர்மங்களை யறிந்தவராகிய அந்தப் புரோஹிதர் நாநாதேசத்தினின்றும் வந்த ராஜர்களையும் பட்டணத்தில் தலைவரான ப்ரஜைகளையும் [1] பார்த்து மெதுவான வார்த்தையுடன் பரதனை நோக்கி மொழிந்தனர்:—'என்னப்பனே! தசரதமஹாராஜன் ஸத்ய பரிபாலனமென்னும் தர்மத்தைத் தவருமல் நிறைவேற்ற முயன்று தனதான்யங்களால் மிகவும் செழிப்புற்றதாகிய இப் பெரும் பூமியை உனக்குக் கொடுத்துத் தான் ஸ்வர்க்கத்திற்குச் சென்றனன். அம்மன்னவன்போலவே ஸத்யத்தில் ப்ரீதியுடையவனாகிய ராமனும் ஸத்புருஷர்களின் ஆசாரத்தை நினைத்து உதயமான சந்த்ரன் நிலாவை விட்டுப் பிரியாதிருப்பதுபோல் தந்தையின் ஆஜ்ஞையைத் தவருமல் அரண்யம் போயினன். உன் தந்தையும் உன்ப்ராதாவும் [2] கண்டகங்களைப் போக்கி ஸுகத்தை விளைப்பதாகிய ராஜ்யத்தை உனக்குக் கொடுத்தனர். ஆகையால் மந்த்ரிகள் முதலிய அனைவரும் களிக்குமாறு நீ அதை அனுபவிப்பாயாக. சீக்ரத்தில் அபிஷேகஞ் செய்துகொள்வாய். வடதிசை ராஜாக்களும் மேற்றிசை ராஜாக்களும் கீழ்த்திசை ராஜாக்களும் [3] அபராந்த தேசத்து யவனர்களும் ஸமுத்ரத்தின் தீவிலுள்ள அரசர்களும் உனக்குக் கோடி கோடியாக

---

1. அவர்களைப் பார்த்தது அவர்களுடைய அனுமதிக்காக வென்றுணர்க.

2. கண்டகம்—சத்ரு.

3. அபராந்த தேசத்த யவனர்கள்—அபராந்தமென்னும் தேசத்திலுள்ள துலுக்கர்கள்.

ரத்னங்களைச்[1] சுல்கமாகக் கொண்டுவந்து கொடுப்பார்களாக' என்றனர். [2] பரதனும் வஸிஷ்டரது வாக்யத்தைக் கேட்டுச் சோகத்தில் மூழ்கி தர்மிஷ்டனாகையால் மூத்தவனை அனுவர்த்திக்கவேண்டுமென்னுந்தர்மத்தில்விருப்பமுற்று மனத்தினால் தமையனாகிய ராமனை ஸ்மரித்தனன். [3] ஹம்ஸத்தின் கண்டத்வனிபோன்ற கண்டத்வனியுடைய அப்பரதன் தான் போகத்துக்குரிய யௌவனப் பருவத்திலிருப்பினும் ராஜ்யபோகத்தில் மனஞ்செல்லப் பெறாமல் தர்மத்தையே பாராட்டி. ராமனை நினைத்துக் கண்ணீர்களால் வார்த்தை தழதழக்கப்பெற்றுப் புலம்

---

1. சுல்கம்—சுங்கம், கப்பம்.

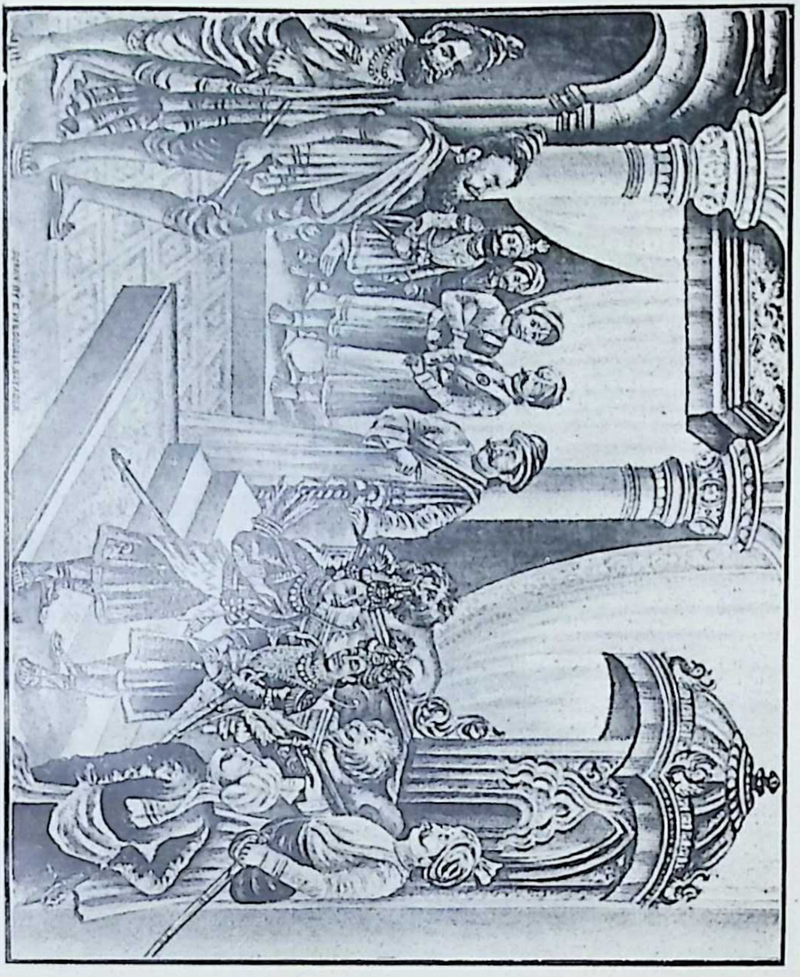
2. இதற்கு' தச்ச்ருத்வா ராவவோ வாக்யம் ஶோகேநாபிபரிப்லுத꞉ । ஜகாம மநஸா ராமம் தர்மஜ்ஞோ தர்மகாங்க்ஷயா ' என்று மூலம். (தத் ஶ்ருத்வா) தர்மாதர்மங்களின் தாரதம்யங்கள் தெரிந்தவராயினும் வஸிஷ்டர் அங்ஙனஞ் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு (தர்மஜ்ஞ꞉) பெரியோனை அனுவர்த்திக்க வேண்டுமென்கிற தர்மந் தெரிந்த பரதன் (ஶோகேந-அபிபரிப்லுத꞉) சோகத்தால் மிகவும் அமிழ்த்தப்பட்டனன். இப்பொழுது ஸர்வஜ்ஞரும் அத்யந்தஹிதருமான குருவும் தர்மமெனும் வ்யாஜத்தினால் அதர்மத்தையே சொன்னாரேயென்னுஞ் சோகத்தினால் நன்கு அமிழ்த்தப்பட்டனன். (தர்மகாங்க்ஷயா) அதர்மமான தன் ராஜ்யாபிஷேகத்தைக் கேட்ட பாபத்திற்கு ப்ராயஶ்சித்தமென்னும் புத்தியோடு, (மநஸா ராமம் ஜகாம) இப்படி ஆசார்யன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்ட பாபத்தை நீயே க்ஷமிக்கவேணுமென்று மனத்தினால் ராமனிடத்தில் ப்ரபத்தி செய்தனன். (தர்மகாங்க்ஷயா) ராஜ்யபரிபாலனரூப ஸாமான்ய தர்மத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான ராம கைங்கர்யமெனும் தர்மத்தை ஆசைப்பட்டு இங்ஙனஞ் செய்தானென்று பொருள்.

3. இதற்கு மூலம்—'ஸ பாஷ்பகலயா வாசா கலஹம்ஸஸ்வரோ யுவா। விலலாப ஸபாமத்யே ஜகர்ஹே ச புரோஹிதம்'. (பாஷ்பகலயா) அதர்மத்தை நினைத்தாவது ராமனை நினைத்தாவது கண்ணீருண்டாகப் பெற்றிருக்கை. (கலஹம்ஸஸ்வர꞉) இதனால் அபிநிவேச விசேஷம் தோற்றுகிறது. (யுவா) போககாலத்திலும் போகோபகரணமான ராஜ்யத்தை இழப்பதேயென்று ரிஷி வியப்புறுகிறார். (ஸபாமத்யே ஜகர்ஹே) 'நியமாதிக்ரமம் ரஹஸி போதயேத்' என்னும் நியமத்தையும் தவறினான். அதிக்ரூரமான அதர்மத்தைச் சொன்னாரென்ற துக்கத்தில் மெய்ம் மறந்து ஏகாந்தமென்றும்

பிப் புரோஹிதரை நிந்தித்து மேலும் இங்ஙனஞ் சொல்லினன் :— 'ப்ரஹ்மசர்யந் தவறாமல் குருகுலவாஸம் அனுஷ்டித்து வேதாத்யயனஞ் செய்தபின்பு ஸ்நாதகர்மம்பெற்று வேதார்த்தங்களை யுணர்ந்து அதிற்சொல்லிய தர்மங்களை அனுஷ்டிக்குந் தன்மையனாகிய ராமனது ராஜ்யத்தை, சாஸ்த்ரத்திற்குட்பட்டு நடக்கவேண்டியவனாகிய என்னைப்போன்றவன் எவன்தான் அபஹரிப்பான்? [1] தசரதரிடத்தினின்று பிறந்தவன் தனது ஐயனுக்கு வரவேண்டிய ராஜ்யத்தை அபஹரிப்பானா? இந்த ராஜ்யம் ராமனுடையது. நானும் ராமனுடையவனே. இவ்விஷயத்தில் நீர் தர்மத்தையே சொல்லவேண்டும். மூத்

ஸபையென்றும் விவேகஞ் செய்யப்பெறாமல் நிந்தித்தான். (புரோஹிதம் ஜமர்ஹஹ) இந்தக் குலத்திற்கு வரும் ஹிதத்தை நீர் நன்கு ஆலோசித்தீரென்று எடுத்தெறிந்தாற்போல் நிந்தித்தானென்றபடி. (ஸஹாயமியே) பலரும் ஒன்றுகூடி என்னொருவனுடைய ராமபாரதந்த்ர்யத்தை ஏன் அழிக்கப் பார்க்கிறீர்களென்றான்.

1 'கயம் தஶரதாஜ்ஜாதோ ஹவேத் ராஜ்யாபஹாரக꞉| ராஜ்யாஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய யர்மம் வக்துமிஹார்ஹஸி' என்று மூலம். (தஶரதாஜ்ஜாத꞉) ராமனைப்பிரிந்த உத்தரக்ஷணத்திலேயே ப்ராணன்களைத் துறந்த தசரதனது வயிற்றில் பிறந்தவன். (கயம்ராஜ்யாபஹாரகோ ஹவேத்) அவன் துறந்த ராஜ்யத்தை எப்படி அபஹரிப்பான்? ராமனைப் பிரிந்தமாத்ரத்தில் தசதரைப்போல் நான் ப்ராணன்களை விடாமற்போயினும் அப்படிப்பட்ட தசரதரது வயிற்றில் பிறந்தமைக்கு ராமராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றவேணு? என் ஸ்வரூபத்தை ஆலோசிக்கினும் நான் ராஜ்யத்துக்குரியனல்லேனென்பது வெளியாகுமென்கிறான்—(ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய) சேஷ வஸ்துவைச் சேஷியாயிருப்பவன் காப்பாற்றவேண்டுமேயன்றி, அதை மற்றொரு சேஷவஸ்து காப்பாற்றக்கூடுமோ ? அப்படி கூடுமாயின் நான் ராஜ்யத்தை ரக்ஷிப்பதுபோல் ராஜ்யமும் என்னை ஏன் ரக்ஷிக்கக்கூடாது? ஆகையால் சேஷபூதனான நான் சேஷமான ராஜ்யத்தை ரக்ஷிக்கத்தகாது. (யர்மம்வக்துமிஹார்ஹஸி) உலகத்தில் பெற்ற தந்தைகளையும் நிராகரித்து ராஜ்யஞ்செய்பவர் உளர். அவர்களைப்போல் என்னை நினைக்

1038. பரத சத்ருக்னர்கள் ஸபைக்கு வந்து ராமலக்ஷ்மணர்களைக் காட்டுக்கு அனுப்பினதைப்பற்றி வஸிஷ்டர் முதலானோரை நிந்தித்தல்.

தவனும் மேன்மையுடையவனும் தர்மஸ்வபாவனும் திலீப நஹுஷாதி பூர்வ ராஜர்களை நிகர்த்தவனும் இப்படி ஸமஸ்தகுண ஸம்ருத்தியுடையவனும் ககுத்ஸ்தகுலாலங் காரனுமாகிய ராமனே தசரதரைப்போல் ராஜ்யம் பெறுதற்குரியவன். அசிஷ்டர்கள் செய்யத்தகுந்ததும் ஸ்வக்ஷர்த்திற்குப் பொருந்தாததுமான இப்படிப்பட்ட பாபத்தைச் செய்வேனாகில், நானொருவன் இக்ஷ்வாகுவம் சத்தின் முறையைக் கெடுத்த கொடும்பாவியாவே னன்றோ? என்தாய்செய்த இத்தீச்செயலை நான் எள்ளளவும் அங்கீகரிக்கமாட்டேன். நான் இங்கிருந்தே புகக்கூடாத அரண்யத்திலிருக்கிற ஸ்ரீராகவனைக் கைகுவித்து நமஸ் கரிக்கிறேன். நான் ராமனையே பின்றொடர்ந்து செல் வேன். புருஷஶ்ரேஷ்டனாகிய அந்த ராமனே ராஜா வன்றி மற்றெவரும் அல்லர். ராமன் இந்த ராஜ்யத்திற்கு மாத்ரமே உரியவனென்பதில்லை; மூன்று லோகங்களுக் கும் அவன் ராஜ்யஞ் செய்யவல்லவன். ஆகையால் இந்த ராஜ்யத்திற்கு நான்சிறிதும்உரியவனல்லேன்' என்றனன். இங்ஙனம் பரதன் சொன்ன தர்மிஷ்டமான வார்த்தை யைக்கேட்ட ஸபையிலுள்ளவர் யாவரும் மிகவும் ஸந்தோ ஷித்து ராமனிடத்தில் மனஞ்செல்லப்பெற்று ஆநந்தக் கண்ணீர் பெருக்கினர். மீளவும் பரதன் 'நான் பூஜ்ய

கவேண்டாம். இவ்விஷயத்தில் என் ஸ்வபாவத்தை அறிந்த 'ரக்ஷக னிவன் ரக்ஷ்யவஸ்துவி து' என்னும் தர்மத்தைச் சொல்லவேண்டுமே யன்றிச் சேஷவஸ்துவே மற்றொரு சேஷவஸ்துவைக் காப்பாற்றக் கூடுமென்னும் அதர்மத்தைச் சொல்லவேண்டாம். (யர்மம் வக்து மிஹார்ஹஸி) ராமன் அரண்யம்போகையில் ராஜ்யத்துக்கரசனில் லையே யென்னு மிவ்வளவுமாத்ரமே ஆலோசித்தீரன்றி அங்ஙனம் செய்தால் ராமனுக்குச் சேஷப்பட்ட என் ஸ்வரூபம் நசித்துப்போ மென்று விசாரிக்காமற் போனீர். ஆகையால் இனி அங்ஙனஞ் சொல்லாமல் ராமகைங்கர்யமென்னும் தர்மமே சொல்லவேண்டு மன்றி ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்யச் சொல்லத்தகாது.

னாகிய ராமனை எவ்வளவு வேண்டியும் அவனை வனத்தி னின்றும் திருப்பி அழைத்துக்கொண்டுவர வல்லனாகே னாயின், பெருமைபொருந்திய லக்ஷ்மணனைப்போல் நா னும் அவ்வாரண்யத்திலேயே இருக்கப்போகிறேன். ஸத் புருஷர்களும் குணங்களில் நிலைநின்றவர்களுமாகிய இந்த ஸபிகர்களின் கண்முன்னமே ராமனை வனத்தினின் றும் திருப்பி அழைத்துக்கொண்டுவர என்னால் கூடிய வரையில் ஸமஸ்தோபாயங்களாலும் ப்ரயத்னஞ்செய்து பார்க்கிறேன். ஆகையால்நீங்களெல்லோரும் என்னுடன் கூடவே வரவேண்டும். நான், முன்னமே வெட்டிக்கு வேலைசெய்பவர்களையும் கூலிவேலைக்காரர்களையும் வழி யைச் செவ்வைப்படுத்திக் காத்திருக்கும்படி அனுப்பி யிருக்கிறேன். ஆகையால் இப்பொழுது நாம் ப்ரயாண மாய்ப் புறப்பட்டுப்போகலாமென்றே எனக்குத் தோற்று கிறது' என்றனன். தர்மஸ்வபாவனாகிய பரதன் ப்ராதா வினிடம் மிகுந்த பக்தியுடன் இங்ஙனம் வஸிஷ்டாதி களைப்பார்த்து மொழிந்து, ஆலோசனைகளில் தேர்ந்த ஸுமந்த்ரன் அருகிலிருக்கக்கண்டு 'ஸுமந்த்ரனே! நீ எனதாஜ்ஞையின்படி எழுந்துசென்று ப்ரயாணமாய்ப் புறப்படவேண்டுமென்று ஆஜ்ஞாபித்து ஸைன்யத்தை அழைத்துக்கொண்டு வருவாயாக' என்றனன். ஸுமந்த் ரனும் மஹானுபாவனாகிய பரதன் இங்ஙனஞ் சொல்லக் கேட்டு மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்து தன் கருத்தைப் பின்சென்று பரதன் அளித்த ஆஜ்ஞையைச் சேனையி லுள்ளவர்க்குத் தெரிவித்தனன். அங்குள்ள ப்ரஜை களும் ஸேனாதிபதிகளும் ராமனை அழைத்துக்கொண்டு வருவதற்காக ப்ரயாணமாகும்படி ஸைன்யத்திற்கு ஆஜ் ஞைசெய்தானென்று செவியுற்று மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்தனர். பிறகு வீடுகள்தோறும் படைவீரர்களின்

பார்யைகளெல்லோரும் ராமனிடம் போக ப்ரயாணம் நேரிட்டதென்று தெரிந்து ஸந்தோஷத்துடன் தந்தமது பர்த்தாக்களைச் சீக்ரம் புறப்படுங்களென்று த்வரைப்படுத்தினர். அந்த ஸேனாபதிகள், குதிரைகளும் வேகமுள்ள எருதுகள் பூட்டின வண்டிகளும் மிக்க வேகமுள்ள தேர்களும் காலாட்களும் நிறைந்த ஸைன்யம் முழுமையும் ஸித்தமாகும்படி ஆஜ்ஞாபித்தனர். பரதன் ஸைன்யமெல்லாம் ஸித்தமாயிருப்பது கண்டு குருவான வஸிஷ்டருடைய அனுமதிக்காக அவரது ஸந்நிதானத்தில் 'ரதத்தை வேகமாகக் கொண்டுவருவாய்' என்று பக்கத்திலிருக்கிற ஸுமந்த்ரனுக்கு ஆஜ்ஞாபித்தனன். ஸுமந்த்ரனும் பரதனது ஆஜ்ஞையைச்சிரஸாவஹித்து ஸந்தோஷித்துச் சிறந்த குதிரைகள் பூட்டின ரதத்தைக்கொண்டு வந்தனன். அப்பொழுது, ரகுவம்சத்திற் பிறந்தவனும் [1] அமோக தைர்யமுடையவனும் மஹாப்ரதாபமுடையவனும் உறுதியும் உண்மையுமான பராக்ரமமுடையவனுமாகிய அப்பாதன், மிகவும் கம்பீரமான வார்த்தைகளைச் சொல்லிமஹாரண்யத்திலிருகிற பெரும்புகழோனான தமையனை ராமனை அருள்புரியச்செய்து அழைத்துக்கொண்டுவரமுயன்று ஸுமந்த்ரனைப் பார்த்து 'ஸுமந்த்ரனே! நீ சீக்ரமாக எழுந்து ஸேனைத்தலைவரிடஞ் சென்று ஸைன்யங்களைச் சித்தப்படுத்தச் சொல்வாயாக. நான் உலகத்தின் க்ஷேமத்தை விரும்பி அரண்யத்திலிருக்கின்ற அந்த ஸ்ரீராமனை அருள்புரியச்செய்து அழைத்துக்கொண்டு வர ஆவலுற்றிருக்கின்றேன்' என்றனன். பரதன் அங்ஙனம் கம்பீரமாக ஆஜ்ஞை செய்கையில் அந்த ஸுமந்த்ரன் தன் கருத்தெல்லாம் நிறைவேறப் பெற்றவனாகி ப்ரஜைகளின் ப்ரமுகர்களுக்கும் ஸேனாத்யக்ஷர்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் பரதனது ஆஜ்ஞையைத் தெரிவித்தனன். பிறகு வீடுகள்தோறும் ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய

1. அமோகதைர்யம்—அமோகமென்றால் வீணாகாததான என்று பொருள். அத்தகைய தைர்யமுடையவனென்க.

வைஶ்ய சூத்ரர்கள் எல்லோரும் ஒட்டைகள்மேலும் கோவேறு கழுதைகள்மேலும் தேர்கள்மேலும் யானைகள்மேலும் சிறந்த குதிரைகள்மேலும் அவரவர்க்குரியபடி ஏறிக்கொண்டு ப்ரயாணமாய்ப் புறப்பட்டனர். எண்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

{ பரதன் ஸைன்யங்களோடு புறப்பட்டுக் கங்காநதி தீர்த்தத்தில் இளைப்பாறுதல். }

பிறகு பரதன் மற்றைநாள் விடியற்காலத்தில் எழுந்திருந்து சிறந்த ரதத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு ராமனைப் பார்க்குங்குதூஹலத்தினால் சீக்ரமாகப் போயினன். மந்த்ரிகளும் புரோஹிதர்களும் அனைவரும் குதிரைகள் பூட்டப்பெற்று ஸூர்ய ரதத்தை நிகர்த்த ரதங்களில் ஏறிக்கொண்டு அப்பரதனுக்கு முன்னே நடந்தனர். பரதனது ஆஜ்ஞையின்படி ஸித்தஞ்செய்யப்பட்ட ஒன்பதினாயிரம் யானைகள், இக்ஷ்வாகு குலகுமாரனான பரதன் போகையில், அவனைப் பின்றொடர்ந்தன. மிகவும் புகழ் பொருந்திய ராஜகுமாரனாகிய பரதன் புறப்பட்டுப்போகையில், அவனைப் பின்றொடர்ந்து அறுபதினாயிரம் தேர்களும் பல ஆயுதங்களைத் தரித்தவர்களும் சிறந்த வில்லாளிகளுமாகிய அறுபதினாயிரம் காலாட்களும் போயினர். ரகுவம்சத்திற் பிறந்தவனும் ஸத்யஸந்தனும் ஜிதேந்த்ரியனுமாகிய பரதன் புறப்பட்டுப் போகையில் நூறாயிரங் குதிரைவீரர்கள் அவனைப்பின்பற்றிச்சென்றனர். கைகேயியும் ஸுமித்ரையும் மிகுந்த புகழுடைய கௌஸல்யையும் ராமனை அழைத்துக்கொண்டுவரும்ஸந்தோஷத்தினால் மனங்குளிரப்பெற்று வேறுவேறாகச் சிறந்த வாஹனங்களில் ஏறிக்கொண்டு போயினர். (அவர்களில் கைகேயி தான் செய்த கார்யத்திற்குப் பஶ்சாத்தாபம் அடைந்தவளாகி முக் றமுன்னம் நடந்தனள்.) ப்ராஹ்மண க்ஷத்

ரிய வைஶ்யர்கள் அனைவரும் குவியல் குவியலாக லக்ஷ்மணனோடு கூடிய ராமனைப் பார்க்கும்பொருட்டு மனக்களிப்புற்றவராகி அந்த ராமனைப்பற்றின கதைகளையே பேசிக்கொண்டு போயினர். [1] 'மேகம்போல்கறுத்த நிறமுடையவனும் நீண்ட புஜதண்டங்களமைந்தவனும் நிலையான முயற்சியும் திடமான ஆஶ்ரிதரக்ஷண வ்ரதமும் பொருந்தி உலகங்கட்கெல்லாம் சோகத்தைப் போக்குந் தன்மையனுமாகிய ராமனை எப்பொழுது பார்ப்போம்! [2] ராமன் புலப்பட்டால் போதும். தூரத்தில் உதித்த ஸூர்யன் உலகத்திலுள்ள இருட்டையெல்லாம் அழிப்

---

1 'மேகஶ்யாமம் மஹாபாஹும் ஸ்திரஸத்த்வம் த்ருடவ்ரதம்। கதா த்ரக்ஷ்யாமஹே ராமம் ஜகதஶ்ஶோகநாஶநம்' என்று மூலம் (மேகஶ்யாமம்)மேகம்போல் தூரஸ்தனாயினும் அவனது ஸௌந்தர்யத்தை அனுபவிக்காமல் உபேக்ஷிக்கத் தரமன்று.வெயிலில் அடிபட்டவனுக்கு மேகம்போல் பார்த்தமாத்ரத்திலேயே ஸமஸ்த ஸந்தாபங்களையும் போக்கவல்லவன். (மஹாபாஹும்) விரோதிகளைப் போக்கி ஆஶ்ரிதர்களுக்கு அந்த ஸௌந்தர்யானுபவத்தை முற்றூட்டாகக் கொடுக்கவல்லவன். ஆனது பற்றியே 'ராமமிந்தீவரஶ்யாமம் என்று ஸௌந்தர்யத்தைச் சொல்லி 'ஸர்வஶத்ருநிவர்ஹணம்' என்று சத்ருநிரஸனஸாமர்த்யம் உடனே சொல்லப்பட்டது. (ஸ்திரஸத்த்வம்) தனதாஶ்ரிதர்கள் தனக்கு ப்ரதிகூலராயிருப்பினும் மனக்கலக்கமுறாதவன் (த்ருடவ்ரதம்) அந்தரங்கராலு மழிக்க முடியாத ஆஶ்ரிதரக்ஷணவ்ரத முடையவன், (ராமங்கதா த்ரக்ஷ்யாமஹே) அவன் முகத்தைப்பார்க்க நேரினும் போதும், கைகேயிவார்த்தைகளைக் கேட்டதனாலுண்டான தாபங்களெல்லாம் நிவ்ருத்தியாகும். (ஜகதஶ் ஶோகநாஶநம்) அவன் ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் சோகத்தைப் போக்குபவனாயிருக்க நமக்குமாத்ரம் சோகம் எங்கிருந்தண்டாயிற்று? அவன் ஸர்வலோகங்களுடையவும் சோகத்தைப் போக்கும் ஸ்வபாவத்திற்கும் நமது சோகத்திற்கும் ஸம்பந்த மில்லையே. நமக்கு எப்படி சோகமுண்டாயிற்றென்று கருத்து.

2. 'த்ருஷ்ட ஏவஹி நஶ்ஶோகமபநேஷ்யதி நாவவ:' என்றமூலம் (த்ருஷ்டஏவ) பார்த்த மாத்ரத்திலேயே. நம்மைப் பார்த்த மாத்ரஸ்

பதுபோல் அவன் புலப்பட்டவுடனே நமது சோகத்தை யெல்லாம் போக்கவல்லவன்' என்று இவ்வாறு அந்நக ரத்து ஜனங்கள் ராமனைக்குறித்த அழகான கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டும் மனக்களிப்புற்று ஒருவர்க்கொருவர் ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டும் சென்றார்கள். மேலும், எவரெவர் ஸ்ரீ ராமனுக்கு அன்பர்களோ அவர்களெல் லோரும் வர்த்தகர்களும் பட்டணத்து ஜனங்கள் அனைவ ரும் ராமனைப்பற்றி ஸந்தோஷமுற்றுப் போயினர். பின் னும் பத்மராகம் முதலான ரத்னங்களைச் சாணை பிடிப் பவர்களும் தம்வேலைகளில் கைதேர்ந்த குயவர்களும் நெசவுவேலைக்காரர்களும் மயிலிறகினால் குடை விசிறி முதலியன செய்பவர்களும் ரம்பத்தினால் கட்டைகளை அறுத்துப் பிழைப்பவர்களும் தந்தச்சுவர் முதலியவற் றிற்கு மெருகிடுபவர்களும் மரம் மணி முதலியவற்றில் தொளை செய்பவர்களும் தந்தவேலைக்காரர்களும் ஸன்ன காரைவேலை செய்வோர்களும் சந்தனம் முதலான வாஸ னாத்ரவயங்களை விற்று ஜீவிப்பவர்களும் மிகுந்த புகழு டைய தங்கவேலைக்காரர்களும் கம்பளம் முதலியவற்றைத் தோய்த்து அழுக்கெடுப்பவர்களும் எண்ணெய்தேய்த்து ஸ்நானஞ் செய்விப்பவர்களும் உடம்பைப் பிடித்து நோ

மிதம் பண்ணவேண்டிய அவஸ்யமில்லை. நம்மைக் கடைக்கண்க ளால் கடாக்ஷித்து இனியதொரு பேச்சுப் பேசவேண்டிய அவஸ்யமு மில்லை. நாமும் ஒரு ப்ரயத்னஞ் செய்ய வேண்டிய அவஸ்யமில்லை. அவன் தூரத்தில் புலப்படினும் போதும். நமது சோகங்களெல்லாம் தொலையும். இதற்கு த்ருஷ்டாந்தம்—(தமஸ்ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய ஸமுதீயந்நிவ ஹாஸ்கரஃ) தூரத்திலுதித்த ஸூர்யன் ஸமஸ்தலோ கங்களுடையவும் இருட்டைப் போக்குவதுபோல் ராமன் தூரத்தில் புலப்பட்ட மாத்ரத்திலேயே நமது சோகாந்தகாரங்களை யெல்லாம் போக்குவானென்று கருத்து.

யைத் தீர்ப்பவர்களும் வைத்யர்களும் வீடுகளில் அகில் முதலான வாஸனைப்புகை யிடுபவர்களும் பலவகை மத்யஞ் செய்பவர்களும் துணி வெளுப்பவர்களும் தையற்காரர்களும் க்ராமங்களிலும் இடைச்சேரிகளிலும் உள்ள தலைவர்களும் வேஷங்கட்டியாடி ஜீவிப்பவர்களும் வாரஸ்த்ரீகளும் செம்படவர்களும் ராமனைப் பார்க்கும்பொருட்டுப் பரதனைப் பின்சென்று போயினர். யோகநிஷ்டர்களும் வேதவித்துக்களும் ஸதாசாரமுள்ளவர்களுமாகிய ப்ராஹ்மணர்கள் ஆயிரமாயிரமாக மாட்டுவண்டிகளில் ஏறிப் பரதன் போகும்பொழுது பின் சென்றனர். இங்ஙனம் அவர்கள் எல்லோரும் நன்கு அலங்காரஞ் செய்து நிர்மலமான வஸ்ரங்களை உடுத்துச் செஞ்சந்தனத்தை மேனிமுழுமையும் பூசிப் பலவகை வாஹனங்களின்மேல் ஏறி மெதுவாகப் பரதனைப் பின்சென்று போயினர். ஸேனையிலுள்ளவர் யாவரும் மயிர்கூச்சலுண்டாகும்படி மனக்களிப்புற்றவராகி ப்ராதாவினிடத்தில் ப்ரீதியால் அவனை அழைத்துக்கொண்டுவரப் போகும் கைகேயி குமாரனாகிய பரதனைப் பின் சென்றனர். அவர்கள், தேர் பல்லக்கு குதிரை யானை முதலான வாஹனங்கள்மேல் ஏறி வெகுதூரம் போயினர். அங்ஙனம் போய் ராமனது நண்பனும் வீரனுமாகிய குஹன் பந்துஜனங்கள் சூழப்பெற்று மனவூக்கத்துடன் அங்குள்ள தேசத்தைப் பரிபாலித்துக்கொண்டு வாஸஞ் செய்கிற ஸ்ருங்கிபேரபுரத்தின் ஸமீபத்திலுள்ள கங்காநதியைச் சேர்ந்தனர். பரதனைப் பின் செல்கிற அந்த ஸைன்யமானது சக்ரவாக பக்ஷிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கங்கையின் கரையைச் சேர்ந்து அங்கே இறங்கிற்று. பேச வல்லனாகிய பரதன் தன் பின்னேவந்த ஸைன்யத்தையும் அழகிய ஜலத்தோடுகூட விளங்குகிற அக்கங்

கையையும் பார்த்து மந்த்ரிகள் எல்லோரையும் நோக்கி 'அவரவர் அபிப்ராயத்தின்படி என் ஸைன்யத்தையெல்லாம் அங்கங்கே இறக்குவீர்களாக. இப்பொழுது இங்கு இளைப்பாறி நாளைபகினம் இந்நதியைத் தாண்டுவோம். மேலும், நான் நதியுள்ளேயிழிந்து, ஸ்வர்க்கஞ்சென்ற மஹாராஜருக்கு, அவரது ஊர்த்த்வதேஹஸௌக்யத்தின்பொருட்டு ஜலதர்ப்பணஞ்செய்ய விரும்புகின்றேன்' என்றனன். அவன் அங்ஙனம் சொல்லுகையில் மந்த்ரிகள் அப்படியேயென்று மனவூக்கமுற்றுத் தந் தமது இஷ்டப்படி வேறு வேறாக அந்த ஸேனைகளுக்கெல்லாம் விடுதிகளை ஏற்படுத்தினர். பரதன் மஹாநதியாகியகங்கையின் கரையில் அந்தந்தஜாதிவ்யவஸ்தை முதலிய பலவிதமான ஏற்பாடுகளைச் செய்து டேரா முதலான பரிகரங்களோடு விளங்குமாறு ஸேனையை இறக்கி மஹானுபாவனாகிய ராமனைத் திருப்பி அழைத்துவரும் விஷயத்தை ஆலோசித்துக்கொண்டே அங்கிருந்தனன்.
எண்பத்து மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பரதனுக்கு குஹன் அதிதிபூஜை செய்தல்.

அனந்தரம் கங்காநதியின் ஓரத்தில் இழிந்திருக்கிற ஸேனையைப் பார்த்து [1] நிஷாதாதிபதியாகிய குஹன் பரபரப்புற்றுத் தன்பந்துக்களைநோக்கி 'இங்கு ஸமுத்ரம் போல் மிகவும் பரந்து இப்பெரும் ஸேனை புலப்படுகின்றதே. இதை எவ்வளவு தூரம் பார்த்தபோதிலும் இதன் முடிவு மனத்திலும் நினைக்க முடியாதிருக்கின்றது. துர்ப்புத்தியாகிய பரதன் தன் தாய்செய்தது போதாதென்று தானும் ராமனைப் பாதிக்கவந்தனன்; இது நிச்சயம். ரதத்தில் இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற்குப் பரம்பரையாக ஏற்பட்டதும் பெரிய உருவமுடையதுமாகிய கோவிதாரத்வஜம் இதோ புலப்படுகின்றதே.

1. நிஷாதர்—வேடர்.

இந்தப் பரதன் நமது செம்படவர்களைப் பந்தனமாவது செய்வான்; அல்லது நம்மெல்லோரையும் கொன்றுவது விடுவான். அல்லது இக்கைகேயி குமாரன், ராஜாவாகைக்குரியவனாகிய ராமன் திரும்பி வருவானாயின் தனக்கு ராஜ்யலக்ஷ்மி நிலைக்காதென்று நினைத்தும், அது அவனுக்கு எவ்விதத்திலும்பெற அஸாத்யமாய்த் தனக்கே முழுமையும் நிலைநிற்க வேண்டுமென்று விரும்பியும், அதற்காக, தந்தை ராஜ்யத்தினின்றுந் துரத்திவிடுகையில் ஸஹாயஸம்பத்தியின்றித் துர்ப்பலனாகித் தசரத குமாரனாகையால் தனக்குத் தாயாதியுமான ராமனைக் கொல்லவேண்டுமென்று வருகின்றனன். 'ஆனால் உனக்கு என்' என்கிறீர்களோ? தசரத குமாரனாகிய ராமன் எனக்கு ப்ரபுவும் நண்பவனுமாயிருப்பவன். ஆகையால் ராமனது ப்ரயோஜனத்தை விரும்பி நீங்கள் எல்லோரும் ஸித்தப்பட்டுக் கங்காதீரத்தில் கெட்டியாக நிலைபெற்றிருக்கவேண்டும். நம் செம்படவர்களெல்லோரும் கங்காநதியில் குறுக்காக ஸைன்யங்களோடுகூடி மாம்ஸங்களையும் காய் கிழங்குகளையும் ஆஹாரஞ்செய்துகொண்டு காத்திருப்பீர்களாக. ஐந்நூறு ஓடங்களை ஸித்தப்படுத்திக்கொண்டு ஓடம் ஒவ்வொன்றுக்கு யுத்தஸந்நாஹமுற்ற வயதுள்ள செம்படவர்கள் நாலுபேர் வீதம் காத்துக்கொண்டிருப்பீர்களாக' என்று ஆஜ்ஞாபித்தனன். மேலும், அந்தக் குஹன் 'பரதன் ராமனிடத்தில் கொடுங்கருத்தில்லாமல் மனக்களிப்புற்றிருப்பானாயின், அப்பொழுது அவனுடைய இந்த ஸைன்யமானது ஸுகமாக இக்கங்காநதியைத் தாண்டுமாக. அப்படி இல்லையாயின், இவனைக் கொல்லவேண்டும்' என்றனன். அந்த வேடர் தலைவனான குஹன் பட்டுவஸ்த்ரம் முதலியவற்றையும் மத்ஸ்யங்களையும் மிருக மாம்ஸங்களையும் தேன்களையும் காணிக்கையாகக் கொண்டு பரதனை எதிர்கொண்டு

சென்றனன் பிறகு ப்ரதாபசாலியும் வணக்கமுடைய வனுமாகிய ஸுமந்த்ரன், அங்ஙனம் குஹன் வருவது கண்டு வணக்கத்துடன் பரதனைப் பார்த்து 'இதோ வருகின்றான் பார். இவன் இங்குள்ள வேடர்களுக்கு ப்ரபு; அனேகமாயிரம் பந்துக்களால் சூழப்பட்டவன். இவன் இத்தண்டகாரண்ய ஸஞ்சாரத்தில் வல்லமையு டையவன்; வயதுசென்றவன்; உன் ப்ராதாவாகிய ராம னுக்கு நண்பனுமாயிருப்பவன். ககுத்ஸ்தகுலாலங்கார கனே! குஹனென்னும் பேருடைய இவ் வேடர்தலைவன் இப்படிப்பட்டவனாகையால் இவன் உன்னைப் பார்க்கத் தகும். ஆனதுபற்றி இவனுக்கு நீ தர்ஸனங் கொடுப் பாயாக. நமது ராம லக்ஷ்மணர்கள் எங்கிருக்கிறார் களோ அது இவனுக்கு நிஸ்ஸம்ஸயமாகத் தெருந்தி ருக்கும்' என்றனன். ஸுமந்த்ரன் சொன்ன அந்த சுப வார்த்தையைக் கேட்டுப் பரதன் 'சீக்ரமாக என்னைக் குஹன் பார்க்கவரலாம்' என்றனன். குஹன் அனுஜ்ஞை பெற்று ஸந்துஷ்டனாகிப் பந்துக்களால் சூழப்பட்டு வந்து பரதனைப் பார்த்து வணங்கி 'இத்தேசம் என் வீட்டுப் புறக்கடைத் தோட்டம்போலவே! நீ வருவது தெரியா மையால் நாங்கள் எல்லோரும் மோசம் போயினம். அது எங்களுக்குத் தெரிந்திருக்குமாயின் எதிர்கொண்டு வருவது முதலிய செய்யவேண்டிய மர்யாதைகளைச் செய் திருப்போம். நீ உன் ஸொந்த தாஸர்களான எங்கள் வீட்டில் இருந்துபோக வேண்டுமென்று நாங்கள் எல் லோரும் வேண்டுகின்றனம். எமது வேடர்கள் கிழங்கு களையும் காய்களையும் பச்சை மாம்ஸங்களையும் உலர்ந்த மாம்ஸங்களையும் தினைமுதலான பலவித வன்ய தான் யங்களையும் ஸித்தஞ்செய்திருக்கின்றனர். இந்த ஸைன் யம் முழுவதும் எனது இருப்பிடம் வந்து ஸுகமாகப் புசித்து இன்றிரவு முழுமையும் வஸித்திருக்கவேண்டு மென்று ப்ரார்த்திக்கின்றனன். ஆகையால் நீ விரும்பின படியெல்லாம் நாங்கள் செய்ய, நானாவித [1] காமங்களால்

---

[1] காமங்கள்—விரும்பத் தகுந்த பதார்த்தங்கள்.

பூஜிக்கப்பட்டு நாளையதினம் ஸைன்யத்துடன் புறப்பட்டுப் போகலாம்' என்றனன். எண்பத்து நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

குஹன் பரதனுக்கு நல்லவார்த்தை சொல்லுதல்.

வேடர் தலைவனாகிய குஹன் இங்ஙனம் சொல்லுகையில், மிகவும் அறிவுடையோனாகிய பரதன் அந்தக் குஹனைப்பார்த்து, யுக்திகளும் ப்ரயோஜனங்களும் அமைந்திருக்குமாறு மறுமொழி கூறினன்:—'எனது ஐயனாகிய ராமனது நண்பனே! நீ ஒருவனே அளவிடக்கூடாத என்னுடைய இவ்வளவு ஸைன்யத்துக்கும் பூஜைகள் செய்ய விரும்புகின்றாயே! அப்படி செய்யவேண்டுமென்றுமேன்மேலும் நீ விரும்புவது மாத்ரத்தினாலேயே எனக்குப் பூஜைகளெல்லாம் செய்தாற்போலவே ஆயிற்று' என்றனன். மஹாதேஜஸ்வியாகையால் கம்பீரனாகி அப்பொழுது ஸந்தோஷப் பெருக்கினால் மிக்க ஒளியுடன் விளங்குகின்ற பரதன் வேடர்தலைவனைக் குறித்து அங்ஙனம் மேலானமொழியைக் கூறி, மீளவும் வேடர் தலைவனான அவனைப் பார்த்து 'குஹனே! பரத்வாஜாஶ்ரமத்திற்கு எவ்வழியால் போவேன்? இத்தேசம் மிகவும் புக அரிதாயிருக்கின்றது. மேலும் கங்கையைச் சேர்ந்த இவ்வோடையைத் தாண்டுவதும் கஷ்டம்' என்றனன். அரண்யவாஸியாகையால் அரண்ய ஸஞ்சாரத்தில் வல்லவனாகிய குஹனும் சிறந்த அறிவுடையோனான ராஜகுமாரனது வார்த்தையைக் கேட்டுக் கைகளைக் குவித்து 'ராஜகுமாரா! பெரும்புகழுடையவனே! எமது செம்படவர்கள் வில்லைத் தரித்து மிக்க மனவூக்கத்துடன் உன் பின்னே வருகின்றனர். நானும் உன்னைப் பின்பற்றி வருகின்றனன். ஆகையால் மார்க்கத்தைக் குறித்து நீ சிந்திக்கவேண்டாம். நமது ராமன்

எவர்க்கும் துக்கத்தை விளைக்கும்படியான கார்யத்தைச் செய்யமாட்டான். மற்றும், எப்படிப்பட்ட கார்யத்தையும் அநுயாஸமாகச்செய்யுந் திறமையுடையவன். அப்படிப்பட்ட ராமனுக்குக் கெடுதியைச் செய்ய நினைத்து நீ போகிறாயல்லவே! உன்னுடன் வந்திருக்கிற இவ்வளவு பெரும் ஸேனையைப் பார்க்கவும் எனக்குக் கொஞ்சம் ஸந்தேஹம் உண்டாகின்றது. ராமனைப் பார்க்கிறதற்கு மாத்ரமே போவாயாயின், இவ்வளவு ஸேனை வேண்டியதில்லையே' என்றனன். பரதன் ஆகாயம்போல் அழுக்கற்றவனாகையால் இங்ஙனம் மொழிகின்ற குஹனைப் பார்த்து அவன் அங்ஙனம் வினவுதற்குச் சிறிதும் கோபமின்றி, மெதுவான வாக்யத்துடன் 'ராமனுக்குக் கெடுதியை நினைப்பவனென்று உனக்கு ஸந்தேஹமுங்கூட உண்டாக நேர்ந்ததா! நீ சங்கிக்கிற கஷ்டம் எந்தக்காலத்தில் உண்டாகுமோ, அப்படிப்பட்ட கஷ்டகாலம் உண்டாகாதிருக்குமாக. தம்பி தமையனுக்கு த்ரோஹம் செய்யும்படியான கொடுமை உண்டாவது கலிகாலத்திலன்றோ? ஆகையால் என்னைக்குறித்து நீ ஸந்தேஹப் படத்தக்கதன்று. ஏனென்றால்—ரகுகுலாலங்காரனாகிய அந்த ராமன் எனக்குப் பெரிய தமையன். ஆகையால் அவன் எனக்குத் தந்தையைப்போலவே பாவிக்கத் தகுந்தவன். குஹனே! அரண்யத்தில் வஸிக்கின்ற அந்தக் காகுத்தனை ராமனைத் திருப்பி அழைத்துக்கொண்டு வருவதற்காகப் போகின்றனன். ஆகையால் வேறுவிதமாக நீ நினைக்கலாகாது. நான் உனக்கு ஸத்யமாகச் சொல்லுகிறேன்' என்றனன். அந்தக் குஹன் இவ்வண்ணம் பரதன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு முகந்தெளியப்பெற்றுப் பெரும் ஸந்தோஷத்துடன் மீளவும் பரதனைப் பார்த்து ஒரு ப்ரயத்னமுமின்றித் தானாகவே வந்த ராஜ்யத்தையும் துறக்க விரும்புகின்றாயே! நீ எவ்வளவு தர்மஸ்வபாவனோ? உன்னைப் போன்ற தன்யனை இப்புவனியில் எங்கும் இதுவரையில் நான் பார்க்கவில்லை. நீ, வ்யஸனத்தில் அகப்பட்ட

ராமனைத் திருப்பிக்கொண்டு வந்து ஸுகமாயிருக்கச் செய்ய விரும்புகிறாயாகையால் உன் கீர்த்தி ஶாஶ்வதமாக ஸமஸ்த லோகங்களிலும் வ்யாபித்து விளங்கும்' என்றனன். அப்பொழுது குஹன் இங்ஙனம் வார்த்தை சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே ஸூர்யன் காந்தி குறையப்பெற்று அஸ்தமித்தனன். பிறகு ராத்ரியும் நெருங்கியது. குஹனால் மனக்களிப்புறும்படி. மிகவும் புகழ்ப்பெற்ற அந்தச் செல்வக்குமாரனாகிய பரதன் ஸேனையை அந்தந்த இடங்களில் இறக்கிச் சத்ருக்னனும் தானுமாகப் படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டனன். பரதன் கர்ப்பைஶ்வர்யமுடையவனாகையால் துக்கத்திற்கு எவ்வளவும் தகாதவன்; மஹாதைர்யமுடையவன்; சோகத்தை விளைக்கும்படியான பாபம் ஏதுஞ் செய்யாத தர்மபுத்தியுடையவன். இப்படிப்பட்டவனாயினும் அவனுக்கு ஸஹிக்கமுடியாததும் வாயாற்சொல்லக் கூடாததும் நெஞ்சால் நினைக்கக்கூடாததுமான ராமனைக் குறித்த சிந்தையாகிற அப்படிப்பட்ட சோகம் ஸம்பவித்ததல்லவா! ஸமீபத்திலுள்ள அரண்யம்நெருப்பு பற்றி எரிகையில் அத்தீயினால் எரிக்கப்பட்ட வ்ருக்ஷத்தை, அதன் பொந்தில் அக்னி மறைவாகப்பற்றி மேன்மேலும் தபிக்கச் செய்வதுபோல், சிந்தையென்னுந் தீயினால் எரிக்கப்பட்டுப் பரிதபிக்கின்ற பரதனைச் சோகாக்னியானது மேன்மேலும் பரிதபித்து வருந்தச்செய்தது. ஸூர்யகிரணங்களால் உருக்கப்பட்ட இமயமலையினின்றும் பனிநீர் பெருகுவதுபோல், பரதனது ஸகலாவயவங்களினின்றும் சோகாக்னியால் புழுக்கநீர் பெருகலாயிற்று. கைகேயியின் மகனாகிய பரதனை அத்துயரமென்னும் பெருமலை அழுத்தி விட்டது. அத்துயர

மெனும் பர்வதத்திற்குஇடைவிடாது நடக்கும் [1]ராமசிந்தையே குகைகளில் வெடித்துக் கிடக்கிற கல்குவியல்களும், பெருமூச்சுக்களே பற்பல தாதுக்களும், இந்த்ரியங்கள் தந்தம் கார்யங்களில் செல்லாதிருத்தலே மரக்கூட்டங்களும், மேன்மேலும் வளர்ந்து வருகின்ற சோகமும் ஆயாஸமும் மனோவ்யாதியுமே சிகரங்களும், மதிமயக்கங்களே அளவிறந்த ஜந்துக்களும், ஸந்தாபமே ஓஷதிகளும் மூங்கில்களுமாயின. புருஷசிகாமணியாகிய அப்பரதன் மிக்க மனக்கலக்கமுற்றுப் பெருமூச்செறிந்து ப்ராஜ்ஞையுந் தப்பி இங்ஙனம் மிகுந்த ஆபத்தில் ஆழ்ந்து மனக்கவலையால் வருந்தி, கூட்டத்தினின்றும் பிரிந்த வ்ருஷபம்போல் பரிதபித்திருந்தானன்றிச் சிறிதும் மனக்கவலை தீரப் பெறவில்லை. மஹானுபாவனாகிய பரதன் பரிவாரங்களோடு ராமனையே சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், குஹன் வந்து அவனுடன் கலந்தனன். பிறகு குஹனும் பரதனது நிலைமையைக் கண்டு மிக்க மனவருத்தமுற்று ராமனைக் குறித்த வார்த்தைகளைச் சொல்லி அப்பரதனை ஸமாதானப்படுத்தினன். எண்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

---

1. த்யானங்கள் இடைவிடாதிருக்கையால் உடைந்து சிதறின கல்குவியலாகவும், கைகால் முதலிய அவயங்கள் தந்தமது வ்யாபாரங்களைச் செய்யாமல் ஓய்ந்திருக்கையால் வ்ருக்ஷங்களாகவும், சோகாதிகள் மேன்மேலும் வளர்ந்து ஸ்திரமாயிருக்கையால் திடமுள்ள சிகரங்களாகவும், மோஹங்கள் ப்ராணபயத்தை விளைக்கையால் க்ரூர ஜந்துக்களாகவும், ஸந்தாபங்கள் புகக்கூடாதிருக்கையால் மூங்கில் புதர்களாகவும், இவற்றோடு கூடிய சோகம் பொறுக்கமுடியாமல் பெரும்பாரமாயிருக்கையால் மஹாபர்வதமாகவும் ரூபிக்கப்பட்டன.

குஹன், ராமனைக் குறித்து லக்ஷ்மணன் துன்புற்றுப் புலம்பினதைப் பரதனிடம் கூறுதல்.

[1] அனந்தரம் வனத்தில் நித்யவாஸஞ் செய்பவனுகிய குஹன், அளவிடவொண்ணுத மஹிமைபொருந்திய பரதனைப் பார்த்து, மஹானுபாவனுகிய லக்ஷ்மணனுக்குத் தமையனிடத்திலுள்ள பக்தியாகிற நல்லஸ்வபாவத்தைச் சொல்லத் தொடங்கி 'அண்ணனைக் காக்கும் பொருட்டு வில்லையும் பாணத்தையும் தரித்துக் கண்கொட்டாமல் விழித்துக்கொண்டிருக்குங் குணவந்தனுகிய லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து நான் 'ரகுகுலத்திற்கு மனக்களிப்பை விளைக்கும் மஹானுபாவனே! லக்ஷ்மணு! இதோ உனக்காகப் படுக்கை ஸுகமாக ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றது. நீ இதன்மேல் ஸுகமாகப் படுத்துக்கொண்டு ஶ்ரமந்தீரப் பெறுவாயாக. தர்மஸ்வபாவனே! இதோ இருக்கின்ற நாங்கள் எல்லோரும் துக்கத்தை அனுபவிக்கத் தகுந்தவர்களே. நீயோ ஸுகத்திற்கே உரியவனுகையால் ஸுகமாகப் படுத்து நித்ரை செய்வாயாக. அந்த ராமனைக் காப்பதற்கு நாங்களெல்லோரும் விழித்துக்கொண்டிருக்கின்றனம். இப்புவனியில் ராமனைக்காட்டிலும் இனியவன் எனக்கு எவனும்

---

1. 'ஆச்சக்ஷேऽத ஸத்பாவம் லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மந:। பரதாயாப்ரமேயாய குஹோ கஹநகோசர:'. (அய) பரதனது அபிப்ராயந் தெரிந்தபின்பு, அல்லது—பரதனைத் தேற்றின பின்பு. (லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மந:) ஸமுத்ரத்தைக் கையால் அளக்க முயன்றனன். (ஸத்பாவம்) 'வால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:' என்று தமையனை அனுவர்த்தித்திருக்கும்மேலானஸ்வபாவத்தை. (ஆசசக்ஷே) சொல்லினன். இதனுல்—பகவத்விஷயோபதேசத்திற்குப் புதியவர் பழையவரென்னும் பேதமில்லை. சொல்லுவா ரெல்லோரும் குருக்களே, ஆதரமுள்ளவரெல்லோரும் ஶ்ரோதாக்களே யென்று தெரிகின்றது. (ஆச்சக்ஷே) சிறிது சொல்லினன், லக்ஷ்மணனது ஸத்பா

இல்லை. ஆகையால் நீ ராமனுக்காக மனஊக்கங்கொண்டு வருந்தி விழித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டிய அவஶ்ய மில்லை. உன்னெதிரில் நான் இது விஷயத்தில் அபத்தம் சொல்வேனோ? இந்த ராமனது அனுக்ரஹத்தினாலேயே, நான் இவ்வுலகத்தில் பெரும்புகழையும் பரலோக ஸாதனமான தர்மத்தையும் மேலும் ந்யாயப்படி சேர்ந்த தனந்திகளையும் பெற விரும்புகின்றேன். ஆனதுபற்றி நான் வில்லைத் தரித்துப் பந்துக்களெல்லாருடன் கூடி, ஸீதையுந் தானுமாகப் படுத்து நித்ரை செய்கின்ற என தருமைத் தோழனாகிய ராமனைக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றனன். நான் எப்போதும் அரண்யத்தில் திரிபவனாகையால் இவ்வரண்யத்தில் எனக்குத் தெரியாதது ஒன்றும் இல்லை. நாங்கள் சதுரங்கஸைன்யம் வந்து போராடினும் அதைப் பொறுத்தெதிர்க்கவல்லோம்' என்றனன். மஹானுபாவனாகிய லக்ஷ்மணன் தர்மத்திலேயே மனஞ்சென்றவனாகையால் நாங்கள் சொன்னதைக் கேட்டு எங்களெல்லோரையும் நல்வார்த்தை சொல்லி ஸமாதானப்படுத்தி இங்ஙனம் மொழிந்தனன்:- 'தசரத மஹாராஜர் வயிற்றில் பிறந்த ராமன் ஸீதையோடு கூட நிலத்தில் படுத்திருக்கையில், என் ப்ராணன்களைத் தரித்திருப்பதே எனக்குக் கஷ்டமாயிருக்கின்றது? அன்றியே மற்றை ஸுகங்கள் தானும் எப்படி எனக்குப் பொருந்தும்? ஆகையால் நான் எப்படி படுத் துறங்குவேன்? குஹனே! எவன் தேவாஸுராதி ஸகல பூதங்களாலும் யுத்தத்தில் எதிரிட வொண்ணாத

வத்தை வாயால் சொல்லக்கூடுமான வரையிலுமே சொன்னானன்றி அசக்தனாகையால் முழுவதையும் சொல்லவில்லையென்று பொருள் (மூலஹோமஹாநஹோசா)வனத்திலுள்ள வ்ருக்ஷங்களின் தாரதம்யங்களை மாத்ரமறிந்தவன்; இவனுடைய பாவத்தை அறிந்திலன். அல்லது ர்மவிரஹத்தால் ஒரு புதரில் புகுந்திருந்தனன், அந்த தேசத்திலுள்ளவர் வரக்கண்டு வெளிப்புறப்பட்டு வந்தானென்றபடி.

சூரத்தன்மையுடையவனே, அப்படிப்பட்ட மஹாபராக்ரமசாலியாகிய ராமன் இப்பொழுது ஸீதையுடன் கூடப் புற்படுக்கையில் படுத்திருக்கின்றனன்; பார். தசரதர் பெருந்தவங்கள் செய்து பற்பல வ்ரதங்களை நடத்தி அனேக யாகங்களைப் பண்ணி இங்ஙனம் பற்பல வருத்தங்களால் இப்பிள்ளையைப் பெற்றனர். இவனொருவனே தந்தையைப்போல் ஸமஸ்த லக்ஷணங்களும் அமைந்தவன். இவன் அரண்யம் வந்த பின்பு, இனி மஹாராஜர் வெகுகாலம் ஜீவித்திரார். இனிச் சீக்ரத்திலேயே பூமி விதவையாகப் போகின்றது. இது நிச்சயம். அப்பா! இச்சமயம் அந்தப்புர ஸ்த்ரீகள் பெருங்குரலுடன் புலம்பி அலுப்புற்று ஓய்ந்து போயிருப்பார்கள். ராஜமாளிகையும் ஒலி ஓய்ந்து நிஶ்ஶப்தமாயிருக்குமென எண்ணுகின்றேன். கௌஸல்யையும் மன்னவரும் என தன்னையும் இன்னும் ஜீவித்திருப்பார்களென்று நினைக்கவில்லை. ஒருகால் ஜீவித்திருப்பார்களாயின், இன்றிரவு மாத்ரமே ஜீவித்திருப்பார்கள். என் தாயான ஸுமித்ரை இரண்டாங் குமாரனாகிய சத்ருக்னனைப் பற்றி ஜீவித்திருப்பினும், இவ்வீரனைப்பெற்ற மாதாவான கௌஸல்யை மாத்ரம் இவனைப் பிரிந்த வருத்தத்தினால் நாசமடைவது தவறாது. விஞ்சிப்போயிற்று விஞ்சிப்போயிற்று. எல்லாம் பாழாய் விட்டது. என் தந்தை தசரத மஹாராஜர் ராஜ்யத்தில் ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யாமையால் தன் கருத்து ஈடேறப்பெறாமலே நாசமடைகின்றாரோ. தந்தை மஹாராஜர் மரணமடையும்பொழுது அவருக்கு அந்தந்த காலங்களில் ஸமஸ்த ஸம்ஸ்காரங்களை நடத்துகிற பரத சத்ருக்னர்களன்றோ [1] க்ருதார்த்தர்கள். (எம் தந்தை மரணமடையும்படியான காலம் வரப்பெற்று மரணமடைகையில், அவருக்கு ப்ரேத கார்யங்களில் செய்ய செய்யவேண்டிய ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்பவரன்றோ

1. ப்ரயோஜனங் கைகூடப்பெற்றவர்.

நல்வினையராயினர்.) எம் தந்தையின் ராஜதானியாகிய அயோத்யை மிகவும் அழகான நாற்சந்தி வீதிகளும் நன்கு பகுத்து ஏற்படுத்தப்பட்ட ராஜ மார்க்கங்களும் அமைந்து தனிகர்களின் மேடைகளும் தேவாலயங்களும் ராஜாக்களின் உப்பரிகைகளும் விளங்கப்பெற்று மேலான வஸ்துக்கள் எவ்வெவை உண்டோ அவையெல்லாம் நிறைந்து ரமணியமாயிருக்கும். மேலும் அதில் யானைகளும் குதிரைகளும் தேர்களும் நிறைந்து வாத்ய த்வனிகளின் ப்ரதித்வனி யெழப் பெற்றிருக்கும். பின்னும் அந்நகரத்தில் ஸமஸ்த மங்கலங்களும் நிரம்பி ஜனங்களெல்லாரும் துஷ்டியும் புஷ்டியும் உண்டாகப் பெற்று நிறைந்து விளங்குவார்கள். அங்குத் தோட்டங்களும் ராஜாக்களின் உத்யானங்களும் எங்கும் நிறைந்திருக்கும். அதில் ஜனங்கள் குவியல்கூடி என்றும் ஓயாமல் பல உத்ஸவங்களை நடத்திக்கொண்டிருப்பார்கள். இப்படிப்பட்ட அந்நகரத்தில் இன்புற்றவர்களன்றோ வாழ்வார்கள். நாங்கள் இந்தப் பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்களென்னுங் கெடுவைக் கடத்தின பின்பு வனவாஸ ப்ரதிஜ்ஞையைத் தீர்த்து க்ஷேமமாயிருக்கின்ற ராமனோடுகூட ஸுகமாக அயோத்திமாநகரம் போய்ச் சேருங் காலமும் நேருங்கொலோ?'' என்றுரைத்துப் புலம்பினன். மிகவும் மஹானுபாவனாகிய அந்த ராஜகுமாரன் நின்றுகொண்டே இங்ஙனம் புலம்பிக்கொண்டிருக்கையிற்றானே அவ்விரவு கடந்துசென்றது. அனந்தரம் நன்றாகப் பொழுது விடிந்து ஸூர்யனும் நிர்மலமாகப் புறப்படுகையில் அவ்விருவரும் இக்கங்காநதிக்கரையிலேயே ஜடைகளைத் தரித்துக்கொண்டனர். பிறகு நான் அவர்களை ஸுகமாகக் கங்கையைத் தாண்டுவித்தனன். மிகுந்த பலமுடையவர்களும் மேலான கஜராஜத்தை நிகர்த்தவர்களும் பகைவரைப் பறக்கச் செய்பவர்களுமாகிய அந்த ராம லக்ஷ்மணர்கள் இருவரும் ஜடைகள் தரித்து மரவுரிகளை உடுத்துச் சிறந்த

1057. பரதன் 'இங்குணமரத்தின்கீழ் ஸீதையும் ராம லக்ஷ்மணர்களும் படுத்துக்கொண்டார்கள்' என்று குஹன் சொல்லக் கேட்டு மூர்ச்சை அடைதல்.

பாணங்களையும் வில்லையும் கத்தியையும் பிடித்து மிக்க மனவூக்கத்துடன் நாற்புறமும் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டு ஸீதையுடன் கூடிப் போயினர். எண்பத்தாறுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

குஹன் பரதனுக்கு ராமன் ஜலாஹாரஞ் செய்து ஸீதையுடன் இங்குணமரத்தின் கீழ்ப்படுத்திருந்தது முதலான வ்ருத்தாந்தங்களைக் கூறுதல்.

குஹன் 'ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஜடைகளைத் தரித்து அரண்யம் போயினர்' என்று மிகவும் அப்ரியமான வார்த்தையைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், பரதன் கேட்டு ராமன் அங்ஙனம் ஜடைகள் தரித்துப் போனது பற்றித் தன் கருத்தின்படி திரும்பி வருவானோ மாட்டானோவென்று அவ்வப்ரியங்கேட்ட அந்த க்ஷணத்திலேயே அந்த இடத்திலேயே பெருஞ் சிந்தையில் ஆழ்ந்தனன். அதிஸுகுமாரனும் மஹாபலமுடையவனும் சிங்கத்தின் தோள்போன்ற தோள்களும் திரண்டுருண்டு நீண்ட புஜதண்டங்களும் செந்தாமரைமலர்போல் அகன்றழகிய கண்களும் விளங்கப்பெற்று இளம்பருவம் பொருந்திப் பார்க்க இனியனுமாகிய பரதன் சிறிதுநேரம் தெளிந்திருந்து மனத்தில் வருத்தம் மீதூரப் பெற்றுப் பொறுக்கமுடியாமல் மாவெட்டியால் மிகவும் அடிக்கப் பட்ட யானையைப்போல் திடீரென்று தரையில் வீழ்ந்தனன். அருகிலிருந்த சத்ருக்னன் அவ்வவஸ்தையிலிருக்கிற பரதனை அணைத்துச் சோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு மதிமயங்கிப் பெருங்குரலுடன் அழத்தொடங்கினன். அனந்தரம் பர்த்தாவையிழந்த வ்யஸனத்தினால் வருந்தி முகம் வாடி உபவாஸத்தினால் இளைத்திருக்கிற பரதனது தாய்மார்களனைவரும் அவ்விடம் வந்தனர். அவர்களும்

கண்ணீர் பெருக்கிக்கொண்டே, தரையில் விழுந்திருக்கிற பரதனைச் சுற்றிக்கொண்டனர். அவர்களில் கௌஸல்யைமாத்ரம் மனவருத்தத்துடன் பரதனருகிற் சென்று அவனைக் கட்டிக்கொண்டனள். கன்றினிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுடைய பசு தன் கன்றுக்குட்டியைப்போலவும் தமது அருமைக் குமாரனைப்போலவும் [1] தபஸ்வினியாகிய கௌஸல்யை பரதனை அணைத்துச் சோகத்தின் மிகுதியால் பரிதபித்துக் கண்ணீர் பெருக்கிக்கொண்டே இவனை நோக்கி இங்ஙனம் வினவினள்:—'மகனே! உன் தேஹத்தை ராமவிரஹமெனும் வ்யாதி எதாயினும் பாதியாதிருக்கின்றதா? இப்பொழுது ராஜவம்சத்திலுள்ள எமமெல்லோருடைய வாழ்வும் உன்னதினமாகவே யிருக்கின்றது. குழந்தாய்! ராமன் தன் தம்பியோடு அரண்யம் போயினன். தசரதமஹாராஜரும் மரணம் அடைந்தனர். ஆகையால் நீ ஒருவனே எங்களெல்லோர்க்கும் திக்கு. 'உன் முகத்தில் தைன்யத்தைப்பார்த்தாயினும் ராமன் திரும்பி வரமாட்டானா?' என்னும் ஆசையுடன் உன்னைப் பார்த்துப் பிழைத்திருக்கின்றனன். மகனே! லக்ஷ்மணனைக் குறித்தாவது, போயும் வந்தும் என் வயிற்றில் ஒருவனேயாகப் பிறந்து இப்பொழுது பார்யையுந் தானுமாக அரண்யம் போயிருக்கிற என் குமாரனுகிய ராமனைக் குறித்தாவது உனக்கு எவராயினும் அப்ரிய வார்த்தையைக் கேட்பித்தார்களா என்ன? என்று வினவினள். மஹாயஶஸ்வியாகிய அப்பரதன் முஹூர்த்த காலங்கழித்து மூர்ச்சை தெளிந்து ரோதனஞ் செய்துகொண்டே கௌஸல்யையைப் பார்த்து, 'தாயே! நீ சொன்னது ஒன்றும் இல்லை' என்று ஸமாதானப்படுத்திக் குஹனைப் பார்த்து, 'குஹனே! என் ப்ராதாவான ராமன் ராத்ரி எங்கிருந்தனன்? ஸீதாதேவி எங்கிருந்தனள்? லக்ஷ்மணன் எங்கிருந்தனன்? அன்றியே எதைப்புசித்து எங்குப் படுத்து நித்ரைபோ

1. தபஸ்வினி-தவமுடைய, அல்லது சோகத்தினுல் வருந்தியிருப்பதுபற்றி மன இரக்கத்திற்கிடமான.

யிணர்? இவையெல்லாம் எனக்குச்சொல்வாய்' என்றனன். வேடர் தலைவனாகிய அந்தக் குஹனும் ராமவ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லும்படியான பாக்யம் நேர்ந்ததேயென்று ஸந்தோஷித்துத் தனக்கு ப்ரியனும் ஹிதனுமாகிய ராமன் தன்னிடத்திற்கு அதிதியாய் வருகையில் அவனுக்குத்தான் எப்படி உபசாராதிகள் செய்தானோ, ராமன் ஏதேது நடந்தினனோ அதையெல்லாம்பரதனுக்குச் சொல்ல முயன்று 'நான் ராமபோஜனத்திற்காகப் பலவகை அன்னங்களையும் பக்ஷ்யங்களையும் பலவகைப் பழங்களையும் மேலும் [1] சோஷ்ய லேஹ்யாதிகள் பலவற்றையும் ஸித்தஞ்செய்து கொண்டுபோய் ஸமர்ப்பித்தனன். தானஞ் செய்யவேண்டுமேயன்றிப் பெற்றுக்கொள்ள லாகாதென்னும் க்ஷத்ரிய தர்மத்தை நினைத்து ராமன் அவைகளில் ஒன்றையும் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை. ஸத்ய பராக்ரமனாகிய அந்த ராமன் அதையெல்லாம் என்னையே எடுத்துக்கொண்டு போகும்படி ஆஜ்ஞை செய்தனன். ராஜனே! அம்மஹானுபாவன் எம்மைநோக்கி "நண்பனே! க்ஷத்ரியர்களான எமக்கு எப்பொழுதும் [2] ப்ரதிக்ரஹிப்பது கூடாது. எப்பொழுதும் தானம் மாத்ரமே தகும் என்றுரைத்து ஸமாதானப் படுத்தினன். பெரும் புகழனாகிய ராமன் லக்ஷ்மணன் கொண்டுவந்து கொடுத்த ஜலத்தைப் பருகி ஸீதையுந் தானுமாக அன்றிரவு உபவாஸமிருந்தனன். அனந்தரம் அப்போது ராமன் பருகி மிகுந்த ஜலத்தை லக்ஷ்மணனும் பானஞ் செய்தனன். [3] அம்மூவரும் வாக்கு நியமத்துடன் மனவூக்கங்கொண்டு [4] ஸந்த்யாவந்தனஞ் செய்தனர். அதற்குப்

---

1. சோஷ்யம் உருஞ்சிச் சாப்பிடத் தக்கவை. லேஹ்யம் நக்கிச் சாப்பிடத் தக்கவை.

2. ப்ரதிக்ரஹிப்பது-தானம் வாங்கிக் கொள்வது.

3 மூவருமென்கையால் ஸீதைக்கும் ஸந்த்யா ஸமயத்தில் த்யானஜபாதிகள் உண்டென்று தெரிகின்றது.

4 முன்பு 'ததஸ்ஸ்ரோத்தராஸங்கஸ் ஸந்த்யாமந்வாஸ்ய பஸ்சிமாம், ஜலமேவாததே ஹோஜ்யம் லக்ஷ்மணேநாஹ்ருதம் ஸ்வயம்

பிறகு லக்ஷ்மணன் தானே சீக்ரமாகச் சென்று தர்ப்பங்களைக்கொண்டுவந்து நன்றாகப் பரப்பி ராமனுக்காக ஸுகமான படுக்கை ஏற்படுத்தினன். ராமனும் ஸீதையும் அழகியதான அந்தப்படுக்கையில் சயனித்திருந்தனர். லக்ஷ்மணன் ராமனது பாதங்களைத் தானே அலம்பி ஸீதைக்கு ஜலங்கொண்டு வந்து கொடுத்துப் பாதங்களை அலம்பிக்கொள்ளச் செய்து பிறகு அப்புறம் சென்று தூரத்தில் காத்துக்கொண்டிருந்தனன். ராமன் ஸீதை இருவரும் அன்றிரவு படுத்திருந்த அவ்விங்குண மரத்தடி இதுவே. அந்தப்புற் படுக்கையும் இதுவே. பரந்தபனாகிய லக்ஷ்மணன் நாணடி படாதிருக்கும்பொருட்டு விரல்களுக்கும் உள்ளங்கைக்கும் கவசந்தரித்து, பாணம் நிறைந்திருக்கிற இரண்டு அம்பறாத்தூணிகளையும் தோளின் பின்புறத்தில் கட்டி, ஒரு பெரிய வில்லை நாணேறிட்டுக் கையில் பிடித்துக் கண்ணிமை கொட்டாமல் ராமனைச் சுற்றிக் காப்பாகத் திரிந்துகொண்டிருந்தனன். பிறகு நான் அப்பொழுது ராமன் நித்ரைசெய்துகொண்டிருக்கையில் லக்ஷ்மணன் என்ன செய்துவிடுவானோவென்று சங்கித்து மேலான பாணங்களையும் வில்லையும் தரித்து லக்ஷ்மணன் போன இடங்களெல்லாம் அடிதோறும் அவனைப் பின்சென்று என்பந்துக்களும் தனுஸ்ஸைப் பிடித்துச் சோம்பலின்றி என்னைச் சூழ்ந்திருக்க,

---

என்று முதலில் ஸந்த்யாவந்தனஞ் செய்து பிறகு ஜலத்தைப் பானஞ் செய்ததாகச் சொல்லியிருக்க இங்கு மாற்றிச் சொல்லுவதெப்படியெனில்—முன்பு சொன்னதே க்ரமம். இங்கு குஹன் கொண்டுவந்த அன்னத்தை ராமன் புசிக்கவில்லை யென்றபோது மற்றெதைப் புசித்தானென்று ப்ரஸக்தி வருகையில், அதைப்பற்றி முதலில் ஜலபானத்தைச் சொல்லிப் பிறகு ஸந்த்யாவந்தனஞ் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் தோஷமில்லை யென்றறிக.

மஹேந்த்ரனைப்போன்ற ராமனைப் பரிபாலித்துக்கொண் டிருந்தனன். எண்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பரதன் இங்குணமரத்தினடியில் ஸீதை யின் ஆபரணத்தினின்றும் இறைந்த பொன் பொடிகளையும், அவளது பட்டு வஸ்த் ரங்களின் நூலிழைகளையும் பார்த் துச் சோகித்தலும், ஸ்ரீராமபி ரானுக்கு நேர்ந்த துலைபத்தை நினைத்துப் புலம்புதலும்.

பரதன் தானும் மந்த்ரிகளுமாகக் குஹன் சொன்ன வார்த்தைகளையெல்லாம் நன்றாகக் கேட்டு அவ்விங்குண மரத்தினடியிற் சென்று ராமன் சயனித்திருந்த படுக்கை யைப் பார்த்துத் தாய்மார்கள் அனைவரையும் பார்த்து மொழிந்தனன்:—'இங்கு மஹானுபாவனாகிய ராமன் சய னித்தனன். இவ்விடத்தில் அவன் படுத்திருந்தமை யால் கலைந்திருக்கிறது. மஹாபாக்யம் பொருந்திய இக்ஷ் வாகு வம்சத்தில் பிறந்தவரும் மஹாபாக்யசாலியும் புத் தியிற் சிறந்தவருமாகிய தசரத மஹாராஜரது வயிற்றில் பிறந்த ராமன் தரையில் படுத்து நித்ரை செய்யத் தகா தவன். விலையுயர்ந்த வஸ்த்ரங்களை அடியில் விரித்து மேலே சிறந்த மான்தோல்களை அமைத்து மெத்தென்ற பஞ்ச சயனங்களில் படுத்திருந்த புருஷஸ்ரேஷ்டனாகிய ராமன் இப்பொழுது பூமியின்மேல் எப்படி படுக்கின்ற னன்? விமானங்கள் போன்ற உப்பரிகைகளுடைய மாளி கைகளின் மேற்புறங்களிலும், வலபியென்று சொல்லப் படுகிற மேல்மாளிகைகளிலும், பொன் வெள்ளிகளால் இயற்றப்பட்ட தரையுடையவைகளும் பலவகைப் புஷ் பங்களைத் தூவி அற்புதமாயிருப்பவைகளும் சந்தனகுரு தூபங்களிட்டு நன்கு அலங்காரஞ் செய்யப்பட்டவை களும் வெளுத்த மேகம்போல் ப்ரகாசித்துக் கொண்டி ருப்பவைகளும் குவியல்குவியலாய்க் கிளிகள் குலாவுத லால் இனியவைகளும் ஜிலுஜிலென்று குளிர்ந்திருப்பவை

களும் அத்தர் புனுகு பன்னீர் குங்குமப்பூ பச்சைக் கற்பூரம் முதலான வாஸனையுடையவைகளும் பொன்னாலெடுக்கப்பட்ட சுவருடையவைகளும் மேரு பர்வதம்போல் விளக்கமுற்றவைகளுமான உப்பரிகைகளிலும் பகைவரை அடக்கும் பராக்ரமசாலியாகிய அம்மஹானுபாவன் படுத்திருந்து, கிதங்களும் அதை அநுஸரித்த வீணுதி வாத்யங்களும் முழங்க, இங்குமங்கும் நடந்து செல்கின்ற பரிசாரிகைகளின் கைவளை தோள்வளை தண்டை அரைநாண்மாலை முதலான ஆபரணத்வனிகள் மேலெழ, மேலான மத்தளங்களின் ஒலி மீதூர, காலத்தில் ஸூதமாகதவந்திகள் பலரும் பெருமைக்கு உரிய கத்ய ப்ரபந்தங்களையும் துதிகளையும் பாடித்தொழ, அவைகளைச் செவியுற்றுத் துயிலுணர்ந்த பரந்தபனாகிய எம்மையன் இவ்விடத்தில் புல்படுக்கையில் படுத்திருந்தானென்பது நம்பத்தகுந்ததன்று. இது எனக்கு உண்மையாய்த்தோற்றவில்லை. என்மனம் மயக்கமுறுகின்றதோ? அல்லது இதெல்லாம் ஸ்வப்னமென்றே எனக்குத் தோற்றுகிறது. இல்லையாயின் ஒருகாலும் நேரக்கூடாதவை எப்படி நேரும்? அன்றியும், ராமனைப்போன்றவனுக்கு இப்படியும் ஸம்பவிக்குமா? தசரதமஹாராஜரது வயிற்றில் பிறந்த ராமனும் வெறுந்தரையில் படுக்க நேர்ந்ததே! ஆகையால் காலத்தைக்காட்டிலும் தெய்வம் சிறந்ததெனக்கூடாது. காலமே மேலானதென்று தோற்றுகிறது. இது நிஜம். விதேஹராஜன் திருமகளும் தசரத சக்ரவர்த்தியின் மருமகளும் இனிய காட்சியுடையவளும் ராமனுக்கு ப்ராணனைக்காட்டிலும் ப்ரியையுமாகிய ஸீதாதேவியும் அவ்வண்ணம் தரையில் படுத்தனளே! இதோ எனது ஐயன் படுத்த படுக்கை. எம்மையன் புரண்டு திரும்பின இடம் இது. இவ்விடம் கடினமாயிருக்கையால் சரீரத்தை இப்படியப்படி திருப்பும் பொழுது இப்படுக்கையிலுள்ள தர்ப்பங்களெல்லாம்

கலேந்திருக்கின்றன. [1] மேலான இப்படுக்கையில் ஸீதை வழிநடந்துவந்த ஆயாஸத்தினல் ஆபரணங்களைக் கழற்ருமலே படுத்தாளென்று நினைக்கின்றனன். ஆனது பற்றியே ஆங்காங்கு அவளது பொன்னுபரணங்களினின்று இறைந்த தங்கத்துகள்கள் பற்றியிருக்கின்றன. அப்பொழுது ஸீதையின் மேல் பட்டாடை இங்கு வைத்திருந்ததென்று ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியவருகின்றது. ஆனதுபற்றியே ஆங்காங்குப் பட்டுநூலிழைகள் ஒட்டிக்கொண்டு விளங்குகின்றன. மன இரக்கத்தை விளைவிக்குந் தசையிலிருக்கின்ற அந்த ஸீதை பர்த்தாவே தெய்வமென்றிருப்பவளாகையால் தான் இளம்பருவமுடையவளும் ஸுகுமாரையுமாயிருந்தும் இப்படிப்பட்ட புல்படுக்கையில் படுத்து வருத்தமறியாதிருக்கின்றனள். இதனல் பதிவ்ரதைகளுக்குக் கணவனுடன் படுப்பது எப்படிப்பட்டதாயினும் ஸுகமாகவேயிருக்குமென்று நினைக்கின்றேன். ராமன் பார்யையோடுகூட அநாதன் போல் இப்படிப்பட்ட புல்படுக்கையில் என் நிமித்தமாகப் படுத்தானல்லவா? ஆ! ஐயோ! நான் மன இரக்கமில்லாதவனுயிருக்கின்றேன். ராமன் சக்ரவர்த்திகளின் வம்சத்தில் பிறந்தவன்; ஸமஸ்தலோகங்களாலும் கொண்டாடப்பட்டவன்; ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் மனக்களிப்பை விளைவிப்பவன்; கருநெய்தல்போன்ற அழகான கருநிறமுடையவன்; செந்தாமரைபோல் சிவந்த கண்களுடையவன்; பார்க்கப் பதினுயிரங் கண்கள் வேண்டும்படி இனிய காட்சியுடையவன். இப்படி ஜன்மத்தினுலுங் குணங்களாலும் ப்ரஜைகளை ரஞ்ஜிப்பிக்குந் தன்மையாலும் ஸாமுத்ரிக லக்ஷணங்களாலும் ராஜ்யத்திற்கு உரியவனுகிய அந்த ரகுகுலாலங்காரன் ஸுகத்தை அனுபவிக்கத் தகுந்தவனேயன்றித் துக்கத்திற்குச்

1. புற்படுக்கையை மேலானபடுக்கையென்பது எப்படியெனில் பர்த்தாவுடன் கலந்து படுக்கும் படுக்கையாகையால் புல்படுக்கையாயினும் அவளுக்கு அது மேலாகத் தோற்றினமை பற்றிச் சொல்லுகிறது.

சிறிதும் தகுந்தவனல்லன். அப்படிப்பட்ட ராமன் ஸுகத்தை விளைவிப்பதும் ஒப்பில்லாததுமான அப்படிப்பட்ட ராஜ்யத்தைத் துறந்து வெறுந்தரையில் எப்படி படுத்திருந்தனன்? மஹானுபாவனும் சுப லக்ஷணங்களமைந்தவனுமாகிய லக்ஷ்மணன் தமையனாகிய ராமனை இப்படிப்பட்ட ஸங்கட காலத்தில் கைவிடாமல் பின் செல்கின்றனன்; ஆகையால் அவனன்றோ தன்யன்! ஸீதையும் பர்த்தாவைப் பின்றொடர்ந்து அரண்யஞ் சென்றுளாகையால் அவளும் ப்ரயோஜனம் கைகூடப்பெற்றவளாயினள். நாமெல்லோரும் அம்மஹானுபாவனைப் பிரிந்திருக்கின்றனம். அவன் நம்மைக் கைப்பற்றுவானோ மாட்டானோவென்று ஸந்தேஹமாயிருக்கின்றது. தசரதன் ஸ்வர்க்கத்திற்குப்போய் ராமனும் அரண்யம்போகையில், இப்பூமி ஓட்டுகிறவனில்லாத ஓடம்போல் ப்ரதான நாயகனில்லாமல் பாழடைந்தாற்போல் எனக்குத் தோற்றுகின்றது. இப்படி ராஜ்யமெல்லாம் அநாயகமாயிருப்பினும் எந்தப் பகைமன்னவனும் ராமனது புஜபலத்தினால் காக்கப்பட்டிருக்கின்ற இந்தப் பூமியை அவன் அரண்யத்திலிருந்த போதிலும் கைப்பற்றுவதற்குமனத்திலுங்கூட நினைக்கமாட்டான். இப்பொழுது அயோத்யைமதில் காப்பவரின்றிக் குல்மஸ்தானங்களுக்கேற்ற காப்புமில்லாதிருக்கின்றது; இதிலுள்ள குதிரைகளும் யானைகளும் அவைகளைப் பாதுகாக்கும் வேலைக்காரர்களெல்லோரும் ராமனிடத்தில் மனஞ்சென்றிருப்பதால் கட்டுத்தறியில் கட்டுவாரில்லாமல் அலைகின்றன; பட்டணத்து வாசல்களெல்லாம் கதவு மூடப் பெறாதிருக்கின்றன; ஆனதுபற்றியே அப்பட்டணம் தகுந்த காப்பின்றிக் கருவிகள் குறையப்பெற்று பலமெல்லாம் ராமனைப் பிரிந்தமையால் வருத்தமுற்று வெளியில் காப்பவர் சுற்றிக் காத்திருக்கவும் பெறாமல் துர்த்தசையடைந்திருப்பினும் பகை மன்னவர்கள் ராம பயத்தினால் விஷங் கலந்த பக்ஷ்யங்களைப்போல் கைப்பற்ற நினைவு கொள்ளாதிருக்கின்றனர். நான் இது முதலாக

நித்யமும் காய் கிழங்குகளை ஆஹாரஞ் செய்து ஜடைகள் தரித்து மாவுரி உடுத்து வெறுந்தரையிலோ, அல்லது புற்களைப் பரப்பியோ படுக்கப்போகின்றனன். மேலும், ராமன் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையை அவனுக்கில்லாதபடி நான் எடுத்துக்கொண்டு ராமனுக்காக இதுவரையில் சென்றதுபோக இனி அவன் இருக்கவேண்டிய கடைசி காலம் வரையில் ஸுகமாக வனவாஸஞ் செய்யப்போகின்றனன். இப்படி செய்வதனால் ராமனது ப்ரதிஜ்ஞையும் பொய்யாகாது. என் ப்ராதாவான ராமனுக்காக நான் அரண்ய வாஸஞ் செய்கையில் சத்ருக்னன் என்னை அனுஸரித்துக் கூட இருப்பான். பூஜ்யனாகிய ராமன் லக்ஷ்மணனோடு கூட அயோத்யையைப் பரிபாலித்து வருவானாக. அயோத்யையில் ப்ராஹ்மணர்கள் ராமனுக்கு அபிஷேகம் நடத்துவார்களாக. எனது இஷ்ட தேவதைகள் நான் விரும்பின இவ்விருப்பங்களை நிறைவேற்றுவார்களா? நான் தலைவணக்கி நமஸ்காரஞ்செய்து பறபல விதங்களால் அருள்புரியச் செய்யினும் அருள்புரியானாயின், அப்பொழுது நான் ராமனிருக்கும் காலம் முழுமையும் வனத்தில் வஸித்து அவனை அனுஸரித்தேயிருக்கப் போகின்றனன். தம்பியும் தாஸனுமாகிய என்னை இந்த [1] அனுஸரணமாத்ரத்திற்காவது ராமன் உபேக்ஷிக்கமாட்டான்' என்று புலம்பலுற்று வருந்தினன். எண்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பரதன் கங்காநதியைத் தாண்டிப் பரத்வாஜாஸ்ரமத்திற்குப் போதல்.

ரகுகுலகுமாரனாகிய பரதன் அன்றிரவெல்லாம் அக்கங்கையின் கரையிலேயே இருந்து விடியற்காலத்தில் எழுந்திருந்து சத்ருக்னனைப் பார்த்து 'சத்ருக்ன! எழுந்திரு. இன்னும் படுத்திருக்கிறாயென்? சீக்ரமாக வேடர்

---

1. அனுஸரணம்—தொடர்தல்.

தலைவனான குஹனை அழைத்து வருவாயாக. உனக்கு நன்மை உண்டாகுமாக. அவன் நம் ஸைன்யத்தை இந்நதியைக் கடக்கச் செய்வான்' என்றனன். அவனால் இங்ஙனம் எழுப்பப்பட்ட தம்பியாகிய சத்ருக்னனும் [1] 'நான் நீ நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற அப்பெரியோனை யே சிந்தித்து விழித்துக்கொண்டே யிருக்கின்றனன்; தூங்கவில்லை' என்றனன். அந்தப் புருஷஸ்ரேஷ்டர்க ளிருவரும் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே குஹன் பரதனைப் பார்க்கத் தகுந்த வேளை அறிந்து உள்ளே புகுந்து அவனைப் பார்த்துக் கைகளைக்குவித்து 'ககுத்ஸ்த குலாலங்காரனே! இன்றிரவு [2] நதீதீரத்தில் ஸுகமாக வஸித்திருந்தாயல்லவா? உனக்கும் உன் ஸைன்யத்திற்கும் முழுவதும் ஆரோக்யமா?' என்று வினவினன். ராமனிடத்தில் மனஞ்சென்ற பரதன், குஹன் ஸ்னேஹத்துடன் சொன்ன அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு அவனைப் பார்த்து 'வேடர் தலைவனே! எங்களுக்கு ராத்ரி ஸுகமாகவே இருந்தது. இதுவே யன்றி வேண்டிய பூஜைகளெல்லாம் உன்னால் நன்கு நடந்தன. உனது செம்படவர்கள் ஓடங்கள் பலவற்றைக் கொண்டுவந்து நாங்கள் இக்கங்கா நதியைத் தாண்டும் படி செய்யவேண்டும்' என்றனன். அனந்தரம் குஹன், பரதன் த்வரையுடன் செய்த ஆஜ்ஞையைக் கேட்டு மீளவும் தன்பட்டணத்தில் புகுந்து தன்பந்துக்களைப் பார்த்து 'விழித்துக்கொள்ளுங்கள். எழுந்திருங்கள். உங்களுக்கு எப்போதும் சுபம் உண்டாகுமாக. ஓடங்களை இழுத்

1. இங்கு அப்பெரியோனென்கிறது ராமனை. இதனால் சரமபர்வ நிஷ்டனாயிருப்பவனுக்கு ப்ரதமபர்வத்தில் அபிநிவேசம் தனது சேஷியின் த்ருப்திக்காகவேயென்று தெரிகின்றது. சரமபர்வநிஷ்டை—பாகவதாபிமானத்திலொதுங்குகை. ப்ரதம பர்வம்—பகவத்விஷயம்.

2 நதிக்கரையில்.

துக்கொண்டு வாருங்கள். பரதாதிகளை ஆற்றைத் தாண்டு விப்போம்' என்றனன். அவன் அங்ஙனஞ் சொல்ல, ராஜாஜ்ஞையாகையால் அவர்கள் எழுந்து வேக மாகச் சென்று நாற்புறங்களில் எல்லாத் துறைகளினின் றும் ஐந்நூறு ஓடங்களைக் கொண்டு வந்தனர். அவ் வோடங்களேயன்றி ஸ்வஸ்திகமெனப்படுகிற ராஜார்ஹ மான ஓடங்களையும் இழுத்துக்கொண்டு வந்தனர். இந்த ஸ்வஸ்திக ஓடங்களில் நான்கு மூலைகளிலும் பெருமணி கள் கட்டியிருக்கும். இவைகளில் பலகைகளால் சுவர் களும் அவற்றில் உரியபடிச் சாளரங்களும் ஏற்பட்டிருக் கையால் வேண்டிய வளவு காற்று வீசிக்கொண்டிருக் கும். மேலும், அவை இரும்பாணிகளிட்டுத் திடமாக நிருமிக்கப் பட்டிருப்பவை. மற்றும், அவை பதாகை களால் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும். பிறகு ஸ்வஸ் திகமெனப்படும் அவ்வோடங்களில் மிகவும் அழகாய் விளங்குகின்ற ஓர் ஓடத்தைக் குஹன் கொண்டுவந்த னன். அதில் கீழெல்லாம் வெள்ளைக்கம்பளிகள் பரப்பப் பட்டிருந்தன. மணி முதலியவற்றால் அது களிப்புண்டா கும்படி கணகணவென்று த்வனிசெய்து கொண்டிருந் தது. அவ்வோடத்தின்மேல் பரதனும் மஹாபலமுடை யவனாகிய சத்ருக்னனும் ஏறிக்கொண்டனர். கௌஸல் யையும் ஸுமித்ரையும் மற்றுமுள்ள ராஜமடந்தையர் களும் ஏறிக்கொண்டனர். புரோஹிதரான வஸிஷ்ட ரும் பின்னும் பெரியோரான ப்ராஹ்மணர்களும் அதன் மேல் முதலில் ஏறினர். பிறகு ராஜபத்னிகளான கௌ ஸல்யாதிகள் ஆரோஹித்தனர். பிறகு வண்டிகளும் கடைச்சரக்குகளும் ஏற்றப்பட்டன. இப்படி ஓடமேறிப் புறப்படுகையில் [1] தாம் இறங்கியிருந்த விடுதிகளில் தீ யிட்டுப் படபடவென்று எரிப்பவர்களின் சப்தமும், ஓட மேறுவதற்கு நான் நானென்று முற்பட்டுத் துறைக்கு

1. ராஜபடர்கள் தாம் மற்றோரிடத்திற்குப் போகும்பொழுது முன்பிருந்த இடத்தில் செல்வப் பெருக்கின் பொருட்டு நெருப்பிடு வது வழக்கமென்று தெரிகிறது.

வருபவர்களின் கூக்குரலும், கங்காதீர்த்தத்தில் நீராடு பவர்களின் அலையொலியும், தந்தம் உபகரணங்களை என்னுடையது என்னுடையதென்று அவஸரப்பட்டு எடுப்பவர்களின் கலகல சப்தமும் சேர்ந்து பெருந்த்வனியாகி ஸ்வர்க்கத்தை அளாவியது. அப்பொழுது, ஓடங்களுக்குக் காற்றில் வேகத்துடன் போவதற்காக த்வஜங்கள் கட்டப்பட்டிருக்கையால், அவை செம்படவர்கள் ஏறின மாத்ரத்தில் அவர்களின் ப்ரயத்னமொன்றையும் எதிர்பாராமல் அதிவேகத்துடன் ஏறின ஜனங்களெல்லோரையும் இழுத்துக்கொண்டு போயின. அவைகளில் சில ஓடங்கள் ஸ்த்ரீகளே நிறைந்திருந்தன. சிலவற்றில் குதிரைகள் நிறைந்திருந்தன, மற்றுஞ் சிலவற்றில் மிகுந்த விலையுள்ள தேர்களும் வண்டி முதலியவைகளும் அவைகளிற் கட்டும் கோவேறுகழுதைகளும் எருதுகளும் நிரம்பியிருந்தன. அனந்தரம் அவ்வோடங்கள் அக்கரை சேர்ந்து ஏறின ஜனங்களை இறக்கித் திரும்பி வரும்பொழுது குஹனது பந்துக்களான செம்படவர்கள் பாரமின்றி லகுவாயிருக்கையால் அவ்வோடங்களை ஜலப்ரவாஹத்தில் வேடிக்கைக்காக விசித்ரமாகச் செல்லும்படி திருப்பினர். [1] க்ருஹங்களோடு கூடிய யானைகள் யானைப்பாகர்களால் தூண்டப்பட்டு ஜலத்தில் இழிந்து நதியைக் கடந்து செல்லுகையில், நடந்துசெல்லும் பர்வதங்கள்போல் விளங்கின. சிலர் ஓடங்களை ஏறித் தாண்டி

---

1 'ஸவைஜயந்தாஸ்து கஜா:' என்று மூலம். அரசர்கள் யானைகளின் முதுகில் க்ருஹத்தை நிர்மாணஞ்செய்து அதிலிருந்து ப்ரயாணமாய்ப் போவதுண்டாகையால் 'ஸவைஜயந்தா கஜா:' என்பதற்கு க்ருஹங்களோடு கூடிய யானைகளென்று பொருள் கூறப்பட்டது. இதற்கனுகுணமாகவே 'ஸபக்ஷா இவ பர்வதா:' என்று த்ருஷ்டாந்த வாக்யத்தில் 'பக்ஷ கதௌ' என்னும் தாதுவைப்பற்றி நடக்கும் பர்வதங்கள் போலென்று பொருள் செய்யப்பட்டது. அன்றியே

னர். சிலர் தெப்பங்களால் தாண்டினர். சிலர் சிறிய வாயுள்ளவைகளாகிக் கும்பமெனப்படுகிற குடங்களால் நீந்திக்கடந்தனர். சிலர் கைகளால் நீந்திச் சென்றனர். கங்கா ஸ்னானஞ்செய்து பரிசுத்தமாகிய அந்த ஸைன்யம் செம்படவர்கள் தாண்டுவிக்க அந்நதியைத் தாண்டி மைத்ர மென்னும் முஹூர்த்தத்தில் மேன்மையுள்ள ப்ரயாகவனம் போய்ச்சேர்ந்தது. மஹானுபாவனாகிய பரதன் ஸைன்யத்தையெல்லாம் ஸமாதானப் படுத்தி அவரவர்க்கு வேண்டிய ஸ்தானங்களில் ஸுகமாக இறங்கும்படி விடுதிகளேற்படுத்தி மிகவும் வயதுசென்ற ரிஷிதிலகராகிய பரத்வாஜரைக் கண்டு நமஸ்காரஞ்செய்ய வஸிஷ்டர் முதலான ருத்விக்குகளால் சூழப்பட்டுக் கால் நடையாகவே சென்றனன். அப்பரதன் நான்கு வேதங்களையெல்லா மோதினவரும் மஹானுபாவரும் ப்ருஹஸ்பதி குமாரராகையால் தேவதைகளுக்குப் புரோஹிதரும் ப்ராஹ்மணோத்தமருமாகிய பரத்வாஜ மஹர்ஷியின் ஆஶ்ரமத்திற்குச் சென்று அங்கு அழகான பர்ணசாலைகளும் வ்ருக்ஷஸமூஹங்களும் அமைந்து விளங்குகின்றதும் பெரிதாயிருக்கையால் தன்ஸேனை இறங்கத் தகுந்ததும் அம்மஹர்ஷியினுடையதுமான ஒரு பெரிய வனத்தைக் கண்டனன். எண்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பரதன் பரத்வாஜரைக் காணுதலும்,
ஒருவர்க்கொருவர் 1 குசல
ப்ரஶ்னமும்.

புருஷஶ்ரேஷ்டனும் தர்மங்களை அறிந்தவனுமாகிய அந்தப் பரதன் கூப்பிடு தூரத்திலேயே பரத்வாஜாஶ்ரமத்தைக் கண்டு ஸைன்யத்தையெல்லாம் நிறுத்தி விட்டு

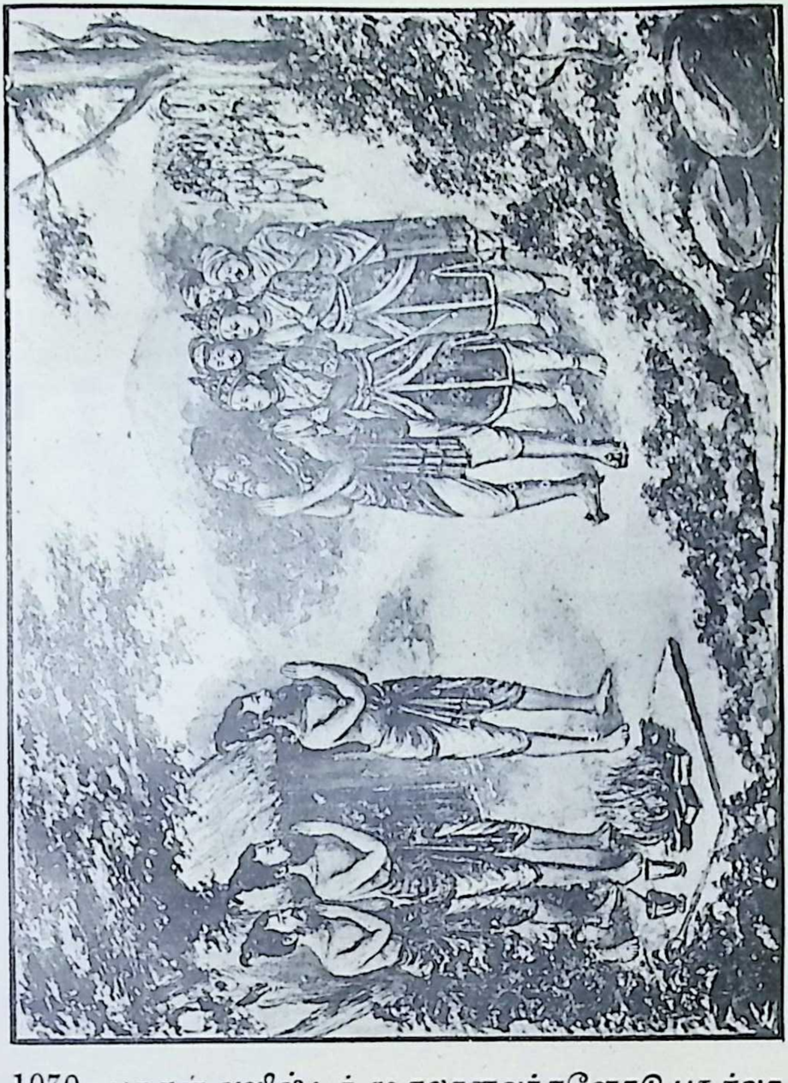
த்வஜத்தோடு கூடிய யானைகள் மாவெட்டியால் தூண்டப்பட்டு ஜலத்திலிருந்து நதியைத் தாண்டும்போது த்வஜதுடன் கூடிய பர்வதங்கள் போல் ப்ரகாசித்தனவென்று பொருள் கொள்க.

1. குசலப்ரஶ்னம்-க்ஷேமம் விசாரித்தல்.

ஆயுதங்களையும் ஆபரணங்களையும் கழற்றிப் போகட்டு, வஸ்த்ரங்களையெல்லாம் அவிழ்த்து வைத்து. [1] மேலும் அரையிலும் இரண்டு பட்டுவஸ்த்ரங்களை உடுத்துப் புரோஹிதராகிய வஸிஷ்டரை முன்னிட்டுக்கொண்டு மந்த்ரிகளோடு கூடிக் கால்நடையாகவே ஆஶ்ரமத்திற்குப்போயினன். பரத்வாஜாஶ்ரமம் தூரத்தில் புலப்படும்பொழுதே ரகுவம்சவ்ருத்தாந்தங்களை அறிந்த அப்பரதன் மந்த்ரிகளை நிறுத்திப் புரோஹிதரை முன்னிட்டுக்கொண்டு பரத்வாஜரைப் பார்க்கப் போயினன். பிறகு மஹா தபஸ்வியாகிய பரத்வாஜரும் வஸிஷ்டரைப் பார்த்தவுடனே சிஷ்யர்களைப்பார்த்து 'அர்க்யங் கொண்டு வாருங்கள்' என்று சொல்லிக்கொண்டே சீக்ரமாக ஆஸனத்தினின்றும் எழுந்திருந்தனர். மஹாதேஜஸ்வியாகிய பரத்வாஜர், வஸிஷ்டருடன் கூடிவந்து பரதன் அபிவாதனஞ் செய்கையில் வஸிஷ்டருடைய ஸந்நிதானத்தினால் அவனைத் தசரத குமாரனென அறிந்தனர். பிறகு தர்மங்களை யறிந்த அந்தப் பரத்வாஜர் க்ரமமாக வஸிஷ்டருக்கும்பரதனுக்கும் அர்க்யங்களைக்கொடுத்து உடனே பழங்களைக் கொடுத்து, பிறகு 'க்ருஹத்தில் எல்லோரும் க்ஷேமமா?' என்று வினவி, பின்பு 'அயோத்யை க்ஷேமமா? ஸைன்யமும் பொக்கிஷமும் பத்ரமா? ஸ்னேஹிதர்களும் மந்த்ரிகளும் க்ஷேமமாயிருக்கிறார்களா?' என்று விசாரித்தனர். ஆனால் தசரத மஹாராஜன் மரணமடைந்தானென்றறிந்தவராகையால் ராஜ விஷயமே எடுக்கவில்லை. வஸிஷ்டரும் பரதனும் பரத்

---

1 முன்பு பரதன் மரவுரி உடுத்துக்கொண்டதாகச் சொல்லியிருக்க இங்குப் பட்டு வஸ்த்ரந் தரித்தானென்பது எப்படி யென்றால் முன்பு மரவுரி உடுத்துவதாக ப்ரதிஜ்ஞை மாத்ரஞ் செய்தானாகையால் பரத்வாஜாஶ்ரமத்திற்கு வந்தபின்பே அதை அனுஷ்டித்தானென்று தெரிகின்றது.

1070, பரதன் வஸிஷ்டர் முதலானவர்களோடு பரத்வா ஜாஶ்ரமத்தில் ப்ரவேசித்து பரத்வாஜ மஹர்ஷியைக் காணுதல்.

வாஜரைப் பார்த்து [1] 'உமது சரீரத்தில் ஆரோக்யமா? அக்னி கார்யங்கள் நன்கு நடக்கின்றனவா? வ்ருக்ஷங்கள் நன்றாயிருக்கின்றனவா? சிஷ்யர்கள் க்ஷேமமா? வனத்தி லுள்ள ம்ருகங்களும் பக்ஷிகளும் க்ஷேமமா?' என்று வினவினர். மஹா தபஸ்வியாகிய பரத்வாஜர் அவ்விரு வரையும் பார்த்து 'எல்லாம் க்ஷேமமே' என்றுரைத்து உடனே ராமனிடத்திலுள்ள ஸ்னேஹானுபந்தத்தினால் பரதனைப்பார்த்து 'நீ ராஜ்யபரிபாலனம் பண்ணும் ஸம யத்தில் அதைவிட்டு இப்பொழுது இங்கேன் வந்தனை? எனக்குஎல்லாவற்றையும் விசதப்படுத்திச்சொல்வாயாக. காரணந்தெரியாமையால் என்மனம் தெளிவற்றிருக்கின் றது. பகைவரைப் பறந்தோடச் செய்பவனும் ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் மனக்களிப்பை விளைவிப்பவனுமாகிய எவனைக் கௌஸல்யாதேவி பெற்றனளோ; எவன் தம்பி யோடும் பார்யையோடும் வெகுகாலம் அரண்யவாஸஞ் செய்யும்படி துரத்தப்பட்டனனோ ; மேலும் தந்தையா கிய தசரதன் ஒரு பெண்பிள்ளைக்குட்பட்டுப் 'பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் அரண்யத்தில் இருப்பாய்' என்று எந் தப் பெரும்புகழோனை ஆஜ்ஞாபித்தானோ; ஒரு பாபத் தையும் அறியாத அந்த ஸ்ரீராமனுக்கும் அவன் தம்பி யாகிய லக்ஷ்மணனுக்கும், நீ ராஜ்யத்தைப் பெற்று அகண்டகமாக அதை அனுபவிக்கவேண்டுமென்னும் நினைவால் பாபகார்யமேதுஞ் செய்ய விரும்பாயல்லவா?' என்று வினவினர். பரத்வாஜர் இங்ஙனம் கேட்கையில், பரதன் கண்ணுங் கண்ணீருமாகி மனவருத்தத்தினால் வார்த்தை தழுதழுக்கப் பெற்று அம்முனிவரை நோக்கி

---

1. ஸமான வயஸ்ஸைப்பற்றி வஸிஷ்டர் நமஸ்காரஞ் செய்ய வில்லை யென்றுணர்க.

[2] 'பூத பவிஷ்யத் வர்த்தமானங்களை அறிந்தவரும் மஹா மஹிமையுடையவருமாகிய நீருங்கூட என்னை இங்ஙனம் நினைப்பீராயின், நான் பாழாய்விட்டனன். என்னால் தோஷமேதேனும் உண்டாகுமோ வென்கிற ஸந்தேஹமும் எனக்கில்லை. ஆகையால் நீர் இப்படி கர்ணகடோரமாக என்னை அருளிச்செய்யலாகாது. என்தாயே இவ்வளவும் செய்யினும், நான் இல்லாதபோது அவள் சொல்லிச் செய்த இக்கார்யம் நான் ஸம்மதித்ததுமன்று. இதனால் நான் ஸந்தோஷம் அடைபவனுமல்லேன். அவள் வார்த்தையை நான் அங்கிகரிக்கவும் இல்லை. நான் புருஷஶ்ரேஷ்டனாகிய அந்த ராமனை அருள்புரியச் செய்து அயோத்யைக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் அவன் பாதங்களுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து கொண்டிருப்பதற்காக வந்தவன். நீர், நான் இப்படிப்பட்ட நினைவோடு இவ்விடம் வந்ததாக நினைத்து என்மீது அருள்புரியவேண்டும். மஹானுபாவரே! மஹீபதியாகிய ராமன் இப்பொழுது எங்கிருக்கின்றனன்? எனக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்று வினவினன். வஸிஷ்டர் முதலான ருத்விக்குகளும் 'பரதனிடத்தில் அருள்புரியவேண்டும்' என்று ப்ரார்த்திக்கையில், பிறகு பகவானாகிய பரத்வாஜர் மனந்தெளிந்து பரதனைப் பார்த்து, 'புருஷஶ்ரேஷ்டனே! தமையனுக்குத்தொண்டு பூண்டிருத்தலும் இந்த்ரியங்களை அடக்கிப் பெண்ணாசை பொருளாசை மண்ணாசைகளைத் துறந்திருப்பதும், பெருயோர்களை அனுஸரித்து அவர் சொற்படி நடப்பதும் ஆகிய இவையெல்லாம் ரகுவம்சத்திற்பிறந்த உனக்குத் தகுந்தவையே. நான் யோகமஹிமையால் உன் மனத்திலுள்ள இவ்விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்டே இருக்கின்றனன். ஆயினும் அது மாறாமல் நிலைநிற்க வேண்டுமெனவும் உனக்குப் பெரியோரை அனுஸரிப்பதா

2. பூதம்—இறந்தகாலம், பவிஷ்யத்-வருங்காலம், வர்த்தமானம்—நிகழ்காலம்.

லுண்டான கீர்த்தி நாற்றிசையிலும் வளரவேண்டுமெனவும், இவ்வாறு வினவினன். தர்மங்களை யறிந்த ராமனும் ஸீதையும், லக்ஷ்மணனும் எங்கிருக்கிறார்களோ அது எனக்குத் தெரியும். உனது அண்ணனாகிய ராமன் சித்ரகூடமென்னும் மஹாபர்வதத்தில் இருக்கின்றனன். அவ்விடத்திற்கு நாளையதினம் போகலாம். இன்றைய தினம் நீ உன் மந்த்ரிகளோடுகூட இங்கிருப்பாயாக. நீ எல்லாம் நன்கறிந்தவன்; விரும்பியவற்றைக் கொடுப்பதில் வல்லவன். ஆகையால் நான் விரும்பினபடி செய்வாயாக' என்றனர். ராஜகுமாரனும் பெரும்புகழுடையோனுமாகிய பரதனும் மிகவும் கம்பீரமான புத்தியுடையவனாகையால் மஹர்ஷி சொன்னதற்கு நிரம்பவும் ஸந்தோஷித்து 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்று சொல்லி அப்படியே அன்றிரவு அம்முனிவரது ஆஶ்ரமத்திலிருக்க மனங்கொண்டனன். தொண்ணூறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பரத்வாஜர் பரதனுக்கும் அவனது ஸைன்யத்திற்கும் ஆதித்யஞ் செய்தல்.

அப்பொழுது அவ்வாஶ்ரமத்திலேயே இறங்கும்படி மனத்தில் நிச்சயித்திருக்கிற கைகேயியின் புதல்வனான பரதனைப் பார்த்து பரத்வாஜமுனிவர் 'போஜனமிடுவான அதிதிஸத்காரம் பெறவேண்டு' மென்று ப்ரார்த்தித்தனர். பரதனும் அவரைப் பார்த்து 'முனிவர்களாகிய தமக்கு அரண்யத்தில் கிடைக்குமளவு அர்க்யத்தையும் பாத்யத்தையும் காய் கிழங்குகளையும் கொடுத்து எமக்கு [1] ஆதித்யஞ் செய்யப்பட்டதே. இன்னும் என்?' என்றனன். பிறகு பரத்வாஜர் மனத்தில் நகைத்து அந்நகையை வெளியிடும் முகவிகாஸத்துடன் பரதனைப் பார்த்து 'என்னிடத்தில் உனக்கு ப்ரீதி உளதென்று எனக்குத் தெரியும். ஏதாவதொரு உபசாரத்தைப் பெற்று நீ ஸந்தோஷிப்பாய். ஆயினும், புருஷ திலகனே!

---

1. ஆதித்யம்-அதிதி ஸத்காரம், விருந்து.

உன்னுடன் வந்திருக்கிற இந்த ஸைன்யங்களுக்கெல்லாம் விருந்து செய்ய விரும்புகின்றனன். என் ப்ரீதி எப்படிப் பட்டதோ, அதற்குத் தகுந்தபடி நீ அனுமதி செய்வதே யுக்தம். [1] புருஷலலாமனே! ஸைன்யத்தை யெல்லாம் தூரத்தில் என் நிறுத்திவிட்டு நீ மாத்ரம் இவ்விடம் வந்தனை? ஸைன்யத்துடன் ஏன் வரவில்லை?' என்று வினவினர். பரதன் கைகூப்பித் தவத்தையே தனமாக வுடைய அம் முனிவரைப் பார்த்து 'மிகுந்த மதியுடைய வரே! நீர் கோபிப்பீரென்னும் பயத்தினால் ஸைன்யத் துடன்கூட வரவில்லை. மஹானுபாவரே! ராஜாவாவது ராஜகுமாரனாவது ஸைன்யங்களோடு ப்ரயாணஞ் செய் யுங் காலத்தில் தமது தேசங்களில் தாபஸர்களிருக்கும் இடங்களைத் தவிர்த்து அவர்க்கு அந்த ஸைன்யங்களால் பாதை உண்டாகாதபடி வேறு வழியில் நடந்து செல்ல வேண்டும். மிகுந்த ப்ரபாவமுடையவரே! இம்மஹா ஸைன்யம் மேலான குதிரைகளும் காலாட்களும் வெற்று மனிதர்களும் மதித்துச் சிறந்த யானைகளும் நிரம்பப் பெற்று மிகவும் விஸ்தாரமுள்ள பூமியைப் படர்ந்து என் னுடன் வருகின்றது. அவையெல்லாம் இவ்விடம் வந்து ஆஶ்ரமங்களிலுள்ள வ்ருக்ஷங்களையும் குளங்களையும் நிலங்களையும் பர்ணசாலைகளையும் பாழ் செய்யாதிருக்க வேண்டுமென்னும் இக்காரணத்தைப்பற்றியே நானொரு வனே வந்தேன்' என்றனன். அம்மஹர்ஷி 'இவ்விடம் ஸைன்யத்தை வரவழைப்பாய்' என்று ஆஜ்ஞாபிக்கை யில், உடனே பரதன் ஸேனையை அவ்வாஶ்ரமத்திற்கு வரச்செய்தனன். பிறகு பரத்வாஜர் பரிசுத்தமான அக்னிஹோத்ர க்ருஹத்திற்குள் சென்று மூன்றுதரம் ஆசமனஞ்செய்து இரண்டுதடவை வாயைத் துடைத்து, [2] ஆதித்யம் ஸித்தப்படுத்தும்பொருட்டு [3] ஆஹ்வான மந்த்ரத்தைச் சொல்லி விஶ்வகர்மாவை இங்ஙனம்

1. புருஷஶ்ரேஷ்டனே.
2. ஆதித்யம்—அதிதி ஸத்காரம், விருந்து.
3. அழைப்பதற்கு உரிய மந்த்ரம்.

அழைத்தனர். [1]'நான் ஸர்வ சில்ப கர்த்தாவான விஸ்வ கர்மாவையும் க்ருஹாதிகளை உடனேநிருமிக்கும்படியான த்வஷ்டாவையும் அழைக்கின்றேன். பரதனுக்கும் அவனது ஸைன்யத்திற்கும் ஆதித்யஞ்செய்ய விரும்புகின்றனன். அவ்விஷயத்தில் விஸ்வகர்மா இதற்கு வேண்டிய க்ருஹம் முதலியவற்றை ஸித்தப்படுத்துவானாக. அப்படியேயம வருண குபேரர்கள் மூன்று திக்பாலகர்களையும் தேவேந்த்ரன் முதலான தேவதைகளையும் அழைக்கின்றனன். ஆதித்யஞ் செய்ய விரும்பு கின்றேன்; அவ்விஷயத்தில் அவரவர்கள் வந்து ஸித்தப்படுத்துகிற அன்னபானாதிகளைக் காத்திருக்கவேண்டும். பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் கிழக்குமுகமாகவும் மேற்குமுகமாகவும் பாய்கிற நதிகளனைவரும் ஒரே ஸமயத்தில் இவ்விடம் வருவார்களாக. அவர்களில் சிலர் கர்ஜூராதிகளால் செய்யப்பட்ட மைரேயமென்னும் மத்யத்தைப் பெருக்குவார்களாக. சிலர் நன்கு பக்வமாகச் செய்யப்பட்ட கௌடி, பைஷ்டி, மாத்வி என்று மூன்றுவிதமான மத்யத்தைக் கொடுப்பார்களாக. மற்றுஞ் சிலர் கரும்பு ரஸம்போல் மதுரமான குளிர்ந்த ஜலத்தைப் பெருக்குவார்களாக. மேலும், கானஞ் செய்வதற்காக [2] தேவ கந்தர்வ ஜாதியிற் பிறந்த விஸ்வாவஸுவையும் ஹாஹா ஹூஹூ என்பவர்களையும் அப்படியே தேவஜாதியர்களான அப்ஸரஸ்த்ரீகளையும் கந்தர்வ ஜாதியர்களான

---

1. 'ஆஹ்வயே விஸ்வகர்மாணமஹந் த்வஷ்டாரமேவச' என்று மூலம். விஸ்வகர்மாவென்றும் த்வஷ்டாவென்றும் வேறென்று வ்யாக்யானஞ் செய்து பிறகு 'இருவரும் ஒருவனே; த்வஷ்டாவுக்கு விஸ்வகர்மாவென்பது விசேஷணம். விஸ்வகர்ம சப்தம் தொழிலைச் சொல்லுகிறது. த்வஷ்டாவென்று பெயர். இதனால் அஸுர விஸ்வகர்மாவான மயனை அழைக்கவில்லை; தேவ விஸ்வகர்மாவான த்வஷ்டாவையே அழைக்கிறேனென்று பொருள். இதற்காகவே ஏவ சப்தம் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறதென்று மற்றொரு விதமாக வ்யாக்யானஞ் செய்திருக்கிறார் கோவிந்தராஜர்.

2. மனுஷ்ய கந்தர்வர்கள்தேவகந்தர்வர்களென்று இருவகை யுண்டாகையால் இங்கு தேவகந்தர்வ ஜாதியிலென்று கூறப்பட்டது.

அப்ஸரஸ்த்ரீகளையும் அழைக்கின்றனன். மேலும், காட்யத்திற்காக க்ருதாசி விஸ்வாசி மிஸ்ரகேசி அலம்புஸை நாகதந்தை ஹேமை ஹிமை அத்ரிக்ருதஸ்தலை ஆகிய இவர்களை அழைக்கின்றனன். தேவேந்த்ரனை அடுத்திருக்கும் அப்ஸரஸ்த்ரீகளையும், ப்ரஹ்மாவினிடமிருக்கும் அப்ஸரஸ்த்ரீகளையும், அவரது கூத்துப் பாட்டுக்குரிய உபகரணங்களுடன் கானாசார்யரான தும்புருவையும் வரவேண்டுமென்று அழைக்கின்றனன். உயர்ந்த ஆடையாபரணங்களை இலைகளாகவும் சிறந்த மடந்தையர்களைப் பழங்களாகவுமுடையதும் உத்தர குருதேசத்திலே வார்ஹமாகி விளங்குவதுமான சைத்ராத மென்னும் குபேரனது உத்யானம் இங்கு வருமாக. மிகுந்த மஹிமைபொருந்திய சந்த்ரன் இவ்விடத்தில் எனக்காக பக்ஷ்ய போஜ்ய சோஷ்ய லேஹ்யங்களென்று நான்கு வகைப்பட்ட அன்னங்களையும் அவற்றில் ஒவ்வொன்றும் பலவிதமாகவும் அளவின்றியுமிருக்கும்படி திருமிப்பானாக. மேலும், அந்த சந்த்ரன் ஓஷதிகளுக்கு ப்ரபுவாகையால், செடிகளினின்றும் அப்போது நழுவின விசித்ரமான பூமாலைகளையும் ஸுரை முதலான பானத்ரவ்யங்களையும் பலவகைப்பட்ட மாம்ஸங்களையும் கொடுப்பானாக' என்று ஆஹ்வான மந்த்ரங்களை ஜபித்தனர். யோகப்ரபாவத்தோடும் ஜ்ஞானத்தோடும் வ்ரத உபவாஸாதிரூபமான தவத்தோடும் அழைத்தபடி வராத பக்ஷத்தில் தண்டிக்கும்படியான ஒப்பில்லாத மஹிமையோடும் கூடி அம்முனிவர் சிக்ஷா சாஸ்த்ரத்தின்படி ஸ்வரங்களை ஸ்பஷ்டமாகவும் தவறுதலின்றியும் உச்சரித்து இம்மந்த்ர வாக்யங்களை ஜபித்தனர். அம்முனிவர் இங்ஙனம் கிழக்குமுகமாகிக் கைகூப்பி மனத்தில் த்யானித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே அந்தத் தேவதைகள் அனைவரும் வேறுவேறாக அவ்வாஸ்ரமத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனர். பிறகு காற்றானது மலய தர்த்துர

பர்வதங்களில் திரிந்து புழுக்கத்தைப் போக்கும் தன்மையுடன் நல்ல வாஸனை அமைந்து ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் ஸுகமாகவும் மங்கலமாகவும் வீசிக்கொண்டிருந்தது. பிறகு ஆகாயத்தினின்றும் இடைவெளியின்றி ஓயாமல் மலர் மழைகள் பொழிந்தன. நாற்றிசையிலும் தேவதுந்துபி வாத்யகோஷம் செவிப்பட்டது. காற்றுக்கள் மிகவும் இனிதாக வீசின. அப்ஸரஸ்த்ரீகள் ஆடினர். தேவ கந்தர்வர்கள் பாடினர். வீணை முதலிய வாத்யங்களும் ஒலிக்கலாயின. இங்ஙனம் வீணாதி வாத்யங்களாலுண்டான அந்தச் சப்தமானது ஸ்வரங்களில் ஏற்றக்குறையில்லாமலும் ஶ்ருதியோடொத்ததும் லயத்தோடு கூடியதுமாகி ஆகாயத்திலும் பூமியிலுமுள்ள ஸமஸ்த ப்ராணிகளுடையவும் செவியிற் புலப்பட்டது. மனிதர்களனைவர்க்கும் செவிக்கினிதாகிய அந்த திவ்ய கானத்வனி நின்றவுடன் பரதனது ஸைன்யத்திலுள்ளவர் விஶ்வகர்மாவுடைய நிர்மாணத்தைக் கண்டனர். நாற்புறத்திலும் ஐந்துயோஜனை தூரம் பூமி மேடு பள்ளமில்லாமல் ஸமமாகி நீலம்போலும் வைடூர்யம்போலும் விளங்குகின்ற இளம் புற்கள் நிறைந்து திகழ்ந்தது. அவ்விடத்தில் வில்வம் விளா பலா மாதுளை நெல்லி மா முதலிய மரங்கள் காய்த்துப் பழுத்து மிகவும் அழகாய் விளங்கின. உத்தர குருதேசத்தினின்றும் ஸ்வர்க்கத்திலுள்ளவர்களின் அனுபவத்திற்குத் தகுந்த சைத்ரரதமென்னும் உத்யானம் வந்து சேர்ந்தது. திவ்ய நதிகளும் [1] தீரங்களில் பல வ்ருக்ஷங்கள் விளங்கப்பெற்று அவ்விடம் வந்து பெருகின. நாற்புறமும் தாழ்வாரங்கட்டிய வெளுத்த நிலமுள்ள பெரிய மாளிகைகளும் யானை கட்டத்தகுந்த கொட்டாரங்களும் குதிரை லாயங்களும் மேடைகளும் உப்பரிகைகளும் அழகிய புஷ்பாதி தோரணங்களும் அங்குத் தோன்றின. மேலும்

1. தீரம்-கரை.

அழகிய தோரணங்கள் நாட்டப் பெற்று வெண்மேகங் களை நிகர்த்து திவ்யமான கற்பக மாலைகளால் அலங்கா ரஞ் செய்யப்பெற்று திவ்ய சந்தன ஜலங்கள் தெளிக்கப் பெற்று நாற்சதுரமாகி நெருக்கமில்லாமல் விசாலமுமாகி அழகான ராஜக்ருஹமும் ஒன்றுண்டாயிற்று. அம் மாளிகையில் பலவகைப் படுக்கைகளும் ஆஸனங்களும் வாஹனங்களும் நிரம்பியிருந்தன. அதில் திவ்யமான சர்க்கரை முதலிய ரஸங்களும் திவ்யமான நல்லுணவு களும் திவ்ய வஸ்தரங்களும் விளங்கின. பின்னும், அதில் எல்லாவகை அன்னங்களும் அப்பம் முதலான பலவகைப் பக்ஷ்யங்களும் ஸித்தமாயிருந்தன. பாத்ரங் கள் நன்கு துலக்கப்பெற்று நிகுநிகென்று ப்ரகாசித்தன. இவ்வளவேயன்றி அதில் போஜன ஸ்னானாதி ஆஸனங்க ளும் வேறுவேறாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. மேலான துப்பட்டி பரப்பப்பெற்று நித்ரை போவதற்குரிய சிறந்த படுக்கையும் அதில் விளங்கியது. மஹானுபாவனாகிய அந்தக் கைகேயியின் பிள்ளை பரதன் மஹர்ஷியிடம் அனு மதி பெற்றுப் பலவகை உத்தம த்ரவ்யங்கள் நிறைந்தி ருக்கிற அம்மாளிகையுட் ப்ரவேசித்தனன். புரோஹிதர் களும் மந்த்ரிகளும் அப் பரதனுடன் அதனுள் புகுந்த னர். அவர்கள் அந்த க்ருஹம் நிருமித்திருக்கிற நேர்மை யைப் பார்த்து மிகவும் ஆநந்தித்தனர். இவ்வளவே யன்றி அங்கு திவ்யமான ராஜ ஸிம்ஹாஸனமொன்றும் விசிறியும் சாமரமும் குடையும் அமைந்திருந்தன. பர தன் அவற்றைக் கண்டு மந்த்ரிகளுடன் வலஞ்செய்த னன். மற்றும், அவன் அவ்வாஸனத்தை ராஜனைப் போல் பூஜித்து அதில் ராமன் உட்கார்ந்திருப்பதாகப் பாவித்து அவனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து தான் வெண் சாமரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு அதன்கீழ் மந்த்ரிகள் உட்காரத் தகுந்த ஓராஸனத்தில் உட்கார்ந்தனன். மந்

த்ரிகளும் புரோஹிதர்களும் க்ரமப்படி உட்கார்ந்தனர். பிறகு தண்டநாயகனென்கிற ஸேனுதிபதியும் அவனுக்குப் பிறகு [1] சிபிரகியந்தாவான ப்ரசாஸ்தாவும் உட்கார்ந்தனர். பிறகு அவ்விடத்தில் ஒரு முஹூர்த்த காலத்தில் பாத்வாஜ முனிவரின் ஆஜ்ஞையின்படி பாயஸங்களைச் சேறுகவுடைய ஆறுகள் பரதனது முன்னிலையில் பெருகின. அந்நதிகளின் இரண்டு கரைகளிலும் அம்மஹர்ஷியின் அனுக்ரஹத்தினுல் வெள்ளை பூசப்பெற்று மிகவும் அழகாகிச் சிறந்த மாளிகைகள் தோன்றின. அம்முஹூர்த்தத்தில் தானே ப்ரஹ்மாவினுல் அனுப்பப்பட்டவர்களும் திவ்யாபரண பூஷிதர்களுமான இருபதினுயிரம் அப்ஸரஸ்த்ரீகள் வந்தனர். பிறகு ஸ்வர்ணுபரணங்களையும் ரத்னுபரணங்களையும் முத்து மாலைகளையும் பவழ மாலைகளையும் அணிந்து விளக்கமுற்ற இருபதினுயிரம் பெண்கள் குபேரனுல் அனுப்பப்பட்டு அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தனர். புருஷன் எவனுயினும் தம்மை ஆலிங்கனம் பண்ணினமாத்ரத்தில் காதலுற்று மதிமயங்கும்படியான அழகு பொருந்திய இருபதினுயிரம் அப்ஸரஸ்த்ரீகள், தேவேந்த்ரனுல் அனுப்பப்பட்டுக் கூட்டங் கூட்டமாக நந்தவனத்தினின்று வந்தனர். நாரதர் தும்புரு கோபர் என்னும் இம்மூன்று கந்தர்வ ராஜர்களும் ஸூர்யன்போல் பளபளவென்று விளக்கமுற்றுப் பரதன் முன்னே வந்து பாடினர். பிறகு பாத்வாஜரின் ஆஜ்ஞைப்படி அலம்புஸை மிஸ்ரகேஸி புண்டரீகை வாமனை என்னும் அப்ஸரமடந்தையர் பரதனுக்கு முன்னே வந்து நாட்யஞ் செய்தனர். தேவ உத்யானமாகிய நந்தனுதிகளிலும் குபேரனது சைத்ரரதமென்னும் உத்யானத்திலும் எந்தெந்தப் புஷ்பமாலை

---

1. சிபிரம் ஸேனைகள் இறங்குவதற்காக வஸ்த்ரங்களால் இயற்றப்பட்ட இடங்கள். டேராவென்று வழங்கிவருபவை. அவற்றை இயற்றி மேல் விசாரணை செய்கிறவன் சிபிரநியந்தா. இவனே ப்ரசாஸ்தாவென்ற சொல்லப் படுவான். ப்ரசாஸ்தா—நியாமகன்; இதை இப்படி செய்யவேண்டுமென்று வேலைக்காரர்களுக்கு நியமிக்கிறவன்.

கள் உண்டோ, அவையெல்லாம் பரத்வாஜரது ப்ரபாவத்தினால் ப்ரயாகக்ஷேத்ரத்திலுள்ள அவரது ஆஸ்ரம வ்ருக்ஷங்களில் புலப்பட்டன. இதுவரையிலும் பரதனுக்கு உபசாரமாகையில், இனி ஸைனிகர்களுக்காகவும் பரத்வாஜரின் கட்டளைப்படி வில்வமரங்கள் மத்தளம் வாசித்தன; தானிமரங்கள் தாளம் போட்டன; அரசுமரங்கள் காட்யமாடின. பிறகு முனிவரது மஹிமையால் தேவதாரு பனை மஞ்சாடி புன்னை முதலிய மரங்கள் மகிழ்ச்சிகொண்ட குள்ளர்களும் குறளர்களுமாகித் திரிந்தன. சிம்சுபை நெல்லி நாவல் இவைகளும், மற்றும் கானகத்தில் எந்தெந்த விருக்ஷங்கள் உள்ளனவோ அவைகளும், மல்லிகை மாலதி ஜாதி இவைகளும் மற்றும் கானகத்தில் எந்தெந்த பூங்கொடிகள் உள்ளனவோ அவைகளும் பெண்ணுருவம் தரித்துப் பாத்வாஜரது ஆஸ்ரமத்தில் விருந்துண்ணும் பரதனது ஸேனு ஜனங்களைப் பார்த்து 'மஹா ஜனங்களே! மத்யம் வேண்டியவர் மத்யத்தைப் பானஞ் செய்வீர்களாக. பசியுடையவர் பாயஸம் உண்பீர்களாக. மாம்ஸம் வேண்டியவர் பரிசுத்தமான மாம்ஸத்தைப் புசித்து மகிழ்வீர்களாக. ஒன்றிலும் குறை செய்யவேண்டாம். எவ்வளவு வேண்டுமோ அவ்வளவும் புசிக்கலாகும்' என்றுரை செய்தன. ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஏழெட்டுப் பெண்கள் வீதம் வந்து சூழ்ந்துகொண்டு அழகான நதிக் கரைகளில் எண்ணெய் தடவி உடம்பைப் பிடித்து ஸ்னானஞ் செய்வித்தனர். அழகான கண்களையுடைய சில மடந்தையர் பாதங்களைப் பிடித்து ஸ்னானஞ் செய்தவர்களின் உடம்பில் ஈரத்தைத் துடைத்து அலங்கரித்து ஏகாந்தத்தில் மத்யபானஞ் செய்வித்தனர். பரத்வாஜரது மஹிமையினால் ஏற்பட்ட சில வேலைக்காரர்கள் யானைகள் குதிரைகள் கோவேறு கழுதைகள் ஒட்டைகள் காளைகள் முதலான வாஹனங்களைக் காப்பவராகி க்ரமப்படி அவ்வவைகளுக்கு வேண்டிய ஆஹாரங்களைக் கொடுத்தனர். மிகுந்த பலமுள்ள அந்த வாஹன பாலர்

கள் இக்ஷ்வாகு குல திலகனுகிய பரதனது படை வீரர்களின் யானை முதலான வாஹனங்களைத் தின்னும்படி தூண்டி, அவைகளுக்குக் கரும்புகளையும் தேன்கலந்த பொரிகளையும் ஆஹாரமாக அளித்தனர். குதிரைக்காரன் தன் குதிரை இன்னதென்று அறிந்திலன். யானைக்காரன் தன் யானை இதுவென்று தோன்றப்பெருதிருந்தனன். அந்த ஸேனையிலுள்ளவர் எல்லோரும் மதகரமான த்ரவ்யங்களால் மதித்து மத்ய பானத்தினுல் மெய்ம்மறந்து புஷ்ப சந்தனுதிகளால் மனக்களிப்புற்று விளங்கினர். அவர்கள் விரும்பின பதார்த்தங்களையெல்லாம் இஷ்டப்படி அனுபவித்து மிகவும் திருப்தியடைந்து செஞ்சந்தனம் பூசி ஒவ்வொருவனும் பல அப்ஸர மடந்தையருடன் கூடி மஹாநந்தமடைந்து 'நாம் அயோத்யைக்கும் போகோம். தண்ட காரண்யத்திற்கும் போகோம். இங்கேயே இருப்போம். பரதன் க்ஷேமமாயிருப்பானுக. ராமனும் அப்படியே ஸுகமாயிருப்பானுக' என்றனர். காலாட்களும் படை வீரர்களும் யானைக்காரர்களும் குதிரைக்காரர்களும் யானை குதிரைகட்டும் வேலைக்காரர்களும், அம்முனிவர் செய்த ஸத்காரத்தினுல் மதித்துத் தமக்கு நாதரில்லையென்றே நினைத்து ஸ்வதந்த்ரர்களாகி இங்ஙனம் உரைசெய்தனர். பரதன் பின்னேடுவந்த ஸேனுஜனங்கள் ஆங்காங்கு ஆயிரமாயிரமாக மனக்களிப்புற்றுக் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு 'இதுவே ஸ்வர்க்கம். மற்றென்றும் அன்று' என்றனர். அந்த ஸைன்ய ஜனங்களெல்லோரும் பூமாலைகள் சூடி ஆயிரமாயிரமாகக் கும்பல் கூடி ஆடுதல் பாடுதல் சிரித்தல் நாற்புறமும் ஓடித் திரிதல் முதலிய பல சேஷ்டைகளைச் செய்தனர். அனந்தரம் அவர்கள் அம்ருதம் போன்ற அன்னங்களை யதேஷ்டமாகப் புசித்தும் த்ருப்தியடையாமல் அங்கு மிகுந்துள்ள திவ்ய பக்ஷ்யங்களைப் பார்த்து மேன்மேலும் புசிக்க நினைத்தனர். அந்த ஸேனையிலுள்ள பரிசாரகர்களும் தாஸிகளும் படை வீரர்களது பார்யைகளும் மற்றும் அங்குள்ள ஸ்த்ரீக

ளும் அனேகமாயிரங் கணக்குள்ள அனைவரும் புதிய வஸ்த்ரங்களை உடுத்து மிகவும் கொழுத்திருந்தனர். அங்கு யானைகளும் கழுதைகளும் ஒட்டைகளும் பசுக்களும் குதிரைகளும், விளையாட்டின்பொருட்டு ஸேனாஜனங்கள் கொண்டுவந்த ம்ருகங்களும் பக்ஷிகளும் பரத்வாஜர் மஹிமையாலுண்டான பக்ஷ்யாதிகளை உட்கொண்டு மிகவும் புஷ்டியடைந்தன. அதில் எவனும் வேறே ஆஹாரம் எதையாயினும் தின்னவில்லை. அங்கு ஒரு மனிதனும் வெளுத்த வஸ்த்ரந் தரிக்காதவனாவது பசித்தவனாவது அழுக்கடைந்த சரீரமுடையவனாவது தலையில் தூள் படிந்தவனாவது புலப்படவில்லை. எல்லோரும் வெளுத்த வஸ்த்ரங்களை உடுத்துப் பசியென்பதறியாமல் எண்ணெய்தேய்த்து ஸ்நானஞ்செய்து பரிசுத்தமாகவிளங்கினர். மேலும், ஆட்டுமாம்ஸங்களையும் பன்றிமாம்ஸங்களையும் சிறந்த வ்யஞ்ஜன ஸமூஹங்களையும் நன்றாகப் பழுத்தபழங்களையிட்டுச்சர்க்கரையுடன்காய்ச்சின ரஸாயனங்களையும் நன்கு சமைக்கப்பெற்று வாஸனையும் ருசியுமுள்ள பருப்பு வகைகளையும் வெளுத்த அன்னராசிகளையும் இட்டு நிறைக்கப்பட்டுப் புஷ்பங்களால் விசித்ரமாக அலங்காரஞ் செய்யப்பெற்று நாற்புறமும் நிரம்பின அனேகமாயிரம் ஸுவர்ண பாத்ரங்களைப் பார்த்து அந்த ஸேனாஜனங்கள் மிக்க ஆஸ்சர்யம் அடைந்தனர். அப்பொழுது அரண்யத்திலுள்ள கிணறுகள் அனைத்தும் பரமான்னமாகிற சேறுகளால் நிறைந்திருந்தன. அங்கு முன்னம் திரிந்துகொண்டிருந்த பசுக்களும் எவ்வளவு வேண்டுமோ அவ்வளவு பாலைச் சுரந்தன. அங்குள்ள வ்ருக்ஷங்களெல்லாம் தேன்களைப் பெருக்கிக்கொண்டிருந்தன. அவ்விடத்து நடைவாவிகளெல்லாம் மைரேய மென்னும் மத்யங்களால் நிறைந்திருந்தன. அதைச் சுற்றி நாற்புறங்களிலும் பாத்ரங்களில் நன்கு

பசனஞ்செய்த மான் மயில் கோழி முதலியவற்றின் மாம்ஸங்கள் விளங்கின. ஆயிரமாயிரமாக அன்னக்குடங்களும் வ்யஞ்ஜன மிடப்பெற்ற அனேக லக்ஷம் குடங்களும் கோடிகோடியாகப் பொன்மயமான போஜன பாத்ரங்களும், சுக்கு முதலிய ஸம்பாரங்கள் சேர்த்து நன்கு மணஞ் சேர்க்கப்பெற்ற தயிர் நிறைந்த பெரிய குடங்களும் சிறிய குடங்களும் வாணக்களும் அங்குப் புலப்பட்டன. அந்தப் பாத்ரங்களெல்லாம் நன்கு சுத்தஞ் செய்யப்பட்டு விளக்கமுற்றிருந்தன. அங்குச் சில மடுக்கள் மிகப் பழையதும் புதியதுமல்லாமல் விளாங்கனியின் பரிமளமுள்ள வெளுத்த மேலான கபித்தமென்னும் மோர் நிறைந்திருந்தன. சில மடுக்கள் சுக்கு திப்பிலி மிளகுகளும் ஏலம் லவங்கம் தக்கோலம் நாகபுஷ்பங்களும் சர்க்கரை இஞ்சி சீரகங்களும் சேர்த்து மணமிடப்பெற்ற ரஸாலமெனனும் மோர் நிறைந்திருந்தன. சில மடுக்கள் வெளுப்பான தயிர் நிறைந்திருந்தன, சில மடுக்கள் பாயஸம் நிரம்பியிருந்தன. இவைகளுக்கு வ்யஞ்ஜனமாகச் சர்க்கரைக் குவியல்களும் சர்க்கரை கலந்த யவ கோதுமை அப்பங்களின் ராசிகளும் புலப்பட்டன. அந்த ஸேனுஜனங்கள் நதித்துறைகளில் பாத்ரங்களில் அரைத்து வைக்கப்பட்ட சீக்காய் நெல்லிக்காய் முதலியவைகளையும் உளுத்தமா முதலிய உடம்புப் பொடிகளையும் காய்ச்சின சீக்காய் முதலிய கஷாயங்களையும் எண்ணெய் வெந்நீர் முதலிய நானுவகை ஸ்னான த்ரவ்யங்களையும் கண்டனர். மேலும், வெளுத்துக் கூர்ச்சங்களோடு கூடின தந்த காஷ்டங்களும் கிண்ணங்களிலிடப்பட்ட வெளுத்த சந்தனக் குழம்புகளும் நன்றாகத் துடைக்கப்பட்டுப் பளபளவென்று விளங்குகின்ற கண்ணுடிகளும் சிறந்த வஸ்த்ரங்களும் அனேக மாயிரம் பாதுகை ஜதைகளும் பாதரக்ஷை ஜதைகளும் மைச்சிமிழ்களும் சீப்புக்களும் மீசை முதலியவற்றைச் சரிப்படுத்தும் சிறிய கூர்ச்சங்களும் அலங்காரத்தின் பொருட்டு வைக்கப்

பட்ட கத்தி முதலான ஆயுதங்களும் தனுஸுக்களும் கவசங்களும் விசித்ரமான படுக்கைகளும் அற்புதமான ஆஸனங்களும் ராசிராசியாக விளங்கக் கண்டனர். கழுதைகளும் ஒட்டைகளும் யானைகளும் குதிரைகளும் ஆஹாரம் தின்றபின் ஜீர்ணமாகும்பொருட்டுத் தண்ணீர் குடிப்பதற்காக நீர் நிறைந்த மடுக்களும், இழிந்து ஸ்னானஞ் செய்வதற்குரிய துறைகள் பொருந்திக் கருநெய்தலும் தாமரையும் நிறைந்து ஆகாசம்போல் நிர்மலமான ஜலங்கள் பொருந்தி ஸுகமாக ஸ்னானஞ் செய்யத்தகுந்த குளங்களும் நீலமும் வைடூர்யமும் போன்று பசுக்களின்பொருட்டு ஸித்தஞ் செய்யப்பட்ட இளம்புல் கட்டுக்களும் புலப்பட்டன. அந்தப் படையிலுள்ளவர் இதுவரையில் எங்கும் காணாததும் கேளாததும் யாது ப்ரயத்னமுமின்றி ஸித்தித்ததும் அற்புதமாயிருப்பதால் ஸ்வப்னத்தை நிகர்த்ததும் இப்படி யப்படியென்று சொல்லக்கூடாததுமாக அங்ஙனம் பரதனுக்காக மஹர்ஷி ஏற்படுத்தின அவ்விருந்தைக் கண்டு மிகவும் ஆச்சர்யம் அடைந்தனர். நந்தனவனத்தில் தேவதைகள் விளையாடுவதுபோல் பரத்வாஜாஶ்ரமத்தில் இவ்வண்ணம் அவர்கள் நானாவித விளையாட்டுக்களைச் செய்துகொண்டிருக்கையில் அன்றிரவு கடந்தது. அனந்தரம் அந்நதிகளும் தேவகந்தர்வர்களும் அவ்வுத்தம ஸ்த்ரீகளும் பரத்வாஜ முனிவரிடம் அனுமதி பெற்று வந்த வழியே தத்தமிடத்திற்குப் போயினர். பொழுதுவிடிந்த பின்பும் மனிதர்கள் அவ்வண்ணமே மத்யத்தால் மிகவும் மதங்கொண்டு அப்படியே திவ்யாகுருசந்தனப் பூச்சுக்களுடன் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருந்தனர்.[1] திவ்யங்களான பலவகை நற் பூமாலைகள் மனிதர்களால் படுக்கையில் துவக்கப்பட்டு வாடி மலர்கள் உதிர்ந்து தனித்

1. இதனால் இது இந்த்ரஜாலம்போலன்று, உண்மையான பதார்த்தமே யென்று தெரிகின்றது.

தனியே சிதறியிருந்தன. தொண்ணூற்றொன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பரத்வாஜர் பரதனுக்குச் சித்ரகூடம் போம் வழியைக் கூறுதலும், பரதன் பரத்வாஜருக்குக் கௌஸல்யாதிகளை அறிவித்தலும், சித்ரகூடம் போகப்புறப்படுதலும், இடையில் யமுனாநதிக் கரையிலுள்ள வனத்தில் ஸேனா நிவேசஞ் செய்தலும்.

பிறகு பரதன் பரிவாரத்துடன் ஆதித்யம் பெற்று அன்றிரவெல்லாம் இருந்து ராமனைப் பார்க்க மனவிருப்பங்கொண்டு பரத்வாஜரிடம் போயினன். பரத்வாஜ மஹர்ஷியும் அக்னி கார்யந் தீர்ந்தவுடன் தன்னிடம் வந்து கைகூப்பி நிற்கின்ற புருஷஶ்ரேஷ்டனாகிய அந்தப் பரதனைப் பார்த்து,'பாபமற்றவனே! உனக்கு எமதாஶ்ரமத்தில் ராத்ரி ஸுகமாகக் கடந்ததன்றா! நான் நடத்தின ஆதித்யத்திற்கு உனது ஜனங்களெல்லோரும் த்ருப்தி அடைந்தார்களா? எனக்கு இதைச் சொல்வாய்' என்று வினவினர். மிகுந்த ஒளியுடன் விளக்கமுற்றுத் தான் புறப்படும்பொழுதே தன்னைப்பார்க்கும்பொருட்டு ஆஶ்ரமத்தினின்றும் புறப்பட்டு வருகின்ற அம்மஹர்ஷியைப் பார்த்துப் பரதன் கைகூப்பி நமஸ்கரித்து 'மஹானுபாவரே! நானும் என் மந்த்ரிகளும் எனது ஸேனாஜனங்களும் குதிரை முதலான வாஹனங்களும் ஆகிய அனைவரும் ஸமஸ்தமான [2] வாஞ்சித பதார்த்தங்களையும் பெற்று

---

1. பரத்வாஜமஹர்ஷி பரதனது மனஸ்ஸைப் பரீக்ஷிக்க இங்ஙனம் விருந்து செய்தனர். பரதனுக்கு ராமனிடத்தில் அன்பில்லையாயின் இந்தப் போகத்தில் மூழ்கியிருப்பானென்று ரிஷியின் அபிப்ராயம். பரதன் அங்ஙனம் அதில் கால் தாழாமல் ராமனைப் பார்க்கப் பறந்தானென்று தெரிகின்றது.

2. வாஞ்சிதம்-விரும்பப்பட்ட.

த்ருப்தி அடைந்திருக்கின்றனம். எமது பரிசாரகர்கள் முதலாக நாங்களெல்லோரும் இளைப்பாறி தேஹஸந்தாபமும் தீர்ந்து ஸம்ருத்தமான அன்னபானங்களையும் உட்கொண்டு அழகான க்ருஹங்களில் மிக்க ஸுகமாக வஸித்திருந்தனம். ரிஷிதிலகரே! உம்மிடத்தில் இஷ்டப்படி போய்வர அனுமதி வேண்டுகின்றனன். எனது ஐயனிடத்திற்குப் போகின்றனன். என்னை ஸ்னேஹம் பொருந்திய கண்ணால் கடாக்ஷிப்பீராக. நீர் யோகமஹிமையால் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவர். ஆகையால் பித்ருவசன பரிபாலனமென்னும் தர்மத்தை ஆசரிக்கின்ற அம்மஹாதீரனது ஆஶ்ரமம் எதுவோ சொல்ல வேண்டும். அதற்குப் போகும் வழி யாது? அது இவ்விடத்திற்கு எவ்வளவு தூரம்? இதையெல்லாம் எனக்கு ஸவிஸ்தரமாகச் சொல்வேண்டும்' என்றனன். பரதன் அங்ஙனம் வினவுகையில், மஹாதேஜஸ்வியும் மஹா தபஸ்வியுமாகிய பரத்வாஜர் அண்ணனைப் பார்க்க விரும்புகின்ற பரதனைப் பார்த்து, 'பரதா! இங்கிருந்து இரண்டரையோஜனை தூரம் நடந்து போகையில், முனிவர் தவிர மற்றை எவரும் புலப்படாத அரண்யத்தில் அழகிய தாழ்வரைகளும் காடுகளும் அமைந்த சித்ரகூடமென்னும் பர்வதம் இருக்கின்றது. அதன் வடபாகத்தில் மந்தாகினியென்னும் நதி பெருகி வருகின்றது. அதன்கரையில் வ்ருக்ஷங்கள் புஷ்பித்து நன்கடர்ந்து விளங்குகின்றன. நிரம்பப்பூத்து அழகான அரண்யங்களும் அங்கிருக்கின்றன. அப்பா! அந்நதியின் பக்கத்திலேயே சித்ரகூடபர்வதம் இருக்கின்றது. அதில் அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களின் பர்ணசாலை உளது. அதில் அவர்கள் வாஸஞ் செய்கின்றனர். இது நிச்சயம். ஸேனைகளுக்குத் தலைவனே! மஹாபாக்யமுடையவனே! இவ்விடத்திற்குத் தென்புறமாகப் போகும் மார்க்கத்

தில் கொஞ்ச தூரம் ரத கஜ துரகங்கள் நிறைந்த ஸைன்யத்தைக் கொண்டுபோய் அதற்குப் பின் தென் மேற்காகச் செல்லும் கிளைவழியைப்பற்றி நடப்பாயாக. அரண்யங்களில் வழி ஸூக்ஷ்மமாயிருக்குமாகையால் அதற்கு வலப் பக்கத்திலாவது இடப்பக்கத்திலாவது விஸ்தாரமாயிருக்கும் ப்ரதேசத்தில் ஸேனையை நடத்திக் கொண்டு செல்வாயாக. பிறகு ராமனைப் பார்ப்பாய்' என்றனர். ப்ரயாணமென்று கேள்விப்பட்டு ராஜாதிராஜனாகிய தசரதனது பார்யைகள் கௌஸல்யை முதலானவர்கள் வாஸஸ்தானத்தை விட்டு வெளியே வரத்தகாதவராயினும் வாஹனங்களை விட்டு வந்தனஞ் செய்வதற்காக பரத்வாஜமஹர்ஷியைச் சுற்றிக்கொண்டனர். அவர்களில்[1] வார்த்தகத்தினாலும் ரிஷி தர்ஶனத்தினாலும் நடுக்குமுற்றுப் புத்ரசோகத்தால் இளைத்து தீனையாயிருக்குங் கௌஸல்யாதேவி ஸுமித்ரையுடன்கூட அம்முனிவரது பாதங்களைத் தனது ஹஸ்தங்களால் பிடித்துக்கொண்டு நமஸ்காரஞ் செய்தனள். பிறகு தன் மனோரதம் ஈடேறப்பெறுமல் யாவரும் இகழ்வதற்குமாத்ரம் இடமாக நின்ற கைகேயி நாணத்துடன் வந்து அம்முனிவரைப் பணிந்தனள். அவள் அப்பொழுது மனம் புண்பட்டவளாகிக் கௌஸல்யாதிகளைப்போல் அம்மாமுனிவர் எதிரில் நிற்க முகமில்லாமல் அம்மஹானுபாவரை வலஞ்செய்யும் வ்யாஜத்தினுல் அவ்விடமிருந்து சென்று பரதனது அருகில் போய் நின்றனள். பின்பு வ்ரதங்களில் மனந் திடமாயிருக்கப்பெற்ற பரத்வாஜர் பரதனைப் பார்த்து 'ரகுகுல திலகனே! [2] உன் தாய்மார்களில் அவரவர்களின் பேர் முதலியவற்றைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகின்றேன்;

---

1. வார்த்தகம் - கிழத்தனம்

2. ஸர்வஜ்ஞரான மஹர்ஷிக்குக் கௌஸல்யாதிகள் தெரிந்திருந்தும் பரதன் மூலமாகக் கைகேயியின் யோக்யதையை வெளிப்படுத்த வினவினர்.

சொல்வாய்' என்று வினவினர். உண்மை பேசுகையாகிற தர்மத்தில் நிலை நின்றிருப்பவனாகிய பரதன் வார்த்தை சொல்லுவதில் நிபுணனாகையால் பரத்வாஜர் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டுக் கைகூப்பிக்கொண்டு 'மஹாநுபாவரே! இதோ தீனையாகிச் சோகத்தாலும் உபவாஸத்தாலும் இளைத்து தர்மதேவதைபோல் புலப்படுகின்றாளே, இவள் என் தந்தைக்குப் பட்டமஹிஷி. இவள் கௌஸல்யையென்னும் பேருடையவள். அதிதி விஷ்ணு தேவனைப் பெற்றாற்போல் இவளே புருஷஶ்ரேஷ்டனும் ஸிம்ஹம்போல் கம்பீரமாக நடப்பவனுமாகிய ராமனைப் பெற்றவள். மனவருத்தமுற்று அரண்யத்தில் புஷ்பங்களை உதிர்த்த கர்ணிகாரச் செடியின் கிளைபோல் நடுக்கமுற்றுக் கௌஸல்யையின் வலப் புஜத்தைத் அணைத்து நிற்கின்றாளே, இவள் ஸுமித்ரை. வீரர்களும் உண்மையான பராக்ரமமுடையவர்களும் அஶ்வினி தேவதைகள்போல் விளங்கும் குமாரர்களுமாகிய லக்ஷ்மணசத்ருக்னர்களிருவரும் இவளது புதல்வர்களே. எவளுக்காகப் புருஷஶ்ரேஷ்டர்களான ராமலக்ஷ்மணர்கள் ராக்ஷஸர் நிறைந்த தண்டகாரண்யத்திற்குத் துரத்தப்பட்டு ஜீவநாசமடைந்தவராகி இவ்வரண்யம் வந்து சேர்ந்தார்களோ, எவளுக்காக தசரதர் பிள்ளைகளைப் பிரிந்து ஸ்வர்க்கம் அடைந்தனரோ, அப்படிப்பட்ட கோபிஷ்டையும் நற்புத்தியில்லாதவளும் கட்டமுகியென்னுஞ் செருக்குடையவளும் தர்மத்தை விட்டுக் கேவலம பொருளாசையுற்றவளும் மிகக் கொடியவளும் நல்லவள் போல் மேலுக்குப் புலப்படுகின்றவளும் பாபத்தையே இடமாகக் கைப்பற்றினவளுமாகிய என் தாய் கைகேயியென்பவள் இவளே. இவளால்தான் நான் இம்மஹாவ்யஸனத்தை அநுபவிக்கிறேன்' என்றனன். அந்தப் புருஷ ஶிகாமணி கண்ணீரால் வார்த்தை தழதழக்கப்பெற்று

1 ஜீவநாசம்—பிழைத்திருந்தே கண்காணாமல் மறைதல்.

இங்ஙனம் சொல்லிக் கண்கள் சிவக்கப்பெற்று, சினந்த ஸர்ப்பம்போல் பெருமூச்செறிந்துகொண்டிருந்தனன். புத்தியில் சிறந்தவராகையால் வரப்போகிற விஷயங்களை யெல்லாம் அறியவல்லராகிய பரத்வாஜமஹர்ஷியும் அங்ஙனம் மொழிகின்ற பரதனைப் பார்த்து ப்ரயோஜனம் அமைந்திருக்குமாறு 'பரதா! நீ [1] கைகேயியிடத்தில் தோஷம் உளதென்று நினைக்கலாகாது. ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பின இது ஸுகத்தையே மேல்விளையும் பலனாக வுடையதாகப் போகின்றது. (இதனால் ஸுகமே விளையப்போகின்றதன்றிக் கெடுதியொன்றும் இல்லை). ராமனை அரண்யத்திற்கு அனுப்பினதால் இவ்வுலகில் தேவதைகளுக்கும் தானவர்களுக்கும் ஆத்மவித்துக்களான ரிஷிகளுக்கும் ஹிதமே உண்டாகப் போகின்றது' என்றனர். பரதன் மஹர்ஷிக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து அவரிடம் ஆசீர்வாதம் பெற்று அவர்க்கு ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்து ஸைன்யத்தை அழைத்து ப்ரயாணத்திற்கு ஸந்நாஹம் நடத்தும்படி ஆஜ்ஞாபித்தனன். அனந்தரம் ஸைன்யத்திலுள்ள ஜனங்கள் பலவகைப்பட்டவராகையால் தந்தமக்குத் தகுந்தபடி ஸ்வர்ணத்தினால் அலங்கரிக்கப்பெற்று ஸித்தமாயிருக்கின்ற திவ்யமான பலவகைக் குதிரைகள் மேலும் பலவகைத் தேர்கள்மேலும் ஏறிக்கொண்டனர். பிறகு பெண் யானைகளும் ஆண்யானைகளும் ஸ்வர்ணமயமான கயிறுகளும் த்வஜங்களுமுடையனவாகி வர்ஷாகாலத்தில் கர்ஜனைசெய்கின்ற மேகங்கள்போல் கழுத்தில் கட்டிய மணியோசையுடன் புறப்பட்டன. பெரியனவும் சிறியனவுமாகி மிகுந்த விலையுள்ள பலவகை மேலான வாஹனங்கள் மனிதர்களால் தூக்கப்பட்டுப் புறப்பட்டன. காலாட்கள் கால்நடையாகவே கூடப் போயினர். அனந்தரம் அப்பொழுதே கௌஸல்யை முதலிய ஸ்த்ரீகள்

---

1 கைகேயி தேவப்ரேரணத்தால் அங்ஙனஞ் செய்ததையும் ராவணவதாதிகளால் உலகங்களுக்கு ஸுகம் விளைவதையும் ஸர்வஜ்ஞரான மஹர்ஷி அறிந்து இவ்வண்ணம் மொழிந்தாரென்றுணர்க.

ராமனைப் பார்க்கவேண்டுமென்னும் விருப்பத்துடன் ஸந்தோஷமுற்றுச் சிறந்த வாஹனங்கள்மேல் ஏறிப் போயினர். ஸ்ரீமானாகிய பரதன், சந்த்ரஸூர்யர்கள் போல் நிரம்ப ஒளியுற்றதும் வஸிஷ்டாதிகளால் ஆஜ்ஞை செய்யப்பெற்றதும் அழகுள்ளதுமாகிய பல்லக்கின் மேல் ஏறிப் பரிவாரங்கள் சூழப்பெற்றுப் போயினன். ரத கஜ துரகங்கள் நிறைந்து, அவ்விடத்தில் தெற்கு முகமாகப் பெருகிச்செல்கின்ற கங்காநதியின் மேலண்டைக்கரையில் இழிந்திருந்த அம்மஹாஸேனையானது ம்ருகங்களும் பக்ஷிகளும் நிரம்பின பல வனங்களைத் தாண்டி ஆங்காங்குப் பர்வதங்களிலும் நதிகளிலும் இளைப்பாறி, மேற்கிளம்பின மேகம்போல் தென்திசை முழுமையும் பரந்து ப்ரயாணமாய்ப் போயிற்று. அப்பொழுது யானைகளும் குதிரைகளும் படைவீரர்களும் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் விளங்கப்பெற்ற அந்தப் பரதஸைன்யம் அம்மஹாரண்யத்தில் ப்ரவேசித்து அங்குள்ள ம்ருக பக்ஷி ஸமூஹங்களைப் பயமுறுத்திக்கொண்டு மிகவும் ப்ரகாசித்தது. தொண்ணூற்றிரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பரதன் சித்ரகூடத்தின் தாழ்வரையிலுள்ள வனங்களில் புகுதலும், வனவர்ணனமும், ராமாஸ்ரமத்தைத் தேடுதலும், புகையைப் பிடித்து ஆஸ்ரமத்தை அறிந்து ஸைன்யத்தை அவ்விடத்திலேயே நிறுத்துவதும்.

அம்மஹாஸைன்யம் போய்க்கொண்டிருக்கையில், அரண்யத்திலுள்ள யானை முதலியவற்றின் கூட்டங்களில் தலைமையுள்ள அந்தந்த ஜந்துக்கள் அந்த ஸேனையைக்கண்டு அச்சங்கொண்டு தந்தமது கூட்டங்களோடு நெடுந்தூரம் ஓடிப்போயின. காட்டுவரிசைகளிலும் மலைகளிலும் நதிகளிலும் காடி புள்ளிமான் கலைமான் முதலிய ம்ருகங்கள் கூட்டங்கூட்டமாக நாற்புறங்களிலும் ஆங்காங்குத் திகைத்து நின்றமையால் ஸைன்யஜனம்

களுக்குப் புலப்பட்டன. தர்மஸ்வபாவனாகிய அந்தத் தசாதகுமாரன் மனக்களிப்புற்றுச் [1]சதுரங்கமுள்ள தனது பெரும் ஸைன்யம் ரதகோஷங்களாலும் குதிரைக் கனைப்பு முதலியவற்றாலும் பேரொலி செய்துகொண்டு பரந்து வருகையில் ப்ரயாணமாய்ப் போயினன். மஹாநுபாவனாகிய பரதனது ஸைன்யம் ஸமுத்ரப்ரவாஹம் போல் அதிவிஸ்தாரமுடையதாகி, வர்ஷாகாலத்தில் மேகம் ஆகாயத்தைக் கவர்வதுபோல் பூமி முழுவதும் மறைத்தது. அச்சமயத்தில் பூமியானது மிகுந்த வேகமுள்ள குதிரைக்கூட்டங்களாலும் யானைகளாலும் சூழப்பெற்று நெடுநேரம் கண்ணுக்குத் தோற்றாமலேயிருந்தது. ஸ்ரீமானாகிய அந்தப் பரதன் வெகுதூரம் அங்ஙனம் சென்று வாஹனங்கள் மிகவும் இளைப்புற்றிருப்பது கண்டு ஆலோசனைகளில் ஸமர்த்தராகிய வஸிஷ்டரை நோக்கி 'இத்தேசம் எங்ஙனம் புலப்படுகிறதோ அதை ஆலோசித்துப் பார்த்தால், பாத்வாஜரிடம் நான் எப்படி கேட்டேனோ; அப்படியே இதோ புலப்படுகின்றது. ஆகையால் பாத்வாஜர் சொன்ன இடத்திற்கு ஸ்பஷ்டமாக நாம் வந்து சேர்ந்தனம். இதோ இந்தப் பர்வதமே சித்ரகூடம். இந்நதியே மந்தாகினி. இதோ தூரத்தில் கருமுகில்போல் கறுத்த வனம் விளங்குகின்றது. மேகம்போல் புலப்படுகின்ற எனது யானைகள் இப்பொழுது அழகான சித்ரகூட பர்வதத்தின் தாழ்வரைகளைக் கொற்றிக் குளம்பரிக்கின்றன. வர்ஷாகாலத்தில் ஜலத்தை முகந்து கறுத்திருக்கும் மேகங்கள் மழை பெய்வது போல், தாழ்வரையிலுள்ள வ்ருக்ஷங்கள் புஷ்பங்களைப் பொழிகின்றன, காண்பீர்' என்றுரைத்துப் பிறகு தம்பியைப் பார்த்து 'சத்ருக்ந! முதலைகள் நிறைந்த மஹாஸமுத்ரம்போல் நாற்புறங்களிலும் மிருகங்கள் நிரம்பியதாகிக் கின்னரர்கள் ஸஞ்சரிக்கும் தேசமாகிய இந்தப் பர்வதத்தைக்

1. சதுரங்கம்-தேர் யானை குதிரை காலாட்களென்கிற நான்கு அங்கங்கள்.

காண்பாய். சரத்காலத்தில் மழையைப் பெய்து வெளுத்திருக்கும் மேகங்கள் காற்றால் ஏவுண்டு ஆகாயத்தில் மிக்க வேகத்துடன் உலாவுவதுபோல், இம்மான்களின் கூட்டங்கள் நமது ஸைன்யங்களால் துரத்தப்பட்டு விரைவாய் ஓடுகின்றன, பார். தென்னாட்டு மனிதர்கள் மேகம்போல் கறுத்து விளங்குகின்ற தலைமயிர்களை ஒருவிதமாக உயர எடுத்துக் கட்டி அவற்றில் பூமாலைகளைச் சூடுவதுபோல், இந்த வ்ருக்ஷங்களும் மேகம்போல் கறுத்திருக்குந் தமது சிரஸுக்களில் நிரம்பப் பூத்திருக்கிற புஷ்பங்களைச் சிரோபூஷணமாகத் தரித்திருக்கின்றன. பயங்கரமாகப் புலப்படுகின்ற இவ்வரண்யம் முன்பு மனிதர்களின் ஸஞ்சாரமேயின்றி நிஶ்ஶப்தமாயிருந்து, இப்பொழுது நமது ஸைன்யத்திலுள்ள ஜனங்கள் நிரம்பப் பெற்று ஜனங்கள் நிறைந்த அயோத்யாபுரம்போலவே எனக்குப் புலப்படுகின்றது. குதிரை முதலியவற்றின் குளம்புகளால் கிளம்பின தூள் ஆகாயம் முழுவதும் மறைத்து நிற்கின்றது. இதனால் எனக்கு ராமாஶ்ரமமிருக்குமிடத்தைக் கண்டுபிடிப்பது அஸாத்யமாகையால் காற்று எனக்கு ப்ரியஞ்செய்ய விரும்பியதுபோல் சீக்ரமாக அந்தத் தூளை அப்புறம் அடித்துக்கொண்டுபோய் விடுகின்றது. சத்ருக்ந! சிறந்த ஸாரதிகள் ராமனைப் பார்க்கவேண்டுமென்னுங் குதூஹலத்தினால் அரண்யத்தில் குதிரைகள் பூட்டின ரதங்களின் மீதேறி அவைகளைச் சீக்ரமாகவும் நன்றாகவும் ஓட்டுகின்றனர், பார். அழகான தோகைகள் அமையப்பெற்றுப் பார்க்க மிகவும் இனியவைகளாகிய இம்மயில்கள் ரதம் முதலியவற்றின் சப்தத்தைக் கேட்டுப் பயந்து சீக்ரமாக இதோ தத்தமது இருப்பிடமாகிய இப்பர்வதத்தைச் சேருகின்றன, பார்.

இந்த ப்ரதேசம் மிகவும் அழகாயிருக்கையால் எனக்கு இது ஸ்வர்க்கமார்க்கமோ என்னும்படி தோற்றுகின்றது. ஆகையால் இது ரிஷிகளின் வாஸஸ்தானமென்பது நிச்சயம். அடவியில் புள்ளிமான்கள் பல பெண்மான்களோடு கூடிச் சரீரம் முழுமையும் புஷ்பங்களால் சித்ரஞ்செய்யப்பட்டவைபோல் அழகிய உருவங்களுடன் புலப்படுகின்றன. நல்லது; புருஷஸ்ரேஷ்டர்களாகிய ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக ஸைன்யத்திலுள்ளவர் ஆங்காங்குச் சென்று அரண்யம் முழுவதும் தேடுவார்களாக' என்றனன். பரதன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டுச் சூரர்களான புருஷர்கள் சிலர் ஆயுதங்களைக் கையிலேந்தி அவ்வரண்யத்தில் ப்ரவேசித்து அதில் கொஞ்ச தூரத்தில் புகையெழும்பக் கண்டனர். அதைக் கண்டவுடன் அவர்கள் திரும்பிப் பரதனிடம் வந்து 'மனிதர்களில்லாத இடத்தில் அக்னியிருக்க நேராது. ஆகையால் இங்கேயே ராமலக்ஷ்மணர்களிருப்பது நிச்சயம். ஒருகால் பரந்தபர்களும் புருஷசிகாமணிகளுமாகிய அந்த ராஜகுமாரர்கள் இங்கில்லாமற் போயினும், இங்கு ராமனை நிகர்த்த உத்தம தாபஸர்களாவது இருக்கவேண்டும். இதற்கு ஸந்தேஹமில்லையென்று நினைக்கிறோம்' என்றனர். பகைவரது பலத்தைப் பாழ் செய்ய வல்லவனாகிய பரதன், ந்யாயமுணர்ந்தவர்கள் கொண்டாடும்படி அவர்கள் உரைத்த அவ்வுரையைக் கேட்டு ஸேனாஜனங்களெல்லோரையும் பார்த்து 'நீங்கள் இங்குச் சப்தஞ்செய்யாமலிருப்பீர்களாக. இதற்குமேல் நீங்கள் தாண்டி வரவேண்டாம். ராஜாக்களில் நானொருவனும், மந்த்ரிகளில் ஸுமந்த்ரனும் ருத்விக்குகளில் குருவாகிய வஸிஷ்டரும் ஆகிய இம்மூவர் மாத்ரமே போகின்றனம்' என்று ஆஜ்

ஞாபித்தனன். இங்ஙனம் ஆஜ்ஞாபிக்கையில் அந்த ஸைன்யத்திலுள்ளவர் அனைவரும் அங்கேயே நிலைநின்றிருந்தனர். பரதன் அந்தப் புகையின் நுனி புலப்பட்ட இடத்தில் கண்ணை நிலை நிறுத்திக்கொண்டு சென்றனன். அப்போது பரதன் நிறுத்திப்போன ஸேனாஜனங்கள் எதிரில் புகையின் நுனியைக் கண்ட மாத்ரத்தில் இனிச் சீக்ரத்திலேயே ப்ரியனாகிய ராமனைப் பார்க்க நேரலாமென்றறிந்து ஸந்தோஷ மடைந்திருந்தனர். தொண்ணூற்று மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமன் ஸீதைக்குச் சித்ரகூடத்திலுள்ள விசேஷங்களைக் காண்பித்தல்.

அனந்தரம் அவ்விடத்தில் தேவதைபோன்ற ஸ்ரீ ராகவன் பர்வதங்களிலும் அரண்யங்களிலும் ப்ரீதியுடையவனாகையால் அந்தச் சித்ரகூட பர்வதத்தில் ஒரு மாஸம் வஸித்திருந்து பரதன் வருமன்று ஸீதைக்கு ஸந்தோஷஞ் செய்ய விரும்பியும் தன் மனத்தைக் கொஞ்சம் விநோதப்படுத்த முயன்றும் தேவேந்த்ரன் சசீதேவிக்குச் சொல்லுவதுபோல் தன் பத்னிக்குச் சித்ரங்களான சித்ரகூட பர்வதத்திலுள்ள விசேஷங்களைக் காண்பித்துக்கொண்டு இங்ஙனம் மொழிந்தனன்:— [1] 'கல்யாணி! ரமணீயமான இந்தச் சித்ரகூட பர்வதத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதனால் ராஜ்யங் கை சோர்ந்ததாவது நண்பர்களைப் பிரிந்திருத்தலாவது என் மனத்திற்கு எள்ளளவாயினும் வருத்தம் விளைக்கவில்லை. மங்கலஸ்வபாவ முடையவளே! இப்பர்வதம் பலவகைப் பக்ஷிகணங்களோடு கூடிக் கைரிகதாதுக்கள் நிறைந்து ஆகாயத்தில் உறைவனபோல் மிகவுமுயர்ந்த சிகரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்குகின்றது; இதைக் காண்பாயாக. பர்வதங்களிற் சிறந்த இந்தச் சித்ர

---

1. மங்கலஸ்வபாவமுடையவளே!

கூடம் பலவகைத் தாதுக்கள் நிறைந்திருக்கையால் இதில் சில ப்ரதேசங்கள் வெள்ளியைப்போல் மிக்க வெண்மை நிறமுடையவைகளும், சில ரக்தம்போல் சிவப்புநிற முடையவைகளும், சில பொன்வர்ணமுடைய வைகளும், சில மஞ்ஜிஷ்டை வர்ணமுடையவைகளும், சில இந்த்ரநீலவர்ணமுடையவைகளும், சில புஷ்யராக வர்ணமுடையவைகளும், சில ஸ்படிகவர்ணமுடையவை களும், சில தாமும்பூவர்ணமுடையவைகளும், சில நக்ஷத்ரவர்ணமுடையவைகளும், சில பாதரஸவர்ணமுடைய வைகளுமாகி மிகவும் ப்ரகாசிக்கின்றன. இந்தச் சித்ர கூடபர்வதம் முனிவர்களின் ஸந்நிதானத்தால் கொடுமையும் பகையும் நீங்கி மிகவும் சாந்தகுணம் பொருந்திய பலவகை மான்களும் பெரும்புலிகளும் சிறுத்தைகளும் காடிகளும் பலவிதப் பறவைகளும் கூட்டங்கூட்டமாய் நிறைந்து மிகவும் விளங்குகின்றது. மேலும் இதில் மா நாவல் வேங்கை வெள்ளலத்தி முள்ளம் பலா கொன்றை அழிஞ்சில் பவ்யம் தினிசல் பில்வம் திந்துகம் மூங்கில் குமிழம் வேம்பு மாவலிங்கம் இருப்பை மஞ்சாடி இலந்தை நெல்லி கடம்பு பரம்பு இந்திரம் மாதுளை முதலிய மரங்கள் புஷ்பித்தும் பழுத்தும் நிழல் நிறைந்தும் தழைத்தும் அழகாயிருப்பதால் இம்மலை மிகவும் அழகுபெற்றிருக்கின்றது. நல்லொழுக்கமுடையவளே! அழகான இம்மலையின் தாழ்வரைகளில், பார்த்தவுடனே மயிர்க்கூச்சலை விளைக்கின்ற கின்னரர்கள் தம்பதிகளாய்க்கூடி ஒருவர்க்கொருவர் மனம்பொருந்தி [1] விஹாரஞ் செய்வதைக் கண்ணுறுவாய். வித்யாதரர்கள் மரக்கிளைகளில் வாள் முதலிய படைக்கலங்களையும் சிறந்த வஸ்த்ரங்களையும் தொங்கவிட்டிருப்பதைக் காண்பாய். வித்யாதர ஸ்த்ரீகள் க்ரீடை செய்யும் அழகான இடங்களையும் இதோ பாராய். சில இடங்களில் மேலிருந்து விழுகிற அருவிகளும் சிலஇடங்களில் பூமியைப்பிளந்து மேல்கிளம்பி வருகிற அருவிகளும் சில இடங்களில்

---

1. விஹாரம்—விளையாடுதல்.

ஸாதாரணமாய்ப் பெருகிவரும் நீரூற்றுக்களும் பெருகப் பெற்ற இப்பர்வதம் பலவாறு மதஜலத்தைப் பெருக்குகின்ற மதயானைபோல் திகழ்கின்றது. குகையினின்று வீசுகின்ற இக்காற்றானது பலவகைப் புஷ்பங்களின் வாஸனையமைந்து க்ராணேந்த்ரியத்திற்கு மிக இனிப்பைக் கொடுக்கின்றதே! இது எவனைத்தான் ஸந்தோஷப்படுத்தாது? ஸர்வாங்கஸுந்தரி! இங்கு உன்னோடும் லக்ஷ்மணனோடும் கூடிப் பல்லாண்டுகள் இருப்பேனாயினும், அயோத்யையை விட்டுப்பிரிந்த சோகம் எள்ளளவும் என்னைப் பாதிக்காது. அழகிய கோபமுடையவளே! பலவகைப் புஷ்பங்களும் பழங்களும் நிறைந்து பலவகைப் பக்ஷி ஸமூஹங்களுமடர்ந்து அற்புதமான சிகரங்களுமமைந்து அழகியதுமாகி ஐம்புலன்களுக்கும் ஆநந்தம் விளைக்கின்ற இப்பர்வதத்தில் எனக்கு நிரம்பவும் ப்ரீதி உண்டாயிருக்கின்றது. இந்த வனவாஸத்தினால் தர்மத்தில் தந்தையின் கடனைத் தீர்த்தலும் பரதனுக்கு ப்ரியஞ் செய்கையுமாகிய இரண்டு பலன்கள் எனக்கு நேரிட்டன. விதேஹராஜன் திருமகளே! இந்தச் சித்ரகூடத்தில் மனோவாக்காயங்களென்னும் மூன்று காரணங்களையும் தம்வசமாக்குகின்ற பலவகை விநோதங்களையும் கண்டு என்னோடுகூட நீயும் மனக்களிப்புறுகின்றனையல்லவா? ராஜகுமாரத்தியே! என் முப்பாட்டன்மார் முதலிய முன்புள்ள ராஜர்ஷிகள், இந்த வனவாஸம் இம்மையில் இன்பந் தருவது மாத்ரமேயன்றி மறுமையிலும் இது வானுலகத்தைக் கொடுக்குமென்று மொழிந்தனர். இம்மலையில் சிலைகள் இருபுறமும் நிரம்பிக் கறுப்பு மஞ்சள் வெளுப்பு சிவப்பு ஆகிய பற்பல வர்ணங்கள் பொருந்தி அகன்று நூறு நூறாக விளங்குகின்றன. இந்தப் பர்வதத்தில் இரவில் தமது காந்தியின் மிகுதியால் விளங்குகின்ற அனேகமாயிரம் ஓஷதிகள் அக்னிஜ்வாலை

கள்போல் ப்ரகாசிக்கின்றன. அழகிய கோபமுடையவளே! இம்மலையில் சில இடங்கள் குகைகள் நிறைந்திருக்கையால் க்ருஹங்கள் போலவும், சில இடங்கள் செடிகளும் கொடிகளும் அமைந்திருக்கையால் உத்யானவனங்கள்போலவும், சிலஇடங்கள் ஒரே பாறையாகவும் ப்ரகாசிக்கின்றன. இந்தச் சித்ரகூடபர்வதம் பூமியைப் பிளந்து மேலெழுந்ததுபோல் துலங்குகின்றது. இந்தச் சித்ரகூடத்தினுடைய இந்தச் சிகரமானது எல்லாவற்றிலும் அழகாய்ப் புலப்படுகின்றது. கோஷ்ட புஷ்பங்களும் புன்னாக புஷ்பங்களும் தகர புஷ்பங்களும் பூர்ஜபத்ரங்களும் மேலில் பரப்பப்பெற்றுத் தாமரை யிதழ்களோடுங்கூடிய காமுகர்களின் அழகான படுக்கைகளைப் பார். மாதரசே! காமுகரால் மோத்து எறியப்பட்டு வாடிவதங்கின தாமரைப்பூமாலைகளும் அவர்கள் சாப்பிட்டெறிந்த பலவகைப் பழங்களும் புலப்படுகின்றன, பார். இந்தச் சித்ரகூடம் வேர்களும், காய்களும் ஜலமும் மிகுந்திருக்கப்பெற்று அலகாபுரியையும் மானஸமென்னும் ஸௌகந்திக் ஸரஸ்ஸையும் உத்தரகுருதேசங்களையும் அதிக்ரமித்துச் சிறந்து விளங்குகின்றது. பெண்மணியே! ஸீதே! நான் உன்னோடும் லக்ஷ்மணனோடும் கூடி முன்னோர் சென்ற வழியில் நின்று சிறந்த நியமங்களைக் கைப்பற்றி இந்தப் பதினான்கு ஸம்வத்ஸர காலத்தையும் விளையாடிக் கடத்திப் பிறகு குலதர்மமாகிய ப்ரஜாபாலனத்தை வளர்த்திக்கொண்டு ராஜஸுகத்தை அனுபவிக்கப் போகிறேன்' என்றனன். தொண்ணூற்று நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

{ ராமன் மந்தாகினியென்னும் நதியின் அழகைக்காட்டி ஸீதையை மகிழ்வித்தல். }

ராமன் அவ்வனம் மைதிலிக்குச் சித்ரகூடத்திலுள்ள விசித்ரங்களைக் காட்டி அனந்தரம் அப்பர்வதத்தினின்றும் வெளிப்புறப்பட்டுச்சென்று அங்கு மிகவும் அழகிய ப்ரவாஹத்துடன் பெருகி வருகின்ற ரமணீயமான மந்தாகினியென்னும் நதியைக் காட்டினன். சிறந்த பின்புறமுடையவளும் பர்வதத்தைப் பார்க்கும் ஸந்தோஷத்தினால் மலர்ந்து மாசுமறுவற்ற சந்த்ரன்போல் அழகான முகமுடையவளும் விதேஹராஜன் திருமகளுமான ஸீதையைப் பார்த்து ராமன் ஸந்தோஷத்தினால் கண்களிரண்டும் தாமரையிதழ்போல் மலரப்பெற்று இவ்வனம் மொழிந்தனன்:— 'மிகவும் அற்புதமானமணற்குன்றுகள் அமைந்து ஹம்ஸங்களும் ஸாரஸங்களும் நிரம்பப் பெற்றுத் தாமரைப் புஷ்பங்கள் நிறைந்து அழகாயிருக்கின்ற இம்மந்தாகினி நதியைப் பாராய்! இந்நதி இரண்டு [1] தீரங்களிலும் பலவகைப் புஷ்ப வ்ருக்ஷங்களும் [2] பலவ்ருக்ஷங்களும் முளைக்கப்பெற்று எங்கும் விளங்குகின்ற குபேரனது மானஸமென்னும் தாமரை யோடைபோல் முழுவதும் விளங்குகின்றது. ம்ருகங்கள் குவியல் குவியலாக வந்து ஜலங்குடிக்கையால் கலக்கமுற்றுக் குங்குமக் குழம்புபோல் அழகான ஜலமுடைய இந்நதியின் துறைகள் எனக்கு இதில் ஸ்நானஞ்செய்யவேண்டுமென்னும் ப்ரீதியை விளைக்கின்றன. அன்பிற்கிடமாயிருப்பவளே! ஜடைகளையும் க்ருஷ்ணாஜினத்தையும் தரித்து மரவுரியை உத்தரீயமாக உடுத்தின ரிஷிகள் தகுந்த காலத்தில் இம்மந்தாகினியில் நீராடுகின்றனர், காண்பாய். [3] விசாலாக்ஷி! இதோ கடுமையான விரதங்களுடைய சில முனிவர்கள் நியமத்துடன் கைகளை உயர்த்திக் கதிரவனை நோக்கித் தவஞ் செய்கின்றனர். இந்நதியின் இருபுறங்களிலுமுள்ள வ்ருக்ஷங்கள் காற்றினால்

1. தீரம்—கரை. 2. பலவ்ருக்ஷம்—பலன்கள் நிறைந்த வ்ருக்ஷம்.
3. அகன்ற கண்களையுடையவளே!

அசைக்கப்பட்ட சிகரங்களை யுடையனவாகி இலைகளையும் புஷ்பங்களையும் உதிர்க்கையில் இப்பர்வதம் புஷ்பாஞ்சலி இறைத்துக் கைகளை அசைக்கிக்கொண்டு ந்ருத்யஞ் செய்ய முயன்றவன்போல் புலப்படுகின்றது. இந்நதி சில இடங்களில் முத்துப்போல் தெளிந்த நீருடையதும் சில இடங்களில் மணற்குன்றினையுடையதும் சில இடங்களில் ஸ்னானத்தின்பொருட்டு இறங்கின ஸித்தஜனங்கள் நிறைந்ததுமாகி விளங்குகின்றது; பார். காற்றினால் உதிர்க்கப்பட்ட புஷ்பங்கள் சில கரையில் விழுந்து நிறைந்திருக்கின்றன; மற்றுஞ் சில புஷ்பங்கள் ஜலப்ரவாஹத்தின் மத்தியில் வீழ்ந்து மிதக்கின்றன, பார். மங்கல ஸ்வபாவமுடையவளே! சக்ரவாகப் பறவைகள் ஸம்போகத்திற்காக ஒன்றுக்கொன்று இனியகுரலுடன் அழைத்து ஸம்போக காலத்திலுண்டாகும் அழகிய ஒலிகளை ஒலித்துக்கொண்டு ரதியின் பொருட்டு அந்தப் புஷ்பராசியின் மீதேறுகின்றன; அழகுடையவளே! இந்தச் சித்ரகூடம் மிகவும் ஏகாந்தமான போகஸ்தானமாயிருக்கையால் இதைப்பார்த்துக்கொண்டு இதில் வஸித்திருப்பது அயோத்யையில் வஸிப்பதைக்காட்டிலும் அதிக ஸுகமாக எனக்குத் தோற்றுகின்றது. இந்நதி காமத்தை மிகவும் விளைக்கின்றமையால் இதைப் பார்த்திருப்பது உன்னைப் பார்ப்பதைவிட அதிக ஸுகமாயிருக்கிறதென்று நான் நினைக்கிறேன். [1] தவமும் தமமும் சமமும் பொருந்தி அதனால் பாபங்களை யெல்லாம் போக்கின ஸித்தர்கள் நித்யமும் ஸ்னானஞ்செய்கையால் இதன் ஜலம் கலங்கி அவர்களது பாதம் படுவதால் புனிதமாயிருக்கின்றது. இதில் நீ என்னுடன் இழிந்து நீராடுவாயாக. மடந்தையர் மணியே! நீ உன் ஸகிகளுடன்கூடி க்ரீடிப்பதுபோல் என்னுடன் இம்மந்தாகினியில் இழிந்து இதிலுள்ள செந்தாமரைகளும் வெண்தா

---

1. தவமாவது-சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லிய உபவாஸாதிகளால் சரீரத்தைச் சோஷிக்கச் செய்தல். தமம்-வெளியிந்த்ரியங்களை அடக்கிக்கொண்டிருத்தல். சமம்—உள்ளிந்த்ரியமான மனத்தை அடக்கிக் கொண்டிருத்தல்.

மரைகளும் நீரில் மூழ்கி மறையுமாறு ஜலக்ரீடைசெய்வாயாக. மாதுசிரோமணியே! நீ இவ்வனத்திலுள்ள ஜந்துக்களைப் பட்டணத்து ஜனங்களைப்போலவும் இப்பர்வதத்தை அயோத்யையைப்போலவும் இந்நதியை ஸரயூநதியைப்போலவும் ப்ரீதியுடன் பாவித்திருப்பாயாக. லக்ஷ்மணன் தர்மஸ்வபாவனுகி எனது ஆஜ்ஞையைத் தவருமல் நடத்துகின்றனன். நீயும் எனக்கு அனுகூலையாகி நடக்கின்றனை. நீங்களிருவரும் எனக்கு மிகவும் களிப்பை விளைவிக்கின்றீர்கள். இப்படிப்பட்ட தம்பியையும் பார்யையையும் பெற்றிருப்பதைவிட ஸுகந்தருவது யாது? இங்ஙனம் மூன்று ஸந்திகளிலும் ஸ்னனஞ் செய்து தேன் வேர் பழம் இவைகளை ஆஹாரஞ்செய்து உன்னுடன் கூடி இப்பொழுது அயோத்யையையாவது ராஜ்யத்தையாவது நினைக்கமாட்டேன். இம்மந்தாகினி ம்ருகஸமூஹங்கள் நிரம்பப்பெற்று மிகவும் அழகா யிருக்கின்றது. மேலும், இதில் ஆஸ்ரம மஹிமையால் யானைகளும் ஸிம்ஹங்களும் வானரங்களும் ஒன்றுக்கொன்று வைரத்தைவிட்டு ஜலங்குடிக்கையால் இது பாபத்தைப் போக்கவல்லதாயிருக்கின்றது. பின்னும், இங்குள்ள விருக்ஷங்கள் நன்கு புஷ்பித்திருக்கையால் இது காமத்தை விளைக்கவற்று. இப்படிப்பட்ட இம் மந்தாகினியில் நீராடியும் இளைப்புத் தீர்ந்து ஸுகப்படாதவன் எவனும் இருக்கமாட்டான்' என்றனன். ரகுவம்சத்தை வளரச் செய்யுந் தன்மையனுகிய ராமன் காதலியுடன் இங்ஙனம் அந்நதியைப்பற்றிப் பொருந்தும்படி பலவாறு மொழிந்து கண்மைபோல் கறுத்து விளங்கும் அழகான அச் சித்ரகூடத்தில் உலாவிக்கொண்டிருந்தனன். தொண்ணூற்றைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமனும் ஸீதையும் மாம்ஸாஹாரஞ்செய்கையில் வனத்திலுள்ள ம்ருகங்கள் கலக்கமுறுவது கண்டு அதன் காரணந்தெரிவதற்காக லக்ஷ்மணனை அனுப்ப, அவன் வ்ருக்ஷத்தின்மேலேறிப் பரதன் ஸைன்யத்துடன் வரக்கண்டு சங்கித்தல்.

ராமன் அங்ஙனம் ஸீதைக்குச் சித்ரகூடபர்வதத்தில் விளங்கும் அம்மந்தாகினி நதியின் அதிசயத்தைக் காட்டினபிறகு அம்மலையின் தாழ்வரையில் உட்கார்ந்து மாம்ஸத்தை ஊட்டி அவளை மனக்களிப்புறச் செய்ய முயன்று வீற்றிருந்தனன். 'இது பரிசுத்தமானது, இது ரஸமுடையது, இது அக்னியில் நன்கு பக்வமாயிருக்கின்றது' என்று இனிய உரைகளை மொழிந்துகொண்டு தர்மஸ்வபாவனாகிய அந்த ராகவன் அவளுடன்கூடி இங்ஙனம் வீற்றிருந்தனன். அங்ஙனம் அம் மலைச்சாரலில் ராமன் உட்கார்ந்திருக்கையில் அருகில் வருகின்ற பரதனுடைய ஸேனைகளின் தூளும் சப்தமும் மேலெழுந்து ஆகாயமெங்கும் பரம்பிப் புலப்பட்டன. இச்சமயத்தில் அந்தப் பெரும் சப்தத்தைக் கேட்டுப் பயமுற்றுக் கலங்கி அந்தந்த இனங்களில் தலைமையுள்ள ம்ருகங்கள் தத்தமது இனங்களோடு மூலைக்குமூலை திரள் திரளாக ஓடின. அந்த ராமனும் ஸைன்யத்தாலுண்டான அந்த த்வனியைக் கேட்டனன்; இனங்களில் தலைமையுள்ள ம்ருகங்களெல்லாம் அதற்குப் பயந்து நாற்புறமும ஓடுவதையும் கண்டனன். ராமன் பயத்தோடு கின்ற அந்த மருகங்களைப் பார்த்தும் அந்தப் பெருஞ் சப்தத்தைக் கேட்டும் தேஜஸ்வியாகிய ஸௌமித்ரா புத்ரனான லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து 'ஆ! லக்ஷ்மணா! இது என்? இதைக் காண்பாய். உன்னால் ஸௌமித்ரை நல்ல பிள்ளையுடையவளாயினள். அப்படி ஸௌமத்ரையின் வயிறு குளிரப் பிறந்த ஸத்புத்ரனே! பயங்கரமான மேக கர்ஜனைபோல் கம்பீரமாய் இன்னது இனியதென்று

தோன்றுமல் பெரும் த்வனி ஒன்று செவிப்படுகின்றது. காட்டில் யானைக்கூட்டங்களோ, அல்லது பெருங்கானகத்திலுள்ள எருமைக் கடாக்களோ, அல்லது மற்றை ம்ருகங்களோ ஸிம்ஹங்களால் துரத்தப்பட்டுப் பயந்தோடுகின்றன. எவனேனும் ஓர் அரசனோ, அல்லது அரசனைப்போன்ற மற்றவனோ, எவனேனும் ஒருவன் அரண்யத்தில் வேட்டையாடுகின்றானோ? அல்லது எதாயினும் ஒரு கொடிய ஜந்து வனத்தில திரிகின்றதோ? லக்ஷ்மணா! இதைக் கண்டறிய வேண்டும். லக்ஷ்மணா! பக்ஷிகளுக்குங்கூட இப்பர்வதம் ஸஞ்சரிக்க அரிதாயிருப்பது. கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாவற்றிலுங் காரணம் எதுவோ, அதை உள்ளதுள்ளபடி சீக்ரந்தெரிந்து கொள்வாயாக' என்றனன். அந்த லக்ஷ்மணனும் அதைக் கேட்டு மிகுந்த த்வரையுடன் நன்கு புஷ்பித்திருக்கின்ற ஒரு ஸாலமரத்தின்மேலேறி நாற்றிசையும் பார்க்கத் தொடங்கிக் கிழ்த்திசையில் கண் வைத்தனன் உடனே வடதிசையை நோக்கிப் பார்க்கையில ரதங்களும் குதிரைகளும் யானைகளும் நிறைந்து ஸந்நத்தர்களான காலாட்களும் அமைந்து வருகின்ற ஒரு மஹாஸைன்யம் புலப்பட்டது. அச்வங்களும் கஜங்களும் சூழப்பெற்று த்வஜங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ரதங்கள் நிறைந்த ஒரு ஸேனை வருகின்றதென்று ராமனுக்குத் தெரிவித்து மீளவும் ராமனைப் பார்த்து 'இனி அக்னியை அணைப்பாயாக. ஸீதை குஹைக்குள் புகுவாளாக. வில்லெடுத்து நாணேற்றி வைப்பாயாக. பாணங்களையும் கவசங்களையும் எடுத்துக்கொள்வாயாக' என்று மொழிந்தனன். புருஷசிகாமணியாகிய ராமன் அவனைப்பார்த்து 'ஓ லக்ஷ்மணா! நன்றாகப் பார். இந்த ஸேனை யாருடையதாக உனக்குத் தோற்றுகின்றது' என்று வினவினன். இப்படி ராமன் கேட்கையில் லக்ஷ்மணன் கோபத்தினால்

1103. ராமனும் ஸீதையும் மாம்ஸாஹாரஞ் செய்கையில் வனத்திலுள்ள ம்ருகங்கள் கலக்கமுறுவது கண்டு அதன் காரணம் தெரிவதற்காக லக்ஷ்மணன் வ்ருக்ஷத்தின் மேலேறிப் பரதன் ஸைன்யத்துடன் வரக்கண்டு சங்கித்தல்.

அக்னிபோல் ஜ்வலித்து அந்த ஸேனையை எரிப்பவன் போல் சுருசுருவென்று கண்ணுற்று, ராமனை நோக்கி 'கைகேயியின் பிள்ளை பரதன் தாயின் வரத்தின்படி ராஜ்யாபிஷேகம் பெற்று அவ்வளவில் த்ருப்தி அடையாமல் ராஜ்யத்தையெல்லாம் நிஷ்கண்டகமாகப் பெற விரும்பித் தாயாதிகளானமையால் அதற்குக் [1] கண்டகமாகிய நம்மைக் கொல்ல எதிர்த்து வருகின்றனன். இது வெளிச்சம். இதோ மிகப்பெரியதும் காந்தி விளங்கப் பெற்றதுமாகிய வ்ருக்ஷம் த்வஜத்தில் புலப்படுகின்றது. உயர்ந்த அடிபாகத்தையுடைய மலயத்திமரத்தின் த்வஜம் தேரின்மேல் ப்ரகாசிக்கின்றது. (பருத்த அடிபாகத்தையுடையதும் கிளைகள் நிறைந்ததுமாகிய இந்த மலயத்திமரத்தின் த்வஜம் மஹாஸைன்யத்தில் தேரின் மீதுப்ரகாசிக்கின்றது.) இந்தக் குதிரைக்காரர்களும்வேகமுள்ள குதிரைகளின் மீதேறி இஷ்டப்படி இவ்விடம் வருகின்றனர். இந்த யானைப்பாகர்களும் யானைகளின் மேலேறி மகிழ்ந்து விளங்குகின்றனர். வீரனே! ஆகையால் நாம் வில்லைப் பிடித்து மலையின்மேல் ஏறி நிற்போம். அல்லது படைக்கலங்களைச் சித்தஞ் செய்து கொண்டு இங்கேயாயினும் நிற்போம். [2] கோவிதாரத்வஜமுடையவன் யுத்தத்தில் நங்கையில் அகப்படுவானா? பரதனைக் கண்ணுறுவேனா? ராகவனே! இவனாலன்றோ ஸீதையும் நீயும் நானும் இம்மஹாவ்யஸனத்தை அனுபவிக்கின்றனம். ராகவனே! எவன் நிமித்தமாக நீ அழிவில்லாத ராஜ்யங் கைசோரப்பெற்றனையோ, அப்படிப்பட்ட சத்ருவாகிய பரதன் இதோ வந்திருக்கின்றனன். வீரனே! நான் இவனைக் கொன்றே தீருவேன். ராகவா! பரதனைக் கொல்வதில் தோஷமொன்றும் எனக்குத் தோற்றவில்லை. முதலில் அபகாரஞ் செய்தவனைக்

1. கண்டகம்–சத்ரு. 2. கோவிதாரம் - மலயத்திமரம்.

கொல்வது அதர்மமென்று சாஸ்த்ரம் விதிக்கவில்லையன்றோ? ராகவா! பரதன் நமக்கு முன்பு அபகாரஞ் செய்தவன். மனவூக்கந்தவறி அங்ஙனஞ் செய்தானல்லன்; தர்மத்தைக் கைவிட்டே அங்ஙனஞ் செய்தனன். இவனைக் கொன்றபின்பு பூமியை முழுவதும் பாதுகாப்பாயாக. ராஜ்யத்தில் பேராசையுள்ள கைகேயி, இப்பொழுது யானையால் முறிக்கப்பட்ட வ்ருக்ஷம்போல் யுத்தத்தில் என்னால் அடிக்கப்பட்ட பிள்ளையை மிக்க மனவருத்தத்துடன் கண்ணுறுவாளாக. கைகேயியை மந்தரை முதலிய அவளைச் சேர்ந்தவர்களோடும் மற்றுமுள்ள அவளது பந்துக்களோடும் கொன்றுவிடுகின்றனன். இன்றையதினம் பூமி கைகேயியென்னும் மஹாபாபத்தினால் விடுபட்டுப் பரிசுத்தியைப் பெறுமாக. ராமா! நீ மானத்தைக் காப்பாற்றுந் தன்மையன்; இத்தனை காலமாக உள்ளே அடக்கிக்கொண்டிருந்த இந்தக் கோபத்தையும் அவமானத்தையும் இப்பொழுது பாணங்களின் வ்யாஜத்தால் உலர்ந்த புதர்களில் நெருப்பை யிடுவதுபோல் சத்ருஸைன்யங்களின்மீது விடுகின்றனன். இப்பொழுது கூரான பாணங்களால் பகைவரது சரீரங்களைப் பிளந்து இந்தச் சித்ரகூடத்தின் அடவிகளையெல்லாம் குருதியால் நனைத்துவிடுகின்றனன். எனது பாணங்களால் மார்பில் அடிபட்டு விழுந்த யானைகளையும் குதிரைகளையும் என்னால் அடியுண்ட காலாட்களையும் இங்குள்ள புலி முதலிய கொடிய ம்ருகங்கள் இழுத்துக் கொண்டுபோமாக. நான் இது வரையில் பல யுத்தங்களில் எனது பாணங்களுக்கும் வில்லுக்கும் வேண்டிய சத்ரு சரீரங்களை ஆஹாரமாகக் கொடுத்து அவைகளின் கடனைத் தீர்த்தேயிருக்கின்றனன். இப்பொழுதும் மஹா யுத்தஞ் செய்து பரதனையும் அவனது ஸைன்யங்களையும் அடித்து பாணாதிகளின் கடனைத் தீர்க்கின்றனன். இதற்கு ஸந்தேஹம் இல்லை' என்று மொழிந்தனன். தொண்ணூற்றாறுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

{ராமன் கோபித்துக்கொண்டிருக்கிற லக்ஷ் மணனை ஸமாதானப் படுத்துதல்.}

பிறகு ராமனோவென்றால் அங்ஙனம் மிகவும் சினந்து பரபரப்புற்றிருக்கின்ற லக்ஷ்மணனை ஸமாதானப்படுத்தி, அவனை நோக்கி இவ்வசனத்தையும் மொழிந்தனன்:—'லக்ஷ்மணா! பரதன் பெரிய வில்லாளி; மேலும், எல்லா முணர்ந்தவன். ஆகையால் அவன் மற்றொருவர் தூண்டு கோலின்றித் தானே வில்லும் கையுமாய் நம்மிடம் வரும்போது நமக்கு தனுஸ்ஸினாலாவது கத்தியாலா வது கேடயத்தினாலாவது கார்யமென்? லக்ஷ்மணா! பிதா விடத்தில் உம்மிஷ்டப்படி வனவாஸஞ் செய்கிறே னென்று ஸத்யமாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்து, என்னிடம் வந்த பரதனைக் கொல்லுவேனாயின், 'அங்ஙனம் தந்தை பரதனுக்கு ராஜ்யங் கொடுக்கையில் ராமன் அவனைக் கொன்று ராஜ்யத்தை அபஹரித்தான்' என்று ஜனங்க ளால் நிந்திக்கப்படுவேனல்லவா? அப்படிப்பட்ட ராஜ்யத் தைக் கொண்டு நான் என்ன செய்யப்போகிறேன்? பந் துக்களாவது நண்பர்களாவது நாசமடைகையில் எந்த த்ரவ்யம் நேருமோ அதை விஷங் கலந்து செய்யப்பட்ட பக்ஷ்யங்களைப்போல் நான் எள்ளளவும் விரும்பமாட் டேன். லக்ஷ்மணா! தர்மத்தையும் ரத்னம் முதலிய அர்த்தத்தையும் காமத்தையும் பூமியையும் உங்களுக் காக நான் விரும்புகிறேனன்றி வேறில்லை. உனக்கு இதில் நம்பிக்கை இல்லாத பக்ஷத்தில் அப்படி ப்ரதிஜ் ஞை செய்கிறேன். ராஜ்யம் பல அநர்த்தங்களுடைய தாயினும், ஸஹோதரர்களுக்குப் பொருள் சேர்ப்பதற் காகவும் அவர்களுடைய ஸுகத்தின் பொருட்டும் அதை விரும்புகிறேனன்றி எனக்காக அன்று. இது விஷயத் தில் ஸத்யமாக ஆயுதத்தைப் பிடித்துச் சபதஞ் செய் கிறேன். நல்லியற்கையுடையவனே! கடல் சூழ்ந்த இம் மண்ணுலகம் முழுவதையும் பெறுவது எனக்கரிதன்று. லக்ஷ்மணா! ஆயினும் அதர்மத்தினால் வருமாயின் இந்த்ர

பட்டத்தையும் வேண்டேன். சத்ருக்களது கர்வத்தைப் போக்குந் தன்மையனே! பாதனுக்கும் உனக்கும் சத்ருக்னனுக்கும் இல்லாத ஸுகம் எனக்கு எது உண்டாகுமோ அதை அக்னி பஸ்மஞ் செய்யுமாக. அது எப்படிப்பட்டதாயினும் நான் விரும்பமாட்டேன். எனக்கு ப்ராணன்களைக்காட்டிலும் ப்ரியனும் ப்ராதாக்களிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுடையவனுமாகிய பாதன் மாமாவினகத்தினின்றும் அயோத்யைக்கு வந்திருப்பான். வீரா! புருஷஸ்ரேஷ்டனே! அங்ஙனம் வந்து, நான் தந்தையின் ஆஜ்ஞையின்படி ஜடாவல்கலங்களைத் தரித்து உன்னேடும் ஸீதையோடுங்கூடி அரண்யம் வந்ததைக் கேட்டு ஜ்யேஷ்ட்ட புத்ரனே ராஜ்யத்திற்குரியவனென்கிற குலதர்மத்தை நினைத்து என்னிடத்திலுள்ள ஸ்னேஹத்தால் மனம் பொருமல் சோகத்தினல் புலன்கள் கலங்கப்பெற்று நம்மைப்பார்க்க வந்தானன்றி வேறில்லையென்றே எனக்குத் தோற்றுகின்றது. அச்செல்வக் குமாரன் மிகவுஞ் சினந்து தாயான கைகேயியைப் பருஷமான அப்ரியங்களைப் பேசித் தந்தையையும் ஸமாதானப்படுத்தி எனக்கு ராஜ்யங் கொடுப்பதற்காகவே இங்கு வருகின்றனன். இப்பாதன் இப்போது நம்மைப் பார்க்க விரும்புவது உசிதமாகவேயிருக்கின்றது. இவன் மனத்திலுங்கூட நமக்கு அபகாரத்தை நினைக்கமாட்டான். இதற்கு முன்பு எப்போதாயினும் பாதன் உனக்கு அபகாரஞ் செய்திருக்கிறுனு? அல்லது இப்படிப்பட்ட பயத்தை விளைக்கும் வார்த்தையாவது மொழிந்ததுண்டா? ஏன் பாதனிடத்தில் இவ்வாறு சங்கைப்படுகின்றனை? நீ பாதனைப் பார்த்து எள்ளளவும் பருஷமாவது அப்ரியமாவது மொழியலாகாது. [1] அவனை அப்ரியமாகப் பேசினல் அது என்னைச் சொன்னதேயாகும். லக்ஷ்மணு! ஏதேனும் ஓர் ஆபத்து நேருமாயின் அதற்

---

1. தன்னைப் பற்றினர் விஷயத்தில் பண்ணுகிற அபசாரம் தன்னிடத்தில் பண்ணின அபசாரமேயாமென்று பகவான் அபிப்ராயப்படுவதாக இதனுல் ஏற்படுகின்றது.

காகப் பிள்ளைகள் தமக்கு ப்ராணன்போன்ற தந்தையை யாவது, அண்ணன் தம்பிகள் தமக்கு ப்ராண ஸ்தான மாகிய உடன்பிறந்தவர்களையாவது எப்படி ஹிம்ஸிக் கக்கூடும்? நீ ராஜ்யம் வேண்டுமென்னும் விருப்பத்தி தினால் பரதனை இங்ஙனஞ் சொல்வாயாயின், பரதன் வந்தவுடனே அவனைப் பார்த்து 'பரதா! ராஜ்யத்தை லக்ஷ்மணனுக்குக் கொடுத்துவிடுவாய்' என்று சொல்லு கிறேன். லக்ஷ்மணா! நான் பரதனுடன் 'ராஜ்யத்தை இவனுக்குக் கொடு' என்று மனமின்றி வாய் மாத்ரத் தினால் மொழிவேனாயினும், அவன் நிஜமாக 'அப்படியே கொடுக்கிறேன்' என்றுரைப்பானன்றி மற்றொன்றும் உரையான்' என்றனன். தர்மஸ்வபாவனாகிய தமையனால் அங்ஙனம் மொழியப்பட்ட லக்ஷ்மணன் அந்த ராமனது ஹிதத்திலேயே மனவூக்கமுடையவனாகையால் அவ னுக்கு என்னவிளையுமோ என்று பயந்து முன்பின் பாரா மல் மொழியினும் மனத்தில் அப்படிப்பட்ட கெட்ட எண்ணமில்லாதவனாகையால் அங்ஙனஞ்சொன்னதற்கு மிகவும் வெட்கித்துத் தனது அவயவங்களில் தான் புகுந்தானோவென்னும்படி அங்கங்களையெல்லாம் ஒடுக் கிக்கொண்டு தலைவணங்கப் பெற்றிருந்தனன். லக்ஷ் மணன் அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு வெட்கித்து அவ னைப் பார்த்து 'நம் தந்தை தசரதர் தாமே உன்னைப் பார்க்க வந்தாரென்று எனக்குத்தோற்றுகிறது' என்று மறுமொழி கூறினன். அங்ஙனம் லக்ஷ்மணன் மற்றொரு ப்ரஸ்தாவஞ் செய்கையில் தர்மஸ்வபாவனாகிய ராமனும் அவன் நாணமுற்றிருப்பது கண்டு அதைப் போக்குவ தற்காக அதே ப்ரஸ்தாவத்தைப் பற்றி, 'மஹாபாஹு வாகிய இந்தத் தசரதர் நம்மைப் பார்க்க இங்கு வந்தா ரென்றே நானும் நினைக்கிறேன். அல்லது, அவர், நாம் ஸுகத்திற்கே உரியவர்களென்றும் நமக்கு வனவாஸம் கஷ்டமென்றும் சிந்தித்து நம்மை வீட்டிற்கு அழைத்

துக்கொண்டு போவாரென்று நினைக்கிறேன். இதுவே நிஜம். அல்லது ஸ்ரீமானாகிய நம் தந்தை தசரதர் மிகவும் ஸுகத்தையே அனுபவித்த இந்த ஸீதையையாவது அடவியினின்று வீட்டிற்கு அழைத்துக்கொண்டு போவார். வீரோத்தமா! நல்லகுலத்தில் பிறந்தவைகளும் மனத்துக்கினியவைகளும் வேகத்தில் வாயுவைப் போன்றவைகளும் ராஜாக்கள் ஏறத்தகுந்தவைகளுமான அச்சிறந்த குதிரைகள் இதோ ப்ரகாசிக்கின்றன. சிறந்த மதியுடையராகிய நம் தந்தையாரது பட்டத்து யானையும் பெரிய சரீரமுடையதும் மிக்க உயர்வுடையதுமாகிய சத்ருஞ்ஜயமென்னும் அம்மஹாகஜம் இதோ ஸேனாமுகத்தில் ஆடி அசங்கிக்கொண்டு வருகின்றது. மஹாபாஹுவே! உலகமெங்கும் புகழ்பெற்றதும் திவ்யமுமாகிய நம் தந்தையது வெண்கொற்றக்குடைமாத்ரம் புலப்படவில்லை. ஆகையால் இவ்விஷயத்தில் எனக்கு ஸந்தேஹமாயிருக்கின்றது. லக்ஷ்மணா! நீ மரத்தினுனியிலிருந்து கீழ் இழிந்து வருவாயாக. நான் சொன்னபடி செய்வாய்' என்று லக்ஷ்மணனுக்குச் சொல்லினன். யுத்தங்களில் வெற்றிபெறுந்தன்மையனாகிய அந்த லக்ஷ்மணன் பிறகு மரத்தினின்றும் கீழே இழிந்து கைகூப்பித் தமையனுக்குத் திடீரென்று என்ன பயம் நேருமோவென்னுஞ் சங்கையால் அவனது பார்ஶ்வத்தில் வந்து நின்றனன். ராமாஶ்ரமத்திற்கு ஸேனையால் உபத்ரவம் கூடாதென்று பரதன் ஆஜ்ஞாபித்தமையால் அவனது ஸைன்யம் சித்ரகூடத்தின் நாற்புறத்திலும் மண்டலாகாரமாக வஸித்திருந்தது. யானைகளும் குதிரைகளும் தேர்களும் நிறைந்திருக்கிற அவ்விக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசனாகிய பரதனது ஸைன்யமானது ஒன்றரை யோஜனை தூரம் அந்தப் பர்வதத்தின் தாழ்வரையைச் சுற்றிப் பரம்பி நின்றது. ஸைன்யங்களை இறக்கி ஆஶ்ரமங்களுக்குக் கெடுதி செய்யலாகாதென்னும் நீதி

யை அறிந்தவனும் ராஜாவினிடம் வணக்கமமைந்த வேஷத்துடன் போகவேண்டுமென்னும் தர்மத்தை முன்னிட்டுக் கர்வத்தைத் துறந்து விளங்குகின்றவனுமாகிய பரதன் ராமனை அருள்புரியச் செய்யும்பொருட்டு அழைத்துக்கொண்டுவந்த அச்சேனையானது சித்ரகூடத்தி னருகில் இறங்கி மிகவும் ப்ரகாசித்தது. தொண்ணூற்றேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பரதன் சத்ருக்னனோடும் குஹாதிகளோடுங் கூடப் பாதசாரியாய் ராமாஶ்ரமத்தைத் தேடுதலும், அதற்கடையாளமான புகையைக் கண்டபின் மற்றவரை நிறுத்தித்தான் குஹ சத்ருக்னர்களோடு நடந்து செல்லுதலும்.

பரமதார்மிகனுகிய ராமனிடம் நடந்துசெல்லும் பாக்யம் தன் பாதங்களுக்கு நேருகையால் பாதமுடையவர்களில் சிறந்தவனும் ப்ரபுவுமாகிய பரதன் ஸேனையை இறக்கித், தந்தையின் ஆஜ்ஞையை அனுஸரித்திருப்பவனுகிய ராமனிடம் பாதங்களால் நடந்துசெல்ல விரும்பினன். தான் உத்தேசித்தபடி அந்தந்த இடங்களில் ஸைன்யம் இறங்கினவுடனே, பரதன் தாமஸஞ் செய்யாமல் விநயம்பொருந்திய வேஷம்பூண்டு தம்பியாகிய சத்ருக்னனை அழைத்து 'ஸௌம்யா! இப்போது இக்காலாள் கூட்டங்களோடும் ஒருவரோடொருவர் கலந்திருக்கிற இவ்வேடர்களோடுங்கூடிச் சீக்ரமாக இவ்வனத்தில் நாற்புறத்திலும் தேடவேண்டும். குஹன் பாணம் வில் கத்திகளைத் தரித்த பந்துக்கள் பலருடன் கூடித் தானே ககுத்ஸ்தகுலாலங்காரர்களாகிய ராமலக்ஷ்மணர்களைத் தேடுவானுக. மந்த்ரிகளும் பட்டணத்து ஜனங்களும் [1] குருக்களான ப்ராஹ்மணர்களும் சூழ்ந்து வரப்பெற்று நானும் இவ்வனம் முழுவதும் பாதசாரியாய்த்

---

1. குருக்கள்-பெரியோர்கள்.

திரிகின்றனன். ராமனையாவது மஹாபலனுகிய லக்ஷ்மணனையாவது மஹாபாக்யவதியாகிய ஸீதையையாவது பார்க்கும்வரையில் எனக்கு துக்கசாந்தி உண்டாகாது. சந்த்ரன்போல் விளங்குவதும் தாமரையிதழ்போன்ற கண்களுடையதும் அழகியதுமாகிய ராமனது முகத்தைப் பாராதிருக்கும்வரையில் எனக்கு துக்கசாந்தி உண்டாகாது. [1] வஜ்ரத்வஜாங்குச கலசாரவிந்தாதி ராஜலக்ஷணங்கள் பொருந்திய ராமனது பாதங்களைச் சிரஸில் தரிக்காதிருக்கும்வரையில் எனக்கு துக்கசாந்தி உண்டாகாது. ராஜ்யத்திற்குரியனுகிய ராமன் அபிஷேக ஜலத்தில் நனைந்து தமப்பன் பாட்டன் பரம்பரையாக வந்த ராஜ்யத்தில் நிலைபெருதவரையில் எனக்கு துக்கசாந்தி உண்டாகாது. அழுக்கற்ற சந்த்ரன்போல் விளங்குவதும் தாமரையிதழ்போன்ற கண்களுடையதும் மிகுந்த ஒளியுடையதுமான ராமனது முகத்தைப் பார்க்கப் பெற்ற லக்ஷ்மணனன்ருே [2] ஸித்தார்த்தன். ஸமுத்ரம் முடிவான பூமண்டலம் முழுமைக்கும் பர்த்தாவாகிய ராமனைப் பின்சென்றுபோகும் மஹாபாக்யமுடைய விதேஹராஜன் திருமகளான ஸீதாதேவியன்ருே நல்வினையினள். குபேரன் நந்தனவனத்தில் வஸிப்பதுபோல் ராமன் இப்பர்வதத்தில் வாஸஞ்செய்கின்றனன்; ஆகையால் [3] இந்தச் சித்ரகூடம் ஹிமவத்பர்வதம்போன்றதும் சிறந்த பாக்யம் பெற்றதுமாயிருக்கின்றது. மிகுந்த ஒளியுடன் விளங்குபவனும் ஆயுதம் பிடித்தவர்களில் சிறந்த

---

1. வஜ்ரம்-வஜ்ராயுதம்போன்ற ரேகை. த்வஜம்-த்வஜம்போன்ற ரேகை. அங்குசம்-அங்குசம்போன்ற ரேகை. அங்குசம்-மாவெட்டி. கலசம்-கலசம்போன்ற ரேகை. கலசம்-குடம். அரவிந்தம்-தாமரைமலர்போன்ற ரேகை. இதைப் பத்மரேகையென்பர்.

2. ஸித்தார்த்தன்—ப்ரயோஜனம் கைகூடப் பெற்றவன்.

3. 'கிரிராஜோபம:' என்றமூலம். கிரிராஜமென்றதற்கு ஹிமவத்பர்வதமென்று வியாக்கியானம் செய்து, அல்லது ஸ்ரீநிவாஸனுடைய ஸாந்நித்யம் பெற்ற வேங்கடாசலத்தைச்சொல்லுகிறதென்று கோவிந்தராஜர் வியாக்கியானித்திருக்கிறுர்.

வனுமாகிய ராமன் வாஸஞ் செய்கையால், க்ரூரம்ருகங்கள் நிறைந்ததும் புகக்கூடாததுமான இவ்வாரண்யமும் நல்வினையுற்றது' என்றனன். மஹாதேஜஸ்வியும் மஹாபாஹுவும் புருஷசிகாமணியுமாகிய பரதன் இங்ஙனம் சத்ருக்னனுக்குச் சொல்லி உடனே பாதசாரியாகவே அம்மஹாரண்யத்தில் ப்ரவேசித்தனன். பரதன் பேச வல்லவனுகையால் ராமனிடம் விண்ணப்பஞ்செய்ய வேண்டியதைச் சிந்தித்துக்கொண்டே, அம்மலையின தாழ்வரைகளில் முளைத்துப் புஷ்பித்த நுனிகளையுடைய வ்ருக்ஷங்களின் நடுவில் போயினன். அவன் அங்ஙனஞ் சென்று அந்தச் சித்ரகூட பர்வதத்தில் புஷ்பித்திருக்கிற ஒரு வ்ருக்ஷத்தின் கிழ்ச் சேர்ந்து அங்கு ராமாஶ்ரமத்தினின்றும் புகை யெழுப்பிச் செல்வதைக் கண்டனன். பரதன் அதைக் கண்டவுடன் ஸந்தோஷத்தினுல் ஒளியுடன் ப்ரகாசித்து ராமன் அங்கிருக்கிருனென்றறிந்து ஆநந்தத்தின் மிகுதியால் மெய்ம்மறந்தனன். அப்பொழுது பரதன் ஸமுத்ரத்தின் கரை சேர்ந்தாற்போல் புலப்பட்டனன். அம்மஹானுபாவன் சித்ரகூடத்தில் ஸத்புருஷர்கள் நிறைந்த ராமாஶ்ரமத்தைக் கண்டு ராமனைத் தேடும்பொருட்டுத் தன்னுடன் வந்த ஸேனுஜனங்களையும் நிறுத்திக் குஹனுடன் வேகமாகப் போயினன். தொண்ணூற்றெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பரதன் ஸேனை இறங்கின இடத்திலுள்ள தாய்மார்களை அழைத்துவர வஸிஷ்டரை அனுப்பித் தானும் குஹனும் மந்த்ரிகளுடன் சென்று ராமாஶ்ரமஞ் சேருதல்.

அங்ஙனம் ஸைன்யத்தை நிறுத்தினபின்பு தான் அங்கு க்ஷணமிருந்து பரதன் ராமனைப் பார்க்கவேண்டு

மென்னும் குதூஹலத்துடன் சத்ருக்னனுக்கு ராமாஶ்ரமத்தினது அடையாளங்களைக் காட்டிக்கொண்டே பார்க்கப்போயினன். தமையனிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுடையவனாகிய பரதன் வஸிஷ்டமஹர்ஷியைப் பார்த்து 'நீர் எமது தாய்மார்களை வேகமாக அழைத்துக்கொண்டு வருவீர்' என்று சொல்லி அனுப்பித் தான் முன்பு சீக்ரமாகச் சென்றனன். ஸுமந்த்ரனும் சத்ருக்னனுக்கு அருகில் பின் சென்றனன். ராமனைப் பார்க்கவேண்டுமென்னும் விருப்பம் பரதனுக்குப்போல் சத்ருக்னனுக்கும் ஸுமந்த்ரனுக்கும் உண்டாயிருந்தது. ஸ்ரீமானாகிய பரதன் கொஞ்சதூரம் போனபின்பு தாபஸர்களின் ஆஶ்ரமம் போல் தீர்ந்துக் கட்டப்பட்டதும் அக்னிஹோத்ரக்ருஹமுமாகிய பர்ணசாலையையும், அதற்கு முன்னிலையில் பார்க்க வந்தவரோடு ஸுகமாக உட்காரும்பொருட்டு ஏற்படுத்தப்பட்ட பர்ணசாலையையும் கண்டனன். மற்றும், அவன் அந்தப் பர்ணசாலைக்கு முன்பு ராத்ரியில் வெளிச்சத்தின் பொருட்டு எரிப்பதற்காக வெட்டிப் போகட்டிருக்கிற கட்டைகளையும், பூஜையின் பொருட்டு ஸித்தப்படுத்தின புஷ்பங்களையும், ராமனும் லக்ஷ்மணனும் நீராடுவதற்காக மந்தாகினிக்குப் போய்வரும் வழியில் அடையாளமாக இடையிடையே வ்ருக்ஷங்களில் தர்ப்பங்களாலும் மரவுரிகளாலும் செய்யப்பட்ட குறிகளையும், குளிர் காய்வதன்பொருட்டுக் குவைகுவையாக ஈட்டப்பட்ட ஆடுமாடுகளின் எரிமுட்டைகளையும் கண்டனன். அப்பொழுது மஹாபாஹுவான பரதன் மிகுந்த ஒளியுடன் அவைகளையெல்லாம் பார்த்து ஸந்தோஷமடைந்து சத்ருக்னனையும் மற்றுமுள்ள மந்த்ரிகளையும் பார்த்து 'பரத்வாஜர்சொன்ன இடத்திற்குவந்து சேர்ந்தோமென்று நினைக்கிறேன். மந்தாகினீநதியும் அருகிலிருப்பதாகவே தோற்றுகின்றது. இங்கு வ்ருக்ஷங்களின்

நுனிகளில் மரவுரிகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இது லக்ஷ்மணன் ஸாயங்காலம் முதலிய அகாலங்களில் காய் கிழங்கு ஜலம் முதலியன கொண்டுவரப் போய் வரும் போது வழி நன்கு தெரிவதற்காக அடையாளஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் இவ்வழியாகவே போவோம். இம்மலையோரத்தில் மிகுந்த வேகமுள்ள யானைகள் தமது நீண்ட தந்தங்களுடன் ஒன்றுக்கொன்று பகைகொண்டு கர்ஜித்துப் போர்செய்ததாகத் தெரிகின்றது. [1] அரண்யங்களில் ரிஷிகள் காலை மாலைகளில் ஹோமஞ்செய்வதற்காக எப்போதும் காப்பாற்றி வருகிற அக்னியினின்று புகை கனமாகக் கிளம்புகின்றது. இவ்வாஶ்ரமத்தில் மந்த்ரோபதேசம் முதலிய மேலான ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்பவனும் மஹர்ஷிகளைப்போல் விளங்குகின்றவனும் புருஷஶ்ரேஷ்டனும் பூஜ்யனுமாகிய

---

1. 'யயைவாயாதுமிச்சந்தி தாபஸாஸ் ஸததம் வநே। தஸ்யா ஸௌ த்ருஶ்யதே யூமஸ் ஸங்குலஃ க்ருஷ்ணவர்த்மநஃ'. இங்கு தூமத்துக்கு 'ஸங்குலஃ' என்னும் இவ்விசேஷணம் புகை ஓயாமல் கனமாய்க் கிளம்புவதைக் காட்டும். இதனால் இவ்வக்னி பசனக்னியிலும் ஹோமாக்னியிலும் வேறுபட்டு அணையாதிருக்கும்படியான கார்ஹபத்யாக்னியென்று தெரிகின்றது. பசனத்திற்கு வேண்டுவது ஜ்வாலைகளும் ஹோமத்திற்கு வேண்டுவது தணல்களுமாகையால் அவைகளில் புகைக்கு ப்ரஸக்தியில்லை. இதனால் 'ராமன் அக்ன்யாதானஞ் செய்யாமையால (அக்ன்யாதானம் - அக்னியைச் சுத்தஞ் செய்து அணையவொட்டாமல் காத்துக்கொள்ளல்) இங்குச் சொன்ன அக்னி ஶ்ரௌதாக்னி அன்று. அப்பொழுது ஏற்படுத்திக்கொண்ட ஸ்மார்த்தாக்னியே. ராமனுக்கு ஶ்ரௌதாக்னி உளதாயின், அப்போது 'ராமஃ கமலபத்ராக்ஷஃ புரோயஸமயாவிரவீத் । அக்நிஹோத்ரம் வ்ரஜத்வ க்ரே ஸர்ப்பிர்ஜ்வலித பாவகம்' என்று சரமயாத்ரையில் அக்னிஹோத்ரத்தை முன்னிட்டதாகச் சொல்லுகையால் வனம்போகும் போதும் அங்ஙனம் சொல்ல வேண்டிவரும்; அதில்லை. பின்சென்ற

ராமனை மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் பார்க்கப் போகி றேன்' என்றனன். பிறகு அப்பரதன் ஒரு முஹூர்த்த

பட்டணத்து வ்ருத்தர்களும் அக்னியோடு வந்ததாகவே சொல்லப் பட்டது. ராமனுக்கும் அதுளதாயின் அங்ஙனமே சொல்ல நேரும். ஆகையால் ஸ்ரௌதாக்னி இல்லையென்றே தெரிய வருகின்றது. மேலும், 'தீக்ஷிதம் வ்ரதஸம்பந்நம் வராஜிநயரம்ஶுசிம்। குரங்கஶ்ருங்க பாணிஞ்ச பஶ்யந்தி த்வாம் ஜநாம்யஹம்' என்ற ஸீதை யாகதீக்ஷை யை ஆசைப்பட்டதாகச் சொல்லுகையால் ராஜ்யாபிஷேகத்திற்கு முன்பு அவன் யாகஞ்செய்ததில்லையென்று தெரிகிறது. ஆகையால் இவ்வக்னி க்ருஹ்யாக்னியே. அதைக் கொண்டு வந்ததாகவும் முன்பு சொல்ல வில்லையே யென்னவேண்டாம். அதை ஆத்மஸமாரோப ணஞ் செய்து எடுத்துக்கொண்டு வரலாமல்லவா? ஆயினும் காலை மாலைகளில் ஹோமஞ் செய்யவேண்டுமல்லவா? அது சொல்லவில்லை யே. மேலும், தமஸாதீரத்திலும் கங்கைக்கரையிலும் மரத்தடியிலும் யமுனைக்கரையிலும் ஸந்த்யாவந்தனம் மாத்ரமே சொல்லப்பட்டது. பின்னும் இந்த ஸ்ரீலோகத்திலுள்ள தாபஸசப்தத்தினாலும் வனசப்தத் தினாலும் காட்டில் ரிஷிகள் குளிர் காய்வதற்காகவும் இருட்டில் வெ ளிச்சத்திற்காகவும் காய்கிழங்குகள் பசனஞ் செய்வதற்காகவும் ஸித்தஞ் செய்து வைத்துக் கொள்ளுகிற அக்னியே இது வென்று சொல்லக் கூடும். அப்போது 'ஆயாதம்' என்றால் ஸித்தப்படுத்துவதற்கென்று பொருள். ஆகையால் இவ்வக்னி பசனாதிகளுக்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட அக்னியேயன்றி ஆத்மஸமர்ப்பணஞ்செய்தஸ்மார்த்தாக்னியும் அன்று' என்னலாகாது. ஏனென்றால்—'ப்ராகுதக்ப்ர வணாம் வேதிம் விஶா லாம் தீப்தபாவகாம்' என்று மேல்சொல்லப்படுகின்றது. ஸம்ஸ்கார மில்லாத அக்னிக்கு வேதிஸம்பந்தம் ப்ரஸித்தமன்று. 'ப்ராகுதக் ப்ரவணாம்' என்றித்யாதி லக்ஷணங்கள் வேதிக்குச் சொல்லுகையால் வேதியிலுள்ள அக்னியும் ஸம்ஸ்க்ருதமான தென்றே தெரியவரு கின்றது. இப்படி ஸம்ஸ்க்ருதமான அக்னியை க்ருஹ்யாக்னியென் பது விருத்தம். லௌகிகாக்னியென்பது சிறிதும் சேராது. ஆனால் காலைமாலைகளில் ஹோமஞ்செய்ததாக ஏன் சொல்லவில்லையென்றால். கேட்பாரில்லாமையால் மனம்போனபடி செல்லும் ஸ்வபாவரான மஹர்ஷி இச்சையும் பலனுமில்லாவிடின் ஒன்றைப் பலகாலுஞ்

காலம் அந்தச் சித்ரகூடபர்வதத்தில் நடந்து மந்தாகினிக்குச்சென்று தன்னுடன் வந்த ஜனத்தைப் பார்த்து 'புருஷஶ்ரேஷ்டனும் ஜனாதிபதியுமாகிய ராமன் ஜனஸஞ்சாரமில்லாத கானகஞ் சென்று வெறுந்தரையில் வீராஸனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கின்றனன். இனி என் ஜன்மமும் என் பிழைப்பும் சீ! எதுக்கு? ராமன் ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் நாதன்; மிகுந்த ஒளியுடையவன்; இப்படிப்பட்டவன், கைகேயி எனக்காகச் செய்த கார்யத்தினால் ராஜ்யத்தைத் துறந்து பெரும் வ்யஸனத்திலாழ்ந்து

சொல்லவேண்டிய அவஶ்யமில்லையன்றோ? இதை மேலில் ஸுதீக்ஷ்ணாஶ்ரமத்தில் 'அததே அக்நிம் ஸுராம்ஶ்சைவ வைதேஹீ ராமலக்ஷ்மணௌ। கால்யம் விதிவதப்யர்ச்ய தபஸ்விஶரணே வநே॥ உதயந்தம் திநகரம் த்ருஷ்ட்வா விகதகல்மஷா꞉। ஸுதீக்ஷ்ணமபிகம்யேதம் வசநமப்ருவந்' என்று சொல்லவும் போகிறார். இங்கு ஹோமஞ் சொல்லவில்லையேயென்னவேண்டாம். உதயத்திற்கு முன்பு அக்னிகார்யஞ் செய்ததாகச் சொல்லுகையாலும் 'அக்நிம்' என்ற ஒருமையாலும் ஔபாஸனம் நன்கு சொல்லப்பட்டதென்றுணர்க. இங்ஙனமே எல்லாவிடத்திலும் நடந்ததாக ஊஹிக்கவேண்டும். பின்னும் இங்கு அக்னிகார்யத்தில் ராமன் ப்ரதான கர்த்தாவாகவும், ஸீதை கூட இருந்து நெருப்பு விசிறுவது முதலியன செய்வதாலும், லக்ஷ்மணன் ஸமித்து முதலியவற்றைக் கொண்டுவருவதனாலும் அன்வயித்ததாகத் தெரியவருகின்றது. 'தபஸ்விஶரணே வநே' என்பதால் ரிஷிகள் நெருங்கி இடமில்லாத ஸங்கட ப்ரதேசங்களிலும் தவறாமல் அனுஷ்டிக்கையால் ஶ்ரத்தையின் மிகுதி தோற்றுகின்றது. ஆகப் பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்களில் ராவணன் ஸீதையைக்கொண்டு போகுமளவும சித்ரகூடம் முதலாகப் பஞ்சவடி யீறாகவுள்ள ப்ரதேசங்களில் எங்கு மாஸக்கணக்கிலும் ஸம்வத்ஸரக் கணக்கிலும் வெகுகாலம் வஸித்திருந்தானோ அவ்விடங்களில் வெளியில் ஸ்மார்த்தாக்னியை நித்யமாகத் தரித்திருத்தலும் மற்றை யிடங்களில் ஆத்மாவிலோ அல்லது ஸமித்திலோ ஆரோபணஞ் செய்து ஹோமகாலங்களில் அவரோபணஞ் செய்து காலைமாலைகளில் ஹோமஞ் செய்தலுந் தெரியவருகின்றது.

ஸமஸ்த போகங்களையுமிழந்து அரண்யத்திலிருக்கின்றானே! இங்ஙனம் பலவிதமாகவே லோகங்களால் அபவாதப்படுகிற நான் ராமனை அருள்புரியச் செய்யும் பொருட்டு அவன்பாதங்களில் விழப்போகிறேன்; ஸீதையின் பாதாரவிந்தங்களிலும் விழப்போகிறேன்; அவ்விருவரும் அருள்புரியாராயின் லக்ஷ்மணனது பாதங்களிலும் விழப்போகிறேன்' என்று இங்ஙனம் புலம்பிக் கொண்டே சென்று தசரதகுமாரனாகிய பரதன் அவ்வனத்தில் மிக விசாலமுற்றதும் பரிசுத்தமும் அழகுள்ளதுமாகிய ராமனது பர்ணசாலையைக் கண்டனன். அது ஸாலம் பனை அஶ்வகர்ணம் முதலிய மரங்களின் தழைகளால் நிறைக்கப்பட்டதும் விசாலமுமாகி யாகவேதிகைபோல் மெத்தென்ற தர்ப்பங்கள் பரப்பப்பட்டதும் இந்த்ர தனுஸ்ஸுக்கள் போன்று மிகச் சிறந்த யுத்தகார்யங்களை ஸாதிப்பனவாகிப் பொன்பிடிகளிடப்பெற்று மிகுந்த வலியுற்றுப் பகைவரைப் பீடிக்கவல்ல பல தனுஸ்ஸுக்கள் திகழப் பெற்றதும், அம்பறாத்தூணிகளில் ஸூர்ய கிரணங்கள்போல் தகதகவென்று மின்னும் முகமுடைய பயங்கரமான பாணங்கள் நிறைந்து ஸர்ப்பங்கள் சூழ்ந்த போகவதியென்னும் ஸர்ப்பநகரம் போல் விளங்குவதும், ஸ்வர்ணத்தால் செய்யப்பட்ட உறையுடைய கத்திகளாலும் அழகுக்காக இடையிடையில் பொற்புள்ளிகள் நிருமிக்கப்பெற்று விசித்ரமான கேடயங்களாலும் உடும்புத் தோலால் செய்யப்பட்டுத் தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு விசித்ரமாகி ஓரிடத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிற கைவிரல்களின் கவசங்களாலும் ப்ரகாசிப்பதும் இதர ம்ருகங்களுக்கு ஸிம்ஹத்தின்குஹைபோல் சத்ருக்களுக்கு ப்ரவேசிக்க முடியாததுமாயிருந்தது. பரதன் அந்த ராமனது பர்ணசாலையில் விசாலமுற்றதும் அக்னி எரியப்பெற்றதும் பரிசுத்தமுமாகிய அக்னிவேதிகையைக் கண்டனன். அது வடகிழக்கு பாகத்தில் முறையே

1117. பரதசத்ருக்னர்கள் ராமனுடைய பர்ணசாலைக்கு வந்து ஸீதா ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கண்டு நமஸ்கரித்தல்.

தாழ்ந்திருந்தது. பர்ணசாலையில் ஜடாமண்டலந் தரித்து அக்னிபோல் நாற்புறமும் துலங்கும்படி ஜ்வலித்துக்கொண்டுஉட்கார்ந்திருக்கின்ற ராமனைப் பரதன் ஜடைகள் தரித்திருப்பதைப்பற்றி ராமனே அன்றோ என்று ஒருமுஹூர்த்தகாலம் உற்றுப்பார்த்துப் பின்பு தனது அண்ணனே யிவனென்று தெரிந்துகொண்டனன் சிங்கத்தினது தோள்களை நிகர்த்த தோள்களும் நீண்ட புஜதண்டங்களும் செந்தாமரைமலர்போன்ற கண்களும் அமைந்து மஹாசக்ரவர்த்தி லக்ஷணங்கள் பொருந்திக் கடல்சூழ்ந்த இவ்வுலக மனைத்திற்கும் நாதனுயிருந்தும் தர்மாசரணத்தின்பொருட்டு க்ருஷ்ணாஜினத்தை உத்தரீயமாகப் போகட்டுக்கொண்டு நார்த்துணியையும் மரவுரியையும் அரையில் உடுத்துத் தபோவிசேஷத்தினல் ஜ்வலிக்கின்ற அக்னிபோல் நாற்புறத்திலும் பேரொளியுடன்ப்ரகாசித்துக்கொண்டு தர்ப்பம் பரப்பின தரையின்மேல் ஸீதையோடும் லக்ஷ்மணனேடுங்கூட ஸாஸ்வதப்ரஹ்மதேவன்போல் உட்கார்ந்திருக்கின்ற ஸ்ரீராமனைப் பரதன் கண்டனன். தர்மஸ்வபாவனும் ஒளி விளங்கப் பெற்றவனுமாகிய கைகேயியின் பிள்ளை பரதன் அங்ஙனமிருக்கின்ற ராமனைக் கண்டு துக்கமும் சோகமும் மேலெழப்பெற்று அருகில் வந்தனன். அவன் ராமனைப் பார்த்தவுடனே மிக்க மனவருத்தமுற்றுக் கண்டத்தில் கண்ணீர்வந்து தடுக்கையால் பேச்சுக்கள் இன்னவையென்று பிரியாமல் தழதழக்கவும் பெற்று மனவருத்தம் பொறுக்கமுடியாமல் புலம்பிப் பிறகு தைர்யத்தை அவலம்பித்து மேல்வருமாறு கூறினன்:—'எவன் ஸபையில் மந்த்ரிகள் முதலிய ஸபிகர்களால் சூழந்தகுந்தவனே, அப்படிப்பட்ட இந்த எனது ஐயன் இப்போது அரண்யம்ருகங்களால் சூழப்பட்டிருக்கின்றனன். எந்த மஹானுபாவன் பலவாயிரம் விலையுள்ள மேலான வஸ்த்ரங்களை உடுத்திருந்தனனே, அப்படிப்பட்ட இவன் இப்பொழுது தர்மத்தை ஆசரிக்க முயன்று க்ருஷ்ணாஜினங்களை உடுத்

திருக்கின்றனன். எவன் முன்பு விசித்ரமான பலவகைப் புஷ்பங்களைச் சிரஸில் முடித்துக்கொண்டிருந்தனனோ, அப்படிப்பட்ட இவன் இப்பொழுது சடைமுடியை எப்படி வஹிக்கலாயினன்? அனேக யாகங்களை விதிமுறைப்படி நடத்தித் தர்மத்தை ஸம்பாதிக்கத் தகுந்த ராமன் இப்போது வானப்ரஸ்தரைப்போல் சரீரஸ்ரமப்பட்டு ஸம்பாதிக்கவேண்டிய தர்மத்தைத் தேடுகின்றனன். எவனது சரீரம் மிகச்சிறந்த சந்தனத்தினால் முன்பு பூசப்பட்டிருந்ததோ, அப்படிப்பட்ட இம்மஹானுபாவனது சரீரம் இப்பொழுது புழுதிபடிந்து மலினமாயிருக்கின்றதே! ஸுகத்திற்கே தகுந்த ராமன் என்நிமித்தமாக இப்படிப்பட்ட மஹா துக்கத்தை அனுபவிக்கின்றனன். இப்படி கொடியனாகிய என்னுடைய உலக நிந்தைக்கிடமான பிழைப்பு சீ! எதுக்கு?" என்று புலம்பினன். பாதன் தீனனாகித் தாமரைமலர்போன்ற முகம் வியர்த்து வாடப்பெற்று இங்ஙனம் புலம்பிக்கொண்டே ராமனது பாதங்களில் விழச்சென்று கண்ணீர் மறைக்கையால் ஒன்றும் தோற்றாமல் பாதங்களில் விழப்பெறாமலே கதறிக்கொண்டு தரையில் வீழ்ந்தனன். மஹாபலனாகிய அந்த ராஜகுமாரன் பரதன் துக்கத்தினால் பரிதபித்து 'எம்மையனே!' என்று மன இரக்கத்திற்கிடமாயிருக்குமாறு ஒருதரமுரைத்துப் பிறகு ஒன்றுங் கூறாதிருந்தனன். அப்பொழுது பரதன் பெரும்புகழனாகிய ராமனைப் பார்த்து 'ஐயனே!' என்று ஒருதரம் உரக்கக் கூவிப்பிறகு கண்டத்தில் கண்ணீர் நிரம்பப் பெற்று ஒன்றுஞ் சொல்ல முடியாமல் திகைத்து நின்றனன். சத்ருக்னனும் கண்ணீர் பெருக்கிக்கொண்டே ராமனது பாதாரவிந்தங்களில் வந்தனஞ் செய்தனன். அந்த ராகவனும், அப்பரத சத்ருக்னர்களிருவரையும் வாரி அணைத்துக் கண்ணீர்களைப் பெருக்கினன். பிறகு அவ்வரண்யத்தில் அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் சந்த்ர ஸூர்யர்கள் ப்ருஹஸ்

பதியோடும் சுக்ரனோடும் சேருவதுபோல் ஸுமந்த்ர னோடும் குஹனோடும் சேர்ந்தனர். கூட்டத்தில் தலைமை யுள்ள யானைகள்போல் விளங்குகிற அந்த ராஜகுமாரர் கள் அம்மஹாரண்யத்தில் ஒருவர்க்கொருவர் கலந்தி ருப்பதைக்கண்டு அரண்யவாஸிகளான அந்த ரிஷிக ளனைவரும் மனக்களிப்பின்றிக் கண்ணீர் பெருக்கினர். தொண்ணூற்றொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமன் பரதனைக் குசலப்ரஶ்னம் பண்ணுதலும், அதன் மூலமாக ராமன் ராஜநீதியை உபதேசித்தலும்.

ஜடைகளைத் தரித்து மரவுரி உடுத்துக் கைகூப்பித் தரையில் வீழ்ந்து ப்ரலயகாலத்து ஸூர்யன்போல் கண் கொண்டு காணமுடியாதிருக்கின்ற பரதனை ராமன் கண் டனன். பிறகு ராமன், முகவொளி மழுங்கி இளைத்திருப் பதுபற்றிப் பரதனைக் கண்டவுடனே தெரிந்துகொள்ள முடியாமல் சிறிது நேரங் கழித்துக் கஷ்டப்பட்டறிந்து கைகளால் வாரி யெடுத்துக்கொண்டனன். ரகுகுலாலங் காரனாகிய அந்த ராமன் அப்பரதனை உச்சி மோந்து கட்டியணைத்து மடியில் உட்காரவைத்து மனவூக்கத் துடன் இங்ஙனம் வினவினன்:— 'என்னப்பனே! நீ அரண்யத்திற்கு வந்தனையே! உன் தந்தை எங்குப்போ யினர்? அவர் பிழைத்திருக்கையில் நீ அரண்யம் வரக் கூடாதல்லவா? நெடுநாள் கழித்து இவ்வரண்யத்திற்கு வெகு தூரத்திலுள்ள கேகய நகரத்தினின்றும் பரதன் வரக்கண்டனன்; ஸந்தோஷம். தேஹம் மிகவும் ஒளி மாறியிருக்கையால் அடையாளந்தெரியாதிருக்கின்றது. என்னப்பனே! நீ ஏன் வனத்திற்கு வந்தனை? அப்பா! மன்னவர் பிழைத்திருப்பாராயின் நீ இவ்விடம் வரப்

பொறுக்கமாட்டாரே; நீ இவ்விடம் வந்ததனால் ஸந்தேஹமாயிருக்கின்றது. இப்பொழுது அவர் பிழைத்திருக்கிறாரல்லவா? ராஜா துக்கத்தினால் வருந்தித் திடீரென்று லோகாந்தரஞ் செல்லாதிருக்கின்றாரா? அழகிய ஸ்வபாவ முடையவனே! பாலனாகிய உனக்குச் சாஸ்வதமான ராஜ்யம் கைசோராதிருக்கின்றதா! (நீ பாலனாகையால் வல்லமையின்றிச் சாஸ்வதமான ராஜ்யத்தை இழக்காதிருக்கின்றாயா?) உண்மையான பராக்ரமமுடைய தந்தைக்குச் சுஶ்ரூஷை செய்கின்றாயா? தசரதமஹாராஜர் சொன்ன வார்த்தை தவறாதவர்; பல ராஜஸூயங்களும் பல அஶ்வமேதங்களுஞ் செய்தவர்; தர்மத்தில் திடமான மனவூக்கமுடையவர்; அப்படிப்பட்ட அம்மன்னவர் க்ஷேமமா? அப்பா! ப்ராஹ்மணர்களில் தலைவரும் எல்லாமுணர்ந்தவரும் தர்மத்தில் நிலைநின்றவரும் மிகுந்த ப்ராஹ்மதேஜஸ்ஸூடையவரும் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களுக்குக் குலகுருவுமாகிய வஸிஷ்டமாமுனியை முன்போல் முறை தவறாமல் பூஜித்து வருகின்றாயா? அப்பனே! முன்பு துக்கித்திருந்த கௌஸல்யை க்ஷேமமா? நற்பிள்ளையைப் பெற்ற ஸுமித்ரையும் ஸுகமா? பூஜ்யையான கைகேயி தேவியும் ராஜ்யம் பெற்று ஸந்தோஷமுற்றிருக்கிறா ளல்லவா? வணக்க முடையவரும் நற்குலத்தில் பிறந்தவரும் பலபேரிடத்தில் பல விசேஷார்த்தங்களைக் கேட்டவரும் அஸூயை யற்றவரும் வஸிஷ்டர் உபதேசித்த அர்த்தங்களை நன்குணர்ந்தவருமாகிய உன் புரோஹிதரை (அல்லது ஸுயஜ்ஞரை) நன்கு பூஜித்து வருகின்றாயா? சாஸ்த்ரங்களையுணர்ந்தவரும் மிகுந்த மதி யமைந்தவரும் கபட மறியாதவரும் அக்னிஹோத்ர கார்யங்களில் ஏற்பட்டவருமாகிய உன் புரோஹிதர் அந்தந்த காலங்களில் நடத்தின ஹோமத்தையும் நடத்தவேண்டிய ஹோமத்தை

எப்போதும் உனக்குத் தெரிவிக்கின்றனரா? அப்பா! நீ தேவதைகளையும் தாய் தந்தையர்களையும் ஆசார்யர்களையும் தந்தையைப்போன்ற பந்துக்களையும் மூப்பினர்களையும் பண்டிதர்களையும் ப்ராஹ்மணர்களையும் அவரவர்க்குரியபடி நடந்து பூஜித்து வருகின்றாயல்லவா? அப்பா! மந்த்ரமில்லாத உயர்ந்த பாணங்களும் மந்த்ரத்துடன் கூடிய திவ்யாஸ்த்ரங்களும் நீதிசாஸ்த்ரத்தில் வல்லமையும் அமைந்த ஸுதந்வரென்னும் உபாத்யாயரையும் வெகுமானிக்கிறாயா? உனக்கு நிகரானவர்களும் சூரர்களும் நூல்களை யுணர்ந்தவர்களும் புலன்களை வென்றவர்களும் நற்குலத்தில் பிறந்தவர்களும் முகத்தைப்பார்த்தவுடனே மனக்கருத்தை யறியுந்திறமுடையவர்களுமான புருஷர்களை மந்த்ரிகளாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாயா? ரகுகுலகுமாரனே! நீதிசாஸ்த்ரத்தில் வல்லவர்களும் ஆலோசித்த விஷயத்தை வெளிவிடாமல் மறைக்குந்தன்மையுடையவர்களுமான மந்த்ரிகளுடன் ஏகாந்தத்தில் செய்யப்பட்டதும் நன்கு மறைக்கப்பட்டதுமான ஆலோசனையே அரசர்களுக்கு வெற்றியைக் கொடுப்பதல்லவா? நித்ரைக்குட்படாதிருக்கின்றாயா? தகுந்த காலத்தில் விழித்துக்கொள்கிறாயா? மேலும், அர்த்த ராத்ரிகளில் ஏகாந்தமாகப் பொருள் ஸம்பாதிக்குமுபாயங்களை ஆலோசிக்கின்றனையா? நீ தனியே ஆலோசனை செய்யாமலும் பலருடன் கலந்து ஆலோசனை செய்யாமலும் தக்க மந்த்ரிகளுடன் மாத்ரங் கலந்து ஆலோசனை செய்கின்றனையா? நீ ஆலோசனை செய்த விஷயம் ராஜ்யமெங்கும் பரம்பி எல்லோர்க்கும் தெரியாமல் வெளிப்படாதிருக்கின்றதா? ரகுகுலகுமாரனே! அற்பமுயற்சியால் ஸித்திக்கத் தக்கதும் மிக்க பொருள் விளையத்தக்கதுமாகிய ஒரு கார்யத்தைச் செய்ய நிச்சயித்துத் தாமஸிக்

காமல் சீக்ரமாகவே அதைச் செய்து முடிக்கத் தொட ங்குகின்றாயா? உன் பகை மன்னவர்களுக்கு நீ ஆலோ சித்த கார்யங்களெல்லாம், அவை நன்றாக முடிந்து நிறை வேறின பின்பாவது ஏறக்குறைய முடிந்து பயன்பெறும் ஸமயத்திலாவதுமாத்ரமேயன்றிச் செய்து முடிப்பதற்கு முன்பே எள்ளளவும் தெரியாதிருக்கின்றனவா? அப் பனே! நீயாவது உன் மந்த்ரிகளாவது ஆலோசித்த கார் யங்களைப் பிறர் ஊஹத்தாலாவது யுக்தியாலாவது இங் கிதம் முதலிய மற்ற காரணங்களாலாவது சிறிதும் அறி யாதிருக்கிறார்களா? நீ மூர்க்கர்கள் ஆயிரம்பேர்களைத் துறந்தாயினும் நன்கு ஆலோசித்துச் செய்யும் பண்டித னொருவனையே விரும்புகின்றனையா? கார்யஸங்கடங் களில் பண்டிதனன்றோ நன்காராய்ந்து பெருநலம் விளையு மாறு செய்வான். அரசன் மூர்க்கர்களை ஆயிரம் பேர் களையாவது பதினாயிரம் பேர்களையாவது அடுத்திருப் பானாயினும் அவர்களால் அவனுக்கு மந்த்ரோபாயங்க ளில் ஸஹாயம் சிறிதும் உண்டாகாது. பிறர் சொன்ன அர்த்தங்களை உடனே அறியுந்திறமுடையவனும் நிலை நின்ற புத்தியுடையவனும் விசாரத்தில் ஸமர்த்தனும் நீதிசாஸ்த்ரங்களில் தேர்ந்தவனுமாகிய மந்த்ரி ஒருவனா யினும் உளனாயின் ராஜனுக்காவது ராஜனைப் போன்ற வனுக்காவது மிகுந்த ஐஸ்வர்யத்தை விளைவிப்பான். சிறந்த ப்ருத்யர்களைச் சமையல் முதலிய சிறந்த கார்யங் களிலும், நடுத்தரமானவர்களைப் படுக்கைபோடுவது முத லிய நடுத்தரமான கார்யங்களிலும், கடையானவர்களைக் காலலம்புவது முதலிய கடையாயுள்ள கார்யங்களிலும் ஏவுகின்றனையா? நன்கு பரீக்ஷிக்கப்பட்டவர்களும் கபட மற்றவர்களும் தகப்பன் பாட்டன் பரம்பரையில் வந்தவர் களும் பரிசுத்தர்களும் சிறந்தவர்களுமான மந்த்ரிகளை

யே சிறந்த கார்யங்களில் ஏவுகின்றனையா? கைகேயியின் குமாரனே! நீ ப்ரஜைகளுக்கு உக்ரமான தண்டனைகளைச் செய்து ராஜ்யத்தைப் பீடிப்பாயாயின், உன் மந்திரிகள் அதற்கு ஸம்மதிக்காமல் உன்னைத் தடுக்கின்றார்களா? துர்த்தானங்களை வாங்கிப் பணம் ஸம்பாதித்து யாகஞ்செய்ய விரும்புகின்ற பதிதனை ருத்விக்குகள் நிந்திப்பதுபோலவும், பலாத்காரஞ் செய்து அனுபவிக்க விரும்புங் காமுகனை ஸ்த்ரீகள் தூஷிப்பதுபோலவும், க்ரூரமான கார்யங்களை விதித்துப்பணம் ஸம்பாதிக்கிறானிவனென்று உன்னை ப்ரஜைகள் அவமதியாதிருக்கிறார்களா? ஸாமம் முதலான உபாயங்களில் ஸமர்த்தனும் குடிலநீதிகளை நன்கறிந்தவனும் அந்தரங்க ப்ருத்யர்கள் மேல் இல்லாத தோஷங்களைச் சொல்லி அவர்களைத் தொலைப்பதில் ஊக்கமுற்றவனும் ராஜதண்டனைக்கும் பயப்படாத சூரனும் அரசனது ப்ரபுத்வத்தையே அபஹரிக்க விரும்புகின்றவனுமாகிய புருஷனை அரசன் கொல்லாதிருப்பானாயின் அவன் அரசனைத் தப்பாமல் கொன்று விடுவான். அப்படிப்பட்டவன் உன்னிடத்தில் இல்லையன்றோ? ராஜன் செய்த ஸத்கார்யங்களால் ஸந்தோஷிப்பவனும் வ்யவஹாரங்களில் கைதீர்ந்த சூரனும் அந்தந்த ஸமயங்களுக்குத் தகுந்தபடி தன் ஸைன்யங்களைச் சேர்க்கவும் பிறர் ஸைன்யங்களைப் பிரிக்கவும் போதுமான புத்தியுடையவனும் ஆபத்காலங்களில் தைர்யம் மிகுந்திருக்கப் பெற்றவனும் உள்ளும் வெளியு மொக்கப் பரிசுத்தனுயிருப்பவனும் தன் ஸ்வாமியிடத்தில் நம்பிக்கை யுடையவனும் நற்குலத்தில் பிறந்தவனும் ஸ்வாமியிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுடையவனும் கார்யத்தில் வல்லவனுமான புருஷனை ஸேனாபதியாகச் செய்திருக்கின்றனையா? மிகுந்த பலசாலிகளும் யுத்தத்தில் பலமுறை வெற்றி

கொண்டவர்களும் யாவர்க்கும் ப்ரத்யக்ஷமான பௌரு ஷச் செய்கையுடையவர்களும் சூரர்களுமான முக்ய புரு ஷர்களுக்கு உரிய வெகுமதிகளால் மர்யாதை செய்கின் றனையா? ஸேனுஜனங்களுக்கு அந்தந்த காலங்களில் கொடுக்கவேண்டிய உணவையும் சம்பளத்தையும் காலந் தவறுமல் அவரவர்க்குத் தகுந்தபடி கொடுக்கின்றனை யா? படர்கள், நாம் கொடுக்குமுணவுகளையும் சம்பளத் தையுங் கொண்டு ஜீவிப்பவர்களாகையால் கொடுக்க வேண்டிய காலத்தை அதிக்ரமிக்கும்பக்ஷத்தில் ப்ரபு வின்மேல் கோபங்கொண்டு கெடுதியைச் செய்ய முயல் வார்கள். அதைப் பெரிய அனர்த்தமாகப் பெரியோர் கள் கூறுகின்றனர். ப்ரதானமான க்ஷத்ரிய குலத்தில் பிறந்தவர்கள் அனைவரும் உன்னிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதி யோடிருக்கின்ருர்களா? அவர்கள் மனப்பூர்வமாக உன் விஷயத்தில் தமது ப்ராணன்களையாயினும் துறந்து உதவிசெய்ய ஸித்தமாயிருக்கிருர்களா? பரதா! உன் தேசத்திலேயே பிறந்தவனும் பிறரது அபிப்ராயங்களை அறியுந்திறமுடையவனும் ஸமர்த்தனும் அப்பொழு தைக்கப்பொழுது மேன்மேலும் புதிதுபுதிதாகத் தோற் றங் கொள்கின்ற புத்தியுடையவனும் தன்னிடஞ் சொன் னவற்றைச் சிறிதுந் தவருமல் செய்து நிர்வஹிப் பவனும் யுக்தாயுக்தங்களை யறிந்து சொல்லத் தெரிந் தவனுமாகிய புருஷனைத் தூதனுக வைத்துக்கொண் டிருக்கின்றனையா? நீ உனது சத்ருபக்ஷத்திலுள்ள மந்த்ரி முதலிய [1] பதினெட்டுத் தீர்த்தங்களையும் ஒவ்

1 பதினெட்டுத் தீர்த்தங்களாவன—மந்த்ரி; புரோஹிதன்; யுவ ராஜன்; ஸேனுபதி; அந்தப்புரத்துவாசற்காப்பவன்; அந்தப்புரத் துக் கார்யங்களை நிர்வஹிப்பவன்; சிறைச்சாலைக்கதிபதி; பொக்கிஷங் காப்பவன்; அரசனது ஆஜ்ஞையை வெளியில் விளங்கச் செய்யுங்கார் யவிபோஜகன்; வ்யவஹாரங்களை விசாரிக்கும் ப்ராட்விவாகன்; ஸே

வொருவர்க்கும் மும்மூன்று சாரர்களாக ஒருவர்க்கொருவர் முகமறியாதவர்களை அனுப்பி அவரது ரஹஸ்யங்களைத் தெரிந்துகொள்கின்றனையா? அப்படியே உன் பக்ஷத்திலும் எப்பொழுதும் உன்னெதிரிலேயேயிருக்கிற மந்த்ரி புரோஹித யுவராஜர்களென்னும் மூவரைத் தவிர மற்றைப் பதினைந்து தீர்த்தங்களையும் அப்படியே மும்மூன்று முகமறியாத சாரர்களை வைத்து அவரது ரஹஸ்யங்களை அறிகின்றனையா? சத்ருக்களைத் தொலைப்

னைகளுக்குப் படியும் சம்பளமும் கொடுக்கும் ஸேனாநாயகன்; ராத்ரிகளில் நகரசோதனஞ்செய்துகொண்டு பட்டணத்து வாசற்படிகளையும் கோட்டை முதலியவற்றையும் ரக்ஷிக்குங்காலத்தை விதிக்கும் நகராத்யக்ஷன்; ஸேனையில் சேராமல் தனியே வேலைசெய்து தீர்ந்தவுடனே சம்பளம் வாங்கிக்கொள்ளும் மற்றை வேலைக்காரர்கள் அனைவர்க்கும் சம்பளத்தை ராஜனிடத்தினின்றும் தான் ஒரேமொத்தமாக வாங்கிக்கொண்டு அவர்க்கு வேறுவேறாகப் பங்கிட்டுக்கொடுக்கும் அதிகாரியாகிய கர்மாந்திகன்; ப்ரதிதினம் ஸபையை அலங்கரித்தல், ராஜன் மந்த்ரி முதலானவர்க்குத் தகுந்த ஆஸனங்களை ஏற்படுத்தல், ஸபிகர்களை அழைத்துக்கொண்டு வருதல், அஸப்யர்களை வரவொட்டாமல் தடுத்தல், அவரவர்களுக்குத் தகுந்த இடங்களை ஏற்படுத்தல், ஸபையில் சப்தமில்லாதபடி செய்தல், ஸபையைக் காத்தல் முதலிய கார்யங்களைச் செய்பவர்களுக்கு நிர்வாஹகனாகியஸப்யன்; தாயபாகம் (பங்கு பிரித்தல்) முதலிய விவாதங்களில் விவாத விஷயங்களை நன்கு சோதித்து தர்மசாஸ்த்ரத்தின்படி தீர்ப்பு செய்யுந் தர்மாத்யக்ஷன்; பிறர் சொத்தைத் திருடுதல் முதலிய அபராதங்களைச் செய்தவர்களுக்கு ராஜாஜ்ஞையின்படி கைகால் வெட்டுவது முதலிய தண்டனைகளைச் செய்யும் ஜனங்களுக்கு நிர்வாஹகனான தண்டபாலன்; தனது ராஜ்யத்தின் எல்லைகளில் எல்லாத்திசைகளிலும் சத்ருராஜர்கள் வந்து ஆக்ரமித்தல் முதலியவை உண்டாகாதபடி ரக்ஷிக்கும் ஜனங்களுக்கு நிர்வாஹகனான ராஷ்ட்ராந்தபாலன் ஆகிய இந்தப் பதினெண்மருமே பதினெட்டுத் தீர்த்தங்களெனப்படுவார்கள். தீர்த்தம் துறை. ஸ்வபக்ஷத்தில் மந்த்ரி புரோஹிதயுவராஜர்கள் மூவரும் தன்னெதிரிலேயே இருக்கையால் அவரது நடத்தை

பவனே! உன்னால் துரத்தப்பட்ட சத்ருக்கள் சிலகாலங் கழித்துத் திரும்பி வரும்பொழுது துர்ப்பலர்களென்று அவர்களை லக்ஷ்யஞ் செய்யாமலிருப்பது தவிர்ந்து எப்பொழுதும் அவர்களிடத்தில் மனவூக்கத்துடனிருக்கின்றனையா? அப்பா! நாஸ்திகரான ப்ராஹ்மணர்களை அருகில் சேரவொட்டாமல் உபேக்ஷை செய்கின்றனையா? இவர்கள் மூர்க்கர்களாயினும் தம்மைப் பண்டிதர்களாகத் தாமே நினைத்துக்கொண்டிருப்பவர்; ஆகையால் துர்ப்போதனை செய்து தர்மலோபம் அதர்மாசரணம் முதலிய பல அனர்த்தங்களை விளைப்பதில் வல்லவர். துர்ப்புத்திகளான அந்நாஸ்திகர்கள் ஸாத்த்விகர்களாகிய மஹர்ஷிகள் செய்தவைகளும் ஸஜ்ஜனங்கள் ஆதரிக்கையால் முக்யங்களுமான தர்மஶாஸ்த்ரங்கள் இருக்கையில் அவைகளை விட்டு நிலையில்லாத கேவல தர்க்க யுக்திகளைக் கொண்டு பயன் சிறிதுமின்றிப் பலவாகப் பேசுவார்கள். என்னப்பா! அயோத்யை பராக்ரமசாலிகளான நம்பூர்வர்கள் வஸித்திருந்த நகரம். ஆகையால் உண்மையான பேருடன் சத்ருக்களுக்குச் சிறிதும் புகக்கூடாதது; அதன் வெளிப்புறத்து வாசற்படிகள் மிகவும் திடமாயிருப்பவை. மேலும், அது ரத கஜ துரகங்கள் நிறைந்திருக்கப் பெற்றது; எப்பொழுதும் தத்தமது கர்மங்களில் மன வூக்கமுற்றவர்களும் ஜிதேந்த்ரியர்களும் மிகுந்த உத்ஸாஹமுடையவர்களும் பூஜ்யர்களுமாகிய ப்ராஹ்மணர்களும் க்ஷத்ரியர்களும் வைஶ்யர்களும் சூத்ரர்களும் பலவாயிரம் பேர் வாஸஞ்செய்யப்பெற்றது; நானாவித உப்பரிகைகளால் சூழப்பட்டது; வித்வஜ்ஜனங்களால் விளக்கமுற்றது; மனக்களிப்புற்ற ஜனங்களுடையது; ஸகல ஸம்பத்ஸம்ருத்தியும் நிரம்பப் பெற்றது; அவ்வயோத்யாபுரத்தைப் பத்ரமாகப் பரிபாலித்து வருகின்றனையா? நமது தேசம் அஶ்வமேதம் முதலிய மஹாயாகம்

யைத் தானே விசாரித்துக் கொள்கையால் அவர்களை விட்டு மற்றப் பதினெந்துபேர்களை மாத்ரம் சாரர்களை வைத்து அவரது நடத்தையைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

நடத்தின ப்ரதேசங்களோடு கூடியதும் நல்ல அரசாட்சி மழை ஆரோக்யம் முதலிய குணங்களைப்பற்றித் தேசாந்தரத்தை நெஞ்சிலும் நினைக்க நேராத ஜனங்கள் நிரம்பியதும் தேவாலயங்களும் தண்ணீர்ப்பந்தல்களும் தடாகங்களும் விளங்கப்பெற்றதும் என்றும் ஸந்தோஷமுற்ற ஸ்த்ரீ புருஷர்களையுடையதும் ஜனங்கள் கூட்டங்கூடி நடத்துகிற உத்ஸவங்களால் ப்ரகாசிப்பதும் நன்கு உழப்பட்ட நிலங்கள் பொருந்தியதும் மிக்க பசுநிரையுடையதும் [1] ஹிம்ஸைகளென்பது சிறிதுமில்லாததும் மழையை எதிர்பார்த்தே ஆகவேண்டிய நிர்ப்பந்தமின்றி ஆற்று நீர்ப்பாய்ச்சலுடையதும் தோட்டம் முதலியவற்றால் அழகாயிருப்பதும் [2] வ்யாக்ரம் முதலிய கொடிய ஜந்துக்களற்றதும் தன்னைச் சுற்றி நாற்புறத்திலுங்கூடத் திருடு முதலிய ஸகல பயங்களும் நீங்கியதும் ஸ்வர்ணம் ரத்னம் முதலியன விளையுமிடங்கள் நிறைந்ததும் பாபிஷ்ட ஜனங்களில்லாததும் நமது பூர்விகர்களால் பாதுகாக்கப்பட்டதுமாகி ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் அப்படிப்பட்ட அத்தேசம் முழுவதும் ஸம்பத் ஸம்ருத்தியுடன் அநிலைமைகள் சிறிதும்மாறுமல் ஸுகமாயிருக்கின்றதா? அப்பனே! பயிர் செய்தல் பசுஸம்ரக்ஷணம் முதலியவற்றால் ஜீவிப்பவர்களாகிய வைஶ்யர்கள் அனைவரும் உன்னிஷ்டப்படி நடக்கின்றார்களா! வ்யாபாரம் நன்கு வளர்ந்து வருமாயின், உன்னைப்பற்றின ஜனங்களுக்கு ஸுகம் மேன்மேலும் பெருகிவரும். நீ அந்த வைஶ்யர்களுக்கு அபீஷ்டங்களைக் கொடுத்துக்

1. ஹிம்ஸைகளாவன—ஈதிபாதைகள். அவையாவன 'அதிவ்ருஷ்டிரநாவ்ருஷ்டிர் மூஷிகாஶ்ஶலபாஃ ஶுகாஃ। அத்யாஸந்நாஶ்ச ராஜாநஷ்ஷடேதா ஈதயஸ்ஸ்ம்ருதாஃ' என்று சொல்லப்பட்ட ஆறு விதமான ஈதிபாதைகள். (அதிவ்ருஷ்டிஃ) பெருமழை. (அநாவ்ருஷ்டிஃ) முதலேமழைபெய்யாமை. (மூஷிகாஃ) எலிகள். (ஶலபாஃ) விட்டில்கள். (ஶுகாஃ) பக்ஷிகள். (அத்யாஸந்நாஶ்ச ராஜாநஃ) அரசர்கள் மிகவும் ஸமீபித்திருத்தல். (ஏதாஃஷட்) இந்த ஆறும் (ஈதயஃ) ஈதிபாதைகளென்று. (ஸ்ம்ருதாஃ) நினைக்கப்பட்டன.

2. வ்யாக்ரம்—புலி.

காத்தும் அநிஷ்டங்களைப் போக்கியும் அவர்களைப் போஷித்து வருகின்றாயா? அரசன் தர்மத்தில் நிலைநின்று தன் தேசத்து ஜனங்களெல்லோரையும் தப்பாமல் காக்க வேண்டுமல்லவா? நீ உன் மனைவிகளை நல்வார்த்தைகளால் மனக்களிப்புறச் செய்து அவர்க்கு அனுகூலமாயிருக்கின்றனையா? அவர்களுக்குப் பர புருஷ ஸம்பாஷணாதிகள் நேராதபடி மிகவும் பத்ரமாக அவர்களைக் காக்கின்றனையா? அவர்களிடம் நம்பிக்கையில்லாமல் ரஹஸ்யங்களைச் சொல்லாதிருக்கின்றனையா? யானைகளுக்கு உத்பத்திஸ்தானமாகிய வனத்தை நன்கு ரக்ஷிக்கின்றனையா? காட்டு யானைகளை வசப்படுத்திப் பிடிக்கவல்ல பெண்யானைகள் உன்னிட மிருக்கின்றனவா? பின்னும் பெண்யானைகளையும் குதிரைகளையும் யானைகளையும் ஸங்க்ரஹிப்பதில் இது போதுமென்னும் த்ருப்தி உண்டாகப் பெறாதிருக்கின்றனையா? ராஜகுமாரனே! நீ ப்ரதிதினமும் விடியற்காலத்தில் எழுந்திருந்து அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு ஸபையில் ஜனங்களுக்கு தர்சனங் கொடுக்கின்றனையா? வேலைக்காரர்களெல்லோரும் பயமின்றி உன்னெதிரில் வாராதிருக்கின்றனர்களா? ஆனால் அவர்களுக்கு அடியோடு தர்சனங் கொடாதிராமலும் அடிக்கடி தர்சனம் கொடுக்காமலும் அவர்கள் கார்யத்தை விசாரிக்குமளவே தர்சனஞ் கொடுத்து மர்யாதை குன்றாமல் பெருமதிப்புட னிருக்கின்றனையா? நடுத்தரமாயிருப்பதே கார்யஸித்தியை விளைக்க வல்லது. உனது கோட்டைகளெல்லாம் தனதான்யங்களாலும் பலவகை ஆயுதங்களாலும் ஜலத்தினாலும் யந்த்ரங்களாலும் ஸம்பூர்ணமாகிச் சிற்பிகளும் விலலாளிகளும் நிறையப்பெற்றிருக்கின்றனவா? ரகுகுலகுமாரனே! உனக்குவரவு அதிகமாகவும் செலவு மிகக் குறைவாகவு மிருக்கின்றதா? ராகவா! [1] நடர் விடர் காயகர் முதலிய அபாத்ரங்களில் உன் பொக்கிஷம் போய்ச் சேரா

---

1 நடர்–கூத்தாடிகள். விடர்–ஸ்த்ரீலோலர்கள். காயகர்–பாட்டுப் பாடுகிறவர்கள்.

திருக்கின்றதா? உன் செலவு தேவதைகள் பித்ருக்கள் ப்ராஹ்மணர்கள் அதிதிகள் படர்கள் [1] மித்ர வர்க்கங்கள் ஆகிய இவர்கள் விஷயத்தில் உபயோகப்பட்டு வருகின்றதா? பரிசுத்தமான ஸ்வபாவமுடையவனும் மனோவாக்காயங்களென்னும் மூன்று கரணங்களும் சுத்தமாயிருக்கப்பெற்றவனும் பூஜ்யனுமாகிய புருஷன் தெய்வாதீனமாய்க் களவு செய்ததாகக் குற்றம் சார்த்தப்பட்டு எதிரில் கொண்டு வரப்படுவானாயின், அவனை நீதிசாஸ்த்ரங்களுணர்ந்த பண்டிதர்களைக்கொண்டு கேட்பித்து நன்கு விசாரணை செய்யாமல் பொருளாசையால் தண்டனை செய்யாதிருக்கின்றனையா? புருஷஸ்ரேஷ்டனே! ஒருவன் திருடிவிட்டு ஓடிப்போவானாயினும் தகுந்த காலத்தில் பார்த்துத் திருடின வஸ்துவுடன் பிடித்துப் பண்டிதர்களால் விசாரிக்கப்பட்டுத் திருடனே இவனென்று நிச்சயிக்கப்பட்டவனையும் அவனிடம் பணம் வாங்கிக்கொண்டு பணத்தாசையால் அவனை விட்டு விடாமல் தண்டனை செய்கின்றனையா? ரகுவம்சத்திற் பிறந்தவனே! மிகவும் அறிஞர்களாகிய உன் மந்த்ரிகள் பணக்காரனுக்கும் ஏழைக்கும் விவாதம் வருகையில் பணத்திலாசையில்லாமல் அவர்களது வ்யவஹாரத்தைப் பக்ஷபாதமின்றிப் பரீக்ஷிக்கின்றார்களா? ராகவா! ஒருவன் தனது போகபாக்யங்களை மேலாக எண்ணி வ்யவஹாரங்களை நன்கு விசாரணை செய்யாமல் ஒருவனிடம் பொய்யான குற்றம் சார்த்தித் தண்டனை விதிப்பானாயின், அவ்வாறு தண்டனைக்குட்பட்டவன் மனவருத்தமுற்றுப் பெருக்கும் கண்ணீர் தண்டித்தவனது புத்ரன் பசு முதலிய எல்லாவற்றையும் அழித்துவிடும். ரகுகுலத்திற் பிறந்தவனே! மூப்பினர்களையும் பாலர்களையும் பண்டித சிகாமணிகளையும் தனதிகளைக் கொடுப்பது நட்பைக் காட்டுவது நல்வார்த்தைகளைச் சொல்லு

1. மித்ரவர்க்கம்—நண்பர்களின் கூட்டம்.

வது ஆகிய இம்மூன்று உபாயங்களாலும் வசப்படுத்து கின்றனையா? ஆசார்யர்களையும் வயது சென்றவர்களையும் தாபஸர்களையும் தேவதைகளையும் அதிதிகளையும் நாற் சந்தி வீதிகளில் தெய்வங்களுக்கிருப்பிடமான எல்லா மஹாவ்ருக்ஷங்களையும் யோகாப்யாஸம் முதலியவற்றால் க்ருதார்த்தர்களான ப்ராஹ்மணர்களையும வணங்குகின் றனையா? பொருளாசை கொண்டு தர்மத்தையும் தர்மத் திலாசை கொண்டு பொருளையும், ஸுகத்திலும் காமத் திலும் ஆசை கொண்டு தர்மார்த்தங்களிரண்டையும் அழிவுறச் செய்யாதிருக்கின்றனையா? ஜயசீலர்களில் தலைவனே! அந்தந்த காலங்களை அறிந்தவனே! வேண் டினவர்களின் விருப்பங்களை அளிப்பவனே! தர்மார்த்த காமங்கள் மூன்றையும் பிரித்து அவ்வவற்றுக்குத் தகுந்த காலத்தில் தவறாமல் க்ரமமாய் அனுஷ்டித்து வருகின்றனையா? எல்லாமுணர்ந்தவனே! ஸகல சாஸ்த் ரங்களின் பொருள்களையுமறிந்த ப்ராஹ்மணர்களும் பட் டணத்து ஜனங்களும் பள்ளிப்பட்டு ஜனங்களும் உன் ஸுகத்தை விரும்புகின்றார்களா? தெய்வமும் பரலோ கமுமில்லையென்றிருக்கை, பொய்பேசுகை, மிகச்சின முறுகை, மனவூக்கமற்றிருக்கை, ஆலஸ்யங் கொண்டு கார்யங்களை நிறைவேற்றாமை, அறிஞரான பெரியோர் களைத் தர்சனஞ் செய்யாமல் இறுமாந்திருக்கை, மத்யம் முதலியவற்றைக் குடித்து மதம் பிடித்துத் திரிகை, ஐம்புலன்களையும் அடக்காமல் அவற்றின் வழியே செல்லு கை, மந்த்ரிகள் வேண்டாமென்று தானொருவனே கார்யாலோசனை செய்கை, நன்மையுணராத மூடர் களோடாராய்கை, ஆலோசித்து நிச்சயஞ் செய்த விஷயத்தைச் செய்யாமல் தாமஸஞ் செய்கை, தாம் செய்த ஆலோசனையை மறைக்காமல் வெளிப்படுத் துகை, விடியற்காலத்தில் கண்ணாடியைப் பார்த்தல் முதலிய மங்கல ப்ரயோகங்களைச் செய்யாதிருக்கை,

ஒரே காலத்தில் ஸகல சத்ருக்களோடும் யுத்தஞ்செய்யப் போகை ஆகிய இப்பதினான்கு ராஜதோஷங்களையும் நீ கைவிட்டிருக்கின்றனையா? மிகுந்த மதியுடையவனே! [1] தசவர்க்கம் பஞ்சவர்க்கம் சதுர்வர்க்கம் ஸப்தவர்க்கம் அஷ்டவர்க்கம் த்ரிவர்க்கம் மூன்று வித்யைகள், இந்த்ரியவசிகரணம், ஆறு குணங்கள், தெய்வத்தால் வருந் துன்பங்கள் மனுஷ்யர்களால் வருந் துன்பங்கள், பேதஞ்செய்தல், விம்சதிவர்க்கம், ப்ரக்ருதி மண்டலம், தண்டயாத்ரை, தண்டவிதானம், இருவகைப்பட்ட ஸந்திவிக்ரஹங்கள் ஆகிய இவைகளை விதிப்படி நன்

---

1 தசவர்க்கமாவது—'ம்ருகயாக்ஷோ திவாஸ்வாப: பரிவாதஸ்ஸ்த்ரியோமத:। தௌர்யத்ரிகம் வ்ருதாட்யாச காமஜோ தசகோ கண:' என்று சொல்லப்பட்ட வேட்டை சூது பகல்தூக்கம் நிந்தித்தல் ஸ்த்ரீஸேவை மத்யபானம் கூத்து பாட்டு வாத்யம் வீணாகத்திரிதல் என்று காமத்தாலுண்டாகும் குணங்களாகிய இந்தப்பத்துமே தசவர்க்கமெனப்படும். பஞ்சவர்க்கமாவது- 'ஔதகம்பார்வதம் வார்க்ஷமைரிணம் தான்வனம் ததா' என்று ஜலதுர்க்கம் பர்வத துர்க்கம் வ்ருக்ஷதுர்க்கம் இரிணதுர்க்கம் (இரிணம்-களர்பூமி) மருதுர்க்கம் (மரு-ஜலமில்லாத பூமி) ஆகிய இவ்வைந்து துர்க்கங்களும் பஞ்சவர்க்கமெனப்படும். சதுர்வர்க்கமாவது- 'ஸாமதானம்சபேதஸ்ச தண்டஸ்சேதி சதுர்வியம்' ஸாம தான பேத தண்டங்களென்கிற இந்நான்கு உபாயங்களே. ஸாமம்-நல்வார்த்தை. தானம்-கொடுத்தல்- பேதம்-ஒருவர்க்கொருவர் மனம் பொருந்தாதபடி த்வேஷத்தை விளைத்தல். தண்டம்-தண்டனை செய்தல். ஸப்தவர்க்கமாவது- 'ஸ்வாம்யமாத்யாஸ்ச ராஷ்ட்ரஞ்ச துர்கம் கோசோ பலம் ஸுஹ்ருத்। பரஸ்பரோபகாரீதம் ராஜ்யம் ஸப்தாங்கமுச்யதே'. அரசன் மந்த்ரி தேசம் துர்க்கம் பொக்கிஷம் ஸேனை நண்பர் என்னும் இவ்வேழு ராஜ்யாங்கங்களே. அஷ்டவர்க்கமாவது-'க்ருஷிவாணிஜ்யதுர்காணி ஸேது: குஞ்ஜரபந்தனம்। கன்யாகர: கராதானம் சூன்யானாஞ்ச நிவேசனம்। அஷ்டவர்கமிமம் ஸாது: ஸ்வயம்வ்ருத்தோ நலோபயேத்'. பயிர்செய்தல் வர்த்தகம் துர்க்கம் அணைகட்டுதல் யானை பிடித்தல் பொன் வெள்ளி முதலியன விளையுமிடங்களை ஸங்க்ரஹித்தல் கப்பம் வாங்குதல் சூன்யமான இடங்களில் இருப்பிடமேற்படுத்தல் ஆகிய இவ்வெட்டுமே. த்ரிவர்க்கமாவது-தர்மம் அர்த்தம் காமம்

காராய்ந்து விடவேண்டியவற்றை விட்டும் அநுஷ்டிக்கவேண்டியவற்றை அநுஷ்டித்தும் வருகின்றனையா? சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லிய லக்ஷணங்கள் பொருந்திய மந்த்ரிகள் மூவரையாவது நால்வரையாவது ஏற்படுத்திக்கொண்டு ரஹஸ்யமாக ஒவ்வொருத்தரோடு தனித்தனியே கலந்து பிறகு அவர்களெல்லோரையும் உட்கார வைத்துக்கொண்டு ஆலோசனை செய்கின்றனையா?

என்னும் இம்மூன்று புருஷார்த்தங்களே. மூன்றுவித்யைகளாவன—வேதம், க்ருஷிகோரக்ஷவாணிஜ்யங்கள், நீதிசாஸ்த்ரம் ஆகிய இம்மூன்று வித்யைகள். க்ருஷி பயிர். கோரக்ஷம்—பசுக்களைப் பாதுகாத்தல், வாணிஜ்யம் -- வர்த்தகம். விம்சதிவர்க்கமாவது—'பாலோ வ்ருத்தோ தீர்க்கரோகீ ததா ஜ்ஞாதிபஹிஷ்க்ருத:। பீருகோ பீருஜநகோ லுப்தோ லுப்தஜநஸ்ததா। விரக்தப்ரக்ருதிஸ்சைவ விஷயேஷ்வதிஸக்திமாந்। அநேகசித்தமந்த்ரஸ்ச தேவப்ராஹ்மணநிந்தக:। தைவோபஹதகஸ்சைவ தைவசிந்தக ஏவ ச। துர்பிக்ஷவ்யஸநோபேதோ பலவ்யஸநஸங்குல:। அதேசஸ்தோ பஹுரிபுர் யுக்தோ(அ)காலேந யஸ்ச ஸ:। ஸத்யதர்மவ்யபேதஸ்ச விம்சதி: புருஷா அமீ। ஏதைஸ்ஸந்திம் ந குர்வீத விக்ருஹ்ணீயாத்து கேவலம்'. பாலன், கிழவன், தீர்க்கரோகமுடையவன், பந்துக்களால் பஹிஷ்காரஞ் செய்யப்பட்டவன், பயந்தவன். பயந்த மந்த்ரி முதலான ஜனங்களுடையவன், வைராக்யஸ்வபாவன், விஷய லோலன், ஒரு நிலையான மனத்தோடு ஆலோசனை செய்யாதவன், தேவதைகளையும் ப்ராஹ்மணர்களையும் நிந்திப்பவன், தெய்வத்தால் அடிக்கப்பட்டவன்—அதாவது ஸர்ப்பாதிகளால் அடியுண்டவன், தெய்வத்தையே நம்பிப் புருஷப்ரயத்னஞ் செய்யாதவன், துர்ப்பிக்ஷத்தால் பீடிக்கப்பட்டவன், ஸைன்யம் அழிந்து மனக்கவலையுற்றவன், தேசாந்தரத்திலிருப்பவன், பல சத்ருக்களுடையவன், அகாலத்தோடு கூடினவன் அதாவது—கொடிய க்ரஹாதிகளுடையவன், ஸத்யமும் தர்மமும் இல்லாதவன் ஆகிய இவ்விருபது புருஷர்களே. இவர்களோடு ஸந்தி செய்யலாகாது, யுத்தமே செய்யவேண்டும். இவைகளில் ஒவ்வொன்றையும் பலவிதமாகக் கூறுவர். விஸ்தரபயத்தால் எழுதுகிறிலோம்.

நீ ஓதியுணர்ந்த வேதங்கள், அக்னிஹோத்ரம் முதலிய அநுஷ்டானங்களால் பயன் பெற்றிருக்கின்றனவா? நீ ஸம்பாதித்த பணங்கள் தானபோகங்களால் ஸபலம் செய்யப்படுகின்றனவா? உன் மனைவியர்கள் ஸம்போக ஸுகத்தைக் கொடுப்பதனாலும் நற்பிள்ளையைப் பெறுவதனாலும் பயன் படைத்திருக்கின்றனர்களா? நீ கேட்ட சாஸ்த்ரங்கள் உனக்கு நல்வழியைக் காட்டிப் பயன் பெறுகின்றனவா? பரதா! வளர்ந்த வாழ்நாளைக் கொடுப்பதும் சிறந்த கீர்த்தியை விளைப்பதும் தர்மார்த்த காமங்களை அளிப்பதுமாகிய புத்தியை இப்பொழுது நான் சொல்லினன். அது எனக்கு எப்படியோ அப்படியே உனக்கும் இருக்கின்றதா? நந்தந்தை தசரதர் எவ்வண்ணம் நடக்கின்றாரோ, நமது முன்னோர்களான பாட்டன்மார்களும் எவ்வண்ணம் நடந்தனர்களோ, எது ஸன்மார்க்கத்துக் கிணங்கியும் நிந்தைக்கிடமன்றியுமிருக்குமோ, அப்படிப்பட்ட நீதியைத் துறக்காமல் நீயும் நடந்துவருகின்றனையா? ரகுவம்சத்திற் பிறந்தவனே! அறுசுவையும் பொருந்தி நன்கு அமைக்கப்பட்ட நல்லுணவை நீயொருவனே உண்ணாமல் மித்ரர்களுக்கும் கொடுக்கின்றனையா? நண்பர்கட்கு அவர்கள் வேண்டிய தனம் முதலியவற்றைக் கொடுக்கின்றனையா? அரசனாயிருப்பவன் இவ்வாறு மிகுந்த மதியுடன் தர்மந் தவறாமல் உரிய தண்டனை செலுத்தி ப்ரஜைகளைப் பரிபாலனஞ் செய்வானாயின், அவன் இம்மையில் ஸமஸ்த பூமண்டலத்திற்கும் அதிபதியாகி மிகவும் ஆநந்தத்திலிருந்து சரீராத்மஜ்ஞானம் பெற்றுக் கடைசியில் இந்த லோகத்தை விட்டுப் பூர்விக ராஜர்களைப்போல் ஸ்வர்க்கஞ் செல்வான். நூறுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

{ பரதன் ராமனுக்குத் தசரதன் மரண மடைந்த வ்ருத்தாந்தத்தைக் கூறுதல். }

பரதன், இவ்வாறு ராமன் மொழிந்த வார்த்தையைக் கேட்டு அவனைப் பார்த்து 'உனக்குப் பணி செய்கையாகிற பரம தர்மத்தை இழந்த எனக்கு ராஜ்ய பரிபாலனதர்மம் என்ன செய்யப்போகின்றது? புருஷஶ்ரேஷ்டனே! ராஜனே! மூத்தவனிருக்க இளையவன் அரசனாயிருப்பதில்லை. அனாதியாக நடந்து வருகிற இந்த தர்மம் நங்குலத்து மன்னவரிடத்தில் எப்போதும் நிலைநின்றிருப்பது. ரகுகுலாலங்காரனே! நீ மூத்தவனாகையால் என்னுடன்கூட ஸகல ஸம்பத்தும் நிறைந்த அயோத்யாபுரத்திற்கு வந்து நம் வம்சத்திற்கு க்ஷேமம் உண்டாகும்படி நீ அபிஷேகஞ் செய்துகொள்வாயாக. ராஜனாயிருப்பது கேவலமன்று; ராஜாவை மனுஷ்யனாக அறிவிலாமூடர் சொல்லுவார்கள். தர்மார்த்தங்களை விளைக்கவல்ல மன்னவன்செயல் அதிமானுஷமாயிருப்பதென்று பெரியோர்கள் சொல்வதுபற்றி அரசன் தேவனென்பதே எனக்கு ஸம்மதமாயிருக்கின்றது என்னப்பனே! நான் கேகயநாட்டிற்குப் போயிருக்கையில் நீயும் அரண்யத்திற்கு வருகையில் யாகஞ் செய்யுந் தன்மையரும் ஸத்புருஷர்களால் கொண்டாடப்பட்டவரும் மேன்மைப் படுத்துகைக்கு உரியவருமாகிய மஹாராஜர் ஸ்வர்க்கம் அடைந்தனர். நீ வந்தபின்பு அவர் வெகுநாள் இருக்கவில்லை. நீ ஸீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் கூடிப் புறப்பட்டமாத்ரத்திலேயே, மஹாராஜர் துக்க சோகங்களால் பீடிக்கப்பட்டு ஸ்வர்க்கலோகஞ் சென்றனர். ஆண் சிங்கமே! எழுந்திரு. சீக்ரமாகத் தந்தைக்கு ஜலதர்ப்பணம் முதலிய செயல்களை நடத்துவாயாக. நானும் இந்தச் சத்ருக்னனும் முன்பே ஜலதர்ப்ப

ணஞ்செய்து முடித்தனம். 'நீங்கள் செய்திருக்க நானும் செய்யவேண்டுமோ' என்னவேண்டாம். ரகுகுல குமாரனே! தந்தைக்கு ப்ரியனாயிருக்கும் புதல்வன் கொடுக்கிற ஜலதர்ப்பணாதிகளே பித்ருலோகத்தில் என்றும் பாழாகாமல் மிக்க பயனை விளைப்பவையாமென்று பெரியோர்கள் கூறுகின்றனர். நீயே நந்தந்தைக்கு ப்ரிய குமாரன். ஆகையால் நீ அரசனுக்கு அபரக்ரியைகளைச் செய்யவேண்டும். உன் தந்தை மஹாராஜர் உன்னைப் பிரிந்து உன்னைப்பற்றியே பலவாறு புலம்பி உன்னையே பார்க்க விரும்பி உன்னிடத்தில் பற்றின மனத்தைத் திருப்பிக் கொள்ள நேராமல் உன்னுடைய சோகத்தினால் மிகவும் துக்கித்து உன்னையே நினைத்துக் கொண்டு லோகாந்தரஞ் சென்றனர். நூற்றொன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமன் தசரதன் துஞ்சினதைக் கேட்டுப் புலம்புதலும், மந்தாகினியில் ஜலதர்ப்பணஞ் செய்தலும், மீளவும் ஆஶ்ரமத்தில் புகுந்து வருந்துவதும், அயோத்யா ஜனங்கள் ராமனோடு சேருதலும்.

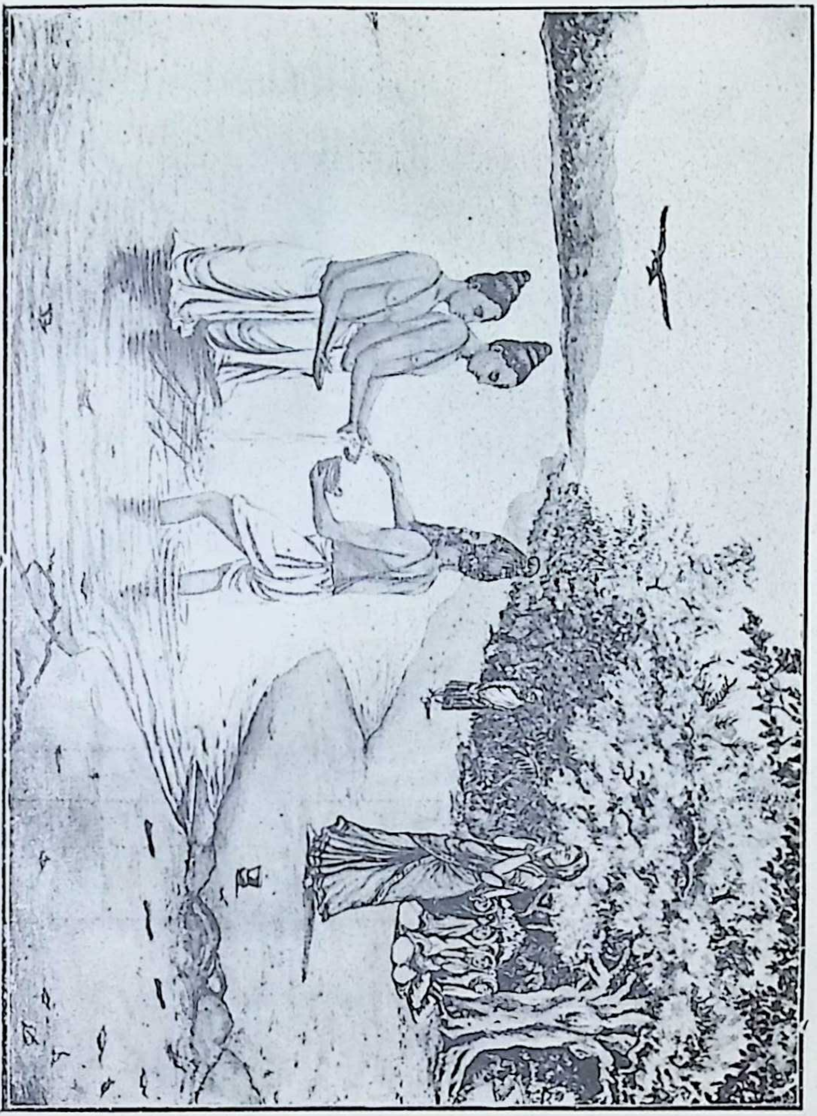
ராமன் இவ்வாறு பரதன் மொழிந்த பித்ருமரண வ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்டு மிகவும் துக்கத்தை விளைப்பதாகிய அதை எள்ளளவும் பொறுக்க முடியாமல் மூர்ச்சை யடைந்தனன். பகைவரை அடக்கவல்ல அம் மஹா வீரன் யுத்தத்தில் இந்த்ரன் ப்ரயோகித்த வஜ்ராயுதம்போல் சிறிதும் பொறுக்கமுடியாத பரதன் சொன்ன கடின வ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்டுக் கைகளை உயர எழுப்பி, அரண்யத்தில் புஷ்பித்திருக்கிற வ்ருக்ஷத்தைக் கோடாலியால் வெட்டுகையில் அது திடீரென்று தரையில் வீழ்வதுபோல் மெய்ம்மறந்து கீழே விழுந்த

னன். கரையைக் குத்தி விளையாடி வருந்திப் படுத்து நித்ரைபோகின்ற [1] குஞ்சரம்போல் மூர்ச்சித்துக் கீழே விழுந்திருக்கிற ஜகதீசனும் மஹாவீரனுமாகிய ராமனைக் கண்டு ப்ராதாக்களான அந்தப் பரத லக்ஷ்மண சத்ருக்னர்களும் ஸீதையும் கதறிக்கொண்டு சோகத்தினால் வருந்தி அவனை மூர்ச்சையினின்று தெளிவிக்கும் பொருட்டு அவயவங்கள் முழுதும் தண்ணீர் தெளித்தனர். ராமனும் சிறிதுநேரங் கழித்து மூர்ச்சைதெளிந்து கண்களிரண்டிலும் நீர் பெருக்கி மிகவும் தீனமாகிய பல வாக்யங்களைச் சொல்லத் தொடங்கினன். தர்மஸ்வபாவனுகிய ராமன் மஹாராஜனுகிய தந்தை மரணம் அடைவது கேட்டுப் பரதனைப் பார்த்து, தர்மம் அமைந்திருக்குமாறு இங்ஙனம் மொழிந்தனன்:— 'ஐயோ! என்னப்பன் காலகதி அடைந்தனனே! என் செய்வேன்? இனி அயோத்யையில் எனக்கு என்ன கார்யம்? இனி அப்படிப்பட்ட ராஜாதிராஜனைப் பிரிந்த அயோத்யையை எவன் பாதுகாக்கப் போகின்றனன்! அம்மஹானுபாவன் என்னைப் பிரிந்த சோகத்தினுலேயே மரணம் அடைந்தனன். நானும் அவர்க்கு ஸம்ஸ்காரஞ் செய்யப் பெற்றிலன். அம்மஹானுபாவருக்கு, இகழத்தகுந்த பிறப்பினையுடைய இப்படிப்பட்ட அஸத்புத்ரனுகிய என்னுல் என்னப்ரயோஜனம்? பரதா! நீ காலத்தில் தந்தைக்கு ஸம்ஸ்காரஞ் செய்யப்பெருத பாபந் தொலைந்தவன். நீயும் சத்ருக்னனும் காலத்தில் ராஜாவுக்குட்ரேத கார்யங்கள் செய்யப்பெற்றீர்களாகையால் நல்வினையுடையரானீர்கள். மஹாராஜர் மரணமடைகையால் ப்ரதானனில்லாமல் கலக்கமுற்றதும் மனக்களிப்பற்றதுமாகிய அயோத்யைக்கு நான் வனவாஸந் தீர்ந்தபின்னும் போக விரும்புகிறிலேன். பகைவரைப் பறந்தோடச்செய்யும் பராக்ரமசாலியே! என்னப்பன் மரணம் அடைந்தனனே! இனி நான் அரண்யத்தில் பதினுன்கு ஸம்வத்

1. குஞ்சரம்—யானை.

ஸாங்கள் கடத்தி அயோத்யைக்குப்போனபின்பு அங்கு என்னைக் கார்யங்களில் இது நன்று இது தீதென்று சிக்ஷிப்பவர் யாவர்? முன்பு என்னப்பன், நான் அவரது ஆஜ்ஞையின்படி தவருமல் நடக்கும் நடத்தைக்கு ஸந்தோஷித்து என்னை மனக்களிப்புறச் செய்யும்பொருட்டுச் செவிக்கினிய செஞ்சொற்களைக் கூறுவார். இனி அப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளை எனக்கு எவர் சொல்லப் போகின்றனர்? யாரிடத்தில் கேட்கப்போகின்றனன்?' என்றிவ்வண்ணம் புலம்பினன். ராமன் அங்ஙனம் பரதனுடன் சொல்லிப் பூர்ணசந்த்ரன்போன்ற முகமுடைய ஸீதையைப் பார்த்துச் சோகத்தினுல் வருந்தி 'ஸீதே! உன் மாமனுர் மரணம் அடைந்தனரே? லக்ஷ்மணு! நீ தந்தையில்லாதவனுயினையே. பரதன் மன்னவர் விண்ணுலகடைந்தாரென்னும் துக்கவார்த்தையைச் சொல்லுகின்ருனே' என்றனன். ராமன் அங்ஙனஞ் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் மிகவும் புகழ்பெற்ற அந்தக் குமாரர்கள் அனைவர்க்கும் கண்களில் பலமடங்கதிகமாக நீர் பெருக்குண்டாயிற்று. பிறகு அந்த அண்ணன் தம்பிகள் அனைவரும் ராமனைப் பலவாறு ஸமாதானப்படுத்தி லோகநாதனுகிய தந்தைக்குத் தர்ப்பணஞ் செய்யும்படி உரைத்தனர். அந்த ஸீதையும் மாமனுராகிய மஹாராஜர் ஸ்வர்க்க லோகஞ் சென்றது கேட்டுக் கண்ணில் நீர் ததும்பப் பெற்றுக் கணவனைப் பார்க்க நேராதிருந்தனள். ராமன் அங்ஙனம் கண்ணீர் பெருக்குகின்ற ஜனகராஜன் புதல்வியாகிய ஸீதையைத் தேற்றி மனவருத்தமுற்றிருக்கின்ற லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து மிக வருத்தத்துடன் 'லக்ஷ்மணு! தபஸ்விகளுக்கு யோக்யமாகிய இங்குணப்பிண்ணுக்கைக் கொண்டுவருவாயாக. ஸ்னானத்தின்பொருட்டு அரையில் உடுத்துக்கொள்ள வேண்டிய நார்த்துணியையும் மேலுத்தரீயத்தையும் எடுத்துக் கொடுப்பாயாக. மஹானுபாவராகிய என் தந்தைக்

குத் தர்ப்பணஞ் செய்யப்போகிறேன். ஸீதை முன்னம் நடந்து செல்வாளாக. அவளுக்குப் பின் நீ நடப்பாயாக. நான் உன்னைப் பின்றொடர்ந்து வருகின்றனன். மிகவும் ஸஹிக்கமுடியாத துக்கத்தின் நிமித்தமாகப் போகும்போது ஸ்த்ரீகளையும் பாலர்களையும் இவ்வண்ணம் முன்னிட்டுக்கொண்டு போகவேண்டுமல்லவா?' என்றனன். அனந்தரம், அவர்களைக் குலக்ரமமாக அநுஸரிப்பவனும் ஆத்மஸ்வரூபந் தெரிந்தவனும் மிகுந்த புத்தியுடையவனும் ம்ருதுஸ்வபாவனும் உள்ளிந்த்ரியமான மனத்தையும் வெளியிந்த்ரியமான ஐம்புலன்களையும் அடக்கி வென்றவனும் ராமனிடத்தில் திடமான பக்தியுடையவனுமாகிய ஸுமந்த்ரன் ராமனையும் மற்றும் அந்த ராஜகுமாரர்களையும் ஸமாதானப்படுத்தி அவர்களைப் பிடித்து அழகியதான மந்தாகினியின் துறைக்கு மெல்ல மெல்ல அழைத்துக்கொண்டு சென்றனன். பெரும் புகழாளரான அந்த ஸீதா ராம லக்ஷ்மணர்கள் அழகிய துறைகளுடையதும் ரமணீயமாகப் புலப்படுவதும் கரைகளில் என்றும் புஷ்பித்த அரண்யங்களுடையதும் வேகமாகப் பெருகி வருகின்ற ப்ரவாஹம் பொருந்தியதுமாகிய அம்மந்தாகினி நதிக்கு மனவருத்தத்துடன் சென்று ஸ்னானஞ் செய்து அங்குச் சேறில்லாத ஓர் அழகிய துறையிலிழிந்து 'என்னப்பனே! இந்த ஜலம் உன்னைச் சேருமாக' என்று மொழிந்துகொண்டே மஹாராஜனுக்கு ஜலதர்ப்பணஞ் செய்தனர். ராமன் இருகை நிரம்ப ஜலமெடுத்துக்கொண்டு தென்திசை முகமாகத் திரும்பிக் கண்ணீர் பெருக்கிக்கொண்டே மன்னவனைக் குறித்து 'ராஜஸிம்ஹனே! பித்ருலோகஞ்சேர்ந்த உமக்கு நானிப்பொழுது கொடுக்கும் அழுக்கற்ற ஜலம் அக்ஷயமாகி உமக்குச் சேருமாக' என்று மொழிந்து ஜலத்தை விட்டனன். அனந்தரம் தேஜஸ்வியா

1138. ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் மந்தாகினி நதியில் தகப்பனுருக்கு ஜல தர்ப்பணஞ்செய்தல்.

ஐய ராமன் அம்மந்தாகினீ தீரத்தினின்றும் அக்கரைக்குச் சென்று அங்குத் தந்தைக்குப் பிண்டப்ரதானஞ் செய்தனன். ராமன் இங்குணப்பிண்ணாக்கை இலந்தம் பழங்களுடன் கலந்து உருண்டைகள் செய்து தர்ப்பங்களைப் பரப்பி அவைகளின் மேலிட்டு மனவருத்தத்தினால் பரிதபித்துக் கண்ணீர் பெருக்கிக்கொண்டு, 'மஹாராஜனே! எமக்கு இங்கு இவ்விங்குணப்பிண்ணாக்கே ஆஹாரமாகையால் இதையே இப்பொழுது ஸமர்ப்பித்தனம். ஆகையால் இதை ப்ரீதியுடன் அமுது செய்தருள வேணும். புருஷன், தான் எதை ஆஹாரமாகக் கொள்கின்றானோ, அதையே அவன் தன் தேவதைகளுக்கும் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்' என்று மொழிந்தனன். பிறகு அந்தப் புருஷஸிம்ஹன் அவ்வழியாகவே அவ்வாற்றின் கரையினின்றும் புறப்பட்டு அதைத் தாண்டித் திரும்பிவந்து, அழகிய தாழ்வரைகளையுடைய சித்ரகூட பர்வதத்தின்மேல் ஏறினன். பிறகு மஹீபாலனாகிய அந்த ராமன் பர்ணசாலையின் வாசற்படியில் சேர்ந்தவுடனே பரத லக்ஷ்மணர்களிருவரையும் கைகளால் அழுந்தக் கட்டிக்கொண்டனன். அவ்வண்ணன் தம்பிகள் ஸீதையுடன் ஸிம்ஹங்கள் கர்ஜிப்பதுபோல் புலம்பிக்கொண்டிருக்கையில் அதனாலுண்டாகும் த்வனியால் அப் பர்வதத்தில் ப்ரதித்வனி உண்டாயிற்று. மஹாபலிஷ்டர்களாகிய அந்த ராமாதிகள் தந்தைக்குத் தர்ப்பணஞ் செய்து மனவருத்தத்துடன் புலம்புகையில் அப்பெருங் கோஷத்தைக் கேட்டுப் பரதனது ஸேனாஜனங்கள் பயமுற்றனர். அவர்கள் 'பரதன் ராமனோடு கலந்தனன். இது நிஜம். அவர்களெல்லோரும் கலந்து மரணமடைந்த தந்தையைக் குறித்து மனவருத்தப்படுகின்றனர். ஆகையால் இதோ புலப்படுகின்ற இப்பெருந் த்வனி அவர்களுடையதே ஆகவேணும்' என்று ஒருவர்க்கொரு

வர் சொல்லிக்கொண்டனர். பிறகு அந்த ஸேனு ஜனங்களெல்லோரும் தமது வாஸஸ்தானங்களை விட்டு ஒரு மனத்துடன் அந்தத்வனியுண்டாகுந்திசையைப்பிடித்து மிக்க வேகத்துடன் அந்த இடத்தைக்குறித்து எதிர்த்தோடிப் போயினர். அரண்யத்தில் வருந்துகின்ற ஸ்ரீராகவனைப் பார்க்க நடந்தே செல்லவேணுமாயினும் அவர்கள் நடக்கமுடியாத ஸுகுமாரர்களாகையால் நடப்பதரிதென்று அவர்களில் சிலர் குதிரைகளின்மேலும் சிலர் யானைகளின்மேலும் சிலர் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட தேர்களின்மேலும் ஏறிக்கொண்டு சென்றனர். மற்றுஞ் சிலர் கால் நடையாகவே சென்றனர். அந்த ஜனங்களெல்லோரும்,ராமன் அரண்யஞ்சென்று கொஞ்சகாலமே ஆயிருப்பினும் வெகுகாலமாகத் தம்மைப் பிரிந்துசென்றூற்போல நினைத்து அவனைப் பார்க்க மிக்க மனவிருப்பங்கொண்டு அதிவேகத்துடன் அவ்வாஶ்ரமத்திற்குப் போயினர். அவர்கள் அங்கு அவ்வண்ணான் தம்பிகள் சேருவதைக் காண விரும்பிப் பலவகை வாஹனங்கள்மேல் ஏறிக் குளம்புகளுடையவும் சக்கரக்கட்டுக்களுடையவும் சப்தங்கள் பரம்ப, த்வரையுடன் போயினர். அங்ஙனம் நடந்துசெல்கின்ற யானை குதிரை முதலியவற்றின் குளம்புகளாலும் தேர் முதலியவற்றின் சக்கரக்கட்டுக்களாலும் உறைக்கப்பட்ட பூமியானது வர்ஷாகாலத்தில் மேகங்களால் ஆகாயம் ஒலிப்பதுபோல் பெரிதும் ஒலித்தது. அப்பொழுது அவ்வனத்திலுள்ள யானைகள் அந்த த்வனிக்குப் பயந்து பெண் யானைகளால் சூழப்பட்டு மதஜலத்தினுல் முழுவதும் பரிமளம் உண்டாகும்படி செய்துகொண்டு அவ்வனத்திலின்றும் மற்றொருவனம் போயின. (அப்பொழுது அவை போயினும் அவைகளின் மதஜல வாஸனையால் அவ்வனம் முழுவதும் பரிமளித்துக்கொண்டிருந்தது.) பன்றிகளும் செந்நாய்களும் எருமைக்கடாக்களும் ஸர்ப்பங்களும் குரங்குகளும் புலிகளும் கோகர்ணமென்கிற

மான்களும் கவய மெனப்படுகிற ம்ருகவிசேஷங்களும் புள்ளிமான்களும் கூட்டங் கூட்டமாய்ப் பயந்தோடின. சக்ரவாகங்களும் நீர்மான்களும் ஹம்ஸங்களும் நீர்க்காகங்களும் பெருங் கொக்குகளும் ஆண்குயில்களும் க்ரௌஞ்சபக்ஷிகளும் பயத்தால் ப்ரஜ்ஞைதப்பி நாற்புறமும் பறந்தோடின. அந்த த்வனியைக் கேட்டுப் பயந்தோடும் பறவைக் கூட்டங்களால் ஆகாயம் நிரம்பியிருந்தது. பரதனது ஸேனாஜனங்களால் பூமியும் நிரம்பியிருந்தது. ஆகையால் அவ்விரண்டும் நன்கு ப்ரகாசித்தன. பிறகு அந்த ஸேனாஜனங்கள் அனைவரும் வேகமாகச் சென்று பர்ணசாலையில் பெரும்புகழும் பகைவரை அடக்கும் பராக்ரமமும் பொருந்தின புருஷஸ்ரேஷ்டனாகிய ராமன் தரையில் உட்காந்திருக்கக் கண்டனர். அவர்களெல்லோரும் ஒன்றுகூடிக் கைகேயியையும் மந்தரையையும் தூறிக்கொண்டே ராமனருகிற் சென்று முகம் முழுவதும் கண்ணீர் நிரம்பப் பெற்று அவனெதிரே நின்றிருந்தனர். அனந்தரம் தர்மங்களை உணர்ந்தவனாகிய அந்த ராமன் மிகவும் மனவருத்தமுற்றுக் கண்ணீர் நிறைந்த கண்களையுடைய அந்த ஜனங்களைக் கண்டு பிள்ளைகளைத் தகப்பன்போலவும் பெண்களைத் தாய்போலவும் பெருமையுடன் அணைத்துக் கட்டிக்கொண்டனன். அப்பொழுது ராமன் சிலரைக் கட்டிக்கொண்டனன். சிலர் ஸ்ரீராமனை நமஸ்காரஞ் செய்தனர். அந்த ராஜகுமாரன் ஸ்னேஹிதர்களையும் பந்துக்களையும் எல்லோரையும் அருகிற்சென்று அவரவர்க்குத் தகுந்தபடி ஸம்மானித்தனன். அவ்விடத்தில் மஹானுபாவர்களாகிய அந்த ராமாதிகளின் ரோதனத்வனி பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் பர்வதகுஹைகளிலும் திசைகளிலும் ப்ரதித்வனியுண்டாகப் பெற்று ம்ருதங்க கோஷம்போல் கம்பீரமாகச் செவிப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது.

நூற்றிரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

கௌஸல்யை முதலியவர் நதிக்கரையில் ராமன் தர்ப்பணஞ்செய்த இடத்தைப் பார்த்து வருந்துதலும், ராமன் தாய்மார்களோடும் வஸிஷ்டர் மந்த்ரிகள்முதலானவர்களோடும் கலத்தலும்.

வஸிஷ்டர் தசரதனது பார்யைகளை முன்னிட்டுக் கொண்டு ராமனைப் பார்க்கவேண்டுமென்னும் மனவிருப்பம் மிகப்பெற்று ராமாதிகளிருக்கிற அந்த இடத்தைக் குறித்துப்போயினர். கௌஸல்யை முதலிய ராஜபார்யைகள் மெல்லமெல்ல மந்தாகினீநதிக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கையில் ராமலக்ஷ்மணர்கள் இழிந்த அதன் துறையைக் கண்டனர். அதைக் கண்ட கௌஸல்யை முகம் வாடி வதங்கக் கண்ணீர் நிரம்பப் பெற்று மிக்க மனவருத்தத்துடன் ஸுமித்ரையையும் மற்றுமுள்ள ராஜ பார்யைகளையும் பார்த்து 'எவர் பிறர்க்கு மனவருத்தத்தை விளைக்குங் கார்யங்களைச் செய்யாதவர்களாயினும் தேசத்தினின்று துரத்தப்பட்டனர்களோ, அந்த அநாதர்களாகிய ஸீதா ராம லக்ஷ்மணர்கள் இழிந்து ஸ்னானஞ் செய்த துறை இது; நிஸ்சயம். ஆகையால்தான் இது கலங்கியிருக்கின்றது. ஸுமித்ரே! உன்பிள்ளை லக்ஷ்மணன் என் புதல்வன் நிமித்தமாகச் சோம்பலின்றி எப்பொழுதும் இவ்விடத்தினின்று தானே ஜலங்கொண்டு போவதாகத் தெரிகின்றது. உன் பிள்ளை இப்படிப்பட்ட இழிவான கார்யத்தைச் செய்யினும் எள்ளளவும் நிந்தைக்கிடமாகான்; தமையன் தந்தையைப்போன்றவனாகையால் அவனுக்கு ப்ரயோஜனகரமாக எந்தக் கார்யஞ் செய்யினும் அது அவ்வளவுங் குணமேயாகும். இனிப் பரதனது வேண்டுகோளுக்குட்பட்டு ராமன் ராஜ்யம் பெற்ற பின்பு, இப்படிப்பட்ட கஷ்டங்களுக்குத் தகாத உன் பிள்ளையும், இழிவானதும் கஷ்டத்தைக் கொடுப்பதுமாகிய நடவடிக்கை

யுடன் கூடிய இச்செயலை இனியாவது செய்ய நேராமல் ஸுகமுற்றிருப்பானாக' என்றனள். பிறகு நீண்ட மூங்கிய கண்யுடைய அக் கௌஸல்யை அங்குப் பூமியின்மேல் தெற்கு நுனியாகப் பரப்பின தர்ப்பங்களின் மேல் தந்தையின்பொருட்டு ராமன் பக்தியோடிட்ட பிண்டத்தைக் கண்டனள். ராமன் மனவருத்தத்துடன் பூமியின் மேல் பிதாவின் நிமித்தமாக வைத்த அந்தப் பிண்டத்தைக் கண்டு கௌஸல்யாதேவி மற்றுமுள்ள தசரத பத்னிகளெல்லோரையும் நோக்கி 'இதோ இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற்கு ப்ரபுவும் மஹானுபாவரும் தன் தந்தையுமாகிய தசரதருக்கு ராமன் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லியபடி கொடுத்த பிண்டத்தைப் பாருங்கள். தேவேந்த்ரனை நிகர்த்து ஸமஸ்த போகங்களையும் அனுபவித்த மஹானுபாவராகிய அம்மஹாராஜருக்கு இவ்விங்குணப் பிண்ணாக்கு எவ்வளவும் ஆஹாரமாகக் கூடுமென்று நான் நினைக்கவில்லை. நான்கு ஸமுத்ரங்களினிடையிலுள்ள ஸமஸ்த பூமண்டலத்தையும் ஆண்டனுபவித்து தேவேந்த்ரனைப்போல் விளங்கும் ப்ரபுவாகிய அம்மஹீபாலன் இவ்விங்குணப் பிண்ணாக்கை எங்ஙனம் தின்று மகிழ்வான்? பெரிய ஐஸ்வர்யத்துடன் கூடிய ராமன் தந்தைக்கு இங்குணப்பிண்ணாக்கைப் பிண்டமிட வேண்டி வந்ததே! இதைக்காட்டிலும் உலகத்தில் துக்கமென்பது மற்றொன்றும் எனக்குத் தோற்றவில்லை. ராமன் ஸ்ராத்தத்தில் இங்குணப் பிண்ணாக்கிடுவது கண்டும் என் மனம் துயரமுற்று ஆயிரம் சுக்கலாய்ப் பிளவாதிருக்கின்றதேனே? 'புருஷன் தான் எதை ஆஹாரமாகக்கொள்வானோ, அதுவே அவனது தேவதைகளுக்கும் ஆஹாரமாம்' என்று உலகத்தில் வழங்கிவருகின்ற இந்தப் பழமொழி எனக்கு உண்மையாகத் தோற்றுகின்றது' என்றனள். அந்தத் தசரதனது பார்யைகளனைவரும் அங்ஙனம் மனவருத்தமுற்றுக் கதறுகின்ற கௌஸல்யையை நல்வார்த்தைகளால் தேரச் செய்து அவளை அழைத்துக் கொண்டுபோய் ஆஸ்ரமத்தில் ஸ்வர்க்கத்

தினின்றும் வந்த தேவதைபோல் விளங்குகின்ற ஸ்ரீராம னைக் கண்டனர். கௌஸல்யை முதலிய தாய்மார்கள் ராமன் ஸமஸ்த போகங்களையுந் துறந்த அரண்யத்தி லிருப்பதைக் கண்டு மிகவும் வருந்திப் பெருங் குரலுடன் புலம்பிக்கொண்டு கண்ணீர் பெருக்கினர். ஸத்யப்ரதிஜ் ஞனாகிய அந்தப் புருஷஸிம்ஹன் ராமன் எழுந்து தாய் மார்கள் அனைவருடையவும் சுபமான பாதாரவிந்தங் களைப் பிடித்துக்கொண்டு நமஸ்காரஞ் செய்தனன். நீண்ட கண்களையுடைய அந்தக் கௌஸல்யாதிகளும் தமக்கு ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்த ஸ்ரீராமனது முதுகிலிருக்குந் தூசிகளை, மெதுவான விரல்களையுடைய வைகளும் ஸ்பர்சம் ஸுகமாயிருக்கப் பெற்றவைகளுமா கிய தமது கைகளால் துடைத்தனர். லக்ஷ்மணனும் அந்தத் தாய்மார்களெல்லோரையும் பார்த்து மிகுந்த மன வருத்தங்கொண்டு ராமன் வணங்கின பின்பு தா னும் வரிசையாக அவர்களெல்லோர்க்கும் நமஸ்காரஞ் செய்தனன். அந்த ராஜஸ்த்ரீகளெல்லோரும் சுபலக்ஷ ணங்கள் பொருந்திய தசரத குமாரன் லக்ஷ்மணனிடத் தில் ராமனிடத்திற்போலவே ப்ரீதியுடன் நடந்துகொண் டனர். ஸீதையும் மனவருத்தமுற்றுக் கண்களில் நிரம்ப நீர் ததும்பப் பெற்று மாமியார்களது பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு நமஸ்கரித்து அவர்கள் முன்பு நின் றிருந்தனள். கௌஸல்யை வனவாஸத்தினால் இளைத்து மனக்களிப்பற்று வருந்துகின்ற அந்த ஸீதையைத் தாய் தன் புதல்வியை அணைத்துக் கட்டிக்கொள்வதுபோல், அணைத்துக்கொண்டு 'ஜனகமஹாராஜாது வயிற்றில் பிறந்து தசரத சக்ரவர்த்தியின் மருமகட்டுப் பெண்ணாகி ராமனுக்குப்பத்னியுமாகிய ஸீதை ஜனஸஞ்சாரமில்லாத வனத்தில் எப்படி துக்கமுற்றிருக்கின்றனள்? ஸீதே! வெயிலில் வதங்கின தாமரைபோலவும் வாடிவதங்கின

கருநெய்தல்போலவும், அழுக்கடைந்த பொன்போலவும், மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட சந்த்ரன் போலவும் காந்தி குறையப் பெற்றிருக்கிற உன் முகத்தைப் பார்க்கையில், அக்னி தனக்காஶ்ரயமான காஷ்டங்களைக் கொளுத்துவதுபோல், மனத்தில் வ்யஸனமென்னும் அரணியினின்றுண்டான சோகாக்னியானது என்னை மிகவும் தஹிக்கின்றதே' என்றனள். இங்ஙனம் தாயான கௌஸல்யை துக்கத்தால் பரிதபித்துச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் பரதனுக்குத் தமையனாகிய ராமன் அப்படியே வஸிஷ்டருடைய அருகிற்சென்று அவருடைய பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு நமஸ்காரஞ் செய்தனன். அப்பொழுது ராமன், தேவேந்த்ரன் ப்ருஹஸ்பதியை வணங்குவதுபோல், அக்னிபோல் மிகுந்த ஒளியுடன் விளங்குகின்ற புரோஹிதராகிய வஸிஷ்டரை வணங்கி அவரோடு கூடவே உட்கார்ந்தனன். அங்ஙனம் அவ்விருவரும் உட்கார்ந்த பின்பு தார்மிகனாகிய பரதன், மந்த்ரிகளோடும் பட்டணத்திலுள்ள ப்ரமுகர்களோடும் ஸேனாஜனங்களோடும் மிகவும் தர்மிஷ்டர்களான மற்றை ஜனங்களோடுங்கூட ராமனது அருகில் உட்கார்ந்தனன். அப்பொழுது வீர்யவந்தனாகிய அப்பரதன் ராமனது ஸமீபத்தில் உட்கார்ந்து தாபஸவேஷந் தரித்து மிகுந்த காந்தியுடன் ப்ரகாசிக்கின்ற ராமனைப் பார்த்துக்கொண்டு பரிசுத்தனாகி ப்ரஹ்மதேவனது எதிரில் மஹேந்த்ரன்போல் கைகூப்பிக்கொண்டிருந்தனன். அப்பொழுது அங்குள்ள பூஜ்யர்களான ஜனங்களெல்லோர்க்கும் 'இப்பொழுது இந்தப்பரதன் ராமனை நமஸ்கரித்து ஸத்காரஞ்செய்து நன்றாகப் பேசுவானா?' என்று மிகுந்த குதூஹலம் வாஸ்தவமாகவே உண்டாயிருந்தது. பெருந் தைர்யசாலியாகிய ராமன் மஹானுபாவனாகிய

லக்ஷ்மணன் தர்மிஷ்டனாகிய பரதன் ஆகிய மூவரும் ஸ்னேஹிதர்களால் சூழப்பட்டு யாகத்தில் ஸதஸ்யர்களால் சூழப்பட்ட கார்ஹபத்யம் முதலிய மூன்றக்னிகள்போல் மிகவும் ப்ரகாசித்தனர். நூற்றுமூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பரதன் ராமனை ராஜ்யத்தை அங்கீகரிக்கும்படி வேண்டுதலும், ராமன் பிதாவின் ஆஜ்ஞையைத் தாண்டலாகாதென்று ஸமாதானஞ் சொல்லுதலும்.

ராமன் தன்னைப்போல் ராஜ்யத்தைத் துறந்து ஜடா[1] வல்கலங்களைத் தரித்துவந்த பரதனைக் குருவான தன்னிடத்தில் ப்ரீதியுடையவனென்றறிந்து ப்ராதாவான லக்ஷ்மணனும் தானுமாக அவனை வினவத்தொடங்கினன்:—நீ ஜடைகளைத் தரித்து மரவுரிகளை உடுத்து க்ருஷ்ணாஜினத்தைப் போகட்டுக்கொண்டு இவ்வரண்ய ப்ரதேசத்திற்கு வந்தனையே! இதற்குக் காரணம் யாது? நீயே இதைச் சொல்லக் கேட்க விரும்புகின்றனன்; சொல்லுவாய்' என்று வினவி, அவன் சோகத்தால் ஒன்றும் தோன்றாதிருக்கையில், மீளவும் மஹானுபாவனாகிய ராமன் பரதனைப் பலாத்காரமாகப் பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு 'நீ ராஜ்யத்தைத் துறந்து க்ருஷ்ணாஜினத்தையும் ஜடைகளையும் தரித்து இத்தேசத்திற்கு எந்தக் காரணத்தைப்பற்றி வந்தனையோ, அதையெல்லாம் சொல்ல உரியவனாயிருக்கின்றனை' என்று வினவுகையில் பரதன் கைகூப்பிக்கொண்டு இங்ஙனம்மொழிந்தனன்:—'மஹாபாஹுவாகிய நம் தந்தை மூத்தவனுக்கு உரியதாகிய ராஜ்யத்தை இளையவனுக்குக் கொடுத்துச் செய்யத்தகாத கார்யத்தைச் செய்து உன்னைக் காட்டுக்குப் போகவிட்டுப் பின்பு புத்ரசோகத்தால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டு ஸ்வர்க்கம் அடைந்தனர். பரந்தபனே! கேவலம் பெண்பிள்ளையாகிய என்தாய் கைகேயி தூண்டினமாத்ரத்திலேயே மஹாராஜன் தன் கீர்த்தியெல்லாம் பாழாகும்படியான இம்மஹாகோர பாபத்தைச் செய்

தனன். இப்படிப்பட்ட மஹாபாபகார்யத்திற்கு முயன்ற என் தாயாகிய அப்பெண்பிள்ளை, தான் விரும்பின ராஜ்யத்தைப் பெறுமலே விதவையாகிச் சோகத்தால் இளைத்து மஹாகோரமான நரகத்தில் விழப்போகின்றனள். அவளது வயிற்றில் பிறந்து வீணான அபவாதத்திற்காளாயிருக்கின்ற உன் தாஸனாகிய என்னிடத்தில் அனுக்ரஹஞ்செய்ய வேண்டும். இப்பொழுதே நீ தேவேந்த்ரன் போல் அரசாட்சியின் நிமித்தமாக அபிஷேகங்கொண்டருள்வாயாக. இந்த ப்ரஜைகளும் விதவையான தாய்மார்களும் எல்லோரும் உன்னிடம் வந்திருக்கின்றனர்; ஆகையால் அனுக்ரஹிக்க உரியவனாயிருக்கின்றனே. ராமா! நீ நமது வம்சத்தின் பெருமையைக் காப்பாற்றுபவன். ஆகையால் ஜ்யேஷ்ட க்ரமமாக வருவதுபற்றியும் உனக்கே தகுந்திருப்பதுபற்றியும் இந்த ராஜ்யத்தைத் தர்மத்தின்படி கைப்பற்றுவாயாக. அங்ஙனங் கைப்பற்றி நண்பர்களனைவருடையவும் விருப்பத்தை ஈடேற்றுவாயாக. நிர்மலனான சந்த்ரனைபோன்ற பர்த்தாவாகிய உன்னால் சரத்காலத்து ராத்ரிபோல் விளங்குகின்ற இந்தப்புவனி முழுவதும் [1] வைதவ்யந் தீர்ந்திருக்குமாக. இம்மந்த்ரிகளனைவரோடும் கூட நான் தலையால் வணங்கி யாசிக்கின்றனன்; தம்பியும் சிஷ்யனும் தாஸனுமாகிய என்னிடத்தில் அனுக்ரஹஞ் செய்ய உரியவனாயிருக்கின்றனே. புருஷதிலகனே! நமது பட்டணத்தில் பரம்பரையாய் வந்தவர்களும் தந்தை பாட்டன்மார்களை ஸம்பந்தித்தவர்களும் பூஜைக்குரியவர்களுமாகித் திரள்திரளாக இதோ வந்திருக்கின்ற இம்மந்த்ரி முதலானவர்களெல்லோரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து சொல்லுகிற வார்த்தையை உல்லங்கனஞ் செய்யலாகாது' என்றனன். கைகேயியின் புதல்வனாகிய பரதன் இங்ஙனஞ் சொல்லி நீண்ட பாஹுதண்டங்களை நீட்டிக் கண்ணீர் பெருக ராமபாதங்களைத் தலைசாய்த்து விதிப்படி பிடித்துக்கொண்டு நமஸ்காரஞ் செய்தனன். மதித்த யானை

1. வைதவ்யம்-விதவையாயிருத்தல்.

போல் அடிக்கடி பெருமூச்சு விடுகின்ற ப்ராதாவான அந்தப் பரதனை ராமன் அணைத்துக்கொண்டு இவ்வசனத்தை மொழிந்தனன்.—'நற்குலத்தில் பிறந்து மிகுந்த ஸத்த்வகுணம்பொருந்தித் தேஜஸ்ஸுடன் விளங்குபவனும் மஹாவ்ரதங்களை ஆசரிப்பவனுமாகிய உன்னைப் போன்றவன் துச்சமான ராஜ்யத்திற்காக இப்படிப்பட்ட பாபகார்யத்தை எப்படி செய்வான்? சத்ருக்களை அழிக்கவல்லவனே! உன்னிடத்தில் தோஷம் சிறிதும் எனக்குத் தோற்றவில்லை. நீ [1] பால்யத்தினால், பூஜ்யையாகிய தாயைப் பழிக்கின்றனை; இது உனக்கு யுக்தமன்று. பேரறிஞனே! பாபதூரனே! பெரியோர்கள் எப்பொழுதும் தம்மைச் சேர்ந்த சிஷ்யதாஸாதிகளிடத்திலும் பார்யைகளிடத்திலும் பிள்ளைகளிடத்திலும் மனம்தோன்றினபடி செய்யலாமென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இது யாவர்க்கும் தெரிந்த விஷயமே. அழகிய ஸ்வபாவமுடையவனே! உலகத்தில் பார்யைகளும் புத்ரர்களும் சிஷ்யர்களும் நியமித்தபடி நடக்கவேண்டியவர்களெனப் பெரியோர்கள் கூறுகின்றனர். நாமும் அப்படியே தசரதாது நியமனத்துக்கு உட்பட்டவர்களேயென்று நீ அறிவாயாக. நல்லியற்கையுடையவனே! மஹாராஜன் என்னை நார்த்துணியை அரையாடையாகவும் க்ருஷ்ணாஜினத்தை மேலுத்தரீயமாகவும் உடுத்து அடவியில் வஸித்திருக்கும்படியாவது அல்லது ராஜ்யத்தில் பெரிய போகத்துடன் வஸித்திருக்கும்படியாவது செய்ய அதிகாரமுடையவன். நீ தர்மத்தை யுணர்ந்து உணர்ந்தபடி அனுஷ்டிப்பவர்களில் மேலானவன்; தர்மிஷ்டனாகிய தந்தையிடம் உலகத்தார் கொண்டாடும்படியான கௌரவம் எவ்வளவுண்டோ, அவ்வளவு கௌரவம் தாயிடத்திலும் வைக்கவேண்டும். ரகுவம்சத்திற் பிறந்தவனே! தர்மசீலர்களான இந்த நம் தாய்தந்தைகள் 'என்னை அரண்யத்திற்குப்போ' என்று நியமிக்கையில் அங்ஙனஞ் செய்யாமல் மற்றொரு விதம் எப்படி நடத்துவேன்? நீ அயோத்யையிலிருந்து லோக பூஜ்ய

1, பால்யம்—அறியாமை.

மான ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றிப் பாதுகாத்து வர வேண்டும். நான் மரவுரி உடுத்துத் தண்டகாரண்யத்தில் வாஸஞ் செய்யவேண்டும். மஹாதேஜஸ்வியாகிய தசரதமஹாராஜன் ப்ரஜைகளின் கண் முன்னம் இங்ஙனம் [1] விபாகம் ஏற்பாடு செய்து ஆஜ்ஞையும் கொடுத்து ஸ்வர்க்கஞ் சேர்ந்தனன். தர்மஸ்வபாவனும் லோககுருவுமாகிய மஹாராஜனே உனக்கு ப்ரமாணம்; ஆகையால் உனக்குத் தந்தை கொடுத்த பாகத்தை விதிப்படி அனுபவிக்க உரியவனாயிருக்கின்றனை. நல்லியற்கையுடையவனே! நான் தண்டகாரண்யத்தில் பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்களிருந்து மஹானுபாவராகிய தந்தை கொடுத்த பாகத்தை அனுபவிக்க வேண்டியவன். மனிதர்களனைவராலும் பூஜிக்கப்பட்டு மஹானுபாவராகித் தேவேந்த்ரனை நிகர்த்த நம்தந்தை எனக்கு எதை ஆஜ்ஞாபித்தனரோ, அதுவே எனக்குப் பரமஹிதமென்று நினைப்பேனன்றி, தந்தை ஆஜ்ஞை செய்யாத ஸர்வலோகேஶ்வரத்வம் நேருமாயினும் அதை எனக்கு ஹிதமாக நினைக்க மாட்டேன்' என்றனன். நூற்றுநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

{பரதன் ராமனை மீளவும் ராஜ்யத்தை அங்கீகரிக்கும்படி ப்ரார்த்தித்தலும், ராமன் தத்த்வார்த்தங்களைப் பராமர்ஶித்து ஸமாதானங் கூறுதலும்.}

புருஷஸிம்ஹர்களாகிய ராமாதிகள் இங்ஙனம் நண்பர்கள் சூழ இருந்து துக்கித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே அந்தராத்ரி அதிகஷ்டத்துடன் கடந்தது. பிறகு இரவுகடந்து நன்கு விடியற்காலமாகையில், அவ்வண்ணன் தம்பிகள் தந்தமது நண்பர்களால் சூழப்பட்டு மந்தாகினீநதியில் [2] ப்ராதக்காலஜபஹோமாதிகளை முடித்து ராமனிடம் வந்து சேர்ந்தனர். அப்பொழுது அவர்களெல்லோரும் வெறுமனே உட்கார்ந்திருந்தார்களன்றி

---

1. விபாகம்-பிரிவினை. 2. ப்ராதக்காலம்-விடியற்காலம்.

ஒருவனுயினும் ஒரு மொழியாயினும் மொழியவில்லை. பிறகு பரதன் மாத்ரம் ஜனங்களினிடையில் ராமனைப் பார்த்து இவ்வசனத்தை மொழிந்தனன்:— 'நீ, ஒருவனது ராஜ்யத்தை மற்றொருவன் எப்படி கைப்பற்றலாமென்ன வெண்டாம். நான் என்தாயை நல்வார்த்தை சொல்லியிருக்கின்றேன். இந்த ராஜ்யம் எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டதென்பது வாஸ்தவமே; அதை நான் உனக்கே கொடுக்கின்றனன்; நீ அங்கீகரித்து அகண்டகமான இந்த ராஜ்யத்தையெல்லாம் இஷ்டப்படி அனுபவிப்பாயாக. வர்ஷாகாலத்தில் பெரிய ஜலப்ரவாஹம் வர, அதன் வேகத்தால் உடைந்த அணைக்கட்டைக் கட்டுவதற்கு யாவர்க்கும் தரமில்லையன்று? அப்படியே இப்பெரும் ராஜ்யத்தை நிர்வஹிப்பது மிகவும் கஷ்டம்; அதற்கு நீ தவிர மற்றொருவனும் வல்லனல்லன். மஹீபதியே! குதிரையைப்போல் கழுதை நடக்கமுடியாது. கருடனைப்போல் கேவலமான ஒரு குருவி ஆகாயத்தில் பறக்க முடியாது. அப்படியே உன் நடத்தையின்படி நடக்க எனக்குச் சக்தியில்லை. 'உனக்குச் சக்தி யில்லையாயின் மற்றொருவனுடைய உதவியால் நிர்வஹிக்கலாகாதோ?' என்னில் சொல்லுகிறேன்; கேள். ராமா! எவனால் பல ஜனங்கள் பிழைக்கின்றூர்களோ, அவன் பிழைப்பு மேலானது; பிறரை அடுத்து ஜீவிப்பவன் பிழைப்புமாத்ரம் மிகவும் நீசமானது. (மற்றும், ஆலோசித்துப்பார்க்கையில் நீயே இதைப் பாதுகாப்பது யுக்தமாயிருக்கின்றது; இதைப்பற்றி நிரூபித்துச் சொல்லுகிறேன், கேள்). மஹாபாஹுவே! ஒரு புருஷன் விதை விதைத்து நீர் வார்த்து வளர்த்துக் கஷ்டப்பட, அந்தச் செடி கொஞ்சகாலத்தில் குள்ளர்களுக்கு ஏற அஸாத்யமாகும்படி கப்புங் கிளையுமாக வளர்ந்து பெரிய வ்ருக்ஷமாகிக் காலத்தில் புஷ்பித்தும் பழங்களைப் பழுக்காது போமாயின், அதற்கு அம்மரத்தை நாட்டினவன் அதன் பலன்களாலுண்டாகும் ப்ரீதியை அனுபவிக்காமற் போவானல்லவா? இதுவே உபமானம். அதன் பொருளை நீயே

உணர்வாயாக. நீ பெரியோனுகி எங்களுக்கெல்லாம் பர்த்தாவாயிருந்தும் பட்டங்கட்டிக்கொண்டு ப்ருத்யர்களாகிய எங்களைப் பாதுகாக்கமாட்டாயாயின், கீழ்ச்சொன்ன கதையெல்லாம் விளையுமென்னும் இப்பொருளை நீயே உணர்வாயாக. மஹாராஜனே! சத்ருக்களை யடக்கவல்ல நீ ராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகங் கொண்டருளி ஸூர்யன் போல் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கையில், ப்ரமுகர்களான பட்டணத்து ஜனங்களெல்லாரும் குவியல்கூடி உன்னைக் கண்டு மகிழ்வார்களாக. காகுத்தனே! மதித்த யானைகள் உன் பின்னே வரப்பெற்று மனக்களிப்புற்றுக் கர்ஜிக்குமாக. மேலும், அந்தப்புரத்திலுள்ள ஸ்த்ரீகளெல்லோரும் மனக்கலக்கத்தை யெல்லாந் துறந்து ஸந்தோஷமுறுவார்களாக' என்றனன். பலவகைப்பட்ட பட்டணத்து ஜனங்களெல்லோரும் ராமனை இங்ஙனம்ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டே பரதன் மொழிந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு 'நன்று நன்று' என்று கொண்டாடினர். இங்ஙனம் தன் ப்ரார்த்தனையை அங்கீகரிக்க வில்லையேயென்று மனவருத்தங்கொண்டு 'என்னால் அண்ணன் அரண்யஞ்சென்று தந்தையும் ம்ரணமடைந்தனரே' என்று புலம்பிக்கொண்டிருக்கும் பெரும்புகழனாகிய பரதனைப்பார்த்து ராமன் தான் நன்கு திருந்திய மதியுடையவனும் தைர்யமுடையவனுமாகையால் ஸமாதானப்படுத்தினன் :— 'புருஷன் ஸ்வதந்த்ரன் அன்று. ஆகையால் தன்னிஷ்டப்படி நடக்கமுடியாது. இங்கிருந்து மற்றோரிடத்திற்கும், மற்றோரிடத்தினின்று இவ்விடத்திற்கும் புருஷனைத் தெய்வமே இழுக்கின்றது. ஆகையால் கைகேயியைப்பற்றி நான் இவ்விடத்திற்கு அனுப்பப்பட்டேனென்று நினைக்கலாகாது. மேலும், தந்தை மரணமடைந்ததைப்பற்றி வருந்தமுறுவது யுக்தமன்று. பணக்குவியல்களைப் பலவிதமாக ஸம்பாதித்தபோதிலும் அவையெல்லாம் கடைசியில் அழிபவையேயன்றி நிலைநிற்பவை

யல்ல; எவ்வளவு உயர்ந்த பதவியைப் பெற்றபோதிலும் கடைசியில் கீழ் விழுந்தே தீரவேண்டும்; புத்ரமித்ராதிகளோடு கூடியிருப்பதெல்லாம் பிரிகையிற்றனே வந்து முடியும்; எவ்வளவு நல்வாழ்க்கையும் மரணத்தில் வந்து முடியாமல் தீராது. வஸ்துஸ்வபாவம் இப்படிப்பட்டதாகையால் தந்தையும் மரணமடைந்தனர். நன்கு பழுத்த பழத்திற்குச் செடியினின்றுந் தரையில் இற்று வீழ்கையொன்றொழிய வேறுபயமில்லாததைப்போல், பிறப்புற்ற மனிதனுக்கு மரணமடைவதைக்காட்டிலும் வேறுபயமில்லை. திடமான தூண்களையுடைய மாளிகையானது நாள் செல்லச்செல்லப் பழையதாகிநசிப்பதுபோல், மனிதர்களும் மூப்பிறப்புகளுக்குட்பட்டு நாசமடைவார்கள். கடந்த ராத்ரி மீளவும் திரும்பிவர நேராது. நிறைந்த யமுனையின் ப்ரவாஹம் ஜலம் நிரம்பிய ஸமுத்ரத்திற்குப் போய்ச்சேருமேயன்றித் திரும்புவதில்லை. வெயிற்காலத்தில் ஸூர்யகிரணங்கள் ஜலத்தை இழுப்பதுபோல், கடந்துசெல்கின்ற இரவும்பகலும் ஸமஸ்த ப்ராணிகளுடையவும் வாழ்நாள்களை விரைவில் நசிக்கச் செய்கின்றன. நீ நிற்கிலும் நடக்கிலும் உனது வாழ்நாள் க்ஷீணித்துக் கொண்டேயிருக்கின்றது. ஆகையால் உன்னைப்பற்றியே நீ சோகிப்பாயாக. உன்கதி இப்படியிருக்க மற்றொருவனைப்பற்றிச் சோகிப்பதேன்? மனுஷ்யன் போகும்பொழுது ம்ருத்யுவும் கூடவே போகின்றது. உட்கார்ந்திருக்கும்பொழுதும் கூடவே உட்கார்ந்திருக்கின்றது. வெகு தூரம் ப்ரயாணமாய்ப் போய்வரும் பொழுதும் ம்ருத்யுவும் கூடவே போய்வருகின்றது. ஆகையால் ம்ருத்யுவினின்றுந் தவறிப்போவது எவ்விதத்திலும் ஸாத்யமன்று. 'காலாந்தரத்தில் நீ சொன்னபடி செய்கிறேன்' என்கிறாயோ? தேஹம் முழுவதும்

சதைமடிப்புகள் உண்டாயின; கறுத்த மயிர்களெல்லாம் நரைமயிராயின; கிழத்தனம் வந்து தானும் ஜீர்ணித்த னன். இனிப் புருஷன் எந்த உபாயஞ்செய்து இவ்வனர்த் தங்களைத் தொலைக்க வல்லவனுவான்? ஆகையால் நன்று கப் பிழைத்திருக்குங் காலத்திலேயே ஆத்ம விசாரம் நடக்கவேண்டும். மனிதர்கள் ஸூர்யன் உதயமாகும் பொழுதே தனம் ஸம்பாதிக்குங் காலம் வந்ததென்று ஸந்தோஷிக்கின்றனர்; ஸூர்யன் அஸ்தமிக்கும்பொழு து காமஸுகங்களை அனுபவிக்குங்காலம் வந்ததென்று ஸந்தோஷிக்கின்றனர். இதுவன்றி எவரும் அவ்வுத யாஸ்தமயகாலங்களால் தமது வாழ்நாள் க்ஷீணிக்கின்ற தென்று தெரிந்துகொள்வாரில்லை. அந்தந்த ருதுக்கள் புதிதுபுதிதாகத் தலைகாட்டும்பொழுது அவைகளில் மனிதர்கள் அந்தந்த போகங்களுக்குக் காலம் வந்த தென்று ஸந்தோஷிக்கிறுர்களன்றி ருதுக்கள் சுழன்று சுழன்ருேடுவதால் ப்ராணிகளின் வாழ்நாள் க்ஷீணிக் கின்றதே! அதைமாத்ரம் அறிவாரில்லை. மஹாஸமுத்ரத் தில் ஒரு காஷ்டத்தோடு மற்றொரு காஷ்டம் எப்படி ஒன்ருகக் கூடுகின்றதோ, அங்ஙனஞ் சேர்ந்து அவை கொஞ்சகாலத்தில் எப்படி வேறுவேருகப் பிரிகின்றன வோ, அப்படியே பார்யைகளும் புத்ரர்களும் பந்துக்க ளும் பணங்களும் கொஞ்சகாலம் ஒருவரோடொருவர் சேர்ந்திருந்து காலம் வருகையில் ஒருவர்க்கொருவர் வேறுபட்டுப் போகின்றனர்; கடைசியில் பிரிவு நேரிடுகை யே நிஜமன்றி ஸம்பந்தம் எவ்வளவும் ஸ்திரமன்று. இவ் வுலகத்தில் எந்த ப்ராணியாயினும் தன்னிஷ்டத்தின் படி பந்துக்களோடு கலந்திருக்கமுடியாது; ஆகையால் மரணமடைந்தவனைக்குறித்து எவ்வளவு சோகித்தபோ திலும் அவனை மீளவும் பிழைப்பிக்க முடியாது. வழி

நடந்து செல்கின்ற வழிப்போக்கர்கூட்டத்தை நோக்கி வழிநடந்து செல்கின்ற மற்றொருவன் 'நானும் உங்களைப் பின்றொடர்ந்து வருகிறேன்' என்று சொல்லிப் பின்றொடர் வதுபோல், இதற்குமுன் பூர்வர்கள் தொடங்கித் தமது தந்தை பாட்டன் முதலானோர் அநுஸரித்த (மரண) மார்க்கத்தையே புத்ராதிகளும் அநுஸரிக்க வேண்டு மென்பது நிச்சயம். அதை எவ்வளவும் தவற முடியாது. அம்மார்க்கத்திற்கு வேறுபாடில்லை. ஆகையால் அது நேருமாயின் அதைப்பற்றி எங்ஙனம் சோகிக்கலாம்? சோகித்துப் பயனில்லையே. வயது ப்ரவாஹம்போல் திரும்பாமல் போய்க்கொண்டேயிருக்குந் தன்மையதாகையால் பரலோக ஸுகத்திற்கு ஹேதுவாகிய தர்மத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்தவேண்டும்; தர்மத்தினால் ஸாதிக்கக்கூடிய ஸுகத்தை அநுபவிப்பவர்களன்றோ ப்ரஜைகளெனப்படுவார்கள்; மற்றவர் ம்ருகங்களே. தர்மஸ்வபாவராகிய அத்தகைய நம் தந்தை தசரத மஹாராஜர் மங்கலகரமான ஸமஸ்த யாகங்களையும் உரிய தக்ஷிணைகளுடன் நடத்தி அப்புண்யாதிசயத்தினால் பாபங்களையெல்லாம் துறந்து ஸ்வர்க்கமடைந்தனர். நம் தந்தை ப்ருத்யர்களை நன்கு போஷிக்கையாலும் ப்ரஜைகளை நீதிவழுவாமல் பரிபாலிக்கையாலும் தர்மத்தின்படி ப்ரஜைகளிடத்தில் பணம் வாங்குகையாலும் புண்யாத்மாவாகி ஸ்வர்க்கஞ் சென்றனர். நம் தந்தை தசரதமஹாராஜர், ப்ரஜைகளுக்கும் தனக்கும் இஷ்டமான குளம் வெட்டுவிப்பது முதலிய சுப கார்யங்களாலும் உரிய தக்ஷிணைகளுடன் யாகங்கள் செய்தமையாலும் க்ருதார்த்தராகி ஸ்வர்க்கஞ் சென்றனர். அம்மஹாராஜர் பலவகை யாகங்களைச் செய்து புஷ்கலமாக ஸமஸ்த போகங்களையும் அநுபவித்து ஸ்வர்க்கமடைந்தனர். என்னப்பா! ரகுகுலகுமாரனே! பூர்விகர்களைக்காட்டிலும் வெகுகாலம் பிழைத்திருந்து பலவகைப் போகங்களையும் அநுபவித்து ஸஜ்ஜனங்களால் பூஜிக்கப்பட்டு ஸ்வர்க்கமடைந்தவராகிய நம் தந்தையைக்

குறித்து எள்ளளவும் துக்கிக்கவேண்டிய அவஸ்யமில்லை. நம் தந்தை ஜீர்ணமான மனுஷ்யதேஹத்தை விட்டு திவ்ய தேஹப்ராப்தி முதலிய தேவதைகளின் ஸம்ருத்தியைப் பெற்று ப்ரஹ்மலோகத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறாரல்லவா? அப்படிப்பட்ட அவரைப்பற்றி வருத்தப்படுவதேன்? அப்படிப்பட்ட பதவியைப் பெற்ற தந்தையைக் குறித்து இப்படிப்பட்ட அறிஞனாயிருப்பவன் எவனும் துக்கிக்கத் தகாது. பெரியோர்களிடத்தில் கேட்டுத்தெரிந்து மிகவும் புத்திசாலியாகிய நீ எங்ஙனம் மேன்மையுற்றிருக்கின்றனையோ, அங்ஙனம் மேன்மையுற்றவன் இவ்விஷயத்தில் துக்கிக்கலாகாது. தந்தை மரணமடைந்தாரென்றும், நான் அரண்யம் போனேனென்றும் இங்ஙனம் பலவிதமாகச் சோகிப்பதையும் புலம்புவதையும் கண்ணீர் பெருக்குவதையும், எல்லா அவஸ்தைகளிலும் தீரனாயிருக்கும் புத்தியுடையோன் விட்டுத் துறக்கவேண்டுமல்லவா? நீ பேசுவதில் யாவரினும் மேலானவன்; உனக்கு நான் சொல்லவேண்டுவதில்லை; நீ மனக்கவலை தீர்ந்திருப்பாயாக. மனவருத்தமுறவேண்டாம். நீ போய் நம்பட்டணத்தைப் பரிபாலித்துக்கொண்டிருப்பாயாக. அப்படியே ஜிதேந்த்ரியராகிய தந்தை உனக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கின்றனர். புண்யகர்மாவாகிய அவரே என்னை எங்கிருக்கும்படி நியமித்தாரோ, அங்கேயே இருந்து பூஜ்யராகிய அத் தந்தையின் ஆஜ்ஞையைக் கார்யத்தினால் நிறைவேற்றப் போகின்றனன். சத்ருக்களையடக்குந் திறமுடையவனே! அந்தத் தந்தையின் ஆஜ்ஞையை உல்லங்கனஞ்செய்தல் எனக்கு ந்யாயமன்று. நீயும் அந்த ஆஜ்ஞையை எப்பொழுதும் கௌரவித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். அவரே நமக்குப் பந்து; மேலும், அவர் நமக்குத் தந்தை. ஆகையால், ரகுவம்சத்தில் பிறந்தவனே! நான் பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் வனவாஸமிருந்து அதனால் தர்மஸ்வபாவராகிய தந்தை அளித்த ஆஜ்ஞையைப் பாதுகாக்கின்றனன். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! பரலோகத்தைப்பெற விரும்புவோன் தார்மிகனாகிக் க்ரூரத்தன்மையைத்துறந்து

குருவினுஜ்ஞையின்படி நடக்கவேண்டும். புருஷஸிம்ஹ னே! நம் தந்தை தசரதமஹாராஜருடைய சுபாசாரத் தையெல்லாம்மனத்தில்வைத்துக்கொண்டு ஸஹஜமான ராஜத்தன்மையை ஏற்றுக் கொள்வாயாக' என்றனன். மஹானுபாவனும் ஸமர்த்தனுமாகிய ராமன் இங்ஙனம் தன் தம்பியைப் பார்த்துத் தந்தையினுஜ்ஞையை அவஶ்யம் பரிபாலிக்கவேண்டுமென்னும் பொருளடங்கிய வசனத்தைக் கூறிப் பிறகு முஹூர்த்தகாலம் வெறுமனே இருந்தனன். நூற்றைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பரதன் ராமனை மீளவும ப்ரார்த்தித்தலும், வஸிஷ்டரும் கௌஸல்யாதிகளும் மந்த்ரி முதலானவர்களும் ராமனை ப்ரார்த்தித்தலும்.

இங்ஙனம் ராமன் பெரும்பொருளடங்கிய உரைகளைப் பேசி வாயை மூடிக்கொண்டிருக்கையில், பிறகு தார்மிகனுகிய பரதன் மந்தாகினீதீரத்தில் ஸஹஜவாத்ஸல்ய சீலனுகிய ராமனைப் பார்த்து, தர்மம் பொருந்தியதும் மற்றொரு முகமாக ராமனை மடக்கத்தொடங்குகையால் அற்புதமுமாகிய உரையை மொழிந்தனன்:—'சத்ருக்களையடக்குந் திறமுடையவனே! ராமா! நீ எவ்விதமாயிருக்கின்றனையோ, இப்படிப்பட்டவன் உலகத்தில் எவன்தான் அகப்படுவான்? உன்னைத் துக்கமும் துக்கப்படுத்தாது; ஸந்தோஷமும் ஸந்தோஷப்படுத்தாது. ஸர்வஜ்ஞனுகையால் பெரியோர்களுங்கூட உன்னைப் பூஜிக்கின்றனர். ஆயினும் நீ அவர்களைக் கௌரவிக்கும் பொருட்டு அவர்களை வினவி ஸந்தேஹங்களைத் தீர்த்துக்கொள்கின்றனை. செத்தவனிடத்தில் எப்படி த்வேஷம் உண்டாகாதோ, அப்படியே பிழைத்திருப்பவனிடத்திலும் த்வேஷமில்லாதிருத்தல், இல்லாதவஸ்துவினிடத்தில் ப்ரீதி வையாதிருப்பதுபோலவே உள்ள வஸ்துவினிடத்திலும் ப்ரீதி வையாதிருத்தல் ஆகிய இப்புத்தி எவனுக்குண்டாமோ, அவன் எதைப்பற்றிப் பரிதபிப்

பான்? எதுக்கும் எவ்வளவும் பரிதபிக்கமாட்டான். ஆகை யால் நீ சொன்னபடி எனக்கு துக்கலேசமும் இல்லை. 'அப்படியாயின், சோகவார்த்தைகளை ஏன் சொல்லு கிறுய்' என்கிருயோ? மனிதர்களுக்கதிபனே! ஆத்ம [1] அனுத்மஜ்ஞான முடையவன் எப்படிப்பட்ட வ்யஸனத் தில் அகப்படுவானுயினும் வருத்தப்படமாட்டான்; அப் படியே நீயும் ஆத்ம அனுத்மஜ்ஞானமுடையவனுகையால் இந்த வ்யஸனத்திற்கு மனவருத்தமுறமாட்டாய். நீ வருத்தமுருதிருந்தபோதிலும் உன் வ்யஸனத்தை நான் எப்படி பொறுத்திருப்பேன்? தேவர்களை நிகர்த்தவனே! ஸ்ரீ ராகவா! நீ ஸத்த்வகுணமமைந்தவன்; மஹா தீரன்; ஸத்யப்ரதிஜ்ஞன் [2] (ஸர்வஜ்ஞன், ஸர்வதர்சி, மிகுந்த புத்தியுடையவன்) கழிகாலம் நிகழ்காலம் வருங்கால மாகிய மூன்று காலங்களிலுமுள்ள எல்லாவற்றையு மறிந் தவன். இப்படிப்பட்ட நற்குணங்களோடு ப்ரகாசிப்ப வன். மேலும், ப்ராணிகளின் பிறப்பையும் இறப்பையு மறிந்தவன். இப்படிப்பட்ட உன்னை எம்மைப்போன்ற வர்க்கும் மிகவும் ஸஹிக்கமுடியாத எப்படிப்பட்ட துக்க மாயினும் வருத்தமுறச் செய்யமாட்டாது. நான் தேசாந் தரம் போயிருக்கையில் நீசத்தன்மையுடைய என் தாய் என் நிமித்தமாக நடத்தின பாபகார்யம் எனக்கு ஸம்மத மன்று. ஆகையால் நீ கோபமின்றி என்மீது அருள் புரியவேண்டும். நான் தர்மபாசத்தால் கட்டுண்டிருக்கின் றனன்; ஆகையால் பாபங்களை ஆசரிக்குந் தன்மைய ளான என் தாய் தண்டிக்கத் தகுந்தவளாயிருந்தும்

---

1. அனுத்மா - ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதேஹம் முதலியது.

2. ஸர்வஜ்ஞன்-எல்லாமறிந்தவன்; ஸர்வதர்சி - எல்லாவற்றை யும் கண்டவன்; மிகுந்த புத்தியுடையவனென்பதற்குப் பொருள் வெளிச்சம். இம் மூன்று பதங்களும் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லு கின்றன வாயினும் வ்யர்த்தமல்ல. தாத்பர்ய பேதங்கொள்ளவேணும். ஸர்வஜ்ஞனென்று பூதகாலத்திலுள்ளவற்றின் ஜ்ஞானத்தைச் சொல் லுகிறது. ஸர்வதர்சியென்பது வர்த்தமான காலத்திலுள்வற்றின் ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுகிறது. மிகுந்த புத்தியுடையவனன்பது

இப்பொழுது கொடிய தண்டனைகொண்டு கொலை செய்யாதிருக்கின்றனன். பரிசுத்த குலத்தில் பிறந்தவரும் [1]பாவன கார்யங்களைச் செய்பவருமாகிய தசாதரிடத்தினின்றும் பிறந்து தர்மங்களை அறிந்தவனுமாகிய நான் தர்மத்திற்கிணங்காததும் உலகநிந்தைக் கிடமுமாகிய கார்யத்தை எப்படி நடத்துவேன்?'குரு; யாகாதிகார்யங்களை ஆசரித்தவர்; வ்ருத்தர்; ராஜா; மரணமடைந்தவர்; தந்தை; தெய்வம்போன்றவர்' என்றே நம்தந்தையைச் சபையில் நிந்தியாதிருக்கின்றனன். தர்மங்களை யறிந்தவனே! தார்மிகனயிருப்பவன் எவன் ஒருபெண்பிள்ளைக்கு ப்ரியஞ்செய்வதற்காகத் தர்மார்த்தங்களிரண்டையுந் தவறின இப்படிப்பட்ட பாபகார்யத்தைச்செய்வான்? ப்ராணிகளுக்கு அந்திமகாலத்தில் புத்தி மயங்கிப்போமென்று பழையதொரு கேள்வியுண்டு. மஹாராஜர் இப்படி அகார்யத்தைச் செய்து அப்பழமொழியை உலகத்தில் எல்லோர்க்கும் ப்ரத்யக்ஷமாக்கினர். கைகேயி விஷத்தைப் பானஞ் செய்வேனென்று க்ரூரமாகக் காட்டின கோபத்தைப் பற்றியும், அக் கைகேயியிடத்திலுள்ள மோஹத்தைப் பற்றியும், அன்றியே ஸாஹஸத்தினுலும் நந்தந்தையார் செய்த தர்மாதிக்ரமத்தை, நீ நற்பொருளை நெஞ்சிற்கொண்டு திருப்புவாயாக. எந்தப் புதல்வன் தந்தைசெய்த தர்மாதிக்ரமத்தைச் சரிப்படுத்த விரும்புவானே, அவனே புதல்வனென்று உலகத்தவர்களால் எண்ணப்படுவான். அப்படியல்லாதவன் புதல்வனே அல்லன். நீ அப்படிப்பட்ட புதல்வனயிருப்பாயாக. தந்தை உலகத்தில் பண்டிதர் நிந்திக்கும்படி. செய்த பாபகார்யத்தை நீ அனுஸரிக்கத்தகாது. நீ கைகேயியையும் என்னையும்நந்தந்தையையும்நமது நண்பர்களையும் பந்துக்களையும் ஸமஸ்தமான பட்டணத்து ஜனங்களையும் இந்த ராஜ்யம் முழுவதையும் பரிபாலிக்கவேண்டும். வனவாஸம்

பவிஷ்யத்காலத்திலுள்ளவற்றின் ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுகிறது. இதை விவரிக்கிறது (கழிகாலம்) இத்யாதியான மேல்வாக்யம்.

1. பாவனம் - பரிசுத்தமான

எங்கே? க்ஷத்ரியதர்மம் எங்கே? ஜடைகள் எங்கே? ராஜ்யபரிபாலனம் எங்கே? இப்படிப்பட்ட விருத்த கார்யத்தை நீ எள்ளளவும் செய்யலாகாது. பேரறிஞனே! ப்ரஜைகளைப் பாதுகாத்தல் பட்டாபிஷேகம் பெற்றே நடத்தவேண்டியதா யிருக்கின்றது; ஆகையால் க்ஷத்ரியனுக்கு இந்தப் பட்டாபிஷேகமே முதன்மையான தர்மமன்றோ? உபயோகமில்லாத எந்த க்ஷத்ரியன்தான் தானபோகங்களுக்கிடமாகையால் ப்ரத்யக்ஷபலமாகிய ப்ரஜாபாலனமென்னும் தர்மத்தைவிட்டு அப்ரத்யக்ஷமும் அங்கலோபாதிகள் நேருமாகையால் ஸம்சயிக்கக்கூடிய பலனுடையதும் லக்ஷணமில்லாமையால் நிரூபிக்க முடியாததும் காலாந்தரத்தில் பலத்தைக் கொடுப்பதும் க்ஷத்ரியனுக்கு முதலில் இது ஆசரிக்கவேண்டுமென்று எந்த ப்ரமாணத்தாலும் நிச்சயிக்கப் படாததுமாகிய தாபஸ தர்மத்தை ஆசரிப்பான்? இனி மிகவும் ஶ்ரமத்தை விளைக்குந் தர்மத்தையே ஆசரிக்கவேண்டுமென்று விரும்புவாயாயின், தர்மத்தின்படி ப்ராஹ்ம க்ஷத்ரிய வைஶ்ய ஶூத்ரர்களென்னும் நான்கு வர்ணங்களையும் தத்தமது தர்மங்களை அதிக்ரமிக்காதிருக்கும்படி பாதுகாத்து வருவதனால் ஶ்ரமத்தை அநுபவிப்பாயாக. இதுவும் கஷ்டத்தை விளைக்குந் தர்மமே ஆகும். தர்மங்களையுணர்ந்தவனே! தார்மிகர்கள் நான்காஶ்ரமங்களிலும் க்ருஹஸ்தாஶ்ரமமே சிறந்ததென்று மொழிவார்களன்றோ? அப்படிப்பட்ட க்ருஹஸ்தாஶ்ரமத்தை எப்படி நீ விட்டுத் துறக்கலாகும்? நான் வித்யையாலும் ராஜ்யத்திற்கு வருங் க்ரமத்தினாலும் பிறப்பினாலும் உன்னைக்காட்டிலும் சிறியவன். அப்படிப்பட்ட நான், எல்லாவிதத்திலும் பெரியவனாகிய நீ இருக்கையில், எப்படிப் பூமியைப் பரிபாலிக்கலாகும்? 'உன்னைப்போல் நானும் பாலனேயன்றோ' என்கிறாயோ? நான் பாலன்மாத்ரமேயன்று; புத்தியிலும் குணங்களிலும் உன்னைவிட நான் தாழ்ந்தவன்; ராஜ்யத்திற்கு வரவேண்டிய க்ரமத்திலும் கீழ்ப்பட்டவன்; உன்னை விட்டேனாயின் வெறும

னேயு மிருக்கமாட்டேன்; இனி நீ யில்லாமல் எப்படி ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்வேன்? தர்மங்களை யறிந்த வனே! நீ நிஜதர்மத்தை அவலம்பித்து, பந்துக்களோடு கூடி அகண்டகமான உன் தந்தையின் ராஜ்யத்தை யெல் லாம் ஏமாறாமல் நன்கு பரிபாலித்து வருவாயாக. ப்ரஜை களெல்லோரும் வஸிஷ்டர் முதலிய மந்த்ர வித்துக்க ளான ருத்விக்குகளும் இங்கேயே உனக்கு மந்த்ரங்க ளோடு பட்டாபிஷேகம் நடத்துவார்களாக. உலகங் களையெல்லாம் வென்றபின்பு தேவதைகளால் அபிஷே கஞ் செய்யப்பட்ட இந்த்ரன்போல் நீ எங்களால் அபி ஷேகஞ் செய்யப்பட்டு ப்ரஜைகளைப் பரிபாலனஞ் செய்ய வேண்டிய நிமித்தமாக அயோத்யைக்குத் திரும்பி வரு வாயாக. [1] தேவரிஷி பித்ரு ருணங்கள் மூன்றையுந் தீர்த் துக்கொண்டு சத்ருக்களை நன்றாகத் தஹித்து நண்பர் களை ஸமஸ்த இஷ்டங்களாலும் த்ருப்தியடையச்செய்து கொண்டு இப்படி ராஜ்யத்தையும் என்னையும் நீயே பரி பாலனஞ் செய்வாயாக. பெரியோனே! இப்பொழுது நீ பட்டாபிஷேகம் பெற்றிருக்கக் கண்டு உனது நண்பர்க ளனைவரும் களிப்பார்களாக; இப்பொழுதே உன் பகைவ ரெல்லோரும் பயமுற்றுப் பத்துத்திசைகளிலும் பறந் தோடுவார்களாக. புருஷஶ்ரேஷ்டனே! எனக்கும் என் தாய்க்கும் உண்டாயிருக்கிற லோகநிந்தையைத் துடைத்துப்போகட்டுப் பூஜ்யராகிய தந்தையைப் பாபத்தில் விழாதபடி பாதுகாப்பாயாக. நான் தலை சாய்த்து வணங்கி வேண்டுகின்றனன்; மஹேஶ்வரன் ப்ராணிகளிடத்தில்போல் நீ என்னிடத்திலும் பந்துக்க ளிடத்திலும் மற்றை யெல்லோரிடத்திலும் அனுக்ர ஹஞ் செய்யவேண்டும். இனி நீ என்னுடைய இந்த ப்ரார்த்தனையைப் பின்னே தள்ளிவிட்டு இங்கிருந்து

---

1. பிறந்தமனுஷ்யன் யாகங்களால் தேவதைகளுக்கும் ப்ரஹ்ம சர்யத்தினால் (வேதமோதுவதனால்) ரிஷிகளுக்கும் ஸந்தானத்தினால் பித்ருக்களுக்கும் கடன்பட்டவனாகிறான். அம்மூன்று கடன்களையும் யாகம் முதலியவைகளைச் செய்து தீர்க்கவேண்டுமென்று சாஸ்த்ரங் கள் கூறுகின்றன.

வனத்திற்கே போவாயாயின் நானும் உன்னோடு கூடவே வனத்திற்கு வருகின்றேன்' என்றனன். ராமன் மிகவுந் தைர்யமுடையவனாகையால் பரதன் மனவருத்தத்துடன் தலை சாய்த்து வணங்கித் தான் அருள் புரியும்படி எவ்வளவு ப்ரார்த்தித்தபோதிலும் தந்தையளித்த ஆஜ்ஞையில் தானே நிலைநின்று அயோத்யைக்குத் திரும்ப எண்ணங் கொள்ளாதிருந்தனன். ஜனங்களெல்லோரும் மிகவும் அற்புதமான ராமன் நிலைமையைக் கண்டு ஒரே காலத்தில் ஸந்தோஷத்தையும் துக்கத்தையும் பெற்றனர். அயோத்யைக்கு வரமாட்டானென்று துக்கத்தையும் ப்ரதிஜ்ஞை தவறானென்று ஸந்தோஷத்தையும் அவர் அடைந்தனர். அப்பொழுது ராமனை நோக்கி யுக்திகள் பொருந்தச் சொல்லுகின்ற பரதனைக் கண்டு ருத்விக்குகளும் பட்டணத்து ஜனங்களில் ப்ரமுகர்களும் மனமயங்கிக் கண்ணீர் பெருக்குகின்ற தாய்மார்களும் மிகவும் கொண்டாடினர். பிறகு அவர்களெல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து ராமனை நமஸ்கரித்து வணக்கத்துடன் ப்ரார்த்தித்தனர். நூற்றோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

{பரதன் கீழ்த்தந்தையது காமமோஹத்தை நிந்திக்கையில், ராமன் அதை மறுத்து அவர் தர்மமே ஆசரித்தாரென்று வேறொரு யுக்தியைச் சொல்லுதல்.}

ஸ்ரீமானாகிய லக்ஷ்மணனுடைய தமையன் ராமன் பரதனது ஸ்தோத்ரம் முதலியவற்றால் பூஜிக்கப்பட்டு பந்துமத்யத்தில் அங்ஙனம் பேசுகின்ற பரதனை நோக்கி இங்ஙனம் மறுமொழி கூறினன்:—'இப்பொழுது நீ இங்ஙனம் சொன்ன வார்த்தை ராஜஸ்ரேஷ்டராகிய தசரதமஹாராஜருக்குக் கைகேயியிடம் பிறந்த ஸத்புத்ரனாகிய உனக்கு யுக்தமாயிருக்கின்றது. அப்பா! முன்பு நம் தந்தை தசரதமஹாராஜர் கைகேயியை மணம்புரியும்பொழுது உன் பாட்டனாரிடத்தில் கைகேயியிடம் பிறந்தவனுக்கே ராஜ்யங் கொடுக்கிறேனென்று ராஜ்ய சுல்கமாகிற மேலான ப்ரதிஜ்ஞை செய்தனர். மேலும்,

ப்ரபுவாகிய அம்மஹாராஜர் தேவாஸுரயுத்தத்தில் உன் தாய் செய்த பணிவிடைக்கு மிகவும் ஸந்தோஷித்து அவளுக்கு இரண்டு வரங்களைக் கொடுத்தனர். புருஷ திலகனே! பிறகு பெரும் புகழுடையவளும் பெண்மணியு மாகிய உன் தாய் புருஷஸ்ரேஷ்டராகிய மஹாராஜரால் சபதஞ் செய்வித்துக்கொண்டு உனக்கு ராஜ்யங் கொடுக் கும்படிக்கும் என்னைக் காட்டுக் கனுப்பும்படிக்கும் இரண்டு வரங்களைக் கேட்டனள். அப்பொழுது மஹா ராஜர் அவள் நியமித்தபடியே அவ்விரண்டு வரங்களை யுந் தந்தனர். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! அங்ஙனம் தந்தை கைகேயிக்கு ராஜ்யங்கொடுத்தமையால் என்னை வரதா னத்தின்படி பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் வனவாஸஞ் செய்வாயென்று ஆஜ்ஞாபித்தனர். அப்படி ஆஜ்ஞா பிக்கப்பட்ட நானும் தந்தையின் வார்த்தையைக் கைப் பற்றி அவரது சொல்லை ஸத்யமாக்குவதில் நிலைநின்று எவர் சொன்னபோதிலும் கேளாமல் எதிரின்றி லக்ஷ் மணனோடும் ஸீதையோடும் கூடி நிர்ஜனமான அரண் யத்திற்கு வந்தனன். ராஜசிரோமணியே! நீயும் தந்தை யின் கட்டளையை அப்படியே யென்று அங்கீகரித்துச் சீக்ரத்தில் அபிஷேகஞ் செய்துகொண்டு தந்தையின் வார்த்தையை ஸத்யஞ் செய்யவேண்டும். பரதா! நீ என்னைப்பற்றி,ப்ரபுவும் தந்தையுமாகிய மஹாராஜரைக் கைகேயியிடம் பட்ட கடனில்நின்றும் விடுவித்து, தர் மஜ்ஞராகிய அத்தந்தையையும் உனது அன்னையையும் ஸந்தோஷப்படுத்துவாயாக. என்னப்பனே! முன்பு கயையென்னும் க்ஷேத்ரத்தில் பித்ருயாகம் நடத்தின மஹானுபாவனாகிய கயன்பாடின பழமொழி செவிப்படு கின்றதல்லவா? 'தந்தையைப் புத்தென்னும் பேருடைய நரகத்தில் விழாதபடி ரக்ஷிக்கையாலும், தந்தையின் பேரால் இஷ்டாபூர்த்தாதி கர்மங்களைச்செய்து பரலோ கத்தில் தந்தைக்கு ஸுகத்தை உண்டாக்கிப்பாதுகாப்ப தனாலும் புதல்வனுக்குப் புத்ரனென்னும் பேர் உண்டா

யிற்று. நற்குணமுடையவர்களும் கல்வியிற் சிறந்தவர்களுமாகிய புதல்வர்கள் பலர் பிறப்பார்களாகவென விரும்பவேண்டும். பலபுத்ரர்கள் உளராயின், அவர்கள் எல்லோரும் கலந்து க்ஷேமமாயிருப்பார்களாயின், அவர்களில் ஒருவனுயினும் அந்த கயாக்ஷேத்ரத்திற்குப் போவானல்லவா' என்று கயன் சொன்ன பழமொழியைக் கேட்டிருக்கிறோமல்லவா? ராஜகுமாரனே! ப்ரபுத்வமுடையவனே! புருஷர்களிற் சிறந்தவனே! இங்ஙனம் ராஜர்ஷிகளெல்லோரும் நிச்சயித்திருக்கின்றனர். ஆகையால் நம் தந்தையாகிய மஹாராஜருக்கு நரகமுண்டாகாதிருக்குமாறு நடத்துவாயாக. மனிதர்களில் தலைவனே! பரதா! நீ அயோத்யைக்குப்போய், சத்ருக்னனோடும் வஸிஷ்டர் முதலிய ப்ராஹ்மணோத்தமர்களோடும் கூடி ஜனங்களைக் களிக்கச் செய்வாயாக. ராஜனே! இனிநானும் காலதாமதஞ் செய்யாமல் இந்த ஸீதாலக்ஷ்மணர்களிருவரோடும்கூடித் தண்டகாரண்யத்திற்குப் போகின்றனன். பரதா! நீ மனிதர்களனைவர்க்கும் ராஜனுயிருப்பாயாக; நான் வனத்திலுள்ள ம்ருகங்களுக்கெல்லாம் ராஜனுயிருக்கின்றனன்; நீ மனக்களிப்புடன் இப்பொழுதே அயோத்யைக்குப் போவாயாக; நானும் மனக்களிப்புடன் இப்பொழுதே தண்டகாரண்யத்திற்குப் போகின்றனன். பரதா! வெண்குடை உன் தலைமேல் ஸூர்ய கிரணங்கள் படாதிருக்குமாறு தடுத்துக் குளிர்ந்திருப்பதாகிய நிழலைச் செய்யுமாக. நானும் எல்லாவற்றிலும் சிறந்த இவ்வரண்ய வ்ருக்ஷங்களின் நிழலைப்பற்றி ஸுகமாயிருக்கின்றனன். மிகவும் புத்திசாலியாகிய சத்ருக்னன் உனக்கு ஸஹாயமாயிருக்கின்றனன். அறிஞனுகிய லக்ஷ்மணன் எனக்கு முக்ய ஸ்னேஹிதனுயிருக்கின்றனன். நாம் நால்வரும் பரஸ்பரஸஹாயத்தால் நம் தந்தையாகிய மஹாராஜரது வார்த்தையை ஸத்யஞ் செய்யவேண்டும். பரதா! நீ மனவருத்தப்

படா திருப்பாயாக' என்றனன். நூற்றேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமன் பரதனை ஸிருத்தரனுயிருக்கச்செய்கையில், ஜாபாலி சார்வாகமதத்தை அவலம்பித்து ராமனை ராஜ்யத்தை அங்கிகரிக்கும்படி ப்ரார்த்தித்தல்.

ப்ராஹ்மண ஸ்ரேஷ்டராகிய ஜாபாலி அங்ஙனம் பரதனை ஆஸ்வாஸப்படுத்துகின்ற ஸகல தர்மஜ்ஞனுகிய ராமனைப் பார்த்து அதர்மத்தைத் தொடர்ந்த சார்வாக மதத்தை அவலம்பித்து வைதிகதர்மத்திற்கு வெகுதூரமான இவ்வுரையை மொழிந்தனர்:—'ராகவா! நீ புகழத்தகுந்த புத்தியுடையவன்; மிகுந்த தைர்யமமைந்தவன். இப்படிப்பட்ட உனக்கு ஸாமான்ய மனிதனைப்போல் இப்படி நிஷ்ப்ரயோஜனமான புத்தி சிறிதும் உண்டாகா திருக்குமாக. அதினின்று நன்கு திரும்புவாயாக. எந்தப் புருஷன் எவனுக்கு பந்து? எவனுக்கு எதனல் எது உண்டாகக்கூடியது? எதுவும் இல்லை. ப்ராணி பிறந்த பொழுது ஒருத்தனுகவே பிறக்கின்றனன். சாகும்பொழுதும் ஒருத்தனே சாகின்றனன். ஆகையால் எவனும் கூடப்பிறப்பதில்லை; கூடச்சாவதுமில்லை. ராமா! விஷயம் இப்படியிருக்கையால் எவன் தாயென்றும் தந்தையென்றும் மிகவும் ஆஸக்தி அடைவானே, அவன் பைத்யக்காரனென்றறிவாயாக. ஒருவனுக்கு மற்றொருவன் ஒன்றுமேயல்லன். ஒருவரோடொருவர்க்கு எவ்வளவும் ஸம்பந்தமில்லை. ஒருவன் ஒரு க்ராமத்திற்குப் போகையில் நடுவில் இளைப்பாறும்பொருட்டு ஓரிடத்தில் வஸித்திருந்து மற்றை நாள் அவ்விடத்தை விட்டு ப்ரயாணமாய்ப்போவதுபோலவே, மனிதர்களும் ஸம்ஸாரயாத்ரை செய்துகொண்டு நடுவில் வாஸஸ்தானத்தைப்போல் தாயையும் தந்தையையும் க்ருஹத்

தையும் தனத்தையும் பெறுகின்றனர். ஆகையால் தாய்தந்தை முதலானோர் கேவலம் வாஸஸ்தானம் போன்றவரேயன்றி மற்றேதுமல்லர். ஆகையால் ஸத் புருஷர்கள் இவ்விஷயத்தில் மனப்பற்று செய்யார்கள். புருஷஶ்ரேஷ்டனே! அப்படிப்பட்ட மஹாபுத்திசாலியாகிய நீ தகப்பனது ராஜ்யத்தைவிட்டு துக்கத்தை விளைப்பதும் யௌவனப் பருவத்திற்குத் தகாததும் பல உபத்ரவங்களையுடையதுமாகிய இந்தக் கோணல்வழியை (வானப்ரஸ்தவ்ருத்தியை) அனுஸரிப்பது எவ்வளவும் தகாது. ஸமஸ்த ஸம்பத்துக்களும் விளங்கப்பெற்ற அயோத்யாபுரத்திற்குப் போய் அபிஷேகஞ் செய்வித்துக்கொள்வாயாக. பதிவ்ரதை நியமத்துடன் தலைமயிர்களை ஒரு பின்னலாகப் பின்னிக்கொண்டு தன் பர்த்தாவை எதிர்பார்ப்பதுபோல் அயோத்யாநகரத்தின் அதிதேவதை நியமத்துடன் உன்னை எதிர்பார்க்கின்றனள். ராஜகுமாரனே! நீ மிகவும் உத்தமங்களான ராஜபோகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு ஸ்வர்க்கத்தில் தேவேந்த்ரன்போல் அயோத்யையில் விளையாடிக்கொண்டிருப்பாயாக. உனக்குத் தசரதனோடு எவ்வித ஸம்பந்தமும் இல்லை. தசரதனுக்கும் உன்னோடு எவ்வித ஸம்பந்தமும் கிடையாது. அம்மன்னவன் வேறு; நீ வேறு. ஆகையால் அத்தகைய நீ நான் சொன்னபடி செய்வாயாக. ஜந்துக்களுக்குத் தந்தை முக்ய காரணமன்று; ஸ்வல்பகாரணமே. ருதுகாலத்தில் தாய் தரித்த சுக்ல சோணிதங்களே ப்ரதானகாரணம். அதனாலேயே இவ்வுலகத்தில் புருஷன் ஜன்மிக்கின்றனன். அம் மஹாராஜன் அவன் எங்குப் போகவேண்டுமோ, அவ்விடத்திற்கே போயினன் (பூதங்களில் லயம்பெற்றனன்). இதுவேயன்றி விசேஷமொன்றுமில்லை. இது மரணமடைவோரனைவர்க்கும் ஸ்வபாவம். நீயோவென்றால் இல்லாத ஸம்பந்தமொன்றை இழுத்து வைத்துக்கொண்டு

வருத்தப்படுகின்றனே. ப்ரத்யக்ஷ ஸௌக்யத்தை விட்டு எவரெவர் கேவலம் பணம் ஸம்பாதிப்பதிலாவது கேவலம் தர்மஞ் செய்வதிலாவது விருப்பமுறுவார்களோ; அவரவர்களை நோக்கியே நான் வருத்தப்படுகின்றனன். ப்ரத்யக்ஷஸுகங்களையனுபவிக்கும் பிறரைப்பார்த்து எனக்கு வருத்தமில்லை. ஏனென்றால்—அந்தப் பணத்திலும் தர்மத்திலும் முயன்றவர் இங்கு வருத்தமுற்றுக் கெடுவதேயன்றிச் செத்தபின்பும் துக்கத்தையே பெற்றுக் கெடுவார்கள். இதற்கு ஓர் உதாஹரணஞ் சொல்லுகிறேன்; கேள். அஷ்டகாஶ்ராத்தமென்றும் ப்ரத்யாப்திகமென்றும் இவ்வுலகத்தில் ஜனங்கள் ஶ்ராத்தகர்மங்களைச் செய்கின்றனர். அந்தக் கர்மங்களெல்லாவற்றிலும் ஸுகமாகத் தாம் புஜிக்கவேண்டிய தமது அன்னத்தைப் பிறர்க்கிடுவதால் உண்டாகும் அழிவை ஆலோசித்துப் பார். செத்தவன் என்ன தின்னமுடியும்? அவனுக்காகப் பிறற்கிடுமன்ன மெல்லாம் வ்யர்த்தமே யல்லவா? இவ்வுலகத்தில் ஒருவன் புஜித்த அன்னம் மற்றொருவன் தேஹத்துக்குப் போய்ச் சேருமாயின், அப்போது தேசாந்தரஞ் சென்றவனைக் குறித்து அவன் புத்ராதிகள் ஶ்ராத்த போஜனங்களைச் செய்விக்கவேண்டி வருமல்லவா? அங்ஙனம் பிறர்க்கிட்ட அவ்வன்னம் அந்த தேசாந்தரஞ்சென்றவனுக்கு வழிச் சோறாகக் கூடுமல்லவா? ஆயினும் அப்படி ஆவதில்லை. அப்படியே செத்தவனுக்கு அது அன்னமாவது எவ்வளவும் ஸம்பவிக்காது. ஆகையால், 'தேவதைகளை ஆராதிப்பாய்; தானங்களைச் செய்வாய்; யாகதீக்ஷை வஹிப்பாய்; தவஞ் செலுத்துவாய்; பணத்திலாசையைத் துறப்பாய்' என்று த்ரவ்யம் ஸம்பாதிப்பதில் மிகவும் ஸமர்த்தமான புத்தியுடையவர்கள் தானங்களைச் செய்யும்படி ஸ்வாதீனப் படுத்துவதற்கு உபாயங்களாக இந்த க்ரந்தங்களை ஏற்

படுத்திவைத்தனர்; மற்றொன்றுமில்லை. ராமா! நீ எவர்க்கும் மிகுந்தமதியுடையவன்; பித்ருவசனபரிபாலனஞ் செய்யவேண்டுமென்று நினைக்கின்ற நீ பரலோகமேயில்லையென்று நிஸ்சயிப்பாயாக. ப்ரத்யக்ஷஸித்தமான ராஜ்யபோகாதிகளை அங்கீகரிப்பாயாக. பரலோகஸுகங்களைக் கொடுக்குமென்னப்படுகிற பித்ருவசன பரிபாலனாதிகளை அப்புறந் தள்ளிவிடுவயாக. பரதனால் அருள்புரியும்படி வேண்டப்பட்ட நீ ப்ரத்யக்ஷத்தைக் காட்டிலும் அதிகமொன்றுமில்லையென்கிற ஸர்வஜன ஸம்மதமான அந்தப் புத்தியை முன்னிட்டுக்கொண்டு ராஜ்யத்தை அங்கீகரிப்பாயாக. நூற்றெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

{ ராமன் ஜாபாலியின் மதத்தை நிராகரித்து வைதிக மதத்தை ஸ்தாபித்தல். }

ஸத்யத்தில் புத்தியை நிலைநிறுத்தினவர்களில் ராமன் மேலானவன்; ஆகையால் அவன், ஜாபாலி சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டும் வைதிக கர்மங்களில் மிகவும் தனக்குள்ள ஶ்ரத்தையை விடாமல் தன்புத்தி சிறிதும் கலங்கப்பெறாமல் அவரைப்பார்த்து மொழிந்தனன்:—'நீர் எனக்கு ப்ரியங்களாகிய ராஜ்யாபிஷேகாதிகளில் விருப்பமுண்டாகும்பொருட்டுச் சொன்னவார்த்தை செய்யத்தக்கதுபோல் தோற்றுமேயன்றி வாஸ்தவத்தில் செய்யத்தகாததே. ஹிதம்போல் தோற்றுகிறதன்றி அது அஹிதமே. அதைச் செய்தால் பிறகு துக்கமே விளையும். இந்த மதத்தைப் பற்றி இதனால் மர்யாதை தவறிப் பாபாசாரங்களில் இழிந்து வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட ஆசாரங்களுக்கிணங்காத பாபர்சாரங்களை உட்கொண்ட இம் மதத்தைப் பரவச்செய்யும் பாபிஷ்டனாகிய புருஷனை ஸத்புருஷர்கள் எள்ளளவும் வெகுமானிக்கமாட்டார்கள். 'நல்லவனென்றும் கெட்டவனென்றும் எப்படி தெரிந்து கொள்ளலாம்' என்கிறீரோ? நற்குலத்தில் பிறந்தவனென்றும் துஷ்குலத்தில் பிறந்தவனென்றும் வீரமுடையோனென்றும் தன்னை ஆண்பிள்ளையென்று வீணு

க நினைத்துக் கொண்டிருப்பவனென்றும் பரிசுத்தனென்றும் பரிசுத்தியில்லாதவனென்றும் அவனவனது ஆசாரமே தெரிவிக்கும். நான் துஷ்டனாகவே யிருந்து நல்லவன் போலவும் சுசியற்றவனாகிச் சுசியாயிருப்பவன் போலவும் சிஷ்ட லக்ஷணங்கள் இல்லாதவனாயினும் அந்த லக்ஷணங்கள் அமைந்தவன்போலவும் துச்சீலனாயினும் சிறந்த சீலமுடையவன்போலவும் நடித்துச் சுபமான வைதிக தர்மத்தை விட்டு வைதிக க்ரியைகளையும் வேதவிதிகளையுங்கடந்ததும் லோகங்கள் கெட்டுப் போவதற்குக் காரணமும் தர்மம்போல் மேலுக்குப் புலப்படுவதுமாகிய நீர் சொன்ன இந்த அதர்மத்தைப் பற்றுவேனாயின், இப்படிப்பட்ட துராசாரனும் லோகதூஷகனுமாகிய என்னை உலகத்தில் கார்யாகார்யங்களையறிந்த அறிஞனாயிருப்பவன் எவன் தான் வெகுமதிப்பான்? இதுமாத்ரமேயன்றி, நான் எனது வனவாஸ ப்ரதிஜ்ஞையை விட்டு, நீர் '[1] பரோக்ஷத்தை விடுவாய்' என்றுரைத்த இந்தத் துராசாரத்தின்படி நடப்பேனாயின், இனி 'நான் சொல்லுவதை நீ ஆசரிப்பாயாக' என்று எவர்க்கு உபதேசிப்பேன்? ப்ரதிஜ்ஞை தவறின என் வார்த்தையை எவர் தான் கேட்பார்கள்? மேலும், ஸ்வர்க்கத்தையாவது எந்த உபாயத்தால் பெறுவேன்? நீர் சொன்னபடி நான் செய்வேனாயின், என்னைப் பார்த்து இவ்வுலகத்தவர்யாவரும் இஷ்டப்படி நடக்கத் தொடங்குவார்கள். ஏனென்றால்—அரசன் எப்படி நடப்பானோ அப்படியே யன்றோ ப்ரஜைகளும் நடப்பார்கள். ஆகையால் எனக்குமாத்ரமேயன்றி உலகத்தவரனைவர்க்கும் அதனால் பரலோக ஹானி உண்டாகும். ருததயையே முக்யமாகவுடையதும் ஶாஶ்வதமுமாகிய ராஜாக்களின் நடத்தையானது ஸத்யமே வடிவாயிருக்கப்பெற்றது. இப்படி ஸத்யமே

1. பரோக்ஷம் - அப்ரத்யக்ஷம்; கண்ணுக்குத் தெரியாதது.

ராஜாக்களின் நடத்தையாகையால் ராஜ்யத்திலுள்ள ஜனஸமூஹமும் ஸத்யமே முக்யமாயிருக்கப்பெற்றது. அந்த ஸத்யத்திலேயே உலகமெல்லாம் நிலைநின்றிருக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட ஸத்யத்தை எப்படி விடக்கூடும்? ரிஷிகளும் தேவதைகளும் ஸத்யத்தையே மிகவும் சிறந்ததாக நினைத்தார்களல்லவா. இவ்வுலகத்தில் ஸத்யவாதியாயிருப்பவன் [1] பரமபதத்தைப் பெறுவான். உலகத்திலுள்ளோர் ஸர்ப்பத்தைப் பார்த்தாற்போல் பொய்யுரைப்பவனைப் பார்த்துப் பயப்படுகின்றார்கள். உலகத்தில் ஸத்யமே பரம தர்மம். அதுவே ஸ்வர்க்கத்திற்குக் காரணமென்று கூறப்படுகின்றது. [2] ஸத்யமே உலகத்தில் அரசனும் தெய்வமுமாகும். நியாமகனுன ஈஶ்வரனும் ஸத்யத்திலேயே நிலைநின்றிருக்கின்றனன். செல்வமும் ஸத்யத்தையே எப்பொழுதும் ஆஶ்ரயித்திருக்கின்றது. ஸத்யமே எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரம். ஸத்யத்தைக் காட்டிலும் பரமகதி வேறொன்றுமில்லை. தானங்களுக்கும் யாகங்களுக்கும் ஹோமங்களுக்கும் வருந்தி அனுஷ்டிக்கப்படுகிற தவங்களுக்கும் வேதங்களுக்கும் ஸத்யமே ஆதாரம். ஆகையால் எப்பொழுதும் ஸத்யத்தையே ஊக்கத்துடன் கைப்பற்றவேண்டுமன்றி அதை விடலாகாது. ஒருவன் உலகத்தைப் பாதுகாப்பான்; ஒருவன் குலத்தைப் பாதுகாப்பான்; ஒருவன் நரகத்தில் வீழ்வான்; ஒருவன் ஸ்வர்க்கத்தில் பூஜிக்கப்பட்டிருப்பான்; இப்படி ஸத்யந் தவறுதிருப்பவனுக்கு ஐஹிகாமுஷ்மிக பலன்களெல்லா முண்டாகும்; ஸத்யந்தவறுபவர்க்கு நரகமே ஸித்திக்கும். நான் எனக்குள் ஸத்யஸந்தன்; ஸத்யந் தவறுபவனல்லேன்; மேலும், நீ சொன்னபடி செய்

1. பரமபதம்–மேலான பதவி.

2. 'ஸத்யமேவேஶ்வரோ லோகே' என்று மூலம். ஈஶ்வரசப்தம் அரசனையும் தெய்வத்தையும் சொல்லுமாகையால் இரண்டுபொருளையும் உட்கொண்டு (அரசனும் தெய்வமும்) என்று கூறப்பட்டது. தெய்வமென்கிற பொருளையே மறுபடியும் விவரிக்கிறதுமேல் (நியாமகன்) இத்யாதியால்.

கிறேனென்று கைகேயியோடு ஸத்யத்தின்மேல் சபதஞ் செய்திருக்கின்றனன். இப்படிப்பட்ட நான் ஸத்யமாகிய தந்தையினுஜ்ஞையை எதற்காகப் பாதுகாக்காதிருப்பேன்? ஸத்ய ப்ரதிஜ்ஞனாகிய நான் ராஜ்யத்திலுள்ள அபிலாஷத்தாலாவது இப்படிப்பட்ட மோசவார்த்தைகளால் மயக்கமுற்றாவது அஜ்ஞானத்தாலாவது தமோகுணம் மிகப்பெற்றாவது, 'எது எப்படியாயினும் உனக்கு ப்ரியமானவற்றை ஸத்யந் தவறாமல் செய்கிறேன்' என்று என் தந்தை கைகேயிக்குச் சொன்ன ஸத்யவாக்யத்தின் மர்யாதையைச் சிறிதும் பேதிக்கமாட்டேன். அஸத்யத்தையே பேசுந்தன்மையனும் பாபஸ்வபாவமுடையவனும் மனம் நிலை நிற்கப் பெறாதவனுமாகிய மனிதன் ஹவ்ய கவ்யங்களைக் கொடுத்தபோதிலும் தேவதைகளும் பித்ருக்களும் அங்கீகரிக்கமாட்டார்களென்று நாம் கேட்டிருக்கின்றனம். [1] இந்த ஸத்யமென்னுந் தர்மம் ஆத்மாவைக் குறித்து இடைவிடாமல் நடப்பதென்று யான் மனதுக்குள் ஆலோசிக்கின்றனன். [2] ஸத்புருஷர்கள் ஆசரிக்கின்ற இந்தச் சடை மரவுரி முதலிய பாரமும் ஸத்யத்திற்காகவே அங்கீகரிக்கப்படுகின்றதன்றி வேறில்லை. க்ஷத்ரிய தர்மத்தில் அதர்மமே அதிகமாயிருப்பது; தர்மம் லேசமாகவே யிருக்கும்; அதை அல்பர்களும் கொடியர்களும் லுப்தர்களும் ஆகிய பாபகர்மாக்களே மதிப்பார்கள்; ஆகையால் அதை நான் துறப்பேனன்றி [3] அதன்படிக்கு ராஜ்யத்தை அங்கீகரிக்கமாட்டேன். மனிதன் முதலில் பாபத்தைச் செய்ய மனத்தில் நிச்சயித்துக்கொள்வான்; பிறகு சரீரத்தால் அதைச் செய்வான். மேலும், நாக்கால் அபத்தஞ் சொல்லுவான்; இப்படி மானஸிகங்களென்றும் காயிகங்களென்றும் வாசிகங்களென்றும் பாபங்கள்

---

1. ஸத்யமே ஆத்மாவுக்கு உடன்பிறந்த தர்மமென்று நினைக்கின்றேனென்று கருத்து.

2. சடை முதலியவை ஸத்யத்திற்கு அடையாள மாகையால் அவற்றைப் பெரியோர்கள் ஆதரிக்கின்றார்களென்று கருத்து.

3. அதன் படிக்கு-அந்த க்ஷத்ரிய தர்மத்தின் படிக்கு.

மூன்று வகைப்பட்டிருக்கும். பூமியும் தானத்தாலுண்டாகும் கீர்த்தியும் பௌருஷத்தாலுண்டாகும் புகழும் செல்வமும் த்ரிகரணசுத்தியோடு ஸத்யத்திலேயே நிலை நின்ற புருஷனையே அடைய விரும்புகின்றன. அப்படிப்பட்ட புருஷன் ஸ்வர்க்கத்திலிருப்பானாயினும் இவை அவனைப் பின் செல்லுகின்றன. ஆகையால் ஸத்யத்தையே அவலம்பிக்கவேண்டும். நீர் மிகவும் மேலானதென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு 'இது மங்கலகரம். இதைச் செய்வாய்' என்று யுக்திகள் பொருந்திய வாக்யங்களை உரைத்தீரே; அது எவ்வளவும் பூஜிக்கத்தக்கதன்று, ஆகையால் [1] பரோக்ஷமான பரலோகத்தை அப்புறம் தள்ளி ப்ரத்யக்ஷமான இஹலோக போகத்தைமாத்ரம் கைப்பற்ற வேண்டுமென்பது செல்லாது. மேலும், பரதன் வேண்டினபடி ராஜ்யத்தை அங்கீகரிப்பாயென்றீர். நான் தந்தையிடம் இங்ஙனம் வனவாஸஞ் செய்வதாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்து இப்பொழுது தந்தையின் வார்த்தையைத் துறந்து பரதனுடைய வசனத்தின்படி எங்ஙனஞ் செய்வேன்? நான் எனது தந்தையினெதிரில் ஸ்திரமான ப்ரதிஜ்ஞை செய்திருக்கின்றனன். அப்பொழுது தேவியான கைகேயியும் அதற்கு மிகவும்ஸந்தோஷமுற்றனள். அப்படிப்பட்ட ப்ரதிஜ்ஞையை இப்போது விடுவது யுக்தமன்று. எனக்குக் கார்யங்களும் அகார்யங்களும் 'இவை செய்யத் தகுந்தவை, இவை செய்யத் தகாதவை'யென்று நன்றாகத் தெரியுமாகையால் ஸ்ரத்தையுடன் வஞ்சனையின்றிப் பரிசுத்தனாகி வனவாஸஞ் செலுத்திக்கொண்டே காட்டிலுள்ள ஆஹாரங்களை நியமத்துடன் உட்கொண்டு அதனால் பஞ்சேந்த்ரியங்களுக்கும் த்ருப்தியை உண்டாக்கிப் பரிசுத்தங்களான புஷ்ப பல மூலங்களால் பித்ரு தேவதைகளுக்கும் தேவதைகளுக்கும் த்ருப்தியைச் செய்து இங்ஙனம் பித்ருவசனபரிபாலனமென்னும் லோகயாத்ரையை நடத்திக்கொண்டு காலத்தைக் கழிக்கின்றனன். அஷ்டகாதிகளில் சொல்லிய கர்மங்கள் நிஷ்பலங்களென்

1. பரோக்ஷமான-கண்ணுக்குத் தெரியாததான.

நீர்; அதில்லை. ஜனங்கள் இந்தக் கர்ம பூமியிலிருக்கும் வரையில் சுபகர்மங்களை அவஶ்யஞ் செய்யவேண்டும். அப்படியே அக்னியும் வாயுவும் சந்த்ரனும் இக்கர்மபூமியிலிருக்கும்பொழுது நடத்தின கர்மங்களுக்குப் பலமாக [1] அக்னித்வ வாயுத்வ சந்த்ரத்வங்களைப் பெற்றவராயினர். ஆகையால் கர்யங்கள் ப்ரயோஜனமற்றவையல்ல. தேவேந்த்ரன் நூறுயாகங்கள் செய்து தேவலோகத்திற்கு அதிபதியாயிருக்குந் தன்மையைப் பெற்றனன். மஹர்ஷிகளும் கொடுமையான தவங்களைச் செய்து ஸ்வர்க்கமடைந்தார்கள்' என்றனன். இங்ஙனம் பயங்கரமான தேஜஸ்ஸையுடைய அந்த ராஜகுமாரன் ராமன், ஜாபாலி சொல்லிய நாஸ்திக்யவாதங்களைக் கேட்டுப் பொறுக்கமுடியாமல் அவரது வசனங்களை நிந்தித்துக் கொண்டு மீளவும் அவரைப் பார்த்து மொழிந்தனன்:— 'ஸத்யம் தர்மம் பராக்ரமம் பூததயை ப்ரியபாஷணம் ப்ராஹ்மண பூஜை தேவதார்ச்சனம் அதிதி ஸத்காரம் இவையெல்லாம் ஸ்வர்க்கத்திற்கு மார்க்கமென்று ஸத்புருஷர்கள் சொல்லுகின்றனர். ஆனதுபற்றியே ப்ராஹ்மணர்கள் இவ்வர்த்தத்தை உள்ளபடி இங்ஙனந் தெரிந்துகொண்டு எல்லோரும் ஐகமத்யத்துடன் பராக்கின்றிச் சாஸ்த்ரந் தவறுமல் தத்தமது வர்ணாஶ்ரமங்களுக்குத் தகுந்த தர்மங்களெல்லாவற்றையும் ஆசரித்துக் கொண்டு ஸ்வர்க்காதிலோகங்களைப் பெற விரும்புகின்றனர். உமது புத்தி வேதத்திற்கிணங்காத மார்க்கத்தில் நிலைநின்றிருக்கின்றது; மேலும், நீர் வைதிகவேஷத்தைத் தரித்து அந்தரங்கத்தில் மஹாநாஸ்திகராகிச் சார்வாகமதத்தை அநுஸரித்த இந்த நாஸ்திக புத்தியைப் பிறர்க்கு உபதேசித்துக்கொண்டு திரிகின்றவர்; பின்னும், தர்மமார்க்கத்திற்குவெளிப்பட்டவர்; இப்படிப்பட்ட உம்மை என் தந்தை தமதருகில் வைத்துக்கொண்டாரல்லவா; அவர்செய்த இந்தக்கார்யத்தைச் செய்யத்

1. அக்னித்வம் – அக்னியாயிருத்தல். வாயுத்வம்-வாயுவாயிருத்தல்' சந்த்ரத்வம்-சந்த்ரனுயிருத்தல்.

தகாத கார்யமென்று நான் நிந்திக்கின்றனன். திருடனை எப்படி நிராகரிக்கவேண்டுமோ, அப்படியே வேதபாஹ்ய னாகிய புத்தன் நிராகரிக்கத் தகுந்தவனல்லவா? இவ்வுல கத்தில் நாஸ்திகனையும் அந்தப் புத்தனோடு ஸமமாகவே அறிவீராக. ஆகையால் எவன் ப்ரஜைகளால் நாஸ்தி கனாகி அவைதிகனென்று சங்கிக்கவேண்டியவனாயிருக் கிறானோ; பண்டிதனாயிருப்பவன் அவன் முகத்திலும் விழிக்கலாகாது. உமக்கு முன்பட்டவர்களும் உம்மைக் காட்டிலும் மேலானவர்களுமாகிய பலர் அநேக சுபகர் மங்களைச் செய்து இஹபரலோகங்களிரண்டையும் வெ ன்று எப்பொழுதும் ஆகாயத்தில் க்ரஹ நக்ஷத்ராதி ரூபங்களைப் பெற்று விளங்குகின்றனர். (இப்படியிருப்ப தால் ப்ரத்யக்ஷமொன்று மாத்ரமே ப்ரமாணமென்ப தில்லை. வேதங்களும் ப்ரமாணமே. அதுவும்,பெரியோர் கள் அனைவரும் அவற்றை அங்கீகரிக்கையால் ஏற்படுகின் றது. பெரியோர்கள் அவற்றை அங்கீகரிப்பதற்குக் காரணம் அபௌருஷேயமாயிருக்கையே [புருஷனால் ஏற்படுத்தப்படாமையே.] அத்தன்மைதான் எப்படியென் றால் இடைவிடாமல் அனைவரும் அத்யயனஞ் செய்து கொண்டிருக்கையில், இவற்றை இன்னவன் இயற்றின னென்று ஒருவர்க்கும் தெரியாமையால். அத்தகைய வே தங்களில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் எல்லாம் ஸபலங்க ளே. அக்னி ஸூர்யன் சந்த்ரன் நக்ஷத்ரங்கள் முதலிய பதவிகளைப் பெற்று அவரவர்கள் அந்தந்த பலன்களை அனுபவிப்பது ப்ரத்யக்ஷமாக ஏற்படுகின்றதல்லவா. இதற்கு எவ்விதத்திலும் விரோதம் சொல்லமுடியாதல் லவா. வழிப்போக்கனை உத்தேசித்து மற்றொருவனுக் குப் போஜனமிடுவது அனுபவத்திலும் இல்லை; சாஸ்த் ரங்களிலும் விதிக்கப்படவில்லை. ஆகையால் அங்ஙனம் ஏன் செய்யக்கூடாதென்று கேட்க இடமில்லை). ஆனது பற்றியே ப்ராஹ்மணர்கள் சுபகர்மங்களையும் யஜ்ஞாதி ஹோம கார்யங்களையும் தபோ தானாதி கார்யங்களையும் செய்கின்றனர். தர்மத்தில் நிலைநின்றவர்களும் ஸத்புருஷ

ஸஹவாஸஞ் செய்பவர்களும் மிகுந்த வொளியுடன் விளங்குபவர்களும் தானமென்னுங் குணத்தை முக்ய மாக உடையவர்களும் ஹிம்ஸையைத் தவிர்ந்தவர்களும் நிர்மலஸ்வபாவர்களுமாகிய முனிஶ்ரேஷ்டர்கள் உலகங் களுக்கெல்லாம் பூஜிக்கத்தகுந்தவர்' என்றனன். இங்ங னம் ரோஷத்துடனுரைக்கும் மஹானுபாவனும் மஹா பலனுமாகிய ராமனைப் பார்த்து அந்த ப்ராஹ்மணர் நல் வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டு யதார்த்தமும் ஆஸ்திக மதத்தையெடுத்துரைப்பதும் ஸத்புருஷர்களுக்கு ஹித முமாகிய உரையை உரைத்தனர்:—'ராமா! நான் நாஸ் திகர் கூறும் வார்த்தைகளைச் சொல்லவில்லை; நான் நாஸ் திகனுமல்லேன். பரலோகம் முதலியது ஒன்றுமே இல்லை யென்பதுமில்லை. நாஸ்திகவாதிகள் எவராயினும் நேரி டுங்காலத்தில் அவர்களனைவரையும் உன்னைப்போலவே ஆஸ்திகனாகிக் கண்டித்துக்கொண்டிருந்தனன். பின் னும் தர்மஸங்கடகாலம் வந்தபொழுதுமாத்ரம் கார்ய ஸித்தியின் பொருட்டு நாஸ்திகவாதியாவேனன்றி வாஸ் தவத்தில் அப்படிப்பட்டவனன்று. ராமா! இப்பொழுது மெதுவாக அப்படிப்பட்ட ஸங்கடகாலம் இதோ வந்த தாகையால் நான் நாஸ்திகவாதம் செய்யும்படிக்கு நேரி ட்டது. உன்னை அயோத்யைக்குத் திருப்பவேண்டு மென்றும் உன்னை அருள்புரியச் செய்யவேண்டுமென்றும் இங்ஙனம் உரைத்தேனன்றி மற்றொன்றுமில்லை' என்ற னர். நூற்றொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

வஸிஷ்டர் ஜாபாலிவசனத்தினபிப்ராயத் தைச் சொல்லி ராமனது கோபத்தைத் தீர்த்து மனு முதலாகத் தசரதன் வரையி லுமுள்ள அரசர்களின் பூர்வாசாரத்தைச் சொல்லிப் பெரியவனே ராஜ்யத்திற்குரிய வனென்று தெரிவித்து அதன் மூலமாக ராமனைத்திருப்பப் பார்த்தல்.

ராமன் ஜாபாலியின் நாஸ்திகவசனங்களைக் கேட்டுக் கோபித்துக்கொண்டிருப்பதை அறிந்து வஸிஷ்டர் அவ

ஊனப் பார்த்து மொழிந்தனர்:—'ஜாபாலியும், இந்த ஜனங்கள் பரலோகத்திற்குப் போவார்களென்றும் புண்யம் தீருகையில் அங்கிருந்து இவ்வுலகத்திற்குத் திரும்பி வருவார்களென்றும் அறிவாராகையால் நாஸ்திகரன்று. அவர் உன்னை எப்படியாயினும் அயோத்யைக்குத் திருப்பவேண்டுமென்று விரும்பி இவ்வுரை கூறினர். லோகநாதனே! நான் லோகோத்பத்திப்ரகாரத்தையெல்லாம் இதோ சொல்லுகிறேன், கேள். முன்பு எல்லாம் ஜலமாகவேயிருந்தது. அதில் பூமி ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது. அதில் ஸ்வயம்புவாகிய ப்ரஹ்மாவும் தேவதைகளும் உண்டானர்கள். பிறகு ப்ரஸித்தனாகிய நாராயணன் வராஹ ரூபங்கொண்டு அந்த ஜலங்களினின்றும் பூமியை எடுத்தனன். அந்த ப்ரஹ்மாவும் திருந்தின மதியுடைய தன்புத்ரர்களாகிய மரீசி முதலானவர்களோடுகூடி இந்த ஜகத்தையெல்லாம் படைத்தனன். பரப்ரஹ்மத்தினின்றும் ப்ரஹ்மதேவன் உண்டாயினன். அந்த ப்ரஹ்மதேவன் ப்ரவாஹம்போல் நித்யமாயிருப்பவன்; பிறர்களைக்காட்டிலும் அவன் வெகுகாலம் வாழ்ந்திருப்பவன; தனது ஸ்தானத்தினின்றுமே மோக்ஷத்தைப் பெறுகையால் நாசமில்லாதவன். அந்த ப்ரஹ்மதேவனிடத்தினின்று மரீசி உண்டாயினர். மரீசியின் பிள்ளை கச்யபர். கச்யபரிடத்தினின்று விவஸ்வான் (ஸூர்யன்) உண்டாயினன். அந்தவிவஸ்வானுக்குவைவஸ்வதமனு பிறந்தனர். அந்த வைவஸ்வதரே முன்பு ராஜாவாயிருந்தனர். அவர்க்கு இக்ஷ்வாகு பிறந்தனன். வைவஸ்வதமனு ஸம்ருத்தமான இப்பூமண்டலத்தை யெல்லாம் இந்த இக்ஷ்வாகுவுக்குத் தான் முதலில் கொடுததனர். அந்த இக்ஷ்வாகுவே அயோத்யைக்கு முதன்மையான மன்னவனென்றுணர்வாயாக. இக்ஷ்வாகுவுக்கு ஸ்ரீமானும் குக்ஷியென்று ப்ரஸித்தனுமாகிய ஒரு புதல்வன் உண்டாயினன். பிறகு குக்ஷிக்கு வீரனாகிய விகுக்ஷியென்பவன் பிறந்தனன். விகுக்ஷிக்கு மஹாதேஜஸ்வியும் ப்ரதாபசாலியுமாகிய பாணன் பிறந்தனன். பாணனுக்கு மஹாபா

ஹுவும் பெருங்கீர்த்தி யுடையோனுமாகிய அனரண்யன் பிறந்தனன். ஸத்புருஷர்களிற் சிறந்தவனாகிய இவ்வனரண்யன் மஹாராஜனாகி ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்யும் பொழுது அனாவ்ருஷ்டியின்றி மழை நன்றாகப் பெய்து கொண்டிருந்தது; துர்ப்பிக்ஷம் உண்டாகவில்லை. திருடன் ஒருவனும் புலப்படவில்லை. அனரண்யனுக்கு நீண்ட புஜங்களையுடைய ப்ருதுவென்பவன் பிறந்தனன். அந்த ப்ருதுவுக்கு மஹாராஜனாகிய த்ரிசங்கு ஜன்மித்தனன். வீரனாகிய அந்த த்ரிசங்கு ஸத்யஸந்தனானமையால் சரீரத்தோடு ஸ்வர்க்கம் சேர்ந்தனன். த்ரிசங்குவுக்குப் பெரும்புகழனாகிய யுவனாஸ்வனென்பவன் பிறந்தனன். அவன் மஹாதேஜஸ்வியாகி துந்துவென்னும் ராக்ஷஸனைக் கொன்றதனால் துந்துமாரனென்னும்பேர் பெற்றனன். யுவனாஸ்வனுக்கு ஸ்ரீமானாகிய மாந்தாதா பிறந்தனன். மாந்தாதாவுக்கு மஹாதேஜஸ்வியாகிய ஸுஸந்தியென்பவன் ஜன்மித்தனன். ஸுஸந்திக்கு த்ருவஸந்தியென்றும் ப்ரஸேனஜித்தென்றும் இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தனர். அவர்களில் த்ருவஸந்திக்குச் சத்ருக்களை யழிப்பவனும் பெரும்புகழனுமாகிய பரதன் பிறந்தனன். மஹாபாஹுவாகிய பரதனுக்கு அஸிதனென்பவன் உண்டாயினன். அவ்வஸிதனுக்குப் பக்கத்து தேசத்தரசர்களாகிய ஹைஹயரென்னுஞ் சிலரும் தாலஜங்கரென்னுஞ் சிலரும் சூரர்களாகிய சசிபிந்துக்களென்னுஞ் சிலரும் சத்ருக்களாயிருந்தனர். அந்த அஸிதன் அவர்களெல்லோரையும் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து தோற்றுப்போகையால் அரண்யத்திற்குத் துரத்தப்பட்டனன். அவன் அழகான ஹிமவத்பர்வதத்திற்குச் சென்று அங்கிருந்துந் துரத்துவார்களென்று நினைத்து [1] முனிவ்ருத்தியை அவலம்பித்து விரக்தனாயினன். அவனது பார்யைகளிருவரென்றும், அவ்விருவரும் அப்பொழுது கர்ப்பிணிகளா யிருந்தார்களென்றும் கேள்வி. அவர்களிலொருத்தி தன் சக்களத்தி

---

1. முனிவ்ருத்தி-முனிவர்களின் நடத்தை.

யின் கர்ப்பத்தை யழிக்கும்பொருட்டு அவளுக்கு விஷங் கலந்த பக்ஷ்யத்தைக்கொடுத்தனள். அப்பொழுது ப்ருகு வம்சத்திற் பிறந்த ச்யவனரென்னும் மஹர்ஷி அந்த ஹிமவத்பர்வதத்தில் வஸித்திருந்தனர். விஷத்தின்ன காலிந்தியென்னும் அஸிதனது பார்யை அம்முனிவரிடஞ் சென்று நமஸ்கரித்தனள். அந்த ப்ராஹ்மணர் பிள்ளை பிறக்கவேண்டுமென்று வரம் வேண்டுகிற அந்தக் காலிந்தியைப் பார்த்து 'உனக்கு மஹாமதியும் ஸகலலோகப்ரஸித்தனும் தார்மிகனும் ஸதாசாரமுடையவனும் வம்சத்தை வளரச்செய்பவனும் சத்ருக்களை யழிப்பவனுமாகிய புதல்வன் பிறப்பான்' என்றனர். பிறகு அந்த ராஜபத்னியும் மிகவும் ஸந்தோஷமுற்று அம்முனிவர்க்கு ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து பூஜித்து அவரிடம் அனுமதி பெற்று வீட்டிற்கு வந்து தாமரையிதழ்போன்ற கண்கள் பொருந்தித் தாமரையினுள் நிறம்போன்ற நிறமுடையவனுமாகி ப்ரஹ்மதேவன்போல் விளங்குகின்ற குமாரனைப் பெற்றனள். அவளது கர்ப்பத்தை அழிக்க விரும்பிச் சக்களத்தி விஷமிட்டாளல்லவா! அந்தக் குமாரன் அவ்விஷத்தோடுகூடவே பிறந்தானாகையால் [1] ஸகரனென்று பேர்பெற்றனன். ஸகரனென்னும் அம்மன்னவன் யஜ்ஞதீக்ஷைகொண்டு புலப்படாமற்போன தனது யாகாச்வத்தைத் தேடும்பொருட்டு, பர்வகாலத்தில் ஜலவேகத்துடன் அலைமோதிக்கொண்டு ப்ரஜைகளைப் பயமுறுத்துவதுபோன்ற ஸமுத்ரத்தைப் புதல்வர்களைக் கொண்டு வெட்டுவித்தனன். அந்த ஸகரனுக்கு அஸமஞ்ஜனென்னும் புதல்வன் இருந்ததாகக் கேட்டிருக்கின்றனம். அவன் பாபகர்மங்களைச் செய்ததனால் தந்தை அவனை ப்ராணன்களோடு கூடவே அரண்யத்திற்குத் துரத்திவிட்டனன். அஸமஞ்ஜனுக்குப் பராக்ரமசாலியாகிய அம்சுமானென்பவன் பிறந்தனன். அம்சுமானுடைய புதல்வன் திலீபன். திலீபனுடைய புதல்வன் பகீரதன். அவன் பிள்ளை ககுத்ஸ்தன். அம்மன்

---

1. கரமென்றால் விஷம்; அத்தோடுகூடி யவன் ஸகரன்.

ணவனால்தான் நீங்கள் காகுத்ஸ்தர்களென்று ப்ரஸித்தி பெற்றீர்கள். ககுத்ஸ்தன் பிள்ளை ரகு. அவனால்தான் உன்னைச் சேர்ந்தவர்கள் ராகவர்களென்று கூறப்படுகின்றனர். ரகுவுக்குத் தேஜஸ்வியாகிய புதல்வனொருவன் பிறந்தனன். அவன் [1] ப்ரவ்ருத்தனென்றும் புருஷாதனென்றும் கல்மாஷபாதனென்றும் ஸௌதாஸனென்றும் உலகத்தில் ப்ரஸித்தி பெற்றனன், கல்மாஷபாதனுக்குச் சங்கணனென்னும் புதல்வன் ப்ரஸித்தனாயிருந்தனன். அவன் [2] அந்தக் கல்மாஷபாதனது பராக்ரமத்திலகப்பட்டு ஸைன்யங்களோடு நாசமடைந்தனன். சங்கணன் பிள்ளை ஸுதர்ஶனன். அவன் சூரனும் செல்வம் நிறைந்தவனுமாயிருந்தனன். ஸுதர்ஶனன்பிள்ளை அக்னிவர்ணன். அவன்பிள்ளை சீக்ரகன். அவன்பிள்ளை மரு. அவன்பிள்ளை ப்ரஶுஶ்ருகன். அவன்பிள்ளை மிகவுந் தேஜஸ்வியாகிய அம்பரீஷன். அவன் பிள்ளை உண்மையான பராக்ரமமுடைய நஹுஷனென்பவன். அவன் பிள்ளை பரமதார்மிகனாகிய நாபாகன். அவனுக்கு அஜனென்றும் ஸுவ்ரதனென்றும் இரண்டு பிள்ளைகள். அஜனுக்கு தர்மாத்மாவாகிய தசரதமஹாராஜன் பிறந்தனன். அந்தத் தசரதனுக்கு ராமனென்று நாற்றிசையும் புகழ்பெற்ற நீ மூத்தகுமாரனாகப் பிறந்தனை. ராஜனே! நீ இங்ஙனம் ஜ்யேஷ்டகுமாரனாகையால் நீயே ராஜாவாக வேண்டுமானதுபற்றி நீ உன்னுடைய ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றி ப்ரஜைகளைப் பரிபாலனஞ் செய்வாயாக. இக்ஷ்வாகு ராஜர்களனைவரிலும் நானிப்பொழுது நிரூபித்தபடி ஜ்யேஷ்டகுமாரனே ராஜனாவது வழக்கமாயிருக்கின்றது. மூத்தவனிருக்கையில் இளையவனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வதில்லை. மூத்தவனுக்கே பட்டாபிஷேகம் நடப்பது வழக்கம். பெரும்புகழனே! மூத்த குமாரனாகிய உனக்கும் உன்னை ஸம்பந்தித்த ரகு

1. 'ப்ரவ்ருத்தஃ' என்று மூலம்.

2. கல்மாஷபாதன் வஸிஷ்ட சாபத்தால் ராக்ஷஸனாயினன். ஆகையால் அவன் தன் புதல்வனையே அடித்துக் கொன்றனன்

வம்சத்தவர்களனைவர்க்கும் பரம்பரையாக வந்த மூத்தவனுக்கே பட்டாபிஷேகமென்னுங் குலதர்மத்தை இப்பொழுது நீ முதலில் கெடுப்பது உனக்குத் தகாது. பெரும்புகழனே! உன் தந்தையைப்போல் நீயும், சிறந்த வஸ்துக்கள் பலவும் நிறைந்ததும் பலவகைத் தேசங்கள் பொருந்தியதுமாகிய இப்பூமண்டலத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்வாயாக' என்று மொழிந்தனர். நாற்றுப்பத்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

{ வஸிஷ்டர் ஆசார்யராகியதன் வசனத்தைக் கடக்கலாகாதென்பதும், ராமன் தந்தையின் வார்த்தை இதைக்காட்டிலும் மேலென்பதும், பரதனது ஸ்தண்டிலசயனமும், ராமன் ஸமாதானங் கூறுதலும். }

புரோஹிதராகிய வஸிஷ்டர் அப்பொழுது ராமனுக்குக் குலதர்மத்தைச் சொல்லியும், அந்த ராமன் தந்தையினுஜ்ஞைக்கு அக்குலதர்மம் விருத்தமென்று நினைத்து வெறுமனே யிருக்கிறனென்று தெரிந்துகொண்டு மீளவும் தர்மம் தவறுதிருக்குமாறு அவனை நோக்கி மற்றொரு வசனத்தை மொழிந்தனர்:— 'காகுத்ஸ்தனே! ராகவா! பிறப்புற்ற ஒவ்வொரு புருஷனுக்கும் ஆசாரியன் தந்தை தாய் என்னும் இம்மூவரும் குருக்களாகின்றனர். புருஷதிலகனே! தந்தையும் தாயும் இப்புருஷனது தேஹமாத்ரத்தைப் பிறப்பிக்கின்றனர். ஆசாரியன் அவனுக்கு ஜ்ஞானத்தைக் கொடுப்பவனுகையால் அந்தத் தாய்தந்தைகளைக் காட்டிலும் மேலானவனென்று சொல்லப்படுகின்றனன். சத்ருக்களைத் தபிக்கச் செய்பவனே! நான் உன் தந்தைக்கும் உலக்கும் ஆசாரியனுகையால் நீ என் வார்த்தையின்படி நடக்கவேண்டும். அப்படி நடப்பாயாயின் ஸஜ்ஜனங்கள் செல்லும் மார்க்கத்தை உல்லங்கனஞ் செய்யாதவனுவாய். என்னப்பனே! இந்தப்ராஹ்மணர்களும் பட்டணத்து ஜனங்களும் க்ஷத்ரியர்களும் வைஶ்யர்களும் உன்னுடையவர்கள். இவர்களைக் காப்பது உனக்கு தர்மம். அந்த தர்மத்தை

அனுஷ்டித்து வருவாயாயின், நீ ஸத்புருஷர்கள் செல்லும்மார்க்கத்தைமீறி நடவாதவனுவாய். வயதுசென்றவளும் பரமதர்மிஷ்டையுமாகிய தாய்க்குச் சுஶ்ரூஷை செய்யாதிருப்பது எவ்வளவும் யுக்தமன்று. ஆகையால் அவளது வார்த்தையின்படி நடந்துகொண்டிருப்பாயாயின், ஸன்மார்க்கத்தை அதிக்ரமித்தவனுகாயிருப்பாய். ராகவனே! நீ ஸத்யத்தையும் தர்மத்தையும் அனுஷ்டிப்பதில் சூரன். அப்படிப்பட்ட நீ 'என்தாயை ஸமாதானப்படுத்தினேன், நீ பட்டங்கட்டிக்கொள்வாயாக' என்று உன்னை வேண்டுகின்ற பரதனது வார்த்தையை நிறைவேற்றுவாயாயின், [1] உனது ஆத்மாவைப்போன்ற பரதனை உல்லங்கனஞ் செய்யாதவனுவாய்' என்றனர். இங்ஙனம் ஆசார்யராகிய வஸிஷ்டர் இனிதாக மொழிகையில், புருஷஶ்ரேஷ்டனுகிய ராமன் உட்கார்ந்திருக்கிற அந்த வஸிஷ்டரைப் பார்த்து மறுமொழி கூறினன்:—'தாய்தந்தைகள் முதலில் பிள்ளை பிறக்கவேண்டுமென்று நடத்தின வ்ரதோபவாஸதேவதார்ச்சனுதிகளுக்கும் பிள்ளை பிறந்த பின்பு தமது சக்திக்குரியபடி முலைப்பால்கொடுத்து அன்னவஸ்த்ராதிகளை யளித்து கலங்கிட்டு நீராட்டி எப்பொழுதும் இனியவுரைகளையுரைத்து நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்த்து வந்த உபகாரங்களுக்கும் நாம் செய்யுங் கைம்மாறு யாதொன்றுமில்லையன்றோ. ஸமஸ்த தர்மங்களுக்கும்

---

1. 'ஆத்மாநம்நாதிவர்த்தேயா: ஸத்யதர்மபராக்ரம' என்றமூலம். ஆத்மாநம்-ஆத்மாவைப் போன்ற. தன்னைப் போன்ற பரதனை என்று உடாரியின் வ்யாக்யானம். ஸத்யதர்மங்களில் நிலைநின்றிருக்கையாகிற தன்ஸ்வபாவத்தையென்று வேறு சிலர் கூறுகின்றனர். தனக்கு அஸாதாரணதர்மமாகிய ஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யத்தை உல்லங்கனஞ் செய்யாதவனுவாயென்று ஆசார்யர்கள் அருளிச் செய்யும்படி. அதுவன்றோ ஸர்வேஶ்வரனுக்குஸ்வதஸ்ஸித்தமானஸ்வபாவம்(ஸத்யதர்மபராக்ரம) என்பது த்ருஷ்டாந்தத்திற்காகச் சொல்லப்பட்டது. எப்படியானுல் ஸத்யம் பேசுகை அதிக்ரமிக்கத் தக்கதன்றோ, எப்படியானுல் தர்மம் அதிக்ரமிக்கத்தக்கதன்றோ, அப்படியே ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யமும் அதிக்ரமிக்கத்தக்கதன்றென்று பொருள். இங்ஙனம் கோவிந்தராஜர்.

ஸாதனமான இப்படிப்பட்ட தேஹத்தை நாம் பெற்ற தற்குக் காரணம் தாய்தந்தைகளே. ஆகையால் அவர்களே ஆசார்யனைக்காட்டிலும் மேலானவர்கள். அந்தத் தசரதமஹாராஜர் என்னைப் பெற்ற தந்தை. ஆகையால் அவர்க்கு நான்செய்த ப்ரதிஜ்ஞையை எவ்வளவும் பொய் செய்யலாகாது. அவர்க்கே முதலில் நான் ப்ரதிஜ்ஞைசெய்துவிட்டேனாகையால் அதைத்தவறித் தாய் வார்த்தையையாவது தம்பியின் வார்த்தையையாவது நான் செய்வது யுக்தமன்று' என்றனன். இங்ஙனம் ராமன் மொழிகையில், மிகவும் கம்பீர மனமுடைய பரதன் மிகவும் மனம் தபிக்கப்பெற்றுத் தனதருகிலிருக்கின்ற ஸுமந்த்ரனைப்பார்த்து 'ஸாரதி! எனக்கு இங்குத் தரையின்மேல் தர்ப்பங்களைச் சீக்ரம் பரப்புவாயாக. என்னையனுகிய ராமன் என்மீது அருள்புரியாதிருக்கும் வரையிலும அவர்க்குக் குறுக்கே படுத்திருக்கப்போகிறேன். வட்டிக்காகத் தனது பணங்களையெல்லாம் கடன் கொடுத்த ப்ராஹ்மணன், கடன் வாங்கிக்கொண்டவன் வாசலில் குறுக்காக ஆஹாரமின்றி முகத்தை மூடிக்கொண்டு படித்திருக்கும் விதமாக நானும் ராமன் அயோத்யைக்குத் திரும்பி வாராதிருக்கும் வரையில் ஆஹாரத்தைவிட்டு முகத்தில் துணியைப்போகட்டு மூடிக்கொண்டு பர்ணசாலையின் வாசலில் படுத்துக் கொள்கிறேன்' என்று சொல்லி, அந்த ஸுமந்த்ரன் தர்ப்பங்களைப் பரப்பாமல் ராமனது அனுமதியை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு மனவருத்தமுற்றிருக்கிற அப்பரதன் தானே தர்ப்பங்களைக் கொண்டுவந்து பரப்பிப் படுத்துக் கொண்டனன். மஹாதேஜஸ்வியும் ராஜர்ஷிகளில் தலைவனுமாகிய ராமன் பரதனைப் பார்த்து 'என்னப்பனே! உனக்கு நான் என்ன அபகாரஞ் செய்கிறேனென்று எனக்குக் குறுக்காகப் படுத்துக் கொள்வாய்? ப்ராஹ்மணன்மாத்ரமே தன்னிடங் கடன் வாங்கிக்கொண்டு ஏமாற்றப் பார்க்கிறவன் வாசலில் குறுக்காகப் படுத்துக் கொள்ளத் தகுவானன்றி அபிஷிக்தர்களாகிய க்ஷத்ரி

யர்களுக்கு இங்ஙனம் குறுக்காகப்படுத்துப் பீடிப்பது விதிக்கப்பட்டதன்றே. புருஷஸிம்ஹனே! ரகுகுல குமாரா! எழுந்திரு. பயங்கரமான இந்த வ்ரதத்தை விட்டு இங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சீக்ரம் பட்டணங்களிற் சிறந்த அயோத்யைக்குப் போவாய்' என்றனன். பரதன் அப்படியே அந்த தர்ப்பங்களில் உட்கார்ந்தேயிருந்து பட்டணத்து ஜனங்களையும் பள்ளிப்பட்டு ஜனங்களையும் பார்த்து நீங்கள் எனதண்ணனுக்குப் புத்தி சொல்லி அவனைத் திருத்தப்பாராமல் ஏன் வெறுமனே இருக்கின்றீர்கள்? (நீங்களாயினும் எனதண்ணனைத் திருத்த மாட்டீர்களா?)' என்றனன். அந்தப் பட்டணத்து ஜனங்களும் நாட்டுப் புறத்து ஜனங்களும் அம்மஹானுபாவனைப் பார்த்து 'ராமன் ஸத்யஸந்தனென்று நாங்கள் நன்கறிவோம். அவன் சொல்லுவது நன்றாகவே யிருக்கின்றது. இம்மஹானுபாவன் தந்தையின் வார்த்தையில் தானே தவறாமல் நிலையுற்றிருக்கின்றனன். ஆனது பற்றியே அவனைச் சீக்ரத்தில் திருப்ப எமக்கு ஸாத்யமில்லாதிருக்கின்றது' என்றனர். ராமனும் அவர்கள் சொன்ன வார்த்தையைத் தெரிந்துகொண்டு பரதனைப் பார்த்து 'தர்மத்தில் கண் வைத்த உனது நண்பர்கள் இங்ஙனம் சொல்லுகின்றனர்; அறிவாய். மஹாபாஹுவே! ரகுவம்சத்திற் பிறந்தவனே! என் வார்த்தையையும் பௌர ஜானபதர்களின் வார்த்தையையும் இரண்டையும் கேட்டு இனிச் செய்ய வேண்டியது இதுவென்று நன்கு நிச்சயித்துக் கொள்வாய். (க்ஷத்ரியர்களுக்குத் தகாத ப்ராயோபவேசத்தைச் செய்தாயாகையால் அதற்கு ப்ராயஸ்சித்தமாக) என்னையும் ஜலத்தையும் பரிசிப்பாயாக. ('இனி மேல் இங்ஙனஞ் செய்யேனென்பதற்குச் சபதமாக) ஜலத்தையும் பரிசித்து என்னையும் பரிசிப்பாயாக' என்றனன். அனந்தரம் பரதன் எழுந்திருந்து ஜலத்தைப் பரிசித்து, பிறகு அங்குள்ளவர்களை நோக்கி 'ப்ராஹ்மணர்களும் மந்த்ரிகளும் பட்டணத்து ஜனஸமூஹங்களும் நான் சொல்லும் வார்த்தை

யை மனவூக்கத்துடன் கேட்பார்களாக. எனக்கு ராஜ்யம் வேண்டுமென்று நான் தந்தையை யாசிக்கவில்லை. எனக்கு ராஜ்யம் வருவதற்காக இங்ஙனம் செய்வாயென்று என் தாயையும் நான் விதிக்கவில்லை. தர்மம் மிகுந்திருக்கின்ற அண்ணனுகிய ராமனை அரண்யம் போகும்படி யனுப்புவதற்கு நான் எள்ளளவும் அனுமதிக்கவேயில்லை. ஆகையால் தந்தையின் வார்த்தையை நான் செய்யவேண்டிய அவஶ்யமில்லை. ராமன் அரண்யத்திற்குப் போக வேண்டியதுமில்லை. ஆயினும் தந்தையின் வார்த்தையை அவஶ்யஞ் செய்யவேண்டுமாயின், அதன்படி அரண்யத்தில் அவஶ்யம் வஸிக்கவேண்டுமாயின், அப்பொழுது ராமனுக்குப் பதிலாக நானே வனத்தில் பதினன்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் வாஸஞ் செய்கிறேன். ராமன் எனக்குப் பதிலாக ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்வானுக. அப்போது இருவரும் தந்தை வசனத்தின்படி நடந்தவர்களாவோம்' என்றனன். தர்மஸ்வபாவனுகிய ராமன் தம்பி சொன்ன யதார்த்த வசனத்தைக் கேட்டு ஆச்சர்யப்பட்டுப் பௌர ஜானபதர்களை நோக்கி 'என் தந்தை பிழைத்திருக்கும்பொழுது எதை விக்ரயம் செய்தாரோ; எதைக் குதுவை வைத்தாரோ; எதை விலைக்கு வாங்கினரோ; அதை மாற்றுவதற்கு நானுயினும் பரதனுயினும் எவ்வளவும் வல்லரல்லோம். எனக்கு வனவாஸத்தைக் குதுவை வைத்து அதற்கு விலைப்பணமாக ராஜ்யத்தை வாங்கிக்கொண்டு உனக்குக் கொடுத்தனர். அதை மாற்ற ஸாத்யமன்று. நான் வனவாஸஞ்செய்ய வல்லனுயிருக்கின்றேன் சக்தனுகாமற்போயினும் எனக்குப் பதிலாக மற்றொருவனை வனவாஸஞ்செய்ய அனுப்புவது எனக்குத் தகாது. அது மிகவும் அதமபக்ஷமாகையால் நிந்தைக் கிடமாகும். அசக்தர்களன்றோ அங்ஙனஞ் செய்யவேண்டும். கைகேயி யுக்தமாகத்தானே சொல்லினள். தந்தையும் நல்ல தர்ம கார்யத்தையே செய்தனர். நாங்களிருவரும் அங்ஙனஞ் செய்யாமற்போவோமாயின், அதமபக்ஷத்தைக் கைப்பற்றுவோமாயின், தந்

தைக்கு அஸத்யம் நேரும். பரதன் பொறுமை யுடையவ னென்றும் பெரியோர்களைப் பூஜிக்குந் தன்மையனென்றும் அறிவேன். ஸத்யஸந்தனும் மஹானுபாவனுமாகிய இந்தப் பரதனிடத்தில் உள்ளதெல்லாம் நன்மையேயன்றிச் சிறிதும் தீமை கிடையாது. நான் நெடு தீர்த்தவுடன் வனத்தினின்று வந்து தர்மசீலனாகிய இந்தத் தம்பி பரத னோடு கூடிப் பூமிக்குச் சிறந்த பதியாகி நன்கு பரிபாலனஞ் செய்கிறேன்' என்று சொல்லி, பரதனைப் பார்த்து 'கைகேயி மன்னவனை வரம் வேண்டினள். அவளது வார்த்தையின்படி நானும் நடந்துகொண்டேன். நீயும் என் வார்த்தையின்படி நடந்து பட்டங் கட்டிக்கொண்டு தந்தையை அஸத்யதோஷத்தினின்றும் தப்புவிப்பாயாக' என்றனன். நூற்றுப்பதினொன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமன் பரதனை ஸமாதானப்படுத்தி அயோத்யைக்குப் புறப்படுத்தி யனுப்புதல்.

ஒப்பில்லாத ஒளியுடன் விளங்குகின்ற அண்ணன் தம்பிகளாகிய அந்த ராம பரதர்களின் சேர்த்தி மயிர்க் கூச்சலை விளைக்கும்படி அற்புதமாயிருந்தது. ஆகையால் அவ்விடம் வந்திருந்த மஹர்ஷிகள் அந்தச் சேர்த்தியைக் கண்டு மிகவும் ஆச்சர்யமடைந்தனர். இதற்கு முன்பே கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் அங்கு மறைந்திருந்த ராஜர்ஷிக்கூட்டங்களும் ஸித்தர்களும் தேவர்ஷிகளும், மஹானுபாவர்களும் அண்ணன் தம்பிகளும் ககுத்ஸ்த குலதிலகர்களுமாகிய அந்த ராம பரதர்களைக் கண்டு 'எமக்கு இவ்விருவரின் ஸம்பாஷணத்தைக் கேட்கவே இவ்விருவரிடத்திலும் ப்ரீதி உண்டாகின்றது. ஆகையால் இப்படிப்பட்ட தர்மஜ்ஞர்களும் தர்மானுஷ்டானத்தில் சூரர்களுமாகிய இவ்விரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றவனே தன்யனுவான்' என்று கொண்டாடினர். பிறகு அந்த ரிஷிக் கூட்டங்கள் ராவணவதத்தை விரும்பி எல்லோரும் ஒரு மிடற்றினராகி ராஜஸ்ரேஷ்டனாகிய பரதனைப்பார்த்து 'பரதா! நீ மஹாகுலத்தில் பிறந்தவன்; மிகவும் அறிஞனாயிருப்பவன்; பெரிய ஆசார ஸம்பத்துடைய

வன்; மிகவும் பெரும் புகழ் பெற்றவன்; உன் தந்தை ஸுகமாயிருக்க விரும்புவாயாயின், ராமன் சொன்னபடி நடத்தவேண்டும். ராமன் எப்பொழுதும் தந்தைக்குக் கடன்படாதிருக்கவேண்டுமென்று எங்கள் விருப்பம். தசரதன் கைகேயியின்கடனைத் தீர்த்துக்கொள்வதனால் ஸ்வர்க்கம் பெற்றனன். நீங்கள், அவ்வரசன் கைகேயிக்குக் கொடுத்த வரத்தை அபத்தஞ் செய்வீர்களாயின், அவன் ஸ்வர்க்கம் போகப்பெறுன்' என்றனர். இப்படி மஹர்ஷிகளும் கந்தர்வர்களும் ராஜரிஷிகளும் பரதனுக்கு இந்தமட்டுஞ் சொல்லி அப்பொழுதே எல்லோரும் தத்தமதிருப்பிடங்களுக்குப் போயினர். அழகிய காட்சியுடையோனாகிய ராமன் அவர்களது சுபவார்த்தையைக் கேட்டு மிகவும் மனக்களிப்புற்று முகத்தில் ஸந்தோஷம் நன்கு விளங்கப்பெற்று அந்த ரிஷிகளெல்லோரையும் பூஜித்தனன். பிறகு அப்பரதனேவென்றால் தன் விருப்பம் கொஞ்சமாயினும் ஈடேறுதிருப்பது கண்டு அவயவங்களெல்லாம் விலவிலத்துப்போகவும் வார்த்தைகள் தழதழக்கவும் பெற்றுக் கைகூப்பிக்கொண்டு மீளவும் ராமனைப் பார்த்து மொழிந்தனன்:—'அரசர்களுக்கு ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்கையே தர்மம்; மூத்தவன் பட்டாபிஷேகம் பெறுவது எமது குலத்தில் இடைவிடாமல் நடந்து வருந்தர்மம்; இவ்விரண்டு தர்மங்களையும் ஆலோசித்து, என் தாய்வேண்டுகோளையும் பார்த்து அங்ஙனம் செய்ய உரியவனாயிருக்கின்றனை. மிகவும் பெரிதான இந்த ராஜ்யத்தை ரக்ஷிக்கவாவது, உன்னிடத்தில் ப்ரீதியுடைய [1] பௌர ஜானபதர்களை மேன்மேலும் ப்ரீதியுறச் செய்யவாவது நானொருவன் வல்லனல்லேன். நம் பந்துக்களும் ஸேனாதிபதிகளும் நண்பர்களும் நம்மிடத்தில் நல்ல மனமுடைய மற்றவர்களும், உழுது ஜீவிக்குங் குடிகள் மேகத்தை எதிர்பார்ப்பதுபோல், உன்னையே அரசனாகும்படி எதிர்பார்க்கின்ற

1. பௌரர்-பட்டணத்து ஜனங்கள். ஜானபதர்-ஜனபதத்து ஜனங்கள் - ஜனபதம் - தேசம் - நாட்டுப்புறத்து ஜனங்களென்க.

னர். மிகுந்த அறிவுடையவனே! நீ அப்படிப்பட்ட இந்த ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றி நிலைநிறுத்துவாயாக. இந்தக் கோஸல ராஜ்யத்தை மாத்ரமே அன்று; காகுத்ஸ்தனே! நீ இந்த லோகத்தையெல்லாம் பரிபாலிக்க வல்லவன்' என்றுரைத்துத் தான் பரக்கச்செய்த உபாயங்களெல்லாம் வீணாகையில், [1] கத்யந்தரமில்லாமையால் இனிமையுடன் மொழிய வல்லனாகிய அப்பரதன் அப்பொழுது ப்ராதாவாகிய ராமனது பாதங்களில் வீழ்ந்து பலவாறு ப்ரார்த்தித்தனன். கறுத்த சரீரகாந்தியுடையவனும் தாமரையிதழ்போன்ற கண்களுடையவனும் மதித்த ஹம்ஸத்தின் கண்டஸ்வரம் போன்ற கண்டஸ்வரமுடையவனுமாகிய அந்தப்பரதனை ராமன் தானே எடுத்து மடிமேலிட்டுக்கொண்டு 'உனக்கு ஸஹஜமான புத்தியும் குருசிக்ஷையாலுண்டாகும் புத்தியும் இதற்கு முன்னமே ஸித்தமாயிருக்கின்றன; அப்பனே! ஆகையால் நீ இப்பூமண்டலத்தையெல்லாம் பரிபாலிப்பதற்கு மிகவும் வல்லனாகின்றனை. நீ ப்ரதான மந்த்ரிகளோடும் ஸ்னேஹிதர்களோடும் புத்தியிற் சிறந்த உபமந்த்ரிகளோடும் கூடி ஸர்வகார்யங்களையும் நன்காலோசித்து எப்படிப்பட்ட பெரிய கார்யங்களாயினும் நடத்துவாயாக. காந்தி சந்த்ரனை விட்டொழிந்தாலும் ஒழியும்; ஹிமவத்பர்வதம் பனிகளை இழந்தாலும் இழக்கும்; ஸமுத்ரம் தன் கரையை மீறினாலும் மீறும்; அவ்வளவேயன்றி நான்மாத்ரம் தந்தைக்குச் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையை உல்லங்கனஞ் செய்யமாட்டேன். என்னப்பனே! 'ஒரு பெண்பிள்ளையின் பேராசையால் நேரிட்ட ப்ரதிஜ்ஞையைத் தவறுவது யுக்தமே' என்கிறாயோ? விஷயங்களிலுள்ள காமத்தினாலோ, ராஜ்யஞ் செலுத்தவேண்டு

1. வேறுகதி.

மென்னும் பேராசையாலோ, உன் தாய் உனக்காக இந்தக் கார்யஞ் செய்தனள்; அதை நீ மனத்தில் வைக்கலாகாது; நீ அவளைத் தாயைப்போலவே பார்த்து நடக்கவேண்டும்' என்று மொழிந்தனன். தேஜஸ்ஸினால் ஸூர்யன்போன்றவனும் எதிரில்லாத தேஜஸ்ஸுடன் விளங்கி மேன்மேலும் வளர்ந்து வருந்தன்மையினால் ப்ரதமையினன்று சந்த்ரனோடொத்த காட்சியுடையவனும் அனைவராலும் பூஜிக்கத் தகுந்தவனுமாகிய ராமன் இங்ஙனஞ் சொல்லுவதைக் கண்டு பரதன் அவனை நோக்கி 'ஐயனே! ஸ்வர்ணமயமாகி விளங்குகின்ற இப் பாதுகைகளின்மேல் உனது பாதங்களையிட்டு ஏறுவாயாக. இவையே ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் யோகக்ஷேமங்களை நடத்தவல்லவை' என்றனன். மஹாதேஜஸ்வியாகிய அந்தப் புருஷஸ்ரேஷ்டனும் அந்தப் பாதுகைகளின் மேலேறி மீளவும் இறங்கி மஹானுபாவனாகிய பரதனுக்குக் கொடுத்தனன். அனந்தரம் பரதன் அந்தப் பாதுகைகளை நமஸ்கரித்து ராமனைப் பார்த்து மொழிந்தனன்:—'வீரோத்தமா! ரகுகுலகுமாரனே! நான் பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் ஜடைகளைத் தரித்து மரவுரிகளை உடுத்துக் காய் கிழங்குகளை ஆஹாரமாக உட்கொண்டு பரந்தபனாகிய உன் பாதுகைகளின்மேல் ராஜ்யதந்த்ரங்களை யிட்டுப் பட்டணத்திற்கு வெளியில் வாஸஞ் செய்து உன்னை யெதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன். ரகூத்தமனே! பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் நிரம்பிப் பதினைந்தாவது ஸம்வத்ஸரத்தின் முதனாள் உன்னைப் பாரேனாயின் தப்பாமல் அக்னியில் குதித்து விடுவேன்' என்றனன். ராமன் 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்றொப்புக் கொண்டு அந்தப் பரதனை ப்ரீதியுடன் கட்டிக்கொண்டு சத்ருக்னனையும் அணைத்துக் கட்டிப்பரதனைப்பார்த்து 'ரகுமன்னவர்களில் மேன்மையுற்றவனே! தாயாகிய கைகேயியைப் பாதுகாப்பாயாக. அவள்மேல் கோபஞ்

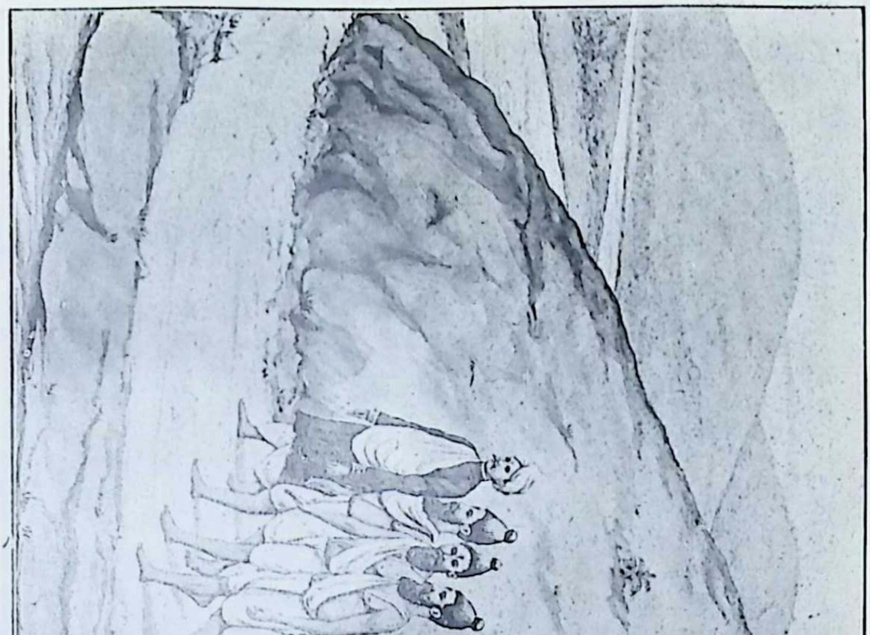
செய்யாதே. இப்படிக்கு என்மீதும் ஸீதைமீதும் ஆணை யிட்டுச்சொல்லுகிறேன்' என்றிங்ஙனஞ்சொல்லிக் கண் களிரண்டிலும் நீர் நிரம்பப் பெற்றுத் தம்பியாகிய பர தனை விடைகொடுத்தனுப்பினன். ப்ரதாபசாலியும் தர் மங்களை யறிந்தவனுமாகிய அப்பரதன் நன்கலங்கரிக்கப் பட்ட அந்தப் பாதுகைகளை விசேஷமாகப் பூஜித்து ராமனை ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து அவைகளை ராஜர்களுக் குரிய உத்தமகஜமான சத்ருஞ்ஜயத்தின் சிரஸில் வைத் தனன். பிறகு ராமன் ஹிமவத்பர்வதம்போல் ஸ்வதர் மத்தில் சலியாமல் ஸ்திரமாயிருப்பவனுகையாலும் ரகு வம்சத்தை வளரச்செய்பவனுகையாலும் எவர் தூண்டி னுலும் அசையாமல் குருக்களையும் மந்த்ரிகளையும் அந்த ஜனங்களையும் தம்பிகளாகிய பரத சத்ருக்னர்களையும் அவரவர்க்குத் தகுந்தபடி க்ரமந்தவருமல் பூஜித்து எல்லோரையும் விடை கொடுத்தனுப்பினன். தாய்மார் கள் கண்ணீர் கண்டத்தில் வந்தடைக்கப் பெற்று மன வருத்தத்தினுல் ராமனைப் பார்த்துப் போய்வருகிருே மென்று விடை பெற்றுக் கொள்ள வல்லமையற்றிருந்த னர். அந்த ராமன் தானே தாய்மார்களெல்லார்க்கும் நமஸ்காரஞ்செய்து கண்ணீர் பெருக்கிக் கொண்டே தன் பர்ணசாலையுள் ப்ரவேசித்தனன். நூற்றுப்பன்னிரண்டா வது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பரதன் அயோத்யையுள் ப்ரவேசித்தல்.

பிறகு பரதன் அப்பொழுது சத்ருஞ்ஜயத்தின் சிரஸிலிருக்கின்ற ராமபாதுகைகளைத் தன்சிரஸிலிட்டுக் கொண்டு பரம ஸந்தோஷத்துடன் சத்ருக்னனும் தானு மாக ரதத்தின் மேலேறினன். வஸிஷ்டரும் வாமதேவ ரும் திடமான வ்ரதமுடைய ஜாபாலியும் [1] மந்த்ரகார்யங்

---

1. மந்த்ரம்-ஆலோசனே.

1188. பரதன் ஸ்ரீராம பாதுகைகளைச் சிரஸில் தரித்து வஸிஷ்டாதிகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு சித்ரகூடத்திலிருந்து அயோத்யைக்குப் போதல்.

களில் வல்லராகையால் பூஜிக்கப்பட்ட ஸமஸ்த மந்த்ரிகளும் முன்னே போயினர். அப்பொழுது அவர்கள் ராமனது வாஸஸ்தானமாகையால் மஹாபர்வதமான சித்ரகூடத்திற்கு ப்ரதக்ஷிணமாகக் கிழக்கு திசையைப் பிடித்து ஸீதாராமர்களின் ஜலக்ரீடைகளால் ரமணீயமான மந்தாகினி நதியைச் சேர்ந்தனர். அப்பொழுது பரதன் ஸைன்யங்களோடுகூடப் பலவகையுடன் அழகாகப் புலப்படுகின்ற அநேகமாயிரங்கணக்குள்ள கைரிகதாதுக்களைப் பார்த்துக் கொண்டே அப்பர்வதத்தின் பக்கத்து வழியாகப் போயினன். அப்பொழுது பரதன் சித்ரகூடபர்வதத்தின் ஸமீபத்தில் பரத்வாஜ முனிவர் வாஸஞ் செய்கின்ற ஆஶ்ரமத்தைக் கண்டனன். அப்பரதன் சிறந்த மதியுடையவனாகையால் அப்பொழுது அந்தப் பரத்வாஜாஶ்ரமத்திற்குச் சென்று ரதத்தினின்று இறங்கி அம்முனிவரது பாதங்களில் வந்தனஞ் செய்தனன். பிறகு பரத்வாஜரும் அவனது வரவுக்கு மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்து. அப்பரதனை நோக்கி [1] 'என்னப்பா! நீ போனகார்யம் ஆயிற்றா? ராமனைப் பார்த்தாயா?' என்று வினவினர். புத்திசாலியாகிய பரத்வாஜர் இங்ஙனங்கேட்கையில், பிறகு உடன்பிறந்தவனிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுடைய பரதன் அவரை நோக்கி 'ராமன் பராக்ரமம் திடமாயிருக்கப் பெற்றவனன்றோ? ஆகையால் நானும் குருவாகிய வஸிஷ்டரும் ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றவர வேண்டுமென்று வேண்டுகையில், அவன் மிகவும் ஸந்தோஷித்து வஸிஷ்டரைப் பார்த்து 'தந்தை கைகேயிக்காகப் பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் நான் அரண்யத்திலிருக்கும்படிக்குச் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையை யதார்த்தமாகப் பரிபாலனஞ் செய்வேனன்றி விடமாட்டேன்'

1. 'அபிகச்சத்யம் கச்சதந்தாத ராமேணச ஸமாகதம்'என்றமூலம். (உன் கார்யம் ராமனால் செய்யப்பட்டதா? நீ ராமனோடு கலந்தனையா?) என்று பதத்தின்மேல் பொருள். இதன் தாத்பர்யத்தை உட்கொண்டு (ராமனைப் பார்த்தாயா? நீ போனகார்யம் ஆயிற்றா?) என்று கூறப்பட்டதென்றுணர்க.

என்றனன். அவன் இப்படி உரைக்கையில், மஹாப்ராஜ்ஞரும் வாக்யங்களை யறிந்தவருமாகிய வஸிஷ்டர் வாயாரப் பேசவல்லனாகிய ராமனைப் பார்த்து மிகுந்த பொருளமைந்திருக்கும்படி 'ராமா! நீ சிறந்த அறிவுடையவன். ஆகையால் ஸுவர்ணத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு உனக்காகக் கொண்டுவரப்பட்ட இந்தப் பாதுகைகளை நீ உன் பாதங்களில் சார்த்திக்கொண்டு கொடுப்பாயாக. இவையே அயோத்யையில் நின்று எமது யோகக்ஷேமங்களை நடத்தவல்லவை' என்றனர். வஸிஷ்டர் இங்ஙனஞ் சொல்லக் கேட்ட ராமன் கிழக்கு முகமாக நின்று அந்தப் பாதுகைகளின்மேல் அடிகளை வைத்து எனக்கு ராஜ்ய ரக்ஷணத்திற்காக அவைகளைக் கொடுத்தனன். மிகவும் மஹானுபாவனாகிய ராமனிடம் அனுஜ்ஞையைப் பெற்று மங்கலகரமான அப்பாதுகைகளை எடுத்துக்கொண்டு திரும்பி அயோத்யைக்கே போகிறேன்' என்றனன். மஹானுபாவனாகிய பரதன் சொன்ன இந்தச் சுபவாக்யத்தைக் கேட்டு பரத்வாஜ மஹர்ஷியும் அவனைப் பார்த்து மிகவும் சுபமான வாக்யத்தை மொழிந்தனர்:— 'புருஷஸிம்ஹனே! நல்ல ஸ்வபாவமும் நல்ல நடவடிக்கையு முடையவர்களில் நீ மேலானவன்; ஆகையால் பள்ளத்தில் ஜலம் தேங்குவதுபோல் உன்னிடத்தில் மூத்தவனைப் பின் செல்லவேண்டுமென்னும் நன்மை நிலைநின்றிருக்கின்றது. ஆகையால் இது ஓராச்சர்யமன்று. மஹாபுஜனாகிய உன் தந்தை தசரதனுக்கு தர்மங்களை யுணர்ந்தவனும் தர்மங்களில் விருப்பமுடையவனுமாகிய இப்படிப்பட்ட ஸத்புத்ரன் நீ இருக்கிறாயாகையால் அவன் மரணமடையவில்லை; இன்னும் பிழைத்தேயிருக்கிறான்' என்றனர். மஹானுபாவராகி அம்முனிவர் இங்ஙனம் மொழிகையில் பரதன் கைகூப்பிப் பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு விநயத்தினால் விடை பெற்றுக்கொள்ள முயன்றமை தோற்ற நின்றனன். பிறகு ஸ்ரீமானாகிய பரதன் பரத்வாஜ மஹர்ஷியை அடிக்கடிவலஞ் செய்து மந்த்ரிக

ளோடுகூட அயோத்யைக்குப் போயினன். மிகவும் பரப்புள்ள அந்தப் பரதஸைன்யம் பல்லக்குகளோடும் வண்டிகளோடும் குதிரைகளோடும் கூடி மீளவும் திரும்பி அப்பரதனைப் பின்சென்றது. பிறகு அவர்களெல்லோரும் அலைகளின் வரிசைகளால் அழகாகப் புலப்படுகின்ற திவ்யநதியாகிய யமுனையைத் தாண்டி அழகிய ஜலத்துடன் விளங்குகின்ற கங்காநதியை மீளவும் கண்டனர். அப்பரதன் பந்துக்களோடும் ஸேனைகளோடும் அழகிய ஜலப்ரவாஹம் நிறைந்த அக்கங்காநதியைத் தாண்டி ரமணீயமான ஶ்ருங்கிபேரபுரத்திற்குப் போயினன். அவன் ஶ்ருங்கிபேரத்தினின்றும் புறப்பட்டு மீளவும் அயோத்யையைக் கண்டனன். பரதன் தந்தையாலும் ப்ராதாவாலும் துறக்கப்பட்ட அவ்வயோத்யையைக் கண்டவுடன் துக்கத்தினால் மிகவும்பரிதபித்துக்கொண்டு ஸாரதியைப்பார்த்து 'ஸாரதி! அப்படிப்பட்ட அயோத்யை ராமவியோக துக்கத்தால் பிடிக்கப்பட்டுக் கலங்கி கலங்குலைந்து உருவம் மாறி ஆநந்தமின்றித் தீனையாகி ஒலியற்று விளங்காதிருக்கின்றது, பார்' என்றனன். நாற்றுப்பதின்மூன்ருவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பரதன் அயோத்யை நிராநந்தமாயிருப்பது கண்டு சோகித்தல்.

பெருங்கீர்த்தியுடையவனும் ஸமர்த்தனுமாகிய பரதன் செவிக்கினிய கம்பீரத்வனியுடைய ரதத்தின் மேலேறிச் சென்று சீக்ரமாக அயோத்யாபுரியுள் ப்ரவேசித்தனன். அப்பொழுது அந்தப்பட்டணம் முன்பு மனிதர்களும் யானைகளும் உலாவப்பெற்றிருப்பதுபோய்ப் பூனைகளும் கோட்டான்களும் திரியப்பெற்று, ஒளியின்றி இருள் மூடப்பெற்ற க்ருஷ்ணபக்ஷத்து ராத்ரிபோல

வும், முன்பு மிகுந்த ஒளிவெள்ளத்துடன் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருந்து புதிதாகக் கிளம்பின அங்காரகனல் பீடிக்கப்பட்டுத் தனியாகிப் பரிதபிக்குஞ் சந்த்ரபத்னி யாகிய ரோஹிணி போலவும், தண்ணீரெல்லாம் வெயிலில் வற்றி வெந்நீராகிக் கலங்கிப்போகையில் பக்ஷிகள் அந்த வெப்பம்பொறுக்கமுடியாமல் மிகவும் பரிதபிக்கவும் சிறுமீன் பெருமீன் முதலே முதலிய ஜலஜந்துக்களெல்லாம் மறையவும்பெற்றுச் சிறுத்திருக்கிற ஒருமலையாறுபோலவும், முதலில் புகையின்றிப் பொன்போல் விளங்கிப் பின்பு தயிர் முதலிய ஹவிஸ்ஸுக்களை யிடுகையில் மழுங்கின யாகாக்னிஜ்வாலைபோலவும், மஹாயுத்தத்தில் மேலான வீரர்கள் முடியக் கவசங்கள் முறிய யானைகளும் குதிரைகளும் நோவுபடத் தேர்களும் கொடிமரங்களும் ஒடிந்துவிழ ஆபத்தையடைந்த ஸேனைபோலவும், முதலில் காற்றின் வேகத்தினல் நுரைகளோடும் பெருங்கோஷத்தோடும் ஸமுத்ரத்தினின்றும் கிளம்பி உடனே அக்காற்றின் வேகம் அடங்கிப்போகையில் நுரைகளும் சப்தமுமின்றி ஓய்கின்ற நீரலைபோலவும், யாகம் முடியுந்தினம் நடக்க உத்தமர்களான ருத்விக்குகள்யாகத்திற்கு வேண்டிய ஸாமான்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு போகையில் சந்தடியின்றிச் சூன்யமாகிய யாகவேதிகை போலவும், தமக்கு நாயகனயிருந்த காளையெருது தம்மை விட்டுப்போகையில் தொழுவத்தினிடையில் அகப்பட்டு அதையே நினைத்துக்கொண்டு முன்னிட்டுவைத்த பசும்புல்லையுந் தின்னமல் வருந்திய ஆநிரைபோலவும், மிகுந்த நீரோட்டத்துடன் விளங்கி எரிவனபோன்ற பத்மராகம் முதலிய சிறந்த ஜாதிரத்னங்களின்றிய முத்துமாலைபோலவும், புண்யமெல்லாம் அழிகையில் திடீலென்று ஸ்தானத்தினின்றும் சலித்து ஆகாயத்தினின்று நழுவிக் கீழேவிழுந்து ஒளிப்பெருக்கை யிழந்த நக்ஷத்ரம்போலவும், வஸந்தகாலத்தின் முடிவில் புஷ்

பங்கள் நிறைந்து வண்டுகள் மதித்து ஜங்காரஞ்செய்யப் பெற்றிருந்து வேகத்துடன் படர்கின்ற காட்டுத் தியால் கொளுத்தப்பட்டு வாடி வதங்கின காட்டுக் கொடிபோலவும் புலப்பட்டது. மேலும், அந்தப்பட்டணம் மார்க்கத்தில் ஜனஸஞ்சாரமின்றிக் கடைகள் மூடப்பெற்றுக்ரயவிக்ரயாதிகளற்று நிஶ்ஶப்தமாக ஓய்ந்திருக்கையால் மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட சந்த்ரனையும் நக்ஷத்ரங்களையுமுடைய ஆகாயம்போலவும், மேல் மறைவில்லாத இடத்தில் சிறந்த மத்யங்களெல்லாம் பாழாகவும் மத்ய பாத்ரங்கள் உடையவும் கள்குடித்து மதித்த ஜனங்கள் அடிபட்டோடவும்பெற்று ஸம்ஸ்காரமொன்றுமில்லாத பானபூமியைப்போலவும், பூமியெல்லாம் பிளந்து பள்ளமாகிப் பாத்ரங்களும் உடைந்து ஜலமெல்லாம் செலவழிந்து முறிந்து தரையில் வீழ்ந்த தண்ணீர்ப்பந்தல்போலவும், தனுஸ்ஸில் ஏற்றப்பட்டதும் இரண்டு நுனிகளிலும் வில்லுடன் சேர்த்துக் கட்டும்பொருட்டு ஸித்தப்படுத்தின கயிறுகளுடையதும் அகன்றதும் யுத்தகாலத்தில் சத்ருக்களது பாணங்கள் பட்டறுந்து வில்லினின்றும் கீழே விழுந்ததுமாகிய நாண் போலவும், யுத்தத்தில் ஸமர்த்தனுகிய குதிரைப்பாகன் மேலேறி நடத்துகையில் மேல்வழிநடக்க முடியாமல் இளைப்புற்று அலங்காரங்களெல்லாம் எடுக்கப்பெற்று துர்ப்பலமான பெண்குதிரைக்குட்டிபோலவும், ஜலம் ஸம்ருத்தமாயிருக்கும்பொழுது பல மீன்களும் ஆமைகளும் நிறையப்பெற்றிருந்து ஜலம் உலர்ந்துபோகையில் அவையெல்லாமற்றுக் கருநெய்தல்களும் பறிக்கப்பெற்றுக் கரைகளும் உடைந்து விஸ்தாரமாகிய நடைவாவி போலவும், சந்தனம் முதலிய வாஸனைப் பூச்சுக்களொன்றுமின்றிச் சோகத்தினுல் பரிதபித்துக் களிப்பற்று இளைத்திருக்கின்ற [1] துக்கிதனுடைய தேஹம்போலவும்,

---

1. துக்கிதன் - துக்கப்பட்டவன்.

வர்ஷாகாலம் முதிர்ந்து வருகையில் ஸூர்யன் மேக மண்டலத்தில் புகக் கறுத்த மேகங்களால் மறைக்கப் பட்ட அவனுடைய தேஜஸ்ஸுபோலவும் புலப்படுகின்ற அயோத்யையுள் பரதன் ப்ரவேசித்தனன். தசரதனது செல்வக்குமாரனாகிய அந்தப் பரதன் ரதத்திலிருந்து கொண்டே அம்மேலான ரதத்தை நடத்துகின்ற ஸாரதி யைப் பார்த்து மொழிந்தனன்:—'முன்பு அயோத்யை யில் கீதவாத்யங்களினொலி கம்பீரமாகி நாற்புறமும் பர ந்து செவிப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. இப்பொழுது ஏனோ அந்த த்வனி அங்ஙனமே செவிப்படாதிருக்கின்றது? மோந்தமாத்ரத்தில் மதத்தை விளைக்கும்படியான மத்ய கந்தமும் பூமாலைகளின் வாஸனையும் புகைக்கப்பட்ட அகுருதூபங்களின் மணமும் முன்போலப் பட்டணம் முழுவதும் நிரம்பி நாற்புறமும் வீசாதிருக்கின்றதே. ராமன் அரண்யம் போகையில் இப்பொழுது இவ்வயோத் யாபுரத்தில் பல்லக்கு முதலிய மேலான வாஹனங்களின் த்வனியும் குதிரைகளின் இனிய கனைப்புகளும் மதித்த யானைகளின் கர்ஜனைகளும் ரதங்களின் பேரொலிகளும் செவிப்படாதிருக்கின்றன. ராமன் அரண்யம் போகை யில், யௌவனப்பருவம் நிறைந்தவர் அனைவரும் துக் கத்தினால் பரிதபித்துச் சந்தனம் அகுரு முதலிய வாஸ னைப் பூச்சுக்களையும் மிகவும் மேலான பூமாலைகளையும் அனுபவியாதிருக்கின்றனர். பட்டணம் முழுவதும் ராம சோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிருப்பதுபற்றிப் புருஷர்கள் பலவகைப் பூமாலைகளை அணிந்து விளையாடுவதற்கு வெளிப்புறப்படாதிருக்கின்றனர். உத்ஸவங்கள் எவை யும் நடக்கவில்லை. எனது தமையனாகிய ராமனோடு கூடவே அயோத்யையின் காந்தியும் போனாற்போலிருக்கின்றது. இது வாஸ்தவம். விடாமழையுடன் கூடிய சுக்லபக்ஷத்து ராத்ரிபோல் இவ்வயோத்யை எள்ளளவும் விளங்கா

திருக்கின்றது. எனதண்ணனாகிய ராமன் மஹோத்ஸவம்போல் வந்து வெயிற்காலத்து மேகம்போல் இவ்வயோத்யையிலுள்ள ஜனங்களுக்கு எப்போது ஸந்தோஷத்தை விளைக்கப்போகின்றனன்? நன்கு அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு மிடுக்குடன் நடக்குந் தன்மையரான யௌவனப்பருவ முடையவர் முன்பு எப்பொழுதும் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருப்பார்கள்; இப்பொழுது அவர்கள் அங்ஙனம் ஸஞ்சரிக்காமையால் அயோத்யையிலுள்ள ராஜமார்க்கங்களெல்லாம் விளங்காதிருக்கின்றனவே' என்றனன். பரதன் இங்ஙனம் பலவாறு ஸாரதியைப் பார்த்துச் சொல்லிக்கொண்டே மஹாராஜரில்லாமையால் ஸிம்ஹமில்லாத குஹைபோல் புலப்படுகிற தந்தையின் மாளிகையுள் ப்ரவேசித்தனன். அப்பொழுது மஹானுபாவனும் தீரனுமாகிய பரதன் தேவாஸுரயுத்தத்தில் தேவதைகள் தோல்வியடைந்து ஸூர்யனும் ராஹுவால் அடிபட்டிருக்கையில் ராத்ரி பகலென்னும் பிரிவினையின்றிய தினம்போல் ஒளியற்று ஜனஸஞ்சாரமில்லாத அவ்வந்தப்புரத்தை யெல்லாம் பார்த்து மிகவும் வருந்திக் கண்ணீர் பெருக்கினன். நூற்றுப்பதினான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பரதன் அயோத்யையை விட்டு நந்திக்ராமத்தில் ராமபாதுகைகளை முன்னிட்டு ராஜ்ய பரிபாலனஞ் செய்தல்.

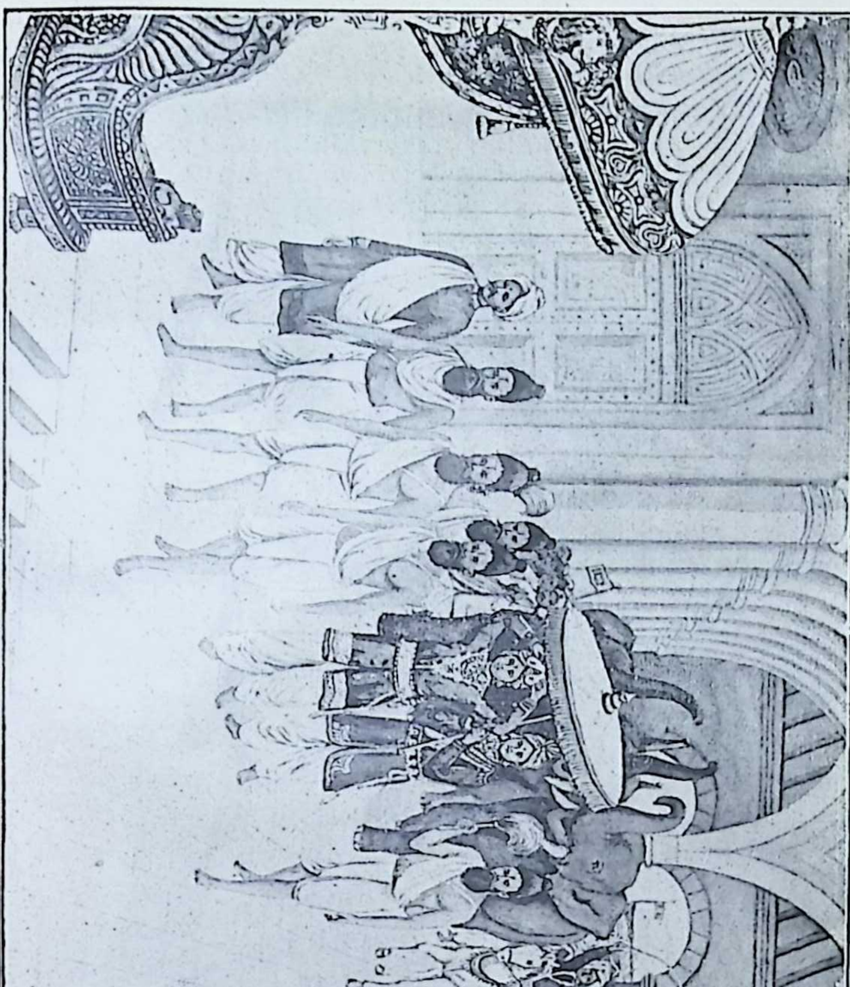
பிறகு வ்ரதங்களில் நிலைநின்ற பரதன் அயோத்யையில் தாய்மார்களைவிட்டு மனவருத்தத்துடன் வஸிஷ்டர் முதலான பெரியோர்களைப் பார்த்து 'நான் இப்பொழுது நந்திக்ராமம் போகிறேன். இப்பொழுதே உங்களெல்லோரிடத்திலும் விடைபெற்றுக்கொள்கிறேன். அங்கு ராமவியோகத்தாலுண்டாகிற இம்மனவருத்தங்களை யெல்லாம் பொறுக்கவல்லேனேயன்றி இங்கு எள்ளளவும் பொறுக்கமாட்டேன். என் தந்தை ஸ்வர்க்கம் அடைந்த

னரல்லவா; எனதண்ணனும் அரண்யம் போயினன்; மஹா யசஸ்வியாகிய அந்த ராமனேயன்றோ ராஜாவாக வேண்டும்; ஆகையால் ராஜ்யத்திற்கு ராமன் வரும்வரையிலும் அவனை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்?' என்றனன். மஹானுபாவனாகிய பரதன் சொன்ன இந்தச் சுபவாக்யத்தைக் கேட்டு மந்த்ரிகளெல்லோரும் புரோஹிதராகிய வஸிஷ்டரும் அவனைப்பார்த்து 'பரதா! உடன் பிறந்தவனிடத்திலுள்ள ஸ்னேஹத்தினால் நீ இப்பொழுது சொன்ன வார்த்தை மிகவும் புகழத்தகுந்ததாகவே யிருக்கின்றது; இப்படிப்பட்ட வார்த்தை உனக்கே தகும். நீ எப்பொழுதும் பந்துக்களிடத்தில் மிகவும் ப்ரீதியுடையவன்; மேலும் அண்ணன் தம்பிகளிடத்தில் ஸ்னேஹம் விளங்கப்பெற்றவன்; இங்ஙனம் பூஜிக்கத் தகுந்த மார்க்கத்தில் முயன்றிருக்கிற நீ சொல்லும் வார்த்தையை எவன் ஸம்மதிக்கமாட்டான்?' என்றனர். அவனும் தான் விரும்பினபடி இனிதாக மந்த்ரிகள் மொழிந்த உரைகளைக் கேட்டு ஸாரதியைப் பார்த்து ரதம் ஸித்தப்படுத்துவாயென்று ஆஜ்ஞாபித்தனன். அச்செல்வக்குமாரன் முகத்தில் ஸந்தோஷம் பொங்கிவழியப் பெற்றுத் தாய்மார்களெல்லோர்க்கும் நமஸ்காரஞ்செய்து சத்ருக்னனும் தானுமாக ரதத்தின்மேலேறினன். இங்ஙனம் பரத சத்ருக்னர்களிருவரும் மிகுந்த மனக்களிப்புடன் ரதத்தின்மேலேறி மந்த்ரிகளும் புரோஹிதரும் சுற்றிச் சூழ்ந்துவரப்பெற்றுச் சீக்ரமாகப் போயினர். அவர்களில் குருக்களாகிய வஸிஷ்டர் முதலிய ப்ராஹ்மணர்களெல்லோரும் முன்னதாகக் கிழக்குமுகமாக நடந்து நந்திக்ராமமிருக்குமிடத்திற்குப் போயினர். பரதன் போனவுடனே அவன் வாருங்களென்றழைக்காமற் போயினும் ரத கஜ துரகங்கள் நிறைந்த

ஸைன்யமெல்லாம் அவனைப் பின்சென்று போயிற்று அயோத்யையிலுள்ள ஜனங்களெல்லோரும் அங்ஙனமே அவனைப் பின்றொடர்ந்தனர். உடன் பிறந்தவரிடத்தில் ப்ரீதியுடையவனும் தர்மஸ்வபாவனுமாகிய பரதன் ரதத்திலிருந்தே ராமபாதுகைகளைச் சிரத்திலிட்டுக்கொண்டு சீக்ரமாக நந்திக்ராமத்திற்குப் போயினன். பிறகு பரதன் சீக்ரமாக நந்திக்ராமத்திற்குள் ப்ரவேசித்து ரதத்தினின்றும் வேகத்துடனிழிந்து வஸிஷ்டர் முதலிய குருக்களைப்பார்த்து 'எனதண்ணன் இந்த ராஜ்யத்தை என்னிடத்தில் தான் [1] நிக்ஷேபமாகவே வைத்திருக்கின்றனன். ஆகையால் இதை முழுவதும் அவனுக்குத் திருப்பிக் கொடுக்கவேண்டியதே. நிக்ஷேபமாக வைத்ததை ரக்ஷிக்கை முதலிய ஸ்வாதந்த்ர்யம் எனக்கில்லை. ஸ்வர்ணமயமாகி விளங்குகின்ற இப்பாதுகைகளே இதன் யோகக்ஷேமங்களை நிறைவேற்றவல்லவை' என்றனன். பிறகு, ராமன் தனக்குப் பதிலாகக் கொடுத்த பாதுகைகளைப் பரதன் சிரஸினால் வஹித்து மனவருத்தத்துடன், கூட்டங்கூடி நிற்கிற ப்ரஜைகளெல்லோரையும் பார்த்து 'இந்தப் பாதுகைகளுக்கு வெண்கொத்தக்குடையும் சாமரங்களும் பிடிப்பீர்களாக. இவை பூஜிக்கத்தகுந்த ராமனது பாதங்களாகவே பாவிக்கத் தகுந்தவை. இந்த எனதண்ணனது பாதுகைகளாலேயே ராஜ்யத்தில் தர்மம் நிலை நின்றிருக்கும். எனதையன் ஸ்னேஹத்தினால் என்னிடத்தில் இவைகளை வைப்பாக வைத்தனன். ஆகையால் நான் அந்த ராகவன் வரும் வரையில் இவற்றைப் பாதுகாத்து வருவேன். ராமன் வந்தவுடன் சீக்ரமாக இந்தப் பாதுகைகளை அவனது பாதங்களுக்கு நானே இட்டு அப்பாதுகைகளுடன் கூடிய அவனது பாதங்களைக் காணப்போகிறேன். இந்த

1. நிக்ஷேபம்-பாது காத்து வைக்கும்படி ஒருவன் மற்றொருவனிடம் கொடுத்தவஸ்து. இதை ந்யாஸமென்றுஞ் சொல்லுவர்.

ராஜ்யபாரம் என்னிடம் வைப்பாக வைக்கப்பட்டிருக்கிற தாகையால் ராமன் வந்தவுடனே இந்த ராஜ்ய பாரத்தைப் பெரியோனாகிய அவனுக்குத் திருப்பிக்கொடுத்துத் தந்தைக்குச் செய்வதுபோல் அவனுக்குச் சுஶ்ரூஷைசெய்துகொண்டிருப்பேன். அங்ஙனம் ராமனுக்கு ப்ரதிநிதிகளாகிய இம்மேலான பாதுகைகளையும் ராஜ்யத்தையும் அயோத்யாபுரியையும் ராமனிடம் ஒப்புவித்து என்தாய் கைகேயியாலுண்டான அபகீர்த்தியைப் போக்கிக்கொள்கின்றனன். ராமன் பட்டாபிஷேகம் பெற்றிருக்கையில் அது கண்டு ஜனங்கள் மயிர்க்கூச்சலுள்ள சரீரமுடையவர்களாகிக் களித்தபின்பு எனக்கு ராஜ்யத்தைக் காட்டிலும் நான்குமடங்கு மேலான ஸந்தோஷமும் கீர்த்தியும் விளையும்' என்றனன். பெரும்புகழனாகிய அந்தப் பரதன் இங்ஙனம் புலம்பிக்கொண்டு மனக்களிப்பின்றி வருந்தி மந்த்ரிகளுடன் நந்திக்ராமத்தில் ராஜ்யம் நடத்திக்கொண்டிருந்தனன். வீரனும் ப்ரபுவுமாகிய அந்தப் பரதன் ஜடைகளையும் மரவுரியையும் தரித்து முனிவேஷத்தைக் கைப்பற்றி அப்பொழுது ஸேனைகளுடன் நந்திக்ராமத்தில் வஸித்திருந்தனன். உடன்பிறந்தவரிடத்தில் ப்ரீதியுடையவனாகிய பரதன் ராமனது வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு அவனதாஜ்ஞையின்படி நடந்து தன்ப்ரதிஜ்ஞையை ஈடேற்றமுயன்று ராமபாதுகைகளுக்கு அபிஷேகஞ்செய்வித்து அப்பொழுது நந்திக்ராமத்தில் வஸித்து ராஜசாஸனங்களை யெல்லாம் அந்தப் பாதுகைகளுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டிருந்தனன். அப்பொழுது அங்ஙனம் அந்தச் செல்வக்குமாரன் நந்திக்ராமம்சேர்ந்த பின்பு அண்ணனது பாதுகைகளுக்கு அபிஷேகஞ் செய்வித்து எப்பொழுதும் அவைகளுக்குட்பட்டு ராஜ்யஞ் செய்து வந்தனன். ராஜ்யபரிபாலனகார்யம் எதாயி

1198. நக்திக்ராமத்தில் ஸ்ரீராம பாதுகாபட்டாபிஷேகம்.

னும் நேரும்பொழுதும் எவராயினும் பெரிய காணிக்கைகளைக் கொண்டுவந்தபொழுதும் பரதன் அவைகளை முதவில் பாதுகைகளுக்கு நிவேதனஞ்செய்து அதற்குப் பின்பு தான் ஸ்வீகரித்து நடத்தவேண்டிய கார்யங்களை உரியபடி நடத்திக்கொண்டு வந்தனன். நூற்றுப் பதினைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

{ராமன் சித்ரகூடத்தை விட்டு மற்றோ ராஸ்ரமத்திற்குப் போதல்.}

பரதன் புறப்பட்டுப் போனபின்பு ராமன் அந்தத் தபோவனத்திலேயே வஸித்திருந்து அங்குள்ள ரிஷிகள் பயப்பட்டு மற்றோராஸ்ரமத்திற்குப் போகவிருப்பமுற்றிருப்பதை அவர்களது இங்கிதாதிகளால் கண்டறிந்தனன். முன்பு சித்ரகூடத்திலுள்ள ரிஷ்யாஸ்ரமத்தில் ராமனை மிகவும் அடுத்திருந்த ரிஷிகள் அனைவரும் அவ்வாஸ்ரமத்தை விட்டுப் போக விருப்பங்கொண்டிருப்பதை ராமன் நடைகளால் ஊஹித்துத் தெரிந்துகொண்டனன். அவர்கள் சங்கைப்பட்டுக் கண்களாலும் புருவநெறிப்புக்களாலும் ராமனை நிர்த்தேசித்து ஒருவர்க்கொருவர் மெதுவாகக்கொசகொசவென்றுசொல்லி ராமனைக் குறித்து ரஹஸ்யமாக என்னென்னவோ கதைகளைப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். ராமன், அவர்கள் அங்ஙனம் ஆஸ்ரமத்தை விட்டுப் போக விருப்பமுற்றிருப்பது கண்டு தன்னால் எதாயினும் அபராதம் நேரிட்டதோவென்று சங்கித்துப் பிறகு குலபதியாகிய ரிஷியைப் பார்த்துக் கைகூப்பிக்கொண்டு மொழிந்தனன்:—' மஹானுபாவரே! ரிஷிகளுக்கு மனக்கலக்கத்தை விளைக்கும்படியான கெட்ட நடவடிக்கை இதற்கு முன்பு என்னிடத்தில் எதாயினும் இருக்கக் கண்டீர்களில்லையன்றோ! ஆனால்

---

1. நிர்த்தேசித்து-சுட்டிக்காட்டி.

இவர்களெல்லோரும் விகார முற்றிருக்கிறார்களே; இது வென்? என் தம்பி லக்ஷ்மணன் தனக்குத் தகாத கார்ய மேதாயினும் மனவூக்கத் தவறிச் செய்யப் புலப்படவில்லை யன்றோ? உங்களுக்கும் சுஶ்ரூஷை செய்துகொண்டு எனக் கும் சுஶ்ரூஷை தவறாதிருக்கின்ற என்பத்னியாகிய இந்த ஸீதை உங்களிடத்தில் நடத்தவேண்டிய விதிப்படி நன்கு நடக்கவில்லையா என்ன?' என்று வினவினன். பிறகு வயதாலும் தவத்தாலும் முதிர்ந்திருக்கிற அந்தக் குல பதி கிழத்தன்மையால் நடுக்கமுற்று ப்ராணிகளிடத்தில் தயை மிகுந்திருக்குந்தன்மையனாகிய ராமனைப்பார்த்து மொழிந்தனர்:—'என்னப்பா! விதேஹராஜனது வயிற் றிற்பிறந்த ஸீதைமங்கலஸ்பாவமுடையவள்; மங்கலானுஷ் டானத்தில் மனவூக்கமுடையவள். அப்படிப்பட்ட அவள் தர்மந் தவறுவது எங்ஙனே? அதிலும் விசேஷித்து ரிஷிகள் விஷயத்தில் அங்ஙனம் தவறுவது எப்படி நேரி டும்? உன்னைப்பற்றி ராக்ஷஸர்களால் ரிஷிகளுக்கு இவ் வுபத்ரவங்கள் உண்டாகின்றன. அவைகளுக்குப் பயப் பட்டு ரிஷிகள் ஒருவர்க்கொருவர் ஏகாந்தமாக ஏதோ கதைகளைப் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவ்வுபத்ர வங்களைக் கேட்பாயாக:—என்னப்பனே! இங்கு ராவண னுடைய தம்பி கரனென்னும் ஒரு ராக்ஷஸனுண்டு. அவன் மிகவும் தீரமுடையவன்; யுத்தத்தில் யாவரை யும் வெல்லவல்லவன்; க்ரூரன்; நரமாம்ஸங்களைப் பக்ஷிக் குந்தன்மையன்; மிகுந்த கர்வங்கொண்டவன்; பாபஸ்வபா வன். இத்தன்மையனாகிய அவன் ஜனஸ்தானத்தில்வாஸஞ் செய்யும் முனிவர்களனைவரையும் அடித்தோட்டுகின்றன ன்; அப்பனே! இங்கு நீ வந்திருப்பதையும் பொறுக்க முடி யாதிருக்கின்றனன். என்னப்பனே! நீ இந்த ஆஶ்ரமத் திற்கு வந்து எதுமுதல் வாஸஞ் செய்கிறாயோ, அது முதலாக ராக்ஷஸர்கள் முனிவரைப் பலவாறு பீடிக்கின்

றனர். அந்த ராக்ஷஸர்கள் பார்த்த மாத்ரத்தில் ஜுகுப்ஸைப்படத் தக்கவைகளும் கொடியவைகளும் பயத்தை விளைவிப்பவைகளும் பலவகைப் பட்டவைகளும் உலகத்தில் புலப்படுகிற உருவங்களைக்காட்டிலும் வேறு வேறானவைகளும் விகாரமான கண்களுடையவைகளுமான தமது உருவங்களைக் காட்டிப் பயப்படுத்துகின்றனர். அவ்வரக்கர்கள் முனிவர்களின் முன்னே வந்து நின்று அவர்களில் சிலர்மேல் அமங்கலங்களும அசுத்தங்களுமாகிய த்ரவ்யங்களை எறிந்து மற்றுஞ்சிலரைப் பிடித்து அடிக்கின்றனர். அற்ப புத்திகளாகிய சில ராக்ஷஸர்கள் அந்தந்த ஆஶ்ரமங்களில் தெரியாதபடி மறைந்திருந்து அங்குள்ள முனிவர்களை ஹிம்ஸித்துக்கொண்டுவிளையாடுகின்றனர். ஹோமஞ்செய்யும்பொழுது வந்து ஸ்ருக்பாத்ரம் முதலிய யாகத்திற்கு வேண்டிய வஸ்துக்களை அப்புறம் எடுத்தெறிந்து யாகாக்னியை ஜலங்கொட்டியணைத்து ஜலகலசங்களை உடைத்துப் பொடியாக்குகின்றனர். ஆகையால் ரிஷிகளெல்லோரும் அந்த துஷ்டர்கள் ஸஞ்சரிக்கும்படியான இவ்வாஶ்ரமங்களை விட்டு வேறிடத்திற்குப் போகவேண்டுமென்று இப்பொழுது என்னைத் தூண்டுகின்றனர். ராமா! துஷ்டர்களாகிய அந்த ராக்ஷஸர்கள் முனிவர்களுக்குச் சரீரஹிம்ஸையையும் செய்வார்கள்; ஆகையால் இவ்வாஶ்ரமத்தை விட்டுப்போகின்றனம். இவ்விடத்திற்கு வெகுதூரத்தில் காய்கிழங்குகள் ஏராளமாயிருக்கப்பெற்ற விசித்ரமான ஒரு வனமிருக்கின்றது; அங்கு நாங்கள் முன்னே வஸித்திருந்த ஆஶ்ரமம் இருக்கின்றது. நானும் மற்றமுள்ள ரிஷிக்கூட்டமும் மீளவும் அவ்விடத்திற்கே போகின்றனம். அப்பனே! இங்கிருப்பாயாயின், கரன் உனக்கும் எதாவது கெடுதியைச் செய்வான். உனக்கு அபிப்ராயம் உண்டாயின் நீயும் எங்களோடுகூட இவ்விடத்தினின்றும் புறப்பட்டுவருவாயாக. ரகுகுலகுமாரனே! நீ ஸர்வகாலமும் ஸந்நாஹத்துட னிருந்தபோதிலும் ஸமர்த்தனாயினும் இப்பொழுது இங்குப் பார்யையுடன் வாஸஞ்செய்கை

யால் உனக்கு நித்யம் என்னுண்டாகுமோ வென்று ஸந்தேஹமாயிருக்கின்றது; ஆகையால் நீ இங்கு வாஸஞ் செய்வது துக்கத்திற் கிடமாகவேயிருக்கின்றது' என்றனர். ராஜகுமாரனாகிய ராமன், ப்ரயாணமாய்ப்போக ஸித்தமாயிருக்கிற அந்தக் குலபதியைப் பார்த்து 'நானிருக்கும்பொழுது உங்களுக்குப் பயமென்? நானே சுற்றிலும் காத்துக்கொண்டிருந்து உங்களை ரக்ஷிக்கிறேன்' என்று இது முதலிய பல உத்தரங்களைச் சொல்லி அவரைத் தடுக்கப் போராவலுடன் முயன்றும் வல்லனாகவில்லை. அக்குலபதி ராமனைப்பற்றி ஸந்தோஷித்து ஸமாதானங்களைச் சொல்லி ஒப்புவித்து அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு தம்மைச்சேர்ந்த ரிஷிஸமூஹங்களுடன் அவ்வாஶ்ரமத்தை விட்டுப்போயினர். ராமன் அந்தரிஷிஸமூஹத்துடன் கொஞ்சதூரம் அங்கிருந்து பின்சென்று வழிவிட்டனுப்பிக் குலபதிக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து அந்த ரிஷிகள் மிகுந்த ப்ரீதியுடன் உபதேசித்த விஷயங்களை அப்படியேயென்று அங்கீகரித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு பரிசுத்தமாகிய தனது பர்ணசாலையில் வாஸஞ் செய்யப் போயினன். ஸமர்த்தனாகிய ராமன் ரிஷிகளில்லாமையால் அவ்வாஶ்ரமத்தை உடனே விட்டுத் துறக்கவேண்டியதாயிருந்தும் அம்முனிவரிடத்திலுள்ள ப்ரீதியைப் பற்றி அவர்கள் வஸித்திருந்த இடமென்று அதை ஒரு நொடிப் பொழுதும் விடாதிருந்தனன். ராமன் ரிஷிகளைப்போல் நடந்த நடவடிக்கையைப் பார்த்து ரிஷிகளும் அவ்வண்ணம் குணஸம்ருத்தி யுண்டாகப்பெற்ற அந்த ராகவனையே அநுஸரித்திருந்தார்களாகையால் அவர்களிடத்தில் அந்த ராமனும் மிகவும் ப்ரீதி உண்டாகப் பெற்று அவர்கள் வாஸஞ்செய்த இடமாகையால் அதை க்ஷணகாலமும் பிரியாதிருந்தனன். நூற்றுப்பதினாறுவது ஸர்க்கம் முற்றிறு.

ராமன் அத்ரியினுஶ்ரமத்தில் ப்ரவேசித்தல்.

அந்த ரிஷிகளெல்லோரும் போனபின்பு ராமன் ஆலோசனைசெய்து பலகாரணங்களைபற்றி அப்பொழுது அவ்வாஶ்ரமத்தில் வாஸஞ்செய்ய விருப்பமுறாதிருந்தனன். அந்த ராகவன், 'நான் இந்த ஆஶ்ரமத்தில் தானே பரதனையும் பட்டணத்து ஜனங்களையும் எனது தாய்மார்களையும் கண்டனன். அவர்களைக்குறித்து நித்யமும் துக்கித்துக்கொண்டேயிருக்கின்றனன். மேலும், அவர்கள் வந்திருந்த இந்தப்ரதேசமோ அவர்களை என் நினைவில் மேன்மேலும் மூட்டுவித்து என்னைப் பாதித்துக்கொண்டேயிருக்கின்றது. மஹானுபாவனாகிய அந்தப்பரதனது ஸைன்யம் இங்கிறங்கி யிருந்ததாகையால் யானை குதிரைகளின்[1] கரீஷங்களால் ஆஶ்ரமமெல்லாம் பாழாயிருக்கின்றது. ஆகையால் இதைவிட்டு வேறு இடம் போவோம்' என்றாலோசித்து ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடன் ப்ரயாணமாய்ப் போயினன். பெரும்புகழுனாகிய அந்த ராகவன் அத்ரிமஹர்ஷியின் ஆஶ்ரமத்திற்குச் சென்று அவரை நமஸ்கரித்தனன். அம்முனிவரும் ராமனைத் தன் குமாரனைப்போல் பாராட்டினர். அம்மஹர்ஷி ராமனுக்குத் தாமே மிகுந்த கௌரவத்துடன் அதிதி ஸத்காரமெல்லாம் செய்து லக்ஷ்மணனையும் மஹாபாக்யசாலினியாகிய ஸீதையையும் இனியவசனங்களால் ஆதரித்தனர். தர்மங்களை உணர்ந்தவரும் ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் ஹிதஞ் செய்பவருமாகிய அம்முனிவர் ஸகல ஜனங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டவளும் வயது சென்றவளுமாகிய தன் பத்னி அருகிலிருக்க அவளையும் அழைத்து அவளுந் தாமுமாக அந்த ஸீதாராமலக்ஷ்மணர்களை இனிய உரைகளால் ஆதரித்தனர். அந்த ரிஷிஶ்ரேஷ்டர் ஸீதையைப்பார்த்து 'அனஸூயை மிகுந்த மாஹாத்ம்யமுடையவள்; பெருந்தவமுடையவள்; தர்மானுஷ்டானத்தில் நிலைநின்றவள்; ஆகையால் அவளுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்வாய்' என்றனர். மேலும் அம்முனிவர் தர்மங்களைக்

1. கரீஷம்—உலர்ந்த சாணி.

குறைவற அநுஷ்டிக்குந்தன்மையளாகிய அந்தத் தாபஸியைக் குறித்துராமனைப்பார்த்து 'தோஷமற்றவனே! இவ்வனஸூயை முன்பு பத்து [1] வத்ஸரங்கள் மழையில்லாமல் மஹாக்ஷாமம் உண்டாகி உலகமெல்லாம் இடைவிடாமல் எரிந்துபோய்க் கொண்டிருக்கையில், ரிஷிகளுக்குக் காய் கிழங்குகளை ஸ்ருஷ்டித்துக் கங்காநதியையும் ப்ரவஹிக்கும்படி செய்தனள். இவள் கடுமையான தவத்துடன் கூடி ஸகலநியமங்களாலு மலங்காரமுற்றவள். இவள் பத்தாயிரம் ஸம்வத்ஸரங்கள் பெருந் தவஞ்செய்தவள். க்ருச்சரம் சாந்த்ராயணம் முதலிய பல வ்ரதங்களை ஆசரித்து ஸ்னானஞ்செய்தவள்; ரிஷிகளுக்கு நேரிடுந் தபோவிக்னங்களை யெல்லாம் போக்கினவள். முன்பு ஒருகாலத்தில் தேவகார்யத்தின்பொருட்டு த்வரைப்பட்டுப் பத்து ராத்ரிகளை ஒரு ராத்ரியாகச் செய்தனள். பாபமற்றவனே! அத்தகையளான இவள் உனக்குத் தாயைப்போல் கௌரவிக்கத் தகுந்தவள். பிறர்க்கு நன்மையை விளைப்பவைகளும் பிறரால் நிர்வஹிக்கமுடியாதவைகளுமான கார்யங்களைச்செய்யுந்தன்மையாளாகி அஸூயையற்றிருப்பதுபற்றியும் இதர ஸ்த்ரீகளுக்கு அசக்யமான இவளது பாதிவ்ரத்யகர்மங்களைப்பார்த்து இவளுக்கே தகுமென்று வியப்புற்றுப் பிறர் அஸூயைப்படத்தகாதவளாயிருப்பது பற்றியும் இவள் உலகமெங்கும் அனஸூயையென்று ப்ரஸித்தியடைந்தனள். ஸமஸ்தப்ராணிகளுக்கும் நமஸ்கரிக்கத் தகுந்தவள்; பெரும் புகழுடையவள்; வயது முதிர்ந்தவள்; எப்பொழுதும் கோபமற்றிருப்பவள். இப்படிப்பட்ட அனஸூயையை அநுஸரித்து ஸீதை நமஸ்காரஞ்செய்வாளாக' என்றனர், அம்முனிவர் அங்ஙனஞ் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில். ராமன் கேட்டு அப்படியே யென்று மொழிந்து தர்மங்களையறிந்த ஸீதையைப் பார்த்து இச் சிறந்த வுரையை மொழிந்தனன்:— 'ராஜபுத்ரீ! இம்முனிவர் மொழிந்த வார்த்தையைக் கேட்டனை யல்லவா. ஆகையால் உனது

---

1. வத்ஸரம்-வர்ஷம்.

நன்மையின் பொருட்டுச் சீக்ரமாகத் தவம் பொருந்திய மஹானுபாவையாகிய இந்த அனஸூயையை அடுத்து வணங்குவாயாக' என்றனன். ஸீதையும் தன்மேன்மையை விரும்புகின்ற ஸ்ரீராகவன் மொழிந்த அவ்வுரையைக் கேட்டு தர்மஜ்ஞையாகிய அவ் வத்ரி மஹரிஷியின் பார்யைக்கு ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்தனள். கட்டு குலைந்து மடிப்புற்ற சரீரமுடையவளும் வயது சென்றவளும் கிழத்தனம் மேலெழுகையால் தலை மயிர்களெல்லாம் நரைத்திருக்கப்பெற்றவளும் பெருங்காற்றிலகப்பட்ட வாழைமரம்போல் ஓயாமல் நடுக்கமுற்ற அங்கங்களுடையவளும் மஹானுபாவையும் பதிவ்ரதையுமாகிய அனுஸூயைக்கு ஸீதை தன்பேரைச் சொல்லிக்கொண்டே மனவூக்கத்துடன் நமஸ்காரஞ் செய்தனள். நிந்தைக்கிடமல்லாத அந்தத் தாபஸிக்கு ஸீதை நமஸ்காரஞ்செய்து மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் கைகூப்பிக்கொண்டு 'உமக்கு ஆரோக்யமா' என்று வினவினள். அனந்தரம் அனுஸூயை மஹாபாக்யவதியும் பரமதர்மிஷ்டையுமாகிய ஸீதையைப் பார்த்து மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் நல்வார்த்தைகளால் ஸமாதானப்படுத்திக்கொண்டு மொழிந்தனள்:— 'நீ பாக்யவசத்தினால் பாதிவ்ரத்ய தர்மத்தை மனவூக்கத்துடன் கைப்பற்றி நடத்துகின்றனை. ஸீதே! அழகிய விலாஸமுடையவளே! பந்து ஜனங்களையும் அஹங்காரத்தையும் ஐஸ்வர்யத்தையும் விட்டு, பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் அரண்யத்தில் வஸிக்கும்படி தகப்பனால் நியமிக்கப்பட்ட ராமனைப் பின்றொடர்ந்து வந்திருக்கின்றனையே! இது உன் பாக்யமே' எந்த ஸ்த்ரீகள் பர்த்தா நகரத்திலிருப்பினும் அரண்யத்திலிருப்பினும் பாபிஷ்டனாயினும் புண்யஸ்வபாவனாயினும் கைவிடாமல் அவனிடத்தில் ப்ரீதி உண்டாகப் பெற்றிருப்பரோ; அவர்க்

குச் சிறந்த லோகங்கள் நேரிடும். துஷ்ட ஸ்வபாவனுயினும் இஷ்டப்படி நடப்பவனுயினும்பணமற்றவனுயினும் சிறந்த ஸ்வபாவமுடைய மாதர்களுக்குப் பர்த்தாவே பரமதெய்வதம். விதேஹராஜன் புதல்வியே! நான் எவ்வளவு ஆலோசித்துப் பார்க்கிலும் பர்த்தாவைக்காட்டிலும், பெருந்தவம்போல் அழிவின்றி யிருந்து ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் காக்கும்படியானபந்து எவனும் எனக்குத் தோற்றவில்லை. மன்மதனுக்குட்பட்ட மனமுடையவர்களும் பர்த்தாக்களைத் தங்கிமுடக்கிஇஷ்டப்படிநடப்பவர்களும் பரபுருஷனை விரும்பித் திரிவோர்களுமாகிய துஷ்டஸ்த்ரீகளுக்கு இந்தக் குணதோஷம் தெரிகிறதில்லை. அங்ஙனம் காமபராதினைகளாகித் துஷ்ட கார்யங்களுக்குட்பட்டு நடக்கும் ஸ்த்ரீகள் இவ்வுலகத்தில் அபகீர்த்தியைப் பெற்றுத் தர்மத்தினின்று நழுவினபடியால் பரலோகத்தை இழந்தவர்களாகி நரகத்தில் விழுவார்கள். உலகத்தில் நல்லவை கெட்டவைகளை யறிந்த உன்னைப் போன்ற குணம் பொருந்திய உத்தம ஸ்த்ரீகள் தர்மங்களை அனுஷ்டித்தவர்கள்போல் ஸ்வர்க்கஞ் சென்று விளையாடிக்கொண்டிருப்பார்கள். ஆகையால் நீ இப்பொழுது போலவே என்றும் பர்த்தாவை யனுஸரித்திருக்கும் நியமத்தை யுடையவளாகிப் பதிவ்ரதைகளின் ஏற்பாட்டை யனுஸரித்துப் பர்த்தா வுடன் கலந்து அவனுகந்த தர்மத்தை ஆசரித்து வருவாயாக. அதனல் கீர்த்தியையும் தர்மத்தையும் நீ பெறுவாய்' என்றனள்.

நூற்றுப்பதினேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸீதை, அனஸூயையை உபதேசித்த பாதிவ்ரத்ய தர்மத்தைக் கேட்டு ஆநந்தித்துத் தன் ஸ்வயம்வரத்தை அவளுக்குக் கூறுதல்.

அனஸூயை இங்ஙனஞ் சொன்னதைக் கேட்டு ஸீதை அஸூயையற்றவளாகையால் அவையெல்லாவற்றையும் குணமாக மனத்திற்கொண்டு அவளை மேன்மைப் படுத்தி மெதுவான உரையுடன் அவளை நோக்கி மொழியத் தொடங்கினள்:—'பூஜிக்கத் தகுந்தவீர் எனக்கு இங்ஙனஞ் சொல்லுவது ஓராச்சர்யமன்று. ஸ்த்ரீக்குப் பதியே குருவென்பது எனக்கும் தெரிந்த விஷயமே. பூஜிக்கத் தகுந்தவரே! ஒருகால் என் பர்த்தா நன்னடத்தை யற்றவனாயிருப்பினும், நான் நல்லவனென்றும் கெட்டவனென்றும் பேதம் பாராட்டாமல் அவனுக்கு உபசாரஞ்செய்ய வேண்டியவளே. அப்படியிருக்க, குணங்களில் புகழ்பெற்று தயாளுவும் ஜிதேந்த்ரியனுமாகி என்னிடத்தில் நிலைநின்ற ப்ரீதியுடையவனும் தர்மஸ்வபாவனும் தாயைப்போல் ப்ரியஞ்செய்பவனும் தந்தையைப் போல்மேன்மேலென ஹிதங்களை நடத்துபவனும் ப்ரீதிக்கிடமுமாகிய பர்த்தாவைப் பணிவதற்குச் சொல்லவேண்டுமோ? மஹாபலனாகிய ராமன் கௌஸல்யையிடத்தில் எப்படி இருப்பானோ, அப்படியே மஹாராஜருடைய பார்யைகளாகிய மற்றை ஸ்த்ரீகளிடத்திலும் இருப்பான். தந்தையிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுடையவனும் தர்மங்களையுணர்ந்தவனுமாகிய அவ்வீரன், தன் தந்தையாகிய மஹாராஜர் ஒருகால் கண்ணுற்கண்ட ஸ்த்ரீகளுக்குங் கூடத் தன் மேன்மையைப் பாராமல் துறந்துவிட்டுத் தாய்க்குப்போல் சுஸ்ரூஷை செய்பவன். நான், இங்ஙனம் பயங்கரமாகி ஜனஸஞ்சாரமில்லாத வனத்திற்கு வரும்பொழுது எனக்கு என் மாமியாரான கௌஸல்யையும் பாதிவ்ரத்யத்தைக்குறித்து உபதேசித்தனள். பெரும்பொருளடங்கிய அதை விடாமல் மனத்திலேயே

திருத்திக்கொண்டிருக்கின்றனன். முன்பு என் விவாஹ காலத்தில் அக்னியின் முன்னிலையில் என் தாய் பாதிவ்ரத்யோபதேசத்தால் என்னைத் திருத்தி யிருக்கிறனள்; அதையும் மறக்காமல் மனத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனன். தர்மங்களை யாசரிக்குந் தன்மையரே! நீர் சொன்ன வாக்யங்களால் அவை யெல்லாம் என்னினைவில் புதிது செய்யப்பட்டன. ஸ்த்ரீக்குப் பதிசுஶ்ரூஷையைக் காட்டிலும் வேறொரு தவம் விதிக்கப்படவில்லை. ஸாவித்ரீ தேவி பதிசுஶ்ரூஷை செய்து ஸ்வர்க்கத்திலும் மேன்மை யுற்றிருக்கின்றனள். நீரும் அப்படியே பதிஶுஶ்ரூஷை செய்கையால் ஸ்வர்க்கத்தை அடையப் போகிறீரென்பது நிச்சயம். ஸமஸ்த ஸ்த்ரீகளிலும் உத்தமையான ரோஹிணீதேவி ஆகாயத்தில் சிறிது பொழுதாயினும் சந்த்ரனைப் பிரிந்து புலப்படுகிறதில்லை. மேலும், பல புண்ய ஸ்த்ரீகள் இங்ஙனம் பாதிவ்ரத்யத்தை எப்படிப்பட்ட ஸங்கடத்திலும் தவறாமல் திடமாக அனுஷ்டித்துத் தமது புண்யகர்மத்தினால் ஸ்வர்க்கத்தில் பூஜிக்கப்படுகின்றார்கள்' என்றனள். பிறகு அனஸூயையும் ஸீதை மொழிந்த வார்த்தையைக் கேட்டுப் பரம ஸந்தோஷமடைந்து உச்சிமோந்து அவள் மனக்களிப்புறும்படி மேல்வருமாறு மொழிந்தனள்:—'பரிசுத்தமான புன்னகையுடையவளே! பலவகை நியமங்களைச் செய்து நடத்தின பெருந்தவம் எனக்கு இருக்கின்றது. அந்தத் தபோபலத்தைப் பற்றி நீ விரும்பியவற்றைக் கொடுக்க வல்லளாயிருக்கின்றேன்; ஆகையால் உன்னை ஏதாவது வரங்கேட்கும்படி வேண்டுகின்றனன். மைதிலீ! உன் வார்த்தை, பொருந்தியதும் அழகியதுமாயிருக்கின்றது. அதைக் கேட்டு எனக்கு மிகவும் ஸந்தோஷமாயிருக்கின்றது. உனக்குத் தகுந்தது எது? நான் எது செய்யவேண்டும்?' என்று வினு

வினள். ஸீதையும் அனஸூயையின் வார்த்தையைக் கேட்டு ஆச்சர்யப்பட்டுப் புன்னகை முகத்தில் விளங்கப் பெற்று அவளைப்பார்த்து 'இந்த வார்த்தையே போதுமானது. நான் விரும்பியதையெல்லாம் செய்தாற்போலவே' என்று தபோபலமுடைய அவ்வனஸூயையைக் குறித்து மொழிந்தனள். தர்மங்களை யறிந்த அந்த அனஸூயை, ஸீதை அங்ஙனஞ் சொல்லுகையில் மேன்மேலும் ஸந்தோஷமுற்று 'உன் வார்த்தையைக் கேட்டு எனக்கு மிகவும் ஸந்தோஷமாயிருக்கின்றது; உன்னிடத்தில் எனக்குண்டான இந்த ஸந்தோஷத்தைப் பயன் பெறச் செய்கிறேன். ஸீதே! இதோ திவ்யமான சிறந்த பூமாலையும் ஆடையாபரணங்களும் குங்குமம் சந்தனம் முதலிய அங்காராகங்களும் கஸ்தூரி முதலிய பரிமளங்கள் சேர்ந்த அநுலேபனங்களும் இருக்கின்றன. ஸீதே! நான் கொடுக்கிற இந்தப் பூமாலை முதலியவை உனது அவயவங்களை விளங்கச்செய்யும். இவை உனக்குத் தகுந்தவை. மேலும், இவை என்றும் அழகுமாறுமல் விளங்கும். ஜனகராஜன் குமாரத்தியே! நீ திவ்யமான இவ்வங்காராகத்தைப் பூசிக்கொண்டு லக்ஷ்மீதேவி அழிவில்லாத ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை விளங்கச் செய்வதுபோல், உன் பர்த்தாவை விளங்கச் செய்வாய்' என்றனள். அந்த ஸீதை அங்ஙனம் அனஸூயையால் ப்ரீதியுடன் கொடுக்கப்பட்ட மேலான வஸ்த்ரத்தையும் அங்காராகத்தையும் ஆபரணங்களையும் பூமாலைகளையும் வாங்கிக் கொண்டனள். அனந்தரம் பெரும் புகழுடையளாகிய ஸீதையும், அனஸூயை ப்ரீதியுடன் கொடுத்த வஸ்த்ராதிகளை அங்கீகரித்துக் கைகூப்பிக்கொண்டு தவத்தையே தனமாகவுடைய அவளைப்பணிந்திருந்தனள். வ்ரதங்களில் திடமான மனவூக்கமுடைய அனஸூயை அங்ஙனம் தன்னைப் பணிகின்ற ஸீதையைப் பார்த்து ஓரினிய கதையைக்கேட்க முயன்று இங்ஙனம் வினவத் தொடங்

கினள். 'ஸீதே! பெரும்புகழனுகிய ராமன் உன்னை ஸ்வயம்வரத்தில் பெற்றனல்லவா; இந்தக் கதை எனக்குக் கேள்வியுண்டு. மைதிலி! அக்கதை யெல்லாம் ஸவிஸ்தரமாகக் கேட்க விரும்புகின்றனன். ஆகையால் நீ அனுபவித்தபடியே அதை யெல்லாம் எனக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்றனள். அனஸூயை இங்ஙனம் வினவுகையில் ஸீதை தர்மசாரிணியாகிய அவளைப் பார்த்து 'கேளீர்' என்றுரைத்து அந்தக் கதையை மொழிந்தனள்.—'வீரரும் தர்மஜ்ஞருமாகிய மிதிலாதிபதி ஜனகரென்பவர் க்ஷத்ரியதர்மத்தின்படி ந்யாயந் தவருமல் பூமியைப் பரிபாலித்து வந்தனர். அம்மன்னவர் கலப்பையைக் கொண்டு யாகத்தின் பொருட்டான க்ஷேத்ரத்தைச் சீர்திருத்துவதற்காக உழுதுகொண்டிருக்கையில் பூமியைப் பிளந்து கொண்டு நான் பிறந்து அம்மன்னவர்க்குப் புதல்வியாயினன். அப்பொழுது யாகமந்த்ரப்படி ஓஷதியின் விதைகளைப் பிடிபிடியாக எடுத்து விதைத்துக் கொண்டிருக்கிற அம்மன்னவர் புழுதிபடிந்த புன்மேனியளாகி மேல் தோன்றியிருக்கிற என்னைப் பார்த்து மிகவும் வியப்புற்றனர். அனந்தரம் அவ்வரசர் பிள்ளை யில்லாதவராகையாலும் புத்ரஸ்னேஹத்தினுலும் என்னை மடிமேலிட்டுத் தன் புதல்வியென்று சொல்லிக்கொண்டு என்னிடத்தில் மிகுந்தஸ்னேஹத்தை வைத்தனர். அப்பொழுது ஆகாயத்திலும் 'மன்னவனே! இது இப்படியே. இச்சிறியவள் தர்மத்தின்படி உன்குமாரத்தியே ஆகின்றனள்' என்னும் அமானுஷ வாக்கு செவிப்பட்டது. அனந்தரம் தர்மஸ்வபாவராகிய என் தந்தை மஹாராஜர் ஆகாசவாணியைக் கேட்டுஸந்தோஷித்துஎன்னைஎடுத்துக்கொண்டுபெரும் க்ஷேமத்தைப் பெற்றனர். புண்ய கர்மாவாகிய அம்மன்

னவர் தன் மூத்தபார்யை பிள்ளை வேண்டுமென்றாசைப் பட்டுக் கொண்டிருந்தாளாகையால் என்னைக் கொண்டு போய் அவளிடம் கொடுத்தனர். அவளும் தாயைப்போல வே ஸ்னேஹத்துடன் என்னைப் போஷித்து வந்தனள். என் தந்தை எனக்குப் பர்த்தாவை வரிக்கவேண்டும் வயது வந்ததைக் கண்டு மனத்தில் சிந்தையுற்றுப் பணத் தை யிழந்த தரித்ரன்போல் வருத்தமுற்றனர். உலகத் தில் பெண்ணைப்பெற்ற தந்தை தேவேந்த்ரனைப் போன் றவனாயினும் தனக்குச் சரியானவரிடத்தினின்றும் தாழ் ந்தவரிடத்தினின்றும் திரஸ்காரம் பெறுவான். அம் மன்னவர் அந்தத் திரஸ்காரம் தனக்கு இனிச் சீக்ரத்தி லேயே உண்டாகுமென்று தெரிந்துகொண்டு துக்க ஸமுத்ரத்தில் விழ்ந்து தெப்பமில்லாதவன் ஸமுத்ரத் தின் கரை சேரவல்லவனாகாததுபோல் அவ்வருத்த மென்னும் ஸமுத்ரத்தின் கரையைச் சேராதிருந்தனர். அம்மன்னவர், நான் அயோனிஜையாயிருப்பதை நினை த்து எவ்வளவு ஆலோசித்தும் குலம் நடத்தை முதலிய வற்றால் எனக்குத் தகுந்தவனும் ரூபலாவண்யாதிகளால் உரியவனுமாகிய பர்த்தாவைத் தேட வல்லராகவில்லை. இங்ஙனம் ஓயாமல் ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கையில், புத்தியில் மிகுந்தவராகிய அவர்க்கு 'என் குமாரத்திக்கு ஸ்வயம்வரம் நடத்தலாம்' என்னும் புத்தி உண்டாயிற்று. முன்பு மஹாயஜ்ஞத்தில் தேவதைகள் ஸந்தோஷித்து வேண்டிக்கொள்கையில் வருணன் ஜனகருக்கு உத்தம மான தனுஸ்ஸையும் அழியாத பாணங்களையுடைய அம்புறாத்தூணிகளையும் கொடுத்திருந்தனன். அவ் வில்லு மிகுந்த பளுவும் உறப்புமுடைய தாகையால் ஸாதாரணமனுஷ்யர்களுக்கு எவ்வளவு கஷ்டப்பட்ட போதிலும் அதை அசைக்கவுங்கூடச் சக்யமில்லாதிருக்

தது. ஆகையால் அரசர்கள் ஸ்வப்னத்திலாயினும் அதை வளைத்து நாணேற்ற வல்லராகவில்லை. அனந்தரம் ஸத்யவாதியாகிய என் தந்தை அரசர்களெல்லோரையும் வரவழைத்து அவர்கள் கூட்டத்திடையில் அவ்வில்லைக் காட்டி 'எவன் இவ்வில்லை மேலெடுத்து நாணேற்றுவானோ அவனுக்கு என் புதல்வி பார்யையாவாள். இதற்கு ஸந்தேஹமில்லை' என்றனர். ராஜர்களெல்லோரும் உருவத்தில் பர்வதம்போன்ற அவ்வில்லைப் பார்த்து அதை மேல்தூக்கவும் முடியாமல் நமஸ்காரஞ் செய்து போயினர். அனந்தரம் வெகுகாலம் கடந்த பின்பு ரகுகுலகுமாரனும் மஹாகாந்தியுடன் விளங்குகின்றவனும் உண்மையான பராக்ரமமுடையவனுமாகிய இந்த ராமன், தன் தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனுடன் விஸ்வாமித்ரரை முன்னிட்டுக்கொண்டு யாகம் பார்க்க வந்தனன் தர்மஸ்வபாவராகிய விஸ்வாமித்ரரும் என் தந்தையால் நன்கு பூஜிக்கப்பட்டு அவரைப் பார்த்து 'அண்ணனுந் தம்பியுமாகிய இந்த ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் தசரதசக்ரவர்த்தியின் குமாரர்கள் ; உன்னிடமிருக்குந் தனுஸ்ஸைப் பார்க்க விரும்புகின்றனர். உனக்கு தேவதைகள் கொடுத்த அந்தவில்லை ராஜகுமாரனாகிய இந்த ராமனுக்குக் காட்டுவாயாக' என்றனர். அந்த ப்ராஹ்மணரால் இங்ஙனம் சொல்லப்பட்ட ஜனகரும் அவ்வில்லை வரவழைத்துக் காட்டினர். ராமன் மிகுந்த வீர்யமுடையவனாகையால் ஒரு நிமிஷப்பொழுதிலேயே சீக்ரமாக மஹாஸாரம்பொருந்திய அவ்வில்லைவளைத்து நாண் கயிற்றை ஏற்றிப் பூரித்தனன். ராமன் அங்ஙனம் பூரிக்கையில் அந்த தனுஸ்ஸு வேகம் பொறுக்காமல் இடையில் இரண்டாகப் பிளந்தது. அதினின்று இடி வீழ்ந்தாற்போல் பயங்கரமான ஓரொலி உண்டாயிற்று. பிறகு

ஸத்ய ப்ரதிஜ்ஞராகிய என் தந்தை அவ்விடத்திலேயே என்னை ராமனுக்குக் கொடுப்பதாக நிச்சயித்து ஜலகலசத்தை எடுத்துக் கொண்டனர். அப்பொழுது ஜனகர் என்னை ராமனுக்குத் தாரைவார்த்துக் கொடுக்கப் புகுகையில் 'அயோத்யாதிபதியும் தனக்கு ப்ரபுவும் தந்தையுமாகிய தசரதனுடைய அபிப்ராயந் தெரியாமல் நான் அங்கிகரிக்கமாட்டேன்' என்று ராகவன் மொழிந்தனன். அனந்தரம் என் தந்தை வ்ருத்தராகிய என் மாமனுர் தசரதமஹாராஜரை வரவழைத்து அவருடைய அபிப்ராயத்தின்மேல் ஆத்மஜ்ஞனுகிய ராமனுக்கு என்னைக் கொடுத்தனர். இதுவேயன்றி, என் தந்தை பதிவ்ரதையும் இனிய காட்சியுடையவளும் என் தங்கையுமாகிய ஊர்மிளையை லக்ஷ்மணனுக்குப் பார்யையாகக் கொடுத்தனர். அப்பொழுது அந்த ஸ்வயம்வரத்தில் இவ்விதமாக நான் ராமனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டனன். நான் பராக்ரமசாலிகளில் தலைவனுகிய என் பர்த்தாவிடத்தில் தர்மத்தின்படி அனுராகமுண்டாகப் பெற்றிருக்கின்றேன்' என்றனள். நூற்றுப்பதினெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமன் அன்றிரவு அம்முனிவரது ஆஶ்ரமத்திலிருந்துவிடியற்காலத்தில் அப்பொழுது செய்யவேண்டிய சடங்குகளைத்தீர்த்துக் கொண்டு தண்டகாரண்யத்திற்கு ப்ரயாணமாய்ப் போதல்.

தர்மங்களையறிந்த அனஸூயை அந்தப் பெருங்கதை முழுவதையுங் கேட்டு ஸீதையை உச்சிமோந்து கைகளால் அணைத்துக் கட்டிக்கொண்டு அவளை நோக்கி மொழிந்தனள்:— 'அக்ஷரங்களும் பதங்களும் ஸ்பஷ்டமாகப்பெற்று வியப்புறுவிக்கவல்ல இனிய உரைகளைக்

கூறினை. ஸ்வயம்வரத்தை நடந்தபடி முழுவதும் கேட்டனன். மதுரமாகப் பேசுந் தன்மையளே! உன் கதையைக் கேட்டு நான் மிகவும் ஸந்தோஷிக்கின்றனன். பேரொளியனாகிய ஸூர்யன் மங்களமான இரவு கிட்டப்பெற்று அஸ்தமித்தனன். ஆஹாரத்திற்காகப் பக்ஷிகள் பகலெல்லாந் திரிந்து ஸந்த்யாகாலத்தில் நித்ரிக்கும் பொருட்டு வ்ருக்ஷங்களில் அடங்கிக் கலகலவென்று செய்யும் த்வனி செவிப்படுகின்றது. இதோ இம்முனிவர்கள் ஸாயங்காலஸ்நானஞ்செய்து நனைந்து ஜலகலசங்களை எடுத்துக்கொண்டு நீரில் நனைந்த மரவுரிகளுடன் குவியற்குவியலாக வருகின்றனர். ரிஷிகள் அக்னியை வளர்த்து விதிப்படி ஹோமங்களைச் செய்கையில் புறாவின் கண்டம்போல் கொஞ்சம் சிவந்திருக்கின்ற [1] தூமமானது காற்றால் கலக்கப்பட்டுப் புலப்படுகின்றது. திசைகள் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியாதிருக்கின்றன; ஆகையால் இவ்விடத்திற்கு தூரத்திலிருக்கிற இலையுதிர்ந்த வ்ருக்ஷங்கள் நாற்புறங்களிலும் இலைகளடர்ந்தாற் போல் புலப்படுகின்றன. இரவில் திரியும் ஜந்துக்கள் நாற்புறமும் திரியத் தொடங்குகின்றன. இந்தத் தபோவனத்திலுள்ள ம்ருகங்களும் அக்னிவேதிகளின் ஓரங்களில் படுக்கின்றன; பார். ஸீதே! ராத்ரியும் நக்ஷத்ரங்கள் விளங்கப் பெற்று வளர்ந்து வந்தது. சந்த்ரனும் உதயமாகி நிலவென்னும் போர்வையைப் போர்த்துக்கொண்டு ஆகாயத்தில் புலப்படுகின்றனன். ஆகையால் நீ இனிப்போய் ராமனுடன் கூடி இருப்பாயாக. நான் அனுமதி கொடுக்கின்றேன். நீ இனிதாகக் கதைகள் சொல்லக்கேட்டு நான் மிகவும் ஸந்தோஷமுற்றனன். ஸீதே! நீ என் கண் முன்னமே அலங்காரஞ் செய்துகொள்வாயாக. திவ்யா

1. தூமம்-புகை.

லங்காரங்களால் அழகு விளங்கப்பெற்று எனக்கு மனக் களிப்பை விளைப்பாயாக' என்றனள். தேவகன்னிகை போன்ற ஸீதையும் அப்படியே நன்கு அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு அவ்வனஸூயைக்குத் தலைவணங்கி நமஸ்காரஞ்செய்து ராமனிடம் போயினள். பேசுபவர்களில் வல்லனாகிய ராமனும் அங்ஙனம் அலங்கரித்துக்கொண்டு வந்த ஸீதையைப் பார்த்து அந்தத் தாபஸி செய்த ப்ரீதிதானத்திற்கு (ப்ரீதியுடன் கொடுத்த அலங்காரத்திற்கு) மிகவும் ஸந்தோஷித்தனன். பிறகு [1] மைதிலியான ஸீதை தபஸ்வினியாகிய அனஸூயை தனக்கு ப்ரீதியுடன் ஆடையாபாரணங்களையும் புஷ்பமாலைகளையுங் கொடுத்தது முதலான வ்ருத்தாந்தத்தை யெல்லாம் ராமனுக்குத் தெரிவித்தனள். மனிதர்களில் எவர்க்கும் பெறக்கூடாத ஸத்காரம் ஸீதைக்குண்டானது கண்டு ராமனும் மஹாரதனாகிய லக்ஷ்மணனும் மிகவும் ஸந்தோஷித்தனர். அனந்தரம் சந்த்ரனைப் போன்ற முகமுடைய ராகவன் தபஸ்ஸித்தியுடைய ரிஷிகளால் பூஜிக்கப்பட்டுப் பெரும் ப்ரீதியுடன் பரிசுத்தமாகிய அன்றிரவெல்லாம் அங்கேயிருந்தனன். அவ்விரவு கடந்தபின்பு அவ்வனத்திலுள்ளரிஷிகள் விடியற்காலத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து ஹோமாதிகளை நிறைவேற்றிக்கொள்கையில் புருஷஸ்ரேஷ்டர்களாகிய ராமலக்ஷ்மணர்கள் அவர்களிடஞ் சென்று 'போய் வருகிறோம்' என்றனர். தர்மானுஷ்டானத்தில் நிலைநின்றவர்களும் வனசாரிகளுமாகிய அம்முனிவர்கள் அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்து அவ்வனத்தில் தாங்கள் காய்கிழங்கு முதலியன கொண்டு வரப்போகும்போது உண்டாகும் ராக்ஷஸபாதையைச் சொல்லத்தொடங்கி 'ராமா! இம் மஹாரண்யத்தில் புருஷர்களைத் தின்னுந் தன்மையர்களும் பலவகை உருவங்

கொள்ள வல்லர்களுமாகிய ராக்ஷஸர்கள் இருக்கின்றனர். ரக்தத்தையே ஆஹாரமாகவுடைய க்ரூரம்ருகங்களும் பல இருக்கின்றன. ராமா! இம் மஹாரண்யத்தில் ராக்ஷஸர்கள் சேர்ந்து கர்மானுஷ்டான சீலர்களான முனிவர்களை அசுசிகளாயிருக்கும்பொழுதும் பராக்காயிருக்கும்பொழுதும் பிடித்துப் பக்ஷிக்கின்றனர்; ராகவனே! அவர்களைத் தொலைப்பாயாக? ராமா! மஹர்ஷிகள் அரண்யத்திலுள்ள பழம் முதலியவற்றைக் கொண்டுவரப் போய்வரும் மார்க்கம் இது. நீ இவ்வழியாகவே புகக்கூடாத வனத்தில் ப்ரவேசிப்பது யுக்தம்' என்றனர். சத்ருக்களை வெல்ல வல்லனாகிய அந்த ராமன், இங்ஙனம் தவஞ்செய்யுந் தன்மையரான அவ்வந்தண முனிவர்கள் வணக்கத்துடன் கைகூப்பிக்கொண்டு ப்ரார்த்தித்து மங்களாசரணஞ் செய்யப்பெற்று ஸீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் கூட ஸூர்யன் மேகமண்டலத்தில் ப்ரவேசிக்குமாறு தண்டகாரண்யத்தில் ப்ரவேசித்தனன். நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அயோத்யாகாண்டமும்

முற்றுப்பெற்றது

ஸ்ரீ ஸீதாஸமேத ஸ்ரீ ராமசந்த்ராய பரப்ரஹ்மணே நம:.